

Giới thiệu Tổng Tài Gian Ác

Thể loại: Hiện đại

Hắn nhìn người con gái trong lòng mình nói với nụ cười như có như không: "Mẹ cô đã bán cô cho tôi với giá một nghìn vạn".

Không ngờ âm mưu của mẹ kế đã biến cô thành nô lệ của tên tổng tài độc ác.

Lần thứ hai khi hắn mắc bẫy của cô chính là bị cô gán cho tội mua dâm. Đến lúc được ra ngoài, hắn nhất định khiến cô phải ngàn lần vạn lần hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người mà thành gia cần

Sân bay Cảnh Giang

Mái tóc xoắn bồng bênh, thân hình cao ráo, mặc chiếc áo màu đen bó sát người, váy ngắn xếp li đen, chân đi đôi giày cao gót đất đỏ cũng phải lên đến vạn tệ.

Sự xuất hiện của Hàn Gia Lệ trở thành tâm điểm chú ý của sân bay.

“A, cuối cùng cũng quay về rồi.” Nhìn thành phố xa hoa tráng lệ này, trên khuôn mặt đó nở nụ cười như lâu ngày không gặp vậy.

Hàn Gia Lệ đưa tay gỡ cặp kính râm đeo trên mặt vứt thẳng vào thùng rác.

Quay người lấy điện thoại ra gọi đến một số máy.

Không lâu sau, trong điện thoại chuyển đến một giọng nói uể oải.

“Alo, ai đây?”

“An Kỳ, tớ là Gia Lệ, vừa mới về nước, mau đến sân bay đón tớ, tối nay chúng mình đi quán bar thảu đêm, tớ mời!”

Hàn Gia Lệ không kìm được trong lòng sung sướng nhảy nhót, cuối cùng cũng có thể tiếp tục ăn chơi nhảy múa cùng bọn bạn tâm đầu ý hợp đó rồi.

“Cái gì? Gia Lệ?” tiếng phụ nữ trong điện thoại hét lên, ấp úng: “Gia Lệ, tớ.....nhưng tối nay tớ có hẹn rồi, ngại quá.” Còn chưa nói xong đã cuống quýt tắt máy rồi.

Thật là kỳ lạ, nha đầu này làm sao thế? Ăn phải chó sói à? Trước đây mình vừa về nước thì dính như kẹo cao su, bây giờ.....

Hàn Gia Lệ vừa nghĩ vừa gọi điện đến một số máy khác.

“Gia Lệ à, tớ, hôm qua tớ vừa ra nước ngoài, bây giờ đang ở Úc rồi.”

Thế là.....

“Gia lệ, anh mình hôm nay kết hôn, quả thật không có thời gian gặp cậu.”

“Gia Lệ, mẹ mình bị bệnh nhập viện rồi.”

Hừ! Hàn Gia lệ đứng ở bên ngoài sân bay không thể tin được nhìn đi nhìn lại điện thoại, đám bạn không có lương tâm này, định chơi mình tập thể đấy à? Quên là bà cô đây đã từng nâng đỡ che chở các người thế nào sao?

Hàn Gia Lệ cắn chặt môi rồi tiện tay ném luôn chiếc điện thoại xúi quẩy đó vào trong thùng rác.

Đúng lúc này, một chiếc Volvo màu đen như một con gió dừng ngay trước mặt cô.

Hàn Gia Lệ nghi ngờ nhìn, cửa sổ chiếc xe từ từ hạ xuống.....

“Mẹ!” Nhìn quý phụ xinh đẹp ngồi trên ghế phụ, Hàn Gia Lệ vui mừng hơn hờ.

“Lên xe!” Triệu Mẫn nhìn Gia Lệ khẽ mỉm cười.

“Mẹ, vẫn là mẹ tốt nhất, đến đón con đúng lúc như thế.” Hàn Gia Lệ vui vẻ ngồi vào trong xe, ra sức khua môi múa mép nói với Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn chỉ cười cười, thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

“Gia Lệ, mệt rồi phải không, uống nước đi.” Triệu Mẫn đưa chai nước trong tay đến trước mặt Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ không nói câu gì, nhanh tay mở nắp chai nước uống liền mấy ngụm.

.....

Một tiếng phanh xe gấp, chiếc Volvo dừng ở bên đường.

Một giây sau, mấy chiếc xe Bentley đỗ bên cạnh bước xuống mấy người mặc đồ đen.

“Người Thành Gia cần đâu?” Trợ lý Mã Phi dẫn đầu mặt không biểu cảm nhìn Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn liếc mắt vào trong xe: “Thứ mà tôi cần đâu?”

Mã Phi liếc ánh mắt sắc lạnh nhìn Triệu Mẫn, người đàn bà này, quá tàn ác!

Lấy ra từ trong túi một tờ chi phiếu.

“Đây là một nghìn vạn đã nói trước rồi, cầm tiền rồi thì lập tức đi.”

Triệu Mẫn nhìn tờ chi phiếu đó, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười nham hiểm.

“Người giao cho các người rồi, thay tôi cảm ơn tổng tài An!” Nói xong hai tay đón lấy tờ chi phiếu đó, quay người vẫy vẫy tay với Mã Phi.

Mã Phi quay người nhanh nhẹn bước lên chiếc Volvo, chiếc xe lao đi, đưa tay ra hiệu cho bọn họ theo sau.

Khách sạn Hoàng Gia, phòng 3201.

Trong căn phòng xa hoa phong cách Châu Âu, Hàn Gia Lệ im lặng nằm trên giường.

Đôi lông mi dài trên khuôn mặt thanh tú hòa cùng tiếng thở, khẽ động.

Tiếng nước trong phòng tắm đang róc rách bỗng im bất, một người đàn ông trên dưới 25 tuổi nhanh chóng kéo chiếc khăn tắm trên giá quần ngang nửa dưới, quay người bước đến bên giường, nhìn người đẹp trên giường rồi lặng lẽ châm một điếu thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mua bán trên giường

Trong căn phòng không bật đèn, ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ lọt qua chiếc rèm cửa mỏng manh hắt lên cơ thể rắn chắc của người đàn ông, ngũ quan hoàn hảo như được điêu khắc, ánh mắt lạnh lợi như mắt chim ưng toát lên hơi thở thú tính của người đàn ông này.

An Từ Thành rít một hơi thuốc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hàn Gia Lệ.

Ồ.....không ngờ con gái của Hàn Chí Vĩ lại là người đẹp mảnh mai thế này.

“Hàn Chí Vĩ, dù cho ông chết rồi, tôi cũng phải chơi cho con gái ông, để cho ông nằm dưới đất cũng không nhắm được mắt!!!”

An Từ Thành nhìn Hàn Gia Lệ, khóe miệng nhếch lên nở một góc hình cung kỳ dị, đôi chân dài vững chắc từng bước dần dần tiến sát bên giường.

Đã muốn chơi.....

Đương nhiên phải chơi một cách tinh tế.

“Mã Phi, mang cho tôi túi thuốc giải đến đây.” An Từ Thành dặn dò một câu trong điện thoại.

“Nhưng Thành Gia, người con gái đó mà tỉnh, chắc chắn sẽ gây gỗ.”

“Mã Phi, lẽ nào, cậu thích một cái xác chết à?” Khóe miệng An Từ Thành lộ ra nụ cười chế giễu.

“Tôi hiểu rồi Thành Gia.”

Mấy phút sau nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng bước chân.

An Từ Thành đưa tay dốc toàn bộ túi thuốc đó vào miệng Hàn Gia Lệ, rất nhanh, Hàn Gia Lệ dần có ý thức.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên má người con gái rồi từ từ trượt xuống ngực, tiếp xúc mới lần da mềm mại đó, chỗ đó trên cơ thể An Từ Thành tự nhiên có sự thay đổi.....

Trong cơ thể lập tức có cảm giác sôi sục, An Từ Thành cúi đầu hôn lên mắt lên môi của người con gái đầy cảm dỗ đó, tay đã nhẹ nhàng mở cúc áo sơ mi trước ngực của Hàn Gia Lệ.

Rất nhanh, bờ ngực săn chắc nõn nà đó hiện ra trước mắt anh ta.

Thân hình Hàn Gia Lệ rất đẹp, da thịt không có chút mỡ thừa nào, bầu ngực cao cao nhô lên đầy kiêu ngạo, cánh tay mềm mại, đôi chân dài miên man, khiến người ta phải mê mẩn.

An Từ Thành hừ lên một tiếng, phía dưới của người con gái này, rung động ** nguyên thủy nhất của anh ta.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Gia Lệ dần dần tỉnh lại, miệng giống như có cái gì bịt lại không thở nổi, bầu ngực mềm mại không ngừng chịu sự chà đạp.

Mở trừng mắt ra.....

Người đàn ông trước mặt gần như trần truồng hoàn toàn đè chặt lấy thân dưới của cô, hai tay không ngừng vuốt ve mon trớn trên người cô.

“Anh là ai?” Hàn Gia Lệ giật mình, giọng tay đẩy mạnh hẳn ta sang một bên, ngồi dậy co rúm người lại vào một góc nhìn hẳn ta đầy cảnh giác.

Đây là nơi nào? Xảy ra chuyện gì rồi??

Đôi mắt của An Từ Thành nhìn chằm chằm vào cô, đứng dậy, một tay tháo chiếc khăn tắm quấn bên dưới người, chẳng do dự mà để lộ cơ thể với thân hình hoàn hảo của mình trước mặt cô.

“Một nghìn vạn! Mẹ cô đem cô bán trên giường của tôi rồi!” An Từ Thành nhìn cô khề nhếch mồm, toàn thân toát ra hơi thở nguy hiểm.

“Triệu Mẫn? Sao có thể thế được? Tôi cho anh hai nghìn vạn, anh thả tôi ra!” Hàn Gia Lệ bình tĩnh lại, thẳng người ngang ngược mà trừng mắt nhìn lại anh ta.

“Ha ha ha ha!” An Từ Thành đột nhiên cười lớn giống như phát điên vậy, nheo mắt nhìn Hàn Gia Lệ: “Hai nghìn vạn? Cô chắc chắn là cô có? Bỏ cô chết rồi, đang nợ 16 triệu tỷ, nhà cô đã bị niêm phong hết rồi, hai nghìn vạn, kể cả cô đi bán dâm, cũng bán mấy năm cũng chẳng đủ?”

“Anh nói cái gì? Ba tôi chết rồi?” Hàn Gia Lệ trợn to mắt không dám tin nhìn người đàn ông trước mặt mình, bắt đầu tin việc Triệu Mẫn bán cô.

“Để bỏ cô trên trời hiển linh xem xem tôi chơi con gái của ông ta thế nào! Để ông ta ngẫm nghĩ lại đã từng tạo ra nghiệp chướng thế nào, ha ha!” Nói xong, cơ thể cường tráng đó như một con sói đói lao vào Hàn Gia Lệ.

“Anh là đồ khốn kiếp, anh rút đi cho tôi - -.” Nghe tin ba chết, đầu Gia Lệ như một mảng trống rỗng màu trắng, vùng vẫy chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cẩn thận nội thương đấy

Người con gái không ngừng vùng vẫy ở thân dưới khiến ** của anh ta càng cứng hơn, anh ta đưa một tay ra đè chặt lấy tay của Hàn Gia Lệ lên giường, một tay kia lần mò vào quần áo trên người cô xé rách sạch sẽ.

Hàn Gia Lệ không mảnh vải che thân bị anh ta đè dưới người, cánh tay rắn chắc của anh ta khiến cô không tài nào nhúc nhích được.

Máu đã dồn cứng chỗ đó của An Từ Thành.

“Anh dám động vào tôi, tôi sẽ giết chết anh!” Hàn Gia Lệ cắn chặt môi, mắt chăm chăm nhìn bàn tay phải của anh ta đang lần đến vùng kín bí mật của mình, mặt đỏ lên vì tức.

“Thế thì làm đi, tôi sẽ đợi cô giết tôi.” Trên mặt An Từ Thành lộ ra nụ cười đắc ý, ngón tay đùa nghịch khu vực nhạy cảm nhất trên người cô.

“Uhm.” Hàn Gia Lệ không chịu nổi sự đùa nghịch đó của anh ta, cơ thể phía dưới cô quần quai dưới con mắt dâm dăng của anh ta.

Cô ghét mình thế này, cô đau đớn nhắm mắt lại, nỗ lực không để nước mắt trào ra.

Chảy nước mắt trước loại người này, không đáng!

“Chặt như thế, cô vẫn còn trinh tiết đấy chứ?” Hân hưởng thụ cơ thể của cô, tay phải lại luồn từ phía dưới của cô lên trước ngực cô, vuốt ve vòng tròn quanh chỗ nhạy cảm đó.

“Muốn làm thì làm nhanh lên.” Hàn Gia Lệ đau khổ nghiêng chặt răng, nghiêng đầu không nhìn hân ta, hai nắm đấm bóp chặt đầy tức giận.

“Cô chắc chắn? Tôi làm một lần ít nhất cũng phải một tiếng.”

An Từ Thành nhìn khuôn mặt đỏ lên vì tức giận của Hàn Gia Lệ, trong lòng lại trào dâng cảm giác hài lòng, khiến hân ta nhất thời quên đi người con gái nằm phía dưới mình là con gái của kẻ thù của mình.

“Đồ biến thái!” Hàn Gia Lệ từng lời từng chữ thốt ra, mắt tròn trừng nhìn hân ta, sau đó lại nghiêng đầu vói về kính toilet.

“A, không tin à? Rất nhanh cô sẽ tin thôi.” An Từ Thành thẳng người lên, tách hai chân của Hàn Gia Lệ ra, còn chưa đợi cô kịp phản ứng, cái đó ở phía hạ bộ của hân đã vào hân trong người của Hàn Gia Lệ.

“Uh.” Hàn Gia Lệ đau đớn chảy nước mắt, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn không để mình gào lên.

Thật sự rất mất mặt.

Hân ta nhanh chóng thúc lên thúc xuống trên người cô, nhìn người con gái bên dưới mình đang với bộ dạng đau khổ dị thường, hân nở nụ cười của kẻ thắng lợi biến thái nhìn cô.

“Muốn kêu thì kêu đi, cứng đầu nhện, sẽ nhện thành nội thương đấy.” An Từ Thành nói như đúng rồi, vẫn không ngừng động tác phía dưới của mình.

Hàn Gia Lệ giống như bị chó cắn, chết cũng không để mình kêu lên, cuối cùng cô nhịn không nổi, ngẩng đầu cắn mạnh vào bả vai của An Từ Thành.

“A.” An Từ Thành hét lên một tiếng khó chịu, nhìn người phụ nữ bên dưới mình, càng tăng tốc hơn.

Hàn Gia Lệ mồm đầy máu, cô cắn và thịt trên vai của hân, nghiêng rất lâu, cuối cùng An Từ Thành cũng buồn cô ra, liếc nhìn vết thương trên bả vai mình, quay người đi vào phòng tắm.

Hàn Gia Lệ vừa nhìn hân đóng cửa phòng tắm, không để ý toàn thân mình đau đớn, cuống cuồng mặc quần áo vào, chạy thục mạng ra khỏi khách sạn.

.....

Cô chạy rất lâu rất lâu, trên đường xe cô vẫn qua lại tấp nập, cuối cùng cô dừng lại trong một con hẻm, dựa lưng vào tường tuyệt vọng ngồi trên đất, hai tay run rẩy ôm chặt lấy mình.

Tâm trạng lúc này ảm ức mệt mỏi, cô ngồi trong con hẻm không một bóng người mà khóc không thành tiếng.

Khóc cho đến khi nấc lên, thở hổn hển, đột nhiên cô nhớ đến ra cái gì đó, tiếng khóc im bật, cô bình tĩnh ngẩng đầu lên, đứng dậy đi thẳng về phía biệt thự nhà họ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trông chừng cô ta

Quả nhiên, người đàn ông đó nói không sai, trong nhà đã bị tòa án niêm phong rồi!

Nói như thế, bố thật sự chết rồi.

Còn người phụ nữ Triệu Mẫn đó dẫn Hàn Phi Phi vì kiếm 1000 vạn đã bán cô cho người đàn ông đó!

Nghĩ đến đây tim Hàn Gia Lệ dường như bị rút rỗng, hết sức buồn tủi.

Cô luôn nghĩ rằng mẹ kế là thật lòng tốt với cô.

Triệu Mẫn! Bà tàn nhẫn quá, dù sao bà cũng là người chứng kiến tôi lớn lên!

Hàn Gia Lệ phần uất cần môi, hai tay thu nắm đấm lại, ngón tay nắm chặt cắn sâu vào trong da thịt.

Cô thề, hôm nay hãm hại cô, cô phải đòi lại 10 lần trăm lần!!!

Hàn Gia Lệ quay người dờ dẩn rời khỏi biệt thự nhà họ Hàn, người như cái xác không hồn đi không có mục đích trên đường.

Qua một đêm, chẳng còn cái gì cả.

Bố không còn, công ty không còn, nhà không còn, đến cơ thể cũng không còn, cô đang từ thiên kim tiểu thư mà vạn người nhìn vào trở thành một kẻ một xu dính túi cũng không có, trở thành tên ăn mày đầu đường xó chợ.

Bây giờ, cô biết đi đâu đây?

Nghĩ lại cảnh sáng nay ở sân bay, sự phản ứng của đám bạn, cô cuối cùng cũng hiểu ra, cô bây giờ đã không còn là đại tiểu thư tiền tiêu như nước, còn có ai dám vây vào xung quanh cô chứ.

Ha ha.

Cô cười khẩy chưa xót, ngẩng đầu nhìn màn hình to trước mặt trên quảng trường.

Toàn thân cô run rẩy, tim cô co thắt lại.

Người đàn ông đó... ..

“Tổng tài An, xin ngài phát biểu một chút, tại sao ngài lại tiếp nhận điện từ Hàn Thị?”

“Hàn Chí Vi mới đáng chết, nghe nói Tổng tài An ngài mua lại tất cả cổ phần của điện từ Hàn Thị, điều này là thật sao?”

Là người đàn ông đó, người đàn ông trên màn hình phản quang đó, người đàn ông trong khách sạn đó, vừa nãy còn làm trò bỉ ổi trên người cô.

Hắn mua lại toàn bộ cổ phần của Hàn Thị sao? Khiến Hàn Thị phá sản chính là hắn, nói như thế, việc bố chết và hắn ta cũng có liên quan đến nhau!

Thế giới của Hàn Gia Lệ lập tức đảo lộn, cô đau khổ nhìn chằm chằm người đàn ông trong màn hình phản quang đó, trong lòng thầm thề, sẽ có một ngày cô nhất định sẽ giết hắn ta!

Khách sạn hoàng gia.

Màn đêm buông xuống, An Tử Thành lạnh lùng đứng trước cửa sổ, nhìn ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ, điềm tĩnh nhả ra một hơi khói thuốc.

Khuôn mặt hoàn hảo như tạc tượng trong khói thuốc mỏng lung càn hiện lên vẻ cuốn hút mờ ảo.

“Thành Gia, cô ta đi rồi.” Mã Phi không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng anh ta.

“Trước khi còn chưa bị tôi chơi đến chết, thay tôi trông chừng cô ta.”

An Tử Thành không quay đầu mà bình thản dặn dò một câu.

“Tôi biết rồi, Thành Gia!”

Mã Phi liếc mắt nhìn bóng An Tử Thành, đang định rời đi.

“Mã Phi, U Linh chưa có tin tức gì sao?”

Mã Phi quay người lại chăm chú nhìn An Tử Thành.

“Hành tích của U Linh rất kỳ lạ, tôi chỉ tra ra mấy ngày trước hắn ta xuất hiện ở thành phố A, còn những cái khác, đều được che giấu cẩn mật.”

An Tử Thành lại thở ra một luồng khói thuốc, đôi mắt như đang suy tư nhú chặt nhìn về xa xăm.

“Đêm nay, hắn sẽ còn xuất hiện.”

.....

Hàn Gia Lệ thất thủ bước ra từ một khách sạn, vốn dĩ muốn thuê một căn phòng ngủ một giấc, nhưng khi quẹt thẻ mới biết ngân hàng đã khóa toàn bộ thẻ tín dụng của cô và toàn bộ thẻ ngân hàng đã bị dừng hoạt động.

Nhìn số tiền mặt còn lại trong ví tiền không nhiều, cô hơi cau mày lại, sau này phải làm thế nào đây, không thể lúc nào cũng ngủ ngoài đường.

Hít một hơi thật sâu cô tiếp tục loạng choạng bước đi trên đường, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu khổ một giờ nào, trong khoảnh khắc cảm thấy tuyệt vọng với cuộc đời mình.

Không được, không thể tiếp tục thế này, nhất định phải tìm được công việc.

Nghĩ như thế, Hàn Gia Lệ ngẩng đầu nhìn một quán Bar bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cởi mau

Trên khuôn mặt nặng trĩu cuối cùng cũng nở một nụ cười, trước đây cô đã từng bung bê trong quán bar này, đồng thời đem tất cả tiền kiếm được quyên góp cho hiệp hội từ thiện, mặc dù môi trường quán bar không được tốt cho lắm, nhưng thu nhập không đến nỗi nào.

Không nghĩ nhiều nữa, Hàn Gia Lệ đã bước vào rồi.

Ánh đèn xanh đỏ trong quán Bar, tiếng nhạc chát chúa bên tai, trên bục một đám gái điếm ăn mặc hở hang uốn éo cái eo như con rắn nước ra sức nhảy nhót nhiệt tình.

Có đôi nam nữ lạ lén lút ngồi trong góc tối hôn nhau.

Người có thân hình và khuôn mặt hoàn hảo như Hàn Gia Lệ rất nhanh thu hút ánh nhìn của rất nhiều đàn ông.

Khi Hàn Gia Lệ đang tìm giám đốc của quán Bar thương lượng về công việc, cánh tay phải của cô đột nhiên nặng xuống, một giây sau bị người đó kéo vào trong đám người đang nhảy nhót điên cuồng.

“Anh là ai?” Hàn Gia Lệ giật mình, hoảng loạn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt xa lạ trước mặt mình.

Người đàn ông trước mặt có ngũ quan rõ ràng, nước da màu bánh mật, trên người mặc áo somi bó sát lộ ra cơ thịt của bộ ngực rắn chắc, cao khoảng 1m83 đủ cao hơn cô nửa cái đầu.

Đúng là một anh chàng đẹp trai đẳng cấp!

“Cô không muốn chết thì phối hợp chút đi!” tên đàn ông đó rướn người về phía tai cô thì thầm nói, bên ngoài nhìn thì tưởng hai người đang thân mật **, Hàn Gia Lệ cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó đang dí sát vào phần bụng của cô.

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn khẩu súng trong tay hắn đang dí sát vào bụng cô, hít một hơi run rẩy.

Hôm nay, tại sao lại đen đủi thế chứ!

Vì cái mạng nhỏ, Hàn Gia Lệ không lên tiếng, ngoan ngoãn nép trong lòng hắn ta phối hợp uốn éo cơ thể, ánh mắt không ngừng nhìn bốn phía.

Rất nhanh trong quán Bar có mười mấy tên mặc áo đen lao vào, xục xạo khắp nơi tìm kiếm bóng người nào đó.

Người đàn ông trước mặt đã quan sát thấy những tên đó, nghênh đầu che giấu cho Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, cúi đầu phát hiện phần bụng của người đàn ông đó đang chảy máu, hắn ta trúng đạn rồi!!!

Chết tiệt! Sớm muộn gì hắn cũng bị phát hiện, còn cô cũng phải phối hợp theo.

Đúng lúc này, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

“Này, đưa tôi mười vạn tệ, tôi sẽ cứu anh ra ngoài.”

Hàn Gia Lệ nhỏ giọng nói bên tai hắn, vì cuộc sống sau này, cũng chỉ có thể liều như thế thôi.

Người đàn ông ngừng đầu liếc mắt lạnh lùng nhìn Hàn Gia Lệ, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Nhưng hắn không còn chọn lựa, hơn nữa đang ở trong tình trạng thương tích thể này.

“Được!” Hắn gầm gừ một tiếng lạnh lùng bên tai cô, tay trái ôm chặt vết thương trên người.

“Đi theo tôi.” Cô nhân tiện kéo hắn đi về phía chỗ tối.

Hai người lén lút chạy vào một căn phòng vệ sinh nữ.

Chốt cửa lại, Hàn Gia Lệ mặt mày hốt hoảng nhìn hắn ta.

“Mau, cởi quần áo ra.” Cô vừa nói vừa giúp hắn tháo những cúc áo trên người ra.

Anh ta như bị điện giật ôm vết thương lùi về sau mấy bước.

“Cô, muốn làm gì?” Trên khuôn mặt đẹp trai đó vẫn đầy vẻ không hiểu.

“Chúng ta đổi quần áo cho nhau, hôm nay chiếc áo somi tôi mặc đáng suông rộng, anh chắc chắn mặc được.”

“Bảo tôi mặc quần áo của phụ nữ, còn lâu!” Anh ta với thái độ kiên quyết nhìn cô.

“Anh muốn chết phải không? Thế thì được, anh cứ ở đây đi, tôi đi đây.” Hàn Gia Lệ đẩy cửa định bước ra ngoài.

Ngay sau đó khẩu súng lại dí vào sau lưng cô: “Mau cởi!” Hai chữ lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trên người có rất nhiều vết hôn

“Hừ, còn giả bộ cao sang, nghe lời tôi sớm có phải xong rồi không, anh quay người lại đi.” Hàn Gia Lệ chán nản lắc đầu, bắt đầu cởi những cúc áo trên áo somi.

“Đưa áo somi của anh cho tôi.” Hàn Gia Lệ ném chiếc áo ra đằng sau cho người đàn ông sau lưng mình.

“Vừa nảy quan hệ với đàn ông trong quán bar sao?” Sau lưng đột nhiên chuyển đến giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đó.

“Quan hệ?” Hàn Gia Lệ lập tức quay đầu lại nhìn người đàn ông đó vốn dĩ không quay người đi, mặt còn không chút biểu cảm mà chăm chăm nhìn cô.

“Trên người có rất nhiều vết hôn!” Giọng nói không có chút ám áp nào, nói xong đưa áo sơ mi của anh ta vào tay cô.

Trong lòng Hàn Gia Lệ không khỏi xót xa, thằng cha bi ối đó vẫn còn để lại những xấu vết này, bất giác cô lại nhớ lại cảnh tượng lật lọng trên giường, cô nỗ lực gạt nó ra khỏi đầu.

“Đó không phải vết hôn, là bị một con chó dại sắp chếp cắn.” Vẻ mặt của Hàn Gia Lệ không che giấu được ánh mắt của anh ta.

Người đàn ông đó không nói gì, trong lòng biết rõ.

Hàn Gia Lệ cài cúc áo lại, chiếc áo somi của người đàn ông đó rõ ràng rất to so với người cô. Lộ ra đôi chân dài miên man hết sức gợi cảm.

Cuối cùng còn đưa chiếc quần sooc của mình cho anh ta mặc lên, đeo mái tóc giả thật không khác gì người đẹp với thân hình hoàn hảo.

Hàn Lệ không dám tin người đàn ông trước mắt mình.

“Đợi chút, anh dựa vào người tôi giả bộ say là được rồi.”

Hàn Gia Lệ bình thần dặn dò một câu rồi kéo anh ta rời khỏi nhà vệ sinh nữ.

Vết thương trên người anh ta càng ngày càng nghiêm trọng, sắc mặt trắng như tờ giấy, tay phải ôm lấy vết thương.

Quay lại sàn nhảy không còn nhìn thấy bóng dáng của nhóm người áo đen nữa, Hàn Gia Lệ nhìn xung quanh rồi cúi đầu đi nhanh ra ngoài.

“Đội dã!” Ngược mắt nhìn ở trước cửa, đột nhiên không biết từ đâu bọn người áo đen xuất hiện trước mặt bọn họ, Hàn Gia Lệ nhìn bọn họ sợ hãi toát mồ hôi lạnh. Tay trái tóm chặt lấy cánh tay người đàn ông.

Bàn tay giữ vết thương của người đàn ông từ từ duỗi thẳng, lấy từ trong tay áo ra khẩu súng ngắn đó, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

“Phấn đi! Chị em tôi uống say rồi, không có thời gian chơi với các người.” Gia Lệ nhìn mấy người đó, cố giữ vẻ bình tĩnh nói.

“Tìm thấy Tiêu Dật Nhiên chưa?” Nghe thấy giọng nói, xung quanh lập tức vây lấy một tên dẫn đầu.

Nghe thấy giọng nói Gia Lệ rõ ràng cảm nhận cánh tay của người đàn ông bên cạnh co chặt lại.

Thì ra, anh ta tên là Tiêu Dật Nhiên.

Không tìm thấy Tiêu Dật Nhiên, nhưng trợ lý Mã, người phụ nữ này.” Tên áo đen liếc ánh mắt nhìn Mã Phi biểu thị đó là Hàn Gia Lệ.

Mã Phi cau mày đi đến trước mặt Hàn Gia Lệ.

Cúi đầu trầm tư suy nghĩ, người phụ nữ này đúng là sinh lực dồi dào mà, vừa nãy còn ở trên giường với Thành Gia, bây giờ lại xuất hiện ở quán bar với bộ dạng say khướt, thật là.....

Về nghỉ ngơi hiện trên khuôn mặt anh ta, rất nhanh anh ta đã hồi phục được về bình tĩnh.

“Ồ? Thì ra là tiểu thư Hàn, để bọn họ đi.” Nói xong phẩy phẩy tay với thuộc hạ.

“Tôi quen biết anh sao?” Hàn Gia Lệ bất giác lẩm bẫm một câu, có điều không hỏi gì, dù người đàn ông bên cạnh nhanh chóng rời đi.

“Mỗi góc tường lục soát kỹ cho tôi, tìm không được Tiêu Dật Phi, liệu Thành Gia có để yên cho các người không.” Giọng nói lạnh lùng của Mã Phi vọng đến từ đằng sau.

Hàn Gia Lệ đi theo Tiêu Dật Phi đi rất xa, cuối cùng cũng yên tâm bỏ anh ta ra rồi.

Còn chưa đợi cô đứng thẳng người lên, Tiêu Dật Phi ngã nhào xuống đất, toàn thân run rẩy co giật, sau đó ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Để hần ta chạy thoát rồi

“Này, anh không sao chứ?” Hàn Gia Lệ bị dọa cho hoảng sợ, cẩn thận đưa tay vỗ vỗ vào má anh ta.

Không quan tâm anh ta nữa, đến bản thân cô bây giờ cũng khó giữ được an toàn cho mình, quay người định rời đi, nhưng nghĩ đến mười vạn tệ đó cô lại không cất bước đi được.

Nếu như cứ đi như thế, không phải mình vừa làm không công sao?

Nghĩ như thế, quay người sờ vào túi anh ta lấy ra vài trăm tệ, lại ra sức cõng anh ta đến khách sạn gần đó.

Anh ta bị người ta truy sát không thể đến bệnh viện được, không phải sẽ chết ở đây chứ, Hàn Gia Lệ lo lắng nhìn anh ấy, quay người đi đắp nước khăn mặt giúp anh ta lau mồ hôi.

Thế rồi Hàn Gia Lệ cũng nhào người nằm thiếp đi ở đầu giường.

Xây ra nhiều chuyện như thế, thật sự rất mệt!

Cho đến khi cửa phòng đột nhiên bị người khác đập ra, một người đàn ông khoảng trên dưới 30 tuổi lao vào.

Người đàn ông đó một tay kéo Hàn Gia Lệ đang nhào người trên giường, quỳ người xuống mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Dật Nhiên đang nằm trên giường.

Hàn Gia Lệ mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, mới biết có người đến.

“Thiếu Gia, tôi đáng chết, đến muộn rồi.” Người đàn ông đó vừa nói vừa nắm lấy cánh tay của Tiêu Dật Nhiên.

Nghe thấy giọng nói, Tiêu Dật Nhiên yếu ớt mở mắt ra.....

“Lí Khoa, lấy dao, moi viên đạn trong bụng tôi ra, nhanh lên.....”

Ánh mắt kiên định của Tiêu Dật Nhiên nhìn vào mắt Lí Khoa.

“Thiếu Gia, Tịch Dương sắp đến rồi.” Lời chưa dứt, đúng lúc này, ngoài cửa lại có mấy bóng người vội vã đi vào.

“Dật Nhiên, Dật Nhiên anh làm sao thế?” Tịch Dương cuống cuống bỏ hộp thuốc xuống, đưa tay vỗ nhẹ vào mặt Tiêu Dật Nhiên.

“Tịch Dương...nhanh tay lên.....” Tiêu Dật Nhiên cố mở to mắt nhưng vẫn yếu ớt nhìn Tịch Dương.

.....

Mấy phút sau, phẫu thuật xong xuôi, Dật Nhiên đau đớn ngất đi, Tịch Dương và Lí Khoa mới thở phào một hơi, lúc này mới chú ý đến Hàn Gia Lệ bên cạnh.

“Cô là? Người phụ nữ của Dật Nhiên?” Tịch Dương nghi ngờ nhìn Hàn Gia Lệ, thật là kỳ lạ, bên cạnh Dật Nhiên rất ít khi có sự xuất hiện của phụ nữ.

“Không, tôi là ân nhân cứu mạng của anh ta!” Hàn Gia Lệ ngẩng đầu khí khái nhìn anh ta.

“Lẽ nào, cô cũng là người của đảo U Minh sao, cô là ma nữ à?” Tịch Dương hiểu rằng trên thế giới này người có thể cứu được Tiêu Dật Nhiên đếm trên đầu ngón tay, thế thì người phụ nữ này, nhất định không đơn giản.

Cái gì? Đảo u minh? Ma quỷ?? Hừ! Thằng cha này xem nhiều phim kinh dị quá rồi.

Nhìn anh chàng thanh niên trước mặt mặt mũi sáng sủa như thế, không phải đầu óc có vấn đề đấy chứ?

Hàn Gia Lệ chăm chăm nhìn anh ta không nói gì, nét mặt biểu cảm như nhìn thấy quái vật.

“Tịch Dương.....” Tiêu Dật Nhiên nằm trên giường đột nhiên tỉnh lại, nắm lấy tay của Tịch Dương một hồi lắc lắc đầu.

Tịch Dương nghi ngờ liếc nhìn người phụ nữ đó một lần nữa, lập tức ngậm miệng lại.

Hàn Gia Lệ dù sao cũng không có nơi nào đi, buồn ngủ đến mức hai mí mắt sắp sụp cả xuống, thế là, tìm trong phòng có góc trống gác đầu ngủ ngon lành.

.....

“Bắt được người chưa?” An Từ Thành cau có liếc mắt nhìn Mã Phi.

“Xin lỗi Thành Gia, thằng cha đó trúng đạn, nhưng vẫn để hắn ta chạy thoát trong quán bar rồi.” Trong giọng nói của Mã Phi mang đầy vẻ áy náy.

An Từ Thành quay người nghĩ dự liệu ngoài ý muốn này.

“U Linh quả nhiên không hổ danh là U Linh, nhưng lần này chạy thoát, lần sau không có cơ hội như thế đâu.” An Từ Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm chặt bàn tay lại.

“Thành Gia, có một việc.....” Mã Phi do dự ngập ngừng không biết có nên nói hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lại là anh

“Nói!”

“Chúng tôi gặp tiểu thư Hàn ở quán Bar.”

Nghe thấy câu nói này, An Từ thành hừ một tiếng lạnh lùng, khóe miệng lộ ra nụ cười với ý đồ xấu xa.

“Hàn Gia Lệ, cô ta vẫn có tâm trạng đến Bar uống rượu sao?”

“Nhìn đáng vẻ hình như uống với một người phụ nữ khác, rất vui vẻ.”

An Từ Thành vút điều thuốc trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt hơi nheo lại.....

Người phụ nữ đó, rất thú vị.

“Ngày mai, bắt cô ta về cho tôi!”

“Vâng! Thành Gia!”

.....

Ánh sáng của buổi sớm tinh mơ lọt vào trong phòng, Hàn Gia Lệ cau mày từ từ mở mắt phát hiện mình nằm trên chiếc giường mềm mại, còn trong phòng không có một bóng người.

Người đàn ông bí ẩn tối hôm qua đó, Tiêu Dật Nhiên.

Hình như là nằm mơ, đầu óc quay cuồng, đau kinh khủng.

Hàn Gia Lệ ra sức vỗ vào đầu, quay đầu lại nhìn trên đầu giường có thứ gì đó, cô bò dậy cầm hai tờ giấy đó.

Cảm ơn ân nhân cứu mạng, Tiêu Dật Nhiên.

Trên giấy chỉ có vôn vẹn vài chữ, còn bên dưới là một tờ chi phiếu 10 vạn tệ.

“A! Trời ơi! Đúng là 10 vạn! Mình có tiền rồi!” Hàn Gia Lệ đứng dậy cầm tờ chi phiếu đó mà xúc động nhảy loạn trên giường, trong tích tắc quên hết tất cả đau đớn.

Đứng dậy rời khỏi khách sạn đi thẳng đến ngân hàng đổi tờ chi phiếu đó thành tiền mặt.

Đói cả một ngày một đêm, Hàn Gia Lệ cầm tiền đi đến nhà hàng ăn một bữa no nê, có mười vạn rồi, có thể sống được một thời gian ngắn, thế thì bây giờ mình đi thuê một căn phòng, không thể lúc nào cũng ngủ ngoài đường được.

Hàn Gia Lệ bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của mình.

Thế là một ngày sau đó cô đến phòng môi giới thuê nhà.

Hôm đó trời đã nhá nhem tối, cô vẫn chưa tìm được phòng thích hợp để thuê, hít một hơi thật sâu, nghĩ tối nay vẫn ở tạm khách sạn, ngày mai lại tiếp tục tìm phòng.

Quay người đang định đi tìm khách sạn giá bình dân, nhưng đúng lúc này.....

Một nhóm người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, cánh tay vòng vào cổ cô, một miếng vải đen ngay lập tức bịt miệng cô lại.

“Uhm....” Còn chưa đợi cô kịp nghĩ nhiều, đã bị bọn người đó đẩy vào trong một chiếc xe.

“Hàn Tiểu Thư, ngoan ngoãn chút, chúng tôi sẽ không làm hại cô.” Mã Phi ngồi trong xe lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

“Uhm....” Hàn Gia Lệ vùng vẫy trừng mắt nhìn hấn ta, người đàn ông này, không phải tối qua xuất hiện cùng đồng bọn ở quán Bar để bắt Tiêu Dật Nhiên sao?

Hồng rồi, nhất định là biết cô cứu Tiêu Dật Nhiên đi, sau đó giết cô để giải tỏa nỗi hận đây mà.

Mấy phút sau, Hàn Gia Lệ lại bị áp giải đến khách sạn Hoàng Gia, thật khéo, vẫn là phòng 3201, cô bị bọn người đó đẩy vào trong một cách thô lỗ.

Chết tiệt, là trùng hợp sao? Tại sao lại quay về nơi này chứ? Ánh mắt cô liếc nhìn trên chiếc giường đó, cơ thể bất giác rung mình một cái, những kí ức đó lại hiện về trong đầu cô.

Cùng lúc đó, tiếng nước trong phòng tắm dừng hẳn, khi cô nhìn thấy người đàn ông từ trong phòng tắm bước ra, cơ thể cô dường như cứng đờ.

Nửa thân trên của An Từ Thành, bị nước từ trên tóc nhỏ xuống có chút hỗn loạn, bên dưới chỉ quấn chiếc khăn tắm, dựa ở cửa nhà tắm, khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười nguy hiểm nhìn cô.

“Lại là anh.....” Hàn Gia Lệ lập tức hiểu ra rồi, thì ra Mã Phi đó là người của hấn ta, thế thì, người tối qua muốn truy sát Tiêu Dật Nhiên ở quán bar cũng chính là hấn ta!

Chương 9: Đùng động, cảnh sát

Người đàn ông này, quả nhiên rất nguy hiểm

“Tôi còn chưa chơi đủ, cô đừng mơ chạy thoát.” An Từ Thành vừa nói, vừa cười nham hiểm tiến sát gần cô.

“.....” Hàn Gia Lệ bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, không dám nói gì, quay người muốn mở cửa.

Nhưng còn chưa kịp chạm vào cửa, cô đã bị An Từ Thành kéo lại, đẩy lên giường.

“Đừng chạm vào tôi!” Hàn Gia Lệ ngồi dậy lùi về phía góc giường, sắc mặt hoảng loạn nhìn anh ta.

“Không muốn chịu khổ, thì cô tốt nhất nên biết nghe lời.” Lời còn chưa nói xong, Hàn Gia Lệ đã bị hắn ta đè xuống dưới người.

Mặt hắn ta áp sát vào mặt cô, rất nhanh, cô bình tĩnh lại, trong đầu lóe lên ý nghĩ.

Mỉm cười, ngẩng đầu, đón lấy nụ hôn đó.

An Từ Thành có chút bất ngờ trước hành động đột nhiên đó của cô, rời khỏi môi cô cười gian xảo nói: “Sao thế? Biết cách ngoan rồi à?”

Hàn Gia Lệ nháy mắt đưa tình với anh ta, ngón tay nhẹ vuốt ve, xoay tròn trên bộ ngực rắn chắc đó.

Đối với đàn ông mà nói, đây là một sự cám dỗ chết người.

An Từ Thành không chịu nổi trước sự đùa nghịch của cô, cuống cuống bỏ nhào vào cô.

Ai mà biết ngón tay cô đột nhiên ấn vào giữa trán anh, gần khoảng cách giữa hai người ra, sau đó ngón tay vuốt ve mon tron trên khuôn mặt đẹp trai đó: “Tôi đã hai người chưa tắm rồi, trên người vẫn còn mùi của anh, nếu như anh muốn tiếp tục, tôi không ý kiến gì.”

An Từ Thành mỉm cười, lật người nằm ngửa trên giường: “Cho cô mười phút, tôi đợi cô!”

Hàn Gia Lệ ngồi dậy liếc anh ta một cái, vội vàng chạy vào nhà tắm.

Mở vòi hoa sen để nước rửa trôi những thứ bẩn thỉu trên người.

Hàn Gia Lệ cầm trong tay chiếc điện thoại của An Từ Thành, khoe miệng lộ ra nụ cười mê người, sau đó gọi điện đến một số máy.

Bây giờ việc quan trọng nhất là kéo dài thời gian, Hàn Gia Lệ cởi bỏ quần áo, tắm rửa dưới làn nước ấm áp.

Mười phút, hai mươi phút, nửa tiếng qua đi.

Trong lòng Hàn Gia Lệ càng lúc càng cuống, chết tiệt, tại sao vẫn chưa đến.

Bên ngoài, An Từ Thành đã không còn kiên nhẫn chờ đợi được nữa, giờ chân đạp cánh cửa nhà tắm ra.

“A!” Hàn Gia Lệ đột nhiên nhìn thấy An Từ Thành đạp cửa xông vào, hai tay không biết nên che vào chỗ nào mới được.

Ánh mắt An Từ Thành nhìn chăm chăm trên người cô, không nói cô gì, bẻ cô đi thẳng ra ngoài.

“Anh buông tôi ra, tôi còn chưa tắm xong.”

“Tốt nhất cô đừng giở trò gì với tôi, nếu không, tôi sẽ khiến cô chết một cách thảm hại đấy!” Lời còn chưa dứt hẳn, cô lại bị ném lên giường lần nữa, ngay sau đó cơ thể cường tráng của anh ta lại bỏ nhào lên.

Hàn Gia Lệ nhất thời không biết nên làm thế nào mới được.

Nhưng đúng lúc này.....

“Rầm!” cánh cửa phòng đột nhiên bị đập ra, ngay sao đó là mấy người mặc đồng phục cảnh sát bước vào.

Nhìn hai thân xác đang ** nồng nhiệt trên giường, mấy người đó cười khẩy, lấy ra thẻ ngành.

“Chúng tôi là cảnh sát, nghỉ ngơi các người trong khách sạn mua bán dâm, người đầu, bắt bọn họ lại.” Lời nói vừa dứt, đằng sau có mấy người lao lên.

“Cô.....” Nhìn tình hình trong phòng, lông mày An Từ Thành nhíu chặt lại, trừng mắt nhìn Hàn Gia Lệ, hận không thể đâm cô chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tôi sẽ khiến các người phải trả giá

Hàn Gia Lệ cười gian xảo, sau đó đẩy hẳn ra, nhanh chóng lấy chân che cơ thể mình, trùm đầu không nói câu gì.

An Từ Thành ngồi dậy lạnh lùng liếc nhìn mấy người cảnh sát: “Tôi không mua dâm, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Hàn Gia Lệ vừa nghe câu nói đó, cuống quýt đưa tay vẫy về phía mấy người cảnh sát mà nói lớn: “Chú cảnh sát, các chú tha cho cháu, đây là lần đầu tiên cháu bán dâm, sau này cháu không dám thế nữa!” sau đó cười khẩy mấy tiếng hướng về phía An Từ Thành.

“Cô.....” An Từ Thành quay đầu tròn mắt lườm Hàn Gia Lệ khiến cô toàn thân run rẩy.

“Bắt đi, người phụ nữ này thừa nhận rồi, anh còn gì nói không.” Vị cảnh sát dẫn đầu quay người dặn dò một câu, sau đó An Từ Thành và Hàn Gia Lệ bị áp đến đồn cảnh sát.

Từ Thành và viên cảnh sát trừng mắt nhìn nhau.

“Tên?”

“An Từ Thành.”

“Tuổi?”

“25.”

“Nghề nghiệp?”

“Tổng tài.....tập đoàn An Dương!”

Nghe thấy hai chữ tổng tài, viên cảnh sát ngẩng đầu nhìn An Từ Thành mấy lần.

“Thì ra là An Tổng tài à, thật là ngại quá, người đầu, mang cà phê lên.”

“Không cần! Đồn cảnh sát thành phố A phải không? Tôi sẽ khiến các người phải trả giá!” An Từ Thành tức mình đập tay mạnh xuống bàn, ánh mắt mang đầy sát khí đủ khiến viên cảnh sát đó bị dọa cho giật bắn cả người.

“Ai ya, An tổng tài, hiểu lầm, đây tất cả đều là hiểu lầm!” Viên cảnh sát đó bị dọa cho toát mồ hôi hột.

Bên phòng khác.

Hàn Gia Lệ chán nản ngồi trong đồn cảnh sát, nhìn xung quanh, dường như không có ai để ý cô, chẳng trách, chỉ là gái điếm, cũng không ai thèm quan tâm.

“Tôi muốn đi nhà vệ sinh.” Cô đứng lên lớn tiếng nói một câu.

“Đi về phía đó rồi rẽ phải, tự mà đi.” Trong góc phòng đột nhiên có người trả lời cô một câu.

Hàn Gia Lệ uể oải đi vệ sinh xong đang định đi ra ngoài thì nhìn thấy bên trong nhà vệ sinh có một cửa sổ, thông ra đường lớn.

A.....đắc tội An Từ Thành, hẳn nhất định sẽ không tha cho cô, cho nên, cô phải chạy nhanh mới phải, bây giờ quay lại Mỹ!

Nghĩ đến đây Hàn Gia Lệ đã trèo lên được cửa sổ, lật đặt trèo xuống đường.

Mã Phi nhanh chóng đến phòng thẩm tra, sau khi làm xong hết thủ tục bảo lãnh, vừa định rời đi mới nhớ ra Hàn Gia Lệ.

“Cảnh quan, cảnh quan, người phụ nữ đó chạy rồi!” Đột nhiên một viên cảnh sát cuống cuống chạy vào phòng thẩm tra.

“Chạy thì chạy, không phải chỉ là gái điểm sao, cũng không phải phạm tội giết người, quan tâm cô ta làm gì.” Viên cảnh quan đó thùng thảng nói một câu.

Trong lòng còn đang lo lắng, đắc tội tổng tài của An Dương, còn đang chưa biết đối phó với bọn họ thế nào, nếu như còn truy xét đến cùng người phụ nữ đó, thế thì.....

“Chạy rồi!” Lúc này, mặt An Từ Thành nhú chặt lại.

“Thành Gia, có muốn bắt lại không?”

“Rời khỏi nơi này trước!” An Từ Thành đau đầu lắc lắc đầu đi thẳng ra ngoài cửa, không ngờ lần này còn bị rơi vào tay một tên tiểu nha đầu, bị cô ta gán tội.

Ai mà biết, vừa bước ra ngoài cửa, một đám phóng viên lão nháo đã bầu đến.

An Từ Thành còn chưa kịp phản ứng, đã bị nhóm phóng viên và những ánh đèn sáng lóe của máy ảnh nháy lia lịa.

“An Tổng tài, chúng tôi có được tin mới nhất, nói ngài bị bắt vì tội mua dâm phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nổi tiếng

“An Tổng tài, xin ngài trả lời một chút, việc này là có thật phải không?”

“An Tổng tài, nghe nói vợ hôn phu của ngài đã định, hơn nữa, ngày kết hôn đang đến gần, có thể tiết lộ một chút là thiên kim của nhà nào không?”

“An Tổng tài, ngài làm như thế có ảnh hưởng đến tình cảm giữa ngài và vợ chưa cưới không?”

“An Tổng tài.....”

An Từ Thành cúi đầu nắm chặt nắm đấm, trong mắt hiện lên ánh nhìn sắc lạnh.

“Cút đi!” anh ta gằn giọng quát đám phóng viên đó một tiếng, sau đó đi thẳng vào trong xe không thèm quay đầu lại.

“Ngài quá, tổng tài của chúng tôi bây giờ không tiện trả lời phỏng vấn của mọi người.”

“Xin nhường đường chút.” Mã Phi nhanh chóng lao vào giữa đám phóng viên rồi chạy vào trong xe.

Tách được nhóm phóng viên đó ra, chiếc xe điên cuồng phóng về khu biệt thự.

Trong biệt thự, An Từ Thành quay lưng lại với Mã Phi.

Bực tức căm giận, hai tay vẫn nắm chặt lại.

“Thành Gia.....”

“người phụ nữ đó, lập tức bắt về cho tôi, tôi phải khiến cô ta trả giá.”

Cứ nghĩ đến việc bị người phụ nữ đó giở trò, trong lòng hận không thể xé cô ta thành hai mảnh.

“Vâng.” Mã Phi nhìn bóng sau lưng của An Từ Thành, không ngờ sự việc lại trở thành thế này, cũng không ngờ Hàn Gia Lệ lại là một con mèo không chịu yên phận.

“Thông báo với bên California, sau này tôi không muốn nhìn thấy đồn cảnh sát của thành phố A đó nữa.”

“Thành Gia, ý của ngài là?” Mã Phi nhìn bóng dáng của anh ta mà có chút nghi ngờ.

Khóe miệng An Từ Thành nhếch lên, càng lộ rõ góc hình cung đáng sợ.

“Phá nỏ!” Chỉ hai chữ ngắn gọn nhưng mang đầy sát khí.

“Hiểu rồi.” Mã Phi gật gật đầu, đi ra ngoài biệt thự.

.....

Ngày hôm sau.

Vụ việc An Từ Thành mua dâm trong một đêm đã thành tiêu đề nổi bật trên các mặt báo, sự việc bị phóng viên viết ra đủ kiểu, tam sao thất bản, thậm chí còn liên lụy đến vợ chưa cưới của An Từ Thành.

Trên mạng bùng nổ như vũ bão, vẻ đẹp trai hoàn mỹ của An Từ Thành hết sức ăn ảnh, kể cả biểu cảm tức giận của anh cũng khiến cho biết bao người con gái phải lao tâm khổ tứ, thế là, toàn bộ tin tức mua dâm, vợ tương lai gì đó đều bị lan truyền với tốc độ chóng mặt, An Từ Thành chỉ trong một đêm đã phủ kín mạng, nóng sốt giật gân, còn có trang mạng bình chọn An Từ Thành là tình nhân trong mộng có sức quyến rũ nhất trong mắt phái nữ năm 2012.

Thế là, chỉ trong một thời gian ngắn, tên tuổi của An Từ Thành đã trở thành danh từ hot nhất.

“Rầm- -.”

Nhìn khuôn mặt An Từ Thành trong tờ báo cau có, An Dương tức giận đập tay lên tờ báo đó.

Mua dâm.

Nhà họ An tại sao phải chịu nỗi sỉ nhục này chứ, xem ra đứa con trai này để mình tự do quá lâu, phong lưu thành tính rồi!

“Dương Trung!”

“Vâng, lão gia.” Ngoài cửa đột nhiên có một người đàn ông khoảng trên dưới 40 tuổi kính cẩn bước vào nhìn An Dương.

“Chuẩn bị đi, ngày mai về nước.” Trong giọng nói của ông ta mang đầy sự tức giận.

Phải về để xử lý dạy dỗ lại thằng con bất hiếu này.

.....

Hàn Gia Lệ đang định mua vé máy bay, phát hiện hộ chiếu mình đã mất rồi, còn cả hành lý va li của cô cũng không biết giờ đang ở đâu.

Khi đang nghĩ nên làm thế nào, con mắt long lanh đột nhiên nhìn thấy màn hình LCD to lớn đối diện bên ngoài.

Khuôn mặt cau có tức giận của An Từ Thành gào lên hai chữ với phóng viên: Cút đi!

Sau đó mắt hút ngoài cửa đồn cảnh sát, rồi những đám phóng viên tam sao thất bản ăn không nói có thuật lại việc An Từ Thành mua dâm, còn tả một cách tường tận rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nổ đồn cảnh sát

“Ha ha ha ha!” Hàn Gia Lệ nhìn khuôn mặt An Từ Thành nhăn nhó như ăn phải phân trong màn hình LCD, chẳng để ý đến người xung quanh, cô cười sung sướng thỏa mãn.

Cùng lúc này, từ một nơi không xa đột nhiên chuyển đến một âm thanh kinh thiên động địa.

Sau đó hướng về phía trước vài trăm mét, khói bốc lên mù mịt, dường như biểu thị gì đó với mọi người.

Không đúng, phương hướng đó.....

Hàn Gia Lệ nheo mắt khó hiểu, tức tốc nhanh chân chạy về phía nơi xảy ra sự việc.

Quả nhiên! Cô đoán không sai!!

Khói bụi ở đồn cảnh sát thành phố A là do phát nổ và giờ đã bị san bằng thành đồng đồ nát, nhân viên làm việc trong đồn cảnh sát rất nhiều, nằm ngổn

ngang chết đất, có người còn bị sức ép của vụ nổ làm cho mất tay thiếu chân, đám khói dày đặc của hiện trường bao phủ xung quanh.

Hàn Gia Lệ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng máu me nào như thế này, cô bị dọa cho ngồi phệt xuống đất, trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, xe chữa cháy cứu thương đã nhanh chóng lao đến, nhân viên chữa cháy căng thẳng tìm cứu những người sống sót trong đồng hoang tàn.

Đồn cảnh sát của thành phố A phát nổ, sự việc chấn động cả thành phố A, đến chính phủ nhà nước cũng sai chuyên viên phá án đến điều tra.

Nhưng cuối cùng vẫn không điều tra ra được gì, đành phải định án của sự việc lần này là bị sự đá kích của phần tử khủng bố nước ngoài, cuối cùng làm qua loa cho xong.

Lúc này Hàn Gia Lệ sững sờ nhìn đồng đồ nát máu chảy thành sông trước mặt, luôn cảm thấy sự việc này không hề đơn giản như thế.

An Tử Thành vừa bước chân ra khỏi đồn cảnh sát thì đồn cảnh sát phát nổ, việc này liệu có liên quan đến hắn ta không?

Hàn Gia Lệ bình tĩnh vỗ vào đầu mấy cái. Ánh mắt linh hoạt quan sát bốn xung quanh.

Nếu như thật sự có liên quan đến hắn ta, thế từ, An Tử Thành là kẻ nguy hiểm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Thân phận hắn bây giờ là tổng tài của tập đoàn An Dương, thân phận Tổng Tài cũng đủ sức phái người phá nổ đồn cảnh sát Thành phố A, hơn nữa còn làm không để lại dấu vết nào.

Nếu như thật sự là hắn làm, thế thì thân phận thật sự của hắn ta là gì?

Hoặc là việc này không liên quan đến hắn ta, nhưng trong tâm tư, luôn cảm thấy.....

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, liếc nhìn thấy một bóng người trong góc tối.

Là anh ta! Trợ lý Mã Phi của An Tử Thành!

Hàn Gia Lệ hoảng sợ, núp người sau một gốc cây, chỉ nhìn thấy Mã Phi nhìn đồng tan hoang đó mà cười nham hiểm, quay người lên một chiếc xe bentley màu đen.

Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng thở phào một hơi, tại sao Mã Phi lại xuất hiện ở đây vào lúc này, điều này khiến cô càng thêm chắc chắn vào sự suy đoán trong lòng mình.

Hừm.....An Tử Thành quả nhiên là nhân vật đáng sợ.

.....

Hàn Gia Lệ đang nghĩ cách về hộ chiếu của mình, thất thủ đi qua một khách sạn.

Bên ngoài khách sạn long trọng trải chiếc thảm đỏ phải mấy trăm mét, hình như đón khách quý đến.

Một chiếc Porsche màu đen từ từ dừng trước cửa khách sạn, ngay sau đó trong chiếc xe sang trọng đó bước xuống hai người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ bên trái trên người mặc bộ lễ phục màu đen, chân đi đôi giày cao gót quý phái, trên cổ đeo chiếc vòng cổ pha lê lấp lánh sang trọng. Thiếu nữ bên phải mặc trên người bộ lễ phục màu hồng, mái tóc xoăn màu nâu thả trên vai, dễ thương mà không mất đi vẻ đoan chính.

Hai người cao quý bước xuống từ chiếc Porsche đó, dáng đi uyển chuyển đi vào khách sạn.

Hàn Gia Lệ giật mình hoảng hốt nhìn bóng dáng sang trọng của hai người đó.

Đây không phải.....

Triệu Mẫn và Hàn Phi Phi sao?

Trên khuôn mặt hoảng loạn của Hàn Gia Lệ lập tức chuyển thành nghi ngờ, từ sau khi ba chết, cứ coi như Triệu Mẫn lấy được một nghìn vạn cũng không đến mức phong phú thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tôi muốn anh, đôi người phụ nữ đi cùng

Việc làm hèn hạ của người phụ nữ đó mình còn chưa tính sổ với bà ta, bây giờ lại còn xuất hiện linh đình ở đây như thế, lẽ nào.....

Hàn Gia Lệ neho mắt lại, ánh mắt lén lút định đi lên cùng muốn biết rốt cuộc là như thế nào, ai mà biết đến cửa lại bị bảo vệ ngăn lại.

“Tiểu thư, mời đưa ra thiệp mời của cô.”

“Tôi không có thiệp mời.”

“Xin lỗi, không có thiệp mời chúng tôi không thể để cô vào được.” Hai người đứng gác ở đó, biểu cảm hoàn toàn không có chút gì là muốn thương lượng cả.

Hàn Gia Lệ lại bối rối quay lại, nhìn tình hình không có thiệp mời thì không được vào, nhưng Triệu Mẫn và Hàn Phi Phi.....Cô thật sự rất muốn tìm hiểu rõ ràng tình hình bên trong như thế nào.

Chẳng có cách nào, cô đành phải lưỡng lự chờ ở cửa đợi thời cơ.

Những chiếc xe sang trọng tiến đến càng lúc càng nhiều, từng người từng người những nhân tài kiệt xuất trong giới thương gia đều có người đẹp đi cùng cười cười nói nói tiến vào khách sạn.

Xem ra chủ nhân tổ chức party lần này không hề đơn giản.

Đang nghĩ như thế, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt Hàn Gia Lệ.

Chàng thanh niên đẹp trai mặc bộ vest phẳng phiu ở phía không xa đó không phải là Tiêu Dật Nhiên mà mấy ngày trước cô cứu ra khỏi quán bar sao?

Hàn Gia Lệ liếc nhìn anh ta cười ranh mãnh, cơ hội đến rồi.

Bước nhanh đến trước mặt anh ta, mỉm cười xinh đẹp, còn chưa kịp nói gì thì phát hiện trên xe bước xuống một người phụ nữ, người phụ nữ đó mặc bộ lễ phục màu tím cao quý, mái tóc dài hơi gọn sóng, khuôn mặt thanh tú khiến ai nhìn thấy cũng phải ngỡ ngàng vì vẻ xinh đẹp, tay phải khoác lên cánh tay của Tiêu Dật Nhiên một cách tự nhiên.

Hai người giống như một cặp trời sinh vậy.

“Là cô.....” Tiêu Dật Nhiên khẽ cau mày lại, ngay lập tức nhận ra Hàn Gia Lệ trước mắt.

Hàn Gia Lệ ngượng ngùng liếc nhìn người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh anh ta, thì ra anh ta có người phụ nữ đi cùng rồi, nhưng bây giờ đã không còn cách nào để cô lùi bước được nữa.

“Giúp tôi một việc, tôi muốn anh....đôi người phụ nữ đi cùng.”

Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên, giọng nói kiên định không chút đắn đo.

Tiêu Dật Nhiên sững người mất mấy giây, biết cô ta khó khăn, có điều, người phụ nữ này, mấy lần đều xuất hiện bất ngờ, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

“Được, lần này coi như trả nợ ân tình cho cô.”

Dứt lời, Tiêu Dật Nhiên liếc sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, biểu thị cô ta dẫn Hàn Gia Lệ đi thay quần áo.

“Tiểu thư, chúng ta đi vào trong xe đổi quần áo nhé.” Mễ Lam mỉm cười dịu dàng với Hàn Gia Lệ, sau đó kéo cô đi vào trong xe.

“Xin lỗi tiểu thư, tôi đã tranh vị trí của cô, có điều tôi thật sự có việc rất quan trọng muốn vào trong.” Hàn Gia Lệ có chút áy náy nhìn Mễ Lam.

“Không sao, tôi chỉ nghe anh Nhiên.” Người phụ nữ cười rất ấm áp, lấy đồ trang điểm trong túi bắt đầu trang điểm cho Hàn Gia Lệ.

Chỉ vón vện vài phút, Hàn Gia Lệ mặc bộ lễ phục màu tím của Mễ Lam bước xuống xe, mái tóc dài được quấn lên, dung mạo xinh đẹp giống như tiên nữ giáng trần vậy.

Cô thật sự là yêu tinh trời sinh mà.

Đến Tiêu Dật Nhiên nhìn thấy cô cũng thất thần mất mấy giây.

“Mễ Lam, em ở trên xe đợi anh.” Tiêu Dật Nhiên quay đầu dặn dò một câu.

“Em biết rồi, Nhiên.” Mễ Lam vẫn cười ngọt ngào như thế.

Có sự bảo vệ của Tiêu Dật Nhiên, Hàn Gia Lệ nhanh chóng lần được vào bên trong.

Trong khách sạn xa hoa sang trọng, những người đến đều là anh tài trong giới thương gia, Hàn Gia Lệ xuất thân nhà giàu, đương nhiên cũng không lạ lẫm gì với cảnh tượng này.

“Rốt cuộc cô đến đây làm gì?” Tiêu Dật Nhiên gần giọng lạnh lùng nói với người phụ nữ đi bên cạnh mình.

“Đến để xem chân tướng một đôi mẹ con nhà chó.” Hàn Gia Lệ cứ nghĩ đến lại thấy căm hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai ya, đây không phải Thiếu Gia Tiêu sao? Nghe nói gần đây bất động sản của Tiêu Thị mới ký dự án lớn lên đến hơn 10 tỷ triệu, không biết bao giờ có thể hợp tác với công ty nhỏ như chúng tôi đây?” Rất nhanh, một người đàn ông trung niên cầm ly rượu vang tiến đến, mắt không ngừng liếc nhìn trên người Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ mỉm cười nghiêm túc nhìn người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhảy vào chỗ chết

“Vương Tổng nghiêm trọng rồi, tiểu tử lông vàng như chúng tôi nào dám đánh đồng với Vương Tổng.”

“Tiêu thiếu gia khách sáo rồi, bên kia còn có bạn đang đợi tôi, không ở lại lâu nữa.” Nói xong người đàn ông đó cầm ly rượu đi về phía khác.

Hàn Gia Lệ không có tâm trạng quan tâm người khác, đầu ngó nghiêng nhìn bốn xung quanh, muốn tìm bóng dáng Triệu Mẫn và Hàn Phi Phi.

“Đúng rồi, hôm nay party này là do ai tổ chức vậy?”

Hàn Gia Lệ liếc mắt nhìn xung quanh nhưng cũng không quên hỏi một câu.

“Party do Lão Tổng tài An Dương của tập đoàn An Dương về nước tổ chức, coi như đón gió rửa bụi đi.” Tiêu Dật Nhiên ung dung nói, thuận tay lấy từ trên bàn hai ly rượu vang, đưa cho Hàn Gia Lệ một ly.

Nghe thấy hai chữ An Dương, trong đầu Hàn Gia Lệ như có tiếng gì đó ong ong vo ve trong đầu, trời ạ! Đây là Party mà bố của tên súc vật đó tổ chức, đáng cười đó là cô vẫn còn đến đây, đây không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

“Không được, tôi phải lập tức ra khỏi đây.” Hàn Gia Lệ luống cuống quay người định rời đi nhưng lại bị Tiêu Dật Nhiên kéo tay lại.

Nhìn thấy vẻ hoảng loạn trên mặt cô, anh gần như có thể đoán được xảy ra chuyện gì đó.

“Yên tâm đi, ở nơi như thế này, dù cho có người muốn giết cô, cũng sẽ không ra tay ở đây, người ta không ngốc đến thế, cho nên, cô có thể yên tâm đợi Party kết thúc.”

Nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ trong tích tắc dừng bước chân lại, chán nản đưa tay vỗ nhẹ vào đầu mình, lại quay về đứng bên cạnh Tiêu Dật Nhiên.

Đúng là đầu đất mà, tại sao mỗi lần nhắc đến thằng cha đó, trong lòng mình lại sợ hãi như thế chứ?

“Chí Văn, vị này là Tiêu thiếu gia của bất động sản Tiêu Thị phải không?” Một quý phụ mặc bộ lễ phục màu đen khoác tay một người đàn ông mỉm cười bước lên chào Tiêu Dật Nhiên.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu đúng lúc gặp ánh mắt tươi cười niềm nở của Triệu Mẫn.

Khi nhìn thấy Hàn Gia Lệ xinh xắn lộng lẫy đứng ở đó, gần như bị dọa cho mặt mày biến sắc.

“Đây.....đây.....cô.....” Triệu Mẫn đưa tay chỉ về phía Hàn Gia Lệ, ấp úng mãi không nói lên lời.

Hàn Gia Lệ trừng mắt nhìn cơ mặt người phụ nữ hèn hạ này đang giật giật, co rúm lại, cô hận không thể ngay lập tức xông lên trên mà đâm chết người phụ nữ này.

“Mẹ.....mẹ sao thế.....” Hàn Phi Phi đứng gần đó nhìn thấy tình hình bên này cũng vội chạy đây.

“Ôi.....Trời đất.....ôi.....” Hàn Phi Phi bất ngờ nhìn thấy Hàn Gia Lệ cũng giật thót mình.

“ Xin lỗi, tôi quên chưa giới thiệu, đây là người phụ nữ của tôi, tiểu thư Mễ Lam ” Đường như nhìn ra gì đó, Tiêu Dật Nhiên cắt ngang lời của Hàn Phi Phi.

Hàn Gia Lệ nỗ lực kìm nén nỗi căm hận trong lòng mình, tự nhủ bản thân bây giờ không phải lúc trút giận, ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hai người bọn họ: “ Chào mọi người, tôi là Mễ Lam ”

Triệu Mẫn và Hàn Phi Phi bị dọa cho mặt mày trắng bệch, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, có lẽ, là do giống nhau mà thôi, nha đầu đó, bây giờ chắc chắn không thể xuất hiện ở những nơi cao sang như thế này.

Nghĩ như thế, thế là hai mẹ con họ cũng bình tâm lại.

“ Ô! Đúng rồi, Tiểu thiếu gia, tôi giới thiệu một chút, đây là vợ mà tôi mới lấy hôm qua, tên là Triệu Mẫn, còn cả vị này là con gái của tôi Bạch Phi Phi. ” Nói xong lại kéo người con gái đứng bên cạnh mình.

Hàn Gia Lệ đứng bên cạnh hít một hơi thật sâu, nếu không phải tận tai nghe thấy thì vẫn không dám tin, ba chết mới chưa được mấy ngày, con mụ đi thõa này đã đổi họ nhanh như tên lửa vậy, hơn nữa đứa con gái của chồng trước đó còn không biết đổi họ mấy lần nữa, bà không cảm thấy xấu hổ thì đứa con gái riêng như tôi đây cũng cảm thấy xấu hổ.

“ Bạch phu nhân, Bạch Tiểu thư ngại quá, tôi thất lễ rồi, hôm khác nhất định sẽ đến nhận lỗi. ” Tiêu Dật Nhiên khách sáo hòa theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tiệc đính hôn của thành gia

“ Ôi.....Tiêu Thiếu gia thật đúng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, không cần đâu, chúng tôi còn có chút việc, xin phép đi trước. ” Bạch Chí Văn thật không hổ danh là kẻ xuất sắc trên thương trường, trong lời nói cũng mang đầy khí phách.

“ Thất lễ rồi. ” Triệu Mẫn đoan trang lịch sự, trước khi quay người còn không quên liếc nhìn Hàn Gia Lệ với ánh mắt nghi ngờ.

Người phụ nữ đó, tên thật là Mễ Lam sao?

Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng thở phào một hơi, ba người đó vừa đi, ngay sau đó An Dương và An Tử Thành mặc vest nghiêm chỉnh phẳng phiu xuất hiện trên sân khấu.

Không khí xung quanh Gia Lệ như ngưng đọng lại, nhìn thấy người đàn ông xấu xa này, tim lại nhói đau! Cảm giác như bị bóp nghẹt vậy.

An Tử Thành lạnh nhạt nhìn phía dưới sân khấu, dường như chẳng có chút hứng thú nào với Party này.

“ Chào mừng mọi người tham gia bữa tiệc lần này do tôi tổ chức, có điều, hôm nay tôi mời mọi người tập trung lại đây, chào đón tôi trở về chẳng qua chỉ là cái cớ, mục đích thật sự chính là, hôm nay tôi muốn tổ chức tiệc đính hôn của An Tử Thành tại đây.

Lời nói vừa thốt ra, phía dưới sân khấu lập tức láo nháo, mọi người đều quay đầu thăm thì bàn luận, là nói An Dương đa mưu túc trí, vợ chưa cưới của An Tử Thành được nghe danh truyền từ lâu, nhưng chưa ai được gặp mặt bao giờ, hôm nay cuối cùng cũng công bố rồi.

Hàn Gia Lệ giật mình nhìn An Tử Thành cười khẩy vài tiếng.

Còn trên mặt An Tử Thành vẫn không có chút biểu cảm nào, bộ dạng dửng dưng khó đoán.

“ An lão gia, là thiên kim của nhà nào mà có phúc vậy? ”

“ Đúng thế, lão An, mau nói đi, đừng khiến người khác nóng ruột thế chứ. ”

Rất nhanh, phía dưới có người bắt đầu nịnh nọt.

“ Ha ha..... ” Lão An cười sáng khoái: “ vợ chưa cưới của Tử Thành chính là thiên kim Bạch Phi Phi của tổng tài Bạch Chí Văn kỹ thuật Bạch Dương. ”

“ Rầm! ” Nghe thấy ba chữ Bạch Phi Phi, ly rượu trong tay của Hàn Gia Lệ rơi xuống đất, thất thần nhìn chằm chằm Bạch Phi Phi uyển chuyển bước lên sân khấu.

“ Sao thế? ” Tiêu Dật Nhiên quay đầu không hiểu nhìn Hàn Gia Lệ.

“ Ô....không sao, tôi bị trượt tay. ” Định thần lại, Hàn Gia Lệ lúng túng giải thích.

Chuyện này...chuyện này cũng trùng hợp quá?

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn Bạch Phi Phi nũng nịu đứng bên cạnh An Từ Thành, còn An Từ Thành mặt vẫn không chút biểu cảm nào.

“Ha ha, hôm nay chỉ là công bố tin tức đính hôn, mọi người chơi thoải mái vui vẻ nhé.” Câu cuối chốt lại của Lão An, biểu thị mọi người tự do ăn uống.

“Lão An, chúc mừng chúc mừng, An tổng tài và Bạch Tiểu thư thật là một đôi trời sinh.” Khách mời nâng ly rượu vây quanh lão An.

An Từ Thành và Bạch Phi Phi tự nhiên thành một đôi, đi một vòng chúc rượu trong đám khách mời.

Cho đến.....

“Anh Từ Thành, vị này là Tiêu Thiếu Gia của bất động sản Tiêu Thị, các anh chắc đã gặp nhau rồi nhỉ?” Bạch Phi Phi kéo An Từ Thành đi qua đám đông đến thẳng trước mặt Tiêu Dật Nhiên.

Hàn Gia Lệ nhìn bọn họ, dường như sắp phải nín thở, không biết làm thế nào mới được.

“Tiêu thiếu gia, xin chào.” An Từ Thành coi như không có chuyện gì nhìn Tiêu Dật Nhiên, có chút xa lạ.

“An Tổng tài chúc mừng chúc mừng!” Khoảng khắc lúc này phát hiện khuôn mặt đỏ bên cạnh Tiêu Dật Nhiên, tay nắm chặt lại, hai con ngươi nhìn chăm chăm Hàn Gia Lệ, bầu không khí nguy hiểm phả ra xung quanh.

Hàn Gia Lệ bị dọa cho toàn thân run rẩy, một giây cũng không muốn ở đây thêm nữa.

“Uhm, Nhiên, các anh nói chuyện, em đi vào nhà vệ sinh một lát.” Cô hoảng loạn nhìn Tiêu Dật Nhiên một cái, quay người định rời đi.

“Cần anh đi cùng không?” Tiêu Dật Nhiên mỉm cười nhìn cô.

“Không cần đâu.” Cô không nói gì, quay người vừa đi vừa chạy.

Ánh mắt An Từ Thành trừng trừng nhìn bóng dáng của cô khuất dần, khóe miệng lộ ra nụ cười nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thích nhìn vẻ dâm đãng của cô

Hàn Gia Lệ đi vệ sinh xong đang định quay lại sảnh lớn, nhưng vừa bước ra cửa nhà vệ sinh lại bị người đàn ông đón đầu nhanh như một con gió kéo vào trong nhà vệ sinh nữ.

“Rầm!” Vách ngăn bên trong của nhà vệ sinh, cửa lập tức bị người đàn ông chốt lại.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vẻ đẹp trai hờ hững của An Từ Thành.

“An Tổng tài mắc bệnh lén lút đánh úp vào nhà vệ sinh nữ à?” Bình tĩnh lại, Hàn Gia Lệ liếc nhìn An Từ Thành chế giễu nói.

“Hừ...cô thật sự chọc phải tôi rồi.” Lời nói còn chưa dứt, tay anh ta đã tóm vào cổ cô, gờ tay tát cho cô một cái nảy đom đóm.

“Giết tôi đi, tôi làm ma cũng không tha cho anh đâu.”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu nhắm mắt kiêu ngạo với bộ dạng không sợ chết.

An Từ Thành bóp cổ cô càng ngày càng chặt hơn.

“Muốn chết dễ như thế sao, đừng có nằm mơ!” anh ta lướt tay từ trên cổ cô nhẹ nhàng trượt xuống dưới.

Thô bạo kéo mạnh bộ lễ phục của cô xuống đến eo.

Bộ ngực trắng ngần đầy đà của Hàn Gia Lệ lộ ra trước mặt anh ta.

“Không nỡ giết tôi sao? Cần thận, đừng có yêu tôi!”

“Ha...thế sao? Thế thì xem ai sẽ yêu ai trước đi?”

Mục đích của anh chỉ là hành hạ cô mà thôi, cô không xứng với anh.

“Tôi thích nhìn bộ dạng dâm dăng của cô.” Khuôn mặt gian ác của anh ta từ từ tiến sát vào cô, hai tay sờ mó nắn bóp núi đôi mềm mại của cô, nhẹ nhàng mon trón.

“.....” Cô không nói gì, bướng bỉnh nghiêng đầu không nhìn anh ta, mặc kệ bàn tay của anh ta đang tung hoành trên người cô, tại vì cô biết chống đối cũng chỉ vô ích mà thôi.

Anh ta nhìn bộ dạng ngang ngược của cô, đưa tay cố ý đùa nghịch gầy vò trên bộ ngực mẫn cảm của cô.

“Uhm.....” Cô hống cô phát ra âm thanh bí bức, cổ nhần nhịn giống lần trước không để phát ra tiếng kêu.

Anh ta biến thái còn thích nhìn bộ dạng mạnh mẽ nhần nhịu chịu đau đón của cô, đến mức khuôn mặt đáng yêu phải đỏ ửng lên.

Đối diện người phụ nữ này, chỗ đó trên cơ thể của An Từ Thành bắt giác cương cứng lên.

Hắn ta không nể nang mà cời bỏ hoàn toàn bộ lễ phục trên người cô xuống, đưa tay xé chiếc quần nhóc của cô.

“Anh nên nhớ, sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết.” Hàn Gia Lệ vẫn cố chịu đựng đe giọng gầm gừ cảnh cáo hắn ta.

“Được.....tôi bây giờ sẽ để cô nếm cảm giác đó.” Nụ cười nham hiểm nở trên môi, hắn ta đưa tay dặng chân cô ra, ngón tay vuốt ve nơi bí ẩn nhất phía dưới người cô, cho ngón tay vào nơi mềm mại nhất, nơi đó bó chặt khiến hắn ta rất mãn nguyện.

“A.....đừng.....” Hàn Gia Lệ cuối cùng không kìm được cũng phải gào lên, một giây sau đó lại ngậm chặt mồm lại.

“Cô không phải bán dâm sao? Yên tâm đi, tôi sẽ cho cô tiền.” An Từ Thành nhin cười lại dứt ngón tay vào trong cô thể cô mà chơi đùa.

“Đồ biến thái!” Lúc này Hàn Gia Lệ thật sự muốn chết cũng không muốn chịu sự ức hiếp của bất cứ người nào.

An Từ Thành không chịu nổi máu đang căng trào ở chỗ đó, đứng thẳng người dậy, cời quần dài ra, đưa tay dùng lực bẻ cô lên, để đôi chân dài của cô kẹp vào eo của mình.

Cái đó to dài của hắn ta đâm thẳng vào cơ thể cô, Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, cổ nhần nhịn âm thanh quái dị phát ra từ cổ họng mình, cúi đầu lại một lần nữa cắn vào bả vai của hắn ta.

Sự chống đối của cô càng kích động ham muốn của hắn ta, hắn ra sức dùng lực điên cuồng mà đâm ra đâm vào cái đó trong người cô.

.....

Chỉ có thể hình dung căn nhà vệ sinh nhỏ bé đầy mùi khó chịu, hai cơ thể trần truồng, quần áo vứt bừa bãi trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phí bán thân của cô

Hàn Gia Lệ gần như tuyệt vọng co rúm ôm chặt lấy cơ thể mình, ngồi khuyu trong góc.

“Cô tuổi chó à? Lần sau có thể đổi chỗ khác cần không?” An Từ Thành bực mình nhìn máu trên bả vai mình chảy ra.

“tôi sẽ cần gãy của quý của anh.” Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, cố kìm nén giọt nước mắt trong mắt.

Nhìn bộ dạng người phụ nữ đau khổ ngồi phía dưới, An Từ Thành cười một cách biến thái, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Hàn Gia Lệ: “Của quý của tôi, rất hoan nghênh cô đấy.”

“Anh.....” Hàn Gia Lệ trừng mắt lờm anh ta, nước mắt ầng ậng dâng đầy trong mắt cuối cùng cũng trào ra rồi.

An Từ Thành mặc lại quần áo, đứng từ trên cao nhìn xuống cô, đưa tay lấy từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu ném vào đầu cô: “Đây là mười vạn tệ, phí bán dâm của cô, nể mặt cô có chút nhan sắc, coi như thưởng nhiều cho cô đấy.”

Nói xong, quay người định bước ra ngoài.

Hàn Gia Lệ dường như bị chọc tức cho sôi máu, trong mắt đầy lửa hận, đứng lên điên cuồng xé tờ chi phiếu đó thành những mảnh vụn rồi ném lên đầu An Từ Thành.

Sau đó bỏ nhào lên há mồm cắn mạnh vào lưng hắn, ra sức mà cắn như đứt dòi miếng thịt ra vậy.

“A!” An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, kêu lên một tiếng đau đớn, quay người lại giơ tay đẩy cô áp sát vào tường, ánh mắt hung dữ như con sói đói trợn trừng nhìn cô.

Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, gần như bị hắn dọa cho mất hồn rồi, cô cũng trừng mắt nhìn hắn ta vài giây mặt không biểu cảm, nhưng sau đó tâm trạng trong khoảnh khắc đó như vỡ òa, cô nhìn mặt hắn rồi gào khóc thảm thiết.

Khóc đau lòng như thế.

Nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của cô, ánh mắt lạnh thấu xương của An Từ Thành dần dần trở nên dịu dàng, tim ngay lúc đó giống như trống rỗng vậy, nhìn khuôn mặt trước mặt mình khóc lóc khổ sở, tim cũng thấy chua xót.

Hắn ta làm sao vậy?

Một giây sau, hắn lao vào hôn lên môi cô.

Tiếng khóc của Hàn Gia Lệ bỗng dừng im bật, dường như đã không còn biết phản kháng.

Nụ hôn của hắn dần dần nhẹ nhàng trở lại, chiếc lưỡi đùa nghịch đẩy hai hàm răng của cô mà mon trốn quần vào lưỡi cô.

Hai bàn tay từ từ ôm lấy cơ thể cô vào lòng, hình như còn muốn thêm nhiều nữa.

Hôn một hồi lâu, cuối cùng hắn cũng buông cô ra, nhìn ánh mắt cô đầy sự phức tạp, trong lòng giống như thiếu cái gì đó. Quay đầu, không nói câu gì, mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Hàn Gia Lệ đau đớn một mõi ngã gục xuống đất, hai mắt mờ hồ hoảng loạn.

Trong sảnh lớn.

An Từ Thành chỉnh lại bộ quần áo vest cho chỉnh tề, biểu cảm trên mặt rất nhanh đã hồi phục được về bình tĩnh, quay người tiếp tục quanh quẩn trong đám đông.

Ngay gần đó, Bạch Phi Phi nét mặt hơi đỏ về ám ức chạy đến chỗ hắn ta.

“Anh Từ Thành, anh chạy đi đâu thế? Để lại người ta có một mình.” Giọng nói Bạch Phi Phi nhỏ nhẹ, giống như đang nũng nịu.

An Từ Thành nhìn Bạch Phi Phi cười đầy bí ẩn.

“Xin lỗi Phi Phi, anh vừa đi nhà vệ sinh.” Quay đầu ánh mắt lướt trên người Tiêu Dật Nhiên phía không xa, trong ánh mắt lóe lên ánh nhìn lạnh lùng.

Người đàn ông đó tại sao lại ở cùng Hàn Gia Lệ? Bọn họ có quan hệ thế nào.

“Anh Từ Thành, nhìn anh kia, cà-vạt bị tuột rồi.” Bạch Phi Phi hờn dỗi, giống như người phụ nữ của gia đình, kiễng chân thắt lại cà vạt cho An Từ Thành.

“Cảm ơn em, Phi Phi.” An Từ Thành dịu dàng nhìn cô, mỉm cười cúi đầu khẽ hôn lên trán của cô.

Nụ hôn này khiến tất cả những người có mặt tại đó không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ.

Bạch Phi Phi ngại ngùng đỏ mặt, bối rối cúi đầu, khoe miệng nhếch lên thắm cười trộm.

“Anh Từ Thành, bên kia còn có rất nhiều quan khách, chúng ta qua bên đó xem đi.” Nói xong, chủ động khoác tay An Từ Thành, ngọt ngào đi vào trong đám đông đó.

Tiêu Dật Nhiên đặt ly rượu sóng sánh trong tay xuống, về bất an hiện lên trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cô ta, tự sát rồi

Hàn Gia Lệ đi vào nhà vệ sinh cũng gần một tiếng rồi, bây giờ còn chưa ra, không phải.....

Anh ta căng thẳng, quay người tức tốc đi về phía nhà vệ sinh.

“Bên trong có người không?” Anh ta cẩn thận gõ cửa nhà vệ sinh nữ, không nghe thấy bên trong có tiếng người trả lời, nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Bên trong nhà vệ sinh có bốn vách ngăn nhỏ, ba vách ngăn còn lại cửa đều mở, chỉ có một vách ngăn cửa đóng chặt.

Anh ta bước lên mấy bước về phía trước cửa, gõ nhẹ vào cái.

“Gia Lệ, Hàn Gia Lệ, cô ở bên trong phải không?”

Không nghe thấy âm thanh gì ở bên trong, vẻ lo lắng bất an càng hiện rõ trong lòng Tiêu Dật Nhiên.

“Gia Lệ? Gia Lệ?” Cứ nghĩ đến khả năng xảy ra chuyện, anh ta cuống cuống đập cửa mấy cái, cúi đầu ngó xuống khe cửa phía dưới thấy loáng thoáng có vết máu tươi chảy ra.

Trong người rung mình một cái, anh ta nhìn máu chảy ra từ căn phòng đó càng ngày càng nhiều, tim như co thắt lại.

“Gia Lệ, Hàn Gia Lệ, cô làm sao thế, mau mở cửa đi!” anh ta hoảng hốt ra sức đập cửa, bên trong vẫn không có chút tiếng động nào, im lặng một cách đáng sợ.

Tiêu Dật Nhiên chẳng biết làm sao, đành dùng lực giơ chân đập mạnh một cái.

“Rầm!” Cánh cửa bị bung ra đổ xuống, đè lên cơ thể nhỏ bé yếu ớt của Hàn Gia Lệ.

Anh ta hoảng loạn đưa tay kéo cánh cửa ra, nhìn thấy Hàn Gia Lệ yếu ớt, mắt nhắm một nửa mơ hồ nhìn anh ta. Váy áo bị xộc xệch, tay phải buông thõng xuống, trên cổ tay có vết rạch, máu nhanh chóng từ cơ thể cô chảy ra ngoài.

“Cô điên rồi à?” Anh ta gào lên một câu với cô, quý người nhanh nhẹn bế cô lên, quay người đi thẳng ra ngoài sảnh lớn.

Đôi mắt tức giận đầy mạch máu đỏ hiện lên nhìn chăm chăm vào cổ tay phải của cô, những giọt máu đỏ rơi xuống đất như những bông hoa điểm lệ.

Cô cảm nhận rõ ràng anh ta đang bế cô, bàn tay run rẩy giơ lên.

“Đề tôi.....chết đi.....” Hàn Gia Lệ bất lực nhìn anh ta lấp bắp nói, giọng nói yếu ớt chỉ có anh ta có thể nghe thấy.

“Cô im miệng cho tôi! Đi ra ngoài với tôi thì đừng mong chết bên cạnh tôi!” Tiêu Dật Nhiên gào lên giận dữ, bế cô bước nhanh về phía trước, sai chân đi vào trong chiếc xe dừng bên ngoài cửa khách sạn.

“An Tổng tài đúng là một nhân tài, tuổi trẻ tài cao mà.” An Từ Thành đứng cười nói chúc rượu với một Lão tổng của một tập đoàn khác.

Bạch Phi Phi lịch sự nhã nhặn khoác cánh tay An Từ Thành liên tục nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ.

Đúng lúc này, trong đại sảnh toàn bộ mọi người đều xúm vào một góc, bầu không khí hết sức căng thẳng.

“Người phụ nữ đó làm sao thế?”

“Hình như là cắt cổ tay tự sát.” Xunh quanh bắt đầu xì xào dị nghị.

An Từ Thành và Bạch Phi Phi cau mày quay đầu nhìn về phía đám đông đó.

Chỉ nhìn thấy Tiêu Dật Nhiên ôm một bóng người mặc váy tím chạy vội vã ra ngoài khách sạn, đằng sau vết máu chảy trên đường bị vết chân dẫm vào loang lổ khắp chỗ.....

“Xoảng!” An Từ Thành thất sắc nhìn về phía bên đó, ly rượu trong tay rơi xuống đất.

Tim đập mạnh liên hồi.

Cô ta.....tự sát rồi!

Hai tay anh ta nắm chặt lại, trên khuôn mặt đẹp trai có chút bất an, ngay sau đó anh ta hất tay Bạch Phi Phi đuổi theo bóng hai người đi đằng trước đó.

“Anh Từ Thành!” Bạch Phi Phi gọi với lên, không đứng vững được nữa.

“Đang yên đang lành, tại sao lại tự sát chứ.”

“Một cô gái xinh đẹp như thế, thật là đáng tiếc.” Nhìn bóng dáng hai người mất hút ngoài cửa của khách sạn, những tiếng bàn luận xì xầm càng nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Về đảo u minh với tôi

“Nhiên, có chuyện gì thế?” Nhìn thấy tình hình khó hiểu, Mễ Lam nhảy xuống xe, hoảng loạn căng thẳng nhìn Tiêu Dật Nhiên.

“Mễ Lam, lập tức thông báo Tịch Dương trong mười phút phải có mặt tại biệt thự Tiêu Gia.”

“Vâng!”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Dật Nhiên đã bế Hàn Gia Lệ lên xe, Mễ Lam nhìn người con gái trong lòng Tiêu Dật Nhiên, lập tức hiểu ra gì đó, lấy điện thoại ra liên lạc với Tịch Dương.

“A Đông, tăng tốc đi về biệt thự Tiêu Gia, trên đường không được dừng, bị phạt tôi sẽ thanh toán.”

“Vâng, thiếu gia.” A Đông nhanh chóng khởi động xe, phi như bay về phía biệt thự nhà họ Tiêu.

Còn về phía An Từ Thành, hắn ta đẩy những bị khách quý cản đường mà lao như điên ra khỏi khách sạn.

Đáng tiếc, muộn rồi.

Duy nhất sót lại là bóng chiếc xe đỏ mất hút trong tầm mắt trên đường.

Hắn ta thất thần nhìn những vết máu màu đỏ trên nền đất, có chút đau khổ lùi về sau mấy bước.

Hình bóng mặc váy tím đó hiện rõ trong đầu hắn không tài nào gạt ra được.....

.....

Trong biệt thự Tiêu Gia, Tịch Dương cẩn thận tỉ mỉ băng bó vết thương trên cổ tay cho cô.

Hàn Gia Lệ vẫn chưa tỉnh lại, sắc mặt trắng như tờ giấy.

“Cô ta làm sao thế?” Tiêu Dật Nhiên đứng ở đầu giường có chút lo lắng nhìn người nằm trên giường.

“Không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu nhiều mà thôi, cho nên bây giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh.” Tịch Dương vừa nói vừa thu dọn sắp xếp lại hộp thuốc.

Nghe thấy những lời này cuối cùng Tiêu Dật Nhiên cũng thở phào một hơi.

Mễ Lam đứng ở đầu giường nhìn người con gái nằm trên giường cau mày lại ngập ngừng hỏi: “Cô ấy.....tại sao lại tự sát?”

“Cô ta.....” Tiêu Dật Nhiên lưỡng lự, trong đầu lập tức hiện lên bộ dạng cô ta quần áo xộc xệch trong nhà vệ sinh, sợ là, bị người ta cưỡng hiếp, cho nên mới nghĩ không thông.

“Anh cũng không rõ lắm.”

Tiêu Dật Nhiên nhìn bọn họ thùng thảng nói mấy câu.

Khuôn mặt tò mò đó của Tịch Dương chăm chú nhìn Tiêu Dật Nhiên trước mặt, biểu cảm ranh mãnh nói: “Dật Nhiên, cậu không phải là thấy ma nữ người ta xinh đẹp, định cưỡng hiếp người ta đấy chứ? Cho nên cô ta mới phản uẩn mà đi tự sát!”

“Cô ta không phải ma nữ!”

“Anh làm sao biết được cô ta là ma nữ chứ?”

Lời Tịch Dương còn chưa dứt, Tiêu Dật Nhiên và Mễ Lam gần như cùng lúc đồng thanh mở miệng, dọa cho Tịch Dương sững người một lúc.

“Cô ta không phải? Thế cô ta là ai?” Ánh mắt ngạc nhiên của Tịch Dương nhìn Hàn Gia Lệ nằm trên giường.

“Thần y Tịch Dương, anh còn muốn trở thành Sherlock Holmes đời thứ hai đấy à?” Mễ Lam chán nản lườm cho anh ta một cái.

“Người đẹp Mễ Đại, người ta chỉ là tò mò thôi mà, ba tên sát thủ đẳng cấp của đảo U minh, U Linh, Huyền Minh tôi đã gặp rồi, còn duy nhất Ma nữ là ai thì không biết.”

“Ha, hay là, tôi quay về đảo U minh với cậu nhé, đại ca đã dò xét thần y cậu từ lâu rồi, đảo U minh đang cần nhân tài như cậu đấy.” Tiêu Dật Nhiên nhìn anh ta cười ngật cười nghèo.

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt Tịch Dương lập tức thay đổi.

“Vừa nghĩ đến nơi đó là toàn thân tôi nổi hết da gà, tôi chết cũng không đi, cậu đừng nói nữa, tôi coi như chưa hỏi gì, tôi chẳng tò mò chút nào.”

Tịch Dương bị dọa cho chân tay luống cuống, quay người đi ra ngoài.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng nhìn khuôn mặt trắng bệch thảm hại đó.

“Nhiên, em xuống dưới nấu cho cô ấy ít cháo, anh ở bên cạnh cô ấy nhé.” Mễ lam cười vỗ vào vai Tiêu Dật Nhiên rồi quay người đi ra khỏi phòng.

.....

Trong phòng làm việc tổng tài của tập đoàn An Dương, An Tử Thành thư thái dựa lưng trên ghế tổng giám đốc, trong đầu suy nghĩ mông lung, điều thuốc kẹp trong ngón tay.

“Thành Gia!” Mã Phi cuống quýt đẩy cửa lao vào.

Nghe thấy giọng nói, An Tử Thành từ trên ghế bật dậy, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm chống xuống bàn, ánh mắt lạnh lùng căng thẳng nhìn Mã Phi.

“Thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tránh việc con ra ngoài tìm gái

“Tiểu Thư Hàn không sao, chỉ là mất máu quá nhiều, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Nghe những lời này, An Tử Thành cuối cùng mới thở nhẹ nhõm một hơi, cúi người ngồi xuống ghế, trong lòng như vút được tảng đá nặng xuống.

Người phụ nữ đó, ngang bướng thà chết còn hơn!

Cứ nghĩ đến đây, trong mắt anh ta như tóe ra lửa giận.

“Thân phận của Tiêu Dật Nhiên đó, có đi điều tra không?” An Tử Thành ngẩng đầu liếc nhìn Mã Phi, nghĩ đến người đàn ông đó, luôn cảm thấy không hề đơn giản như thế.

“Tiêu Dật Nhiên, 27 tuổi, Hoa kiều quốc tịch Mỹ, 23 tuổi lấy được hai bằng thạc sĩ MIT Mỹ, sau khi tốt nghiệp lập tức về nước tiếp nhận bất động sản Tiêu Thị, bây giờ mặc dù không phải tổng tài, nhưng cơ bản nắm được toàn bộ quyền lực của công ty trong tay.”

An Tử Thành ngược mắt cau mày nhìn Mã Phi: “Trợ lý Mã, những thứ này trên baidu đều có thể tra ra được, tôi còn cần giao cho cậu đi làm sao?” Hần cau có nhún nhún vai nói như đúng rồi.

“Thành Gia, thực ra, tôi là từ baidu tra ra.” Mã Phi cười quý kẻ.

An Tử Thành chán nản nhìn cậu ta lắc đầu.

“Cậu xem... ở bên cạnh tôi quá thoải mái phải không? Nghe nói bên California Mỹ đang xây dựng một nông trường, còn đang tuyển chủ nhân quản lý nông trường đó, hay là, tôi đưa cậu qua đó, nhân tiện tặng cậu 100 con lợn giống.”

“Không! Thành Gia, anh nhất thiết đừng đưa đưa tôi sang đó nuôi lợn, để tôi đi điều tra, ngay lập tức đi.” Mã Phi nhìn An Tử Thành cười trù, ngay sau đó lẩn như trạch.

“Ha ha.....” An Từ Thành nhìn bóng dáng mất hút đó cười khẩy mấy tiếng.

Trong đầu lại xuất hiện hình bóng mặc váy tím đó.

Hắn dùng lực ra sức gạt ra khỏi đầu, kỳ lạ, tại sao cô luôn xuất hiện một cách vô thức trong đầu hắn.

An Từ Thành nghĩ thất thần, con mắt đăm chiêu nhìn về phía trước, đến nỗi không để ý có người bước vào phòng tổng tài.

“Thành nhi!” Lão An chống nạng, nghiêm khắc nhìn hắn, khước miệng khẽ nhếch lên.

An Từ Thành bị dọa cho giật nảy, bình phục lại tâm trạng, nhẹ giọng mở miệng.

“Ba!”

“Gần đây con trung thực cho ba chút, chịu khó lấy lòng Bạch Phi Phi, sau đó nghĩ cách thu mua lại cổ phần của kỹ thuật Bạch Dương, ba muốn đánh gục bọn họ.”

Ánh mắt sâu xa của Lão An nhìn thẳng vào mắt hắn, lời nói đầy vẻ nham hiểm mưu mô.

“Yên tâm đi ba, chỉ trong nửa năm, con nhất định sẽ thu lại kỹ thuật Bạch Dương.”

“Còn nữa, Bạch Phi Phi ngày mai sẽ chuyển đến biệt thự Vịnh Tiên Thủy, con bảo người làm sắp xếp một phòng.”

“Nhanh như thế sao?” An Từ Thành ngỡ ngàng, nói thật, Bạch Phi Phi mặc dù cũng xinh đẹp, nhưng thân hình không quyến rũ, không phải loại hình mà hắn thích, có điều vì kế hoạch nên đành phải nhẫn nhịn.

“Sao thế? Tránh việc con ra ngoài chơi gái.” Ánh mắt Lão An sắc lạnh lướt trên mặt hắn, dường như nắm rõ ngọn ngành việc này trong lòng.

“Ba, việc đó.....”

“Ba ngày mai sẽ quay về Mỹ, việc ở bên này con tự giải quyết, ba không muốn nhìn thấy việc con mua bán dâm xuất hiện lại nữa.”

“Con biết rồi.” An Từ Thành đành cúi đầu trả lời.

“Đúng rồi, nghe nói mấy ngày trước đồn cảnh sát thành phố A bị phá nổ, thật là thú vị, con biết là ai làm không? Đến đồn cảnh sát cùng cả gan phá nổ?”

An Từ Thành nhin cười kích động, nhún nhún vai nói: “Không phải nói, là phần tử khủng bố của nước ngoài đã kích sao ạ?”

“Con nghĩ đơn giản quá đấy? Ba nghi ngờ, là người của đảo U Minh làm, nghe nói thực lực ngầm của bọn họ đã có thể đấu lại được với lực lượng vũ trang của chính phủ quốc gia, ba sát thủ trên đảo đều là thành phần xã hội đen, thương gia, vũ khí đạn dược, buôn bán thuốc phiện, buôn lậu, chưa có cái gì mà bọn họ chưa làm, cho nên con cẩn thận chút, đừng có dây vào bọn người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người mà tiêu diệt nhiên quý trọng

“Con biết rồi, ba.” An Từ Thành trả lời một câu, ông bố này thật sự không hiểu hắn chút nào.

“Cứ thế đi, ba về trước đây, con tốt nhất đừng có mang phiền phức cho bố, mau lấy lại kỹ thuật Bạch Dương trước đi.” Nói xong, Lão An chống gậy cùng Dương Trung rời đi.

.....

Trong phòng, Hàn Gia Lệ ngủ hai ngày hai đêm cuối cùng cũng mở mắt, sắc mặt vẫn nhợt nhạt.

“Cô tỉnh rồi à? Tôi đi gọi Tiêu Dật Nhiên đến.” Mễ Lam hứng khởi chạy ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn của Mễ Lam, Hàn Gia Lệ thất vọng thờ dài một tiếng, thì ra, cô chưa chết.

Mấy phút sau, một người đàn ông đi vào trong phòng.

Tiêu Dật Nhiên lại nhìn cô hỏi lại lần nữa: “Cô tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào? Không thoải mái ở đâu?”

Hàn Gia Lệ không nói gì, khuôn mặt trắng xanh không chút biểu cảm, quay người, mặt ngoảnh vào phía trong.

“Tại sao lại cứu tôi? Tôi thật sự muốn chết.” Bàn tay nắm chặt góc chăn đau khổ, bờ môi nhợt nhạt mệt mỏi lầm bầm nói.

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô từ sau lưng hừ một tiếng lạnh lùng.

“Cô vì chút chuyện mà đã muốn chết, cô có lỗi với mạng sống của cô.”

Hàn Gia Lệ cười một cách đau khổ, cô đánh mất thứ quý giá nhất của mình, anh làm sao có thể hiểu được chứ?

“Anh chẳng biết cái gì cả.”

Cô không muốn nói quá nhiều, nghĩ đến tim đã nhói đau.

“Tôi biết.” Anh nhìn bóng sau lưng cô, trong lòng đầy xót xa, đưa tay nắm lấy tay cô siết chặt trong lòng bàn tay mình: “Tôi biết, ** của cô, nhưng không ai để ý đâu, để ý đó là người đó hẳn ta không yêu cô thật lòng.”

Hàn Gia Lệ nhắm mắt lại, khuôn mặt hốc hác vùi vào trong chiếc chăn mềm, giọng nói lạnh đến nỗi khiến người ta phải xót thương: “Anh không cần an ủi tôi.”

Tay của Tiêu Dật Nhiên bất giác nắm chặt lại: “Không phải an ủi, thật sự sẽ không có ai để ý, kể cả tôi.”

Lời nói vừa buột ra khỏi miệng, Tiêu Dật Nhiên tiếc không thể đập vào đầu mình vài cái, ba chữ cuối cùng đó, là có ý gì?

Hàn Gia Lệ không nói gì, bàn tay nhỏ rút lại từ trong tay của anh ta, cả người co hunch vào trong chăn.

Mãi một hồi lâu trong miệng mới bật ra một câu.

“Nhưng.....tôi để ý.”

Tiêu Dật Nhiên không nói gì, ý bảo Mễ Lam mang cháo vào, còn mình thì quay người ra khỏi phòng.

Mễ Lam nhẹ nhàng đặt bát cháo bên cạnh bàn, ánh mắt dịu dàng liếc nhìn sau lưng người phụ nữ đó, đưa tay dè dặt đặt lên trán xem nhiệt độ của cô.

“Cảm ơn.”

Hàn Gia Lệ biết là Mễ Lam, có chút cảm kích, khó khăn nói ra lời cảm ơn.

Mễ Lam vẫn mỉm cười ấm áp: “Cô là người mà Nhiên quý trọng, đương nhiên cũng là người mà tôi quý trọng, cho nên hai chữ đó là khách sáo rồi.”

Cái gì gọi là người được quý trọng chứ? Cô mới chỉ gặp Tiêu Dật Nhiên có hai lần.

“Chúng tôi không thân thiết lắm, nên không đến mức quý trọng.” Câu nói của Hàn Gia Lệ trong khoảnh khắc kéo mối quan hệ đi rất xa.

“Nhưng, tôi lần đầu tiên nhìn thấy Nhiên quan tâm một người con gái như thế, khi cô hôn mê, anh ấy trông chừng cô hai ngày hai đêm đấy.”

Tìm Hàn Gia Lệ co thắt mạnh mẽ, trong lòng có một cảm giác ấm áp lâng lâng nói không ra lời.

“Tiểu thư Hàn, cô nghỉ ngơi chút đi, tôi ra ngoài một lát, cô đói bụng thì ăn chút cháo nhé.” Mễ Lam quan tâm ra ngoài đóng cửa rồi đi xuống lầu.

.....

Biệt thự Vĩnh Tiên Thủy.

Trong căn phòng xa hoa, Mã Phi đẩy cửa bước vào.

“Thành Gia, tiểu thư Bạch đã đến rồi.”

An Từ Thành đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu xa nhìn xuống phía dưới cửa sổ, Bạch Phi Phi bước xuống từ chiếc xe sang trọng, tay xách túi lớn túi nhỏ, mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Bảo Thím Trần dẫn cô ta đi lên phòng.” An Từ Thành châm một điếu thuốc, trầm tư nhìn cô ta.

“Vâng!”

“.....”

“Hàn Gia Lệ thế nào rồi?” Lúc sau, hần ta mới hỏi đến, hai ngày nay, trong đầu đều là hình bóng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ấc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cướp cô ta từ tiêu gia về cho tôi

“Đã tỉnh lại rồi à, trước mắt vẫn đang tạm thời ở biệt thự Tiêu Gia.” Mã Phi biết, Thành Gia là muốn hành hạ cô ta, nhưng trên thực tế cực kỳ mê mẩn người phụ nữ này.

Tiêu Gia.....An Từ Thành nheo mắt lại, Tiêu Dật Nhiên đương nhiên cũng không phải tên ăn chay.

Phụ nữ mà hần chơi, dù cho hần không cần, cũng không ai có thể chơi được.

“Tôi hôm nay, cướp lại cô ta từ nhà Tiêu Gia cho tôi, cô ta là của An Từ Thành tôi, kẻ khác đừng có mơ chạm vào cô ta!” Hần gằn giọng ra lệnh, người phụ nữ này, mấy lần khiến hần cụt hứng rồi.

“Nhưng Thành Gia, Bạch Tiểu thư cô ấy.....” Mã Phi có lòng tốt nhắc nhở hần.

An Từ Thành nhả ra một làn khói thuốc, điềm nhiên nhìn anh ta, những đường nét trên mặt hoàn hảo đến mức giống như tác phẩm nghệ thuật.

“Đừng có quan tâm người phụ nữ đó, không có cô ta, tôi cũng có thể lấy được kỹ thuật Bạch Dương, bây giờ, chẳng qua chỉ là nể mặt lão già thôi.” Chỉ cần lão già không động đến hần, hần không muốn kéo quan hệ đến mức căng thẳng.

“Vâng, tôi đi làm ngay!”

“Đợi chút! Việc Tiêu Dật Nhiên đã đi điều tra chưa?” Nhớ ra gì đó, An Từ Thành gọi giật Mã Phi lại.

“Việc đó.....Thành Gia, tôi đã ra sức điều tra, nhưng kết quả vẫn giống trên mạng, đằng sau Tiêu Dật Nhiên không điều tra được chút dấu vết nào. Điều này chỉ có hai khả năng: Một là đằng sau Tiêu Dật Nhiên có lực lượng hậu thuẫn cực kỳ lớn, có người chống cho hần, giúp hần che dấu chân tướng thân phận. Mặt khác có khả năng, Tiêu Dật Nhiên chỉ là một nhân vật nhỏ, không có thực lực gì đáng nghĩ, không có gì uy hiếp đối với chúng ta.”

“Cậu cảm thấy khả năng đó lớn hơn sao?” An Từ Thành nheo mắt lại, trong lòng như đang tính toán.

Mã Phi nhún nhún vai: “Tôi cảm thấy, có lẽ là khả năng thứ hai, tôi chú ý từ lúc hần tiếp nhận sự nghiệp của công ty, mặc dù gần đây ký được mấy dự án lớn, nhưng cơ bản đều là tổn thất, tóm lại, Tiêu Thị bây giờ chỉ còn lại vỏ bề ngoài to cứng của một con sò, thử hỏi, người có thể đưa sự nghiệp kinh doanh đến mức độ đó, còn có thực lực gì đáng lo ngại chứ?”

An Từ Thành lại hít một hơi thuốc, con người xoay chuyển suy nghĩ: “Tất cả những thứ bề ngoài có thể đều là giả tượng, tiểu tử đó hết sức đáng ngờ, thay tôi trông chừng hần ta.”

“Vâng!” Mã Phi vừa định đi ra ngoài. Đúng lúc cửa của căn phòng đột nhiên có người kéo ra, có một bóng người mặc váy trắng bước vào.

“Anh Từ Thành, người ta nhớ anh chết đi được.” Bạch Phi Phi giống như yêu ma, đưa tay túm chặt lấy cánh tay của An Từ Thành.

Mã Phi đồng cảm liếc nhìn An Từ Thành một cái, rón rén lui ra ngoài.

An Từ Thành mỉm cười dịu dàng, vuốt ve mái tóc dài suôn mượt của Bạch Phi Phi: “Phi Phi à, tại sao hôm nay em mới đến? Không phải nói mấy ngày trước muốn chuyển đến ở sao? Cho anh leo cây à?”

Bạch Phi Phi nũng nịu đỏ mặt: “Xin lỗi anh Từ Thành, đều là tại mẹ em, mẹ nói không nỡ rời xa em, nhất định muốn em ở nhà thêm vài ngày nữa, cho nên người ta hôm nay mới đến được.”

An Từ Thành liếc mắt nhìn, trong lòng thầm nghĩ, thế thì sao cô không ở thêm vài ngày nữa đi? Hần ta không muốn người phụ nữ này cả ngày quán bên cạnh hần ta nói ra nói vào nhiều lời.

Còn ỏn à ỏn ẻn nữa, đều là cùng một mẹ nuôi ra, mà tại sao lại khác biệt nhiều như thế?

“Anh Từ Thành, vừa nãy thím Trần làm rất nhiều món ngon, chúng ta cùng đi ăn nhé.” Bạch Phi Phi vui vẻ kéo tay An Từ Thành đi thẳng xuống lầu.

“Uh, được rồi.” An Từ Thành dùng bụng dạ đen tối nhưng miệng lại mỉm cười đối phó cô ta.

.....

Đêm khuya.

Trong biệt thự yên tĩnh nhà Tiêu Gia có chút đáng sợ.

Hàn Gia Lệ nằm trên giường lật đi lật lại, có lẽ do ngủ quá nhiều, bây giờ không tài nào ngủ được nữa.

Đúng lúc này, cửa sổ bị người cạy mở mạnh ra, nghe thấy âm thanh Hàn Gia Lệ lập tức ngồi dậy hoảng sợ nhìn về phía cửa sổ, ngay sau đó một miếng vải đen bịt chặt vào miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cạm dổ của bạch phi phi

Cô từ từ nhắm mắt lại, lập tức mất đi cảm giác.

Vịnh Tiên Thủy.

Trong phòng không bật đèn, An Từ Thành như coi sói đói ngồi trên ghế sofa trong bóng tối, chờ đợi con thú săn đêm nay của hắn ta.

Cứ nghĩ đến người phụ nữ đó, trong lòng hắn tràn đầy mong đợi.

“lạch cạch!” Đang đắc ý, đèn trong phòng đột nhiên sáng trưng lên.

Ngay sau đó, một cơ thể mềm mại bỏ nhào vào lòng hắn ta.

Anh Từ Thành, sợ quá, sợ quá, người ta mơ thấy ác mộng.” Bộ váy ngủ gợi cảm của Bạch Phi Phi gần như trong suốt, cơ thể run rẩy nằm co lại trong lòng hắn.

“Sao thế Phi Phi?” An Từ Thành dịu dàng giữ lấy vai cô ta, nhẹ nhàng đẩy người cô ta từ trong lòng mình ra.

Trong lúc vô tình đẩy ra đó khiến hắn nhìn thấy hai bên vú của bộ ngực trắng ngần của Bạch Phi Phi rung rung nhún nhảy.

Cô ta không mặc áo ngực, hai núm vú màu hồng nhô lên khỏi lớp váy ngủ cũng lơ lơ có thể nhìn thấy.

Về xuân sắc hiện ra trước mắt, cơ thể An Từ Thành cũng rạo rực lên.

Bạch Phi Phi ngược đôi mắt to long lanh nước, nước mắt ầng àng trong khoang mắt, đưa tay ôm lấy cổ của An Từ Thành, đầu rúc vào ngực hắn, cơ thể áp sát vào lòng hắn.

“Anh Từ Thành, đừng rời xa em, người ta thật sự rất sợ.” Bạch Phi Phi nũng nịu trong lòng hắn ta, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn.

“Phi Phi ngoan, về phòng đi, sợ thì em bật điện lên ngủ.” An Từ Thành cố kìm nén rạo rực trong lòng, đưa tay vỗ vỗ lưng cô ta, dịu dàng an ủi cô ta.

“Đừng, anh Từ Thành, đừng bảo em đi, người ta thật sự rất sợ.”

Bạch Phi Phi nũng nịu e ấp, dây áo của chiếc váy ngủ mặc trên người đã tuột xuống từ lúc nào, để lộ nửa ngực hững hờ trước mặt hắn ta.

Hai bầu ngực mềm mại của cô ta nhẹ nhàng ép chặt vào ngực rắn chắc của hắn.

Cô ta tiếp tục không yên phận trong lòng hắn, hơi thở của hắn càng lúc càng cuồng.

“Em chắc chắn em muốn ở lại chứ?” An Từ Thành gắng sức kiềm chế, con thú săn của hắn còn chưa đến.

“Anh Từ Thành, em muốn được ở bên anh.” Cơ thể Bạch Phi Phi càng nép chặt vào người hắn.

An Từ Thành không nói câu gì đứng dậy ôm lấy người Phi Phi đặt lên giường, cơ thể cường tráng của hắn bỏ nhào lên cô ta.

Hắn biết cô ta cố tình cạm dổ hắn.

“uh...anh Từ Thành.....” Hơi thở cuồng quýt thúc giục đẩy dâm dăng nhìn hắn ta.

An Từ Thành hôn lên cổ cô ta, hai tay nhẹ nhàng kẹp quai của chiếc váy ngủ xuống, tám vải mềm mại đó đã bị hấn kéo đến giữa eo.

An Từ Thành đưa tay vuốt ve bộ ngực căng tròn của cô ta, mân mê sờ mó, không ngờ, còn đầy đặn hơn tưởng tượng.

“Uhm...anh Từ Thành.....hôn em.....” Bạch Phi Phi bị hấn vuốt ve kích thích cho uốn éo, cơ thể dính chặt vào người hấn ta.

Chỗ đó của An Từ Thành cương cứng lên, hấn cười ranh mãnh, cúi đầu hôn lên hai núm vú của ngực Bạch Phi Phi.

“Ôi.uh....em rất yêu anh.....anh Từ Thành.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thành gia thật dũng mãnh

Đúng lúc này, ngoài cửa chuyển đến tiếng bước chân gấp gáp, Mã Phi vốn dĩ muốn đưa Hàn Gia Lệ đến phòng ngủ của An Từ Thành, không ngờ đến cửa lại nghe thấy tiếng rên rỉ hôn hên của Bạch Phi Phi, anh ta ngược ngừng quay người không dám làm phiền, đành phải bảo thuộc hạ đưa người đến phòng khách.

An Từ Thành nghe thấy âm thanh biết là con thú săn của mình đến rồi, trò chơi với Bạch Phi Phi dừng đến đây, môi hấn lập tức rời khỏi cơ thể của cô ta, nghĩ đến con môi bên ngoài mà cười gian xảo.

“Anh Từ Thành, sao thế?” Bạch Phi Phi đột nhiên nhìn hấn ta dừng lại, hoàn toàn không để ý mình đang hở nửa người, ngồi dậy nghi hoặc nhìn An Từ Thành.

“Phi Phi, em quay về phòng đi, chưa kết hôn làm chuyện này không hay lắm”

An Từ Thành phát hiện cái cố mình nói thật là.....

“Anh Từ Thành, nhưng chúng ta đã đính hôn rồi, hai bên đồng ý để em về bên này ở không phải ý này sao?” Bạch Phi Phi ngại ngùng cúi đầu xuống.

“Em về phòng đi, anh không muốn làm tổn thương em, giữ lại lần đầu tiên tươi đẹp của chúng ta vào đêm tân hôn.” An Từ Thành cúi đầu hôn lên trán cô ta, đưa tay kéo quai váy lên cho cô ta.

“vâng, chúc anh Từ Thành ngủ ngon.” Bạch Phi Phi biết mình nếu như không về phòng, An Từ Thành nhất định sẽ nghĩ cô ta tùy tiện, không giống thiên kim tiểu thư, cho nên ngậm mồm lại, đành âm ức quay về phòng.

“Thành Gia.” Bạch Phi Phi vừa rời đi, Mã Phi đã xuất hiện trong phòng.

“Người đâu?”

“Đưa vào.” Mã Phi biểu thị ra đằng sau, lập tức có hai tên mặc áo đen nhắc Hàn Gia Lệ lên giường.

“Chúc ngủ ngon trợ lý Mã.” An Từ Thành hài lòng vỗ vào bả vai của Mã Phi.

“Thành Gia, vừa giải quyết xong một người, nghỉ ngơi chút, cẩn thận sức khỏe của anh.” Mã Phi nháy nháy mắt với An Từ Thành.

“Cậu nghĩ nhiều quá đấy?”

“Thành Gia, không cần giải thích, tôi vừa nãy ở bên ngoài nghe thấy cả rồi, dũng mãnh quá!!!” Mã Phi đưa ngón tay ra hiệu bái phục hấn.

“Khụ khụ.....” An Từ Thành ho vài tiếng ngại ngùng: “trợ lý Mã, tôi phát hiện cậu gần đây rất hợp đi Mỹ nuôi lợn đấy.”

Nghe thấy câu này, Mã Phi chớp chớp mắt, không nói câu gì, dè dặt cẩn thận lui ra ngoài.

An Từ Thành khóa cửa lại, quay lại bên giường, lạnh lùng ngắm nhìn Hàn Gia Lệ đang ngủ ngon lành.

Quỳ người xuống, nắm lấy cổ tay bị thương đó của cô.

Ngón tay nhẹ nhàng tháo lớp vải xô băng bó vết thương của Hàn Gia Lệ, lông mao nhú chặt lại.

Nhìn vết thương thật sự rất sâu, An Từ Thành do dự nhìn cô, quay người đi vào nhà tắm.

Dùng nước lạnh tắm rửa lại, sự khó chịu căng cứng trong người không còn nữa. Hắn quần khăn tắm ngang người cứ thế đi ra khỏi nhà tắm, dựa đầu vào thành giường.

Nhìn người con gái ngủ ngon lành bên cạnh, hắn luôn tay ôm lấy eo cô, để lưng cô áp sát vào ngực hắn, nhưng ngay lúc đó, phía dưới cửa hắn lại bắt đầu cứng lên rồi, bàn tay của hắn bắt đầu không nghe lời mà vuốt ve trên người cô.

Bàn tay luôn trong áo vuốt ve nắn bóp ngực cô.

Khuôn mặt đẹp trai, mỉm cười mãn nguyện. Vòng ngực quả nhiên to hơn Bạch Phi Phi, hắn hài lòng hưởng thụ sở mĩ cô, cô yên tĩnh ngủ không một chút phản kháng, giống như đôi tình nhân thân mật như thế, hắn nhắm mắt mỉm cười ranh mãnh.

Phía dưới căng cứng khiến hắn càng lúc càng khó kiềm chế, hắn hít thở gấp gấp lật người cô lại đè dưới người hắn.

Nhưng khi hắn vô tình nhìn thấy miếng vải hơi thấm máu quần trên cổ tay cô, hắn lại ngập ngừng do dự, không muốn để cô đau đớn hơn.

“Shit!” An Từ Thành chửi rủa một tiếng, lại cầm khăn tắm quay người đi vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: An tử thành anh là loài cầm thú

“Shit!” An Từ Thành chửi rủa một tiếng, cầm chiếc khăn tắm quay người đi vào nhà tắm.

Không ngờ làm đau cô đành phải tự mình giải quyết vậy.

.....

Ngày hôm sau.

Hàn Gia Lệ từ từ mở mắt. Ánh nắng bên ngoài cửa sổ khiến cô chói mắt, Hàn Gia Lệ cau mày, có gì đó mềm mại cọ vào mặt cô.

Hình như có gì đó không đúng ở đây?

Cô mở choàng mắt ngẩng đầu dậy, trước mắt là một khuôn mặt đẹp trai đến hoàn hảo. Đến trong mơ về đẹp trai đó khiến người ta không có cách nào thoát ra được.

An Từ Thành!!!

Định thần lại Hàn Gia Lệ phát hiện cơ thể mình đang bị An Từ Thành ôm chặt trong lòng, toàn thân hắn ** còn quần áo trên người cô mặc vẫn nguyên xi, nói như thế, chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng An Từ Thành loài cầm thú này chẳng nhẽ lại chịu để yên.

Nhìn khuôn mặt An Từ Thành vẫn đang ngủ say, Hàn Gia Lệ cảm thấy hắn không đáng sợ như thế.

Cô ở trong lòng hắn nghe tiếng tim đập của hắn mạnh mẽ có lực như thế.

Đôi mắt cô không ngừng lướt trên khuôn mặt An Từ Thành, có chút sững sờ.

An Từ Thành lúc đó cũng mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt long lanh đỏ của cô đang nhìn mình.

Hàn Gia Lệ hoảng hốt cúi đầu không nhìn hắn ta nữa, tim đập càng nhanh hơn.

Cứ nghĩ đến người phụ nữ này khiến hắn tối qua nhấp nhòm mấy lần, hắn kiềm chế không phát câu nổi bực tức trong lòng nữa.

Mới sáng sớm đã khiến hắn rạo rức toàn thân, muốn đè người phụ nữ này xuống dưới mà giày vò cho sướng.

Cô hoảng loạn né người từ trong lòng hắn ra, Hàn Gia Lệ đang muốn tránh ra nhưng lại bị hắn kéo lại. Cơ thể rắn chắc đè lên thân thể mềm mại của cô.

“Có phải cô đã ngủ với Tiêu Dật Nhiên không?” trong mắt hắn ta chứa đầy vẻ nguy hiểm.

“Có liên quan gì đến anh không?” Cô vẫn mạnh mẽ bướng bỉnh không thèm quay đầu nhìn hắn.

“Cô là người phụ nữ của tôi! Là của một mình tôi, chỉ có tôi mới có thể làm chuyện đó với cô! Ai dám ngủ với cô, tôi giết hắn ta!” Cứ nghĩ đến bộ dạng Tiêu Dật Nhiên làm chuyện đó trên giường với cô, hắn lại nắm cánh tay cô càng chặt hơn.

“Anh là kẻ biến thái trong lòng không bình thường, anh cho rằng người đàn ông khác đều giống loại cảm thú như anh sao?”

“Cô.....” Hắn tức đến nổi nắm chặt hai tay lại.

“Bắt tôi lại anh muốn làm gì?”

Con người như mắt sói dữ sắc lạnh của An Tử Thành nheo lại.

“Bắt cô về bên cạnh tôi, cô là vật phẩm của riêng tôi, tôi không cho phép người đàn ông khác động đến một ngón tay.” Hắn nhìn cô đầy vẻ bá chủ độc quyền.

“Ha ha.....” Cô cười một cách tuyệt vọng, nụ cười mang đầy chế giễu: “Tôi thấy, anh vẫn là kẻ cường hiếp một xác chết mà thôi!”

“Cô dám chết! Tôi sẽ giết sạch những kẻ bên cạnh cô, không tin, cô cứ thử xem!”

Người con gái này lúc nào cũng nhen nhóm nỗi bức tức trong đáy lòng hắn.

Hàn Gia Lệ sững người, bên cạnh cô, còn có ai sao?

Nhưng đúng lúc này.....

“Anh Tử Thành, anh còn chưa dậy à? Thím Trần bảo chúng ta xuống ăn sáng.” Giọng nói yếu ớt của Bạch Phi Phi bên ngoài cửa chuyển đến.

Hàn Gia Lệ nhận ra giọng nói của cô ta, đôi mắt đẹp nheo lại, không ngờ Bạch Phi Phi đã chuyển đến nhanh như thế, không phải vợ chưa cưới của An Tử Thành sao?

Ha ha! Hàn Gia Lệ nở một nụ cười thấu suốt xương, đột nhiên thay đổi chủ ý, con mụ già dâm dăng Triệu Mẫn và Bạch Phi Phi, kế hoạch của hai người dừng hòng đạt được, tôi sẽ khiến các người phải trả giá đắt!

An Tử Thành liếc nhìn Hàn Lệ Phi ở bên dưới, biểu thị cô đừng lên tiếng.

“Phi Phi, em xuống trước đi, anh.....uh.....”

Lời còn chưa nói hết, Hàn Gia Lệ đã ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Dùng lực lật người đè hắn xuống dưới, tư thế nằm trên trêu ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Người ta vẫn còn muốn

“Anh Tử Thành, anh làm sao thế, anh mở cửa đi.” Bạch Phi Phi dường như đoán ra gì đó, cuống cuống đập cửa.

Hàn Gia Lệ cười xinh đẹp quyến rũ, vuốt tóc ra đằng sau gáy, ngồi trên bụng An Tử Thành đầy cảm dỗ.

“Phi Phi, anh không sao, em xuống trước đi, anh xuống ngay.....”

Còn chưa nói hết, Hàn Gia Lệ đã bịt mồm hắn lại, cười giảo xảo nhìn hắn, cổ tình lớn tiếng nói vọng ra ngoài cửa.

“Thành Gia.....anh thật xấu, tay đừng có để vào chỗ đó của người ta.....nhanh lên.....người ta vẫn muốn.”

Bạch Phi Phi ở ngoài cửa nghe thấy thế, nóng ruột bức tức đập cửa.

“Anh Tử Thành, anh mở cửa, anh thật quá đáng.”

“Anh Tử Thành, em là vợ chưa cưới của anh, tại sao anh có thể làm chuyện đó với người phụ nữ khác!”

An Từ Thành tức nắm chặt hai tay, lật người đè cô xuống dưới, con mắt sắc lạnh nhìn như giết ngay cô được.

“Cô đừng khiêu thích sự kiên nhẫn có hạn của tôi!!”

Trong mắt người đàn ông lóe lên ánh nhìn đầy nguy hiểm.

“Ôi.....Thành Gia.....anh giỏi quá.....đúng rồi.....nhanh lên nữa.....” Hàn Gia Lệ dùng lực lật người, bị động thành chủ động, ánh mắt khiêu khích nhìn An Từ Thành.

“Cô muốn như thế sao? Được! Tôi sẽ cho cô hài lòng!” An Từ Thành nằm trên giường, ra sức kéo quần áo của Hàn Gia Lệ ra.

Hàn Gia Lệ chán ghét hất tay của An Từ Thành ra, kêu rên càng mãnh liệt hơn.

“Thành Gia.....thích quá.....Thành Gia...sướng quá.....người ta vẫn còn muốn!”

Người phụ nữ đáng chết này, lúc cần kêu thì không kêu, lúc không nên thì lại kêu loạn lên.

An Từ Thành gần như không biết nói gì, nhưng không phải vì giận cô. Nghe thấy tiếng kêu kích thích đó của cô thật sự khiến người ta bồn chồn.

“Anh Từ Thành, tại sao anh lại đối xử như thế với em.” Ngoài cửa, Bạch Phi Phi giống như con mụ điên gào thét khản giọng.

“Anh Từ Thành.....”

Hàn Gia Lệ cuối cùng chơi cũng đủ rồi, từ trên người An Từ Thành lật xuống, nằm thờ trên giường như không có chuyện gì.

“Vợ anh đang khóc bên ngoài đấy, đàn ông đúng là vô tình.” Hàn Gia Lệ nhìn hấn cười chế giễu.

“Tôi thích tiếng kêu dâm dăng đó của cô, không để ý cô chơi lại lần nữa đi.” Hấn cười nham hiểm, ngón tay lướt trên má cô.

Sau đó mặc quần áo lật người bước xuống giường.

“Cút đi!” Hàn Gia Lệ bực tức gạt tay của hấn ra, tên đàn ông này thật biến thái.

Mở cửa nhìn bộ dạng ảm ức đầy mặt của Bạch Phi Phi, nước mắt giàn giụa nhoe nhoét cả lớp trang điểm.

Bạch Phi Phi đi thẳng đến giường của An Từ Thành, gơ tay tát cho Hàn Gia Lệ một cái bạt tai nảy đom đóm.

“Cô là loại gái điếm, dám chạy đến đây dụ dỗ chồng chưa cưới của tôi, cô có còn biết xấu hổ hay không?”

Má Hàn Gia Lệ lúc này mới cảm thấy đau rát điếng người, cô quay đầu lại, khuôn mặt xinh xắn như thiên sứ nhìn chằm chằm khuôn mặt tức run rẩy của Bạch Phi Phi, cười khẩy một tiếng.

Lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt trước mắt, Bạch Phi Phi thất thần lùi về sau vài bước, cô ta không ngờ đó lại chính là Hàn Gia Lệ.

“À.....không biết xấu hổ à? Con mẹ dâm dăng đó của cô mới là đồ không biết xấu hổ đấy? Ba tôi mới chết chưa được mấy ngày, bà ta đã phải vội đi đổi họ rồi?” Hàn Gia Lệ không chút biểu lộ vẻ yếu đuối.

“Cho nên, để báo thù chúng tôi chị đến cám dỗ chồng chưa cưới của tôi? Chị vô liêm sỉ quá đấy?”

Hàn Gia Lệ cười càng to hơn: “Tôi vô liêm sỉ? Quay về mà hỏi mẹ của cô, là ai bán tôi đưa tôi lên giường của hấn? Muốn trách thì trách mẹ cô ấy!”

Không nói lại được cô, Bạch Phi Phi chợt dạ quay đầu, bước nhanh đến bên cạnh An Từ Thành, ngẩng đầu với biểu cảm đáng thương: “Anh Từ Thành, em không muốn nhìn thấy chị ta nữa, anh bảo chị ta lập tức cút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Anh là đồ Quái gở

Bạch Phi Phi chỉ Hàn Gia Lệ, dằn vặt về những nụ hôn ảm ức.

An Từ Thành nhún nhún vai bó tay, quay người ôm Bạch Phi Phi yếu điệu vào lòng: “Phi Phi à, cô ta là do mẹ em tự tay đưa đến, nếu như anh đuổi cô ta đi, thế thì không phải không nể mặt mẹ em sao?” Hấn cúi đầu dịu dàng nhìn cô ta.

Bạch Phi Phi là lút trong lòng hần, cái giận trong lòng lập tức nguôi đi một nửa.

“Nhưng anh Từ Thành, người ta.....” Bạch Phi Phi vẫn không can tâm nhìn Hàn Gia Lệ.

Ngay lúc đó, An Từ Thành cúi đầu hôn lên môi, ra sức chiếm đoạt cô ta.

Trong lòng Bạch Phi Phi cảm thấy ấm áp, rướn người đáp trả nụ hôn của hần.

Hàn Gia Lệ ngồi trên giường nhìn hai người đó với dáng vẻ kinh tởm, kéo chăn lên người nằm xuống ngủ.

“Muốn làm tình thì đi phòng bên cạnh, tôi không thích xem phim hành động sex.” Sau đó kéo chăn trùm lên đầu.

An Từ Thành rời khỏi môi của Bạch Phi Phi, liếc mắt cười gian xảo nhìn Hàn Gia Lệ, sau đó kéo Bạch Phi Phi đi xuống lầu.

“Phi Phi, chúng ta đi ăn sáng.”

“Anh Từ Thành, anh tránh xa chị ta chút.”

“Uh, được.”

“Đề chị ta ngủ ở phòng khách, phòng của anh chỉ có em mới có thể ngủ.”

“Được.”

“Thật sao? Anh Từ Thành?”

“Thật.”

Nhìn An Từ Thành thẳng thắn như thế, toàn bộ nỗi niềm không vui của Bạch Phi Phi đều trôi hết đi.

Anh Từ Thành của cô chỉ là chơi người phụ nữ đó mà thôi, người anh ấy yêu thật lòng chính là cô.

Thím Trần thắc mắc nhìn Thiếu Gia và tiểu thư Bạch, còn cả người phụ nữ trong phòng thiếu gia trên lầu. Bầu không khí thật sự kỳ lạ khó hiểu.

Nhưng đây không phải việc bà nên quan tâm, bà chỉ cần phụ trách chăm sóc tốt Thiếu Gia là được.

Ăn sáng xong, Bạch Phi Phi quay về nhà họ Bạch, An Từ Thành dặn dò Thím Trần mang cháo lên phòng cho Hàn Gia Lệ, rồi nhanh nhanh chóng chóng đến công ty làm việc.

Trong căn biệt thự rộng lớn chỉ còn lại một mình Hàn Gia Lệ, cô nhìn bát cháo thím Trần mang đến, chẳng có cảm giác thèm ăn chút nào.

Cô biết, muốn báo thù mẹ con Triệu Mẫn, bắt đầu từ bây giờ nhất định phải căm dỗ An Từ Thành, phá hoại hôn nhân của bọn họ, sau đó tàn nhẫn đá An Từ Thành.

Biệt thự Tiêu Gia.

“Nhiên, không hay rồi, không thấy tiểu thư Hàn nữa rồi.” Mễ Lam hoảng hốt luống cuống đẩy cửa lao ra ngoài mà vô tình đập phải Tịch Dương.

“Vội cái gì thế? Nói không chừng bệnh khỏi nên tự đi rồi, người phụ nữ đó, vốn dĩ đã thần bí rồi.” Tịch Dương nhìn Mễ Lam nhún nhún vai nói.

“Anh biết gì chứ, cơ thể cô ấy còn rất yếu ớt, tôi phải đi báo cho Dật Nhiên.” Mễ Lam vội vàng đẩy anh ta ra.

“Đi rồi không phải càng tốt sao, đừng cho rằng tôi không biết cô thích Tiêu Dật Nhiên, từ sáng đến tối vây lấy cậu ta. Người con gái đó đi rồi, tìm Tiêu Dật Nhiên hoàn toàn chỉ hướng trên người cô, nếu là tôi vui còn chưa hết, nào cô bị nước vào đấy à?” Tịch Dương điềm tĩnh hút thuốc, anh ta dám cá Mễ Lam nhất định thích Tiêu Dật Nhiên.

Ai mà biết Mễ Lam lại tức giận quay người đi đến trước mặt anh ta, giờ tay giằng lấy điếu thuốc trong tay anh ta, đưa tay dùng lực dí đầu kia của điếu thuốc đó vào trong lỗ mũi của anh ta.

“Lạc Tịch Dương! Anh là đồ quái gở, nếu như anh còn nói linh tinh nữa, lần sau cắm vào lỗ mũi anh sẽ là đầu thuốc đang cháy đấy!”

Tịch Dương bị chọc tức cho cơ thịt co lại, cuống cuống lấy đầu thuốc ra khỏi lỗ mũi, vứt xuống đi đi trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Điều tra an tử thành

Nha đầu đó dám nói anh là đồ quái gở, anh không phải mấy ngày trước uống rượu say kiếm có nhảy lên giường Tiêu Dật Nhiên ngủ một giấc, thế mà cô ta nói anh là làm trò quái gở.

“Mễ Lam cô là nha đầu đáng chết, cô nói ai là đồ quái gở chứ?” Anh ta không cam lòng ngăn Mễ Lam lại trước mặt.

“Đừng cho rằng tôi không biết anh đặc biệt thích Dật Nhiên, đáng tiếc Dật Nhiên của chúng tôi không thích đồng tính.” Mễ Lam chẳng thèm nể nang mà nói.

Tịch Dương tức mình đẩy cô đến góc tường, khuôn mặt hầm hê tức giận nhìn cô: “Có cần tôi chứng minh cho cô thấy tôi không phải đồng tính không?”

Mễ Lam chớp chớp đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ lên, ra sức đẩy anh ta ra, nhưng Tịch Dương sống chết không chịu buông.

“Này, hai người đang làm cái gì thế? Trong biệt thự của tôi nghiêm cấm làm trò sex ở nơi công cộng như thế này.” Tiêu Dật Nhiên nhào người ở lan can tầng hai, nhìn cảnh nóng sốt trong phòng khách tầng 1 một cách đầy hứng thú.

Hai người ngượng ngùng, trong khoảnh khắc đẩy đối phương ra.

“Dật Nhiên, không thấy tiểu thư Hàn đầu nữa.” Mễ Lam ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên.

Nghe thấy thế, sắc mặt Tiêu Dật Nhiên trầm xuống.

“Cái gì? Không thấy nữa?”

“Căng thẳng gì chứ, tôi thấy ấy à, là cô ta tự đi mà không chào hỏi thôi.”

“Tôi hôm qua tôi vừa điều tra tài liệu về cô ta. Cô ta vừa về nước thì công ty của bố cô ta phá sản, hơn nữa bố cô ta vì bệnh tim đột nhiên chết, nhà cửa và tất cả tài sản trong nhà đều bị tòa án niêm phong, mọi người nói, cô ta có thể đi đâu được chứ?” Tiêu Dật Nhiên cau mày, trầm tư suy nghĩ.

“Đáng thương thế sao?” Tịch Dương nét mặt đồng tình.

“Hơn nữa, mua lại công ty của bố cô ta, là tập đoàn An Dương.” Tiêu Dật Nhiên luôn cảm thấy giữa hai người này nhất định có gì đó bí mật không để người khác biết.

Tịch Dương cau mày lại, lại là An Dương!

“Tốc độ phát triển của An Dương không phải ở mức độ bình thường, từ lúc An Tử Thành tiếp nhận, An Dương chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủn đã mở thêm vài công ty lớn.” Tịch Dương neho mắt lại, luôn cảm thấy tên An Tử Thành này không hề đơn giản.

“Lý Khoa!” Tiêu Dật Nhiên gọi với ra ngoài cửa một tiếng.

Cơ thể người đàn ông đó nhanh như bóng ma xuất hiện trong phòng khách.

“Thiếu Gia.”

“Lập tức đi điều tra Hàn Gia Lệ bây giờ ở đâu, nhân tiện.....điều tra do thám An Tử Thành.”

“Vâng, Thiếu Gia.” Lý Khoa gật đầu hướng về Tiêu Dật Nhiên, quay người nhanh chóng đi ra khỏi biệt thự.

.....

Bạch Gia.

“Mẹ, Hàn Gia Lệ đưa con gái đi thưa đó đang ở trong nhà của anh Tử Thành.” Bạch Phi Phi khóc lóc vui đầu vào lòng Triệu Mẫn.

“Cái gì? Hàn Gia Lệ vẫn ở nhà họ An sao?” Triệu Mẫn không dám tin nhìn Bạch Phi Phi, vốn dĩ cho rằng An Tử Thành ngủ chán một đêm sẽ đập cô ta đi, không ngờ sự việc còn phức tạp hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

“Phi Phi à, đàn ông đều có thói trăng hoa, con gái về đó chẳng qua cũng chỉ là hôn nhân thương nghiệp, cho nên chuyện riêng tư của An Tử Thành con không cần phải quan tâm quá nhiều, con có nhà họ Bạch chống lưng, tiểu tử đó sẽ không dám ức hiếp con đâu.” Triệu Mẫn vỗ vỗ lưng Bạch Phi Phi, an ủi xoa dịu cô ta.

“Mẹ, con phát hiện con thật sự thích anh Tử Thành, con không muốn bên cạnh anh ấy có bất cứ người phụ nữ nào.” Bạch Phi Phi giậm chân không cam

lòng.

“Phi Phi, lẽ nào con không biết? Hàn Chí Vĩ và An Từ Thành có thù oán, hơn nữa còn không đội trời chung, hấn ta giữ Hàn Gia Lệ bên cạnh chẳng qua chỉ là hành hạ cô ta mà thôi, sao có thể yêu được cô ta chứ, cho nên con yên tâm làm thiếu phu nhân của Lạc Gia, con đi Hàn Gia Lệ này không làm gì nổi con đâu.” Triệu Mẫn cười mẫn nguyện.

Bạch Phi Phi đột nhiên cảm thấy như tỉnh ngộ ra điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đó là thuốc kích dục

“Đúng thế, tại sao con lại không nghĩ ra nhỉ! Có điều, mẹ, Hàn Chí Vĩ và An Từ Thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh Từ Thành tại sao lại hận ông ta như thế?” Bạch Phi Phi không hiểu ngẩng đầu nhìn Triệu Mẫn.

“Chuyện đó mẹ cũng không hiểu lắm, chỉ biết liên quan đến một mạng người, những cái khác, Hàn Chí Vĩ không hề nói cho mẹ biết.” Triệu Mẫn vừa nói vừa đoán.

“Thế thì con yên tâm rồi, con phải quay về xem anh Từ Thành hành hạ chị ta như thế nào.” Bạch Phi Phi cười đắc ý, ánh mắt vắn lên mạch máu đỏ dữ dần.

“Phi Phi, con ở lại ăn cơm trưa đã, mẹ có việc ra ngoài một chút.” Triệu Mẫn cười vỗ vỗ vai Bạch Phi Phi rồi quay người đi ra khỏi biệt thự.

Vào bữa cơm trưa, không thấy bóng Triệu Mẫn về, nhưng lại thấy Bạch Chí Vĩ đột nhiên quay về.

Bạch Phi Phi vẫn chưa thích ứng đối với người cha dượng này, hai người cùng ngồi ăn cơm trưa, Bạch Phi Phi ăn nhanh nhanh chóng chóng rồi quay về phòng.

“Thím Lý, bây giờ thím đi đến đường Thành Tây bên đó mua con gà, buổi tối hầm canh gà bồi bổ cơ thể cho Mẫn Mẫn.” Bạch Chí Văn mượn cơ hội thím Lý đi, đường Thành Tây cả đi cả về ít nhất cũng phải ba tiếng đồng hồ.

“Vâng, lão gia, tôi đi ngay ạ.” Thím Lý xách làn cầm ví tiền quay người ra khỏi biệt thự.

Bạch Chí Vĩ đặt đôi đũa trong tay xuống, liếc mắt nhìn cốc nước ngọt trên bàn.

Bạch Phi Phi đang ở trong phòng chơi trò chơi điện tử, Bạch Chí Văn nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

“Ba, có chuyện gì thế ạ?” Phi Phi căng thẳng đặt thứ đồ trong tay xuống quay người nhìn thần thái Bạch Chí Văn có chút gì đó không tự nhiên.

Bạch Chí Văn mỉm cười hiền từ, đưa cốc nước ngọt trong tay cho Bạch Phi Phi: “Phi Phi à, ba luôn muốn nói chuyện với con, nhưng chưa có cơ hội. Đây là nước ép nguyên chất mấy ngày trước chuyển từ Pháp về, con thử xem mùi vị thế nào.”

“Cảm ơn ba.” Bạch Phi Phi cười có vẻ ngượng ngập, đón lấy ly nước trong tay ông ta, ngẩng cổ uống mấy ngụm.

“Ha Ha, ở bên chỗ Từ Thành đã quen chưa? Chỗ nào không thoải mái, ba sai người qua bên đó đổi toàn bộ đồ.”

“Không cần đâu ba, anh Từ Thành đối với con rất tốt.” Bạch Phi Phi cúi đầu, nét mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Thế thì được, nếu như thằng cha đó ức hiếp con, thì nói với ba, ba sẽ đánh chết hấn không tha.” Bạch Chí Văn chiều chuộng nhìn cô ta.

“Cảm ơn ba, có nhà họ Bạch, anh Từ Thành còn lâu mới dám ức hiếp con.” Hai má Bạch Phi Phi hơi đỏ, vừa định cúi đầu, trong đầu lập cảm thấy văng vất, cơ thể trong chớp mắt nóng bừng.

Bạch Phi Phi vỗ vỗ đầu, chuyện gì thế này? Không đúng, nước ép vừa này.....

Cô ta ngẩng mạnh đầu, đúng lúc nhìn thấy nụ cười háo sắc trên mặt Bạch Chí Văn.

“Ba, bỏ bỏ thuốc gì vào trong vậy?” Lòng này Bạch Phi Phi cau lại, mơ hồ không còn nhìn rõ người trước mắt nữa, cơ thể càng lúc càng nóng bừng.

“Ha Ha.....nóng đúng không, tiểu người đẹp, đó là thuốc kích dục!” Bạch Chí Văn vừa nói vừa gian xảo nhìn cô ta, đưa tay bế cô ta ném lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tốt nhất ngoan ngoãn một chút

“Cái gì? Ông.....” Bạch Phi Phi hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, không dám tin.

“Không ngờ tiểu người đẹp như con vẫn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ba, yên tâm đi, ba sẽ đối tốt với con.” Bạch Chí Văn cười điên cuồng, đứng trước giường nhanh tay bắt đầu cởi cúc áo trên áo somi.

“Không...đừng, thế tại sao ông còn lấy mẹ tôi?” Bạch Phi Phi bắt lực ôm chặt người mình gắng sức lắc lắc đầu.

“Cô cho rằng tôi đồng ý sao, mẹ cô đến tuổi đó rồi ai còn muốn chứ, nếu không phải nhìn về thướt tha non nớt của cô, tôi còn lâu mới lấy mẹ cô.” Lời còn chưa dứt, Bạch Chí Văn đã vứt áo somi xuống đất, đưa tay cởi thắt lưng.

“Không, mẹ! Mẹ!! Cứu con.....” Bạch Phi Phi gào khóc thất thanh, sợ hãi ôm chặt lấy mình, cô ta không muốn lần đầu tiên của mình lại bị lão già trước mắt làm nhục.

“Cô gọi đi, ra sức mà gọi đi, phí sức thôi. Mẹ cô đi thành phố B rồi, ít nhất ngày mai mới quay về.” Bạch Chí Văn cởi quần dài xuống, tục tĩu treo lên giường.

Bạch Phi Phi bắt lực nằm trên giường, thuốc dần dần ngấm vào, cơ thể như núi lửa bốc lên, cô ta khó chịu cởi cúc áo cổ, khuôn mặt đỏ bừng.

“Đừng.....đừng mà.....uh.....” Cô ta uốn éo người, hơi thở gấp gáo, hai núm vú đầy đặn nhô lên.

“Đừng vội, tôi sẽ cho cô từ từ hưởng thụ, ha ha!” Bạch Chí Văn như con thú dử một tay xé rách chiếc áo somi bằng vải voan trên người cô ta, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại đó.

“Uh.....” Cô ta không chống lại được hiệu quả của thuốc, mơ hồ hoảng loạn rên rỉ, dần dần, trước mặt hiện ra khuôn mặt đẹp trai: Uh.....anh Từ Thành.....”

Bạch Chí Văn vồ vập kéo áo ngực của cô ta ra, hai tay mân mê trên hai bầu ngực căng tròn đầy đặn, vuốt ve mon trón.

“Anh Từ Thành.....em yêu anh.....uh.....” Cô ta ôm người đàn ông trước mặt, mãnh liệt đáp trả ông ta.

Chỗ đó phía dưới của Bạch Chí Văn nhanh chóng cương cứng lên, hấn cuống cuồng xé rách chiếc váy ngắn của cô ta ra, kéo chiếc quần con xuống.

Cơ thể trắng ngần gợi cảm của Bạch Phi Phi hiện ra trước mắt ông ta, tại vì tác dụng của thuốc làm cho nóng người, trên người cô ta thấm đẫm những giọt mồ hôi.

Ông ta hừ một tiếng, đưa tay tách hai chân cô ta ra, ngón tay vuốt ve đùa nghịch khu vực nhạy cảm của cô ta.

“A.....uh.....anh Từ Thành.....thích quá.....” Cô ta uốn éo quần quai giống như một con mèo, giọng nói dâm dăng vang vọng khắp phòng.

“Con đàn bà đĩ thõa, lúc tôi làm chuyện đó với cô, cô vẫn còn dám gọi tên thằng khác trước mặt tôi à.” Bạch Chí Văn vung tay cho cô ta một cái bạt tai vào mặt.

Bạch Phi Phi cũng không biết đau, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạch Chí Văn thô bạo cho cái đó vào giữa hai chân cô ta mà ra sức dùng lực lên xuống.....

“A.....”

Bạch Phi Phi bị ông ta hành hạ rất lâu, ý thức cũng dần dần tỉnh táo, cô ta gần như giống một xác chết mặc sức ông ta làm nhục.

Bạch Chí Văn cuối cùng cũng thỏa mãn từ trên người cô ta trượt xuống, khuôn mặt nham hiểm lướt trên người cô ta.

Cuối cùng còn không quên buông lời cảnh cáo.

“Cô tốt nhất học cách ngoan ngoãn một chút cho tôi, như thế cô mới có thể tiếp tục ở bên cạnh An Từ Thành làm vợ của hắn, nếu như cô dám đối đầu với tôi, cô và mẹ cô, tôi đều sẽ không tha, chỉ cần cô nghe lời, tôi sẽ không để hai mẹ con cô chịu thiệt đâu.” Bạch Chí Văn từ trên cao nhìn xuống uy hiếp cô ta.

Ánh mắt trống rỗng của Bạch Phi Phi nhìn về phía trước, không nói gì, giống như người mất hồn vậy.

“Ha.....người thông minh đều biết nên làm thế nào, sau này lão tử gọi cô, trong vòng nửa tiếng cô phải có mặt, biết chưa?” Ngón tay biến thái của ông ta vuốt ve trên mặt cô ta, mặc quần áo lên, hài lòng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hứng thú?

Bạch Phi Phi nắm chặt hai tay lại, cô ta muốn chống đối, nhưng chỉ có thể chịu đựng bị làm nhục.

Cô ta chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nghĩ đến đây cô ta bật dậy lao phòng trong nhà tắm.

.....

Vĩnh Tiên Thủy.

An Tử Thành tan làm về nhà, vừa đến cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm Trần làm.

Hắn đổi giày đi trong nhà, quay người đi thẳng vào phòng ngủ, cả ngày đi làm tâm trạng thất thường, sợ về đến nhà, là con mèo bé nhỏ đó đã đi rồi.

Hàn Gia Lệ buồn chán nằm trên giường cả ngày, lưng eo đau ê ẩm, đành phải đi lại trong phòng hần cho đỡ buồn bực.

Kéo tủ quần áo của hần ra, những bộ quần áo hàng hiệu treo la liệt đủ loại, Hàn Gia Lệ hoa cả mắt, ánh mắt liếc vào một chiếc quần sịp màu đỏ trong chiếc hộp.

Đưa hai ngón tay nhẹ nhàng nhấc chiếc quần sịp màu đỏ đó lên: “Màu đỏ chói, không ngờ thằng cha đó lại thích thể loại này.”

Nhưng đúng lúc này hần đẩy cửa bước vào, ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy cô đang chăm chú xem xét quần sịp của mình.

Hàn Gia Lệ liếc nhìn An Tử Thành ngoài cửa, hoảng loạn ném chiếc quần sịp đó vào trong hộp, quay người nằm trên giường, dùng chăn trùm kín đầu mình lại.

Hần cố nhin cười, hai tay để sau gáy, uể oải đứng dựa vào cửa, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại.

“Sao thế? Có hứng thú với quần sịp của tôi sao?” Hần cười chế giễu, khóe miệng nhếch lên vẻ trêu đùa.

“Loại đàn ông biến thái mới mặc đồ màu đỏ.” Cô nghiêng răng nói lời cay độc.

“Thế thì, có muốn nhìn xem hôm nay tôi mặc màu gì không?” Hần từ từ tiến sát về phía giường.

“Xin lỗi, không hứng thú!” Vừa dứt lời, chiếc chăn đắp trên người cô đã bị hần kéo ra.

“Làm cái gì thế?” Cô quay đầu tròn mắt nhìn hần, hần không nói câu gì, đưa tay bế cô lên.

“Xuống nhà ăn cơm thôi.” Nói xong, bế cô quay người đi xuống lầu.

Hàn Gia Lệ không phản kháng, ngẩng đầu liếc trộm nhìn hần, luôn cảm thấy hôm nay hần hơi kỳ lạ, nói không ra được sự khác thường đó là gì.

Hần đặt cô ngồi trên ghế, còn mình ngồi xuống bên cạnh cô, dặn thím Trần sắp cơm.

Thím Trần bưng bát canh gà đặt lên bàn, vừa đặt xuống vừa nói: “Tiểu thư Bạch đến bây giờ vẫn chưa về, chúng ta có phải đợi cô ấy không ạ?”

Vừa nói xong, cửa chính của biệt thự đột nhiên mở ra, Bạch Phi Phi cúi đầu thần sắc không tự nhiên đi thẳng vào trong phòng.

“Bạch Tiểu thư, ăn cơm đã!” Thím Trần bước lên trước có lòng tốt gọi với một câu.

“Không ăn.” Hai chữ lạnh lùng, trên mặt Bạch Phi Phi ánh lên vẻ khác thường, bước chân nhanh hơn.

“Phi Phi, sao thế? Lại đây ăn cơm đã!” An Tử Thành nghi ngờ nhìn bóng dáng cô ta, thần sắc cô ta có chút lạ lùng.

“Em ăn rồi, mọi người ăn đi.” Lời nói còn chưa dứt hần, cánh cửa phòng đã đóng “rầm” một tiếng.

Trong tay Thím Trần đang bê đĩa thịt kho tàu, đầy mặt nghi hoặc: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Buổi sáng lúc ra ngoài vẫn bình thường mà.”

An Từ Thành về mặt vẫn tự nhiên, hình như hôm nay tâm trạng cực kỳ tốt.

“Thím Trần không phải quan tâm cô ấy, lại đây cùng ăn com đi, phụ nữ ấy à, một tháng lúc nào chẳng có mấy ngày tâm trạng không tốt.” Hấn vừa nói vừa từ tốn uống canh gà.

Hàn Gia Lệ và Thím Trần mặt đều nghiêm lại, quay đầu chán nản liếc nhìn đối phương một cái.

Cúi đầu không nói gì, uống canh gà.

Khẩu vị của Hàn Gia Lệ hôm nay dường như rất tốt, sau khi ăn một bát xong lại múc bát nữa, khiến cô không ngờ đó là trong biệt thự này, người làm cùng dùng bữa với chủ nhân, khiến cô cảm thấy như nhà của mình, cảm giác đó thật sự khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Ăn được một nửa, An Từ Thành đột nhiên từ trong cặp tài liệu lấy ra một phong bì, đưa cho thím Trần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Biết điều một chút đi

“Thím Trần, lương của tháng này.”

Thím Trần hai tay nhận lấy, nhưng độ dày của phong bì dọa cho bà giật nảy mình: “Thiếu gia.....cái này.....nhiều quá.”

An Từ Thành điềm nhiên liếc nhìn bà một cái: “Cầm lấy đi, nghe nói con trai thím đang học đại học, mua chút đồ bồi bổ sức khỏe cho cậu ấy.” Nói xong, cúi đầu tiếp tục uống canh.

“Vâng, cảm ơn thiếu gia.” Thím Trần ngại ngùng cầm phong bì trong tay, mắt hơi rom róm ướt.

Bát canh trong tay Hàn Gia Lệ uống được một nửa đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu sững sờ nhìn An Từ Thành, giúp một người làm, hấn ta là người như thế sao?

“Khụ khụ, việc xấu làm nhiều quá sợ bị dày xuống địa ngục, bây giờ bắt đầu làm việc tốt đây?” Hàn Gia Lệ cúi đầu chế giễu nói.

Ai mà biết vừa nghe thấy lời này, thím Trần đột nhiên vội nói: “Hàn tiểu thư, cô nói gì thế? Thiếu gia nhà chúng tôi vẫn luôn là người tốt.”

“Khụ khụ khụ khụ.....” Hàn Gia Lệ ngờ ngàng ho khan vài tiếng, ha, người tốt sao? Người tốt mà đối xử tàn nhẫn với cô như thế?

An Từ Thành, anh làm tổn thương tôi như thế, tôi sẽ ghi nhớ đến chết.

“Thím Trần, thím không cần biện hộ thay tôi, đối với cô ta mà nói, tôi là kẻ tội ác tày trời.” An Từ Thành cắt lời ngăn thím Trần lại.

Bữa com này, ba người ăn, không ai nhìn ai.

Nhìn thấy bầu không khí có chút lạ lùng, Hàn Gia Lệ đặt bát đĩa xuống, chạy như bay lên lầu.

Thím Trần nhìn bóng dáng Hàn Gia Lệ, chán nản lắc đầu: “Hình như sức khỏe Hàn tiểu thư hồi phục rất tốt.”

“Thím Trần, ăn com xong thím sắp xếp một phòng, để Hàn Gia Lệ chuyển qua đó.”

“Vâng, thiếu gia.”

An Từ Thành đặt bát đĩa trong tay xuống, đứng dậy cầm chìa khóa xe, mặc áo khoác ngoài lên.

“Thím Trần, tôi ra ngoài một chút, lúc về có lẽ rất muộn rồi, thím chăm sóc tốt bọn họ nhé.” Nói xong, An Từ Thành đã vội vàng đi ra cửa.

“Thiếu gia yên tâm đi.” Thím Trần lắc lắc đầu, lên lầu sắp xếp phòng.

Trong phòng ngủ cô đơn đáng sợ.

Phòng của Bạch Phi Phi có một lỗ nhỏ, trong căn phòng tối om, ánh mắt cô ta nhìn qua lỗ hổng xuyên sang phòng của An Từ Thành, hai mắt nheo lại mang đầy vẻ dữ tợn.

Mở điện thoại ra, nhanh chóng gọi đến một số máy.

“A Hàng, chuẩn bị hành động.”

“Vâng! Tiểu thư.”

Nghe thấy giọng nói đàn ông trả lời, Bạch Phi Phi lập tức xóa số máy đó đi, lấy chiếc sim ra bẻ thành hai mảnh trong tay.

“Hàn Gia Lệ, tôi sẽ cho cô nếm mùi đau khổ mà tôi phải chịu.” Cô ta cắn chặt môi, nắm chặt chiếc thẻ trong lòng bàn tay đầy giận dữ.

Thím Trần sắp xếp phòng xong, dẫn Hàn Gia Lệ sang phòng đó, Gia Lệ cuối cùng cũng được thoải mái tự do, cô còn lâu mới muốn nhìn thấy khuôn mặt khiến người khác khinh ghét đó của An Từ Thành, quay người khóa chặt cửa phòng rồi nằm lên giường.

Đêm càng về khuya, An Từ Thành còn chưa về, Thím Trần tắt hết đèn trong biệt thự, quay về phòng ngủ của mình.

Trong phòng Bạch Phi Phi tối om một màu, cô ta mặc váy trắng như hồn ma đứng trước cửa sổ, nhìn mấy bóng đen dưới lầu cười lạnh lùng.

Hàn Gia Lệ đang ngủ ngon, đột nhiên có bàn tay to bịt vào mắt cô, còn chưa kịp đợi cô phản ứng, cơ thể cô đã bị hai tên áo đen kéo ra ngoài.

“Uh.....”

Cô ra sức vùng vẫy, muốn hô lên kêu cứu, nhưng trong miệng lại bị nhét miếng gạc đen vào.

“Biết điều một chút đi!” Người đàn ông giơ tay lên và cho cô một cái vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Bù hạo hiên thú tính

Trên mặt cảm giác nóng bừng đau rất, máu ngay tức khắc chảy ra từ khóe miệng.

Hàn Gia Lệ đau đớn nghiêng răng, mắt nhìn bốn xung quanh, đúng lúc này, cửa phòng Bạch Phi Phi đột nhiên bị người gõ chân đập ra.

“Uh.....” Bạch Phi Phi ra sức gầy giữa, trên miệng cũng bị nhét vải đen, nhìn Hàn Gia Lệ mặt đầy hoảng sợ.

Người mặc quần áo đen tay nhanh thoăn thoắt, tức tốc đưa hai người đó ra khỏi biệt thự, đẩy vào trong một chiếc xe màu đen.

Sau đó chiếc xe lao đi như bay.

.....

Trong khu giải trí cao sang đầy “cám dỗ” của thành phố A.

Trong căn phòng ánh đèn mờ ảo, che đi nửa mặt người đàn ông, An Từ Thành ngồi trên ghế sofa, khẽ rít một hơi thuốc.

“Thành Gia, Hiên Gia đã đến rồi.” Mã Phi đẩy cửa bước vào nhìn An Từ Thành ngồi trên ghế sofa mà lên tiếng nói.

An Từ Thành vứt điếu thuốc trong tay xuống, nhanh chóng đứng dậy.

Đúng lúc này, cửa phòng có người đẩy vào, có bốn năm bóng người đi vào. Người đàn ông dẫn đầu ngũ quan tinh tế, thân hình hoàn hảo cao khoảng 1m8 mặc chiếc áo somi bó sát, tóc mái trước trán dài hơi che mắt, nước da rám nắng toát ra vẻ bí ẩn.

“Lâu rồi không gặp, tiểu tử cậu vẫn đẹp trai đấy.” Bù Hạo Hiên cười gian xảo, đưa tay dấm dấm vào ngực An Từ Thành.

An Từ Thành cười đáp trả, cúi người ngồi vào sofa, ánh mắt sâu xa nhìn Bù Hạo Hiên.

“Gấu đen, lão già nữ thả cậu ra sao? Nói đi, ông ta muốn làm gì?”

Bù Hạo Hiên giống như một tên lưu manh nhìn hấn uể oải lắc đầu, quay người ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Còn không phải vì việc Đào U Linh sao, bây giờ thực lực của Đào U linh cực kỳ lớn mạnh, rõ ràng uy hiếp chúng ta, lão già sợ một mình cậu không

phải đối thủ của bọn họ, cho nên cũng đá mình ra ngoài cùng.”

An Từ Thành nhả một hơi thuốc, mặt không biểu cảm nhìn phía trước, Đảo U Linh, thực sự không dễ đối phó, dù cho gấu đen đến cũng như như cả thời.

“Cậu có manh mối gì không?” Hấn nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Bùi Hạo Hiên.

Bùi Hạo Hiên cười nham hiểm, khóe miệng nhếch lên đắc ý: “Mình tóm được một người.”

“U Linh?” An Từ Thành nheo mắt lại, vẻ khó tin nhìn Bùi Hạo Hiên.

Lần trước U Linh suýt chút nữa rơi vào tay hấn, không ngờ vẫn để hấn ta chạy thoát.

“Không! Là Huyền Minh, A Uy, đưa hấn ta vào!” Bùi Hạo Hiên hướng ra phía cửa biểu thị một tiếng.

Ngay sau đó, hai tên áo đen đi vào, tay phải cầm chặt súng, dí vào lưng U Minh áp vào trong phòng.

Chỉ cần hấn ta phản kháng, sẽ lập tức trở thành một cái xác chết.

Người thanh niên trước mặt, chỉ khoảng trên dưới 23 tuổi, thân hình cường tráng, ánh mắt sâu xa, khuôn mặt lạnh lùng nhưng khôi ngô tuấn tú, mặc dù dưới nòng súng nhưng vẫn toát ra vẻ bình tĩnh lạ thường.

Ánh mắt như mắt sói của An Từ Thành nhìn chăm chăm Huyền Minh, tin đồn về Huyền Minh thần bí đáng sợ, hấn là sát thủ tàn ác nhất của đảo U Minh, sở trường đầu võ, ra tay vớ tốc độ nhanh đến mức người khác phải kinh sợ, bây giờ hấn có chút tò mò không hiểu Bùi Hạo Hiên làm thế nào bắt được hấn.

“Huyền Minh, chỉ cần mày nói ra tầm tích của U Linh và Quý Mị, tao cam đoan, sẽ để cho mày một con đường sống.” Bùi Hạo Hiên mở mồm uy hiếp.

“Mày đồng ý với tao, thả Y Y, sau đó giết sao.” Khí chất của Huyền Minh không hề thuyên giảm.

An Từ Thành không nén được cười khẩy mấy tiếng, còn cho rằng Gấu đen lợi hại thế nào, không ngờ bắt người phụ nữ của tên tiểu tử này, cho nên tên tiểu tử này mới ngoan ngoãn nghe lời như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Làm nhục người phụ nữ của mày

“Nếu như tao thả Lam Y Y, mấy người của tao ở đây, sao có thể đánh gục được mày chứ?”

Ánh mắt tức giận của Huyền Minh trừng lên nhìn hấn, tên đàn ông này, thật không giữ chữ tín.

“Mày đừng có mơ, tao sẽ không nói, tung tích của bọn họ, dù cho mày có dùng Y Y uy hiếp tao cũng chẳng có tác dụng gì.” Huyền Minh nói lời kiên quyết, thật không hổ danh được xuất thân huấn luyện từ đảo U Minh ra.

“Ha.....mày chắc chắn chứ?” Bùi Hạo Hiên đứng dậy từ từ tiến sát vào Huyền Minh, đưa tay để dưới cằm hấn, để mặt hấn đối xứng với hấn ta: “Thế thì tao sẽ cho mày xem, A Uy, dẫn Lam Y Y lên đây.”

Huyền Minh nắm chặt hai tay lại, trong mắt gần như có thể phun ra lửa. Hấn cảm nhận được sự bất an trong lòng.

Không đến bao lâu, một người con gái thân hình mỏng manh, yếu ớt bị đẩy vào.

“A! Huyền Minh.....” Lam Y Y òa khóc nức nở muốn chạy đến ôm hấn, nhưng còn chưa kịp nhắc chân thì đã bị Bùi Hạo Hiên kéo vào bên cạnh hấn ta.

An Từ Thành nằm trên ghế sofa lạnh lùng nhìn tất cả, khóe miệng nhếch lên hình vòng cung, xem ra, trò hay giờ mới bắt đầu.

Châm điều thuốc, hấn an tâm tiếp tục nhìn trò chơi.

“Gấu đen, mày rốt cuộc muốn làm gì cô ấy?” Huyền Linh hơi cuống, hấn không thể lao lên mà đâm chết Bùi Hạo Hiên.

“Mày không phải không muốn nói sao? Cho nên bây giờ nhìn rõ cho tao, tao sẽ khiến mày can tâm tình nguyện nói ra.” Bùi Hạo Hiên nhìn hấn ta cười ma mĩnh, sau đó giờ tay ôm lấy Lam Y Y đẩy lên ghế sofa.

Ánh mắt hùng hực của đám đàn ông trong phòng đều đổ dồn vào Lam Y Y trên ghế sofa.

Bùi Hạo Hiên kéo Lam Y Y đến trước mặt, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ của cô.

Lam Y Y bị dọa cho sợ hãi đẩy hất ra, cơ thể nhỏ bé co rúm lại trong góc sofa.

“Không.....đừng! Huyền Minh, anh cứu em.....cứu em.....” Cô luống cuống bối rối nhìn Huyền Minh, toàn thân run rẩy hoảng loạn.

Huyền Minh nhìn ánh mắt bất lực của Lam Y Y, bực tức gào lên với Bùi Hạo Hiên: “Gấu đen, nếu như mày dám động vào cô ấy, tao sẽ xé tan nát mày ra!!!”

Nhìn Lam Y Y trên ghế sofa, Bùi Hạo Hiên cười cười: “Mày chắc chắn muốn muốn người phụ nữ của mày làm vật tế sao? Không chỉ tao động đến cô ta, mỗi người ở đây đều sẽ chơi cô ta, cho đến khi.....mày nói ra tung tích của bọn chúng mới thôi!!!”

“Không! Không!! Huyền Minh, anh cứu em, em không muốn, xin anh cứu em!” Nghe thấy những lời này, Lam Y Y gần như sục sạo, khóc đến mức là đi.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Lam Y Y, trong lòng Huyền Minh như đang rướm máu, nhưng hán không thể bán đứng bọn họ! Thật sự không thể.

“Gấu đen, mày có gan thì đấu với tao, mày ức hiếp một người con gái có đáng mặt đàn ông không!”

“Nói hay không nói? Nếu không nói tao sẽ rách quần áo cô ta.” Bùi Hạo Hiên bước nhanh đến bên cạnh Lam Y Y, tay trái kẹp cô đến trước mặt Huyền Minh, tay phải lập tức kẹp áo cô xuống.

“A! Không!!” Lam Y Y giờ hai tay tuyệt vọng che ngực mình, hoảng loạn nhìn Huyền Minh.

“Mày là đồ chó chết! Mày thả cô ấy ra.....” Huyền Minh lòng như lửa đốt, sự dằn vặt trong lòng khiến hán ta đau khổ hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vật cung trời sinh

Trong mắt Lam Y Y lóe lên ánh nhìn bất lực, nhưng cô càng thương Huyền Minh, cô không muốn anh vì cô mà phản bội đồng bọn.

“Huyền Minh, em biết nỗi khổ của anh, em không sao, đừng nói.” Lam Y Y xót thương nhìn Huyền Minh, cô biết trong lòng anh cũng đang dằn vặt không kém gì cô.

Ánh mắt Huyền Minh dịu dàng trở lại, mặt đầy xót xa nhìn Lam Y Y: “Xin lỗi Y Y, không thể cứu em, xin lỗi, nhưng dù cho thế nào, anh vẫn cần em” Hán nhìn Lam Y Y, nước mắt vòng quanh khoang mắt.

Khoảng khắc đó, trái tim mạnh mẽ của An Từ Thành cũng dao động một chút.

Nghe những lời này, trên mặt Lam Y Y giãn ra khẽ mỉm cười: “Huyền Minh, có câu nói đó của anh là đủ rồi.”

Huyền Minh nhắm mắt lại lắc lắc đầu, trong miệng không ngừng lầm bầm nói: “Xin lỗi, xin lỗi.....”

“Thật là cảm động mà.” Bùi Hạo Hiên cười khẩy vỗ tay vài cái: “Huyền Minh, đây là quyết định của mày sao? Thế thì để cho mày xem.” Bùi Hạo Hiên cười điên cuồng, cúi đầu nhìn Lam Y Y, bàn tay thô tục kéo áo ngực của cô ra.

“Đừng.....” Lam Y Y hoảng loạn đưa hai tay che bầu ngực đầy đặn của mình.

Những tên đàn ông trong phòng như sói đói nhìn cơ thể trắng nõn của cô, nuốt nước bọt thèm khát.

“Quả nhiên rất to mà.” Hán cố tình kéo dài giọng nói trước Huyền Minh, kéo tay của Lam Y Y ra, vuốt ve hai bầu ngực mềm mại của cô.

“Uh.....” Cơ thể Lam Y Y run rẩy trong bàn tay hán ta.

Tim Huyền Minh đập mạnh mẽ, khó chịu như có dao cứa.

“Thân thể này, đúng là thú cưng mà. Kêu đi, để hán nghe thấy giọng nói hưng phấn của cô.” Bùi Hạo Hiên cúi đầu hôn lên vành tai cô, bàn tay càng thêm lực, ra sức nắn bóp, đùa nghịch hai bầu vú nở nang của cô.

“Uh.....Đừng.....” Hơi thở của Lam Y Y càng gấp gấp hơn, cơ thể run rẩy.

Bùi Hạo Hiền một tay hất những chai rượu trên bàn xuống, bế Lam Y Y lên bàn, đưa tay kéo quần trong của cô.....

An Từ Thành ngồi trong góc có chút không kiên nhẫn được nữa.

“Hiên.....” Hắn nhả một hơi khói thuốc, lạnh lùng nhìn hình bóng Bùi Hạo Hiền.

Bùi Hạo Hiền quay đầu nhìn An Từ Thành cười đầy gian xảo: “Sao thế? Thành Gia không kiểm chế nổi à? thế thì.....người đẹp này, cậu chơi trước đi, mọi người từ từ đợi, đều có phần cả!” Lời còn chưa dứt hắn kéo Lam Y Y trên bàn đẩy lên người An Từ Thành.

An Từ Thành cau mày, nhìn người con gái hở nửa thân trên, nhanh tay vớ lấy chiếc áo khoác ngoài vứt bên cạnh, khoác lên người cho cô. Đứng dậy để cô ngồi bên cạnh.

Lam Y Y giữ chặt chiếc áo trên người, quay đầu run rẩy liếc nhìn An Từ Thành.

“Đù rồi đây, ức hiếp một người con gái như thế, sau này truyền ra ngoài không hay đâu.” An Từ Thành bước nhanh đến trước mặt gấu đen, đưa tay vỗ vỗ vào vai hắn.

“Ha....Thành Gia cậu đã nói như thế, thế thì mình nể mặt cậu không tiếp tục nữa.” Bùi Hạo Hiền cười nhún nhún vai với An Từ Thành.

Những tên đàn ông trong phòng như hột hăng, mắt nhìn người đẹp kiều diễm đó thèm thuồng, không ngờ hy vọng trong chớp mắt bị tan vỡ rồi.

Nhưng đúng lúc này, một làn khói dày nhanh chóng lan khắp xung quanh, đợi mọi người phản ứng kịp, bên cạnh đã không nhìn rõ bóng người.

“Chết tiệt, có người thả đạn hơi, nhanh! Bắt Huyền Minh lại cho tao!” Trong làn khói mờ, gấu đen hét lên với thuộc hạ.

“Muộn rồi! Đã không còn thấy người nữa rồi!” An Từ Thành bình tĩnh đứng uống ngụm cà phê cầm trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Dẫn cô ta ra ngoài tiếp khách

“Cái gì.....” Khói mờ dần dần tản đi, trong phòng làm gì còn bóng của Huyền Minh và Lam Y Y, Bùi Hạo Hiền bức tức giậm chân gào lên với thuộc hạ.

“Shit! Còn không mau đuổi theo cho tao, người của đảo U Minh chắc chắn ở gần đây, mau đuổi theo cho tao!” Gấu đen cúi giận gào lên, mấy chục tên mặc đồ đen ngoài cửa nháo nhác cả lên, tìm người khắp nơi.

“Không còn sớm nữa, cậu theo mình về biệt thự Vịnh Tiên Thủy đi, một vài việc ngày mai sẽ bàn sau.” An Từ Thành uể oải đứng dậy chỉnh lại quần áo trên người, quay người đi ra ngoài cửa.

Bùi Hạo Hiền vừa nghe câu nói đó, vội vã đi theo cười đen tối: “trong biệt thự của cậu có người đẹp không?”

“Có!” An Từ Thành cười nham hiểm: “Có hai người!”

“Tiểu tử cậu đừng mạnh dạn, còn nuôi tận hai người?”

“Hai người đó đều là của mình, cậu đừng mơ có ý đồ gì.”

Bùi Hạo Hiền không can tâm đi lên theo: “Cùng dùng đi, phụ nữ như quần áo.”

An Từ Thành quay người liếc nhìn hắn ta về xem thường: “Mình chê cậu bẩn.”

“Này! Đồ sói gian ác, cậu nói ai bẩn đây?”

.....

Đêm, khuya khoắt tĩnh mịch.

Hàn Gia Lệ và Bạch Phi Phi bị dẫn đến một căn phòng của trung tâm tắm hơi “Mĩ Kỳ” dưới lòng đất, biển hiệu của trung tâm tắm rửa được viết đó, với ý ngầm hiểu là nơi mua bán dâm.

“Cút vào cho tao!” Tên áo đen đạp Hàn Gia Lệ một cái, Hàn Gia Lệ đau đớn ngã lăn xuống đất, không bò nổi dậy.

Bạch Phi Phi nhìn bộ dạng toàn thân run rẩy của Hàn Gia Lệ, khòe miệng nhếch lên cười khẩy một tiếng.

Rất nhanh, trong căn phòng dưới lòng đất bước vào một người phụ nữ khoảng trên dưới 30 tuổi, vóc dáng đầy đặn, trên mặt trang điểm dày đậm.

“Lệ Thu, hôm nay mang đến cho cô đều là thú cưng đó, giá cả ấy mà…….” Tên áo đen hít một hơi thật sâu vỗ vỗ vai Lệ Thu đó.

Người phụ nữ quý gối xuống liếc nhìn mặt hai người: “Ồ……thật đúng là hai người đẹp, đặc biệt là cô, thân hình này, đàn ông nhất định sẽ thích.” Lệ Thu đưa tay nhắc cằm Hàn Gia Lệ lên, quan sát tỉ mỉ.

“Các người……muốn làm gì?” Hàn Gia Lệ gần như đã hiểu ra, nhìn người phụ nữ trước mặt sợ hãi lùi về phía sau.

Bạch Phi Phi không lên tiếng quỳ bên cạnh Hàn Gia Lệ, ngẩng đầu nhìn vào mắt người phụ nữ đó, người phụ nữ nheo mắt hơi gật gật đầu với cô ta, khòe miệng Bạch Phi Phi nhếch lên theo vòng cung.

“Làm gì à? Đương nhiên là hầu hạ đàn ông rồi, chỉ cần cô nghe lời, chị đây bảo đảm cô nhất định kiếm được khối tiền.” Hàn Gia Lệ nghe thấy những lời này, bị dọa cho ngồi lì lại mấy bước: “Không, tôi không muốn, tôi không làm”

Chị Lệ đó tiến lại gần cô, cười đến nổi hoa cũng phải run, đưa tay vuốt ve trên má cô: “Ồ chỗ tôi, làm hay không làm chưa đến lượt cô quyết! Cô không muốn chịu khổ thì ngoan ngoãn cho tôi, nếu không……tôi sẽ có cách hành hạ cô.”

“Không, tôi không làm, chết cũng không làm!” Hàn Gia Lệ cắn chặt môi cắn giận nhìn chị ta.

Đúng lúc này, Bạch Phi Phi khòe lóc bò đến bên cạnh Lệ Thu, giơ tay ôm chặt lấy đùi chị ta: “Lệ Thu, tôi không muốn, cầu xin chị thả tôi ra đi. Chị muốn bao nhiêu tiền tôi cũng trả cho chị, Lệ Thu, tôi cầu xin chị thả cho tôi”

Lệ Thu tàn nhẫn đạp cô ta ra: “A Háng, đưa con gái điểm này ra ngoài tiếp khách.” Nói xong hất hàm nháy mắt với A Háng.

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chơi chết cô ta

“Tôi không muốn, Lệ Thu cô thả tôi ra, tôi không muốn!” Bạch Phi Phi khóc càng to hơn, A Háng nhanh chân bước đến bên cạnh cô ta, đưa tay xách cô ta ra ngoài.

“Phi Phi……Phi Phi, các người thả cô ta ra.” Hàn Gia Lệ đang định đưa tay kéo Bạch Phi Phi nhưng lại bị tên đàn ông đằng sau giữ lại.

Cô đỡ đầu nhìn Bạch Phi Phi bị người đàn ông đó bắt đi, trong lòng hỗn loạn phức tạp, mặc dù cô hận cô ta và mẹ cô ta, nhưng lúc này cô không còn hận nổi nữa. Chỉ mong cô ta không bị những người kia làm nhục.

Bạch Phi Phi lạnh lùng đứng ở bên ngoài cửa nhìn bóng dáng bắt lực của Hàn Phi Phi, cười nham hiểm.

Hàn Gia Lệ, tối hôm nay sẽ cho cô biết thế nào là mùi vị của đau đớn!

“Tiểu Thu, cô về trước đi, chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ cho cô ta biết thế nào là lễ độ.” A Háng đứng đằng sau Bạch Phi Phi, nét mặt hung dữ.

“Tìm cho tôi mấy lão già khoảng 50 tuổi, chơi chết cô ta đi.” Nói xong, cô ta cầm chìa khóa xe, chẳng thèm quay đầu lại cứ thế rời đi.

“Vâng, tiểu thư.”

………

An Từ Thành và Bội Hạo Hiên về đến biệt thự vịnh Tiên Thủy đã là hai giờ đêm rồi.

An Từ Thành vứt áo khoác trong tay xuống, mệt đến nỗi không mở nổi mí mắt.

“Mình đi ngủ trước, cậu tùy ý tìm phòng ngủ nhé, ngủ ngon.” Nói xong cũng chẳng quay đầu, đi thẳng về phòng ngủ.

“Cậu là đồ không có lương tâm, vứt lại mình như thế à? Có điều cũng được, mình đi tìm người đẹp trên lầu ngũ cùng.” Bùi Hạo Hiên nháy nháy con mắt háo sắc cười, rón ra rón rén đi lên lầu.

An Từ Thành đột nhiên dừng lại quay người nhìn Bùi Hạo Hiên.

“Không muốn mình lục khắp thế giới để giết cậu, biết đâu mau đi ngủ đi.”

Đang định đi về phòng đột nhiên nhìn thấy cửa phòng Hàn Gia Lệ và Bạch Phi Phi đều mở toang.

Hắn sững người lại, mắt neho lại, khuôn mặt đẹp trai lập tức trầm xuống, có chút bất an nhói lên trong đầu.

“Không cần cậu làm mặt xấu như thế? Anh đây đùa với cậu thôi.”

“Thím Trần!!!” An Từ Thành gào lên một tiếng giận giữ, lập tức bỏ nhào ra lan can tầng hai, nhìn xuống phòng khách tầng 1 có đôi dép đi trong nhà của Hàn Gia Lệ.

Chết tiệt! Bọn họ nhất định xảy ra chuyện rồi!

“Sao thế thiếu gia?” Thím Trần luống cuống mặc quần áo ngủ chạy từ trong phòng ra, nét mặt đầy hoảng loạn.

“Hàn Gia Lệ và Bạch Phi Phi đâu?”

Thím Trần mặt đầy nghi ngờ: “Không phải.....ở trong phòng sao?”

“Mã Phi!!!” An Từ Thành đẩy Bùi Hạo Hiên sang một bên, chạy như bay xuống lầu.

Bùi Hạo Hiên không hiểu chuyện gì, cho nên cũng chạy theo.

“Có chuyện gì vậy Thành Gia?” Mã Phi đang đi vệ sinh, nghe thấy tiếng gọi giật của An Từ Thành, xé quần chạy ra ngoài.

“Không thấy Hàn Gia Lệ và Bạch Phi Phi đâu nữa, lập tức kiểm tra camera trong biệt thự.”

“Vâng, thiếu gia.” Mã Phi nhanh chóng mở máy tính xách tay ra, mở phần quản lý camera ra, chỉ trong vòn vẹn mấy giây, hắn đã tra ra nội dung cần tìm.

“Thành Gia, buổi tối 10 giờ 23 phút 7 giây, một chiếc xe biển hiệu XXXXXX màu đen to mang Hàn Tiểu Thư và Bạch Tiểu Thư đi rồi.”

Quả nhiên, có người bắt cóc bọn họ.

“Nhanh, trong vòng mười phút tôi muốn biết vị trí của chiếc xe đó.” Tâm trạng An Từ Thành gần như mất kiểm soát, sớm biết những kẻ có thù oán với hắn nhiều như thế, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến, vậy thì nên tìm mấy tên vệ sĩ để canh trong nhà.

Tại sao lại có thể dễ dàng xảy ra chuyện thế chứ?

“Mã Phi không cần đi nữa, giao cho mình đi, hai phút là xong!” Bùi Hạo Hiên cười ranh mãnh, đưa tay vào túi quần lấy ra một thứ giống như điện thoại, nhập biển hiệu chiếc xe, màn hình hiện thị đang dò tìm.....

“Thế nào rồi?” An Từ Thành nóng ruột đứng ngồi không yên.

Bùi Hạo Hiên mắt sáng lên: “Tìm thấy rồi, ở đường Ký Hi của thành phố C, vị trí này.....giống như một trung tâm tắm hơi vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chết cũng không làm

“Cái gì? Trung tâm tắm hơi?” Thông thường trung tâm tắm hơi không phải nơi sạch sẽ gì cho cam.

“Ôi, Thành Gia, đợi tôi, tôi lái xe cho anh!” Mã Phi cuống quýt đuổi theo.

“Thế thì mình ở lại làm gì chứ? Ôi, mình cũng đi.”

.....

Bầu không khí trong xe hết sức nặng nề, Mã Phi lái xe với tốc độ nhanh nhất, chiếc xe lao như bay hướng về thành phố C.

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, trong mắt đầy vẻ bất an.

“Bùi Hạo Hiên, sau này mình không muốn nhìn trung tâm tấm hơi đó nữa, thay mình phá nó!” An Từ Thành bức tức cái giận, kẻ nào dám chơi hấn, hẳn sẽ cho tất cả bọn người đó cùng đi xuống địa ngục.

“Này, An Từ Thành, lần trước thay cậu phá nổ đồn công an mình đã bị lão già nhà cậu dạy dỗ cho một trận, bây giờ cậu muốn mình phá nổ trung tâm tấm hơi đó, lão già mà biết nhất định sẽ nhốt mình lại.” Bùi Hạo Hiên chán nản nhìn hấn.

“Được! Cậu không cần giúp, mình tự phá nó!”

Mã Phi lái xe, bị dọa cho giật nảy mình, bàn tay chệch một cái ở vô lăng, suýt nữa đâm vào cây bên đường.

“Khụ khụ, Thành Gia, anh cẩn thận chút!”

“Muốn chết à? Cậu chú ý lái xe cho tôi!”

.....

Trong căn phòng dưới tầng hầm tối om, Hàn Gia Lệ co ro một góc, lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy.

Phi Phi có phải đã bị người ta làm nhục rồi? Cứ nghĩ đến hình ảnh Phi Phi bị người ta hành hạ giày vò, cô lại nỗ lực gạt ra khỏi đầu.

Đúng lúc này, cửa của phòng dưới tầng hầm bị người mở ra, đèn trong phòng được bật sáng trưng.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu đúng lúc Lê Thư đó dẫn một đám đàn ông đập cửa lao vào, trong tay cầm chiếc gậy từng bước từng bước tiến về phía cô.

“Thế nào? Nghĩ kỹ chưa? Có làm hay không?” Lê Thư cầm côn gỗ trong tay, đứng từ trên cao nhìn Hàn Gia Lệ.

Cô ngang bướng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lợi chăm chăm nhìn Lê Thư đó: “Không làm! Chết cũng không làm!” Cô nghiêng răng gằn giọng nói.

“Mày.....nha đầu thôi mày đừng có mà không biết suy nghĩ!”

Lê Thư vung tay đập một phát gậy lên người Hàn Gia Lệ.

“A!” Gia Lệ đau đớn ngã ra đất, miệng vẫn kiên cường: “Không làm! Chết cũng không làm!”

Lê Thư đưa tay xách Hàn Gia Lệ từ dưới đất lên: “Đừng có rượu mừng không uống lại thích uống rượu phạt, bà đây có biện pháp đối xử với mày.” Nói xong, một tay đẩy cô ngã xuống đất, gậy chiếc gậy trong tay lên dùng lực đánh cô.

Hai tay cô ôm đầu, co rúm lại dưới đất, chịu đau đớn cắn chặt môi, cho đến khi máu từ khóe miệng chảy ra.

Lê Thư đánh nhiều đến nỗi cũng thấy mệt, nhìn người phụ nữ bướng bỉnh nằm trên đất không ngừng thờ hồn hèn: “Đồ gái điếm thôi, bây giờ có chịu làm hay không?”

Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, trên người đau đớn đến nỗi không mở nổi mắt, hai bàn tay nắm chặt lại, ngón tay cắm sâu trong lòng bàn tay, cô vẫn nói từng từ từng câu với Lê Thư: “Không làm! Tôi không muốn làm! Chết cũng không làm!”

“Hừ! Mày là con đàn bà đáng chết.” Lê Thư bị làm cho tức không còn kiên nhẫn được nữa, quay người nói với thuộc hạ: “Mau đem thứ đó ra đây!”

Hàn Gia Lệ thoi thóp thở, không biết cô ta còn muốn làm gì nữa.

Rất nhanh, một tên đàn ông cầm một cốc nước bước đến bên cạnh Hàn Gia Lệ.

Lê Thư giờ tay tóm lấy mái tóc dài của Hàn Gia Lệ, sau đó tay phải giữ chặt lấy miệng cô, bóp chặt bắt cô phải há miệng: “Nhanh, đồ thứ này vào mồm cô ta cho tao!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thuốc phát tác

Tên đàn ông đó giữ chặt mặt Hàn Gia Lệ lại, thô tục đổ toàn bộ cốc nước đó vào trong miệng cô.

Hàn Gia Lệ ra sức nhỏ nhen nhưng vẫn có nuốt vào rất nhiều.

Cô cúi đầu bất lực nằm gục trên đất, nhìn Lệ Thu trong miệng lẩm bẩm: “Cô.....cô cho tôi uống cái gì thế?”

“ha ha ha ha.....” Lệ Thu cười đến hoa cũng phải sợ, cúi đầu nhìn vào mắt Gia Lệ: “Đó là thuốc kích dục, rất nhanh cô sẽ muốn làm thôi.”

Cái gì, thuốc kích dục.....Cô mở nửa mắt tuyệt vọng nhìn trước mắt, những giọt nước mắt long lanh dâng đầy trong mắt rồi thi nhau lăn xuống.

“Người đâu, đưa cô ta đến phòng 2201, tao đã hẹn sẵn khách rồi.” Lệ Thu hài lòng nhìn Hàn Gia Lệ dạn dò thuốc hạ.

Sau đó có mấy tên đàn ông xách cô đến phòng 2201.

Hàn Gia Lệ yếu ớt nằm trên giường, mơ hồ cảm nhận trong phòng có một người đàn ông bước vào.

Thuốc đã ngấm vào trong người, cơ thể nóng bừng đến cực điểm, cô liếm đôi môi không muốn kiềm chế ham muốn dục vọng trong người.

Người đàn ông bước nhanh đến bên cô, nụ cười gian xảo, cô có thể lờ mờ nhìn thấy, người đàn ông này, thật sự rất già!

“Người đẹp xinh xắn quá.” Tên đàn ông như sói đói mắt quét trên người cô, cuống cuồng bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người.

“Không.....đừng.....” Hàn Gia Lệ nhìn ông ta, trong miệng không ngừng lẩm bẩm kêu rên.

“Đợi anh, anh đến rồi.” Tên đàn ông đó cởi hết quần áo của mình, dung tục treo lên ngoài vào người cô mà hôn tới tấp lên cổ cô.

“Uh.....không.....đừng.....” Cơ thể Hàn Gia Lệ uốn éo khác lạ, hai núm vú tròn trịa nhô lên.

Tên đàn ông vội vàng cởi cúc áo cổ trước ngực cô ta, ra sức vân vê nắn bóp bầu ngực đầy đặn của cô.

“Uh.....không.....không.....ông cứ ra.....” Cô ra sức đẩy tên đàn ông đó ra, tên đàn ông đó rồi rít vào vạt cởi xé váy của cô ta.

Đúng lúc này, một bóng người, đột nhiên đứng lại cửa phòng 2201.

“Không.....đừng.....” Bên trong cửa chuyển đến âm thanh của người phụ nữ.

Người đàn ông nheo mắt lại, trong đầu liên tục phản lại âm thanh đó, rất quen thuộc.....

Không đúng, là cô ấy!

Tiêu Dật Nhiên nắm chặt hai tay, giờ chân đạp mạnh cánh cửa phòng.

Tên đàn ông trên giường đang dùng lực hết sức xé váy của Hàn Gia Lệ, vừa nhìn thấy có người lao vào lập tức hoảng loạn.

“Mày, mày là ai? Cút đi cho tao! Tao đã trả tiền rồi, đợi tao chơi xong mày hãy đến!” Tên đàn ông che đi chỗ quan trọng của mình rồi hét về phía Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên nhú chặt con ngươi, trong mắt tràn đầy sát khí, khẩu súng trong tay lúc đó đã bắn thẳng vào đầu tên đàn ông đó.

Ngay sau đó, máu chảy đầy người tên đàn ông, lật xuống ngã từ trên giường xuống đất, tại vì khẩu súng trong tay là súng giảm thanh, cho nên không có bất cứ âm thanh nào phát ra.

Quả nhiên là cô ấy! Nhìn người phụ nữ áo quần xộc xệch trên giường, Tiêu Dật Nhiên cởi áo khoác ngoài nhanh tay ôm lấy cô.

“Không.....đừng.....” Người phụ nữ vẫn hoảng loạn mà giãy giụa trong lòng anh ta.

“Không sao rồi.” Anh ta xót xa nhìn người phụ nữ trong lòng, lập tức bế cô đi ra ngoài.

Tiếng bước chân gấp gáp.

Tiêu Dật Nhiên ngoài hành lang đứng lúc chạm phải Lệ Thu đó, Lệ Thu nhìn người phụ nữ trong lòng anh ta, ngay tức khắc bị dọa cho hết hồn.

“Sếp, anh.....anh quen cô ta sao?” Lệ Thu run rẩy nhìn Tiêu Dật Nhiên, sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Tiêu Dật Nhiên liếc con mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm Lệ Thu: “Việc của cô ấy, ngày mai tính sổ với cô, lập tức xử lý tên đàn ông ở phòng 2201 cho tôi.” Nói xong, chẳng quay đầu nhìn mà ôm người phụ nữ trong lòng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Đó là thuốc kích dục

Lệ Thu bị dọa cho sợ hết hồn, ngồi phệt xuống đất, cô ta biết tên đàn ông đó nhất định đã mất mạng rồi.

Hồi phục lại tâm trạng, lập tức sai người xử lý sạch sẽ xác chết đó.

Tiêu Dật Nhiên bế Gia Lệ cẩn thận đặt vào ghế phụ của xe, chiếc xe phóng như bay về biệt thự nhà họ Tiêu.

Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, hơi thở gấp gáp, sắc mặt hơi đỏ, đầu cúi gục xuống.

“Uh.....nóng quá.....” cô liếm đôi môi khô của mình, gạt chiếc áo khoác mà Tiêu Dật Nhiên mặc lên người cho cô, cơ thể quần quai uốn éo không chịu yên.

“Gia Lệ, cô làm sao thế? Cô tỉnh lại đi!” Tiêu Dật Nhiên nhìn bộ dạng bất thường của cô, vừa lái xe vừa gọi cô mấy tiếng.

“Ôi.....nóng.....nóng quá.....” Mồ hôi trên người tứa ra, càng lúc càng thấm ướt chiếc áo cô mặc, bầu ngực căng tròn như cương cứng lên.

Hàn Gia Lệ khó chịu bắt đầu xé rách quần áo mặc trên người mình, rất nhanh, chiếc áo somi đỏ đã bị xé nát ra, cô không chịu yên tiếp tục cởi áo ngực của mình ra.....

Tiêu Dật Nhiên quay đầu liếc nhìn cô, áo ngực đã bị cô cởi tuột ra, hai bầu ngực đầy những giọt mồ hôi thấm ướt, cùng với tiếng kêu rên gấp gáp hơi thở hỗn hển mãnh liệt của cô.

“Chết tiệt!” Tiêu Dật Nhiên phanh xe gấp, đưa tay với áo khoác của mình đắp lại lên người cho cô. Tay trái lấy điện thoại gọi đến số của Lệ Thu.

“Sếp.....sếp.....” Lệ Thu biết mình không xong rồi, đang tính xem nên làm thế nào.

“Vương Lệ Văn, rốt cuộc cô cho cô ta ăn cái gì? Tại sao toàn thân cô ta phát nóng?” Tiêu Dật Nhiên cau gợn hận không thể dằn chết ngay người phụ nữ đó.

“Sếp.....sếp.....là.....là thuốc kích dục.” Lệ Thu vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

“Cái gì? Cô.....có thuốc giải không?” Tiêu Dật Nhiên cố gắng kiềm chế cơn căm giận của mình.

“Sếp, anh không phải là thuốc giải sao? Hoặc là đợi thuốc hết tác dụng là sẽ không sao.”

“Vương Lệ Văn, cô cứ đợi đấy cho tôi, ngày mai tôi sẽ tìm cô tính sổ!” Nói xong, bực tức ngắt điện thoại.

Lệ Thu bị dọa cho tay cầm điện thoại run rẩy, chiếc điện thoại rơi xuống đất, xong rồi, ông chủ sẽ cho cô ta một phát súng đi đòi nhà ma chứ?

Tiêu Dật Nhiên tức ném chiếc điện thoại đó sang một bên, Hàn Gia Lệ vẫn không chịu ngồi yên mà hất áo khoác của anh ra, hai tay bắt đầu cào xé vào váy mình, cơ thể gọi cảm cảm dỗ thần kinh thị giác của anh.

Nói không động lòng, đó là giả, dù sao anh ta cũng là đàn ông! Một người đàn ông bình thường!

Tiêu Dật Nhiên luống cuống nhìn xung quanh, khởi động xe đi vào trong thành phố C.

Mặc áo khoác của mình cho Hàn Gia Lệ, ôm cô chạy như bay vào trong khách sạn.

“Cho tôi một phòng tốt nhất, nhanh!” Tiêu Dật Nhiên nhìn người phụ nữ thờ hờn hờn trong lòng, ném một chiếc thẻ trên quầy lễ tân.

Nhân viên phục vụ nhìn hai người bất giác đỏ mặt, làm thủ tục nhận phòng với tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa thẻ phòng cho anh.

Nhìn bóng dáng Tiêu Dật Nhiên chạy thật nhanh về phía phòng, mấy nhân viên phục vụ cố nhịn cười.

“Ôm người phụ nữ cuồng quýt lên giường như thế thật sự là ít gặp.”

“Có điều, người đàn ông đó rất đẹp trai.”

.....

Mở cửa phòng, Tiêu Dật Nhiên đưa thẳng Hàn Gia Lệ vào bồn tắm, từ từ mở vòi nước lạnh.

Quần áo trên người đã bị mình xé rách sạch sẽ, chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen, cả người bị nước lạnh dội vào da trong khoảnh khắc dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhìn cô không ngừng giãy giụa, Tiêu Dật Nhiên cuối cùng cũng thở phào một hơi, ánh mắt liếc qua cơ thể gợi cảm đó của cô, cảm giác rạo rực chạy dọc toàn thân, chỗ đó cũng có sự thay đổi nhanh chóng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bồ mỳ thất lạc hai người

Tìm đập mạnh mẽ liên hồi. Lần đầu tiên, anh nhìn cơ thể người phụ nữ không mảnh vải che thân như thế.

Anh cố kiềm chế sự bất thường của cơ thể mình, sợ nếu nhìn nhiều sẽ không khống chế được mình, đưa tay với lấy khăn tắm, nhẹ nhàng che lên người cô.

Đằm người trong nước hồi lâu. Cô đột nhiên giờ tay nắm chặt lấy cánh tay của anh: “Lạnh.....lạnh quá.....khó chịu quá.”

Vừa nghe thấy những lời này Tiêu Dật Nhiên vội vàng bế cô từ dưới nước lên, Hàn Gia Lệ mệt mỏi nằm trong vòng tay anh, bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy áo sômi của anh.

Anh khẽ rung mình, nhìn người con gái trong lòng, mỉm cười, con mèo nhỏ này đủ khiến tim người ta ngứa ngáy.

Tiêu Dật Nhiên đặt cô lên giường, đưa tay kéo chiếc chăn nhưng cô sống chết giữ chặt lấy tay anh không rời, còn nhất định dùng tay của anh đặt lên bầu ngực căng tròn của mình.

Tìm anh đập mạnh và loạn nhịp, cho đến khi thuốc hết tác dụng, cô mới từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh cười vuốt mái tóc đen của cô, dịu dàng ảm áp nhìn cô.

Quay người mệt rũ ngã người trên ghế sofa.

.....

“Mĩ Kỳ.”

Một chiếc xe phanh gấp trước cửa Mĩ Kỳ. An Tử Thành không nói câu gì, đẩy cửa xe, lao như bay ra ngoài, theo sau mà Mã Phi và Bùi Hạo Hiền cũng đuổi theo bóng anh ta.

“Mau gọi người phụ trách đến!” vừa lao vào hán vừa lớn tiếng gọi nhân viên phục vụ.

Khí chất mạnh mẽ đủ khiến cho những người có mặt ở đó khiếp sợ.

Rất nhanh sau đó, Lệ Thu đi giày cao gót, cơ thể phốp pháp đi từ trong đám đông ra.

“Ai dám làm loạn ở địa bàn của Lệ Thu đây?”

“Cô là người phụ trách?” An Tử Thành mắt quát lên đầy nguy hiểm nhìn Lệ Thu.

Lệ Thu cảm giác như có luồng gió lạnh thấu xương, cảm nhận được con người này không hề đơn giản. Vội vàng bước lên cười trừ: “Ai ya sếp, đừng nóng mà, những cô gái ở chỗ chúng tôi đều xinh tươi như hoa, nõn nà như ngọc, tôi gọi các cô ấy lên, các anh cứ từ từ chọn.”

Lệ Thu quay người đang định đi, nhưng đã bị Mã Phi giờ tay xách lại.

Quay người kéo cô ta đến một căn phòng, đập cửa, đẩy cô ta vào trong.

Lệ Thu bị dọa cho toàn thân run rẩy, lồm cồm bò dậy, gắng gượng cười trừ nói: “Ai ya, sếp, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

“Mày nghe cho rõ, bồ mỳ bị thất lạc hai người, tao biết là ở chỗ chúng mày, không muốn chết thì mau giao lại đây.” An Tử Thành mắt trợn trừng nhìn cô ta đầy uy hiếp.

“Ông.....ngươi.....ngươi nào ạ? Tôi ở đây người đẹp quá nhiều, hay là tôi gọi bọn họ ra đây, ngài từ từ chọn?” Lệ Thư chột dạ lau lau mồ hôi lạnh, làm trò mua bán với Bạch Phi Phi con đàn bà này thật đúng đen đủi, ruột cũng xanh cả vào.

“Đừng giả bộ dạng không biết gì với tao, nếu như bọn họ thiếu một sợi tóc, tao sẽ vứt mày sang San Francisco làm mồi cho sói đấy!” An Tử Thành tức đến nổi yết hầu chuyển động lên xuống, con ngươi như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

Lệ Thư bị dọa cho vỡ mặt: “Hai.....hai người đẹp đó đã không còn ở đây nữa rồi!”

Vừa nghe câu nói này, An Tử Thành tức giận túm lấy cổ áo cô ta kéo cô ta đến trước mặt mình: “Mày là đồ khoán nạn! Mày đưa người đến đâu rồi?”

Lệ Thư bị dọa cho toàn thân run lẩy bẩy: “Bạch Phi Phi chạy rồi. Còn có một.....còn có một người.....bị một người đàn ông đưa đi rồi.” giọng nói Lệ Thư càng lúc càng lí nhí, cô ta không dám bán đứng ông chủ của mình.

An Tử Thành túm chặt cổ cô ta càng ngày càng chặt, hai con ngươi như phun ra lửa vậy: “Đó là tên nào?”

“Cái đó.....là một người đàn ông, tôi không quen biết.” Lệ Thư đau khổ thở hắt hắt.

An Tử Thành xiết chặt tay dùng lực một cái, sắc mặt Lệ Thư trắng bệch, gân xanh nổi hết lên, rất nhanh đã không còn động đậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cám dỗ

Thả tay ra, cơ thể Lệ Thư từ từ ngã gục xuống đất. An Tử Thành quay người đi ra khỏi phòng, sắc mặt trầm nặng.

“Mã Phi, xử lí gọn gàng con đàn bà đó.”

“Vâng, Thành Gia.”

Đúng lúc này, ngoài cửa có mấy tên mặc áo đen đứng chặn, A Uy trên người mặc bộ đồ đen bó sát, mang theo sau mấy chục huynh đệ, lao vào trung tâm tắm hơi.

An Tử Thành lạnh lùng ngồi trên sofa trong sảnh lớn, hút hết điếu thuốc này đến điếu khác, con ngươi âm u toát ra vẻ nguy hiểm.

Mã Phi lật tung xạo trên dưới trung tâm tắm hơi, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hàn Gia Lệ và Bạch Phi Phi.

Anh ta nhanh chóng quay lại sảnh lớn, căng thẳng nhìn An Tử Thành lắc đầu.

Còn ở bên kia, A Uy dẫn theo huynh đệ lao vào trong sảnh lớn, vừa đi vừa đập phá, dạo cho mấy cô gái điếm đứng ở cửa co rúm lại một góc.

“Đến rồi à.” Bùi Hạo Hiền vứt điếu thuốc trong tay, nhìn A Uy đang từ hành lang đi vào cười nham hiểm.

“Hiên Gia, xin lỗi, tôi đến muộn rồi.” A Uy dừng lại hơi cúi đầu trước mặt hai người.

“A Uy, cậu lập tức dẫn người, sử dụng tất cả các mối quan hệ, dù phải lục tung thành phố C này lên, cũng phải tìm được hai người con gái đó cho tôi.”

“Vâng! Hiên Gia!” A Uy lập tức quay người, dẫn người nhanh chóng rời khỏi trung tâm tắm hơi.

.....

Bạch Phi Phi sau khi rời khỏi trung tâm tắm hơi, sợ An Tử Thành nghi ngờ mình, cô ta không quay về vịnh Tiên Thủy, mà lại đi đến biệt thự của nhà họ Bạch.

Cô ta cần dùng mối quan hệ của Bạch Chí Văn mà xóa sạch dấu vết của cô ta, nếu không, dựa vào chỉ số thông minh của An Tử Thành, sớm muộn gì cũng đổ mọi nghi ngờ lên đầu cô ta.

Thế là, trong căn phòng tối tăm lại hiện ra cảnh tượng dâm tục.

Bạch Phi Phi toàn thân lỏa lồ, sắc mặt ửng đỏ, mái tóc dài màu nâu mềm mại rủ trên vai, hai bầu ngực căng tròn rung lên rung xuống, cô ta mãnh liệt ngồi trên người Bạch Chí Văn mà điều khiển cơ thể mình lên xuống.

“Uh.....uh.....” Cô ta nhắm mắt lại không nhìn lão già dưới người mình, trong miệng liên tục rên rỉ.

“Nhanh lên.....nhanh nữa lên.....” Bạch Chí Văn thở hổn hển, hai tay giữ chặt lấy eo cô ta mà ra sức đẩy nhanh.

Bạch Phi Phi mồ hôi thấm ướt, vì mục đích của mình mà cô ta hết sức lấy lòng ông ta.

Bạch Chí Văn đột nhiên đẩy cô ta từ trên người ông ta xuống, cúi đầu biểu thị cô ta dùng miệng hôn lên thứ đang cương cứng ở phía dưới ông ta.

Bạch Phi Phi do dự một lát nhưng vẫn cúi đầu hôn lên.....của ông ta.

Sau khi quan hệ xong, Bạch Chí Văn vòng tay ôm lấy Phi Phi cười gian xảo: “Biểu hiện rất tốt, không ngờ nhanh như thế mà em đã nghĩ thông rồi, yên tâm đi, sau này lão tử sẽ không để em thiệt đâu.”

Bạch Phi Phi gối đầu lên cánh tay ông ta. Ngón tay khẽ mon trớn xoay vòng tròn trên ngực ông ta: “Thế thì anh.đồng ý với chuyện của em rồi chứ?”

Bạch Chí Văn đưa bàn tay thô tục vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô ta: “Yên tâm đi, mấy người trong trung tâm tắm hơi đó anh sẽ giúp em xử lý sạch sẽ, chiếc xe đó anh đã bảo người tiêu hủy rồi, chỉ cần em nghe lời, lão tử sẽ giúp em san bằng tất cả mọi chuyện.”

Bạch Phi Phi nhìn lên trần nhà cười khẩy, Hàn Gia Lệ, đây đúng là đêm đẹp nhất.

Cô nhất định sẽ thích!

.....

Trời tờ mờ sáng dần, ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ lọt vào phòng hắt lên trên mặt Hàn Gia Lệ khiến mở mắt.

Cơ thể đau ê ẩm, mỗi cử động đều rất đau.

Cô khép mắt nằm trên giường hít một hơi thật sâu, trong đầu đột nhiên nhớ đến gì đó, cơ người mở to mắt hoảng sợ nhìn bốn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Muốn bé ra ngoài sao

Cảnh tượng dâm dục lại hiện lên trong đầu, lão già đêm qua, cô bị làm nhục rồi sao?

Cô bị dọa cho toàn thân run rẩy, kéo chăn ra nhìn lại cơ thể mình, ngoài chiếc quần lót ra trên người không mặc gì cả, chết tiệt, cô đau khổ vỗ vỗ vào đầu mình, thật sự xảy ra chuyện đó rồi ư?

Nhìn trong phòng không một bóng người, Hàn Gia Lệ cố chịu đau đón muốn vào nhà tắm rửa sạch sẽ.

Khoảnh khắc mở cửa ra, người cô như hóa đá.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông trong nhà tắm hồ nửa người trên, trong miệng đang ngậm một chiếc bàn chải đánh răng, tay trái cầm cốc nước, nghiêng đầu bối rối nhìn Hàn Gia Lệ.

Người đàn ông nhanh chóng định thần lại, nháy mắt với cô: “Chào buổi sáng!” Nói xong, coi như không có chuyện gì tiếp tục đánh răng.

“A a a a!” hét lên một tiếng kêu thất thanh, cô cuống quýt gơ hai tay che ngực của mình, ngay lập tức cơ chân chạy lên giường, dùng chăn đắp kín người mình.

Nhìn bộ dạng hoảng loạn của cô, trên khuôn mặt tuấn tú đó của Tiêu Dật Nhiên nở nụ cười khó hiểu.

Hàn Gia Lệ bình tĩnh lại, nhớ ra khuôn mặt người đàn ông đó có chút quen, cô giật mình bừng tỉnh!

Người đàn ông đó chính là Tiêu Dật Nhiên!

Tiêu Dật Nhiên từ từ đánh răng, đặt cốc nước trong tay mình xuống, mặc áo lên, đi nhanh ra khỏi nhà tắm.

Hàn Gia Lệ từ trong chăn thò đầu ra, khuôn mặt đỏ bừng nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Anh.....tại sao anh lại ở đây?”

“Biểu cảm của cô đối với ân nhân cứu mạng như thế à?” Tiêu Dật Nhiên nhìn cô chậm chậm cài cúc áo.

Nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng bình tĩnh hẳn, dè dặt hỏi: “Tối hôm qua, là anh cứu tôi ra sao?”

Tiêu Dật Nhiên không nói gì, coi như là đúng nhưn nhưn vai với cô.

“Tôi.....”

“Cô yên tâm, ngoài cơ thể bị tôi nhìn thấy ra, những cái khác chưa hề xảy ra! Lão già đó.....đã chết rồi!” Tiêu Dật Nhiên hiển nhiên nói câu nói này như không vậy.

Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ ra mình không mặc quần áo, mặt hàng đỏ hơn: “Thế thì.....thế quần áo của tôi.....là anh cởi à?”

Anh cần môi nhìn cô nhưn nhưn vai: “Cô nói xem? Cô tối hôm qua cởi quần áo thế nào, ngủ dậy quên hết rồi à?”

Lúc này mặt Hàn Gia Lệ càng đỏ hơn, tối qua người phụ nữ độc ác đó ép mình uống thuốc kích dục, khiến mình mất mặt trước mặt anh ta.

“Cảm ơn!” Hàn Gia Lệ không nhìn anh, cúi đầu lí nhí nói.

Tiêu Dật Nhiên vội từ đằng sau đưa một chiếc túi đựng quần áo đặt trên giường của Hàn Gia Lệ: “Quần áo của cô đã bị vứt vào thùng rác rồi, đây là quần áo tôi vừa ra ngoài mua, cô thay vào đi.” Nói xong, để túi quần áo xuống, đang hoảng bước ra khỏi phòng.

Hàn Gia Lệ cầm túi quần áo trên giường, nhanh chóng mặc lên, khiến cô bất ngờ đó là bộ quần áo khi mặc lên hoàn toàn vừa vặn, đến số đo của đồ lót cũng giống như mình đi mua vậy.

Cô mặc lên mình bộ quần áo hàng hiệu đắt đỏ, đi ra ngoài mở cửa ra.

Tiêu Dật Nhiên đang đứng đợi ngoài cửa, nhìn cô đi ra, cúi đầu cười với cô.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta quay về thành phố A.”

“Uhm, được.” Hàn Gia Lệ trả lời một tiếng, vừa định bước đi, cơ thể nhói đau một hồi, đau đến nỗi cô không đứng thẳng được.

Tiêu Dật Nhiên liếc nhìn cô, không nói câu gì, dang tay đỡ lấy cô bế cô lên, sau đó bình tĩnh đi vào thang máy.

“Này, anh thả tôi xuống, tôi có thể tự đi được.” Cô giãy giụa trong lòng anh không chịu yên.

“Muốn cởi sạch bề ra ngoài sao? Tối qua cô vào trong này chính là như thế này đấy.” An cúi đầu liếc nhìn cô, khoe miệng cười gian xảo, có chút trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Liều mạng đua xe

“Này, anh nói thật hay đùa đấy?” Hàn Gia Lệ bị anh dọa cho giật nảy người, không dám tin tròn mắt nhìn anh.

Anh cười tinh nghịch: “Đương nhiên là giả rồi!”

.....

Đi ra khỏi khách sạn, Tiêu Dật Nhiên bế cô lên xe, chiếc xe lao nhanh về hướng thành phố A.

Hàn Gia Lệ ngồi trên xe yên lặng nghĩ lại cảnh tượng tối hôm qua, trong lòng vẫn còn khiếp sợ, may là người đàn ông này đến kịp thời.

“Gia Lệ, thắt dây an toàn lại!” Tiêu Dật Nhiên đột nhiên quay đầu sang nói với cô.

“Sao thế?” Hàn Gia Lệ không hiểu quay đầu nhìn lại anh.

“Chúng ta đang bị theo đuôi rồi.” Nói xong, mắt anh liếc vào gương chiếu hậu nhìn năm sáu chiếc xe đuổi theo sát nút.

Ngay tức khắc, đạp chân ga, chiếc xe lao đi như một mũi tên.

“A.....” Hàn Gia Lệ bỏ người về phía trước, suýt nữa đầu đập vào kính thủy tinh chắn trước ô tô, thế là nhanh tay thắt dây an toàn lại.

Mắt nhìn thấy đã ngắt đuôi được một đoạn, nhưng chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, mấy chiếc xe đó đã lại lao lên đuổi theo sát nút rồi.

“Người phụ nữ như cô phản ứng chậm quá, ngồi vững vào!” Tiêu Dật Nhiên nheo mắt lại, tăng tốc xoay chuyển vô lăng lao lên đâm vào chiếc xe Volvo bên cạnh.

Chủ nhân của chiếc Volvo phản ứng rất nhanh, chiếc xe chệch ra không để xảy ra va chạm, tiếng phanh xe sát trên mặt đường, chiếc Volvo ổn định giữ thẳng bằng đi ở giữa đường.

“Đồ thần kinh, có biết lái xe không hả?” cửa sổ chiếc Volvo đó được kéo xuống, một người đàn ông trung niên hướng về Tiêu Dật Nhiên mà chửi rủa.

Lời nói còn chưa dứt.

“Rầm.....” ngay sau đó, ba chiếc xe màu đen đằng sau vì tốc độ xe quá nhanh, liên tiếp húc vào đuôi nhau.

Chiếc Volvo đáng thương bị đâm cho lật nhào, đuôi xe đã bị méo mó biến dạng.

“A! Anh điên rồi à?” Hàn Gia Lệ sợ hãi nhắm chặt mắt, trong lòng không ngừng lẩm bẩm, đi đòi nhà mà rồi.

Tiêu Dật Nhiên nhìn chiếc xe đó cười đen tối, quay đầu nhìn rồi lập tức nhấn chân ga, chiếc xe lao như bay về phía trước.

“Không nắm chắc được chuyện đó sẽ xảy ra, tôi đã không làm như thế.” Tiêu Dật Nhiên vừa nói vừa căng thẳng nhìn gương chiếu hậu.

Chiếc xe màu đen dẫn đầu đó lao như điên đuổi theo, đằng sau còn hai chiếc Buck chưa giải quyết xong.

“Mã Phi cậu dừng lại, để tôi lên!” Nhìn chiếc xe màu đen Porsche chạy bỏ xa phía trước, An Từ Thành cuối cùng không nhẫn nại được nữa.

“Thành Gia, anh cẩn thận chút.” Nghĩ lại cảnh lúc này, Mã Phi trong lòng vẫn còn sợ, bước xuống xe.

An Từ Thành nhấn chân ga, chiếc xe lao về phía Porsche phía trước.

“Dám chơi đùa xe với bố mày à, Từ Thành, dạy dỗ tên tiểu tử đó cho mình, làm mình tổn thất ba chiếc Buck liền. Mau.....dừng có tha cho hắn.” Bùi Hạo Hiên cứ nghĩ đến ba chiếc Buck va vào đuôi nhau là thấy ngứa ngáy, ngồi ở ghế phụ khoa chân múa tay chỉ huy.

“Dừng có mơ mang người của tao đi!” An Từ Thành nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu tim gan toát ra hơi thở nguy hiểm, cấp tốc đuổi theo chiếc xe đó.

Tiêu Dật Nhiên nhìn chiếc xe Land Rover đằng sau đuổi sát, đột nhiên giảm tốc độ, chiếc xe Land Rover vì lao đi với tốc độ quá nhanh đã vượt qua chiếc Porsche, Tiêu Dật Nhiên nhìn qua gương phản quang còn hai chiếc Buck đằng sau, quay đầu chuyển hướng vô lăng cắt ngang chiếc xe Polo màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Lần này là thật

“Nhắm mắt lại cho tôi, lần này là thật!” Tiêu Dật Nhiên hét lên một tiếng với Hàn Gia Lệ.

Hai chiếc xe va mạnh vào nhau, Porsche lao vào lan can bên đường, Polo màu đen xoay tròn một vòng 360 độ trên đường cao tốc, hai chiếc Buck tách sang hai bên.

Hàn Gia Lệ bị dọa cho run rẩy khắp người, hai mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Tiêu Dật Nhiên nhanh chóng khởi động xe, quay hướng ngược lại mà chạy, ai mà biết Polo lập tức lao lên, Tiêu Dật Nhiên bị chen cho kẹt vào trong góc.

Nhìn tình hình khó tháo chạy, Tiêu Dật Nhiên đạp chân phanh, cảnh tượng liều mạng đua xe cuối cùng cũng dừng lại.

“Tiêu Dật Nhiên, là cậu à!” An Từ Thành đẩy cửa bước xuống, lạnh lùng nhìn Tiêu Dật Nhiên và Hàn Gia Lệ bị dọa cho mất hồn ngồi trong chiếc Porsche.

Tiêu Dật Nhiên cũng xuống xe, nhìn An Từ Thành cười mỉa mai: “Thì ra là An Từ Thành à, tôi còn tưởng là ai nữa chứ.”

“Người phụ nữ trên xe cậu là người mà tôi thất lạc!” An Từ Thành không thèm để ý anh ta, điềm tĩnh châm một điếu thuốc.

“Cái này.....” Tiêu Dật Nhiên nghiêng đầu nhìn Hàn Gia Lệ: “Cái này e rằng cậu phải cùng cô ấy thương lượng, xem cô ấy có muốn cùng cậu đi không.”

Hàn Gia Lệ sững người, nhìn An Từ Thành từ xa xô đuổi đến, không nén được nuốt nước bọt sợ hãi.

An Từ Thành không nói gì, quay người nhanh chân bước đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, mở cửa xe, chẳng khách khí mà kéo cô ra khỏi xe.

“A.....” Do động tác của An Từ Thành quá thô bạo, Hàn Gia Lệ yếu ớt ngã xuống đất, đầu đón chảy nước mắt.

“Cô bị thuwong à?” An Từ Thành không nói gì, ôm lấy Hàn Gia Lệ, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật Nhiên.

“Đừng có nhìn tôi như thế, nếu không phải tôi thì bây giờ đã không nhìn thấy cô ấy rồi.” Tiêu Dật Nhiên chẳng thèm để ý nhún nhún vai.

An Từ Thành không nói gì, ánh mắt dữ tợn như mắt sói toát ra khí chất mạnh mẽ, quay người không nói thêm gì, ném Hàn Gia Lệ vào trong xe.

Ánh mắt Tiêu Dật Nhiên chăm chú nhìn Hàn Gia Lệ: “Cô.....chắc chắn muốn đi theo anh ta sao?”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu liếc nhìn anh: “Tôi phải về rồi, cảm ơn anh, trên đường cẩn thận.”

Nghe thấy những lời này, trên mặt An Từ Thành lộ ra nụ cười hài lòng, vẻ khiêu khích nhìn Tiêu Dật Nhiên.

“Được, tự chăm sóc bản thân mình.” Nói xong, Tiêu Dật Nhiên chẳng buồn quay đầu mà quay người ngồi vào xe Porsche, cứ thế lái xe rời đi.

“Chúng ta quay về Vịnh Tiên Thủy.” An Từ Thành ngồi lên xe, khởi động xe, mắt nhìn qua gương chiếu hậu, liếc nhìn Hàn Gia Lệ đang ngồi co ro ở ghế sau.

“Từ Thành à, người phụ nữ khiến cậu lật tung trời đất tìm kiếm này đúng là thú cưng mà.” Bùi Hạo Hiên neho mắt nhìn Hàn Gia Lệ, hận không thể ngay lập tức ép cô xuống dưới người mà XXOO mấy lần cho đã.

Mã Phi ngồi ở ghế phụ toát mồ hôi hột, Bùi Hạo Hiên tên hạo sắc này không phải tên hám gái bình thường.

An Từ Thành không nói gì, mắt vẫn nhìn qua gương chiếu hậu quan sát mặt Hàn Gia Lệ.

Bùi Hạo Hiên cuối cùng vẫn không kìm nén được, đưa tay đặt lên vai Hàn Gia Lệ: “Từ Thành, người phụ nữ này mình càng nhìn càng thích, buổi tối cho mình mượn dùng chút nhé!”

Hàn Gia Lệ sợ hãi đẩy tay hắn ra: “Đừng chạm vào tôi! Anh là đồ biến thái, thân dưới ngứa à? Cút ra.....”

Bùi Hạo Hiên trước nay chưa từng bị phụ nữ chửi với, hắn tức giận kéo Hàn Gia Lệ vào trong lòng mình, cúi đầu định hôn lên má cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Căn cứ bí mật soma

Mặt An Từ Thành đột nhiên sa sầm lại, trán Mã Phi toát mồ hôi lạnh, Hiên Gia cũng thật là, dám công khai ngang nhiên trêu đùa người phụ nữ của Thành Gia.

Cuối cùng, An Từ Thành cũng phanh gấp xe, khiến đầu Bùi Hạo Hiên đập mạnh vào ghế xe trước.

“Gấu đen, nếu cậu dám động vào cô ta, quay về mình sẽ bẻ gãy tay cậu đấy.” Hắn gằn giọng, lạnh lùng cảnh cáo.

“Cần gì mà tàn nhẫn thế người anh em. Chẳng qua chỉ là một em gái thôi mà, hôm khác mình sẽ tặng cậu mấy em.” Bùi Hạo Hiên thẳng thắn vỗ vỗ vai An Từ Thành.

An Từ Thành chán nản lắc đầu: “Mã Phi, đây tên tinh trùng như nảo này xuống cho tôi.”

“Vâng, Thành Gia.” Mã Phi quay đầu cười gian xảo với Bùi Hạo Hiên.

“Không cần đâu anh Phi, em đôi chút ý rồi, em không động vào cô ấy, em sẽ tránh xa cô ấy ra.” Bùi Hạo Hiên nhìn Mã Phi cười trừ, dựa người sát vào bên cạnh.

.....

Khi Tiêu Dật Nhiên quay về đến biệt thự nhà họ Tiêu trời đã gần tối rồi.

Trung tâm tắm hơi bên đó nhanh chóng truyền đến tin tức nói Lệ Thư bị mất tích, cả ngày không thấy người đâu, không cần nghĩ hẳn cũng biết là ai làm. Có điều người phụ nữ đó thật sự khiến hắn bức mình, chết thì chết đi, tránh việc hắn phải động tay.

Từ sau khi cứu Huyền Minh và Lam Y Y về, biệt thự nhà họ Tiêu lại thêm hai người, Tiêu Dật Nhiên sợ An Từ Thành lần theo dấu vết Huyền Minh tra ra hẳn chính là U Linh, cho nên bỏ tiền mua biệt thự khác để Huyền Minh và Lam Y Y chuyển đến đó.

Mọi người ăn cơm xong tập trung lại phòng khách bàn bạc hành động sau này.

Huyền Minh ôm Lam Y Y có chút lo lắng nhìn đồng bọn.

“Căn cứ bí mật California Soma Mỹ cũng đã phái con gấu đen ra rồi, xem ra lão già Maike đó quyết định tiêu diệt đảo U Minh rồi.”

“Huyền Minh, thân phận của cậu đã bị bại lộ, sau này hoạt động cẩn thận chút, nhất thiết đừng để bọn họ lần được manh mối.” Tiêu Dật Nhiên hai tay để sau gáy, mặt trầm xuống.

Nhìn mọi người ở đó, Tịch Dương cười nghi ngờ: “đã nghe thấy căn cứ địa Soma từ lâu, nhưng vẫn không biết căn cứ bí mật của bọn họ là cái gì, cũng là nơi bồi dưỡng sát thủ giống đảo U Minh à?” Tương truyền về Soma cũng rất nhiều, nhưng thông tin nhiều loạn.

Tiêu Dật Nhiên quay người, người ngồi hẳn vào sofa: “Không, Soma bồi dưỡng không phải sát thủ, mà là tài năng xuất chúng!” Vừa nói vừa lấy ra một điều thuốc, châm lửa.....

“tài năng xuất chúng?” Tịch Dương nhìn hắn, chau mày không hiểu đang nói gì.

Huyền Minh liếc nhìn anh ta, tiếp tục tiếp lời: “Gọi là tài năng xuất chúng chính là tinh thông tất cả kỹ năng thiên tài, ở căn cứ bí mật đã được huấn luyện nghiêm khắc, khiến bọn họ trở thành tinh thông trong cộng đồng thương gia, thế giới xã hội đen, ngành công nghệ thông tin và tất cả các nhân tài toàn năng không gì là không biết. Cho nên người từ Soma ra, dù cho ở phương diện nào cũng đều là cao thủ đẳng cấp.”

“Không khoa trương đến mức đó chứ?” Tịch Dương sững sờ nghe hai người nói.

“Không hề khoa trương chút nào, Soma mỗi ngày đều tiến hành các cuộc thi kỹ năng, người bị thua, sẽ bị đưa đến San Francisco làm mồi cho chó sói. Cho nên người ở bên trong đều liều mạng sống mà học tập khiến mình trở nên mạnh hơn, đương nhiên, người có thể từ Soma ra không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, bọn họ có chỉ số thông minh cực kỳ cao, quan hệ với những nhân vật tâm cỡ rất rộng.....” Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Diên cuồng mê mẩn nhịp điệu này

“Đúng! Còn hai đệ tử là thuộc hạ của Maike khiến hắn đặc ý nhất chính là sói ác và gấu đen, hai tên bắt tay tham gia chiến đấu đã bộc lộ hết tài năng mà ra khỏi Soma, bây giờ gần như đã không còn đối thủ.” Huyền Minh thở dài một hơi, anh không tưởng tượng nổi sức mạnh của bọn họ rốt cuộc mạnh thế nào.

“Cho nên nói An Từ Thành chính là Sói Gian!” Tịch Dương lẩm bẩm nói: “Nhưng Maike huấn luyện bọn họ mục đích để làm gì chứ?” Nói xong anh ta chìm vào suy tư.

Tiêu Dật Nhiên cười khẩy một tiếng, tiếp tục nói.

“Nói thẳng ra, giống như chúng ta, đều chỉ là công cụ cho người ta dùng mà thôi, Maike muốn dựa vào bọn họ để kiếm tiền, mở rộng địa bàn rộng lớn, dần dần thống trị thế giới.....”

“Trời đất ơi! Đáng sợ quá, sau này nhìn bọn họ thấu tóm cả thế giới.” Tịch Dương uống tách cafe cầm trong tay mà toát mồ hôi lạnh, tự lẩm bẩm nói rồi đi.

“Đúng là đồ gan bé.” Mễ Lam chán nản nhìn bóng tên đó mà mắng một câu.

“Khoảng thời gian này chúng ta phải cẩn thận chút, nhất thiết không được để bọn họ phát hiện ra thân phận của chúng ta.” Nói xong, Tiêu Dật Nhiên cũng quay người đi.

Huyền Minh đứng dậy ôm Lam Y Y đi vào trong phòng.

.....

Về đến biệt thự Vĩnh Tam Thủy, trời đã tối rồi.

Bạch Phi Phi đã từ nhà họ Bạch về từ lâu rồi, vốn dĩ cho rằng đã trừ khử được con đàn bà hèn hạ Hàn Gia Lệ, không ngờ vừa xuống lầu đã nhìn thấy An Từ Thành bế Hàn Gia Lệ nhanh chóng đi về phòng, thậm chí còn chẳng thèm để ý cô ta.

Cô ta giận dữ sững sờ đứng ở đó, hai tay nắm chặt lại, nhìn bóng bọn họ trong tầm mắt, dường như có thể thét ra lửa ngay lập tức.

Thím Trần bưng toàn bộ thức ăn lên bàn, nghi hoặc nhìn Mã Phi hỏi: “Thiếu Gia và tiểu thư Hàn sao thế? Về mặt có chút là lạ.”

“Cái này.....” Mã Phi cúi đầu cười ranh ma, trong đầu hiện ra cảnh tượng An Từ Thành bỏ nhào vào Hàn Gia Lệ, mới có một ngày không gặp, Thành Gia đã cuồng lên như thế.

Bùi Hạo Hiên nháy nháy mắt với Thím Trần, giọng nói đùa cợt: “Thím Trần, thím là người sống ở đây lâu rồi, bộ dạng gấp gáp của Thành Gia chúng ta thím còn nhìn không ra à?” Nói xong còn giả bộ lắc lắc đầu.

“Thảo nào chạy nhanh như thế.” Thím Trần nhìn cửa phòng An Từ Thành đóng chặt lại, cố nhịn nụ cười trên khóe miệng.

“Rầm.....” Vừa nghe thấy những lời này Bạch Phi Phi đập mạnh cốc nước lên bàn ăn, hằm hằm trừng mắt nhìn ba người, không nói câu gì quay người đi thẳng lên lầu.

“Lại là ai thế?” Bùi Hạo Hiên bị dọa cho suýt chút nữa nhảy lên bàn ăn.

Mã Phi dừng dừng nhún nhún vai: “Vợ chưa cưới của Thành Gia!”

“Phụt.....” Bùi Hạo Hiên vừa uống ngụm nước vào trong mồm lập tức phụt đầy mặt Mã Phi: “Tiểu tử này được đấy, dám lén lút làm trò với người phụ nữ khác trước mặt vợ chưa cưới, thật không hổ danh An Từ Thành!!!”

.....

“Anh bỏ tôi xuống!” Hàn Gia Lệ vùng vẫy trong lòng hắn ta.

An Từ Thành bế cô quay về phòng ngủ của mình, quay người giờ chân đạp cửa.

“Cô không thể yên phận cho tôi một lúc à?” Hắn bực tức ném cô lên giường.

“Đối với loại biến thái cặn bã như anh, tôi không làm được!” Hàn Gia Lệ lườm hắn ta một cái, cái chết của bố cô cô sẽ nhớ đến chết.

An Từ Thành đứng trên cao nhìn xuống cô, hai tay để sau gáy: “Nói thêm câu nữa, tôi sẽ trói cô trên giường đấy.”

“Anh là đồ biến thái!” Hàn Gia Lệ dường như nghĩ đến gì đó, mặt đỏ lên.

Khóe miệng An Từ Thành nhếch lên, khuôn mặt căm đồ từ từ tiến sát gần Hàn Gia Lệ: “Làm thế nào đây? Tôi gần đây lại mê mẩn nhịp điệu điên cuồng này.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Kiểm tra cho tôi

“Anh...Anh dám! Cẩn thận tôi đi tố cáo anh đồ biến thái, tố cáo anh đến quản lý cũng không có mà mặc đâu!” Hàn Gia Lệ vừa chửi hắn vừa sợ hãi, cơ thể lùi về đằng sau mấy bước.

An Từ Thành nén nụ cười đắc ý trên mặt, xấu xa nhìn cô: “Được! Tôi đợi cô đi tố cáo tôi.” Còn chưa nói xong hắn đã cời bỏ thất lung trên cặp quần, một tay rút ra.

Hàn Gia Lệ nhìn tình hình đó còn nghĩ hắn sẽ làm thật, nhanh chóng nhảy xuống giường lao ra phía cửa.

Vừa định chạy ra thì bị An Từ Thành xách cổ áo kéo lại, ngay sau đó đã nằm trong vòng tay hắn.

Hắn thô bạo nắm lấy hai tay cô, dùng thất lưng trói cổ tay cô lại, bế cô lên ném trên giường.

“Thả tôi ra, anh là đồ biến thái.” Cô ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi chiếc thất lưng đó, cơ thể hắn ép chặt xuống, khiến cô không cựa quậy nổi, bàn tay cời từng chiếc cúc trên áo cô.

“Anh.....đừng chạm vào tôi!” Hàn Gia Lệ vẫn giãy giụa không can tâm.

An Tử Thành dừng động tác trong tay hít một hơi thật sâu nhìn cô: “Tôi bây giờ chỉ là muốn kiểm tra vết thương trên người cô, cô ngoan ngoãn một chút, kiểm tra xong, chúng ta sẽ đi ăn cơm, cô không phối hợp như thế đừng trách tôi làm chuyện biến thái với cô.”

Nghe thấy lời này, mặt Hàn Gia Lệ đỏ bừng lên, nhìn hắn ta lâu bâu nói: “Tôi....trên người tôi không có vết thương, không cần kiểm tra.”

“Được! Không phối hợp phải không?” An Tử Thành liếc nhìn cô, đứng dậy đưa tay cời quần của mình ra.

“Ôi, đừng cời! Anh nói, kiểm tra xong sẽ đi ăn cơm phải không?” Hàn Gia Lệ cuống quýt ngồi dật nắm lấy tay hắn.

“Yes!” hắn nhìn cô nhún nhún vai.

Hàn Gia Lệ ngại ngùng cúi đầu: “Thế.....thế thì anh kiểm tra đi.”

“ha.....như thế mới ngoan chứ.” Hắn tiến lên vỗ vỗ vào đầu cô, đưa tay tiếp tục cời quần áo của cô.

“Nhanh lên chút, tôi đói bụng rồi.” Cô ngang bướng nghiêng đầu không nhìn mặt hắn.

Hắn cời áo của cô ra, nhìn những vết hằn đỏ trên người cô, trong mắt ánh lên vẻ xót xa, đi lấy hộp thuốc, bôi lên từng vết thương cho cô.

“Ai đánh cô thành thế này? Tôi sẽ ném hắn đến San Francisco cho sói ăn.” Hắn vừa nói vừa cời quần dài của cô ra, đưa tay kéo quần lót của cô, ai mà biết cô đột nhiên cuống cuồng giữ lấy tay hắn.

“Đừng cời nữa, ở đó không bị thương.” Hai má đỏ bừng, ánh mắt không tự nhiên nhìn hắn.

An Tử Thành nheo mắt lại, cười chế giễu: “Còn không để tôi xem, toàn thân cô trên dưới làm gì có chỗ nào tôi chưa nhìn?” Nói xong kiên quyết kéo quần lót của cô xuống.

Hàn Gia Lệ hai tay vòng trước ngực trước mặt hắn, muốn che đậy cơ thể mình lại, hắn một tay giữ cô khiến cô nằm thẳng trên giường.

Đưa tay với lấy bông rồi xoa thuốc lên phần lưng cho cô: “Còn nói không bị thương, mông nở hoa hết rồi.”

Trong lòng Hàn Gia Lệ có chút ấm áp, tên đàn ông này, nói là hận cô, nhưng phảng phất có gì đó chiều chuộng cô, khiến cô trong khoảnh khắc mất phương hướng rồi.

“Tại sao anh lại phải tốt với tôi như thế? Không phải hận tôi sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

Bàn tay của An Tử Thành đang cầm bông ngoáy tai xoa thuốc trên người cô, đột nhiên dừng lại, trong mắt đầy phức tạp, con ngươi chuyển động nhìn cô: “Đúng! Tôi hận cô!” Giọng nói bình thản không ai bằng, nói xong tiếp tục xoa thuốc lên người cô.

“Ba tôi rút cuộc làm gì với anh? Tại sao anh lại hận ông ấy như thế?” Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng hỏi câu hỏi mà mình thắc mắc, cô luôn cảm thấy, người đàn ông trước mặt mình có tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thành gia đang yêu

Chỉ một câu ngắn gọn, ký ức trong đầu hắn lại ủa về.

Bàn tay cầm bông ngoáy tai của An Tử Thành đột nhiên nắm chặt lại, chiếc bông ngoáy tai lập tức gãy làm đôi, hắn sững sờ mất mấy giây đột nhiên nắm lấy quần áo ngủ trên giường ném lên người cô: “Mặc lên, đi ăn cơm trước, buổi tối tôi sẽ đem toàn bộ nghiệp chương mà ba cô phạm phải kể cho cô nghe.” Nói xong, quay người đi xuống lầu, chẳng thèm quay đầu nhìn.

Cô thất thần nhìn bộ quần áo ngủ trong tay: “Nghiệp chương.....”

Lẽ nào, ba đã từng hại hắn ta?

Không muốn nghĩ nhiều nữa, cô vội mặc quần áo ngủ lên, mở cửa đi xuống lầu.

Mọi người đã bắt đầu ăn cơm rồi, liếc mắt không nhìn thấy Bạch Phi Phi, cô không nói gì ngồi vào bàn ăn, cầm bát cơm lên ăn, không nhìn những người khác lấy một lần.

Ánh mắt Mã Phi và Bùi Hạo Hiền liên tục lướt trên người Hàn Gia Lệ, đã thay đồ ngủ rồi, xem ra vừa nãy diễn ra cảnh nóng bỏng đây.....hai người liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu nhin cười, hai người đều hiểu!

Bùi Hạo Hiền nhìn đồng hồ trên tay, vừa tròn nửa tiếng, hần vron người kêu kêu An Từ Thành.

An Từ Thành cầm đôi đũa trong tay đập mạnh vào vai Bùi Hạo Hiền: “Sao lại đáng ghét thế chứ? Ý gì thế? Tìm Mã Phi đi cùng.”

Mã Phi vừa nghe thấy đã cuống quýt xua tay: “Thành Gia, đừng bảo anh ta tìm tôi, tôi không có sở thích này.”

Bùi Hạo Hiền cũng không tức giận, khoe miệng nhếch lên gian xảo: “Thành Gia, gần đây cậu bị liệt dương à? mới có nửa tiếng mà đã không chịu được rồi?” hần cố tình nói to, ngay tức khắc Mã Phi và thím Trần cười ồ lên, Hàn Gia Lệ mặt không biểu cảm tiếp tục ăn cơm.

“Hiên Gia, Thành Gia nhà chúng tôi bình thường ít nhất cũng phải một tiếng, có điều.....hôm nay ngoại lệ.” Mã Phi cười xong còn không quên đá thêm một câu.

An Từ Thành đặt đũa xuống, hai tay khoanh trước ngực nhìn hai người, cười ranh ma: “Tôi nói hai người có phải bị đói khát lâu quá rồi không? Có cần tôi nay tôi tìm cho mỗi người một con lợn sề phối giống không?”

Bùi Hạo Hiền nhin cười liên tục xua tay: “Minh không cần, tìm cho Mã Phi đi, Mã Phi bị đói khát lâu rồi.”

“Hiên Gia, anh từ té quá đấy.” Mã Phi gùm gùm lườn hần ta.

“Thế thì tại sao nửa tiếng đã không chịu được rồi?” Bùi Hạo Hiền vẫn với ý đồ xấu xa quyết không tha trận này.

Hàn Gia Lệ đột nhiên có hứng thú, đặt bát đũa trong tay xuống, mỉm cười với Bùi Hạo Hiền: “Tại vì lần này tôi chủ động, cho nên anh ta ra cực kỳ nhanh.”

“Phụt.....” nghe thấy cô nói những lời này, canh trong miệng An Từ Thành phun ra: “Cô.....” Hần mắt tròn mắt dẹt nhìn Hàn Gia Lệ.

“Tôi ăn no rồi.” Hàn Gia Lệ đặt bát đũa xuống làm như không có chuyện gì, trong ánh mắt của mọi người chạy thật nhanh về phòng.

“Ồ? Thì ra là như thế, Thành Gia bây giờ đang có chút tình yêu nha.....” Bùi Hạo Hiền cố nhin cười, tiếp tục châm chọc chế giễu hần ta.

“Hi hi.....” Mã Phi đang cố tưởng tượng bộ dạng khi yêu của Thành Gia.

“Tôi đi lấy thêm canh gà hầm bổ cho Thành Gia.” Thím Trần cười quay người đi vào phòng bếp.

An Từ Thành không biết nói gì đặt bát đũa xuống quay người lên lầu, bữa cơm này nếu tiếp tục ăn sợ rằng sẽ bị nội thương mất.

Đi đến một nửa đột nhiên nhớ ra gì đó, quay người nét mặt vui vẻ nhìn bọn họ nói: “Mã Phi, tôi vẫn quyết định đưa cậu đến nông trường nuôi lợn. Gấu đen, đêm nay ở đây không có phòng cho cậu, cậu ngủ ngoài nhà vệ sinh cho mình. Đúng rồi, thím Trần, tôi cho thím nghỉ một tuần, cơm để Bùi Hạo Hiền nấu đi, trong biệt thự của tôi không nuôi nổi người rảnh rỗi như cậu ta.” Nói xong, mỉm cười quay về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Anh muốn làm gì

“Thành Gia, anh không cần tàn nhẫn như thế chứ?” Mã Phi ôm mặt đau khổ nhìn bóng hần ta.

Bùi Hạo Hiền bước đến an ủi vỗ vỗ vai anh ta: “Yên tâm đi, Hiên Gia đỡ cho cậu. Tên tiểu tử đó không cần cậu, thì theo Hiên Gia, tôi sẽ không để cậu thiệt đâu.”

“Anh còn phải ngủ nhà vệ sinh, theo anh cái lông ấy?”

“Hừ! Xem thường lão tử à?”

.....

An Từ Thành định đi vào phòng, khi đi qua hành lang thấy Bạch Phi Phi đột nhiên từ trong phòng chạy ra, ôm chặt An Từ Thành từ phía sau, người dính sát vào lưng hắn.

“Sao thế Phi Phi?” An Từ Thành dịu dàng quay đầu, hai tay giữ lấy vai của Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi khóc lóc vùi đầu vào lòng hắn ta: “Anh Từ Thành, xin lỗi, em để lại chị Gia Lệ trong trung tâm tắm hơi, một mình chạy thoát, em nên quay lại cứu chị ấy.”

An Từ Thành đưa tay khê vỗ vào lưng Bạch Phi Phi: “Không sao, chuyện này không liên quan đến em, em đừng nghĩ nhiều, mau nghỉ ngơi đi.” Nói xong đẩy Bạch Phi Phi ra, đang định bước đi, ai ngờ Bạch Phi Phi lại như kẹo cao su dính chặt lấy.

“Anh Từ Thành, anh ở cạnh em một lúc đi, em thật sự rất sợ hãi, anh đừng đi.” Cô ta khóc như một đứa trẻ, hai tay sòng chẹt ôm lấy eo hắn.

“Những người đó, không làm gì em chứ?” An Từ Thành có chút phức tạp nhìn Bạch Phi Phi, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô ta.

“Anh Từ Thành, bọn họ đánh em, em không muốn chị Gia Lệ bị thương, cho nên luôn bảo vệ cho chị Gia Lệ, những người đó đánh em tới tấp, trên người em còn có vết thương nữa, bọn họ còn kéo em ra ngoài bán dâm, may là em nhanh nhẩu, tranh thủ lúc bọn họ không chú ý nên chạy thoát rồi.” Bạch Phi Phi khóc càng thương tâm hơn, đầu không ngừng vùi vào ngực An Từ Thành.

“Xin lỗi đã để em chịu khổ rồi, anh bảo Thím Trần lên kiểm tra cho em.” An Từ Thành đang định đẩy cô ta ra, Bạch Phi Phi đột nhiên ngã nhào trên đất.

“A.....đau quá!” Cô ta giả bộ làm mặt đau đốn gào lên.

An Từ Thành cuống cuống bước lên ôm lấy cô ta: “Phi Phi, em không sao chứ?” sau đó bế cô ta đi về phòng cô ta.

Nhẹ nhàng khê đặt Bạch Phi Phi lên giường, sau đó kéo chăn đắp lại cho cô ta: “Em nghỉ ngơi đi, anh bảo thím Trần lên giúp em kiểm tra vết thương.”

Nói xong quay người rời đi, Bạch Phi Phi vội vàng kéo cánh tay của hắn, bộ dạng đáng thương nói: “Anh Từ Thành, em thật sự rất đau, anh giúp em xem xem, anh đừng đi.....” cơ thể mềm mại ra sức dán sát vào người hắn.

“Cần tôi giúp cô không?” Bùi Hạo Hiên ranh ma dựa vào cửa, nhìn cảnh xuân sắc trong phòng mà cười nham hiểm.

“Anh Từ Thành, hắn ức hiếp em.....” Bạch Phi Phi ôm An Từ Thành nũng nịu, cảnh này thật khiến người ta buồn nôn.

“tôi làm sao nỡ ức hiếp người xinh đẹp như thế chứ.” Bùi Hạo Hiên nháy nháy mắt với An Từ Thành, từ từ chậm chậm tiến gần bọn họ.

“Phi Phi, Bùi Hạo Hiên là bác sĩ, chuyên nghiệp đấy, để cậu ta giúp em kiểm tra xem, có Hạo Hiên anh cũng yên tâm rồi.” Nói xong, vội quay người đi đến bên cạnh Bùi Hạo Hiên, vỗ vỗ vai hắn ta, ngay tức khắc lần đi mất.

“Đừng giả bộ nữa, cô chẳng giống bộ dạng bị thương chút nào.” Bùi Hạo Hiên uể oải dựa sát bên giường, nheo mắt chăm chú thuốc nhìn cô ta.

“Không cần anh quan tâm!” Bạch Phi Phi cong môi lườm hắn ta một cái.

“Cậu ta không thích loại người như cô đâu.” Lời của hắn ta như kích động cô ta.

“Lẽ nào anh ấy có thích loại người như anh.” Bạch Phi Phi cười đều nhìn hắn ta.

“Tôi là bạn sống chết của cậu ta, muốn có được cậu ta còn không bằng lấy lòng tôi trước, tôi sẽ suy nghĩ mà giúp cô.” Bùi Hạo Hiên nháy nháy mắt với ý đồ xấu nhìn cô ta.

“Anh muốn làm gì?” Bạch Phi Phi nhìn người đàn ông trước mặt, cô ta nheo mắt lại ngờ vực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Lấy lòng tôi

Bùi Hạo Hiên dựa sát khuôn mặt cuốn hút vào cô ta, há miệng nhả một làn khói vào mặt cô ta, ánh mắt mơ hồ.

“Tôi cần đá hồng huyết gia truyền của nhà họ Bạch, có điều.....cô không làm được.” Hắn cười ranh ma định đi.

Bạch Phi Phi nằm trên giường cơ thể hơi cử động, mắt nhắm lại nhìn hấn ta.

“Chỉ cần lấy cho anh đá hồng huyết, anh thật sự có thể giúp được tôi?” Cô ta nửa tin nửa ngờ nhìn hấn.

Bùi Hạo Hiền dùng chân lại, bóng dáng ngổ ngược ngông nghênh.

“Đương nhiên, tôi cam đoan giúp cô chiếm được trái tim cậu ta.” Giọng nói vang dần ngoài hành lang, đã không còn thấy bóng dáng Bùi Hạo Hiền đâu nữa.

Bạch Phi Phi nắm chặt chiếc chăn lại, đá hồng huyết.....vì An Tử Thành, cô ta nhất định phải có được nó.

Bùi Hạo Hiền cười khẩy một tiếng: “Thật ngốc thật dễ lừa, trái tim là thứ phức tạp nhất trên thế gian này, làm sao có thể dễ dàng thay đổi được chứ?” Bùi Hạo Hiền cười đen tối tự nói tự nghe, đứng đĩnh đi xuống lầu xem tivi.

Lúc An Tử Thành quay về phòng ngủ thì Hàn Gia Lệ đang nằm trên giường chơi PSP, vừa nhìn thấy hấn bước vào, thần sắc lập tức căng thẳng trở lại.

“Đang xem phim sex à?” Hấn một tay đẩy cửa vào, nhìn bộ dạng cô căng thẳng còn không quên trêu đùa cô.

Hàn Gia Lệ nghiêng chặt răng, thằng cha này bị tinh trùng vào đầu à.

“Đúng, đang xem một bộ phim sex mà tên người thú An Tử Thành là diễn viên chính.”

An Tử Thành nuốt miếng nước bọt, cười chế giễu tiến sát gần cô, khuôn mặt đẹp trai tai quái không ai bằng: “Tôi nhớ tôi chỉ quay bộ phim sex người thú đó với một người tên là Hàn Gia Lệ, tôi ở đây có đĩa đấy, có muốn xem không?”

Thằng cha này chứ ai là thú thế? Hàn Gia Lệ bán tin bán nghi nhìn hấn, tên cầm thú này tối hôm đó không chừng còn gắn máy quay trong phòng, sau đó quay lại để uy hiếp cô.

Nhìn cô với nghi hoặc, hấn bình thần nhún nhún vai, quay người lấy từ ngăn kéo ra một chiếc đĩa, cho vào đầu DVD, mở chiếc tivi tinh thể lỏng, thế là, cảnh tượng khiến Hàn Gia Lệ kinh hãi!

Đêm hôm đó trong khách sạn, lần đầu tiên của bọn họ, hấn thật sự quay lại rồi!

“Có muốn xem lại để hồi tưởng không? Chúng ta cùng xem nhé.” Hấn cười láu cá ngồi xuống bên cạnh cô, lấy bắp rang bơ trên bàn, ngồi giống giống như tư thế đang xem phim ngoài rạp vậy.

Hàn Gia Lệ cuống cuống vừa bò vừa chạy ra trước màn hình tắt tivi đi, sau đó từ trong đầu DVD lấy ra chiếc đĩa bẻ gãy làm hai nửa: “anh bệnh à?” Cô chán nản nhìn hấn.

An Tử Thành vẫn với vẻ bình tĩnh khiến người ta sợ hãi, đặt bắp rang bơ trong tay xuống sau đó châm điếu thuốc, mở miệng nhả một hơi, ngẩng đầu nhìn cô cười ma quái: “Tôi muốn cô can tâm tình nguyện lấy lòng tôi một đêm, thế thì tôi sẽ đem tất cả số đĩa đó trả lại cho cô, hơn nữa.....nhất định phải kêu lên cho tôi, keo càng đậm tục càng tốt.”

Từng lời từng chữ của hấn, như đang cào xé giày vò lòng tự trọng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tôi không nên hận bố cô sao

Hàn Gia Lệ mặt thất sắc nhìn hấn lùi về sau mấy bước, cúi gập người lên với hấn: “Không! Tôi chết cũng không làm! Tại sao anh phải hành hạ tôi như thế?”

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười đến ma quỷ cũng phải sợ vang vọng trong phòng, điếu thuốc trong tay kẹp chặt lại dúi vào gạt tàn: “tôi bây giờ sẽ đem toàn bộ nghiệp chương mà ba cô phạm phải kể cho cô nghe, cô sẽ biết tại sao tôi lại làm như thế.”

“Rốt cuộc tại anh anh phải hành hạ người khác như thế? Bố tôi đã làm gì anh chứ? Đến nỗi anh hận ông ấy như thế?” Cô nhìn chăm chăm hấn mà hỏi.

Hấn bước đến bên cửa sổ, ánh mắt sắc lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa tay châm một điếu thuốc nữa, ngẩng đầu từ từ kể lại: “Chuyện cũng phải nói từ 20 năm về trước.”

“Năm đó, tôi mới năm tuổi, mẹ tôi là một phụ nữ chưa hoang bị người ta nguyên rủa, còn tôi, đến ba của mình cũng không biết là ai.” An Tử Thành càng nói càng kích động, hai tay nắm chặt lại.

Nghe thân thể của hắn, trong lòng Hàn Gia Lệ có chút dao động. Hắn không phải là con trai của An Dương sao? Tại sao lại là đứa con bị bỏ rơi vậy?

“Mẹ tôi sau khi biết mình mang thai, đã bị tên có tiền đó rũ bỏ, cứ như thế, bà dẫn tôi, tha hương cầu thực, có bữa đói bữa no, sống còn không bằng bọn ăn mày. Nhưng lúc đó ít nhất tôi cũng hạnh phúc, dù cho bà không cho một gia đình hoàn chỉnh đúng nghĩa, nhưng vẫn luôn yêu thương tôi, bà là toàn bộ cuộc sống của tôi.”

Hắn dừng lại, thở dài một hơi, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó tiếp tục nói: “Cho đến một ngày, ba cô xuất hiện, lúc đó điện tử Lạc Thị của ba cô mới gây dựng bước đầu, trong kinh doanh cũng chỉ là có chút danh tiếng, mẹ tôi là một người xinh đẹp, cứ như thế, ba cô đã rất thích mẹ tôi, ông ta luôn muốn mẹ tôi làm tình nhân của ông ta, nhưng mẹ tôi từ chối ông ta, tại vì bà đã đồng ý với tôi, chúng ta phải nương tựa vào nhau, sống cuộc sống tốt.”

Nghe thấy lời hắn ta nói, tâm tư Hàn Gia Lệ càng lúc càng xúc động: “Không, anh nói không phải là thật, ba tôi không phải loại người đó…….”

“Cô nghe tôi nói. “Hắn ta cuối cùng quay đầu, nhìn chằm chằm vào cô: “Ba cô níu kéo mẹ tôi rất lâu, cho đến một ngày, ba cô uống say xuất hiện trước căn nhà nhỏ chỉ có 10m2 của chúng tôi, ông ta đã....cưỡng hiếp mẹ tôi trước mặt tôi!”

Hắn trợn trừng mắt, nước mắt đau đớn vòng quanh khoang mắt, bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay đâm cả vào da thịt.

“Không! Đây không phải là thật! Ba tôi sẽ không như thế! Không bao giờ…….” Hàn Gia Lệ khóc lóc gào lên đau đớn nhìn hắn, không dám đón nhận sự thật này, ba cô tại sao lại phạm tội cưỡng hiếp như thế chứ?

“Tôi đã tận mắt chứng kiến ông ta làm trò đó của mẹ tôi, nhìn mẹ tôi bất lực nằm phía dưới ông ta mà gào thét, tôi không thể làm gì được…….” Hắn cúi đầu, nước mắt ầng ậng cuối cùng cũng trào ra.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa…….” Hàn Gia Lệ bịt chặt hai tai, cô không ngờ người ba đáng hoàng của cô, lại dơ hèn như thế.

“Người bố vĩ đại đó của cô sau khi làm trò thú tính xong, đã mặc lại quần áo rồi rời đi, tôi chờ đợi đứng ở trong góc, mẹ tôi mặc lại quần áo rồi bảo tôi ra ngoài mua chút đồ, cứ như thế, ngày hôm đó trở thành ngày vĩnh biệt của chúng tôi, đợi tôi quay về, bà đã tự sát rồi, bà nói đối diện với con của bà, bà không chịu nổi nỗi sỉ nhục như thế.”

“Tôi xin lỗi…….” Hàn Gia Lệ thất thểu ngồi xuống nền đất, đối diện với sự thật mà hắn nói ra, cô chỉ có thể nói ra ba chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lấy lòng điên cuồng

“Cô nói, tôi không nên hận ba cô sao? Tôi chỉ có một người mẹ, năm đó tôi chỉ mới năm tuổi, ông ta đã hại chết người mẹ duy nhất của tôi!! Vốn dĩ đã là một đứa con hoang, ông ta lúc đó lại khiến tôi trở thành một đứa trẻ mồ côi, cô biết sau mấy năm đó tôi sống thế nào không? Cô mãi mãi sẽ không tưởng tượng được, mỗi ngày tôi như kẻ cận giữa sống và chết, chỉ có hận thù mới khiến tôi tự dặn mình cố sống tiếp!” Hắn đau khổ nhìn cô ngồi dưới đất, giọt nước mắt long lanh thì nhau rơi xuống.

“Tôi xin lỗi…….tôi thay ba tôi nói lời xin lỗi anh…….” Cô bất lực lắm lắm nói.

“Ha ha…….” Hắn đột nhiên cười vang lên: “Nếu như lời xin lỗi có tác dụng, thì thế giới này đã yên bình.”

Cô ngẩng đầu nhìn con người lạnh lẽo như điên dại của anh.

“Nhưng ba tôi đã chết rồi, ba tôi nợ anh, tôi thay ông ấy trả rồi, thế thì, việc này, có thể nói dừng lại tại đây được không? Đừng hận thù nữa?” Tất cả những điều này, Hàn Gia Lệ đều nhận, không muốn báo thù hắn, cũng không muốn có bất cứ liên quan gì đến hắn nữa.

“Cái gì gọi là cô thay ông ta trả? Mẹ tôi chết rồi, bị ông ta hại chết, trừ khi cô cũng chết, đó mới gọi là trả sạch!!!” An Từ Thành kích động một tay túm lấy Hàn Gia Lệ đang co rúm dưới đất, mắt hai người trừng lên nhìn nhau không chớp.

Lúc này, trong đầu hắn lại tràn ngập thù hận, bao trùm cảnh tượng ba cô cưỡng hiếp mẹ hắn.

Hàn Gia Lệ nhìn hắn, giọt nước mắt lăn xuống: “Vậy thì anh giết tôi đi, tôi không trách anh, hoặc là tôi tự mình ra tay.” Cô lạnh lùng nhìn hắn nói.

“Muốn chết! Cô đừng mơ!! Tôi muốn giữ cô để từ từ hành hạ, khiến ba cô chết dưới địa ngục cũng không nhắm được mắt!!!” Lời còn chưa dứt hắn đã bế cô ném lên giường như con thú dữ.

Cô ngồi dậy muốn chạy, nhưng hắn bỏ nhào lên ép chặt cô xuống thân dưới.

Như con sói dữ mãnh liệt xé quần áo cô ra. Hấn cỡi quần dài ra, cãm hận tách hai chân cô ra, không có bất cứ mon trốn hay đạo đầu nào, cái đó ở phía dưới của hấn mạnh mẽ mà lao vào trong người cô.

“ A!!!” Cô nghiêng rặng đau khổ gào lên một tiếng, nỗi đau đớn ở thân dưới khiến cô chảy nước mắt.

Hấn không chút thương tiếc, dùng lực mà thô bạo lao lên lao xuống trong người cô. Bàn tay giữ lấy người cô, gần như có thể khiến xương thịt của cô như nát vụn.

“ A! Đau! Đừng! Đau!!!” Cô vùng vẫy, mặt nhăn nhó đau đớn, toàn thân ê ẩm, chỗ phía dưới dường như bị xé rách ra vậy.

Dường như tất cả nỗi cãm hận đều trút hết lên người cô vậy, động tác của hấn càng lúc càng như con thú dữ, càng lúc càng nhanh.....

Cô cãm rặng cãm lợi cô không để mình gào lên.

Mỗi lần lao vào của hấn khiến cô không chịu nổi nữa, cô nghiêng đầu cãm mạnh một lần nữa vào bả vai hấn.

Đau đớn trên vai chuyển đến khiến hấn tỉnh táo hơn rất nhiều.

.....

Cho đến khi hấn mệt không còn sức mà lên xuống nữa, cô như người sống dở chết dở bị rơi vào tay hấn, nửa thân dưới, đau xót kinh khủng, đau đến nỗi mà cô không có cách nào động đậy, ánh mắt mơ màng của cô nhìn lên trần nhà.

Hoặc là, đây là ý trời, trách nhiệm mà ba cô nợ, do cô trả nợ.

Hấn từ trên người cô lật xuống, nằm ngửa trên giường, không ngừng thở hổn hển, trong đầu dần dần ý thức rõ ràng.

Trong phòng tĩnh mịch trầm lặng, im lặng đến nỗi đến hơi thở cũng nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hình như tôi thích cô rồi

Sau khi trút nỗi thù hận, tim An Tử Thành đập nhanh và loạn nhịp, người phụ nữ này, hấn từ đầu đến cuối không thể hận nổi cô ta, bao nhiêu lần như thế, chỉ có lần vừa nãy mới thật sự khiến hấn trút nỗi thù hận. Hấn rồi loạn giày xé, có lẽ, không nên hận nữa, người đàn ông đó cũng đã chết rồi, còn người con gái này, ít nhiều cũng có chút vô tội, hấn ta hận không nổi. Hận thù bao nhiêu năm bấy giờ có lẽ đã đến lúc biến thành một dấu chấm hết.

Nhưng tại sao.....hấn lại không muốn để cô rời đi như thế chứ?

Dù cho là cô vẫn luôn ở bên cạnh, dù cho lúc nào cũng lấy hận thù làm lí do.

Hấn nghĩ hồi lâu, suy tư hồi lâu, vẫn không kiểm chế được, cuối cùng nghiêng người ôm cô vào lòng, hai tay khẽ vuốt ve làn da của cô, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô: “Tôi nghĩ rồi, tôi có thể không hận, có thể không hành hạ cô, nhưng tôi có một yêu cầu.”

Hàn Gia Lệ vừa nghe thấy những lời này, vội vàng quay người lại về phía hấn, nước mắt nhìn hấn: “Thật sao? Yêu cầu của anh là gì?” Trong mắt cô tràn đầy hy vọng.

“Ồ lại bên cạnh tôi.” Hấn nhìn cô, giọng nói có chút hèn mọn.

Nghe thấy hấn nói thế, trong mắt cô ánh lên vẻ lạc lõng: “Ý của anh là, làm đầy tớ tình nhân của anh, làm chuyện đó với anh, ngủ với anh? Chuyện đó và bây giờ có gì khác nhau?”

Nhìn ánh mắt thất vọng của cô, hấn nắm chặt lấy tay cô: “Không phải, tôi sẽ không ép buộc cô lên giường, tôi muốn cô thử ở bên cạnh tôi, tôi sẽ tôn trọng cô.”

Hàn Gia Lệ khó hiểu ngẩng đầu nhìn hấn, con mắt sắc lạnh đầy nghi ngờ: “Tại.....tại sao phải làm như thế?”

Nét mặt hấn lập tức trầm xuống: “Tôi hình như.....thích cô rồi.”

Tim Hàn Gia Lệ đập nhanh hơn, người đàn ông đẹp trai trước mặt đó, cô nhìn hấn thất thần hồi lâu, mãi mới mở miệng: “Được rồi, nhưng anh nhất định phải tôn trọng tôi, để tôi có tự do.”

“Thống nhất!” nhìn người phụ nữ trong lòng, cuối cùng hắn cũng nở nụ cười rung động lòng người.

Những thù hận đó, tóm lại chốt bằng một dấu chấm hết.

“Không được ép buộc tôi làm bất cứ việc gì, không được thăm dò đời tư của tôi, không được sai người đi theo tôi, không được.....” Hàn Gia Lệ nằm trong lòng hắn nói liên tục không ngớt.

“Được! Được!” Hắn ôm lấy cơ thể mềm mại của cô dường như muốn hòa làm một với cô vậy.

Nghe trái tim đập mãnh liệt của hắn, trái tim Hàn Gia Lệ dao động, hắn là người đàn ông đầu tiên của cô.

.....

Bạch Phi Phi nằm trên giường tức đến nỗi không ngủ được, vừa nãy đi qua cửa phòng của An Tử Thành, lảng máng nghe thấy tiếng vọng ở bên trong, kẻ ngốc cũng biết bọn họ đang làm gì, thế là cả đêm trong đầu cô ta không ngừng hiện cảnh ân ái trên giường của bọn họ.

“Hàn Gia Lệ, tôi nhất định sẽ khiến cô phải chết.” Cô ta túm chặt ga giường, trong mắt đầy nỗi hận.

Đúng lúc này, điện thoại trên đầu giường đột nhiên vang lên. Bạch Phi Phi liếc nhìn, là Bạch Chí Văn, vốn dĩ không muốn nghe, nhưng lại sợ kích giận lão ta.

“Có chuyện gì thế?” Mở điện thoại nghe, mặt cô ta không chút biểu cảm nhìn lên trần nhà.

“Lập tức đến đây cho tôi, lão tử nhớ cô rồi.” Đầu dây bên kia, giọng nói của Bạch Chí Văn thúc giục.

“Bây giờ đã là nửa đêm rồi, hơn nửa mẹ tôi cũng ở đó?” Cô ta kinh tởm hít một hơi, trong lòng thầm thề, lão già này, sớm muộn sẽ có một ngày cô ta sẽ giết lão ta.

“Nửa đêm thì sao chứ, lão tử muốn làm thì cô phải qua đây cho tôi, mẹ cô hôm nay bị tôi cho đi Châu Âu rồi, ít nhất cũng phải nửa tháng nữa mới quay lại, như thế đi, nửa tiếng sau tôi phải nhìn thấy cô, nếu như cô không đến, cô biết hậu quả thế nào rồi đấy.” Lời nói vừa dứt, điện thoại đã bị ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đá hồng huyết

“A.....” Bạch Phi Phi cầm điện thoại ném mạnh vào tường, ánh mắt đầy căm hận.

Bình tĩnh lại, cô ta vẫn mặc quần áo vào, cầm chìa khóa xe, lén lén lút lút đi đến nhà họ Bạch.

Dù sao thì lão già này cô ta cũng không đấu lại nổi vào lúc này.

Tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm dừng lại, Bạch Phi Phi quấn khăn tắm từ từ bước ra.

Bạch Chí Văn toàn thân trần truồng, nằm trên giường, cười nham hiểm móc móc ngón tay về phía cô ta.

Cơ thể mềm mại của cô ta trườn lên trên cái đó do cứng của ông ta, cúi đầu chủ động hôn lên môi lấy lòng ông ta. Bạch Chí Văn đưa tay kéo khăn tắm của cô ta ra, hai tay mơn trớn phần mỏng manh nở của cô ta.

Bạch Phi Phi bị ông ta vờn nghịch cho có chút kích thích, cô ta càng hôn mãnh liệt hơn, hôn dần từ trên cổ ông ta trượt xuống.

Tất cả điều này đều nằm trong lòng bàn tay của Bạch Chí Văn, người con gái xinh đẹp trẻ trung trên người ông ta đều khiến ông ta hài lòng sung sướng.

Bạch Phi Phi lấy lòng ông ta, vì cô ta muốn có một thứ, đá hồng huyết, chỉ cần có được nó, Bùi Hạo Hiền sẽ giúp cô có được An Tử Thành. Không chừng Bạch Chí Văn còn hứng lên sẽ cho cô ta.

“Uh.....Chí Văn....em muốn.....” Cô ta đẩy cảm dỗ ưỡn người trên người ông ta, mái tóc dài gọi cảm hất ra đằng sau, hai má đỏ ửng, ngón tay vuốt ve trên hai núm vú nhỏ nhỏ màu nâu trên ngực ông ta.

“Nhìn bộ dạng dâm đãng của em kìa, lão tử sẽ cho em sung sướng.” Hắn ta cười biến thái, lật người đè cô ta xuống dưới, bàn tay trái nắn bóp trên bầu ngực căng tròn của cô ta, tay phải lần mò vào vùng cấm địa bí mật giữa hai đùi cô ta.

“Uh....” Giọng nói nũng nịu của cô ta, hấn ta đùa nghịch ở nơi nhạy cảm giữa hai đùi cô ta, hai ngón tay nhanh chóng cho vào trong cơ thể cô ta.

“A....Chí Văn.....đừng như thế.....em thật sự muốn.....nhanh.....” Giọng nói rên rỉ thèm khát của cô ta, khiến lão ta hưng phấn càng làm động tác tay nhanh hơn.

“Lên trên đi!” Lão ta nằm ngửa trên giường, ra lệnh cho cô ta chủ động phối hợp.

Cô ta ngoan ngoãn ngồi lên người ông ta, sau đó ra sức lên xuống.

Sau khi quan hệ xong, Bạch Chí Văn ôm bờ vai trắng ngần của cô ta, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm của cô ta.

“Thế nào, biểu hiện của em, hài lòng chứ?” Bạch Phi Phi uống éo nháy nháy mắt với ông ta, hai tay vuốt ve thân dưới của ông ta.

“Tiểu yêu tinh như em, thật khiến lão tử muốn ngừng mà không được, lão tử rất thích bộ dạng lẳng lơ đó của em.” Ông ta vừa nói vừa lướt nhìn cơ thể trắng ngần của cô ta.

“Thế thì.....có thể đồng ý với em chuyện này được không?” Cô ta mở mồm thử thăm dò hỏi, tình huống thông thường, lão già sẽ cho cô ta.

Lão già tóc đốm bạc vui sướng, mở miệng thẳng thắn nói: “Nói đi, cái gì lão tử cũng sẽ đồng ý em.”

Bạch Phi Phi kích động ôm lấy lão ta: “Thật sao? Em muốn đá hồng huyết, anh có thể tặng nó cho em được không?”

Mặt cô ta đầy kỳ vọng, nhưng Bạch Chí Văn nghe thấy ba chữ này, sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Đá hồng huyết là vật báu quý hiếm trên thế giới, là báu vật hoàng đế Đại Quang cuối đời Thanh tặng cho Từ Hy Thái Hậu, quý giá vô cùng, vô giá, làm sao lão ta có thể tặng thứ quý giá đó vào tay người khác được?

“Cái này không được! Đá hồng huyết là vật báu gia truyền của nhà họ Bạch, quá quý giá, tôi không thể tùy tiện tặng cho người khác, ngoài cái này ra, những cái khác đều có thể tặng cho cô.” Lão ta đột nhiên nghiêm khắc trở lại, bộ dạng không có vẻ gì có thể thương lượng được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hình như muốn

Bạch Phi Phi vừa nhìn đã biết, lập tức ồ ồ nói: “Không cần đâu, người ta chỉ thích cái đó, chính là muốn cái đó, anh không thể tặng em sao? Chẳng phải chỉ là một viên đá thôi sao?”

“Cô muốn nó làm gì? Đây không phải viên đá bình thường, cô muốn cái khác tôi đều có thể cho cô, riêng cái này không được.” Lão già tóc bạc lời lẽ cứng rắn kiên quyết.

“Chí Văn.....em thật sự muốn nó mà, anh cho em đi, sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, bất cứ lúc nào, anh tặng cho em đi mà.” Bạch Phi Phi nũng nịu nhõng nhẽo trong lòng lão ta.

Nhưng Bạch Chí Văn không hề lay động, một tay đẩy cô ta từ trong lòng ra: “Cô đừng nói nữa, đá huyết hồng dù cho thế nào tôi cũng không cho người khác.”

“Thôi vậy, em không cần nữa.” Bạch Phi Phi tức đỏ mặt, cả buổi tối mệt mỏi ra để lấy lòng hấn, không ngờ thành công cốc rồi.

“Ái ya, Phi Phi đừng tức nữa, ngày mai anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn kim cương 10 cara được không?” Nhìn thấy cô ta tức giận, Bạch Chí Văn nịnh nọt ôm cô ta vào lòng, hai tay mân mê hai núm vú căng tròn của cô ta.

“Không cần!” Bạch Phi Phi chẳng thèm quay đầu, lăm lăm không thèm để ý lão ta nữa.

.....

Khi Hàn Gia Lệ tỉnh lại đã không còn nhìn thấy bóng An Từ Thành đâu nữa, cơ thể đau đớn ê ẩm, nhưng cứ nghĩ đến những thù hận đó đã được hóa giải, đột nhiên cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, xuống giường, rót cốc nước uống, sau đó thay bộ quần áo sạch sẽ.

Mái tóc dài xoắn nhẹ được búi lên cao, nhìn người con gái xinh đẹp trẻ trung trong gương, cô khẽ mỉm cười.

Hy vọng tất cả được bắt đầu lại từ đầu, cô vừa nghĩ, vừa quay người xuống lầu.

Thím Trần đang ở trong bếp nấu đồ ăn sáng, Mã Phi và Bùi Hạo Hiền đã ngồi vào bàn bắt đầu ăn rồi.

“Chào buổi sáng cả nhà!” Hàn Gia Lệ vừa cười vừa ngồi xuống bàn, nhiệt tình chủ động chào hỏi.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Trứng gà trong miệng Mã Phi đang ăn được một nửa ngay lập tức phụt ra, mặt đầy hoài nghi nhìn Hàn Gia Lệ, người con gái này hôm nay làm sao thế, lại còn chủ động chào hỏi, mấy ngày trước mặt nặng mày nhẹ như đâm lê, hình như ai nợ cô ta mấy triệu tỉ vậy.

Bùi Hạo Hiền vừa nhìn Hàn Gia Lệ lập tức hứng thú, đặt đôi đũa trong tay xuống cười tiến sát gần Hàn Gia Lệ: “Tiểu Lệ Lệ, bảo cho tôi biết, tên cầm thú Thành này tôi qua tiếp tục mấy lần thế?”

Hàn Gia Lệ nghiêng đầu lườm hắt ta: “Tôi nói trong đầu anh có thể cho chút đồ dinh dưỡng vào không?”

Nói xong, không thêm đề ý hắt ta, ngẩng đầu uống sữa bò.

“Ôi! Nhất định là thế rồi.....” Bùi Hạo Hiền giả bộ thờ dài một hơi, chậm chậm quay lại bàn ăn tiếp tục ăn sáng.

“Khụ khụ khụ..... Thành Gia hôm qua nhất định là quá xung mẫn rồi.” Mã Phi cố tình ho, nếu không người phụ nữ này hôm nay lại khác thường như thế.

“Mọi người đang nói gì thế?” Đúng lúc này, Bạch Phi Phi cất lời, đi từ trên lầu xuống.

“Không có, chúng tôi.....chúng tôi đang nghiên cứu cách dưỡng sinh!” Bùi Hạo Hiền cầm đũa nhìn Bạch Phi Phi cười cười đầy quái đản.

“Chúng tôi đều đang ăn cơm, chỉ có một mình Bùi Hạo Hiền nghiên cứu mà thôi.” Mã Phi đột nhiên dội cho hắt một gáo nước lạnh.

“Mã Phi! Tôi thật muốn bảo An Từ Thành đổi cậu đi.” Bùi Hạo Hiền tức mình lườm anh ta một cái.

“Tôi theo Thành Gia bao nhiêu năm, Thành Gia sẽ không vì một câu nói của anh mà vứt bỏ tôi đâu, điểm này tôi tự tin.” Mã Phi cười vỗ ngực tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nghe lời

Vừa nghe thấy Bùi Hạo Hiền bõn cọt liếc nhìn Mã Phi: “Cứ làm như là tình nhân của cậu ta không bằng.”

“Tại sao tôi lại cảm thấy hình như anh mới giống tình nhân của anh ta.” Hàn Gia Lệ nháy nháy mắt với Bùi Hạo Hiền, gấp miếng trứng chiên cho vào miệng.

Đang nói chuyện, Bạch Phi Phi mặc bộ váy trắng, đi từ trên cầu thang xuống, trên bàn ăn lặng ngắt như tờ.

“Anh Từ Thành đâu?” Cô ta nhìn ngó xung quang, không nhìn thấy An Từ Thành, tâm trạng cô ta cực kỳ không vui.

Đang hỏi, An Từ Thành đột nhiên đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một tờ giấy gấp lại, bước nhanh đến bên cạnh Bùi Hạo Hiền, dùng ánh mắt biểu thị với anh ta, sau đó đưa vào tay anh ta.

Bùi Hạo Hiền đương nhiên hiểu ý của hắt ta, nhanh chóng nhét tờ giấy đó vào trong túi, tiếp tục điềm nhiên ăn sáng.

“Anh Từ Thành.....mới sáng sớm mà anh đã đi đâu thế?” Bạch Phi Phi nũng nịu chạy đến trước mặt hắt, đưa tay ôm chặt lấy cánh tay hắt.

“Anh đi đến công ty, có chút việc, em ngoan ngoãn ăn sáng đi.” An Từ Thành cười xoa đầu cô ta, nói xong, quay người ngồi vào bên cạnh Hàn Gia Lệ. Đường như tâm trạng rất tốt, cầm lấy cốc sữa uống một ngụm.

Mã Phi sừng sờ nhìn: “Thành Gia, đó.....đó là sữa bò.” Ai quen biết lâu với hắt đều biết hắt dị ứng với sữa.

“Anh ta hông nào rồi.” Hàn Gia Lệ vừa ăn vừa không quên châm chọc anh ta.

An Từ Thành mỉm cười điềm tĩnh nhún nhún vai: “Thế à? Không nhìn rõ, có điều mùi vị có vẻ rất ngon.”

“Phụt.....” Mã Phi lại phụt com lần nữa ra, trong lòng lăm lăm, hai người này không biết làm sai, rất đáng nghi.

Bạch Phi Phi thấy mình bị phốt lờ, mon men ngồi lên đùi An Từ Thành, tư thế nũng nịu không ai bằng.

“Anh Từ Thành, cơ thể người ta không được thoải mái lắm, anh giúp em xem đi.”

“Khụ khụ khụ.....” Mã Phi lại giả bộ ho mấy tiếng, đồng tình nhìn Thành Gia, Bùi Hạo Hiền ngồi một bên cười trộm nhìn trò hay.

An Từ Thành một tay kéo Bạch Phi Phi đẩy lên người Bùi Hạo Hiền: “Hạo Hiền, cậu là bác sĩ, bệnh của cô ấy giao cho cậu đấy.”

Hàn Gia Lệ cuối cùng không kiềm chế được, ngẩng đầu nhìn về phía An Từ Thành cười: “Người ta cần là anh, không phải người khác, tôi thấy vẫn cần Thành Gia anh chăm sóc trị liệu cho cô ấy đấy.” Lời nói mang theo chút ghen tuông.

Mã Phi và Bùi Hạo Hiền quay đầu nhìn hần, bầu không khí khác thường có thể hành hạ chết người ta được.

An Từ Thành ngẩng đầu cười tươi, phản kích lại: “Tôi chỉ thích trị liệu cho cô thôi.”

“Ồ?” Mã Phi nhìn hai người hít một hơi thật sâu.

“Phụt.....” Bùi Hạo Hiền cũng phụt com lần nữa: “Không nghe nói ngứa ngứa cũng có thể chết người sao?”

“Anh Từ Thành anh quá đáng quá!” Bạch Phi Phi cong môi, mặt đầy vẻ oan ức, anh ta lại dám ve vãn người phụ nữ khác trước mặt cô ta.

“Phi Phi, sức kiên nhẫn của anh là có mức độ.” An Từ Thành mặt không biểu cảm mà ăn com, trong lời nói là sự cảnh cáo cay nghiệt. Nhìn dáng vẻ hần như đi liền với hàng động, nếu không người phụ nữ này lại dính lấy hần như kẹo cao su, khiến người ta thấy phiền phức. Hơn nữa hần đã nói với Gia Lệ muốn thử ở cạnh nhau, hần không muốn cô ta gắn vào giữa hai người bọn họ.

“Anh Từ Thành, có phải anh không thích em? Được, bây giờ em sẽ nói với ba em, chúng ta hủy bỏ hôn ước, anh yêu anh thì ở bên người đó.” Bạch Phi Phi đe nạt uy hiếp hần, cô ta tin An Từ Thành sẽ không dám hủy bỏ hôn ước với cô ta, dù sao hôn sự này là do lão An làm chủ, anh ta nhất định phải nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đánh giá mình quá cao rồi đấy

Qủa nhiên, như cô ta nghĩ, khuôn mặt như tượng khắc của An Từ Thành trầm lại, người phụ nữ này dám uy hiếp hần, vì suy nghĩ toàn cục, không muốn thêm nhiều phiền phức, bây giờ không phải lúc ngửa bài, hần nén lại tâm tư, trên mặt khẽ mỉm cười, luồn tay ôm lấy eo của Bạch Phi Phi, nhẹ nhàng an ủi nói: “Phi Phi, đừng đùa nữa, anh Từ Thành biết sai rồi, anh sẽ không hủy bỏ hôn ước với em đâu, ngoan, đừng tức giận, buổi chiều anh Từ Thành sẽ dẫn em đi chơi.”

Khỏe miệng Bạch Phi Phi nhếch lên nụ cười thắng lợi, nhưng cô ta không muốn thuận theo hần như thế, lần này cô ta muốn để hần có cảm giác lo sợ, xem hần sau này còn dám ngang nhiên hồng hách trước mặt cô ta thế không.

Bạch Phi Phi bữu môi tức giận hất tay hần ra: “Em không cần, chẳng có chút thành ý nào, em muốn về nhà.” Nói xong, cầm chìa khóa xe đi nhanh ra khỏi cửa.

Ngược lại với dự đoán của cô ta, An Từ Thành không hề đuổi theo.

“Tôi ăn no rồi.” Hàn Gia Lệ không ý kiến gì, đặt đĩa xuống rồi đứng dậy lên lầu.

An Từ Thành nhìn theo bóng cô, sau đó cũng đi lên theo, bàn ăn chỉ còn lại Mã Phi và Bùi Hạo Hiền mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

“Thật bá phúc cậu ta, có thể cùng lúc nuôi vợ chưa cưới và tình nhân ở một nhà, chuyện này cũng chỉ có An Từ Thành tên thú tính này mới làm được.” Bùi Hạo Hiền đặt đĩa xuống, hai tay vát sau gáy, đầy hứng thú nhìn Mã Phi.

“Tôi cảm thấy Hiền Gia anh cũng không kém.” Nói xong, người đã mất hút ngoài cửa.

Hàn Gia Lệ đang thu dọn đồ đạc trong phòng, bắt đầu từ hôm nay cô muốn chuyển sang phòng khác ngủ.

Hần dựa vào đầu giường nhìn cô bận tới bận lui, “Có thể không chuyển được không?”

Hàn Gia Lệ đặt đồ trong tay xuống, lờm hần một cái: “Trừ khi anh cắt cái đó của anh đi cho tôi.”

An Từ Thành cố nhịn cười, nghiêng khuôn mặt đẹp trai cuốn hút, hai tay đút vào túi quần: “Hay là, cô cắn nó xuống, tôi cho cô cắn.”

Lời lẽ dâm tục đó của hần khiến mặt không bắt giắc đỏ lên, cúi đầu tiếp tục sắp xếp quần áo: “Tôi có thể suy nghĩ giúp anh tìm một con chó đẻ.”

“Cái đồ của tôi chỉ có chó đẻ như cô mới có thể cắn được.” Hấn ta vẫn cứng mồm.

“Anh.....” tên cận bã này dám chửi cô là chó đẻ, nói không lại hấn, cô đành phải cúi đầu cặm cùi sắp xếp quần áo.

“Cho tôi thời gian hai tháng, tôi sẽ giải quyết chuyện Bạch Phi Phi.” Ánh mắt hấn dừng lại trên người cô, lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

“Anh thích thế nào thì làm thế đó, chuyện của các người không liên quan đến tôi.” Hàn Gia Lệ không ngẩng đầu, cẩn thận gấp bộ quần áo ngủ lại.

An Từ Thành dựa lưng vào tường nhà một hơi thuốc, nhìn cô cười ranh ma: “Cô đang ghen à?”

Hàn Gia Lệ ôm quần áo trong tay, chẳng thèm ngoảnh đầu, quay người đi về phía phòng mình: “Anh đánh giá mình quá cao rồi đấy?”

An Từ Thành nhìn theo bóng cô cổ nhin cười, vút điều thuốc trong tay đi, ánh mắt trở nên mơ màng.

.....

Trong phòng làm việc tổng tài tập đoàn An Dương, An Từ Thành nét mặt căng thẳng, hai tay cấp tốc gõ bàn phím, một loạt các ký tự màu trắng nhấp nháy lóe lên trên màn hình màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Gây chia rẽ

Gần đây kho tài liệu mạng lưới công ty đang bị hacker xâm nhập, vì đề đề cao cảnh giác tài liệu không bị đánh cắp, hấn đang phải tăng cường công việc phòng bị, trình tự mà An Từ Thành viết trên thế giới này chỉ vài người mới có thể phá được.

Đúng lúc này, một bóng người mặc đồ trắng đi vào trong phòng, Bùi Hạo Hiên ném tài liệu trong tay trên bàn, quay người uể oải ngồi vào ghế sofa mềm mại: “Mình đã xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của kỹ thuật Bạch Dương, đây là bản thiết kế sản phẩm mới sẽ phát hành vào tháng sau của bọn họ.”

An Từ Thành dừng công việc trong tay, cầm tài liệu nhìn Bùi Hạo Hiên cười gian xảo: “Cảm ơn, tôi nay mời cậu đi bar uống một ly.”

“Mình thích gái ở bar hơn là rượu ở bar, có điều.....cậu là tên hacker đẳng cấp, việc nhỏ này mà còn cần mình làm à?” Bùi Hạo Hiên phẩy tay, liếc nhìn hấn.

“Mình thấy cậu ở Vịnh Tiên Thủy sắp rảnh đến phát bệnh rồi, cả ngày chỉ biết đùa cợt Mã Phi, cho nên giúp cậu tìm chút việc làm. Lần này, mình muốn cậu ra mặt, dựa vào thân phận của Đào U Minh mà bản thiết kế sản phẩm mới của kỹ thuật Bạch Dương cho Lí Thị, Bạch Chí Văn lần này, ít nhất cũng phải tồn thất một con số lớn.” Nói xong, An Từ Thành cười đắc ý.

Bùi Hạo Hiên không kìm được giờ ngón cái về tán thành về phía An Từ Thành: “Vụ này cậu làm tàn nhẫn quá, Bạch Dương và Lí Thị vốn dĩ là cùng chung một đống quần, thế thì nhất định sẽ thù hận Lí Thị, còn Lí Thị chỉ có thể cay cú đào U Minh, mặc dù lần này lấy Lí Thị làm bia đỡ đạn, gây xích mích chia rẽ bọn họ, có điều không có Lí Thị, sức mạnh của Bạch Dương coi như yếu đi một nửa.” Bùi Hạo Hiên phân tích rạch ròi mọi chuyện.

“Lần này mình phải nhanh chóng giải quyết Bạch Dương, Bạch Chí Văn bên đó hình như cũng dễ bị kích động, lão già đó cũng không phải dạng vừa đâu.” An Từ Thành mười ngón tay đan vào nhau, con mắt lạnh lợi như mắt chim ưng nghiêm túc nhìn Bùi Hạo Hiên.

Bùi Hạo Hiên ngược mắt cười, ngón tay khẽ đặt lên môi mình, “Công ty tập đoàn lớn như Bạch Dương, cũng không thể giải quyết triệt để ngay tức khắc, mình thấy, vẫn nên đánh chậm mà chắc là tốt nhất.”

“Mình không đợi được, Bạch Phi Phi lúc nào cũng muốn dụ hoặc mình.” Hấn đặt thứ đồ trong tay xuống, đứng dậy hai tay chắp vào nhau đứng trước cửa sổ.

Bùi Hạo Hiên cười đùa giong bốn cợt: “Cái này không giống cậu chút nào, cậu tương kế tựu kế không phải là được sao, chơi phụ nữ đối với cậu mà nói không phải việc khó gì, lại nói Bạch Phi Phi đó cũng là người đẹp đấy.”

An Từ Thành lườm hấn một cái, quay đầu cười với hấn ta: “Ngủ với cô ta? Mình thả ngủ với cậu còn hơn.”

Nghe thấy lời hấn ta nói, Bùi Hạo Hiên sồn da gà, quay người chạy mất hút, thằng cha này tức lúc nào trở nên biến thái vậy.

.....

Bạch Phi Phi về đến nhà họ Bạch đúng lúc vào bữa ăn trưa, cô ta tức giận ném chìa khóa xe lên bàn, quay người ngồi vào ghế sofa, lần này, nếu như An Từ Thành không đến nhà họ Bạch đón cô ta, dù cho thế nào cô ta cũng không quay về.

Đang nghĩ thế, Bạch Chí Văn ôm Triệu Mẫn đi từ tầng hai xuống, nhìn thấy Bạch Phi Phi mắt bỗng sáng lên.

Triệu Mẫn cười chạy đến ôm Bạch Phi Phi vào lòng: “Phi Phi à, mẹ nhớ con chết đi được.”

Bạch Phi Phi toàn thân run rẩy, căng thẳng hơn bao giờ hết, nhớ lại những chuyện đó cô ta hồ thẹn áy náy, ánh mắt nhìn Bạch Chí Văn không tự nhiên, có chút lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Rên rỉ vang vọng

“Mẹ, không phải nói ở bên Châu Âu chơi nửa tháng sao? Tại sao đột nhiên quay về thế?” Bạch Phi Phi cố giữ tâm trạng như cũ, cười nói với Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn nét mặt hồng hào, đầy vẻ hạnh phúc, đưa tay xoa đầu Bạch Phi Phi: “Tại vì có chút việc, cho nên Chí Văn gọi mẹ về. Con gái, mẹ thật sự rất nhớ con.”

“Quay về là tốt rồi, mẹ, con cũng nhớ mẹ.” Bạch Phi Phi xúc động bỏ nhào vào lòng Triệu Mẫn, trong lòng như được giải tỏa nỗi ám ức.

“Tôi nay ở lại đi, ở lại nhà vài ngày rồi hẵng quay về.” Triệu Mẫn vuốt vuốt tóc com gái, cưng chiều nhìn cô ta.

Bạch Phi Phi vừa khóc vừa gật đầu, sợ bà ta lo lắng, cho nên việc mình đi khỏi nhà An Từ Thành cũng không nói lại với bà ta.

Cả nhà ăn cơm tối nhưng Bạch Phi Phi cảm thấy không tự nhiên nên đã lên lầu trước, chỉ cần nhìn thấy Triệu Mẫn là trong đầu cô ta mang đầy cảm giác tội lỗi, cho nên cô ta chọn cách tránh né.

Cô ta vốn dĩ cho rằng ăn cơm xong, An Từ Thành sẽ đến nhà họ Bạch mà đón cô ta về, nhưng cô ta tính nhầm rồi, An Từ Thành không hề đến, hơn nữa đến một cuộc điện thoại cũng chẳng thêm gọi, cô ta nằm trên giường càng nghĩ càng tức, nhưng càng không còn mặt mũi nào mà về, cho nên đành phải nhẫn nhịn.

Trong phòng đối diện chuyển đến âm thanh rên rỉ của người phụ nữ, còn vang đến tiếng cơ thể hai người lao vào nhau mãnh liệt, Bạch Phi Phi toàn thân run lấy bầy, sợ hãi bịt tai lại.

“Uh.....Chí Văn.....anh giỏi quá!” Đôi chân dài của Triệu Mẫn quặp chặt vào lưng của Bạch Chí Văn.

Bạch Chí Văn ôm lấy hông bà ta, đẩy bà ta vào sát bên tường, cơ thể bên dưới ra sức mà lên xuống ra vào trong người bà ta.

“A, đừng Chí Văn, em chịu không nổi.” Triệu Mẫn hưng phấn, hoàn toàn quên trong phòng đối diện còn có con gái mình ở đó.

Nghe thấy âm thanh Bạch Chí Văn càng thêm dâm dăng, mặc dù Bạch Phi Phi xinh đẹp trẻ trung, cơ thể chặt khít khiến lão ta phấn khích, nhưng người đẹp hết thời, đầy gọi cảm lạnh lẽo cũng không thoát được lão ta.

Bạch Chí Văn biến thái nghĩ, có thể cùng lúc làm chuyện đó với hai mẹ con đúng là chuyện lớn của đời người.

“Uh, Chí Văn, đừng thế này rất mệt, chúng ta lên giường đi.” Triệu Mẫn thở hổn hển ồ ạt nói.

Bạch Phi Phi đau khổ bịt tai lại chui vào trong chăn, nhưng âm thanh kích thích và hưng đó vẫn lừng bùng bên tai cô ta.

.....

Trắng sáng vằng vặc, Hàn Gia Lệ một mình đi bộ trên con đường nhỏ cạnh Vịnh Tiên Thủy, vừa ăn cơm xong, mấy người trong biệt thự không thấy mặt mũi đâu, đến cả thám Trần cũng không thấy tung tích, cô cảm ví tiền đang định đi vào siêu thị gần đó mua băng vệ sinh,

Thảo nào mấy ngày trước thấy bụng căng tức không thoải mái, không ngờ hôm nay “bạn thân” đến rồi.

Nhìn siêu thị Hạnh Đạt đối diện bên đường, vừa định bước sang, đột nhiên một chiếc Lamborghini màu xanh ngọc dừng lại trước mặt cô.

Cô bị dọa cho lùi sát vào bên đường, ngơ vờ nhìn người trong xe.

Người đàn ông trong xe mặc đồ đen, chiếc kính đen che gần nửa khuôn mặt, anh ta nghiêng đầu nhìn Hàn Gia Lệ mà sung sướng suýt nhảy từ trên xe xuống: “Chị Gia Lệ!!! Sao chị lại ở đây?” Lời nói vừa dứt, người đàn ông đó đã gỡ kính đen trên sống mũi xuống.

Chương 61: Không say không về

“Tiểu Dịch?” Hàn Gia Lệ giật mình nhìn anh ta, cô và Nam Phong Dịch từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể nói là thanh mai trúc mã, từ sau khi cô ra nước ngoài du học bọn họ mất liên lạc, không ngờ đã ba năm rồi không gặp, thằng cha này vẫn có thể nhận ra cô.

Trong lòng Hàn Gia Lệ có cảm giác ảm áp dâng trào, từ lúc về nước đến bây giờ cuối cùng cũng gặp được một người quen rồi.

“Lên xe, đưa chị đi chơi.” Nam Phong Dịch hai tay đặt trên vô lăng, phớt khởi nhìn Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ không nói câu gì nhảy vội lên xe của anh ta, Nam Phong Dịch lái xe đưa cô đến thẳng quán bar có tên là “BONNIE”.

Trong quán Bar tiếng nhạc chất chứa vang lên, ánh đèn nhấp nhoeang mờ ảo, một đám con gái uốn éo cái eo như con rắn nước đầy cám dỗ trên sàn. Dù các tư thế nhảy bốc lửa khiến những tên đàn ông ở đó háo hức hưng phấn.

Hàn Gia Lệ ngồi trong một góc tối, nhìn đêm tối trong nơi xa hoa trụy lạc này, khóe miệng nhếch lên cười chế giễu, ha, đã bao lâu rồi không xuất hiện ở những nơi ăn chơi trác táng này?

“Chị Gia Lệ, mấy năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp.” Nam Phong Dịch cười nâng ly rượu đưa cho Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu uống một hơi hết, sau đó đưa tay vỗ vỗ vào bả vai của anh ta: “Chị chú hôm nay tâm trạng không được tốt, liệu mà dỗ dành cho chị vui!”

“Được, em nghe chị, chị Gia Lệ, bao năm không gặp, hôm nay chúng ta nhất định không say không về.” Nam Phong Dịch vừa nói vừa nhiệt tình cụng vào ly của Hàn Gia Lệ.

Cô không từ chối lần nào, ngẩng cổ uống, hết ly này lại đến ly khác, chẳng mấy chốc đã lơ mơ say.

Khoảng nửa tiếng sau, những chai rượu trên bàn đã cạn sạch sành, ánh mắt cô mông lung nhìn Nam Phong Dịch, hai má ửng đỏ vì say, người ngất ngưỡng.

“Tiểu Dịch, chúng ta uống! Mau uống, không say không về.” Cô xúc động nâng ly rượu hướng về anh ta, tay đung đưa cầm ly rượu không vững dựa trên người anh ta.

“Chị Gia Lệ, đừng uống nữa, chị say rồi, chị sống ở đâu? Em đưa chị về nhé?” Nam Phong Dịch nhìn người con gái trong lòng say đến nỗi gần như không biết gì nữa.

“Không! Không quay về, tôi không có nhà, tôi không về, tôi phải tiếp tục uống.” Nói xong, cô cười ngốc nghếch vài tiếng rồi ngهن cổ dốc cả ly rượu vào trong miệng.

Tiểu Dịch đưa tay cướp lấy ly rượu tay cô: “Chị Gia Lệ, chị không thể uống nữa, đi thôi, em đưa chị về nhà.” Nam Phong Dịch vừa nói vừa dìu cô đứng lên.

Ai mà biết cô say đến nỗi suýt nữa ngã nhào xuống đất, may là Nam Phong Dịch kịp thời ôm lấy cô, Hàn Gia Lệ ra sức lắc lắc đầu, hai tay ôm lấy cổ của Nam Phong Dịch, ánh mắt mơ hồ cười với anh ta: “Không sao, có chị đây chú muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, bác Nam bên đó chị sẽ giúp chú xử lý.....”

.....

Trong một phòng đơn khác của BONNIE, An Tử Thành và Bùi Hạo Hiên đang uể oải ngồi dựa trên ghế sofa, An Tử Thành cau mày lại, dường như đang tính toán gì đó, bên trái bên phải trong lòng Bùi Hạo Hiên có hai người đẹp đang liên tục chuốc rượu cho hắn ta, háo sắc không ai bằng như hắn cũng không chịu yên, một tay mân mê ngực của người đẹp bên tay trái, còn tay kia thì nắn bóp mông của người đẹp bên phải.

Cảnh tượng trong phòng thật là sống động, Bùi Hạo Hiên dường như không thấy đã, lần mò vào trong quần áo của người đẹp mà sờ soạng, nửa ngực căng tròn của người đẹp núng nính lộ ra đập vào mắt hắn.

Chương 62: Bắt cô ta lại cho tôi

An Từ Thành lắc lắc đầu châm điều thuốc, chán nản nhìn cảnh tượng mà Bùi Hạo Hiền phát sóng trực tiếp trước mặt hắn.

Một lúc sau, trong phòng lại bước vào một người phụ nữ, khoảng trên dưới 20 tuổi, khuôn mặt thanh tú, mặc bộ váy dây trễ cổ hở nửa bầu ngực đầy cảm dâm.

An Từ Thành liếc nhìn cô ta, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào, người phụ nữ đó bước đến trước mặt An Từ Thành, rặng chân ngồi lên đùi hắn ta. Tư thế là lướt ông ẹo, đủ khiến đàn ông phải rạo rức hưng phấn.

“Thành Gia, cần người ngồi cùng không?” người đẹp đó cảm dỗ đưa ngón tay hắt cầm An Từ Thành lên, hai bầu ngực đầy đặn áp sát vào bộ ngực rắn chắc của hắn.

Người đàn ông bình tĩnh hút thuốc, dường như không để ý có gì đó trước mắt, mấy giây sau lạnh lùng thốt ra từ mồm hai chữ: “Cút ra…….”

Người phụ nữ vẫn không hết hi vọng, hai đầu vú trước ngực mềm mại chuyển động trên ngực của hắn ta, ngón tay dài mon trón trên mặt của An Từ Thành: “Thành Gia, cho em một cơ hội đi, người ta sẽ phục vụ anh chu đáo.”

An Từ Thành hút một hơi thuốc, há miệng nhả làn khói thuốc đỏ lên mặt người phụ nữ: “Muốn biết hậu quả không nghe lời là gì không?” An Từ Thành không thèm nhìn cô ta, lạnh lùng uy hiếp.

Người phụ nữ đó không dám dây vào hắn nữa, ngay tức khắc đẩy cửa phòng biết điều đi ra ngoài.

An Từ Thành mặt không biểu cảm nhìn bóng dáng cô ta đi ra, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một bóng người ở trong góc phía không xa.

Người đó…… An Từ Thành nheo mắt nhìn cô ta.

Đó là báo hiệu trước khi hắn tức giận.

Bùi Hạo Hiền vẫn đang nhiệt tình chơi với hai người đẹp, áo của người phụ nữ bên phải đã bị hắn ta tụt đến giữa eo, hắn đưa tay vờn vờn trên trêu đùa chỗ nhạy cảm trước ngực của người phụ nữ đó, người phụ nữ bên trái đã bị hắn xé vãi váy trên đùi không thương tiếc, hắn vuốt ve mân mê trên đùi cô ta, dường như tay không đủ dùng, bần không ngớt.

Điều thuốc trong tay An Từ Thành tàn dần, nhìn hai bóng người ở phía không xa, cuối cùng hắn không kiềm chế được.

“A Uy!” hắn cau gập gào lên một tiếng hướng ra cửa, hai giây sau A Uy và Mã Phi cùng lúc đẩy cửa vào.

“Thành Gia, có gì dặn dò ạ?” A Uy hơi cúi người nhìn An Từ Thành.

“A Uy, cậu mang người bắt tên tiểu tử đó lại cho tôi.” An Từ Thành nhìn A Uy giờ tay chỉ về phía không xa.

“Vâng, Thành Gia!” A Uy lập tức nghe lệnh, quay người dẫn huynh đệ hùng hùng hổ hổ lao vào trong đám đông đó.

“Mã Phi, cậu dẫn người con gái đó vào trong xe cho tôi.” An Từ Thành lòng dạ rồi bời ném chìa khóa xe về phía anh ta.

Mã Phi gật gật đầu sau đó cũng lui ra khỏi phòng.

Hàn Gia Lệ vẫn còn đang say sưa uống rượu, Nam Phong Dịch toát mồ hôi hột đỡ lấy cô, tại vì sợ cô không cẩn thận mà ngã xuống đất. Cho nên đành phải giữ chặt lấy eo cô.

Khiến cô không chịu mà như phát điên trong lòng anh.

“Chị Gia Lệ, chị tỉnh lại đi, rốt cuộc là sống ở đâu? Em đưa chị về.” Nam Phong Dịch mặt đầy lo lắng vỗ vỗ vào má của Hàn Gia Lệ, quả thật không được thì đành phải đưa cô đến khách sạn ở một đêm.

Nhưng đúng lúc này, một đám người mặc đồ đen hùng hoả bao vây lấy hai người.

“Các người……muốn làm gì?” Nam Phong Dịch đề cao cảnh giác ôm chặt lấy Hàn Gia Lệ, nhìn đám người áo đen bao vây xung quanh không có chút gì thiện ý.

A Uy dẫn đầu cười đen tối phẩy phẩy tay ra đằng sau: “Lên! Bắt tên tiểu tử lại cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Có gan, thì mày đi

Cảnh tượng lúc đó hết sức lộn xộn, dù cho Nam Phong Dịch có chút võ thuật, nhưng đối đầu với đối phương bao nhiêu người như thế, anh ta không đấu lại được, rất nhanh đã bị bó tay chịu trời.

“Các người làm cái gì thế, thả Hàn Gia Lệ của tôi ra.” Nam Phong Dịch vùng vẫy muốn giữ Hàn Gia Lệ lại, ai mà biết Mã Phi lập tức tách hẳn ra, dẫn Hàn Gia Lệ loạng choạng đi hướng ra cửa quán bar.

“Ha Ha.....Tiểu Dịch tôi về nhà đây.....byebye, ngủ ngon nhé!” Hàn Gia Lệ trước khi rời đi còn mơ màng vẫy tay chào anh ta.

“Chị Gia Lệ!” Nam Phong Dịch cuống cuống nhìn theo bóng dáng Hàn Gia Lệ. Hồng rồi, dẫn Hàn Gia Lệ đi nhất định không phải người tốt gì.

Anh ta cũng chẳng còn kịp nghĩ nữa. Nam Phong Dịch đã bị A Uy áp giải vào trong phòng đơn.

Nhìn khuôn mặt lả lẫm trong phòng, Nam Phong Dịch vẫn không hiểu mình phạm tội gì.

“Các người là ai? Tôi không quen các người.” Nam Phong Dịch hất tay A Uy ra, quay người định đi.

“Có gan, thì mày đi.” Giọng nói lạnh lùng của An Từ Thành vang lên sau lưng, ngay sau đó, khẩu súng ngắn đã dí sát vào lưng Nam Phong Dịch.

Nam Phong Dịch lập tức dừng lại, sau lưng như thổi đến một luồng gió lạnh. Anh ta vẫn bình tĩnh một cách đáng sợ, nói từng câu từng chữ về phía đằng sau: “dù cho chết, cũng nên để tôi chết một cách rõ ràng chứ?”

An Từ Thành bỏ súng xuống ném lên bàn trà, nhìn sau lưng Nam Phong Dịch, lạnh lùng nói: “Vừa nãy người phụ nữ bên cạnh mày.....là của tao!”

Vừa ngay thấy thế, Nam Phong Dịch lập tức xua tay nói: “Anh hiểu lầm rồi? Chúng tôi là bạn thanh mai trúc mã, vừa nãy cô ấy say cho nên mới đứng gần vào tôi như thế.”

“Thanh mai trúc mã.....” An Từ Thành nhìn anh ta, trong miệng lẩm bẩm nói, nếu như giết tên đàn ông này, Hàn Gia Lệ nhất định sẽ trở mặt với mình: “cút.....tao để lại hai tay cho mày, sau này đừng để tao nhìn thấy mày ở cạnh cô ấy lần nữa, nếu không, tay sẽ không ở trên người mày nữa đâu.”

Nam Phong Dịch cố nhịn nổi bực tức trong lòng, nhưng anh ta biết người đàn ông trước mắt không hề đơn giản, không phải kẻ anh có thể đấu lại được, hơn nữa anh ta bây giờ một thân một mình, nếu đấu lại chỉ có thiệt, nghĩ đến đây anh ta không nói câu gì quay người nhanh chóng ra khỏi phòng đơn đó, chẳng thèm quay đầu mà đi thẳng.

An Từ Thành vắt hai chân lên nhau, lạnh lùng nhìn bóng Nam Phong Dịch đi khuất, vẻ tàn bạo hiện rõ trên mặt.

“Đi điều tra thân phận của hắn cho tôi, tư liệu tổ tông 18 đời đều tìm hết cho tôi.” An Từ Thành cau mày trầm tư nhìn A Uy.

A Uy kính cẩn gật đầu với hắn, dẫn người lui ra khỏi phòng.

“Phương thức Thành Gia cậu theo đuổi phụ nữ thật đặc biệt.” Bùi Hạo Hiền vừa tận hưởng người phụ nữ phía dưới vừa còn không quên nói móc hắn.

An Từ Thành đứng lâu, ném một chiếc thẻ vứt lên bàn: “Tiền rượu tính vào thẻ của mình, mình đi trước đây, cậu cứ từ từ mà chơi.” Nói xong, cầm lấy điện thoại trên bàn đi thẳng ra ngoài.

.....

Sau khi ra khỏi BONNIE, An Từ Thành nhìn thấy Hàn Gia Lệ đang ôm một cái cây trước cửa quán bar mà lẩm bẩm tự mình nói, còn Mã Phi đứng bên cạnh ngượng ngùng, nhận lời chỉ trích của những người qua đường, thật là cả đời này bị người phụ nữ này làm cho mất mặt rồi, vốn dĩ muốn đưa cô ta lên xe, nhưng cô ta ra khỏi cửa nhất quyết ôm chặt cái cây sống chết cũng không buông ra.

“Hàn Tiểu Thư, tôi cầu xin cô, chúng ta lên xe đi, lên xe rồi ngủ.” Mã Phi ra sức thuyết phục, cố gắng kẹp cánh tay của cô, ai mà biết cô gio chân đá vào bắp chân Mã Phi một cái, đau đến nỗi không đứng thẳng được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 64: Cầm thú chỉ biết lên giường

“Anh tránh ra, đây là giường của tôi, tôi phải ngủ, ha ha, Mã trợ lý ngủ ngon nhé.” Nói xong dựa đầu vào cây nhắm mắt lại cười một cách ngốc nghếch.

“Hàn tiểu thư, đây không phải giường của cô, đây là cây mà.” Mã Phi xị mặt xuống, gần như bó tay rồi.

“Cô ta làm sao thế?” An Từ Thành tiến lại gần nhìn Hàn Gia Lệ.

Mã Phi đưa tay lau mồ hôi: “Cô ta say quá, vừa bước ra đã ôm cái cây nhất định nói đó là giường của cô ta, Thành Gia, tôi chịu không nổi rồi, người phụ nữ này giao cho anh đó, tôi đi tìm Hiền Gia.”

Còn chưa đợi An Từ Thành mở miệng, anh ta đã ba chân bốn cẳng chạy mất hút.

Nhìn bộ dạng của cô, An Từ Thành không nhịn được cười phá lên, nhìn cô chăm chăm mắt mấy giây, sau đó hần xấn tay áo lên, lùi về sau mấy bước, phi như bay đập vào cái cây đó, ngay tức khắc, Hàn Gia Lệ ôm cây nghiêng người đổ xuống đất.

“A, đau quá!” Cô cau mày mở mắt nhìn, hai tay cuối cùng cũng buông cái cây đó ra. Lúc này cô nằm trên đất, mắt chớp chớp đờ đẫn nhìn bầu trời.

An Từ Thành đi đến bên cạnh cô, cúi người bế ngang cô lên, sau đó mở cửa xe, ném cô vào ghế sau.

“Thả tôi sao! An Từ Thành anh là đồ khốn nạn!” Cô ra sức đập tay vào đầu hần, hần chán ghét nhìn cô, mái tóc đẹp trai bị cô làm cho rối bời.

An Từ Thành dang tay vòng qua vai cô, một tay giữ chặt lấy hai cổ tay của cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Cô dám ra ngoài uống rượu say cùng một tên đàn ông khác, người con gái như cô rốt cuộc còn biết xấu hổ hay không?” hần đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào má cô, cứ nghĩ đến dáng vẻ tên đàn ông đó ôm cô, lửa trong lòng hần như đang bốc lên.

“Anh tránh ra, tôi phải tìm tiểu Dịch tiếp tục uống rượu.” Cô ra sức đẩy hần ra, đầu đau kinh khủng. Đường như cô không còn nhìn rõ khuôn mặt trước mặt nữa.

“Được, cô cứ thử xem, để tôi nhìn thấy cô nắm tay tên đàn ông đó lần nữa!” hần tức giận nhìn cô nói.

“Không phải việc của anh, anh tránh ra, tôi ghét nhất loại cầm thú như anh, anh ngoài việc lên giường anh còn biết làm gì nữa?” Bàn tay nhỏ bé của cô giơ lên tát vào mặt hần một cái.

An Từ Thành bị cô chọc tức đến nổi sắc mặt biến xanh, người phụ nữ này thật là.....nghe nói sau khi uống rượu sẽ chỉ tuôn ra lời thật lòng. Lẽ nào hình tượng của hần trong lòng cô chỉ là....chỉ là một con cầm thú biết lên giường thôi sao?

“Đúng, tôi chỉ biết lên giường, có muốn bây giờ thử trên xe luôn không?” Hần ôm cánh tay cô chặt hơn, cúi đầu ghé sát khuôn mặt đẹp trai của hần vào gần cô.

Hàn Gia Lệ đột nhiên cười lên, đầu ghé vào gần tai hần, khẽ cắn vành tai hần, giọng ồ ồ nói: “Sợ rằng không được rồi, bà cố nội của anh hôm nay đang đến kỳ kinh, muốn thì anh đi mà tự giải quyết đi.”

Nghe thấy lời này, An Từ Thành vội đưa tay bế cô lên khỏi ghế sau, quả nhiên, chiếc thảm xe đất đỏ mấy ngày trước hần bỏ một đồng tiền mua đã bị phía dưới của cô làm loang đỏ một mảng.

Còn chưa đợi hần kịp phản ứng, Hàn Gia Lệ ngồi phịch mông xuống, ngồi hần lên đùi hần, đầu không ngừng lắc lư nghiêng ngả đập vào đầu hần.

Chết tiệt! Quân của hần! Hần nhìn người phụ nữ trong lòng mà như phát điên, có cảm giác muốn đâm chết cô ta.

“An Từ Thành, tôi đau đầu quá.” Cô nắm lấy áo somi trước ngực hần, miệng lầm bầm mơ màng nói, không biết hành động này đối với An Từ Thành mà nói, đây sức cảm dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Máu rửa vịnh tiên thủy

Nếu là trước đây, hần đã hắt người phụ nữ đó ra, nhưng người phụ nữ này.....cô càng muốn nổi loạn, tìm hần dường như cũng dao động theo, hần để cô nằm thẳng trên ghế sau, nhìn cô ôm bụng mình cau mày lại.

Hắn hơi sững người, nhìn bộ dạng cô hình như rất đau? Ngay sau đó giờ bàn tay chậm chậm đặt lên bụng cô, đột nhiên hắn nhớ đến gì đó, nhanh chóng cầm ví tiền quay người xuống xe.

Trong siêu thị cũng chỉ có vài người.

An Tử Thành không chút ngại ngùng đi thẳng đến quầy băng vệ sinh, nhìn đủ loại nhãn hiệu bày trước mắt không biết nên chọn cái nào.

Bên cạnh có mấy nữ sinh vẻ mặt háo sắc chăm chăm nhìn hắn.

“Woa, người đàn ông đó đẹp trai quá.”

“Ngưỡng mộ quá, bạn gái của anh ấy thật hạnh phúc, nếu như bạn trai tớ nguyện vì tớ mà đến siêu thị mua băng vệ sinh, tớ nhất định cảm động mà chết mất.”

Nghे tiếng thì thảo bên cạnh, An Tử Thành không biết chọn loại nào, quay người nhìn ba nữ sinh háo sắc bên cạnh, mỉm cười ảm áp, hỏi mấy cô đó: “Ba người đẹp, có thể nói cho tôi biết loại nào dùng tốt không?”

Một nữ sinh xúc động cuống quýt chạy đến quầy, cầm một gói 360 độ nhét vào trong tay An Tử Thành: “Cái này tốt, bọn em đều đã dùng rồi.”

An Tử Thành cười nháy mắt với cô ta, tay phải giơ lên ra hiệu tư thế ok, sau đó cầm băng vệ sinh trong tay nhanh chóng đi ra quầy thu ngân.

“Woa.....đẹp trai quá.....”

Khi hắn cầm băng vệ sinh quay lại trong xe thì Hàn Gia Lệ đã nằm ở ghế sau yên tĩnh ngủ rồi. Đặt băng vệ sinh trong tay xuống nhìn người phụ nữ trong xe tự cười thầm, ôi, thật không thể tưởng tượng, mình lại đi làm những thể loại việc như thế này.

Ánh trăng kéo dài bóng dáng đằng sau, An Tử Thành chậm chậm lái xe về Vịnh Tiên Thủy.

Trong phòng tắm xuân sắc vô hạn, thử nhiệt độ nước, sau đó An Tử Thành bế Hàn Gia Lệ cởi sạch rồi đặt vào bồn tắm.

Cầm khăn mặt cẩn thận lau người cho cô, mặt Hàn Gia Lệ đỏ bừng lên, hơi thở mãnh liệt khiến bầu ngực đầy đặn cũng phập phồng theo, cô có thân hình gọi cảm có thể chinh phục bất cứ tên đàn ông nào.

Đương nhiên, An Tử Thành cũng bị mê hoặc, mặc dù hắn chưa bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng trước nay chưa có cơ thể một người phụ nữ nào có thể khiến hắn nghiện như nghiện thuốc phiện thể này.

Cơ thể An Tử Thành rạo rực khó chịu, nhìn thân hình gọi cảm hình chữ s của cô, hắn lại muốn cô ở trong nhà tắm, nhưng cứ nghĩ đến cô đang đến kỳ kinh lại cộng thêm đau bụng kinh, nên cuối cùng cũng không làm việc cảm thú đó.

Nhấc cô từ trong nước lên, lau sạch nước trên người rồi bế cô lên giường, hắn xé túi băng vệ sinh đó, nghiên cứu xem dính thể nào vào quần lót, ngờ nghịch dán không biết mất bao lâu mới bằng phẳng vuông vắn được, sau khi mặc quần áo cho cô xong mới đắp chăn lại, cuối cùng cũng nhìn cô thở phào một hơi.

Lấy khăn tắm, quay người chạy vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh dội vào người, cơ thể mới không còn cương cứng bứt rứt nữa, quay lên giường ôm Hàn Gia Lệ ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại không còn nhìn thấy bóng dáng An Tử Thành đâu, Hàn Gia Lệ ngồi dậy day day hai bên thái dương, bất chợt nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy, đưa tay với tờ giấy, cúi đầu nhìn nét chữ viết bên trên.

“Máu cô rửa Vịnh Tiên Thủy à? Quần của tôi và thậm chí ghế ngồi trong xe Land Rover của tôi đều bị kinh nguyệt của cô loang cả ra rồi, hôm nay cô ở nhà ngoan ngoãn giặt sạch cho tôi! Chưa giặt xong không được ra khỏi cửa!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Âm mưu của Bạch Phi Phi

Còn chưa đọc xong, mặt Hàn Gia Lệ đã đỏ như con tôm luộc, không biết tối qua cô làm gì mà đến kinh nguyệt cũng bị hắn ta nhìn thấy rồi.

Cô cúi đầu kiểm tra cơ thể mình, ngờ vực nhìn chiếc quần lót và băng vệ sinh đã bị thay, lẽ nào.....băng vệ sinh là do hắn dán?

“Thật là mất mặt!” Cô xấu hổ đưa tay vỗ vỗ vào đầu mình, hận không thể đập đầu chết ngay, xuống dưới mang quần và thậm chí lông cừu ở xe của anh ta cho vào máy giặt.

Kết quả hiện rõ.....chiếc thâm lòng cừu quý giá không xù bị máy giặt giằng xé, quần dài nhăn nhúm.

Đi ra khỏi phòng, trong biệt thự không có ai, chỉ có thím Trần đang ở trong bếp không biết đang nấu món gì.

Thím Trần là người gốc ở đây, thuần phác giản dị, nhưng nấu ăn cực kỳ ngon, mỗi khi nhìn vào mắt mọi người cười rất thân thiện.

“Thím Trần, mọi người đâu rồi ạ?” Hàn Gia Lệ vừa đi xuống cầu thang vừa nhìn Thím Trần nói.

Bóng dáng bận rộn của thím Trần từ trong bếp thò đầu ra, hiền hậu cười vẫy vẫy tay về phía cô.

“Hàn Tiểu Thư, cô tỉnh rồi? thiếu gia bảo tôi hầm tổ yến bồi bổ cho cô, mau xuống ăn đi.”

“Cảm ơn thím Trần!” Hàn Gia Lệ lễ phép trả lời, nhanh chân bước xuống, nhưng đúng lúc này, gót chân đột nhiên trượt một cái, Hàn Gia Lệ không đứng vững mất thăng bằng ngã lún từ trên cầu thang tầng hai xuống.....

“A.....” trong biệt thự vang lên tiếng hét kinh hoàng, sau đó chìm vào tĩnh mịch một cách đáng sợ.

Nghe thấy tiếng hét đó, bát canh tổ yến trong tay thím Trần rơi xuống đất, lập tức chạy ra khỏi phòng bếp, Hàn Gia Lệ đã ngất ở chiếu nghỉ cầu thang tầng một, trên trán do bị va đập mạnh nên có vết máu chảy ra.

“Hàn tiểu thư.....” Thím Trần hoảng sợ hét lên, ra sức lắc người Hàn Gia Lệ.

“Hàn tiểu thư, cô tỉnh lại đi, công không sao chứ? Tỉnh lại đi.....” Thím Trần lo lắng bất an, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Trong chiếc BMW màu đỏ không xa, Bạch Phi Phi nhủ mày, nhìn cảnh tượng Hàn Gia Lệ ngã xuống tầng một qua cửa sổ, khóe miệng nhếch lên cười nham hiểm.

Vừa nãy cô ta tranh thủ thím Trần không chú ý, lén lút đi vào biệt thự, ở chiếu nghỉ tầng hai đổ cả một bình dầu Kim Long.

“Hàn Gia Lệ, đây chính là hậu quả của việc động đến tôi!” Cô ta cười gian xảo, sau đó khởi động xe nhanh chóng rời khỏi Vĩnh Tiên Thủy.

.....

Trong phòng họp tập đoàn An Dương.

Trong phòng họp lớn, mấy vị lãnh đạo của công ty ngồi quanh chiếc bàn tròn to rộng, bầu không khí yên lặng có chút đáng sợ, dường như ở tập đoàn đang đợi nhân vật quan trọng nào đó.

Trên vị trí ở phía đầu của bàn họp vẫn để trống, ngay sau đó An Tử Thành cầm một tập tài liệu, biểu cảm nghiêm khắc, đi vào vị trí phía đầu đó ngồi, Mã Phi cũng đi theo sau, ngồi ở phía sau của An Tử Thành.

“Rầm.....” đứng ở ngay trên đầu, An Tử Thành hằm hằm đập tập tài liệu đó xuống bàn.

“Resort nghỉ dưỡng màu xanh là ai đang làm?” An Tử Thành tức đến nổi ngực phập phồng, mắt như mắt sói chăm chăm quét một lượt những người ngồi quanh bàn.

Trong phòng họp im phăng phắc, đến hơi thở cũng nghe rõ, mấy giây sau đó.....

“Tổng tài.....là.....là tôi.” Một người phụ nữ khoảng trên dưới hai năm hai sáu tuổi run rẩy từ vị trí ngồi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Xảy ra chuyện rồi

An Tử Thành nhìn chăm chăm người phụ nữ đó, cầm lấy tập tài liệu trên bàn rồi ném lên người người phụ nữ đó: “Vương Đình, đầu cô vẫn bình thường chứ? Bỏ 2800 vạn để mua khu nghỉ dưỡng nông thôn màu xanh, trước đây tôi đã nói rõ phải hạ thấp được giá, không hạ được thì bỏ đi, đối với chúng ta mà nói khu nghỉ dưỡng nông thôn không có giá trị lợi dụng lớn đến thế, cô bỏ lời của tôi ngoài tai phải không? Việc quan trọng như thế không nói với tôi một tiếng mà cô dám ký thẳng hợp đồng với bọn họ, tôi nói cho cô biết, 2800 vạn đó đủ để có thể mua được hai resort nghỉ dưỡng xanh rồi, cô khiến công ty tổn thất gần 1400 vạn! Vương Đình, tôi thật nghi ngờ cô có phải do gián điệp công ty đối phương phái đến không!”

Rất ít khi nhìn thấy An Tử Thành cáu giận như thế, mọi người trong phòng họp thì nhau lau mồ hôi, cúi đầu không dám nói gì, ánh mắt dè dặt nhìn Vương

Đình.

“Tổng.....tổng tài!” Vương Đình bị dọa cho không biết nói gì, đúng lúc này, điện thoại của An Từ Thành đột nhiên vang lên, hần cúi đầu liếc thấy thím Trần gọi đến, lập tức tắt đi, trong lòng đang bị người phụ nữ Vương Đình ở trước mắt làm cho tức điên lên rồi.

“Đừng nói nữa, Vương Đình, bắt đầu từ hôm nay chính thức nghỉ việc!” Sau đó quay người nói với Mã Phi: “Mã Phi, lập tức liên hệ luật sư Trương cho tôi, tôi phải truy tố trách nhiệm pháp luật của cô ta.”

Vương Đình vừa nghe đã ngã nhào ra đất, bị dọa cho khóc òa lên: “Tổng tài, cầu xin anh, cầu xin anh đừng tố cáo tôi, tôi thật sự không cố ý, tôi đã cố hạ thấp giá nhưng bên đối phương nhất quyết không nhượng, tổng tài, cầu xin anh, đừng tố cáo tôi.....”

Mọi người lau mồ hôi đồng tình nhìn Vương Đình ngồi trên đất không dám nói gì. Trong phòng họp căng thẳng, ngoài An Từ Thành ra, không ai dám nghe điện thoại trong phòng họp, thậm chí tắt nguồn xông mới dám vào.

Lại là thím Trần, hần trong lòng rối loạn nhìn điện thoại, ấn nút nghe: “Alo, thím Trần, tôi đang họp, có việc gì đợi lát nữa tôi sẽ gọi lại cho thím.” Nói xong định tắt máy, nhưng giọng nói của thím Trần ở đầu dây bên kia cuống quýt gào lên.

“Thiếu Gia, xảy ra chuyện rồi, Hàn tiểu thư bị ngã từ trên cầu thang xuống, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh.”

“Cái gì!” Tim An Từ Thành đập liên hồi: “Thím Trần, thím lập tức gọi xe cấp cứu, tôi sẽ lập tức về ngay!” Nói xong, bực bội ném tập tài liệu trong tay xuống, không buồn nhìn những người trong phòng họp, quay người đi thẳng ra phía cửa.

“Thành Gia! Xảy ra chuyện gì vậy?” Mã Phi cau mày cảm thấy có gì đó bất ổn, cũng đi theo xong.

Mã Phi lái xe, hai người lao nhanh về Vịnh Tiên Thủy, trên đường đột nhiên lại nhận điện thoại của thím Trần, nói xe cấp cứu đã đưa Hàn Gia Lệ đến bệnh viện rồi, Mã Phi lập tức quay xe đến bệnh viện.

Bên ngoài phòng kiểm tra, thím Trần hai tay nắm chặt vào nhau, căng thẳng đi đi lại lại.

Từ xa đã nhìn thấy Mã Phi và An Từ Thành hai người đang chạy nhanh về phía bà.

“Thế nào rồi thím Trần?” An Từ Thành căng thẳng giữ lấy vai thím Trần, vừa thở hắt hắt vừa lo lắng hỏi.

“Vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, Thiếu Gia, là tôi không tốt, không chăm sóc tốt Hàn tiểu thư, tại sao đột nhiên lại ngã từ trên lầu xuống chứ.” Cứ nghĩ đến bộ dạng đầu đầy máu hôn mê bất tỉnh của Hàn Gia Lệ, giọt nước mắt hối hận thím Trần lại rung rung trong khóe mắt rồi trào xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Giám sát 24h

“Đừng lo lắng thím Trần, sẽ không sao đâu.” An Từ Thành an ủi vỗ vỗ vào bà vai thím Trần, trên mặt lóe lên vẻ nghi ngờ, đang bình thường tại sao đột nhiên lại ngã từ trên cầu thang xuống chứ? Không phải sự cố ngoài ý muốn đấy chứ.....”

“Vâng vâng, Hàn tiểu thư phúc to mệnh lớn, nhất định sẽ không sao.” Thím Trần vừa khóc vừa lau nước mắt.

Biểu cảm trên mặt An Từ Thành trầm xuống, hần nghiêng đầu lạnh lùng nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng cấp cứu, đột nhiên nghĩ ra gì đó.....

“Thím Trần, Phi Phi cô ta đã quay về chưa?” An Từ Thành nhìn thím Trần neho mắt lại.

Thím Trần vội vàng gật đầu: “Vâng, Bạch tiểu thư hình như thật sự tức giận, sau khi rời đi vẫn chưa quay về.”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên bị người đẩy ra, một bác sĩ mặc áo blue trắng nhìn bọn họ kéo khẩu trang xuống.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” An Từ Thành bước đến trước mặt ông ta, nét mặt căng thẳng hỏi hộp hỏi.

“Hoi bị chấn động đầu và bấp chân bị trật xương, không nguy hiểm đến tính mạng, có điều mời người nhà lập tức làm thủ tục để người bệnh nhập viện.” Nói xong, bác sĩ tiếp tục đeo khẩu trang quay người đi.

An Từ Thành cuối cùng cũng thở phào một hơi, quay người nhìn Mã Phi: “Mã Phi, cậu giúp tôi đi làm thủ tục nhập viện, tôi cần phòng bệnh Vip tốt nhất, phòng năm sao tốt nhất có y tá và bác sĩ chuyên gia tốt nhất!”

“Vâng! Thành Gia.” Mã Phi quay người đi đến quầy phục vụ, trong lòng vẫn thắc mắc, tình cảm con người thật là thứ khó hiểu, trước đây không lâu hai

người còn như kẻ thù không đội trời chung, bây giờ đã lại tìm liên tìm rồi.

“Thiếu Gia, tôi quay về hầm chút cháo, rồi mang đến cho Hàn tiểu thư.” Thím Trần có chút lo lắng nhìn phòng cấp cứu.

“Thím về trước đi.” An Từ Thành vẫy vẫy tay với thím Trần. Thở dài một hơi, đang định vào thăm Hàn Gia Lệ, nhưng đúng lúc này, điện thoại của hắn lại vang lên.

Lấy điện thoại ra nhìn, là Lão An gọi đến, trong lòng đã mệt lại thêm bao nhiêu phiền phức, ngoài có chuyện gấp ra, Lão An thông thường sẽ không gọi cho hắn ta. Lần này, lại là chuyện gì nữa đây?

Do dự một lúc, hắn vẫn ấn nút nghe: “Ba, có chuyện gì thế?”

Trong điện thoại chuyển đến âm thanh một người con gái khóc nức nở, An Từ Thành đang khó hiểu, giọng nói nghiêm khắc của lão An vang lên: “Cho con 20 phút, lập tức quay về Vịnh Tiên Thủy cho ba, lão từ tính sổ với con.”

“Ôi, ba!” tút tút.....còn chưa nói xong, Lão An đã ngắt điện thoại.

An Từ Thành nhắm mắt lắc lắc đầu, ném chiếc điện thoại lên ghế băng dài ngoài hành lang bệnh viện, lưng dựa vào tường, cúi đầu, ngón tay đan vào tóc.

“Thành Gia, sao thế?” Mã Phi sau khi làm thủ tục sau quay lại, nhìn bộ dạng mặt mày ủ rũ của An Từ Thành, có chút kỳ lạ.

An Từ Thành ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn Mã Phi: “Lão già quay về rồi, tôi bây giờ phải quay về ngay, cậu ở lại bệnh viện chăm sóc cô ấy, 24h không được rời đi, nếu như cô ấy mất một sợi tóc tôi sẽ tính sổ với cậu.” Nói xong vỗ vỗ vai Mã Phi, cầm điện thoại lao như bay ra ngoài cổng viện.

“Yên tâm đi Thành Gia.” Mã Phi quay lại phòng cấp cứu, gọi người chuyển Hàn Gia Lệ đến phòng bệnh VIP. Nhớ lại lời An Từ Thành dặn dò, anh ta không dám lơ là, chuyển một chiếc ghế, 24h liên tục chăm cô.

.....

An Từ Thành quay về đến Vịnh Tiên Thủy thì thấy Bạch Phi Phi đang bám chặt vào cánh tay Lão An mà khóc đau lòng.

“Bác An, con thấy con và anh Từ Thành vẫn nên hủy bỏ hôn ước, anh Từ Thành đã có người mà anh ấy thích rồi.” Bạch Phi Phi lau nước mắt meo meo nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mày là đồ súc vật

Lão An lấy lòng vỗ về tâm tư Bạch Phi Phi: “Phi Phi con đừng nói lời ngốc nghếch, bác sẽ làm chủ con chon, con là con dâu hoàn hảo nhất trong lòng bác, lần này thật khiến con chịu ức ức rồi.”

“Bác An, bác không biết anh Từ Thành quá đáng thế nào đâu, anh ấy đuổi con về nhà họ Bạch bao nhiêu ngày, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho con, chưa kết hôn đã thế này, sau này kết hôn rồi thì sẽ như thế nào?” Bạch Phi Phi khóc bù lu bù loa lên, nũng nịu dụi vào lòng lão An.

“Phi Phi, con yên tâm, lần này bác nhất định sẽ dạy dỗ cho thằng con bất hiếu một trận, thay con trút giận.” Lão An nắm chặt cây ba toong, không ngờ mình mới rời đi có mấy ngày, Từ Thành tên tiểu tử thối đã coi trời bằng vung rồi.

Bạch Phi Phi cụp mắt tiếp tục giả bộ: “Bác An, bác đừng làm khó anh Từ Thành, anh Từ Thành đã không thích con, con chỉ cần hủy bỏ hôn ước là được, không muốn truy cứu quá nhiều, dù sao, con vẫn thích anh Từ Thành.” Bạch Phi Phi làm ra vẻ đáng thương, bộ dạng như bị người ta ức hiếp.

Đứng ở góc nhà mãi một hồi lâu, cuối cùng An Từ Thành không nén được, không ngờ Bạch Phi Phi lại chạy đến chỗ lão An làm loạn, việc này thật sự ngoài dự liệu của hắn.

Hắn bình phục tâm trạng, cố gắng mỉm cười, đi về phía bọn họ.

“Ba, sao ba lại đến thế?” An Từ Thành coi như không có chuyện gì đi thẳng về phía trước mặt Lão An, nét mặt thành kính, sau đó lại nhìn sang Bạch Phi Phi: “Phi Phi, anh đang định đến nhà họ Bạch đón em, mấy ngày trước là anh không tốt, anh xin lỗi.” An Từ Thành hạ thấp thân phận cười trừ.

Lão An tức giận nắm chặt batoong, đứng dậy giơ chiếc gậy batoong đập vào lưng An Từ Thành: “Mày là đồ súc vật, mày còn biết quay về à? Lúc lão từ đi đã nói với mày thế nào? Mày để lời của ba ngoài tai à?”

An Từ Thành không né tránh, đứng chịu đòn của lão An, trong mắt đầy vẻ sắc lạnh, hai tay nắm chặt lại với nhau.

Bạch Phi Phi cuống cuống chạy đến kéo tay lão An: “Bác ơi bác đừng đánh anh ấy, đều là cháu không tốt, bác đừng đánh anh ấy.”

Lão An đẩy Bạch Phi Phi sang một bên: “Phi Phi, cháu đừng nói đỡ cho thằng súc vật này, không đánh nó, nó sẽ không nhớ, hôm nay bác phải đánh chết nó.” Nói xong, lại giờ batoong lên đập vào lưng An Từ Thành.

An Từ Thành vẫn không hề né tránh, trên mặt không chút biểu cảm không đau không đớn.

Bạch Phi Phi thật sự xót xa, ôm lấy An Từ Thành thương xót nhìn lão An: “Bác An, cháu cầu xin bác, bác nể mặt cháu đừng đánh anh ấy nữa.” Nước mắt lăn ra rơi trên mặt.

Lão An vẫn không hề tha cho hắn: “Phi Phi cháu tránh ra, hôm nay nếu như hắn không cho bác câu trả lời hài lòng, bác sẽ không tha cho nó, con cháu ngoan ngoãn hiền thảo tốt như Phi Phi cháu mà hắn còn không coi ra gì, thật muốn làm ta tức chết mà.” Còn chưa nói xong, lão An lại giờ gây đánh hắn ta nhưng bị Bạch Phi Phi giữ lại.

“Bác An, bác đừng đánh nữa, anh Từ Thành đã biết lỗi rồi, anh ấy nhất định sẽ thay đổi, cầu xin bác đừng đánh nữa.” Bạch Phi Phi ảm ức xị mặt xuống, ngay lập tức kỳ xuống xin xỏ lão An.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Sinh cho ta một đứa cháu trai

An Từ Thành nhìn An Từ Thành quỳ trên đất cười lạnh lùng, sau đó đưa tay kéo cô ta lên: “Phi Phi, em yên tâm đi, cây gậy gãy đó của ông ấy không đánh chết anh được đâu.” Nói xong, ánh mắt sâu xa lạnh thấu xương nhìn Lão An, có gì đó như muốn thôn tính lão ta vậy.

“Mày.....” Lúc này Lão An bị hắn kích giận, lao lên giờ tay tàn nhẫn cho hắn một cái bạt tai: “Mày là đồ súc vật, dám nói với tao như thế à, mày mọc đủ lông đủ cánh rồi phải không? Nếu như không có tao, mày có được ngày hôm nay hay không?”

Chịu sự sỉ nhục của ông ta, An Từ Thành nắm chặt hai bàn tay lại, ngón tay đâm vào trong lòng bàn tay, hắn thật sự muốn ra tay đâm chết lão già trước mặt, nhưng lý trí bảo hắn, bây giờ chưa phải lúc, hắn nhẫn nhịn phải nhin.

Bạch Phi Phi khóc nức nở, nhìn trên mặt An Từ Thành hắn dấu Bạch Phi Phi ngón tay đỏ dấy mà xót xa khôn ngớt: “Bác, đều là con không tốt, bác muốn đánh thì đánh con đi, con không cho bác đánh anh Từ Thành nữa.” Bạch Phi Phi ôm chặt lấy An Từ Thành sống chết chống lại.

Lão An thở dài một hơi, tâm trạng cuối cùng cũng bình tâm lại: “Phi Phi, con không thể như thế được, để con ở nhà họ An chịu ảm ức, để hắn tự cam đoan, nói đến lúc ta hài lòng về chuyện này mới được.” Lão An cũng lùi bước, chấp hai tay ra sau lưng.

Bạch Phi Phi giữ chặt lấy cánh tay của An Từ Thành, ngẩng đầu thương xót nhìn hắn: “Anh Từ Thành, anh nói vài câu đi, cứng đầu đầu không có lợi gì cho mọi người.”

An Từ Thành sưng vài giây, những điều phức tạp trong mắt không ai có thể hiểu, sau đó quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười, dường như vừa nãy chưa hề có chuyện gì xảy ra, hắn nhìn lão An gật gật đầu: “Ba, đừng giận nữa, con sai rồi, con cam đoan sau này sẽ không khiến ba tức giận nữa, con sẽ đối tốt với Phi Phi, tuyệt đối sẽ không để cô ấy phải chịu ảm ức nữa, bố yên tâm đi.”

Bạch Phi Phi mỉm cười, vội đỡ lời theo: “Bác An, bác xem, anh Từ Thành đã xin lỗi rồi, bác tha thứ cho anh ấy đi, sau này chúng con sẽ rất hạnh phúc, sẽ không cãi nhau nữa.”

Lão An chống ba toong, biểu cảm trên mặt dịu xuống, quay đầu, giọng nói vẫn nghiêm khắc: “Nể mặt Phi Phi, lần này ba tha cho con, lần sau nếu như con còn ức hiếp Phi Phi, ba sẽ đánh chết con.” Nói xong, chống gậy đi từ từ ra phía cửa.

“Bác An yên tâm đi.” An Từ Thành nhìn bóng dáng lão An, khoe miệng nở nụ cười đắc ý.

Đi được một nửa lão An đột nhiên quay người lại, nhìn hai người mặt vẫn vẻ nghiêm túc: “Hai con mau sinh cho ta một đứa cháu trai, nhà lão Vương của Lí Thị đã có hai cháu trai rồi, nhà họ An chúng ta không thể thua kém được.”

“Bác An.....” Bạch Phi Phi nhìn ông ta cúi đầu ngại ngùng.

“Ha ha, cố gắng nhé Phi Phi.” Nói xong, chống gậy mất hút ngoài cửa cầu thang.

An Từ Thành thở dài một hơi, nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, không biết Gia Lệ tỉnh hay chưa, có Lão An ở nhà, bây giờ không thể đến bệnh viện tìm cô ấy, tránh việc lão già phát hiện sự tồn tại của Hàn Gia Lệ, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Một mỗi nhắm mắt lại, bây giờ cũng đành phải đợi tin tức của Mã Phi. May là hôm nay Gia Lệ vừa chuyển đến bệnh viện, nhìn tình hình này vẫn nên để cô ấy ở lại bệnh viện thêm vài ngày.

Hắn tính toán kỹ lưỡng trong lòng.

.....

Bệnh viện.

Cơ thể Hàn Gia Lệ hồi phục rất nhanh, vừa tỉnh chưa được bao lâu đã có thể ngồi dậy ăn cơm rồi, ngoài bắp chân phải không thể cử động, những chỗ khác tất cả đều bình thường. Xem ra, không nghiêm trọng như bác sĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nam Phong Dịch

Mã Phi nằm ở ghế tựa một bên ngủ gà ngủ gật, thím Trần ngồi cạnh giường Hàn Gia Lệ nhìn cô xúc từng miếng to cháo mà bà nấu.

“Hàn Tiểu thư, cô cứ ăn từ từ, trong cạp lồng vẫn còn rất nhiều.” Thím Trần nhìn Hàn Gia Lệ cười hiền hậu.

Hàn Gia Lệ vừa ăn vừa giơ ngón tay cái biểu thị tán dương với thím Trần: “Cảm ơn thím, Thím Trần, đây là món cháo ngon nhất mà tôi từng ăn.”

Nghe lời khen ngợi của Gia Lệ, thím Trần cười xúc động: “Hàn tiểu thư, cô mà thích ăn, ngày nào thím Trần tôi cũng nấu cho cô, có điều cô phải mau khỏe lại đây.” Thím Trần trong lòng rất thích người con gái này, nhìn cô ấy và thiếu gia giống nhau, không coi bà như người làm, cảm giác này rất khó tả.

“Thím Trần, thím thật tốt.” Hàn Gia Lệ vui vẻ đưa một tay vòng qua cổ thím Trần, thân thiết giống như đối với mẹ của mình vậy.

“Hàn tiểu thư, mau ăn đi, nếu không cháo sẽ nguội mất.” Thím Trần khẽ vỗ nhẹ lưng cô.

“Vâng!” Hàn Gia Lệ buông bà ra, tiếp tục ăn nhồm nhoàm bát cháo trong tay, đột nhiên ngừng đầu nhìn thím Trần chớp chớp mắt: “Thím Trần, thím sau này gọi tôi là Gia Lệ được rồi.”

Đúng lúc này, ngoài cửa có một bóng người mặc đồ đen đột nhiên đi lướt qua, mấy giây sau bóng người đó đi lùi lại, nghi ngờ nhìn vào trong phòng bệnh: “Chị Gia Lệ!” Nam Phong Dịch nhìn người ở trên giường mà xúc động hét lên một tiếng.

“Tiểu Dịch? Sao em lại ở đây?” Hàn Gia Lệ đặt bát cháo trong tay xuống giật mình ngỡ ngàng nhìn anh ta.

Nam Phong Dịch xúc động chạy vào phòng bệnh chỉ thiếu nước ôm chầm lấy cô: “Chị Gia Lệ, chị làm sao thế? Sao lại nhập viện thế? Trán chị làm sao thế? Còn cả chân chị tại sao lại nẹp vào thế này? Trời đất ơi! Có phải là tên đàn ông tồi hôm đó làm không?” Nam Phong Dịch đột nhiên kích động đứng lên, nét mặt tức giận: “Mẹ kiếp, dám ức hiếp chị Gia Lệ của em, em đi tìm hắn.” Nói xong hùng hùng hổ hổ đang định đi.

Hàn Gia Lệ vội vàng kéo tay anh ta lại: “Ôi, Tiểu Dịch, không phải đâu, không liên quan đến anh ta, là chị không cẩn thận bị ngã từ cầu thang tầng hai xuống, em xem, ngã làm cho bắp chân trật xương rồi.” Nhìn bộ dạng lo lắng của Tiểu Dịch, Hàn Gia Lệ không nhịn được cười cười.

“Chị Gia Lệ, sao chị lại không cẩn thận thế chứ? Thật khiến người khác lo lắng chết mất.” Biểu cảm của Nam Phong Dịch bình tĩnh lại chút, lại quay lại bên cạnh Hàn Gia Lệ.

“Chị không phải đã không sao rồi sao? Em còn lo lắng gì chứ? Đúng rồi, còn chưa báo chị tại sao em lại ở đây? Bị ốm à?” Hàn Gia Lệ nhìn trái nhìn phải, anh ta vạm vỡ cường tráng thế này, đâu có giống vẻ ốm đau gì.

“Em đến để thị sát, nhà Nam Phong mới đây đã mua lại bệnh viện này, bỏ giao cho em quản lý, đúng hôm nay có thời gian nên em qua xem.” Nam Phong Dịch nhìn Gia Lệ nhún nhún vai nói.

Lúc này, Mã Phi ngủ ở bên cạnh đột nhiên tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Nam Phong Dịch thẳng cha này đang ngồi ở cạnh giường. Anh ta không nói câu gì, xách tên tiểu tử đó, ném thẳng ra ngoài.

“Này, anh làm cái gì thế? Tên đàn ông như anh, dám ngang nhiên hống hách trên địa bàn của tôi, việc tối hôm đó, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đấy!” Nam Phong Dịch gầm gừ trừng mắt lớn tiếng nói với Mã Phi, chỉ mấy giây sau, tất cả bảo vệ trong bệnh viện lập tức xông lên, nhìn chăm chăm như hổ đói vào Mã Phi.

“Thiếu Gia, anh không sao chứ? Cần chúng tôi giúp anh ném hắn ta ra ngoài không ạ?” Tổ trưởng tổ bảo vệ, lên trước dè dặt hỏi.

“Không cần đâu, chúng tôi lập tức đổi bệnh viện!” Mã Phi phẩy tay về phía bọn họ, Thành Gia đã giao phó, không để cho tên tiểu tử này mon men gần Hàn Gia Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Anh liệu mà làm đi

“Mã trợ ký, tại sao phải đổi? Tôi không muốn đổi, tôi rất thích nơi này.” Hàn Gia Lệ nhìn anh ta nét mặt không hài lòng.

Mã Phi quay đầu nhìn Hàn Gia Lệ: “Thành Gia đã dặn dò, để tên tiểu tử này tránh xa cô chút.”

“Mã Trợ lý! Anh coi như mở một mắt nhắm một mắt đi, dù sao An Từ Thành không ở đây, anh không nói, ai mà biết được chứ.” Trong lòng Hàn Gia Lệ đã thầm chửi mắng 180 lần An Từ Thành tên biến thái này, tên đàn ông này rốt cuộc có nhằm chán hay không, đến bạn của cô hẳn cũng muốn can thiệp.

“Không được!” Mã Phi nghiêng đầu, thái độ kiên quyết.

Hàn Gia Lệ nhìn anh ta nghiêng răng dần mặt anh ta: “Không được cũng phải được, nếu không tôi sẽ nói với An Từ Thành, nói anh cưỡng hiếp tôi!”

“Ha ha ha.....” Nam Phong Dịch đứng ở bên cạnh không nhịn được cười phá lên.

Anh ta thấy chiêu này quả chị Gia Lệ, đúng là cao tay!

Mã Phi nhìn Hàn Gia Lệ biểu cảm giống như người cảm ăn phải hoàng liên vậy: “Hàn tiểu thư, sao cô có thể như thế được.”

Hàn Gia Lệ đắc ý nhún nhún vai với anh ta: “Tôi vốn dĩ là như thế, anh liệu mà làm đi.”

Mã Phi bị chọc tức cho suýt nôn ra máu, mất phút sau anh ta xì mặt xuống, nằm trên ghế tục tiếp tục ngủ: “Được, tôi ngủ đây, hôm nay coi như chưa nhìn thấy tên tiểu tử này.” Nói xong, không lên tiếng nữa.

Nam Phong Dịch bảo đội bảo vệ đằng sau lui đi, cười giơ ngón cái về phía Hàn Gia Lệ.

Thím Trần cũng cười nhìn cô lắc đầu, thu dọn chỗ cháo thừa, rồi quay về Vịnh Tiên Thủy làm cơm tối.

“Chị Gia Lệ, có gì không quen chị mau nói với em, giường chăn này lát nữa em bảo người thay toàn bộ, em sẽ sắp xếp bác sĩ khoa xương khớp tốt nhất chuyên chăm sóc chị 24h, chị yên tâm ở đây đi. Em không thu tiền đâu!” Nam Phong Dịch thẳng thắn vỗ vỗ vai Hàn Gia Lệ, nhìn trái nhìn phải tính toán.

Hàn Gia Lệ nhìn anh ta, lắc lắc đầu: “Tiểu Dịch, không cần phiền thế này, bây giờ như thế này chị rất hài lòng.”

“Không được, chị Gia Lệ khó khăn lắm mới có một lần nhập viện, cái này tuyệt đối không thể sơ sài được, tất cả đều cần những thứ tốt nhất.” Nam Phong Dịch kiên quyết nhìn cô.

Vừa nghe thấy lời này Hàn Gia Lệ giơ tay cốc mạnh vào đầu anh ta một cái.

“Tên tiểu tử này, còn khó khăn lắm mới nhập viện một lần, có phải em hy vọng chị thường xuyên đến không?”

“Hi hi hi.....nhìn cái mồm quạ của chị kia, chị Gia Lệ, em không phải có ý này, chị phải mau khỏe lại đây.”

“Ha ha.....biết rồi.”

.....

Thím Trần vừa quay về Vịnh Tiên Thủy đã phát hiện Bạch Phi Phi và lão An cùng trở về rồi, nghĩ cũng lạ mò đoán được xảy ra chuyện gì rồi, thế là bầu không khí trong biệt thự trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Thím Trần đang chuẩn bị đồ ăn, rửa rau trong bếp, Bạch Phi Phi đột nhiên ở đâu chạy đến.

“Thím Trần, thím đúng là càng ngày càng rảnh rồi, từ sáng đến tối đều không biết chạy đi đâu, lương một tháng cảm cũng thoải mái đấy chứ.” Bạch Phi Phi đi qua bếp, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Thím Trần có vẻ không hài lòng.

Thím Trần hơi đỏ mặt ngại ngùng nhìn Bạch Phi Phi, hai tay đan chặt vào nhau.

“Xin lỗi Bạch Tiểu thư, tôi.....” Thím Trần cúi đầu không biết nói gì, cũng không thể nói đi bệnh viện chăm sóc Gia Lệ, thế thì khác gì đối đầu với cô ta.

“Đừng để tôi nhìn thấy có lần sau, nếu không tôi sẽ bảo anh Từ Thành cho bà thôi việc đấy.” Bạch Phi Phi hơi cúi đầu lờ mờ bà một cái, quay người đang định lên lầu.

“Trong cái nhà này, không ai có thể đuổi việc thím Trần!” Giọng nói đanh thép của An Từ Thành đột nhiên vang lên sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tối nay sang phòng anh ngủ

Bạch Phi Phi quay đầu lập tức thay đổi biểu cảm mà bỏ nhào đến: “Anh Từ Thành, người ta không phải có ý đó, chỉ là bụng đói lâu rồi cho nên tâm trạng có chút buồn bực, xin lỗi Thím Trần nhé.” Nói xong, mắt chớp chớp giả bộ cười trừ nhìn Thím Trần.

“Không sao ạ, Bạch tiểu thư, sau này tôi sẽ chú ý.” Thím Trần nhìn cô ta về không tự nhiên, nếu so sánh, bà luôn cảm thấy Gia Lệ dễ gần hơn rất nhiều, cho nên tự nhiên cũng đứng về phía Gia Lệ.

“Không sao, Phi Phi em lên lầu đi.” An Từ Thành mỉm cười với An Từ Thành, muốn đẩy cô ta đi.

“Vâng, được rồi. Anh Từ Thành, em lên chơi với bác An.” Nói xong chạy như bay lên lầu.

Nhìn bóng cô ta dần mất hút trên cầu thang, An Từ Thành mới cuống quýt kéo tay thím Trần vào bếp, sau đó đóng cửa, ánh mắt căng thẳng hỏi: “Thím Trần, Gia Lệ thế nào rồi?”

“Thiếu Gia, cậu yên tâm đi, Hàn tiểu thư đã tỉnh rồi, có lẽ không có gì đáng lo, vừa nãy còn ăn một bát cháo to.” Thím Trần thật thà kể lại.

An Từ Thành cau mày cuối cùng cũng thả lỏng ra: “Không sao là tốt! Đúng rồi, Thím Trần, mấy ngày này thím không cần đi bệnh viện nữa, tránh để bọn họ nghi ngờ, tôi sẽ sắp xếp người qua đó.” Nói xong vỗ vỗ vai thím Trần, yên tâm đi ra khỏi bếp.

Trời nhá nhem tối, sau bữa cơm mọi người đều quay về phòng của mình.

An Từ Thành nhấp nhòm trong lòng nằm trên ghế sofa, trong đầu tràn ngập hình bóng của Hàn Gia Lệ, không biết cô ấy bây giờ thế nào rồi. Cơ thể đã đỡ hơn chưa, người phụ nữ này buổi tối ngủ lúc nào cũng đá chăn ra, không chừng không cần thận lại còn cảm lạnh ấy chứ.

Đang lo lắng nghĩ ngợi, Lão An đột nhiên gõ cửa bảo hắn đi vào phòng sách.

Sau khi đi ra khỏi phòng, An Từ Thành mặt mày sa sầm, nghi ngờ một lúc sau đó mới gõ cửa phòng Bạch Phi Phi.

“Ai thế?” Bạch Phi Phi đi dép lê trong nhà đi ra mở cửa.

An Từ Thành cúi đầu nhìn cô ta, biểu cảm trên mặt có chút phức tạp: “Phi Phi, tối nay sang phòng anh ngủ.” Nói xong, đưa tay kéo Bạch Phi Phi đi thẳng về phòng mình.

Cửa phòng Lão An ngay gần đó mở hé, nhìn hai người thân mật đi vào phòng ngủ, cuối cùng cũng cười hài lòng.

Bạch Phi Phi đi theo đằng sau anh ta, tim đập loạn nhịp, lần đầu tiên, anh ta chủ động với cô ta như thế, trong lòng cô ta ngập tràn hạnh phúc.

Xem ra, không chỉ hắt đi được Hàn Gia Lệ mà còn kéo được sự trợ giúp của Lão An.

An Từ Thành đóng cửa lại, sau đó buông Bạch Phi Phi rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Nghe tiếng nước róc rách trong nhà tắm, Bạch Phi Phi hồi hộp háo hức, đột nhiên như nghĩ ra gì đó, quay người chạy nhanh về phòng mình, sau đó tìm một chiếc váy ngủ vải lụa cực kỳ gợi cảm, trong lòng nghĩ, lát nữa, anh Từ Thành nhất định sẽ thích.

Sau khi quay lại phòng thì đúng lúc An Từ Thành bước ra từ nhà tắm, toàn thân anh ta vẫn còn ướt nước, bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm, cơ bắp cuộn cuộn săn chắc hiện lên, thân hình khiến người ta nhìn thôi cũng đủ phụt máu mũi.

Quay người không nói gì cũng không thèm nhìn Bạch Phi Phi lấy một cái, nằm ngửa trên giường, mắt trần trần nhìn lên trần nhà.

Nhìn hắn ta như thế, khuôn mặt Bạch Phi Phi bất giác đỏ bừng lên, hồi hộp cầm chiếc váy ngủ trong tay đi vào nhà tắm.

Khi cô ta đi ra, An Từ Thành vẫn nằm trên giường giống tư thế cũ, dường như đang nghĩ gì đó.

Bạch Phi Phi cúi đầu kéo kéo chiếc váy ngủ trên người mình, bầu ngực trắng ngần dưới ánh đèn huyền ảo mang đầy sức quyến rũ.

Chiếc váy ngủ gần như xuyên thấu, cơ thể gợi cảm là lướt của cô ta hiện ra, bên dưới là một vùng màu đen, lờ mờ như có gì rất thần bí.

“Anh Từ Thành.....” Cô ta nũng nịu gọi một tiếng, từ từ bước đến bên cạnh hắn ta, bò lên giường nhào lên cơ thể cường tráng rắn chắc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Anh làm với em đi

“Anh Từ Thành.....” Cô ta nũng nịu gọi một tiếng, từ từ bước đến bên cạnh hắn ta, bò lên giường nhào lên cơ thể cường tráng rắn chắc của hắn.

An Từ Thành mặt vẫn không biểu cảm chăm chăm nhìn lên trần nhà, dường như người phụ nữ trên người không tồn tại vậy.

Bạch Phi Phi cúi đầu hôn lên cổ hắn, hai tay vuốt ve món trôn bộ ngực vạm vỡ của hắn, còn không ngừng đùa nghịch ở hai núm nhỏ trên ngực hắn.

Đối diện với người phụ nữ trước mắt, cơ thể An Từ Thành không hề có chút phản ứng nào.

Bạch Phi Phi nhìn hắn không động tĩnh gì, đành đứng thẳng dậy, cởi bỏ quai áo, chiếc váy lụa trên người cô ta trong tích tắc rơi xuống đất.

Cô ta ** đứng trước mặt hắn, chẳng chút ngại ngùng mà tiếp tục nhào lên người hắn.

“Uh....anh Từ Thành.....anh làm với em đi.....” Cô ta đưa tay kéo đôi bàn tay dài của hắn vuốt ve lên bầu ngực căng tròn của cô ta, dẫn tay hắn món trôn khắp người. Cô ta thẳng lưng ngồi trên người hắn, cúi đầu hôn lên môi hắn, ai mà biết An Từ Thành không động tĩnh hồi lâu gì, lúc này đột nhiên đẩy cô ta ra, chẳng buồn nhìn cô ta mà bước xuống giường.

“Anh Từ Thành.....” Cơ thể trần truồng của Bạch Phi Phi ngồi trên giường, mặt thất vọng nhìn bóng hắn rời đi.

“Em mặc quần áo lên, đêm nay, anh ngủ ở sofa.” Nói xong đang định đi ra sofa, ai mà biết Bạch Phi Phi đột nhiên nhảy xuống giường, chạy đến ôm chầm lấy từ sau lưng, mặt áp sát vào sau lưng hắn: “Anh Từ Thành, đừng như thế, đừng tàn nhẫn với em như thế, bác An muốn chúng ta sinh con, ít nhất anh cũng phải chạm vào em chứ?” Cô ta như đang ầm ức mà cầu xin hắn.

An Từ Thành chẳng nề nang gì, hất tay cô ta ra, không quay đầu lại: “Phi Phi, con, không nhất định phải làm mới có.”

“Thế không làm thì có thể nào được?” Bạch Phi Phi đau lòng nhìn hắn nói.

“Xin lỗi, bây giờ anh chưa muốn có con.” Nói xong, lên ghế sofa nằm, mắt nhắm lại.

Thực ra, ai mà không muốn có con chứ? Hắn chỉ là không muốn có với cô ta.

Bạch Phi Phi không nói gì nữa, bất lực quay về giường, kéo chăn lên, cả đêm không ngủ được.

.....

Hàn Gia Lệ và Nam Phong Dịch đang nói chuyện sôi nổi trong phòng bệnh, đồng hồ trên tường đã điểm 12 giờ.

Mã Phi cuối cùng nhịn không nổi, đứng dậy mặt không biểu cảm nhìn Nam Phong Dịch: “Tiểu tử này, đã 12h rồi, có thể đi được rồi chứ? Đừng ảnh hưởng giấc ngủ của Hàn tiểu thư.”

“Đúng rồi, tiểu Dịch, em về đi, muộn thế này rồi, chị cũng hơi mệt rồi.” Hàn Gia Lệ ngáp một cái, cũng có vẻ buồn ngủ rồi.

Nam Phong Dịch cố tình nhìn Mã Phi, nhìn thấy trong phòng chỉ có mình Hàn Gia Lệ và hắn ta một nam một nữ, thật là nguy hiểm, thế là đưa ra một quyết định trọng đại.

“Chị Gia Lệ, em không đi nữa, em sợ thằng cha này ức hiếp chị, cho nên em cũng phải ở lại đây canh chừng cho chị, không sao, chị yên tâm ngủ đi, bên kia còn có một chiếc giường gấp, em ngủ ở đó, có gì cần chị cứ gọi em.” Lời còn chưa dứt. Nam Phong Dịch đã nằm lên giường gấp ngủ rồi.

Mã Phi vừa nhìn, đã cuống lên, tên tiểu tử này thật là được voi đòi tiên, anh ta chọt đến bên cạnh hắn: “Này, cậu về đâu thì về đó đi, ai cho phép cậu ở lại đây?”

Hàn Gia Lệ vẻ oai nhìn anh ta: “Đứng rồi, tiểu Dịch, em nên về nhà đi, em yên tâm, thằng cha này ở bên cạnh chị, anh ta không thích phụ nữ, anh ta thích đàn ông, cho nên chị Gia Lệ của em rất an toàn.”

Vừa nghe thấy lời Gia Lệ nói, mặt Mã Phi lập tức tối sầm lại: “Hàn tiểu thư, cô nói chuyện càng lúc càng quá đáng.”

Nam Phong Dịch vẫn với bộ dạng chết cứng không đi. Nhìn hai người bọn họ như chẳng có chuyện gì, nhún nhún vai nói: “Cả cái bệnh viện này là của tôi, tôi muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, hai người muốn đuổi cũng không được, chị Gia Lệ ngủ ngon nhé.” Nói xong, anh ta quay người nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Hàn Gia Lệ không biết nói gì nhìn anh ta, quả nhiên, muốn bất cứ thời gian nào cũng có thể làm phiền người bệnh nào đó, một phương pháp hiệu quả nhất chính là mua cái bệnh viện này!

Mã Phi chẳng còn cách nào, đành phải chuyển ghế tựa của mình đến bên cạnh giường, anh ta phải để mắt đến tên tiểu tử này, tránh để hắn ta có hành động gì đó.

.....

Vịnh Tiên Thủy. Ánh nắng le lói hắt vào phòng.

Đột lúc Bạch Phi Phi tỉnh dậy, trên sofa đã không còn thấy bóng An Tử Thành đâu.

Cô ta dậy thay quần áo, xuống là nhìn thấy một mình lão An đang ngồi ăn sáng trên bàn.

Bạch Phi Phi trở lại tâm trạng, mỉm cười ra vẻ ngoan ngoãn, khéo léo.

“Bác An, chào buổi sáng.” Cô ta mỉm cười lên tiếng chào hỏi ông ta.

Lão An quay đầu ngạc nhiên nhìn cô ta: “Phi Phi, sao đã dậy sớm thế? Sao không ngủ thêm lúc nữa? Tử Thành vẫn còn ngủ à?” Lão An hỏi dò, nhìn đáng vẻ có chút mệt mỏi của Bạch Phi Phi, trong lòng nghĩ tối qua nhất định bị Tử Thành giày vò rất lâu.

Vừa nghe thấy những lời này, mặt Bạch Phi Phi đỏ ửng lên, chuyện này cô ta cũng ngại nói ra, cũng không dám nói với Lão An tới quan bọn họ thực ra chưa xảy ra chuyện gì, chuyện này đối với một người phụ nữ mà nói cũng chẳng hay ho gì, cho nên đành cười mà trả lời: “Bác An, anh Tử Thành nói công ty có chút việc, cho nên đã đi từ sớm rồi ạ.”

“Ha Ha, tên tiểu tử này thật không biết thương hoa tiếc ngọc,” Nói xong cười mấy tiếng rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn sáng.

Lúc này, thím Trần từ trong bếp bung ra một bát canh đặt trước mặt Bạch Phi Phi: “Bạch Tiểu thư, đây là canh ngân nhĩ hạt sen mà cô muốn.”

Ai mà biết Bạch Phi Phi chẳng buồn ăn, xị mặt xuống nhìn thím Trần: “Thím Trần, đột nhiên tôi lại muốn uống canh đậu xanh, cái này không cần nữa, thím đổi cho tôi đi.”

Thím Trần ngỡ ngàng, bát canh này bà đã phải hầm mất ba tiếng đồng hồ, nhưng cô ta uống một ngụm cũng không uống mà lại bảo bà đổ đi, đây không phải cố ý làm khó bà sao.

“Nhưng, Bạch tiểu thư, cô hôm qua không phải nói.....” Thím Trần bối rối nhìn cô ta.

Bạch Phi Phi lờm thím Trần một cái: “Đó là hôm qua, tôi hôm nay không muốn uống nữa, tôi bây giờ chỉ muốn uống canh đậu xanh, thím nhiều lời thế làm gì chứ?”

Thím Trần luống cuống nhìn cô ta, đành phải dọn bát canh ngân nhĩ hạt sen đó đi: “Bạch tiểu thư cô đợi một lát, tôi lập tức đi làm ngay.” Nói xong quay người đi, ai mà biết Lão An lại gọi lại bà.

“Ha ha, thím Trần, Phi Phi không thích uống thì đưa cho tôi, tôi lâu lắm rồi cũng không uống canh ngân nhĩ hạt sen mà thím làm, rất nhớ mùi vị này.” Lão An vừa nói vừa đón bát canh từ tay thím Trần.

Bạch Phi Phi ngạc nhiên nhìn bọn họ, thái độ của lão An nói rõ địa vị của thím Trần ở cái nhà này không phải đơn giản chỉ là người làm, nhất định có quan hệ gì đó, nếu không An Tử Thành và lão An sao lại khách sáo với bà ta như thế.

Nghĩ như thế, đột nhiên cô ta cười giả dối nhìn thím Trần: “Thôi vậy thím Trần, nhìn bác An uống ngon như thế, tôi đột nhiên lại muốn nếm thử, phiền thím múc cho tôi một bát nhé, canh đậu xanh không cần làm nữa.” Thái độ này, khác xa những tận mười vạn tám nghìn dặm so với trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cô dám thử tôi

“Vâng Bạch Tiểu thư, tôi lập tức đi lấy.” Thím Trần nhìn người chủ khó hầu hạ này, chẳng biết nói gì quay người đi vào bếp mức lại mức thêm một bát ngân nghị hạt sen mang đến.

“Phi Phi à, con phải nếm thử xem, món ngân nghị hạt sen thím Trần hầm rất ngon!” Lão An cười thêm vào, bầu không khí trên bàn ăn dịu hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, Bùi Hạo Hiên đột nhiên ôm một người đẹp thân hình lá lướt cười cười nói nói đẩy cửa đi vào.

Thằng cha này mắt hút hai ngày liền, không biết phong lưu sống chết bên người đẹp nào, bây giờ mới biết quay về.

Vừa đẩy cửa vào nhìn thấy lão An và Bạch Phi Phi đang ngồi ở bàn ăn sáng nhìn chăm chăm vào hắn, mặt hắn ngay lập tức như hóa đá, không ngờ hai ngày mình không về, lão An đã đẹp đường hời phủ rồi.

Tay phải ôm bả vai người đẹp của Bùi Hạo Hiên buông thõng một cách gượng gạo, mặt mày rạng rỡ nhanh chóng bước đến chỗ lão An: “Bác An, sao bác lại về đột xuất thế ạ, lâu lắm rồi không gặp, cháu nhớ bác chết đi được.” Nói xong, đi đến trước mặt lão An ôm cổ lão, giống như lễ nghĩa của người Tây Phương vậy.

Lão An cười vỗ vỗ vai hắn: “Tiểu Hiên à, cháu không phải đang ở bên Mỹ sao? Về từ lúc nào thế?”

Bạch Phi Phi ân cần vồn vã cướp lời: “Bác An, Hiên Gia anh ấy mới về cách đây mấy ngày.”

“Ồ, ăn sáng chưa, tiểu Hiên, cùng ngồi ăn chút gì đi.” Lão An khách sáo mời hắn.

Bầu không khí có chút không tự nhiên, Bùi Hạo Hiên một giây cũng chẳng muốn ở lại, cười nói với lão An: “Không cần đâu bác An, cháu vừa ăn rồi, không làm phiền mọi người nữa, cháu đi công ty tìm Từ Thành có chút việc, cháu đi trước đây ạ.” Nói xong kéo người đẹp mà anh ta vừa dẫn vào, lòng bàn chân đi nhanh như bôi dầu vào gót vậy.

Lão An nhìn bóng hắn ta, khuôn mặt vốn dĩ tươi cười lập tức trầm xuống, trong ánh mắt chất chứa vẻ sắc lạnh.

Tên Bùi Hạo Hiên này quen biết từ nhỏ với An Từ Thành, thậm chí lai lịch còn có chút không rõ ràng, lão An từ trước đã đi điều tra thân phận của hắn từ lâu, nhưng trừ tên tuổi và học lực ra, không có chút thông tin gì nữa, còn tài năng kiệt xuất và trí tuệ siêu cao của tên đàn ông này, gần như không kém gì An Từ Thành, thế thì.....rốt cuộc hắn là ai? Thắc mắc bao năm, tính tò mò của lão An lại như bị thổi dậy vậy.

.....

Tập đoàn An Dương

Trong phòng làm việc tổng tài, An Từ Thành đang giải quyết chuyện bức mình của khu resort nghỉ dưỡng nông thôn xanh, hợp đồng xảy ra bất ngờ khiến hắn có chút trở tay không kịp, đi đến nơi đó thị sát mới phát hiện kiến trúc và sửa chữa của khu phong cảnh có chút bất thường, muốn kinh doanh bình thường nhất thiết phải đầu tư một khoản tiền lớn sửa chữa lại từ đầu, nếu không rất khó thu hút khách du lịch.

Hắn thở dài một hơi, tóm lại, vụ kinh doanh lần này thật sự tổn thất lớn rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, Bùi Hạo Hiên cửa cũng không gõ, gấp gáp lao thẳng vào trong.

Bước nhanh đến trước mặt An Từ Thành, hai tay đập mạnh lên bàn, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn: “Từ Thành, mình tra ra ông chủ những tay đằng sau của khu resort nông thôn xanh rồi!”

“Là ai?” An Từ Thành ném tập tài liệu trong tay xuống, kích động như nhảy ra khỏi ghế, con ngươi chăm chăm nhìn Bùi Hạo Hiên.

“Là Nam Phong Dịch! Là tên tiểu tử lông vàng mới hơn 20 tuổi.” Bùi Hạo Hiên cau mày lạnh lùng nhìn An Từ Thành nói.

“Là hắn ta.....” An Từ Thành bất giác lùi về sau vài bước, xem ra mình thật xem thường tên tiểu tử đó, cau mày nắm chặt hai bàn tay: “Tại sao lại là hắn? Tin tức đáng tin không?”

Bùi Hạo Hiên khoanh hai tay trước ngực khẳng định: “Mình tận mắt nhìn thấy, Vương Đình mua lại khu đó từ trong tay Trung Thị, mình điều tra người phụ trách resort của Trung Thị này là Hạ Nam, Hạ Nam là tên đàn ông cực kỳ thích vũ trường quán bar, thế là mình phục hai đêm ở quán bar mà hắn thường đến, cuối cùng nhìn thấy Nam Phong Dịch và Hạ Nam cùng đi vào một phòng đơn, sau đó Nam Phong Dịch đưa cho Hạ Nam một tờ chi phiếu, còn nói việc resort xanh làm tốt, hy vọng sau này còn có cơ hội hợp tác, Hạ Nam nhận tờ chi phiếu đó rồi đi thẳng.”

“Xem ra tên tiểu tử này không hề đơn giản.” An Từ Thành trầm tư nhìn về xa xăm, sau đó quay đầu nhìn Bùi Hạo Hiên: “Gấu đen, cậu giúp mình điều tra tư liệu về tên Nam Phong Dịch, ở thành phố A, người dám đối phó với mình cũng chỉ có vài người, lần này mình phải cần trả hắn một miếng, hút cạn máu hắn ta.”

Bùi Hạo Hiên nhìn An Từ Thành vẻ mặt đau khổ, gờ tay chán nản vẫy vẫy với hắn: “Việc này cậu giao cho Mã Phi đi làm là được, mình hai đêm chưa ngủ đây này, cậu muốn mình chết à?”

“Ha ha.....phụ nữ trong quán bar mặc dù như sói như hổ, nhưng cậu không thể chơi thâu đêm như thế chứ. Cậu chịu được, nhưng cái đó của cậu không chịu được!” An Từ Thành đưa tay vỗ vỗ vai Bùi Hạo Hiên: “Đúng rồi, Mã Phi bị mình sai đi nuôi lợn rồi, cậu giúp mình đi, đi điều tra cho mình thân phận của tên tiểu tử đó!”

“Được rồi, tình yêu ngọt ngào của mình còn đang đợi mình ở dưới kia kìa, mình đi trước đây.” Đi được một nửa hán đột nhiên lại dừng lại, quay đầu đồng tình nhìn An Từ Thành: “Đúng rồi, lão An ở đó, mấy ngày này mình không về Vịnh Tiên Thủy nữa, cậu tự bảo trọng nhé.”

An Từ Thành cúi đầu cứ nghĩ đến Bạch Phi Phi là bức mình, lão An ở nhà, mấy ngày này hán phải ngủ cùng cô ta trong phòng, còn người phụ nữ đó thường xuyên trần truồng cảm dỗ hán.

Hán sợ mình lúc nào đó sẽ không khống chế nổi bản thân mình.

.....

Sau khi tan làm, An Từ Thành vẫn không kiềm chế được, lái xe đi thẳng đến bệnh viện, lúc này hán rất sốt sắng muốn gặp Hàn Gia Lệ.

Trong phòng bệnh trang trí xa hoa, Hàn Gia Lệ đang buồn chán dựa đầu vào đầu giường, trong tay cầm máy điều khiển ti vi, đổi kênh liên tục.

Mã Phi rảnh rỗi nằm trên ghế tựa, hai chân vắt chéo vào nhau, tay cầm iphone, buồn chán chơi chém hoa quả. Hai ngày này tên tiểu tử này thật sự sáng khoái, việc gì cũng không phải làm, cùng Hàn Gia Lệ hưởng thụ đãi ngộ của phòng năm sao. Trong lòng vẫn mong chờ Hàn Gia Lệ có thể ở thêm 10 ngày nửa tháng gì đó.

“Hai người các người, sống an nhàn đây.” An Từ Thành cười cười đứng dựa ở cửa, nhìn hai người trên giường.

“Thành Gia!” Vừa nghe thấy giọng nói Mã Phi cuống cuống nhảy từ trên ghế tựa xuống, sau đó biết điều nhường lại phòng cho hai người, còn mình đi bộ ra ngoài, còn không quên đóng cửa cho hai người.

Dựa ngoài cửa Mã Phi không nén được vuốt vuốt ngực mình, thật là nguy hiểm, một giờ trước, Nam Phong Dịch đột nhiên nhận cuộc điện thoại, sau đó thần sắc hoảng hốt vội rời đi, nếu không gặp phải Thành Gia, cái mạng nhỏ này của hán.....

“Tôi còn cho rằng anh chết rồi đấy!” Hàn Gia Lệ liếc nhìn hán ta một cái, quay đầu tiếp tục xem tivi.

An Từ Thành đi đến gần cô, cười nhún nhún vai: “Tôi chết rồi thì ai nuôi cô.”

“Không có anh tôi cũng không chết đói được.” Hàn Gia Lệ vừa nói vừa lườm hán ta.

Cô nói chuyện lúc nào cũng không dễ nghe như thế, nhưng hán thích cô như thế.

An Từ Thành cúi người, ngón tay dài nhẹ trượt dưới cằm của Hàn Gia Lệ, mặt tiến sát gần cô nói: “Cô dám thử tôi à, tôi sẽ khiến cô chết đói ngoài đường, đến xác chết cũng không ai giúp cô nhặt đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tôi thích cảm giác tiếp xúc ở đó

Hàn Gia Lệ không biết nói gì nhìn hán, đưa tay gạt ngón tay của hán ra: “Đáng ghét, anh dám uy hiếp tôi.”

Hán cười bỏ tay khỏi cằm cô, đưa tay luồn qua eo mảnh mai của cô, ôm cơ thể cô trước người, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô: “Mấy ngày này, tôi không thể đến thăm cô được, cô ngoan ngoãn đợi tôi đến đón cô ra viện.”

Nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ chẳng thêm khách sáo đẩy hán ra: “Tôi cầu còn chả được ấy, cửa ở đằng kia, anh có thể đi, tôi và Mã trợ lý hai người sống rất tốt.” Nói xong, lại chuyển sang kênh khác.

Hán quay người đặt mông ngồi lên giường bệnh, đẩy người cô sang một bên, sau đó chui vào trong chăn: “Cô càng muốn tôi đi, tôi lại càng không đi, cho nên tôi quyết định đêm nay sẽ ngủ ở đây.” Hán mạnh mẽ tuyên bố, khiến mặt cô méo xệch, quả thật giống như chơi với một con chó con mèo vậy.

Hàn Gia Lệ bức tức thò đầu từ trong chăn ra, mặt không vui nhìn hán: “Anh làm như thế sẽ làm phiền người bệnh nghỉ ngơi.”

Hán cũng chẳng nể nang gì ấn đầu Hàn Gia Lệ vào, sau đó kéo chăn lên, thân thể cao to của hán trong tích tắc cũng nằm gọn trong chăn.

“Này, anh xuống đi, đây là giường của tôi.” Hàn Gia Lệ nhăn nhó chống đối, ra sức đẩy vào cơ thể cường tráng của hán.

Chiếc giường bệnh nhỏ đã bị thân hình to lớn của hắn chiếm một nửa, cơ thể bé nhỏ của cô nép sát một cách đáng thương bên cạnh giường, hai tay kéo chặt cánh tay hắn, chỉ cần hắn khẽ động là cô sẽ bị ngã xuống.

Cô âm ức xì mặt ra, trong lòng thầm nguyện rửa tên cầm thú bên cạnh hàng chục lần rồi.

Nhìn cô như sắp ngã xuống, An Từ Thành dang hai tay giữ lấy bả vai cô, dùng lực kéo cơ thể gầy yếu của cô nằm vào người mình.

Cô hơi hoảng loạn, nhìn mình nằm trên người hắn, tay cô thật không biết nên đặt ở đâu: “Này, anh....anh để tôi xuống.” Cô hơi ngượng ngùng vùng vẫy trên người hắn, hắn dang tay sống chết giữ chặt lấy người cô trên người hắn, không cho cô động đậy.

“Cô động đậy nữa là tôi đè cô nằm dưới tôi đấy.” Hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười một cách gian xảo.

Cuối cùng cô cũng chịu an phận. Nghiêng đầu áp sát trên ngực rắn chắc của hắn, nghe tiếng tim đập vang có lực của hắn.

Cảm thấy trọng lượng trên người mình, hắn mỉm cười, bình thần nhắm mắt lại, cảm nhận sự tồn tại của cô.

Hàn Gia Lệ yên tĩnh nằm một lúc, đột nhiên cảm thấy dường như có cái gì đó cứng cứng đang ngóc lên dưới phần bụng của cô, cô nghi ngờ, sau cùng đột nhiên hiểu ra gì đó, đưa tay đập mạnh vào ngực của An Từ Thành, ngẩng đầu nhìn hắn đỏ mặt nói: “An Từ Thành.....anh.....anh là đồ biến thái.”

An Từ Thành mặt không hề thay đổi tiếp tục ôm cô, hài hước nói: “Đó là vì nó thích cô, cho nên mới trỗi dậy thể đấy.”

Hàn Gia Lệ bị lời nói thô tục của hắn làm cho có chút ngại ngùng, lại không chịu yên mà đẩy hắn ra: “Anh buông tôi ra, nhưng không không thích nó, nó cộm vào người tôi khó chịu.”

Bị lời nói của cô khiến hắn rạo rực, cười gian xảo rồi lật người đè cô xuống dưới: “Khó chịu à? Thế thì tôi để nó vào trong nhé, cho cô thoải mái.” Nói xong, đưa tay tụt quần của cô ra.

Hàn Gia Lệ cuống cuống giữ tay hắn lại: “Không, anh đừng động tôi, Mã trợ lý, Mã trợ lý.” Hàn Gia Lệ thất thanh gào lên vọng ra ngoài cửa.

“Có chuyện gì thế?” Ngay lập tức Mã Phi đẩy cửa vào, mặt hoảng loạn nhìn trên giường bệnh.

Hai người đều đang đắp chăn, chỉ thò hai cái đầu ra, An Từ Thành đang đè Hàn Gia Lệ nằm xuống dưới mình, kẻ ngốc cũng biết hai người đang làm cái gì, Mã Phi ngại ngùng dơ ra ở đó mất mấy giây, say đó lập tức định thần lại.

“Ồ.....Thành Gia.....hai người tiếp tục, tôi thay anh trông chừng bên ngoài, yên tâm đi, sẽ không có ai vào đâu.” Nói xong, vội vàng chạy ra cửa rồi đóng lại. Trong lòng thầm nghĩ, Thành Gia đúng là sung sức, Hàn Gia Lệ vẫn là người bệnh, một ngày không gặp đã phải chạy đến bệnh viện để làm chuyện này, đúng là đừng mảnh không ai bằng.

Hàn Gia Lệ cúi đầu nhìn cô nằm bên dưới cười đen tối: “Đầu cô có bình thường không? Người của tôi sẽ giúp cô chắc?”

“Anh buông tôi ra, tôi là người bệnh.” Hàn Gia Lệ cau mày lăm lăm nhìn hắn.

“Cũng được, thế thì cô để tôi ôm cô nằm một lúc, lát nữa tôi phải đi rồi.” Hắn nhìn vào mắt cô, lừa dục vọng đang bùng cháy nhưng phải cố kiềm chế, cô là người bệnh, cho nên tạm thời tha cho cô.

“Được rồi.....” Hàn Gia Lệ nhìn hắn do dự một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Hắn nhìn cô mỉm cười, gấp ngón tay vuốt nhẹ vào mũi cô: “Nếu như lúc nào cô cũng ngoan như thế có phải tốt không.” Nói xong, ở trên người cô lật xuống, nghiêng cười để lưng cô áp vào ngực hắn.

Nhiệt độ cơ thể hai người dần dần tăng lên, chỉ có ôm như thế mà An Từ Thành cảm thấy cơ thể mình rất muốn có cô.

“Lần này, cảm ơn anh.” Cô yên tĩnh nằm trong lòng hắn mà nói, cô không quen cảm ơn người khác, cảm thấy có chút khác người, nhưng hắn đối tốt với cô, trong lòng cô biết, hơn nữa tìm dường như cũng từng bước từng bước dựa gần hắn, không nói đến yêu, nhưng ít nhất, cô đã không còn căm hận hắn.

An Từ Thành đột nhiên ngẩng đầu ghé miệng sát vào tai cô, hài hước nói: “Thế thì tôi có thể muốn khen thưởng được không?”

Hàn Gia Lệ quay đầu nghi ngờ nhìn hắn: “Khen thưởng gì?”

An Từ Thành ôm cô cười ranh ma, tay trái nhanh chóng luồn xuống vạt dưới áo bệnh nhân của cô, rồi mon trón hướng lên trên, Hàn Gia Lệ không mặc áo ngực, đợi cô phản ứng lại, tay trái của An Từ Thành đã đặt lên bầu ngực mềm mại của cô rồi, hắn tranh thủ mon trón nghịch ngợm ở đó.

“Hắn.....tránh ra.....” Hàn Gia Lệ vừa tức vừa xấu hổ, đưa tay huych cánh tay hắn ra.

Ai mà biết hắn không buồn mà càng lúc càng quá đáng, tay phải vòng qua eo cô, đẩy áo bệnh nhân của cô lên, sau đó tay phải cũng đặt vào ngực bên kia,

Mỗi tay một cái, hần cười thẳng lợi đắc ý, hài lòng tận hưởng.

“Anh.....anh buông ra.....anh không buông là tôi tức lên đấy.” Hàn Gia Lệ ra sức đẩy cánh tay hần ra, nhưng chỉ như gài ngựa trong mắt hần.

“Còn to hơn tay tôi chút, rất mềm mại, tôi thích cảm giác tiếp xúc ở đó!” sau đó cũng buông tay ra, kéo lại áo bệnh nhân cho cô.

Hàn Gia Lệ tức mình nghiêng đầu nhìn tên đàn ông cường bạo này, sau đó kéo cánh tay hần cúi đầu cắn mạnh một cái.

“A.....” hần kêu lên một tiếng bí bức, cô đang dùng toàn lực mà cắn: “Cô tuổi chó à?”

Hàn Gia Lệ buông cánh tay hần ra, lườm hần một cái: “Ai bảo anh sờ vào tôi.”

An Từ Thành chịu cảm giác đau đớn chuyển đến trên tay, mặt nhăn nhó, lập tức tiến sát gần cô: “Sau này, cô bảo tôi sờ một cái, tôi để cô cắn một cái, tôi cảm thấy rất thỏa đáng.” Nói xong, cười nhả nhổ bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cô ta muốn có được hần

“Anh.....” Hàn Gia Lệ bị hần chọc tức, muốn kéo tay hần cắn một phát nữa, ai mà biết hần ta lật người nhanh nhẹn xuống giường, dương dương đắc ý nhìn khuôn mặt đang đỏ lên vì tức của Hàn Gia Lệ trên giường.

“Có gan thì anh lại đây cho tôi.” Hàn Gia Lệ ngồi trên giường giờ ngón tay chỉ vào hần ta nói một câu.

An Từ Thành cười gian xảo, nhanh chân bước về phía cô, cô còn chưa kịp hiểu rõ hần muốn làm gì, hai tay hần đã ôm lấy hai má nóng bừng của cô, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ của cô, sau đó buông cô quay người vẫy tay: “Tôi đi trước đây, nếu như để tôi biết cô không ngoan, tôi nhất định sẽ cời sạch cô ra đây.” Nói xong, mở cửa, lẩn đi mất.

Hàn Gia Lệ ra sức lau mồm, kéo chăn nằm trên giường, người vẫn còn bực tức.

Sau khi An Từ Thành đi, Mã Phi quay lại phòng, nhìn bộ dạng Hàn Gia Lệ xấu hổ như thế, không nhịn được che mồm cười.

Trong một góc của bệnh viện, A Háng lạnh lùng nhìn bóng An Từ Thành dần mất hút ngoài hành lang, trong mắt lóe lên vẻ hung dữ, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện cho một số.

“Alo, tiểu thư, An Từ Thành đến bệnh viện rồi.”

Giọng nói của người phụ nữ đó ở đầu dây bên kia ngấm ngấm cay cú, nói: “Tôi biết là anh ta sẽ đi, A Háng, lần này giải quyết triệt để con đàn bà đó cho tôi.” Giọng nói Bạch Phi Phi lạnh như băng, cô ta không muốn nhìn thấy Hàn Gia Lệ nữa, cũng không muốn cô chen vào giữa mình và An Từ Thành, chỉ cần cô mãi mãi biến mất, An Từ Thành nhất định sẽ xoay tìm chuyện ý.

“Nhưng tiểu thư, Mã trợ lý đó bên cạnh An Từ Thành luôn túc trực 24h bên cô ta, sợ rằng không dễ xuống tay như thế.”

“Anh tự mình mà nghĩ cách xử lý cô ta, tóm lại, tối nay nhất định phải giải quyết xong cho tôi.” Nói xong, Bạch Phi Phi ngắt điện thoại.

A Háng lạnh lùng nhìn phòng bệnh đó, vẻ sát khí hiện rõ trong mắt.

Vịnh Tiên Thủy.

An Từ Thành đặt túi tài liệu xuống, thay dép đi trong nhà. Bạch Phi Phi đang ngồi trong phòng khách xem tivi với lão An.

Về chiều chuộng như người thân đó khiến hần có nghi ngờ, lão An đối tốt với Phi Phi hình như có chút quá đáng, hần neho mắt lạnh lùng quan sát hai người, tính cách của lão An, lạnh lùng mà tàn ác, lòng dạ thâm độc không ai bằng, Bạch Phi Phi đối với ông ta mà nói chỉ là công cụ mà thôi, nhưng tại sao.....nhìn thì có vẻ ông ta đối tốt với cô ta không phải là giả.

“Thiếu gia cậu đã về rồi? Lão Gia, Bạch tiểu thư, ăn cơm thôi.” Thím Trần cười dọn đầy đủ thức ăn lên bàn, quay người đi vào bếp dọn nốt.

Lão An hôm nay tâm trạng hình như rất tốt, bảo người mở rượu vang, bảo An Từ Thành và Bạch Phi Phi uống cùng.

Khiến An Từ Thành thấy lạ đó là hai người đó thay nhau liên tục chúc rượu hần, không ngại Lão An ở trước mặt. Không uống cũng không được, chỉ có thể dốc hết ly này đến ly khác vào bụng.

Rất nhanh, chai rượu vang đã cạn đến đáy.

“Thím Trần, mang thêm một bình nữa lên.” Lão An vói vào bếp gọi Thím Trần.

Đầu An Từ Thành bắt đầu hơi lảng vảng, hần lắc lắc đầu, nhìn Lão An xua xua tay: “Ba, con không uống được nữa, con say rồi, ba từ từ uống, con về phòng trước đây.” Nói xong, đứng dậy lao đảo loạn choạng lên lầu.

Nhìn bóng dáng liêu xiêu loạn choạng của An Từ Thành, Bạch Phi Phi quay đầu tiếp tục lấy lòng lão An.

“Ha ha, bác An, anh Từ Thành say rồi, con uống cùng bác.”

Ai mà biết Lão An đón lấy ly rượu ra sức nháy mắt với Bạch Phi Phi: “Phi Phi, Từ Thành uống say rồi, còn không mau đi chăm sóc nó.” Nói xong, gạt đầu với cô ta.

Bạch Phi Phi lập tức hiểu ý của Lão An, khuôn mặt hơi đỏ bừng lên: “Bác An, thế thì.....bác từ từ ăn, con lên xem anh Từ Thành thế nào.” Nói xong quay người đang định đi, Lão An đưa tay kéo cánh tay cô ta lại.

“Đưa con ngồi, nhớ là phải tranh thủ cơ hội tốt, có một vài thứ phải dựa vào mình giành lấy.”

“Con biết rồi, cảm ơn bác.” Bạch Phi Phi quay người ôm lão An một cái, sau đó chạy lên lầu.

Trong phòng, An Từ Thành vỗ vỗ đầu, đầu đau kinh khủng, trong lòng bí bức. Lạ quá, trước đây từ lượng của hần rất tốt, hôm nay có chuyện gì vậy, tại sao lại dễ say như thế chứ.

Quay người đi vào nhà tắm dội nước lạnh, thay quần áo ngủ rồi lên giường ngủ.

Bạch Phi Phi đẩy cửa đi vào, trong lòng trông đợi nhìn An Từ Thành nằm trên giường, đêm nay, dù cho thế nào cô ta cũng phải có được hần ta.

Sau khi tắm xong, cô ta trần truồng còn không lau những giọt nước trên người, từ từ trèo lên giường của An Từ Thành.

An Từ Thành mơ hồ day hai thái dương, mắt nửa mở nửa tỉnh, không biết có người ở bên cạnh.

Bạch Phi Phi nằm cạnh hần ta, đầu nằm trên bộ ngực rắn chắc của hần: “Anh Từ Thành, em thật sự rất thích anh.”

Dường như không nghe thấy gì, An Từ Thành không có bất cứ động tĩnh gì, cơ thể mềm mại của Bạch Phi Phi uốn éo dán sát vào cơ thể cường tráng của hần, cúi đầu hôn lên môi hần, liếm láp đưa đẩy trong miệng hần.

Cơ thể An Từ Thành không động tĩnh gì, đầu khó chịu nghiêng trái nghiêng phải, Bạch Phi Phi vuốt ve mon trớn cơ thể hần, hôn từ từ xuống dưới, khe đùa nghịch hai núm vú nhỏ trên ngực hần, tay phải lần xuống phía dưới.

Cứ như thế, Bạch Phi Phi mon man vuốt ve cơ thể hần rất lâu, nhưng khiến cô ta dường như thất vọng đó là, cơ thể An Từ Thành không có chút phản ứng nào, cô ta chán nản nhìn hần, không biết là tại thuốc mê hay tại cái gì, đối diện với cơ thể không một mảnh vải trên người của cô ta. Cái đó của An Từ Thành lại không hề cương lên hay động tĩnh gì.

An Từ Thành tức mình kéo chăn về, đành phải cụt hứng mà ngủ bên cạnh hần.

.....

Đêm đã khuya, trong phòng không tắt đèn, Hàn Gia Lệ và Mã Phi đã ngủ say rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Mã Phi xuất thân được huấn luyện, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tỉnh dậy ngay. Anh ta cau mày, đứng dậy mở cửa xem xem bên ngoài hành lang, nhưng trống vắng không một bóng người.

Khả năng là nghe nhầm chẳng, anh ta lăm bầm quay người lại, nhưng đột nhiên lại buồn đi vệ sinh, anh ta liếc nhìn Hàn Gia Lệ ngủ trên giường, đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhanh chân hướng về nhà vệ sinh.

Nhìn thấy bóng Mã Phi đi xa, A Háng đứng nấp hồi lâu trong góc đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng bệnh, từ từ đẩy cửa đi vào.

A Háng cẩn thận dè dặt nhìn xung quanh rồi lại gần Hàn Gia Lệ, hần nheo mắt lại nhìn người phụ nữ trên giường.

Hàn Gia Lệ ngủ rất yên tĩnh, cơ thể hít thở đều đều.

A Háng giữ chặt hai tay lại, rồi từ từ giờ hai tay bóp chặt vào cổ Hàn Gia Lệ.

“Uh.” Cảm thấy hơi thở khó khăn, Hàn Gia Lệ mở trừng mắt, giãy giụa nhìn người đàn ông đội vải đen trên mặt.

“Đi chết đi!” Trong mắt A Háng lóe lên ánh nhìn tàn độc, nghiền răng dồn lực vào hai tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chìm vào nước sâu

“uhm.....uhm uhm.....” Mặt Hàn Gia Lệ nhăn nhó trong đau đớn. Hai tay nắm chặt lấy ga giường, hai chân ra sức giãy giụa vùng vẫy.

Cổ bị hán ta bóp chặt không có cách nào thở được, Hàn Gia Lệ không biết là ai muốn ra tay độc ác với cô như thế.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng mở cửa chuyển đến, Hàn Gia Lệ căng thẳng nhìn ra cửa, muốn thở để kêu cứu nhưng không bật ra được tiếng, chỉ có thể nhìn mà ú ớ không nói được.

A Háng nhìn tình hình không ổn, một tay kéo chăn ra, ôm Hàn Gia Lệ từ tầng Tiều Dật Nhiên nhảy qua cửa sổ xuống.

Mã Phi sau khi mở cửa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt giật nảy mình: “Mây là ai? Buông cô ấy ra!” Nói xong lao nhanh đến.

A Háng quay đầu liếc nhìn anh ta, đứng ở trên ban công định lấy đà nhảy. Ngay sau đó, nhảy vững xuống đất, ôm Hàn Gia Lệ chạy về con đường nhỏ trước mặt.

Mã Phi cũng nhảy qua cửa sổ đuổi theo tên mặc áo đen đó. Hôm nay nếu như anh ta làm mất Hàn Gia Lệ, thì Thành Gia sẽ lấy mạng của anh ta cũng không biết chừng, cứ nghĩ đến đây là anh ta toàn thân toát mồ hôi hột.

Tài nghệ của A Háng cũng rất tốt, dù cho ôm Hàn Gia Lệ nhưng vẫn chạy như bay, nhưng Mã Phi cũng không dễ đối phó, mắt nhìn hán ta mà đuổi theo sát nút.

A Háng nhìn khả năng sẽ gặp nguy hiểm, tăng tốc độ bước hân, mang theo một người sẽ khiến hán gặp phiền toái, đang suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn phía không xa có một cái hồ rất to.

Thế là chạy tít tót về phía hồ trước mặt, đẩy tay ném Hàn Gia Lệ xuống hồ, lạnh lùng nhìn Mã Phi, sau đó quay người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

“Hàn Tiểu thư.....” Mã Phi nhìn mặt hồ tối đen hoảng sợ hét lên một tiếng.

Thôi xong rồi! Hàn Gia Lệ không phải sẽ chết chìm trong nước đấy chứ, Mã Phi không còn tâm trí đuổi theo tên áo đen nữa, cởi bỏ áo khoác, nhảy vào trong nước.

Cổ Hàn Gia Lệ đau kinh khủng, vết thương cũ cộng thêm vết thương hành hạ cô chỉ còn chút hơi tàn, cơ thể cô nhanh chóng chìm vào đáy nước sâu, không còn kịp mà nín thở nữa, uống biết bao nhiêu nước, trong mũi trong tai đều bị nước vào.

Cô đau đớn không có cách nào hít thở. Lẽ nào, hôm nay thật sự phải chết ở đây sao? Không, cô không can lòng, cô đến kẻ giết mình còn không biết, tại sao có thể chết thế nào được?

Đang nghĩ như thế, cơ thể cô thấp thoáng có người kéo lên trên, cơ thể dần dần hướng lên trên, Mã Phi ôm cô ra sức bơi hướng về bờ, sau đó đẩy cô lên trên bờ.

“Hàn Tiểu thư, cô thế nào rồi, cô tỉnh lại đi!” Nét mặt anh ta căng thẳng ra sức vỗ vỗ vào má của Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ nghe thấy tiếng Mã Phi đang gọi cô, nhưng cô không còn sức lực mà trả lời, cơ thể lạnh như băng, đau không thể cựa quậy nổi.

Mã Phi nhìn xung quanh, công cô lên lưng phi như bay về phía bệnh viện.

Ánh đèn trong phòng phẫu thuật sáng trưng, mấy vị bác sĩ căng thẳng đẩy Hàn Gia Lệ vào phòng.

Mã Phi lo lắng đi đi lại lại ngoài hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật, một mình anh ta chịu không nổi rồi, gọi điện cho Thành Gia lại tắt máy, thật là kỳ lạ, Thành Gia rất ít khi tắt máy, trong lòng anh ta nóng như lửa đốt, nếu như Hàn Gia Lệ xảy ra chuyện gì, anh ta biết ăn nói thế nào với Thành Gia đây.

Đột nhiên, trong đầu anh ta nghĩ đến một người, Bùi Hạo Hiền.

Thế là ngay lập tức gọi đến số của anh ta.

Vừa thấy liên lạc được, thì đầu dây bên kia đã chuyển đến tiếng rên rỉ dâm dăng của phụ nữ, “Hiên.....đúng rồi...nữa đi.....em vẫn muốn mà.”

“ Ôi....Hiên.....mạnh lên.....nhanh lên.....em chịu không nổi rồi.”

Mã Phi nghe thấy bỗng rung mình một cái, nhưng anh ta đã không còn nghĩ được nhiều như thế, lo lắng hét vào phía bên kia điện thoại: “ Hiên Gia, xảy ra chuyện rồi!”

Giọng nói hỗn hển của Bùi Hạo Hiên chuyển đến từ đầu dây bên kia: “ Chuyện gì thế Mã trợ lý, nửa đêm rồi, không nghe thấy người ta đang bán sức à.”

“ Uh....Hiên.....”

“ Hiên Gia, vừa nãy Hàn tiểu thư suýt bị giết rồi, tôi không liên lạc được với Thành Gia, anh ấy tắt máy rồi, chúng tôi bây giờ đang ở bệnh viện XXXX, anh mau đến đi, một mình tôi thật sự không nổi, Hàn tiểu thư nếu như chết thì tôi biết làm thế nào, Thành Gia sẽ không tha cho tôi cái mạng này, Hiên Gia, cứu mạng đi.....” Mã Phi cầm điện thoại mà mếu máo lo lắng.

Bùi Hạo Hiên phía bên đó đột nhiên yên tĩnh: “ Cậu nói cái gì, có người muốn giết Hàn Gia Lệ? Mã Phi cậu đợi tôi, tôi lập tức qua đó ngay.”

Mã Phi vẫn cuống quýt tiếp tục gọi điện cho An Từ Thành, nhưng giống như vừa nãy vẫn tắt máy, anh ta tức đến nổi suýt ném điện thoại vào tường, sớm không tắt muộn không tắt, tại sao lại tắt máy đúng lúc này chứ.

Khoảng mười phút sau.

Cánh cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, ba vị bác sĩ toát mồ hôi trán từ trong bước ra, từ từ kéo khẩu trang xuống.

Mã Phi hoảng loạn lao lên phía trước giữ lấy vai một vị bác sĩ: “ Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi? Không sao chứ?”

Người đó thờ dãi, chán nản lắc đầu với anh ta: “ Bệnh nhân tim đã không còn đập nữa, xin lỗi, chúng tôi đã gắng hết sức rồi.”

“ Lạch xạch.....” Vừa nghe thấy lời này Mã Phi đã bị dọa cho điện thoại rơi xuống đất, thất sắc nhìn ba vị bác sĩ rồi lùi lại phía sau mấy bước.

Ông nói cái gì? Chết rồi? Chết rồi? Làm thế nào??

Nhất thời trong đầu anh ta là một mảng trống rỗng, thậm chí có chút không dám tin.

Đúng lúc này Bùi Hạo Hiên thở hỗn hển chạy từ đằng xa đến, đưa tay kéo Mã Phi từ trên ghế lên: “ Người đâu? Thế nào rồi?”

Mã Phi không nói gì, biểu thị chỉ vào trong phòng phẫu thuật, bị dọa cho sắc mặt trắng bệch.

Ba vị bác sĩ nhìn Bùi Hạo Hiên buông tay chán nản.

“ Bệnh nhân tim đã không đập nữa rồi, mọi người hãy nén bi thương.” Nói xong, ba người đang định rời đi, nhưng bị Bùi Hạo Hiên kéo tay lại.

“ Không! Sao có thể chết được? Sao có thể thế được? Ba tên lang băm các người không được đi, nhìn lão từ đây cứu sống cô ấy thế nào.” Tâm trạng Bùi Hạo Hiên kích động bất thường, bực tức hét lên với bọn họ, nói xong lao vào phòng phẫu thuật đeo găng tay cao su lên, mở máy hít thở, mở máy xóc tim, quả nhiên lúc này trên màn hình đã hiện tim không có nhịp đập.

Ba vị bác sĩ liếc nhìn nhau, không nói câu gì, lại quay vào phòng phẫu thuật, nét mặt hồ nghi nhìn Bùi Hạo Hiên.

Thủ pháp thành thạo của hắn mà mấy vị bác sĩ đó chưa bao giờ nhìn thấy phương pháp phẫu thuật đặc biệt đó khiến bọn họ nghi ngờ.

Như thế.....là đang cứu người sao?

Ba người đang định đi, nhưng đúng lúc này, máy đo nhịp tim đột nhiên chuyển đến âm thanh tút tút tút tút, ba người sững sờ vội vàng quay đầu nhìn máy đo nhịp tim, trời ơi! Sao lại thần kỳ có nhịp tim rồi!

Vừa nhìn Bùi Hạo Hiên cười đầy hy vọng, ba vị bác sĩ đằng sau lập tức hào hứng, cuống quýt lao lên giúp đỡ.

Bùi Hạo Hiên giống như một thầy thuốc chuyên nghiệp có kỹ thuật đặc biệt, rành mạch sắp xếp bọn họ nên làm thế nào.

Nửa tiếng sau, bốn người kéo khẩu trang xuống, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Bọn họ vừa kéo một mạng người từ cõi chết trở về.

“ Thế nào rồi?” Mã Phi hoảng loạn đẩy cửa lao vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chết cũng không bán đứng cô

Bùi Hạo Hiên cười gian xảo nhìn Mã Phi: “ Cứu sống rồi, bây giờ không nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

Vừa nghe thấy những lời này, cả người Mã Phi như trút được gánh nặng, vừa nẩy còn bần rần không đứng vững, bây giờ cũng thở phào nhẹ nhõm: “ Hiên Gia, anh đúng là thần tượng của tôi.”

Ba vị bác sĩ cũng vây quanh lấy Bùi Hạo Hiên: “ Xin hỏi ngài là bác sĩ ở viện nào ạ? Y thuật phi thường!”

Ba người cùng giờ ngón tay cái tán thưởng mà khâm phục.

Bùi Hạo Hiên cười thoải mái với ba người: “ Tôi không phải bác sĩ, tôi chỉ là nghiệp dư.” Mặc dù miệng nói như thế nhưng trong lòng anh ta biết chắc, mặc dù sự huấn luyện tàn độc ở Soma không ở đâu bằng, nhưng cũng bồi dưỡng huấn luyệnra những nhân tài như anh ta và An Từ Thành không có gì là không thể làm. Hơn nữa học được bây giờ cũng đến lúc dùng đến.

Hàn Gia Lệ còn chưa tỉnh lại, Mã Phi và Bùi Hạo Hiên đẩy giường bệnh chuyển người đến một phòng bệnh khác, sợ kẻ thù vẫn tìm đến, cho nên hai người không chút lơ là, mắt nhìn chăm chăm vào giường không rời khỏi cô.

Trong mắt Bùi Hạo Hiên ánh lên một mồi, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn Mã Phi: “ Cậu biết là ai làm không?” Anh ta cau mày suy nghĩ lọc ra tất cả những người đáng nghi, nhưng nghĩ không ra là ai, Hàn Gia Lệ những ngày này đều ở Vịnh Tiên Thủy rất ít khi ra ngoài, không thể có thù oán với bên ngoài được.

Nói như thế.....

Lúc này trong đầu anh ta hiện ra một bóng người: Là Bạch Phi Phi! Bùi Hạo Hiên nhủ mắt mày lại, ngoài cô ta ra người khác cũng chưa nghĩ đến ai đáng ngờ, nhưng nghi ngờ chỉ là nghi ngờ mà thôi, không có chứng cứ không thể làm gì cô ta được.

Mã Phi nhìn anh ta lắc lắc đầu: “ Ra tay là một tên đàn ông, trên mặt hấn chòm vài đen cho nên nhìn không rõ, có điều tài nghệ có vẻ rất giỏi, phản ứng rất linh hoạt.”

“Đàn ông.....” Bùi Hạo Hiên không ngừng lăm bắm trong miệng, mười ngón tay đan chéo vào nhau, dường như đang tính toán gì đó: “ Xem ra, kẻ đó vẫn sẽ còn tiếp tục ra tay lần nữa, chúng ta phải tăng cường đề phòng, tuyệt đối không thể để bất cứ sơ suất nào.”

Mã Phi đứng dậy vỗ vỗ vai Bùi Hạo Hiên: “ Hiên Gia, anh ngủ đi, tôi canh chừng cô ấy, điện thoại của Thành Gia liên tục tắt máy, chỉ có thể đợi trời sáng mới có thể thông báo được với anh ấy.” Nói xong, Mã Phi quay người ra ngồi ghế, mắt nhìn chăm chăm vào người trên giường bệnh.

Bùi Hạo Hiên vẫn ngồi ở đó không có ý định ngủ, mặt bí bức đau khổ liếc nhìn Mã Phi: “ Người ta mới làm một nửa với người đẹp đã phải tức tốc mặc quần áo lao đến, bây giờ cơ thể tôi vẫn còn đang căng cứng khó chịu, cậu bảo tôi ngủ thế nào được chứ?”

Mã Phi nhìn hấn từ đầu xuống đuôi, mặt sắp chuyển xanh rồi: “ Hiên Gia, nửa đêm rồi còn chơi trò mất sức như thế không sợ cơ thể kiệt sức à?”

Bùi Hạo Hiên điềm nhiên nhún vai nói: “ Mấy ngày trước còn chơi đến ba giờ sáng cơ.”

“Phụt.....” Vừa nghe thấy những lời này Mã Phi phụt cả phê từ trong mồm ra, quay đầu như nhìn thấy thánh vật: “ Hiên Gia, anh là mấy đời chưa được chạm vào phụ nữ à?”

.....

Ngày hôm sau.

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ khiến An Từ Thành chói mắt, hấn nheo nheo từ từ mở mắt ra, đưa tay day day hai thái dương.

Đang định dậy vệ sinh cá nhân, đột nhiên phát hiện có một người phụ nữ nằm cạnh đang ôm chặt mình.

“ Gia Lệ.....” Hình bóng đầu tiên xuất hiện trong đầu hấn là cô, hấn hạnh phúc lắc lắc đầu, không phải nằm mơ chứ.

Đúng lúc này, người phụ nữ bên cạnh mở mắt ngẩng đầu nhìn hấn: “ Anh Từ Thành, anh tỉnh rồi à?”

“ Bạch Phi Phi!” An Từ Thành giật mình nhìn người nằm cạnh mình trong chăn đó, suýt nữa nhảy ra khỏi chăn: “ Em, tại sao em lại trên giường của anh?” An Từ Thành cúi đầu nhìn vào chăn, hai người đều không mặc gì, trời! Xong rồi....tối qua hấn nhất định mất kiểm soát rồi.

Bạch Phi Phi ngẩng đầu nhìn hấn: “ Anh Từ Thành, anh quên rồi à, tối qua anh uống say, kéo người ta làm mấy lần, nhất quyết không tha cho em.” Nói xong, cúi đầu, mặt hơi đỏ lên.

An Từ Thành vẫn đau đầu, vội mặc quần áo nhảy xuống giường: “Phi Phi, anh phải đi làm, em cứ ngủ đi nhé.” Nói xong, chạy nhanh vào nhà tắm.

An Từ Thành mở vòi nước lạnh, dội ướt từ đầu tới chân, buồn bực vỗ vỗ tay vào đầu, tối qua thật sự không nên uống rượu, nhưng đã xảy ra rồi thì còn làm thế nào được chứ.

Hắn ruột gan rối bời tắt vòi nước lạnh, thay quần áo sạch sẽ, quay lại phòng cầm điện thoại và túi công văn đi thẳng ra khỏi Vĩnh Tiên Thủy.

Lái xe lao thẳng đến An Dương, đầu vẫn còn mơ màng, đang định gọi điện cho Mã Phi thì phát hiện điện thoại tắt máy, hắn cau mày lại, nhanh chóng ấn nút bật nguồn.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, trên điện thoại hiện lên một dòng tin nhắn báo có 32 cuộc gọi nhỡ, đều là do Mã Phi gọi đến. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên dự cảm không lành, nhất định là có chuyện rồi!

Hắn lập tức ấn số gọi cho Mã Phi.

“Alo, Thành Gia, cuối cùng anh cũng mở máy rồi, xảy ra chuyện rồi, anh mau đến bệnh viện đi, có người muốn hại Hàn Tiểu thư, Hàn tiểu thư tối qua suýt mất mạng rồi.”

“cái gì?” Tim An Từ Thành đập nhanh thình thịch, chân nhấn vào phanh gấp: “Gia Lệ cô ấy không sao chứ?”

Mã Phi thờ dài một hơi: “May là có Hiền Gia đến kịp thời, nếu không thật sự mất mạng rồi.”

“Mẹ kiếp? Ai dám động đến người của ta!” An Từ Thành cau mày chửi rủa một câu: “Cậu và Bụi Hạo Hiền trông chừng Hàn Gia Lệ cho tôi, tôi bây giờ sẽ đến bệnh viện ngay lập tức.” Nói xong, quay đầu xe, chiếc xe phóng như bay đến bệnh viện.

Trong phòng ngủ, Bạch Phi Phi hạnh phúc nằm trên giường nơi vẫn còn lưu giữ hơi ấm của An Từ Thành, không nở dậy.

Đột nhiên, điện thoại của cô ta vang lên, nhìn số điện thoại trên màn hình cười một cách nham hiểm.

“Alo, A Háng, con đàn bá đồ giải quyết xong chưa?” cô ta vừa nói vừa vui vẻ vuốt tóc.

“Tiểu Thư, chậm một bước, Hàn Gia Lệ vẫn chưa chết, tối qua tên Mã Phi đó đuổi theo tôi sát nút, tôi mang theo người nên hành động không tiện, sợ hắn tóm được, cho nên đã ném Hàn Gia Lệ vào trong hồ, vốn dĩ là chết rồi, ai mà biết, được Bụi Hạo Hiền cứu sống rồi.” Ở đầu dây bên kia, giọng nói của A Háng đầy lo lắng.

“Cái gì?” Mặt Bạch Phi Phi lập tức tối sầm lại, tay trái nắm chặt ga giường: “Cậu là đồ vô dụng, bảo cậu làm có chút việc là cũng không xong, còn làm được cái gì chứ?” Bạch Phi Phi tức đến đỏ cả mặt.

Giọng nói của A Háng ở đầu dây bên kia hiện rõ vẻ lo sợ run rẩy: “Tiểu Thư, Thành Gia bên đó đã sai người đi điều tra, rất nhanh sẽ đổ mọi nghi ngờ lên đầu tôi, tiểu thư. Cô phải cứu tôi đây, tôi lúc nào cũng trung thành vì cô mà làm việc mà!”

Bạch Phi Phi bực bội thờ dài, sợ A Háng bị tóm được sẽ khai ra cô ta, cho nên cô ta nhất thiết phải mạnh tay, tránh để hậu họa khó lường.

Dịu giọng lại, cô ta an ủi A Háng: “A háng, cậu yên tâm, mấy ngày này đi trốn ở thành phố C, việc bên này cứ để tôi lo, cậu sống chết cũng không được bán đứng tôi.” Nghe lời nói này, A Háng cuối cùng cũng nhẹ lòng hơn: “Yên tâm đi tiểu thư, tôi chết cũng sẽ không bán đứng cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cha con loạn luân

Bạch Phi Phi nhìn ra ngoài cửa sổ cười hài lòng: “Cảm ơn cậu, A Háng.” Nói xong liền ngắt điện thoại.

Bạch Phi Phi nghĩ một lát, nhanh chóng dậy rồi đến nhà họ Bạch.

.....

Trong bệnh viện, An Từ Thành thần sắc lo lắng, im lặng nhìn Hàn Gia Lệ hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh.

Hai bàn tay nắm chặt lại, trong lòng hắn thăm thẳm, tất cả kẻ hãm hại cô, hắn sẽ đòi lại toàn bộ gấp mười lần một trăm lần.

“Là ai làm?” Mãi lâu sau, hắn mới lạnh lùng bật ra một câu.

Mã Phi nhìn hẩn từ sau lưng thờ dài nói: “Đã sai người đi điều tra rồi, rất nhanh sẽ có tin tức thôi ạ.”

An Từ Thành bực tức quay người, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Mã Phi: “Cậu lập tức đích thân đi điều tra cho tôi, trong nửa ngày, dù phải sỏi ba tấc đất cũng phải tìm được tên đó cho tôi, tôi phải nghiền nát hẩn ra!”

“Vâng! Tôi lập tức đi ngay.” Mã Phi quay người nhanh nhẹn ra khỏi phòng bệnh.

Bùi Hạo Hiên uể oải dựa trên ghế tựa nhìn biểu cảm đầy sát khí của hẩn, giọng nói bình thản hỏi: “Tối qua cậu làm sao thế, điện thoại không liên lạc được.”

An Từ Thành thờ dài một hơi, quay người ngồi lên ghế ở cạnh giường bệnh, việc tối qua hẩn không muốn nhắc lại nữa, dù sao cũng chỉ có một lần nên coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, vẻ mặt trầm tư, sau đó đứng dậy nói: “Không sao, điện thoại mình hết pin.”

Bùi Hạo Hiên ngược mắt, khoe miệng nhếch lên cười cười: “Trông chừng tốt người phụ nữ của cậu đi, tối qua suýt nữa mất mạng đấy.” Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài, nhường phòng lại cho hai người.

“Bùi Hạo Hiên!” An Từ Thành đột nhiên lên tiếng gọi hẩn ta lại: “Giúp mình một việc, mấy ngày này, cậu ở lại phụ trách an toàn cho cô ấy, mình sợ Mã Phi một mình không cáng nổi, có cậu là mình yên tâm rồi.”

Bùi Hạo Hiên dừng lại, quay đầu cười: “Mình đẹp trai thế này, không sợ người phụ nữ của cậu yêu mình à?”

An Từ Thành cũng cố nhịn cười: “Người phụ nữ của mình xinh đẹp như thế, cậu đừng thất lễ với cô ấy là được rồi.”

Bùi Hạo Hiên nhún nhún vai với An Từ Thành: “Không dám! Mình sợ cậu sẽ truy sát mình khắp thế giới, mình không có chỗ nào trốn đâu.”

Biểu cảm của An Từ Thành bình tĩnh lại: “Lần này, xin nhờ cậu đấy. Mình sẽ nghĩ cách để lão già đi sớm.”

“Thôi được, cậu đã nhờ như thế, ai bảo mình là bạn cậu chứ, mình ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay.” Nói xong, đóng cửa lại cho hai người.

An Từ Thành quay đầu im lặng nhìn Hàn Gia Lệ trên giường bệnh, đưa ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của cô.

“Xin lỗi, không chăm sóc tốt cho em.”

.....

An Từ Thành không đến công ty, ở cả buổi bên cạnh Hàn Gia Lệ trong phòng bệnh, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại.

Đúng lúc này, Mã Phi đột nhiên đẩy cửa bước vào: “Thành Gia, bắt được tên sát thủ tối qua ra tay rồi.”

An Từ Thành lập tức đứng lên, hai tay nắm chặt lại, ra ý Mã Phi để ý Hàn Gia Lệ, còn mình thì đi ra ngoài.

Cửa trong nhà vệ sinh nam của bệnh viện bị chặn lại, hai khẩu súng dí sát vào đầu A Háng, A Háng tròn trừng mắt, bị dọa cho đái cả ra quần, ướt cả một vùng.

An Từ Thành lạnh lùng nhìn hẩn ta, Bùi Hạo Hiên khoanh hai tay trước ngực đi đi lại lại trước mặt hẩn ta.

Đột nhiên, An Từ Thành giơ chân đá vào đầu gối của A Háng, A Háng nhất thời không đứng vững, đau quỵ gập xuống đất.

Bước đến trước mặt hẩn ta, đưa tay cho hẩn một cái bạt tai: “Đằng sau mày còn có ai? Nói, là ai sai mày đến?”

A Háng nghiêng chặt răng, hẩn tin chắc, tiểu thư sẽ đến cứu mình, thế là ngẩng đầu bình tĩnh nhìn An Từ Thành: “Tôi chỉ là một tên sát thủ, các người thả tôi ra đi, tôi cũng chỉ là vì cấp trên mà làm việc mà thôi.”

An Từ Thành tức mình tóm cổ áo hẩn ta: “Mày coi tao là thằng ngốc à? Muốn chết à? Làm gì có chuyện dễ như thế, dám động vào người của tao, tao sẽ cho mày biết hậu quả là như thế nào.” Nói xong, giơ chân dẫm nghiêng lên chân hẩn.

A Háng đau đớn ngã vật ra đất, đau đớn giãy giụa.

Bùi Hạo Hiên cười khẩy nhìn khẩu súng trong tay vỗ vỗ vào vai của An Từ Thành: “Việc này, mình thích làm nhất, để mình ra tay, mình sẽ hành hạ hẩn sống không bằng chết, cho đến khi hẩn nói ra chủ nhân của hẩn là ai thì thôi.” Nói xong tiến sát gần A Háng, đưa tay kề súng vào bộ phận quan trọng nhất của hẩn ở thân dưới, kề mặt hẩn mà gầm gè.

“Người thông minh nên biết làm thế nào phải không? Đối phó với mày, đối với bọn tao mà nói chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần mày nói ra kẻ đứng sau lưng mày, bọn tao lập tức thả mày ra, nếu không.....” Bùi Hạo Hiên cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay: “Khẩu súng này của tao mà bắn vào chỗ đó của mày, để mày ném thù mùi vị làm thái giám, cả đời sẽ không động nổi vào phụ nữ.”

An Tử Thành đứng một bên cười khẩy vài tiếng, giờ ngón tay cái tán thương Bùi Hạo Hiên.

A Háng hiện rõ sợ hãi, bị dọa cho hoảng loạn tinh thần: “Không, tôi cầu xin các người tha cho tôi, tôi thật sự không biết gì cả, các người thả tôi ra đi, đừng đánh chỗ đó của tôi.” Nói xong, cuống cuồng đưa tay bịt chỗ đó của mình lại.

Bùi Hạo Hiên không phải là người dễ mềm lòng, súng vẫn nhắm nhẹ vào chỗ đó của hắn: “Ha Ha.....không phải nói rồi sao? Nhìn bộ dạng là biết mày không muốn làm đàn ông nữa rồi, được! Thế thì tao cho nổ bùm cái đó của mày!” Nói xong khẩu súng trong tay cố ý động động vào chỗ đó của hắn.

“Không, đừng! Tôi thật sự không biết, tôi chỉ là một sát thủ, tôi chỉ nghe cấp trên dặn dò, tôi thật sự không biết là ai hại cô ấy.” A Háng biết nếu như phản bội lại tiểu thư, nếu ra ngoài hắn cũng chỉ có con đường chết, dù sao hai đường đều là chết, còn không bằng đợi tiểu thư đến cứu.

Bùi Hạo Hiên cười giống như quỷ dữ vậy: “Xem ra, mày vẫn không chịu học ngoan, thế thì cho mày ném mùi trước.” Nói xong, khẩu súng trong tay ngắm chuẩn vào chỗ đó của hắn, khẽ bóp cò súng.

Khẩu súng trong tay lắp đặt hệ thống giám âm không có chút tiếng động nào, ngay lập tức A Háng đã ngã lăn ra đất, đau đớn co quắp, phía dưới máu tươi chảy ra ướt đầm.

Tất cả mọi người tại đó đều hít một hơi lạnh sống lưng.

Bùi Hạo Hiên thu súng lại, đứng trên cao nhìn tên nằm dưới đất, hất hàm ra phía sau dặn dò: “A Uy, đem tên này đi, không nói ra chủ nhân là ai thì cứ từ từ mà hành hạ.”

Nói xong, mở cửa nhà vệ sinh, quay người đi ra ngoài.

An Tử Thành lạnh lùng liếc nhìn A Háng: “Mày tốt nhất học thông minh chút đi, nếu không, vừa nãy chỉ là mở màn mà thôi, màn chốt với ở đằng sau kia.” Nói xong cũng đi ra ngoài.

A Háng đau đến nỗi không nói được câu gì, A Uy dẫn người lôi A Háng từ nhà vệ sinh ném vào trong xe.

.....

Nhà họ Bạch.

Trong căn phòng xuân sắc dục vọng, kích thích toàn thân.

Bạch Phi Phi trần truồng ngồi trên bàn, hai tay chống lên mặt bàn, người hơi ưỡn ra phía sau, khuôn mặt đỏ bừng sung sướng kích tình, đôi chân dài quắp chặt vào lưng của Bạch Chí Văn.

Hai tay Bạch Chí Văn giữ lấy hông cô ta, thân dưới ra sức ra vào mãnh liệt giữa hai đùi cô ta, lần sau mạnh hơn lần trước, khiến bầu ngực căng tròn cương cứng của cô ta cũng rung lắc mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lấy lòng

“A.....Chí Văn.....anh giỏi quá.....nhanh lên....r.....nhanh nữa lên.....” Khuôn mặt đỏ ửng của cô ta cùng tiếng rên rỉ âm thầm.

Bạch Chí Văn tăng động tác nhanh hơn, buông hông cô ra ra, hai tay mon trớn đôi vú mềm mại của cô ta, thô tục lỗ mãng.

“Uh...uh.....” cô ta gần như đã không còn cất lên lời, giọng nói hỗn hển ôm chặt lấy lưng của Bạch Chí Văn.

“Nói đi, lần này lại có chuyện gì?” Bạch Chí Văn ôm cô ta vừa làm vừa hỏi.

Bạch Phi Phi đưa tay vén sợi tóc trên trán ra đằng sau: “Uh.....em.....em muốn giết một người.”

“Là ai?” Bạch Chí Văn ngược con mắt sắc lạnh nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô ta.

“A Háng bị Tử Thành bắt rồi.....uh.....em sợ hắn chịu không nổi sẽ khai em ra.....cho nên em muốn tìm người giết hắn ta.” Bạch Phi Phi tiến sát người mình vào lão ta, cúi đầu hôn lên môi lão ta.

“Được rồi, tôi sẽ giúp cô giải quyết, nể mặt cô biết thân biết phận ngoan ngoãn.” Nói xong, ngón tay gian xảo vuốt lên hai má nóng ran của cô ta.

“Cảm ơn anh, Chí Văn.....uh....Chí Văn em vẫn muốn.....” Nói xong, ưỡn người lên cuống đại.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên chuyển đến tiếng bước chân tiến lại.

Trong lòng Bạch Phi Phi dâng lên cảm giác bất an, Bạch Chí Văn vẫn đang ra sức lên xuống trên người cô ta.

“Chí Văn, em về rồi.” Ngoài cửa chuyển đến giọng nói của Triệu Mẫn, cùng với đó là tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Bạch Phi Phi rùng mình một cái, trong đầu tinh táo hơn rất nhiều, cúi đầu hoảng loạn nhìn Bạch Chí Văn, lí nhí nói với ông ta: “Làm thế nào đây làm thế nào đây? Mẹ em về rồi.”

Bạch Chí Văn nét mặt bình tĩnh rời khỏi cơ thể cô ta: “Mau mặc quần áo vào.” Nói xong, nhanh chóng nhặt quần áo trên đất mặc lên người mình.

“Chí Văn, anh đang ở đâu? Phi Phi về rồi à? Vừa nãy khi em vào nhà nhìn thấy xe của con bé.” Giọng nói của Triệu Mẫn càng lúc càng gần hơn.

Bạch Phi Phi bị dọa cho hoảng loạn, cấp tốc mặc lại quần áo trên người mình, thần sắc căng thẳng.

“Mẫn Mẫn, gọi gì thế, anh ở đây, em xuống lầu xem xem thím Lý đã nấu cơm xong chưa.” Bạch Chí Văn bình tĩnh nói với ra ngoài cửa một câu, quần áo trên người đã mặc lại chỉnh tề tươm tất.

“Chí Văn, tại sao em không nhìn thấy Phi Phi đâu? Con bé này chạy đi đằng nào rồi?” Giọng nói Triệu Mẫn có chút nghi ngờ.

Lúc này Bạch Phi Phi cũng mặc xong quần áo rồi, cô ta nhanh nhẹn đưa tay lên vuốt vuốt tóc, mặt vẫn đỏ, thần sắc không tự nhiên.

Bạch Chí Văn liếc nhìn Bạch Phi Phi, rồi đi ra mở cửa, sau đó dang tay ôm Triệu Mẫn vào lòng: “Mẫn Mẫn, sao bây giờ mới về, thật nhớ em chết đi được.” Sau đó lại buông bà ta ra, quay người nhìn Bạch Phi Phi: “Đúng rồi, Phi Phi ở chỗ anh, con bé vừa về, rảnh rỗi cho nên anh và con nói chuyện một lúc.”

Bạch Phi Phi vội vàng căng thẳng gật gật đầu với Triệu Mẫn: “Đúng đúng, mẹ, bố lo con ở nhà họ An sống không thoải mái, còn nói muốn đích thân đến đó xem thế nào.”

Triệu Mẫn vui vẻ nhìn hai người, trong lòng cuối cùng cũng có chút an ủi: “Em nhìn thấy hai bố con anh tình cảm như thế, trong lòng thật sự yên tâm thanh thản, may là em không tìm nhầm chồng.” Nói xong hạnh phúc ôm Bạch Chí Văn.

Cơ thể Bạch Phi Phi đến giờ vẫn còn run, nhìn bọn họ cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng càng ngày càng nặng, cô ta cảm thấy có lỗi với mẹ mình.

“Đúng rồi, chúng ta xuống ăn cơm đi, Phi Phi, hôm nay mẹ bảo Thím Trần làm món canh mà con thích ăn nhất.” Nói xong ôm Bạch Chí Văn đi xuống lầu, Bạch Phi Phi điều chỉnh lại tâm trạng rồi cũng nhanh chân đi theo.

.....

Trong phòng bệnh, nhìn Hàn Gia Lệ vẫn hôn mê không tỉnh trên giường, An Từ Thành đau đầu day day hai thái dương.

Đã hai ngày rồi mà cô vẫn chưa tỉnh lại, mấy ngày này đều chạy đến bệnh viện, hình như lão An cũng có chút hoài nghi rồi, nếu tiếp tục thế này, hẳn nhất định phải nghĩ cách để lão An nhanh chóng về Mỹ, như thế còn tiếp tục đến đây được.

Nhưng, phải làm thế nào đây? Đột nhiên trong đầu hần lóe lên ý nghĩ, vì tự do, hần cũng đành phải đánh đổi trả giá.

Nghĩ xong hần gọi Mã Phi lại, sau đó thì thăm bên tai anh ta vài câu.

Mã Phi hiểu ý gật gật đầu, sau đó lập tức ra khỏi phòng bệnh, nhìn bóng dáng anh ta rời đi, khoe miệng An Từ Thành nhếch lên lộ ra nụ cười mê người.

“Đang nghĩ việc gì đen tối mà lại cười nham hiểm thế.” Hàn Gia Lệ nằm trên giường sững người nhìn hần mấy giây, dù cho vẫn còn yếu ớt miệng còn chẳng mở ra được hết, nhưng vẫn không quên châm chọc hần.

An Từ Thành quay đầu nhìn Hàn Gia Lệ đang nhìn mình, suýt nữa xúc động mà nhảy lên: “Cô tỉnh rồi!” Nói xong, vội ngồi dậy đưa tay thử xem nhiệt độ người cô.

Hàn Gia Lệ yếu ớt gạt tay hần ra, lẩm bẩm nói: “Tôi không sao.....”

An Từ Thành liếc nhìn cô, đưa tay lên má cô捏 nhẹ một cái: “tôi đang nghĩ xem trong đầu cô có cái gì, mà sắp chết rồi còn nói không sao.”

Hàn Gia Lệ hé mắt căn cứ môi: “Tôi hình như.....nhìn thấy ba rồi.”

Hàn Gia Lệ hơi sững người, sau đó cười nói: “Cô bây giờ là người của tôi, không được sự cho phép của tôi, cô mãi mãi đừng mong được gặp ông ta, tôi phải chiếm dụng con gái ông ta cả đời.”

Sự bá đạo độc chiếm của hắn khiến cô có chút không thích ứng.

Hàn Gia Lệ bướng bỉnh nghiêng đầu lườm hắn nói: “Ai là người của anh, tôi không bán cho anh.”

Hai tay hắn khoanh trước ngực, đắc ý nhìn bộ dạng ngang bướng của cô: “Lẽ nào cô quên rồi sao? Một nghìn vạn, mẹ cô nhận chi phiếu của tôi rồi. Cho nên, đến cái lông trên người cô cũng là của tôi.”

Vừa nhắc đến chuyện này là Hàn Gia Lệ lại tức, cô bật dậy không buồn để tâm vết thương trên người mình mà hét toáng lên với hắn: “Bà ta là mẹ kế mới bán tôi như thế, người đàn bà đó, thật là đáng ghét.” Cô dồn toàn lực giờ tay đập mạnh xuống giường, như đang trút nỗi bức tức.

“A.....” tại vì động tác quá mạnh cho nên động đến vết thương trên người, cô đau đớn nghiêng chặt răng.

An Từ Thành nhìn cô nói: “Tôi nói cô có thể an phận một chút được không? Cơ thể cô và cô có thù oán à? Nghe đây, mau khỏe lại, tôi sẽ dẫn cô đi tìm Triệu Mẫn báo thù cho cô hả giận.”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn: “Anh tốt như thế sao? Vì tôi mà đi tìm mẹ vợ anh báo thù, ai tin chứ?”

An Từ Thành bước đến bên cạnh cô, dí dỏm vuốt tay lên má cô: “Như thế này đi, Bạch Chí Văn là lão già háo sắc có tiếng, tôi tặng lại cô cho ông ta, như thế cô có thể thành công mà trả thù Triệu Mẫn rồi.”

Nghe thấy những lời này, Hàn Gia Lệ cười hết sức chắc chắn: “Còn lâu ấy, anh không nỡ rời xa tôi, tôi chắc chắn!”

Cô tự tin nhìn An Từ Thành, sự tự tin này, cô vẫn có, nếu không hắn bây giờ sẽ không xuất hiện ở bệnh viện.

An Từ Thành nhìn cô suy nghĩ, khuôn mặt với những đường nét như tượng khắc khẽ mỉm cười.

“Sau này nếu như cô để tôi chạm vào cô, tôi sẽ suy nghĩ giữ cô lại.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tôi thà đi làm ni cô

“Sau này nếu như cô để tôi chạm vào cô, tôi sẽ suy nghĩ giữ cô lại.”

Thằng cha này trong đầu chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện hám sắc như thế.

Cô lườm hắn ta: “Tôi thà đi làm ni cô còn hơn.”

An Từ Thành cười nham hiểm, đúng lúc này điện thoại của hắn vang lên, vừa liếc đã biết là Lão An, hắn cười một cách gian xảo, không ngờ bên Mỹ hiệu suất xử lý công việc cao thật. Mới chỉ có vài phút....

“Alo, ba.” Hắn hào hứng nói một tiếng vào điện thoại.

Trong điện thoại giọng nói của lão An hiện rõ vẻ gấp gáp: “Xảy ra chuyện rồi! Khu biệt thự trang viên An Dương bên Mỹ bị nổ rồi, mẹ kiếp, tên chó chết nào dám động đến lão tử không biết.”

An Từ Thành cau mày cố làm ra vẻ ngạc nhiên: “Cái gì? Trang viên bị nổ? Thế thì phải tổn thất mất mấy nghìn vạn?”

Giọng nói của Lão An càng lúc càng bức tức: “Mẹ kiếp, nhất định là người của bọn đảo U Minh làm, tức chết ta rồi.”

“Ba, có cần con sang Mỹ trước xem tình hình thế nào không?” An Từ Thành ra vẻ sốt sắng, trong lòng vẫn đang cười thầm.

“Không cần! Con ở lại, ba bây giờ phải lập tức về Mỹ xử lý tình hình, Phi Phi bên này nếu như con còn gây ra gì phiền phức cho ba thì ba tuyệt đối không tha cho con đâu.”

“Con biết rồi, ba yên tâm đi.” Nói xong liền tắt điện thoại.

Bụi Hạo Hiên đột nhiên cuống cuồng lao vào trong phòng bệnh, thất sắc nhìn An Từ Thành.

“Sao thế?” An Từ Thành nhìn hắn ta cau mày lại. Biết nhất định là có chuyện xảy ra.

“Từ Thành, tên đàn ông đó chết rồi!” Bụi Hạo Hiên ném điều thuốc trong tay mình, tâm trạng có chút buồn bực.

An Từ Thành cắn chặt môi sau đó nhìn hấn ta: “ Có kẻ ra tay trước bịt đầu mối à?”

Bụi Hạo Hiên gật gật đầu: “ Đúng! Trong phòng bí mật bị kẻ nào đó đâm một dao. Hấn chết rồi, tin tức của chúng ta lại đứt rồi, đáng ghét là bất cứ lời nào cũng không moi được từ trong miệng hấn ta ra.” Hấn cúi đầu trên mặt đầy vẻ đáng tiếc.

An Từ Thành đưa tay vỗ vỗ Bụi Hạo Hiên: “ Thôi vậy, cậu tìm vài người chôn hấn ta đi, xem ra chúng ta càng phải cẩn thận hơn.” Nói xong quay đầu nhìn Hàn Gia Lệ.

“Này, cô ở thành phố A này có thù oán với ai à?”

Hàn Gia Lệ cúi đầu, suy nghĩ kỹ, nhưng nghĩ rất lâu cô đều không nghĩ ra mình đã đắc tội ai, thế là, nghiêng đầu nói: “ Tôi cảm thấy tôi ở thành phố A có duy nhất kẻ thù đó chính là anh.” Nói xong, mặt đầy vẻ vô tội.

“Ha ha ha ha.....” Vừa nghe thấy lời này Bụi Hạo Hiên không nhịn được cười, người phụ nữ này đúng là vô lo vô nghĩ.

Mặt An Từ Thành như biến thành sắc xanh, quay người giơ tay đập mạnh vào đầu Bụi Hạo Hiên một cái: “ Cười cái gì mà cười, cậu có thể cút được rồi.”

Bụi Hạo Hiên vẫn cười, cổ tình kéo dài giọng khiêu khích hấn: “ Làm gì mà dữ thế, rất dễ tổn thọ đấy.”

Thái độ của An Từ Thành đột nhiên trở nên dịu xuống, hất hàm cười với Bụi Hạo Hiên: “ Bụi Hạo Hiên, cậu về Vịnh Tiên Thủy lấy cho mình mấy bộ quần áo, tối nay mình muốn ngủ ở đây.”

Vừa nghe thấy thế, Hàn Gia Lệ đã hoảng hốt: “Này, ai cho phép anh ngủ ở đây?” Cô gườm gườm nhìn hấn ta, tên đàn ông này cứ như mình là trung tâm ấy.

An Từ Thành quay người nhún nhún vai với cô: “ Cô là của tôi rồi, còn cần phải cho phép gì chứ?”

“ Anh.....” Hàn Gia Lệ không muốn để ý tên căn bã này nữa, đành ngoảnh mặt đi không muốn nhìn hấn, nhắm mắt cố để mình ngủ.

An Từ Thành quay đầu nhìn, Bụi Hạo Hiên vẫn đứng ở cửa quấy rầy, thế là trừng mắt với hấn ta: “ Cậu còn chưa mau đi?”

Ai mà biết Bụi Hạo Hiên khoanh hai tay trước mặt nhìn An Từ Thành, xong lại liếc về phía người phụ nữ trên giường: “ Từ Thành, tối nay mình cũng muốn ngủ ở đây.”

Ai mà biết An Từ Thành rộng lượng lại nhún nhún vai, cười nói: “ Được thôi, mình không ý kiến gì.”

An Từ Thành nhìn hấn ta, giật mình nói: “ Thật sao?”

Mắt An Từ Thành liếc nhìn người Bụi Hạo Hiên từ đầu đến chân: “ Nếu cậu không để ý thì ngủ với mình đi.”

Ai mà biết Bụi Hạo Hiên không nói câu gì, lẩn nhanh như thạch.

.....

Trong quán cà phê tiếng nhạc du dương êm dịu.

Trong một căn phòng đơn, Tiêu Dật Nhiên và Mễ Lam đang yên tĩnh uống cà phê, dường như còn đang đợi ai đó.

Mấy phút sau, một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính râm đẩy cửa bước vào.

“ Cậu đến rồi à?” Tiêu Dật Nhiên ngược mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện.

Mễ Lam rót cốc nước, đặt trên bàn chỗ đối diện.

“ Anh Dật Nhiên, lâu rồi không gặp.” Nam Phong Dịch cười gian xảo, gỡ cặp kính râm trên sống mũi xuống. Ngồi xuống phía đối diện với bọn họ.

Tiêu Dật Nhiên vẫn với vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh ta, ánh mắt biểu thị ra phía đằng sau: “ Không ai theo cậu chứ?”

“ Yên tâm đi anh Dật Nhiên, người của em ở bên ngoài trông chừng, hơn nữa chị Gia Lệ bị thương nhập viện rồi, An Từ Thành cũng chẳng có tâm trạng mà lo nhiều thế.”

Vừa nghe thấy nét mặt Tiêu Dật Nhiên đã tối sầm lại: “ Cậu nói cái gì? Hàn Gia Lệ bị thương sao?”

Nam Phong Dịch thở dài một hơi, có chút lo lắng nhìn anh ta: “ Chị ấy hình như kết thù với ai đó, suýt nữa bị người ta giết, em rất lo lắng muốn đi thăm chị ấy, nhưng An Từ Thành luôn ở đó cho nên không có cơ hội.” Nói xong, Nam Phong Dịch nhún nhún vai chán nản.

Tiêu Dật Nhiên sụp mặt xuống, vẻ lo lắng hiện lên trong mắt anh ta, nhưng vẫn để Mễ Lam nhìn ra.

“Kết thù.....” Anh ta cúi đầu lạnh lùng tự lảm bảm trong miệng, người con gái đó, khiến anh ta bất giác căng thẳng hồi hộp: “Cô ấy không sao chứ?” Giọng nói nhanh chóng lắng lại được về bình tĩnh.

Nam Phong Dịch nhìn Tiêu Dật Nhiên phản ứng có chút tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều: “Chị Gia Lệ bây giờ tỉnh rồi, có lẽ không có vấn đề gì.” Nói xong, quay người từ từ lấy ra một tập tài liệu trong túi hồ sơ đưa cho Tiêu Dật Nhiên: “Anh Dật Nhiên, đây là hợp đồng của resort nghỉ dưỡng xanh, An Từ Thành vì chuyện này đang tức xì ra khói.”

Tiêu Dật Nhiên lập tức đón lấy, cúi đầu nhìn bản hợp đồng sau đó lạnh lùng nói: “Vương Đình đó, nghe nói An Từ Thành muốn tố cáo cô ta, cậu đưa cho cô ta một cục tiền bảo cô ta chạy ra nước ngoài, tìm không được người An Từ Thành cũng hết cách.”

“Em biết rồi, An Từ Thành có lẽ sẽ nhắm vào hướng nhà Nam Phong, lần trước anh cố ý sắp xếp trong quán bar để em và Hạ Nam gặp mặt, em nghĩ, An Từ Thành biết là nhà họ Nam Phong làm chắc chắn sẽ không chịu để yên đâu.” Nam Phong Dịch vẫn có chút lo lắng, nếu như An Từ Thành đối phó với bọn họ, nhà họ Nam sẽ không phải đối thủ của hắn.

Giọng nói của Tiêu Dật Nhiên vẫn lạnh như băng, ngẩng đầu nhìn Nam Phong Dịch: “Cậu yên tâm đi, anh sẽ giúp cậu.”

Nam Phong Dịch trong lòng như trút được tảng đá nặng, vui mừng nói với Tiêu Dật Nhiên: “Anh Dật Nhiên, có lời nói này của anh là em yên tâm rồi, sau này có gì cần giúp đỡ anh cứ nói.”

Tiêu Dật Nhiên đặt bản hợp đồng trong tay xuống, nhìn anh ta mỉm cười nói: “Không có việc gì thì cậu đi trước đi, chú ý xung quanh, nhất thiết không được để kẻ khác đi theo.”

Nam Phong Dịch đứng dậy uống cốc nước mà Mễ Lam rót: “Thế thì em đi trước đây, anh Dật Nhiên, người đẹp Mễ, tạm biệt nhé.” Nói xong cầm chiếc kính đen trên bàn quay người đi nhanh.

.....

Trong phòng bệnh.

Bùi Hạo Hiên đã mang đến quần áo cho An Từ Thành thay, An Từ Thành quay người bỏ nhào vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Thông minh như Bùi Hạo Hiên

Bùi Hạo Hiên đã mang đến quần áo cho An Từ Thành thay, An Từ Thành quay người bỏ nhào vào nhà tắm.

Hàn Gia Lệ nghe tiếng nước róc rách trong nhà tắm, trong lòng có chút rối loạn.

Thằng cha này là tên háo sắc không ai bằng, muốn ở lại ngủ chẳng phải là muốn tranh thủ chiếm đoạt cô sao, cô nghiêng chặt răng, lần này, dù cho thế nào cô cũng không để hắn lên giường của cô.

Mấy phút sau An Từ Thành từ trong nhà tắm đi ra, cầm khăn mặt lau nước trên tóc, mắt liếc nhìn người phụ nữ trên giường.

Hàn Gia Lệ không quay đầu, nhắm mắt giả vờ ngủ.

An Từ Thành ném chiếc khăn mặt lên ghế sofa, đi đến bên cạnh giường kéo chăn định chui vào trong.

Hàn Gia Lệ nhìn tình hình không hay, nhanh nhẹn đưa tay đẩy hắn ra, ai mà biết, tay cô vừa thò ra đột nhiên chạm phải cái gì đó, mềm mềm.....

Cô cau mày lại, nhẹ nắm bóp bóp mấy cái thứ ở trong tay mình, vẻ nghi ngờ, sau đó cô từ từ quay người lại.....

Cảnh tượng lúc này thật khiến cô muốn chết, chỉ nhìn thấy An Từ Thành đến quần sịp cũng không mặc, người trần như nhộng đứng ở bên giường, đang cúi đầu gian xảo nhìn tay Hàn Gia Lệ đang nắm vào bộ phận quan trọng nhất của thân dưới hắn.

Chỉ trong vài giây, cái đó trong tay Hàn Gia Lệ lập tức biến thành vừa to vừa cứng.....

“A a a a a.....” Định thần lại, cô giật mình thả cái thứ trong tay đó ra, ngại ngùng ngay lập tức chui vào trong chăn.

Cô cắn chặt môi, hai tay nắm chặt trong chăn, hận không thể lột sạch một tầng da đi.

Nhìn phản ứng của cô như thế, An Từ Thành có chút dờ khóc dờ cười, mặt hất hàm nhìn cô cười: “Làm gì mà phải thế? Cũng không phải chưa nhìn thấy bao giờ.” Nói xong, quay người ngồi hẳn lên giường.

“Anh là đồ biến thái, tại sao anh không mặc **?” Cô nằm trong chăn không dám thò đầu ra, răng nghiến kèn kẹt.

Hắn nhìn đằng sau lưng cô nhún nhún vai nói: “Tôi không quen tắm xong mặc **, dù sao cũng chẳng có ai ở đây.”

“Tôi không phải người à?” Hàn Gia Lệ tức suýt nôn ra máu.

“Cô đã nhìn mấy lần rồi, tôi cũng không để ý cô nhìn thêm lần nữa.” Nói xong, kéo chăn ra, nằm vào trong chăn.

Hàn Gia Lệ cuống cuống đẩy hắn ra, nhưng tay vừa tiếp xúc vào da của hắn, bất giác lại rút trở về: “Này, tại sao anh lại lên, anh xuống đi, mau xuống đi.” Sau đó gờ chân đạp mấy cái vào bắp chân của hắn.

Hắn cười khẩy, không ngờ cô vẫn còn ngại ngùng như thế.

Tay hắn duỗi ra, ôm chặt lấy cơ thể mỏng manh yếu đuối của cô vào lòng: “Tôi sợ nửa đêm cô lại bị người ta bắt đi, như thế này sẽ cảm thấy an toàn.”

Hàn Gia Lệ ra sức giãy giụa: “An Từ Thành, anh là đồ cầm thú, anh không xuống thì tôi xuống, đã được chưa?” Nói xong, đẩy hắn ra, dùng lực ngồi dậy muốn xuống giường.

Lại một trận đau nhói lên trong tim.

An Từ Thành vội vàng kéo cô trở lại, nhìn mặt cô ngang bướng: “Được! Tôi xuống, cô an phận cho tôi chút, vết thương còn chưa khỏi đây.” Nói xong xuống giường, đắp chăn lại cho cô, sau đó hắn lấy một chiếc quần ngủ mặc vào rồi nằm trên ghế tựa ngủ.

Hàn Gia Lệ lúc này mới yên tâm được, quán chặt chặt vào người mình, nghiêng đầu nhìn An Từ Thành nằm trên ghế ngủ.

Hắn nằm xuống là ngủ, hình như thật sự rất mệt. Khuôn mặt đẹp trai đó dù trong giấc mơ cũng đủ khiến người ta mê mẩn.

Hàn Gia Lệ yên lặng nhìn hắn, người đàn ông này, là thật lòng đối với cô sao? Mặc dù bọn họ tiến triển có chút khác người, có điều hành động của hắn nhưng ngày này khiến cô thật sự khiến cô cảm động.

“Cô còn tiếp tục nhìn tôi như thế, tôi sẽ cảm thấy cô muốn giết tôi rồi.” Hàn Gia Lệ đang nhìn đắm đuối, khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên nói.

Hàn Gia Lệ vội ngoảnh mặt đi, quay lưng đối diện với hắn: “Đừng có mà tưởng bở.....”

Khuôn mặt đẹp như tượng khắc của An Từ Thành đột nhiên cười lên: “Không phải sao? Vừa nãy còn không biết ai nắm lấy cửa quý của tôi, biểu cảm rất say mê đấy.”

Lại nhắc đến chuyện này, Hàn Gia Lệ thật muốn xuống giường mà đập cho hắn một trận, nhưng cơ thể lúc này không cho phép: “Vừa nãy tôi không có ý, ai mà thêm thích cái cửa quý đó của anh chứ.....”

“Nó bảo cho tôi biết nó chỉ thích cô.....” Hắn lẩm bẩm trong miệng nói, giọng nói càng lúc càng nhẹ dần.....

Vịnh Tiên Thủy.

Bùi Hạo Hiền vừa mở cửa vừa chửi rủa An Từ Thành.

Thằng cha này thật là ích kỷ, một mình ở trong bệnh viện ôm người đẹp mà phong lưu sung sướng, đuổi hắn về nhà, nói thật, hắn thật sự không muốn quay về nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét đó của Bạch Phi Phi.

Đang nghĩ như thế đột nhiên Bạch Phi Phi xuất hiện ở lan can tầng hai, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn hắn ta.

“Tại sao có một mình anh về, anh Từ Thành đâu?” trong mắt Bạch Phi Phi đầy vẻ bức tức, cô ta biết An Từ Thành nhất định là đang ở trong bệnh viện với Hàn Gia Lệ, nhưng bây giờ lão An cũng đi rồi, không ai có thể giúp cô ta được.

Nghe thấy thế Bùi Hạo Hiền dừng chân lại, ngược con mắt sắc lạnh nhìn cô ta, nói thẳng luôn: “Tên đàn ông đó, là cô phải đến phải không?” Mặc dù chỉ là nghi ngờ nhưng hắn vẫn cảm thấy việc này là có liên quan đến Bạch Phi Phi.

Vừa nghe thấy câu nói này, vẻ hoảng loạn vụt lên trong mắt Bạch Phi Phi, lập tức phủ nhận: “Tôi không biết anh đang nói cái gì? Đàn ông nào?”

Bùi Hạo Hiền cười khẩy vài tiếng: “Ha.....đừng giả bộ nữa, tên đàn ông xuống tay với Hàn Gia Lệ là người của cô phải không?”

Đối diện với Bùi Hạo Hiền càng lúc càng dồn Bạch Phi Phi, cô ta cố tỏ ra ung dung: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, đàn ông nào tôi không hề biết, muốn nghi ngờ tôi thì phải lấy ra chứng cứ, nếu không đi mà nói thẳng với anh Từ Thành cũng được, dù sao không phải tôi làm tôi sợ gì chứ.”

Nói xong Bạch Phi Phi điềm tĩnh cúi đầu, đưa tay ngắt một chiếc lá trong chậu cây cảnh cạnh đó, nghịch ngợm trong tay.

Bùi Hạo Hiên cười một cách đen tối vẫy vẫy tay với cô ta: “Ha ha, nghĩ là thật à? Đùa với cô thôi, ngủ ngon.” Nói xong, thần sắc cau mày lập tức trở nên nghiêm trọng, do dự quay người đi về phòng.

Nhìn bóng dáng hắt đi xa dần, nét mặt Bạch Phi Phi sa sầm lại, tên đàn ông đó thật thông minh, đã nghi ngờ cô ta rồi, không được, cô ta không thể ngồi mà đợi chết được, nếu tiếp tục như thế hẳn sẽ tìm ra chứng cứ, đến lúc đó tất cả nỗ lực của cô ta chẳng phải thành công cốc sao.

Cô ta nhất định phải nghĩ ra cách, quay về phòng, ánh mắt cô ta dừng trên một chai rượu vang.

Tiến lại gần, đưa tay lắc lắc thứ chất lỏng màu đỏ trong tay đó, ngẩng đầu nhìn xa xăm cười một cách nham hiểm.

Bùi Hạo Hiên vừa tắm xong, thay quần áo sạch sẽ thì đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hắn cười khẩy một tiếng, dường như đoán được là ai đến, quay người đi ra mở cửa.

“Là cô à?” Bùi Hạo Hiên còn cho rằng là bảo bối của hắn, vừa nhìn thấy Bạch Phi Phi, hắn đứng đĩnh chằm một điều thuốc, lạnh lùng nhìn cô ta.

Bạch Phi Phi uể oải dựa ở cửa về trầm tư nhìn người đàn ông trước mặt, tên đàn ông này, về bề ngoài không kém gì An Tử Thành. Trí tuệ cũng không thấp hơn An Tử Thành, chỉ là có thói trăng hoa hơn chút.

“Có chuyện gì à?” Bùi Hạo Hiên hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn cô ta, trong lòng có chút tò mò không biết cô ta muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hạ độc

“Có chuyện gì à?” Bùi Hạo Hiên hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn cô ta, trong lòng có chút tò mò không biết cô ta muốn làm gì.

Bạch Phi Phi nhẹ lắc lắc chất lỏng màu đỏ của ly rượu trong tay, sau đó ngẩng đầu cười nham hiểm đưa ly rượu cho hắn: “Tôi muốn thương lượng một hợp đồng với anh, có hứng thú không?”

Vừa ngay thấy thế, khuôn mặt Bùi Hạo Hiên nở một nụ cười ranh ma, vẻ hứng thú đón lấy ly rượu trong tay của cô ta, ngẩng đầu uống một hơi, sau đó gậy gậy điều thuốc trong tay: “Nói đi, hợp đồng gì?”

“Tôi muốn anh giúp tôi theo đuổi được An Tử Thành.” Bạch Phi Phi nói thẳng luôn.

Bùi Hạo Hiên cười khẩy vài tiếng, cổ tình nhún nhún vai với cô ta: “Tại sao tôi phải giúp cô, cô lấy được đá hồng huyết chưa?”

Bạch Phi Phi nhìn vào đôi mắt đẹp của hắn, khóe miệng cười càng thêm kiên định.

“Tôi chưa lấy được đá hồng huyết. Có điều kể cả không có đá hồng huyết, lát nữa thôi anh cũng phải đồng ý với tôi.” Cô ta ung dung cười với hắn.

Bùi Hạo Hiên nheo mắt lại, vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô ta: “Ý cô là gì?” Sau đó ánh mắt nhìn vào ly rượu đó.

Bạch Phi Phi không nói gì, nụ cười trên mặt càng hiện rõ hơn, từ từ đi vào trong phòng, quay người khóa cửa lại.

“Rất nhanh, anh sẽ hiểu, người mà tôi muốn, tôi sẽ không từ bỏ thủ đoạn nào mà có được.”

Bùi Hạo Hiên đang nghĩ ý mà cô ta nói, đúng lúc này, hắn ta đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, chuyện gì thế này? Hắn ta ra sức lắc lắc đầu chống tay lên bàn.

Nhìn không rõ khuôn mặt trước mắt, hắn đưa tay day day thái dương, rất nhanh, cơ thể bắt đầu nóng rực.....

Hắn đột nhiên cảm giác có gì đó, ngẩng đầu quắc đôi mắt sắc lạnh như chim ưng trừng trừng nhìn cô ta.

“Cô cho gì vào trong rượu?” cơ thể hắn càng ngày càng nóng, hắn khó chịu nhìn cô ta, toàn thân nóng rực khiến hắn kéo chiếc cà vạt thắt trên cổ áo xuống.

Bạch Phi Phi từ từ tiến lại gần hắn, đưa ngón tay đặt dưới cằm hắn, nháy mắt nhìn hắn nói: “Yên tâm đi, đó chỉ là**, sẽ không chết đâu.”

Vừa nghe thấy lời cô ta, cơ thể Bùi Hạo Hiên bất giác lùi về sau mấy bước, nhìn người phụ nữ có khuôn mặt thâm độc trước mặt, hắn thật sự đã tính

toán không chu đáo rồi: “Cô, muốn thế nào?” Nhìn cô ta, hắn cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh.

Bạch Phi Phi không nói gì, đứng trước mặt hắn cười đầy cảm động, sau đó lùi lại cởi bỏ quần áo trên người mình, cho đến khi không còn mảnh vải trên người.

Hơi thở của Bùi Hạo Hiền càng lúc càng gấp, nhìn cơ thể hấp dẫn của Bạch Phi Phi trước mặt, lí trí ngay lập tức tan rã.

Bạch Phi Phi đi đến trước mặt hắn, dang tay ôm chặt hắn: “Tôi biết anh bây giờ rất muốn, cho nên, làm với tôi đi.” Nói xong, ngẩng đầu kiễng chân lên, ôm cổ hắn mà chủ động hôn lên môi.

Cơ thể Bùi Hạo Hiền dường như bị đốt nóng đến cực điểm, đối diện với người phụ nữ trước mặt hắn cũng không nghĩ nhiều, ôm lấy cô ta mà ném lên giường.

Không phải chỉ là một con đàn bà sao? Đối với hắn mà nói ngủ với một người phụ nữ cũng chỉ như thay một bộ quần áo mà thôi.

Nhìn hắn trong mắt đầy dục vọng, Bạch Phi Phi cũng bị truyền lây, đưa tay vội vàng cởi cúc áo sơ mi của hắn.

Bùi Hạo Hiền nóng vội cởi bỏ quần dài, bỏ nhào lên giường quăn chặt lấy người Bạch Phi Phi, hai cơ thể trần truồng hòa lẫn vào nhau.

“Uhm.....” cô ta kích động hôn lên má hắn, Bùi Hạo Hiền háo hức mon trớn hai bầu ngực mềm mại của cô ta.

Cô ta bị hắn vuốt ve kích thích, tay cũng mân mê trên bộ lưng rắn chắc của hắn. Nhẹ nhàng, đầy cảm động.....

Bùi Hạo Hiền lật người đè lên người cô ta, tay phải luồn vào nơi thần bí phía dưới của cô ta, hai ngón tay dài đưa ra đưa vào, không ngừng trêu đùa bên trong cơ thể cô ta.

“A.....đừng.....” Mặt cô ta đỏ bừng, cơ thể co lại, uốn người mà ôm chặt lấy cơ thể hắn.

Bùi Hạo Hiền đẩy mạnh cô ta nằm lên giường, thô bạo tách hai chân cô ta ra, để thứ đó to lớn phía dưới mình cho vào trong người cô ta.

“A.....” Bạch Phi Phi kêu lên một tiếng, thoải mái hưởng thụ hắn lên xuống trong cơ thể cô ta.

Cảnh xuân sắc dục vọng trên giường, tại vì tác dụng của thuốc khiến cả đêm Bùi Hạo Hiền như phát điên mà lên xuống trên người cô ta, khiến cơ thể cô ta co lên từng hồi.

Cô ta để hắn làm đủ các tư thế, Bạch Phi Phi gần như bị hắn giày vò cho ê ẩm, về sau dường như hối hận mình đã làm như thế.

Cho đến khi thuốc từ từ hết, hai cơ thể trên giường cuối cùng cũng tĩnh táo hơn rất nhiều.

“Cô làm như thế, muốn uy hiếp tôi sao?” Bùi Hạo Hiền không nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi.

Bạch Phi Phi vẫn thờ hồn hèn: “Thật là thông minh.....sau này, tôi muốn anh nghe lời tôi, nếu không, tôi sẽ báo với anh Từ Thành, anh cường hiếp tôi.”

Bùi Hạo Hiền cười càng to hơn: “Quả nhiên là uy hiếp tôi, có điều.....giống như là cô cường hiếp tôi thì phải?”

Bạch Phi Phi nghiêng đầu cau mày lại với hắn: “Anh cảm thấy, anh Từ Thành sẽ tin lời ai hơn? Tôi cường hiếp anh sao?” Nói xong, cười một cách lạnh lùng.

Bùi Hạo Hiền không chút sợ sệt, cười càng điên cuồng hơn, người phụ nữ này thật sự quá xem thường hắn, Bùi Hạo Hiền tôi làm sao có thể để một người phụ nữ uy hiếp chứ: “Cô cảm thấy, tôi sẽ nghe cô? Cô cảm thấy quan hệ giữa tôi và Từ Thành lại dễ dàng bị người khác chia rẽ thế sao? Cô cảm thấy Từ Thành sẽ vì một con đi như cô mà lật mặt với tôi? Không! Cô đánh giá cao mình quá rồi đấy.” Hắn phẩy phẩy tay với cô ta, trên mặt là vẻ khinh bỉ.

Nghe thấy những lời này của hắn, nét mặt Bạch Phi Phi hơi cau có: “Anh im đi, tôi không tin anh Từ Thành sẽ đối xử với tôi như thế.”

“Ha.....Tôi dám cá với cô, trong mắt Từ Thành, đến Mã Phi cũng còn quan trọng hơn cô nhiều.” Nói xong, cười gian xảo, đứng dậy mặc lại áo somi trên cơ thể hoàn hảo.

Vừa nghe hắn nói thế, Bạch Phi Phi tức giận nắm chặt hai bàn tay lại, nghiêng người căm giận nhìn bóng sau lưng hắn: “Đừng dọa tôi, anh có tin tôi sẽ đi báo với anh ấy, anh dám động vào người phụ nữ của anh ấy, anh ấy sẽ giết anh!” Bạch Phi Phi bây giờ mới hiểu, người đàn ông trước mặt lòng dạ quá đen tối, cô ta mãi mãi không phải đối thủ của hắn.

Nghe thấy cô ta nói thế, Bùi Hạo Hiền dừng lại, trên mặt điềm nhiên như không, chậm chậm quay đầu nhìn, hắn cười khẩy nói: “Người phụ nữ của cậu ta? Cô chắc chắn là cô à? Nói cho cô biết một sự thật tàn nhẫn, nếu như tối nay người tôi ngủ cùng là Hàn Gia Lệ, thế thì An Từ Thành thật sự sẽ lật mặt với tôi, nhưng cô....ha ha.....hắn còn lâu mới thêm đề tâm, đừng làm như mặt mình dính vàng nữa, cô còn lâu mới được như Hàn Gia Lệ, quan trọng nhất trong lòng hắn ta.”

Bạch Phi Phi tức giận mặt mày tối sầm, khuôn mặt thanh tú giờ cau có đến mức khó coi.

“Hàn Gia Lệ.....” cô ta đau khổ nghiêng rặng, ngử quan nhắ nhỏ lại với nhau, nắm chặt lấy ga giường.

Bùi Hạo Hiền nhún nhún vai, sau đó lấy điện thoại trên bàn chẳng buồn quay đầu mà đi thẳng.

Hắn cảm thấy con đàn bà này quá bản, một giây cũng không muốn ở lại nữa.

.....

Ngày hôm sau, khi Hàn Gia Lệ tỉnh dậy đã không còn thấy bóng dáng của An Tử Thành, chỉ còn Bùi Hạo Hiền ngồi bên cạnh giường đang chăm chú xem một quyển sách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Trong cháo có độc

Cô trợn mắt ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng thấy khó hiểu, thằng cha này từ lúc nào lại văn nghệ thế chứ.

Hàn Gia Lệ ngồi dậy, kê gối ra sau lưng, nhìn hắn cười chế giễu: “Anh từ lúc nào biến thành thanh niên yêu nghệ thuật thế?”

Trên mặt Bùi Hạo Hiền ánh lên nụ cười ranh ma, ngẩng đầu nhìn cô, sau đó giơ cuốn sách trong tay lên: “Muốn xem không? Kim Bình Mai bản có hạn, đọc thôi mà tôi cũng nóng rục lên rồi!”

“Phụt.....” Hàn Gia Lệ không nén được phun ngay ngụm nước vừa uống vào, ngoảnh đầu biểu cảm như nhìn thấy yêu quái: “Tôi cảm thấy anh rất hợp làm nam diễn viên chính diễn Kim Bình Mai, thật đấy! Nếu như tôi có tiền tôi nhất định sẽ đầu tư anh đi diễn.”

Bùi Hạo Hiền chậm rãi đặt cuốn sách trong tay xuống, từ trong túi quần lấy ra bao thuốc, châm một điếu rồi nhìn cô cười nói: “Nếu như cô là nữ chính, tôi sẽ suy nghĩ tiếp nhận diễn bộ này, thế nào? Có cơ hội hợp tác không? Chỉ cần cô gật đầu tôi sẽ lập tức đầu tư tìm Vương Tĩnh để diễn.”

Hàn Gia Lệ cười đen tối: “Tôi không vấn đề, có điều anh phải hỏi Thành Gia trước đã.”

Bùi Hạo Hiền đột nhiên nhớ ra gì đó, đứng dậy hứng thú tiến lại gần cô: “Tên tiểu tử đó tối qua ** cô rồi chứ?”

Hàn Gia Lệ lờm cho hắn ta một cái, sau đó đưa tay đập mạnh vào sau gáy hắn: “Tôi nói anh trong đầu ngoài nghiên cứu trò đó ra, anh có còn sở thích nào khác không?”

“Có chứ!” Bùi Hạo Hiền đột nhiên kích động nhảy lên, tiếp tục nói: “Tôi còn thích xem phim sex nữa.”

Hàn Gia Lệ tối sầm mặt mày, cô không có cách nào mà nói chuyện tiếp được với tên cầm thú trong đầu toàn là phim sex này, chán nản ngậm mồm quay người cầm ipad chơi.

Lúc này, một nữ y tá đeo khẩu trang đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một bát cháo và một đĩa thức ăn chậm chậm đi về phía Hàn Gia Lệ.

Bùi Hạo Hiền lạnh lùng liếc nhìn cô ta, sau đó tiếp tục nghiên cứu cuốn sách cầm trong tay.

“Woa.....quá thần kỳ! Tư thế này cũng được đấy?”

“Woa.....tư thế này nhất định rất thích, lần sau phải tìm bảo bối thử mới được.”

Nghe thấy giọng nói đó, Hàn Gia Lệ nuốt nửa tức phụt máu.

Nữ y tá đặt cháo lên trên bàn, không nói câu gì, quay người rời đi.

Hàn Gia Lệ nhìn bát cháo đó, đúng lúc bụng đói đang réo ầm lên, nói lời cảm ơn với nữ y tá, cầm thìa đang định ăn.

Bùi Hạo Hiền đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu nhìn người nhìn Hàn Gia Lệ, cháo.....anh ta nhớ, bọn họ hình như không gọi cháo gì.

“Đợi chút!” Anh ta đứng dậy, giật lấy thìa cháo mà Hàn Gia Lệ gần cho vào đến miệng, cúi đầu nhìn bát cháo đó trầm tư suy nghĩ một lúc, cau mày lại.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu không hiểu nhìn hắn ta: “Làm gì thế? Tôi đang rất đói bụng.”

Bùi Hạo Hiền không thèm để ý cô, nhanh chóng lấy ra từ trong túi áo một chiếc kim, sau đó dùng giấy ăn lau đi, tiếp tục nhúng vào trong bát cháo, rất

nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn, chiếc kim đó lập tức chuyển sang đen xì.....

Nhìn chiếc kim trong tay Bụi Hạo Hiên, Hàn Gia Lệ trợn trừng mắt hít một hơi lạnh.

May là chưa ăn, nếu không bây giờ miệng cô đã sùi bọt mép rồi.

“ Có độc!” Hấn lẩm bẩm nói, sau đó đột nhiên nhớ ra gì đó, quay người chạy như bay ra khỏi phòng bệnh, nhưng làm gì còn bóng dáng nữ y tá đó, hơn nữa vừa nãy cô ta đeo khẩu trang cũng không nhìn rõ mặt mũi cô ta.

Với tính cách bình thường của hấn, nhất định sẽ đuổi theo nữ y tá đó, sau đó tàn nhẫn mà giết cô ta, nhưng Bụi Hạo Hiên nhìn Hàn Gia Lệ trong phòng bệnh vẫn quyết định không đuổi theo nữa, quay người đi vào phòng bệnh, lúc này nhất thiết không được trùng kế diệu hồ ly sơn được, nhìn tình hình như thế hấn phải đề cao cảnh giác mới được.

“ Là thuốc độc, vừa nãy nếu như cô ăn một miếng, thế thì chết chắc rồi.” Hấn vừa nói vừa cầm bát cháo đó ngửi ngửi.

Trong lòng Hàn Gia Lệ hoảng sợ như có sóng trào lên vậy, cô căm tức nói với hấn: “ Rốt cuộc là ai muốn hại tôi, mà còn hết lần này đến lần khác.” Cô lần đầu tiên cảm thấy thân chết như đang rình rập bên cạnh mình.

Bụi Hạo Hiên cúi đầu nghịch hai viên lăn tay trong tay mình, hai mắt sắc lạnh như băng như xuyên thấu vào tim người ta: “ Có lẽ là kẻ thù của cô, cũng có lẽ là kẻ thù của An Từ Thành, tóm lại, bệnh viện này không thể tiếp tục ở lại.”

Hàn Gia Lệ không bình tĩnh nổi, cô luôn hài hòa lương thiện với mọi người, rốt cuộc đó là kẻ nào, lại muốn giết cô như thế.

.....

An Từ Thành biết được việc hạ độc, lập tức từ công ty đến bệnh viện ngay.

Hấn nghĩ vẫn nên kiên quyết để Hàn Gia Lệ xuất viện, dù sao những ngày này cơ thể cô hồi phục cũng tương đối rồi, cho nên ở bệnh viện vẫn không bằng quay về Vịnh Tiên Thủy dưỡng bệnh.

Thím Trần đang trong phòng bệnh thu dọn đồ đạc cho Hàn Gia Lệ, Mã Phi chạy đi làm thủ tục xuất viện, còn Bụi Hạo Hiên tên tiểu tử này không biết lại chạy đi đâu nghiên cứu Kim Bình Mai rồi.

An Từ Thành buồn bực đi đi lại lại hút thuốc ngoài hành lang.

Mấy ngày này dự án resort xanh đã khiến hấn đủ bận rồi, kẻ phụ trách Vương Đình chạy rồi, hấn đang nghĩ cách làm thế nào để tổn thất hạ xuống mức thấp nhất.

Nhưng sáng nay lại truyền đến tin tức nói tới qua phòng tài vụ của tập đoàn An Dương bị trộm, tất cả những bằng biểu tài vụ báo giá thương nghiệp đều bị mất, vụ này như đâm vào công ty một nhát dao vậy, để tránh thiên hạ bàn luận, An Từ Thành lập tức nén tất cả sự việc xuống, cấm để tin tức lọt ra ngoài, mặc dù tạm thời chưa điều tra ra là do ai làm, nhưng An Từ Thành vẫn nghi ngờ hướng nhà Nam Phong, lần trước việc resort xanh cũng là do nhà hấn ta làm, hấn sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt.

Đang nghĩ thế, thím Trần đã thu dọn đồ đạc xong, đang dìu Hàn Gia Lệ ra khỏi phòng bệnh, An Từ Thành gạt những chuyện không hay đó đi, ném điều thuốc trong tay, ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô: “ Sầu bọ, cô không ăn cơm à? Càng ngày càng gầy thế?”

Hàn Gia Lệ kéo thím Trần, lườm hấn một cái mà không nể nang nói thẳng: “ Nói rõ là anh nuôi không tốt.”

Thím Trần đứng bên cạnh nhìn hai người nói nhau, cúi đầu cười trộm.

An Từ Thành cười xấu xa bước đến bên cạnh cô, bế ngang cô lên: “ Tôi định mua một con chó để nuôi cùng cô, tên cũng nghĩ xong rồi, gọi là Gia Gia.”

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ gấp tay cốc mạnh vào đầu hấn ta: “ An cầm thú, anh coi tôi là chó à?”

An Từ Thành nhìn mặt cô nghiêm túc nói: “ Cô quên rồi à? Trong phim sex người thú, sau khi làm xong con cún như cô còn cắn người cơ mà.”

Thím Trần nhếch nhếch mày đứng ở bên cạnh nghe, đúng lúc này, Mã Phi đã làm xong thủ tục xuất viện đang chạy như bay về phía bọn họ.

An Từ Thành bế cô lên xe, sau đó lái xe thẳng về Vịnh Tiên Thủy.

Bạch Phi Phi đứng trong phòng nhìn cửa phòng Hàn Gia Lệ có bốn tên vệ sĩ đứng canh, tức giận mặt mày cau có.

Ra tay bao nhiêu lần, An Từ Thành đã đề cao cảnh giác, hơn nữa còn sai bao nhiêu người canh giữ, bây giờ cô ta muốn ra tay cũng không có cơ hội, cô ta quay người tức giận sập mạnh cửa vào.

Sau đó lấy điện thoại lập tức gọi điện cho Lão An.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Cô đang ghen à

Sau đó lấy điện thoại lập tức gọi điện cho Lão An.

“Alo, Phi Phi.” Giọng nói đầu dây bên của của lão An rất ồn ào, hình như đang rất bận.

Bạch Phi Phi khóc lóc ồ ạt trong điện thoại: “Bác An, anh Từ Thành quá đáng quá rồi, bác phải quay về làm chủ cho con, anh ấy ở bên ngoài chơi bởi gái gú cũng đành chịu, bây giờ còn đem cả phụ nữ về nhà, như thế bảo con phải sống thế nào đây.”

Lão An giật mình ngạc nhiên, lập tức nói: “Con nói cái gì? An Từ Thành mang phụ nữ về sao?”

Bạch Phi Phi vội vàng gạt đầu lia lịa: “Bác An, con yêu anh Từ Thành như thế nhưng sao anh ấy lại đối với con không ra gì, con thật sự không muốn sống nữa, con thấy, con và anh Từ Thành vẫn nên hủy bỏ hôn ước, bác An, con thật không có phúc làm con dâu bác rồi.....” Bạch Phi Phi cố tình giả bộ đáng thương, cô ta biết Lão An nhất định không đồng ý cho bọn họ hủy bỏ hôn ước.

Điện thoại ở đầu dây bên kia, Lão An trầm mặc thờ dài một tiếng, thật muốn bay ngay về mà đánh cho tên tiểu tử thối đó một trận, khu biệt thự Trang viên bị nổ, tổn thất nặng nề, ông ta vẫn còn đang phải xử lý rất nhiều việc, vậy mà còn thêm việc này nữa.....

“Phi Phi, con đừng cáu giận, bác sẽ gọi điện cho tên súc vật đó, bác ở Trang viên bên Mỹ xảy ra chút chuyện quả thật không về được, có điều bác sẽ tìm người giải quyết, con yên tâm đi, đợi bác xử lý xong việc bên này sẽ lập tức bay về nước làm chủ cho con.”

“Bác An, bác nhất định phải giúp con, người có thể giúp con chỉ có bác, con thật sự không muốn anh Từ Thành rời xa con, con thật sự rất yêu rất yêu anh ấy.....” Bạch Phi Phi khóc nức không thành tiếng.

“Đừng khóc nữa Phi Phi, bác nhất định giúp con, được rồi, bác còn có việc, bác tắt máy đây.” Nói xong đầu dây bên kia đã tút tút những âm thanh máy bận.

Tiếng khóc của Bạch Phi Phi cũng lập tức im bật, lạnh lùng nhìn điện thoại trong tay, ngay lập tức ném chiếc điện thoại đó vào tường.

“A.....” Cô ta cắn giận gào lên một tiếng.

.....

An Từ Thành buồn chán ngồi trong phòng xem phim Hàn Quốc, cứ nhìn thấy ngoài cửa có bốn vệ sĩ là buồn bực, cô không phải phạm nhân, An Từ Thành làm gì mà tìm người canh cô tận 24h chứ? Mặc dù mục đích của bọn họ là bảo vệ sự an toàn cho cô.

Khiến cô khó hiểu là, buổi tối An Từ Thành còn dẫn theo một con chó về. Là một con chó Poodle lông xù màu nâu, còn mặc chiếc áo màu hồng, nhìn cực kỳ dễ thương.

Hàn Gia Lệ thích không chịu được, cô luôn muốn nuôi một con chó, nhưng những năm đó du học ở nước ngoài đến mình còn chẳng chăm sóc nổi huống gì chăm sóc một con chó, cho nên tâm nguyện đó của cô đành phải để sang một bên.

“Anh đi cướp ở cửa hàng thú cưng đấy à?” Hàn Gia Lệ ngẩng đầu xúc động nhìn hấn.

An Từ Thành khoanh hai tay trước ngực, khoe miệng nhếch lên cười: “Tôi từ trong tay nữ thư ký của công ty cướp về đấy.”

Hàn Gia Lệ vuốt ve con cún Poodle trong tay, ngẩng đầu nhìn hấn nheo nheo mắt: “Nữ thư ký? Hay là còn gì khác?”

Người thấy mùi ghen, An Từ Thành cười đắc ý.

“Hàn Gia Lệ, cô đang ghen đấy à? Nếu như cô thừa nhận, tôi có thể đem tất cả những người tôi quan hệ viết tên ra, sau đó—đưa cho cô xem! Hoặc là tôi gọi tất cả tập thể bọn họ đến để tuyên bố-- cô là vợ tôi.”

Gia Lệ đương nhiên chẳng hứng thú gì, ngẩng đầu lườm hấn ta, vẫn ôm con Poodle trong tay, ung dung nói: “Anh có bao nhiêu đó là chuyện của anh, tôi còn lâu mới rảnh rỗi đi quán nhiều như thế!”

Đúng lúc này, thần sắc Mã Phi hoảng loạn đẩy cửa lao vào.

“Thành Gia, lão An gọi điện.” Anh ta vừa nói vừa đưa điện thoại cho hấn.

Trong mắt An Từ Thành ánh lên chút phiền chán, cầm điện thoại đi nhanh ra khỏi phòng, sức khỏe Hàn Gia Lệ không tốt, hấn không muốn để cô biết

quá nhiều: “ Alo, ba!”

Giọng nói Lão An có vẻ bức tức: “ Nghe nói, con còn mang cả phụ nữ về nhà rồi?”

An Từ Thành thở dài một hơi, Lão An vì Bạch Phi Phi thật sự muốn dồn hẳn chết đây mà, đã nhẫn nhịn bao nhiêu năm rồi, hẳn thật sự không muốn tiếp tục nhẫn nữa, dù cho bây giờ lật bài thì lão già cũng vẫn không phải đối thủ của hắn.

“ Ba, chuyện tình cảm của con ba đừng nhúng tay vào, ba muốn con lấy Bạch Phi Phi con lấy là được, dù sao cũng là hôn nhân thương nghiệp, chúng con cũng chẳng có tình cảm gì, lẽ nào ba vẫn nhất định muốn con yêu cô ta sao? Nếu như là như thế, thì xin lỗi, trái tim của con bảo cho con, nó không làm được!”

Hắn bình thần nói, trọng giọng nói có vẻ không vui và hống hách khiến lão An tức điên.

Đầu dây bên kia điện thoại, Lão An giống như quả cầu lửa gào lên, hận không thể sấy khô An Từ Thành: “ Cái gì gọi là đừng nhúng tay vào chuyện tình cảm của mày? An Từ Thành! mày bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, đến lời của lão Từ mày cũng không nghe phải không? Lão Từ bảo mày yêu cô ta thì mày phải yêu cô ta.” Trong giọng nói của Lão An đầy vẻ ra mệnh lệnh.

An Từ Thành vẫn điềm tĩnh cười khẩy mấy tiếng: “ Ba, bả đã để ý như thế, thế thì ba lấy cô ta là được rồi, dù sao ba bây giờ cũng không có vợ, chỉ cần là nhà họ An, cô ta lấy ai tính chất chả giống nhau, cho nên cần gì phải phiền phức như thế.” Lời của hắn mang đầy sự chế giễu bên trong.

Lão An bị chọc cho tức điên đảo, cầm điện thoại trong tay run rẩy nói: “ Mày....mày là đồ súc vật, mày nói cái gì? Phi Phi đã là người của mày rồi, mày còn nói ra lời phản nghịch như thế à, mày có phải con người không?”

An Từ Thành không tức, cười càng sáng khoái: “ Ha ha....ba, ba lúc nào cũng mắng con là đồ súc vật, cũng đòi thời đang tự nắn mình là đồ súc vật phải không?”

“ Mày.... An Từ Thành.....mày muốn làm phản à? Đồ súc vật như mày, lúc đó tao nên cho mày cái tát chết ngay, mày cứ đợi đấy cho tao.....còn cả con đàn bà đó, tao sẽ làm cho cô ta sống không bằng chết, phải trả giá đắt!”

Lúc này mặt An Từ Thành đột nhiên trầm xuống, mắt nhắm nhắm nhìn về phía trước, trong con người toát ra khí chất mạnh mẽ: “ Ông nghe đây, tôi sẽ không để ông làm hại cô ấy, trừ khi tôi chết!” Nói xong, tắt ngang máy.

“ Súc vật.....súc vật.....” Ở đầu dây bên kia lão An cắn giận ném điện thoại vào tường, trút nỗi bức tức trong lòng.

Cầm điện thoại, An Từ Thành đứng ở lan can tầng hai sững người một lát, dường như đang nghĩ gì đó.

“ Thành Gia.....” Mã Phi có chút lo lắng tiến lại gần.

“ Mã Phi, tôi và lão già đó đã đến lúc chơi ván bài lật ngựa, ông ta sẽ ngay lập tức từ Mỹ về thôi, cậu chuẩn bị một chút, lần này, tôi phải tiêu diệt lão già đến cùng.” Con người cầm hận nhìn Mã Phi, hẳn quay lưng dựa vào thành lan can bức bội châm một liều thuốc. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến hắn đau đầu mệt mỏi.

“ Vâng, Thành Gia.” Mã Phi kính cẩn cúi đầu với hắn.

“ Đúng rồi, thời gian này bảo vệ tốt Hàn Gia Lệ, lão già nhất định sẽ không tha cho cô ấy.” Nói xong nhả một hơi khói thuốc, trong mắt mơ hồ có vẻ bất an, sau đó quay người đi xuống lầu.

.....

Nhà họ Bạch.

Trong phòng của Bạch Phi Phi lại diễn ra cảnh dâm tục phóng đảng, kích thích, áo trên người cời hết, chiếc váy ngắn ở thân dưới bị tụt xuống dưới chân, hai tay chống trên bàn, cơ thể uốn éo lẳng lơ ngồi trên chiếc bàn trước cửa sổ, đôi chân dài gấp thành góc 45 độ so với nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Bắt gặp gian dân trên giường

Bạch Chí Văn đứng đằng sau cô ta, quần dài tụt đến đầu gối, cái đó của ông ta ra sức mà ra vào chỗ giữa hai đùi của cô ta.

“ Uh....Chí Văn.....ôi....thích quá.....” Cô ta nhắm mắt vào ưỡn ẹo, mái tóc dài xõa xuống ngực.

“Phi Phi, cô càng ngày càng ngoan đấy.” Bạch Chí Văn rất hài lòng trước biểu hiện của cô ta, càng tăng nhanh động tác phía dưới, hai tay ôm chặt vào bầu ngực căng tròn của cô ta.

“Chí Văn.....uh.....nhanh lên.....em vẫn muốn.....” Cô ta chống hai tay lên bàn gần như đã không còn sức lực, trên người đầy những giọt mồ hôi, tư thế này đúng là rất sâu.

Hai người tha hồ mà tận hưởng khoái lạc, hoàn toàn không để ý tình hình bên ngoài.

Hai người đang giao hoan sung sướng, đúng lúc này, cửa phòng Bạch Phi Phi đột nhiên có người mở ra.

“Phi Phi, mẹ làm món bánh táo mà con thích ăn nhất.....” Triệu Mẫn vui vẻ cầm đĩa bánh táo trong tay đẩy cửa bước vào, khi bà ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không dám tin vào mắt mình lùi lại mấy bước, đĩa bánh táo trong tay rơi xuống đất.

Đây.....bà ta không kịp được chớp chớp mắt mấy cái, không dám tin tất cả những gì nhìn thấy trước mắt.....

“A.....mẹ.....” Bạch Phi Phi đẩy cái đồ của Bạch Chí Văn vẫn còn cắm trong người cô ta, vội vàng vớ lấy quần áo bên cạnh che lên người mình.

Bạch Chí Văn vẫn điềm tĩnh liếc nhìn cô ta. Dường như chẳng có chút gì để ý khi bị bắt gặp gian dâm trên giường.

“Các.....các người.....” Triệu Mẫn run rẩy buông thõng hai tay không dám tin hai cơ thể trần truồng đang làm trò đó trước mắt mình, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà ta đánh chết cũng không tin.

Bạch Phi Phi vừa nhìn tình thế đó, cuống cuồng khóc lóc gào lên với Triệu Mẫn: “Mẹ, mẹ cứu con, là ông ta, ông ta cưỡng hiếp con, mẹ, con không phải tự nguyện, cả đời con bị ông ta làm nhục như thế, mẹ, mẹ cứu con.....cứu con.....” Cô ta nhìn Triệu Mẫn khóc một cách tuyệt vọng.

Bạch Chí Văn vừa nghe những lời này, tức điên quay người giơ tay cho cô ta một cái tát: “Cái gì? Loại gái điếm như mày, vừa nãy còn đang kêu rên sung sướng, bây giờ dám nói tao cưỡng hiếp mày? Mày mày còn nói ra.”

Bạch Phi Phi cũng gào lên với ông ta: “Lão già như ông, ông nghĩ rằng tôi đồng ý à, rõ ràng chính ông đã cưỡng hiếp tôi.”

Triệu Mẫn thất sắc nhìn lão ta, nghe lời Bạch Phi Phi nói, vẻ ngờ ngàng trong mắt chuyển thành căm tức, bà ta run rẩy lùi từng bước từng bước tiến lại gần Bạch Chí Văn.....

“Bốp.....” Bạch Chí Văn tức giận lại cho Bạch Phi Phi một cái bạt tai nữa: “Lão Tử vì mày mà làm bao nhiêu việc, bây giờ mày báo đáp tao như thế à, tao đánh mày chết.” Nói xong thô bạo tóm tóc cô ta, đẩy cô ta ngã xuống đất.

Bạch Phi Phi đau đớn giãy giụa.

Triệu Mẫn đứng một bên nhìn Bạch Phi Phi bị hành hạ cho toàn thân run rẩy, vội vàng lao lên trên đẩy Bạch Chí Văn ra.

“Anh là đồ khốn nạn, anh buông Phi Phi ra, buông con bé ra.” Triệu Mẫn đột nhiên giống như kẻ điên lao lên phía trước, liều mạng muốn tách hai người đó ra.

Ai mà biết Bạch Chí Văn hung hăng đẩy bà ta ra: “Con già này, mày cút ra cho tao.....” Sau đó lại cho đấm đá túi bụi vào Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi đau đớn ngã lăn ra đất, cơ thể run rẩy, Bạch Chí Văn dường như còn chưa thấy đã, quỳ gối xuống dùng lực tách hai chân Bạch Phi Phi ra, cho cái đồ của mình vào trong người cô ta lần nữa.

“A.....mẹ.....mẹ.....cứu con.....” Bạch Phi Phi khóc lóc gọi với về phía Triệu Mẫn, cơ thể yếu ớt không ngừng run lẩy bẩy.

Bạch Chí Văn vẫn không buông tha cho cô ta, thô bạo mà trút hết vào người cô ta.

Nhìn cảnh tượng trước mắt khiến Triệu Mẫn mất đi lý trí, hai mắt bà ta vằn đỏ, nhìn Bạch Chí Văn cưỡng hiếp con gái ở dưới đất, bà ta dường như sắp phát điên rồi, trong đầu là một mảng trống rỗng, bà ta bất lực nhìn xung quanh, quay đầu mắt nhìn vào một con dao gọt hoa quả sắc lẹm đặt trên bàn, thế là, bà ta không nghĩ nhiều, lập tức với lấy con dao hoa quả đó mà chạy ra sau lưng Bạch Chí Văn, giơ tay đâm con dao gọt hoa quả đó vào người lão ta.

“A.....” Cảm giác đau đớn truyền đến trên người, cơ thể Bạch Chí Văn co quắp lại, bò dậy từ trên người Bạch Phi Phi, quay người hai mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Mẫn, giống như đang giãy chết vậy.

Triệu Mẫn bị dọa cho hết hồn, toàn thân run rẩy, hai chân liên tục lùi về phía sau.....bà ta.....bà ta giết người rồi!

“Mẹ.....” Bạch Phi Phi hét lên, đột nhiên cô ta từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng chạy ra sau lưng Bạch Chí Văn, hai tay nắm chặt vào con dao gọt hoa quả tàn nhẫn rút ra từ người lão ta phát nữa.

“A.....” Bạch Chí Văn đau đớn gào lên một tiếng, sau đó nhắm mắt ngã lăn ra đất không động tĩnh gì nữa, máu tươi chảy loang đầy ra sàn nhà.

Nhìn xác chết của Bạch Chí Văn, Triệu Mẫn hoảng loạn, kéo chặt Bạch Phi Phi: “Phi Phi.....làm thế nào đây? Phi Phi.....giết người rồi.....chúng ta giết người rồi.....”

Bạch Phi Phi bình tĩnh khác thường, con ngươi đen tối cảm hận nhìn xác chết Bạch Chí Văn, sau đó nhanh chóng mặc quần áo lên.

Tâm trạng Triệu Mẫn luôn ở trong trạng thái hoảng loạn cực độ, đầu tiên là tận mắt chứng kiến cảnh chồng và con gái mình đang **, sau đó lại tự tay giết chồng, điều này đối với một người phụ nữ mà nói, quả thật đúng là con ác mộng.

“Làm thế nào đây Phi Phi.....làm thế nào đây.....” Bà ta ôm chặt lấy cơ thể mình mà co ro trong góc phòng, hai mắt chăm chăm nhìn Bạch Chí Văn, trong miệng tự lầm bầm nói.

Bạch Phi Phi bình tĩnh đáng sợ, đi đến bên cạnh Triệu Mẫn dịu dàng ôm lấy bà ta: “Mẹ, đừng sợ, con sẽ xử lý tất cả, mẹ đừng sợ.”

“Phi Phi, mẹ không muốn ngồi tù, mẹ không muốn, mẹ không cố ý, Phi Phi, con cứu mẹ.....” Tâm trạng Triệu Mẫn hoảng loạn cực độ.

Bạch Phi Phi ôm chặt lấy bà ta, đưa tay xoa vỗ vỗ lưng an ủi bà ta: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ xử lý sạch sẽ, chúng ta sẽ không ngồi tù, Bạch Chí Văn chết rồi, kỹ thuật Bạch Dương sẽ là của hai chúng ta, sau này chúng ta cũng sẽ không bị người khác khống chế nữa.”

Bạch Phi Phi suy nghĩ kỹ, thật ra Bạch Chí Văn chết đối với bọn họ mà nói vẫn rất có lợi, chỉ cần Bạch Dương vào tay cô ta, thế thì An Từ Thành càng mơ dễ dàng đá cô ta, cô ta cũng không cần phải vì những việc đó mà đi lấy lòng lão già đáng ghét.

Tất cả sau khi suy nghĩ thấu đáo, Bạch Phi Phi lập tức gọi người đến xử lý xác chết Bạch Chí Văn, vết thương trên người lão ta đều đã được nguy trang xong, đồng thời báo tin ra bên ngoài là Bạch Chí Văn do đứt mạch máu não đột nhiên qua đời, còn cô ta lập tức đi kỹ thuật Bạch Dương, lấy thân phận người thừa kế đem toàn bộ tài sản, bất động sản, cổ phiếu cổ quyền của Bạch Chí Văn và các loại tài sản chuyển sang tên của mình. Trong một đêm cô ta lập tức từ thiên kim tổng tài của kỹ thuật Bạch Dương trở thành người đẹp tổng tài của kỹ thuật Bạch Dương.

Tin tức giật gân này chiếm vị trí tiêu đề nóng hổi trên báo một tuần liền của thành phố A, những chữ đó đều là người đẹp xa hoa người đẹp tổng tài, cộng thêm vị hôn phu của cô ta à An Từ Thành, do đó lập tức trở thành bảo tố cho mọi người xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Không phải cô có thể cảm dỗ được

.....

Phòng tổng tài tập đoàn An Dương.

An Từ Thành đang tựa lưng mệt mỏi trên ghế, nhìn tờ báo trên bàn mà đầu đau như búa bổ, đưa tay day day hai bên thái dương.

“Từ Thành! Xảy ra chuyện rồi!” Giọng nói vọng từ phía ngoài cửa chuyển đến, Bùi Hạo Hiền lập tức đẩy cửa lao vào, chạy đến bên cạnh hắn.

An Từ Thành ném tờ báo trên bàn về phía trước mặt của Bùi Hạo Hiền, trên tờ báo là bức ảnh to của Bạch Phi Phi chiếm hết một phần tư mặt báo.

“Mình đã biết rồi.” Sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta bình tĩnh nói.

Bùi Hạo Hiền thở dài một hơi ngồi ra ghế sofa, châm một điếu thuốc nói: “Lão già đó tại sao đột nhiên chết chứ, thế thì toàn bộ tài sản khổng lồ của nhà họ Bạch không phải rơi hết vào tay Bạch Phi Phi và Triệu Mẫn sao, thật đúng là khiến bọn họ vớ bở mà.” Nói xong, nhả ra một làn khói thuốc.

“Mình lo lắng không phải cái này!” An Từ Thành đan mười ngón tay vào nhau, con ngươi lạnh lùng nhìn Bùi Hạo Hiền.

Bùi Hạo Hiền nhếch nhếch mày với hắn: “Lúc này không phải là lúc cậu tranh thủ thời cơ tốt nhất sao? Bạch Chí Văn đột nhiên đột tử chết, nội bộ kỹ thuật Bạch Dương nhất định sẽ hỗn loạn, còn Bạch Phi Phi thì hề có kinh nghiệm kinh doanh, lúc này cậu tranh thủ cưới Bạch Phi Phi, thế thì kỹ thuật Bạch Dương không phải cũng rơi vào tay cậu sao.”

An Từ Thành thở dài một hơi, đối sang người khác có lẽ vui còn không hết, nhưng hắn quả thật không muốn kết hôn với Bạch Phi Phi, hôn nữa cũng đã lật bài với lão An rồi, Bạch Chí Văn chết vào lúc này, khiến kế hoạch mà hắn đã sắp xếp bị xáo trộn cả lên rồi.

“Mình là không muốn kết hôn với cô ta, vì việc này mình đã lật phản với lão già An rồi, có lẽ vài ngày nữa ông ta sẽ về nước, bây giờ Bạch Chí Văn chết, ông ta nhất định sẽ nghĩ cách ép mình và Bạch Phi Phi kết hôn, sau đó có thể đương nhiên tiếp nhận kỹ thuật Bạch Dương rồi.” Hắn buồn bực châm điếu thuốc trong tay, sự việc đã đến bước này, thế thì Bạch Phi Phi đó, lấy hay không lấy đây?

Nghe hắn nói những lời này, Bùi Hạo Hiền cười khẩy vài tiếng: “Tại sao lại không cưới? Cậu cưới Bạch Phi Phi đồng thời vẫn giữ Hàn Gia Lệ ở bên cạnh, không phải được rồi sao?” Trong mắt anh ta, An Từ Thành sẽ vì mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng bây giờ hắn vì Hàn Gia Lệ mà biến thành kẻ chung tình.

An Từ Thành chán nản nhả một làn khói, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mình không muốn để cô ấy ám ức, nếu như kết hôn thì thân phận của cô ấy sẽ bị báo chí moi móc, nhất cử nhất động của cô ấy sẽ bị phóng to vô hạn, cả ngày sẽ trở thành trò cười cho người ta trên bàn trà bữa cơm, mình không muốn người khác bói móc cô ấy, xem thường coi như vợ bé.

Người hấn yêu là để chiều chuộng yêu thương, hấn không đồng ý cho bất cứ kẻ nào chà đạp cô.

“Bộp bộp bộp bộp.....” Bùi Hạo Hiên ném đầu thuốc trong tay đi, vỗ tay nhiệt liệt về phía hấn, nụ cười trên mặt đầy chế giễu: “An Từ Thành, cậu từ lúc nào thăng cấp thành kẻ chung tình thế chứ? Vì một người phụ nữ mà vứt bỏ cơ hội tốt như thế, có đáng không?”

An Từ Thành cup mắt không nói gì, hút thuốc, bình tĩnh suy nghĩ gì đó.

“Mình không nghĩ được nhiều thế, dù sao mình cũng đã lật bài ngửa với lão già rồi, nhiều nhất thì mình tổn thất một cái kỹ thuật Bạch Dương đó, tập đoàn An Dương mấy năm nay đa phần cũng đã bị mình điều khiển từ xa rồi, mình kiên quyết không kết hôn.” Hấn thẳm hạ quyết tâm, vì Hàn Gia Lệ, hấn lùi một vịn bước, tổn thất bao nhiêu hấn mặc kệ.

Bùi Hạo Hiên mặc dù không tán thành nhưng chuyện ày là chuyện tình cảm của bản thân An Từ Thành, dù cho hấn có chọn lựa thế nào hấn cũng không can thiệp, thế là đứng dậy không nói nhiều nữa, vỗ vỗ vào vai An Từ Thành: “Nếu cậu đã quyết định như thế, thế thì mình chỉ có khích lệ cậu, mình sẽ toàn lực giúp cậu.” Nói xong, quay người đi ra khỏi phòng tổng tài.

.....

Vịnh Tiên Thủy.

Bạch Phi Phi mấy ngày này đều đang bận việc của nhà họ Bạch, hầu như không quay về Vịnh Tiên Thủy.

Hàn Gia Lệ thoải mái tự tại, cầm chiếc ghế nhỏ ngồi bên bồn tắm, đang tắm cho chú chó Gia Gia.

Gia Gia bị cô giày vò cực kỳ khó chịu, ra sức chống chọi để đòi chạy ra ngoài.

“Đừng động, tại sao mày không ngoan thế chứ, vừa sáng sớm đã chạy khắp phòng tao tè bậy, nếu như tao không tắm rửa sạch sẽ cho mày, tao sẽ ném mày đi làm mồi cho sói đấy.” Nhìn Gia Gia không chịu phối hợp, cô tức dúi đầu nó vào trong nước.

“Gâu gâu....gâu gâu.....” Gia Gia đáng thương vùng vẫy giữa bốn cái chân nhỏ trong nước.

An Từ Thành đứng dựa ngoài cửa, nhìn con chó kêu gào thảm hại trong nhà tắm, không kìm được cười trộm mấy lần, tất cả những phiền muộn đều tan biến, đi vào nhà tắm hứng thú nhìn cô.

“Cô đối xử với em gái tôi như thế à?” Hấn cúi đầu đồng tình nhìn

Gai Gia trong chậu trước.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, dùng tay áo lau nước trên mặt, về không phục nhìn An Từ Thành: “Tôi thấy, nó chính là con gái của anh và bồ của anh đấy?”

An Từ Thành đưa tay捏 vào má cô một cái: “Người đó là cô đấy? Chỉ có làm với cô con chó mẹ này mới có thể sinh ra được con cún Gia Gia này.”

“Anh.....” Tại sao lúc nào cũng chửi cô là chó? Hàn Gia Lệ bị hấn chọc cho tức mặt đỏ tía tai, đứng dậy ném Gia Gia trong tay cho hấn: “Không nói với anh nữa, con gái anh anh đi mà tắm.”

Sau đó bực tức đi ra khỏi nhà tắm, quay người nằm trên sofa xem tivi.

Hấn cúi đầu nhìn Gia Gia bị lạnh đánh run cầm cập, hòa thêm nước ấm vào trong chậu, rồi lại đặt Gia Gia vào trong nước, hai tay nhẹ nhàng xoa lên đầu Gia Gia: “Gia Gia à, vẫn là ba đẻ con đối tốt với con phải không? Sau này đừng để ý mẹ con, mẹ con chỉ biết đánh con thôi.”

Nói xong, Hàn Gia Lệ không nhịn được cười phá lên, cầm lấy gối trên ghế sofa ném vào đầu An Từ Thành: “Đồ cầm thú như anh là ba đẻ của nó, nhưng tôi không phải, tôi không sinh nổi đứa con trai gen biến dị như thế.”

An Từ Thành lập tức buông Gia Gia trong tay ra, một tay đón lấy chiếc gối trong tay, Gia Gia tranh thủ cơ hội giữ giữ nước trên người mình, sau đó chạy ra ngoài.

“Gâu gâu.....”

Hàn Gia Lệ đứng dậy định đuổi theo, nhưng đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người khác đập ra.

Mã Phi thần sắc hoảng loạn chạy vào: “Lão Gia, ngài đợi chút, ngài không thể vào.”

Trong phòng im lặng đáng sợ, An Từ Thành và Hàn Gia Lệ sững sờ một lát, quay người nhìn lão An.

“Ba!” An Từ Thành ngạc nhiên, không ngờ lão An lại từ Mỹ về nhanh như thế.

“Bốp.....” Lão An tức run người, tiến lên phía trước giơ tay cho hắn một cái bạt tai, trong con người văng lên những tia máu giận dữ: “Mày là đồ súc vật, tao muốn mày tống cổ con đàn bà này ra khỏi nhà cho tao!” Nói xong, ánh mắt nguy hiểm trợn trừng nhìn Hàn Gia Lệ.

“Bác.....” Hàn Gia Lệ nét mặt hoảng loạn, kinh ngạc đứng ở đó sợ hãi nhìn ông ta.

“Bốp.....” Lão An giờ tay không hề khách khí lại cho Hàn Gia Lệ một cái bạt tai, sau đó lớn tiếng chửi mắng: “Ai là bác của cô? Cô là loại gái điếm lăng lơ, Từ Thành là đàn ông đã có vợ chưa cưới, không phải người cô có thể cảm dỗ, cô cút ngay lập tức ra khỏi nhà này cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Biệt thự bên bờ biển

Nhìn Lão An đánh Hàn Gia Lệ, An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, con ngươi màu đen như muốn hút người ta vào vòng xoáy sâu đó.

Hàn Gia Lệ ở đó chịu sỉ nhục, dù sao cô cũng là con nhà danh giá, được giáo dục đàng hoàng, cô bước lên lạnh lùng nhìn Lão An: “Bác, xin bác nói cẩn thận, cháu không phải là loại gái điếm lăng lơ!” Nói xong, vẻ mặt cau có nhìn lão ta.

Nghe những lời này, lão An nắm chặt tay vào chiếc gậy batoog trong tay: “Quả nhiên là không có gia giáo, nha đầu thối như cô dám nói với ta như thế, cô.....” Lão An tức giận vung gậy lên, đưa tay hướng về phía Hàn Gia Lệ.

Nhìn thấy tình hình như thế, An Từ Thành vội lao lên trước đỡ gậy đó của lão An, sau đó nhanh chóng kéo Hàn Gia Lệ ra phía sau mình, “Dừng tay! Cô ấy không phải là người mà ông có thể đánh được!” Con ngươi lạnh thấu xương chăm chăm nhìn lão An, nói xong hất chiếc gậy đó sang một bên.

Ông ta đã động đến ranh giới của hắn, ngoài hắn ra, không ai được phép chạm vào cô!

Lão An bị hắn chọc tức cho lão đảo: “Mày....đồ súc vật như mày muốn chọc tức tao chết à, mấy ngày này mày không được đi đâu, Bạch Chí Văn chết rồi, hôm nay tao đã thông báo cho báo chí, mày và Phi Phi sẽ tổ chức hôn lễ sau năm ngày nữa, đến lúc đó mày có thể đường hoàng mà tiếp nhận kỹ thuật Bạch Dương, cơ hội tốt như thế, nếu như mày không phối hợp với tao, tao sẽ không để yên cho mày đâu.” Lão An nghiêng chặt răng nhìn hắn, không cho phép đối phương có ý định làm trái.

An Từ Thành điềm tĩnh cười khẩy vài tiếng, sự việc quả nhiên như hắn dự liệu.

“Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ không lấy Bạch Phi Phi, muốn lấy ông đi mà lấy!” Nói xong, kéo tay Hàn Gia Lệ, quay người đi ra ngoài.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khô ngò của hắn, trong lòng càng thêm chắc chắn anh ta thật lòng.

Lão An quay người nhìn bóng dáng An Từ Thành, trên mặt nhăn nhó một cách đáng sợ, “An Từ Thành, hôm nay nếu như mày rời khỏi Vịnh Tiên Thủy, tao sẽ không tha cho mày, còn cả con đàn bà đó!!!” Sau đó, ông ta hăm hăm nhìn sang Hàn Gia Lệ, từng lời từng chữ giống như quả lựu đạn phát nổ.

An Từ Thành dừng bước, nắm chặt tay Hàn Gia Lệ, hít một hơi thật sâu, “Tôi đã chuẩn bị tâm lý xong cả rồi, ông cứ việc làm, tôi sẽ không để ông làm hại cô ấy.” Nói xong kéo tay Hàn Gia Lệ đi thẳng ra ngoài.

“Rầm.....” Nhìn bóng dáng bọn họ mất hút, Lão An cắn giận ném mạnh chiếc gậy vào cửa, “Súc vật! Súc vật!! Lão từ lúc đó nên đâm chết mày!”

.....

Sau khi rời khỏi Vịnh Tiên Thủy, An Từ Thành lái xe cố ý đi lòng vòng, xác định đằng sau không có ai đi theo mới yên tâm đưa Hàn Gia Lệ đến biệt thự bên bờ biển Vịnh Kim Sa.

Đây là một căn biệt thự nhỏ xinh đẹp, trong vườn hoa nhỏ trước cửa trồng đầy hoa hướng dương, bây giờ đang mùa hoa nở, nhìn về phía trước, từng bông hoa vàng nở to giống như đĩa mặt trăng vậy! Đi ra khỏi cửa vài phút là đến bãi cát bên bờ biển, nước biển trong xanh dịu mát, cô hưng phấn nhìn xung quanh, nơi này thật sự rất đẹp!

Hàn Gia Lệ đứng ở trước cửa, đột nhiên nhớ đến một câu nói: đối diện biển lớn, hoa xuân đua nở.

Cô rất thích, nơi này thật sự rất lãng mạn.

An Từ Thành đi đến bên cạnh cô, nơi này là bí mật của hắn, trước nay chưa bao giờ dẫn ai đến.

“Thích không?” Hai tay hắn khoanh trước ngực, tự hào nhìn căn biệt thự nhỏ đó.

Hàn Gia Lệ nhìn xung quanh, không có những căn biệt thự bên cạnh, căn biệt thự này giống như một tác phẩm nghệ thuật bên bãi cát, “Căn nhà này là anh xây à?” cô quay đầu nhìn anh cau mày hỏi.

An Từ Thành quay người kéo cô đi về phía bờ biển: “Căn nhà này là tôi tìm người hoàn thành từ ba năm trước, bên trong bố cục, sắp xếp, bài trí đều là một mình tôi thiết kế.”

Hàn Gia Lệ không tránh khỏi có chút kỳ lạ, nơi này xa như thế, muốn đến cũng phải lái xe mất mấy tiếng, ở đây xây biệt thự quả thật có mấy khi sử dụng đến.

“Tại sao phải xây ở đây, anh không cảm thấy quá hẻo lánh sao? Bình thường đâu có chạy đến đây mà ở!” cô ngay đầu hoài nghi nhìn hắn.

Hắn hơi sững người, đột nhiên im lặng, con ngươi phức tạp chuyển động trong mắt: “Tại vì, tro xương của mẹ tôi được rắc ở khu vực biển phía trước, tôi sợ bà một mình sẽ cô đơn, cho nên xây căn biệt thự nhỏ này, thỉnh thoảng sẽ một mình đến đây ở, cảm nhận hơi thở của biển, có cảm giác của mẹ.”

Lời của hắn ta làm rung động trái tim của Hàn Gia Lệ, cô nghiêng đầu chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, những đường nét giống như tạc tượng toát lên vẻ đau buồn.

“Mẹ anh nhất định sẽ rất vui.” Nhìn nước biển bình lặng trước mặt cô tự lẩm bầm trong lòng.

Trời nhá nhem tối, gió biển rất mạnh, thổi vào khiến người ta có cảm giác dễ chịu.

“Ngoài tôi ra, cô là người đầu tiên đến đây, mẹ tôi nhất định sẽ thích cô.” Hắn nhìn cô ung dung nói.

Gió biển khiến lòng người xao động, Hàn Gia Lệ đưa tay khoanh vào hai cánh tay, bình thản nói: “Tôi rất thích nơi này.”

An Từ Thành sợ cô lạnh, sau đó kéo cô đi vào trong biệt thự.

Trong phòng rất sạch, giống như mỗi ngày đều có người đến quét dọn vậy, An Từ Thành kéo thẳng cô lên tầng hai.

Đứng ở trước cửa sổ lớn ở tầng hai, cảnh biển ngay gần đó đập vào tầm mắt.

An Từ Thành nheo mắt nhìn bóng cô, từ từ đi đến sau lưng cô, đưa tay luồn qua eo cô, ôm chặt cô vào trước người mình.

Mùi thuốc lá nhẹ nhàng trên người hắn khiến Hàn Gia Lệ có chút rối bời: “Anh.....dự định thế nào?” Cô vẫn có chút lo lắng.

Hắn ôm người cô càng chặt hơn: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không kết hôn với cô ta, lão già đó sẽ không uy hiếp nổi tôi.”

Hàn Gia Lệ cau mày, người đàn ông trước mắt đối với cô mà nói quả thật chính là một ẩn ngữ, những thứ về anh ta, cô không hiểu nhiều lắm.

“Ông ta, không phải bố đẻ của anh sao?” Cô ngẩng đầu không hiểu nhìn hắn, cuối cùng vẫn nói ra câu hỏi đó.

“Không phải, có một vài chuyện, sau này tôi sẽ từ từ nói rõ với cô.” Hắn khẽ thăm thì bên tai cô.

Hắn đã nói như thế, Hàn Gia Lệ cũng không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có quá khứ riêng.

Cô không an phận ở trong lòng hắn mà quay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn đột nhiên nhớ ra gì đó: “Hồng rồi hồng rồi, quên mất đem Gia Gia đi rồi, Gia Gia nghịch ngợm như thế. Lão già đó một khi đã không vui sẽ đâm một phát chết nó thì phải làm thế nào?”

Nhìn bộ dạng cuồng lên của cô, An Từ Thành có chút dở khóc dở cười, không nói gì, cúi đầu hôn lên môi cô.

Đột nhiên hôn như thế khiến cô sững sờ đứng ở đó, An Từ Thành ôm chặt lấy eo cô, bá đạo hôn lên môi cô ngọt ngào, tách hai hàm răng của cô, chiếc lưỡi nhanh nhẹn linh hoạt mon trón quần vào lưỡi cô.

Toàn thân Hàn Gia Lệ rạo rực, ngay tức khắc bị hắn làm cho nóng bừng, cô bắt đầu chậm chậm đáp trả hắn.

Cảm thấy sự chủ động của cô, An Từ Thành vui sướng, hắn còn muốn nhiều hơn nữa.

Hai tay từ eo cô từ từ luồn vào trong áo cô, vuốt ve mon trón làn da mềm mại của cô, cơ thể hắn cũng rạo rực không kém, cái đó ở phía dưới cũng bắt đầu cương cứng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Đĩa của cô giáo thương

An Từ Thành rời khỏi môi cô, mơ hồ nhìn cô, đưa tay nhắc bổng cô lên, đi vào trong phòng đập cửa ra.

Hàn Gia Lệ lúc này tỉnh táo rất nhiều, nhìn người đàn ông trước mắt mà tim đập liên hồi, dù cho bọn họ đã làm ba lần, nhưng cô vẫn như thiếu nữ ngại ngùng.

Hon nữa ba lần trước đây cô đều không tự nguyện, nhưng lần này.....

Hắn đặt cô nhẹ nhàng trên chiếc giường mềm mại.

An Từ Thành tiếp tục hôn lên, hai tay nhanh nhẹn cởi cúc áo trước ngực cô, rất nhanh quần áo trên người cô đã bị vứt thành một đống, cởi bỏ áo somi ra, chiếc áo ngực màu đen che đầy hai bầu vú đầy đặn.

Hắn cúi đầu nhìn bức tranh xuân sắc trước ngực cô, hơi thở trở nên gấp gáp.

“Không.....” Hàn Gia Lệ căng thẳng, hai tay ôm lấy ngực cầu cứu nhìn hắn.

Đối diện với hắn, cô không có cách nào tự nhiên được.

Trong mắt An Từ Thành tràn đầy dục vọng, hắn lúc này như muốn nuốt gọn lấy Hàn Gia Lệ, nhưng nhìn thấy sự dè dặt của cô, hắn không kim được khe mỉm cười.

“Sao thế? Cũng không phải lần đầu tiên.” Hắn vừa nói vừa cười đen tối tách tay của cô vòng trước ngực.

“Tôi không muốn.....” Cô ngại ngùng nhìn hắn, muốn thoát khỏi phía dưới người hắn.

Hắn cúi đầu tiến sát lại cô, khẽ cắn vào vành tai cô: “Biểu cảm của cô là đang dụ dỗ tôi.” Nói xong, đẩy người cô lên, luồn tay ra sau lưng cô cởi bỏ khuy áo ngực của cô.

“Đừng.....đừng.....” Cô vẫn cau mày né tránh phía dưới hắn.

An Từ Thành không cho cơ hội, hắn hôn lên môi cô, nụ hôn của hắn rất có kỹ thuật, mon trốn dây dưa, lúc thì cuồng nhiệt lúc thì dịu dàng, Hàn Gia Lệ non nớt bị hắn hôn cho quên cả vùng vẫy.

Hắn cười gian xảo, hai tay kéo áo ngực của cô ra, cúi đầu hôn lên hai núm vú hồng hào trên ngực cô.

“Uh.....” cơ thể cô nhạy cảm khẽ rung mình một cái, lý trí và sự dè dặt thận trọng trong khoảnh khắc đã bị phá vỡ.

Hắn đùa nghịch nơi nhạy cảm trên cơ thể cô, hôn từ từ xuống dưới.....

Hai tay kéo quần cô xuống, sau đó xé rách ** của cô, hắn tận hưởng thân hình tuyệt đẹp của cô.

Hàn Gia Lệ ngại ngùng nhìn hắn, ánh mắt có chút không tự nhiên, xấu hổ nhắm mắt lại.

An Từ Thành cười ranh mãnh, ở trên giường, người phụ nữ này vẫn còn xấu hổ, có điều, hắn thích!

Hắn cởi bỏ quần áo trên người mình, cơ thể vạm vỡ đề lên cơ thể bé nhỏ của cô.

“Tôi thích cơ thể cô.” Hắn thăm thì mon trốn cắn nhẹ vành tai cô, hai tay xoa bóp trên bầu ngực mềm mại của cô.

Hàn Gia Lệ trống rỗng nghe lời hắn nói, cơ thể càng lúc càng gấp gáp, da trên người dường như bị người ta kích nổ vậy.

Hắn nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, cho cái đó to lớn của hắn vào trong người cô.

“A.....” Cô hét lên một tiếng, giữ chặt lấy cánh tay của An Từ Thành.

Nhìn người phụ nữ mềm mại ở phía dưới, An Từ Thành càng không kìm nén được, càng tăng tốc ở thân dưới hơn, tận hưởng cảm giác cái đó của mình bị bó chặt trong người cô.

“Uh.....a.....” Hàn Gia Lệ nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng mình, vội vàng cắn cánh tay của mình để không phát ra tiếng.

An Từ Thành nhìn cô kìm nén đến đỏ mặt, không kìm được cười lên, người phụ nữ này, lần này lại không cắn hắn.

Hắn cúi đầu, thì thầm bên tai cô: “Tôi muốn nghe cô kêu lên.”

Hàn Gia Lệ nhìn hắn, cô càng cắn chặt cánh tay mình hơn, lắc lắc đầu với hắn.

Nhìn cánh tay bị cắn đỏ của cô, An Từ Thành xót xa nhìn cô, động tác phía dưới càng mãnh liệt hơn, đồng thời tranh thủ giải cứu cánh tay của cô ra khỏi miệng cô.

“A.....uhur.....” Không còn cánh tay, cô không nhịn được kêu lên, âm thanh có chút thản thục, càng kích thích thần kinh não bộ của An Từ Thành.

Hắn cười nhìn cô: “Như thế mới đúng, thoải mái thì phải kêu lên.”

“A.....uhur.....nhẹ.....nhẹ một chút.....đau.....” Mắt cô nửa nhắm nửa mở, tâm trạng rối bời nhìn hắn.

Nghe thấy cô nói thế, hắn dịu dàng chậm lại động tác của mình, cúi đầu hôn lên môi cô.

.....

Sau khi làm xong, An Từ Thành ôm chặt cô vào lòng, tay phải vuốt ve bờ vai trắng nõn của cô.

“Anh là đồ cảm thú!” Cô bị hắn hành hạ gần như thờ không ra hơi, cơ thể đau đớn ê ẩm.

Tay hắn lại trượt từ trên vai cô xuống trước ngực cô, tận hưởng cảm giác tiếp xúc mềm mại ở đó: “Thực ra.....tôi vẫn muốn làm lại lần nữa, cơ thể của cô, khiến tôi mê muội.”

Nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ vội vàng muốn né ra khỏi người hắn, thằng cha này thật không phải người.

“Không muốn nữa, tôi thật không chịu nổi, nếu anh hành hạ tôi nữa tôi sẽ chết đấy.”

An Từ Thành ôm cô rất chặt, đột nhiên nghĩ ra gì đó, mỉm cười tinh quái nhìn cô: “Này, tại sao lần này cô không cắn tôi?”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu lườm hắn một cái: “Anh bị cắn có đã không?”

“Hay là cô cắn của quý của tôi đi.” Hắn khiêu khích nhìn cô.

Hàn Gia Lệ chán nản: “Buông tôi ra, tôi muốn đập cho nó một cái.”

“Của quý của tôi sẽ hận cô đấy.”

.....

Bệnh viện, khoa phụ sản.

“Chúc mừng cô, Bạch tiểu thư, cô có thai rồi!” bác sĩ nam đối diện đeo cặp kính viền đen, cúi đầu nhìn tờ xét nghiệm trong tay cười hiền từ.

“Cái gì?” Vừa nghe thấy lời này, Bạch Phi Phi như nhảy từ trên ghế lên, thần sắc căng thẳng, giật lấy tờ giấy xét nghiệm trong tay bác sĩ, lắc đầu không dám tin: “Ông có nhầm không? Tôi làm sao mà có thai được?”

Bác sĩ nhìn biểu cảm của cô ta, sau đó đưa tay chỉ vào tờ xét nghiệm: “Nhưng Bạch tiểu thư, cô chính xác là mang thai rồi.”

Nhìn kết quả xét nghiệm trên tờ đơn, trong lòng Bạch Phi Phi như trống rỗng, sau lần đó cô ta làm với Bụi Hạo Hiên là đến kỳ kinh, cho nên đứa bé này sẽ không phải của Bụi Hạo Hiên, còn chưa từng xảy ra với An Từ Thành, thế thì.....chính là của Bạch Chí Văn!

Chết tiệt! Cô ta cắn hận vo tờ xét nghiệm thành một cục, ném ra ngoài cửa sổ.

Tại sao cô ta lại có thai đứa con của lão già đó chứ, con của cô ta chỉ có thể là của An Từ Thành!

“Bạch tiểu thư.....” Bác sĩ nam bị biểu cảm cau có của cô ta dọa cho hết hồn, gọi lên một tiếng.

Bạch Phi Phi không thèm để ý ông ta, không nói gì, lấy túi xách trên ghế quay người đi ra ngoài.

Sau mấy ngày nữa sẽ diễn ra hôn lễ của cô ta và An Từ Thành, không ngờ lại xảy ra chuyện này, có điều...đứa bé này cô ta sống chết cũng sẽ đổ trách nhiệm lên người An Từ Thành, hơn nữa thời gian mang thai cũng khớp vào đêm hôm An Từ Thành bị cô ta chuốc rượu say.

Nghĩ đến đây, cô ta cười hài lòng, ít nhất đứa con trong bụng cô ta cũng là quân bài lúc này, An Từ Thành sẽ không tàn nhẫn như thế.

.....

Vịnh Kim Sa.

Khi Hàn Gia Lệ tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn thấy bóng dáng An Từ Thành đâu nữa, cứ nghĩ lại tối quan điên cuồng như thế, mặt cô bất giác đỏ bừng lên.

Đứng dậy mặc quần áo, nhìn thấy trên bàn có mấy chữ An Từ Thành để lại: Tôi có việc đến công ty, một mình ở nhà ngoan nhé, trước cơm tối tôi sẽ về, buồn thì có vẻ mở phim sex của cô giáo Thương ra xem, đĩa ở trong ngăn kéo tủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Hấn nhẹn

“Hừ.....trong đầu thằng cha này chỉ toàn chứa phim sex.” Hàn Gia Lệ nhìn mấy dòng chữ đó, sao đó tiện tay ném vào sọt rác.

Quay người đang định đi xem có gì ăn, đột nhiên nghe thấy dưới lầu hình như có tiếng động gì đó.

Lẽ nào là An Từ Thành quay về rồi? Cô cau mày cẩn thận dè dặt đi xuống lầu, ánh mắt không ngừng đảo quanh phòng. Đúng lúc này, đằng sau cô đột nhiên thò ra đôi bàn tay, ngay sau đó bóp chặt lấy cổ cô, cô định thần giãy giụa, đã bị miếng vải đen nhét vào trong miệng cô.

“Uh....uh uh.....” cô hoảng sợ nhìn tên áo đen sau lưng, không ngờ nơi xa xôi hẻo lánh thế này, bọn họ vẫn tìm ra được.

Tên áo đen nhìn người phụ nữ phía trước không chịu an phận, giờ tay phải đập mạnh vào sau gáy cô một cái, cơ thể Hàn Gia Lệ mềm ra, nhắm mắt lại ngã lăn ra đất.

Trong biệt thự xuất hiện một người đàn ông trung niên.

“Trợ Lý Dương, có giết cô ta không?” Tên áo đen quay đầu nhìn Dương Trung, đợi mệnh lệnh của ông ta.

Dương Trung xoa xoa tay với hắn: “trời lại mang về, cô ta có tác dụng rất lớn.”

Nói xong quay người đi xuống lầu, hai tên áo đen cao to lực lưỡng vác Hàn Gia Lệ lên xe.

.....

Trong phòng họp tập đoàn An Dương.

Hai tay An Từ Thành lạnh lùng khoanh trước ngực, ngồi ở vị trí trên cùng, bộ quần áo vest màu đen toát lên thân hình hoàn hảo của hắn. Tất cả xung quanh im lặng, các lãnh đạo của công ty đang căng thẳng ghi chép báo cáo công việc gần đây.

Lúc này trợ lý Vương Dương đang chăm chú báo cáo xử lý sự việc mất trộm của phòng tài vụ, An Từ Thành dường như không nghe, đúng lúc này, Mã Phi vội vàng chạy đến bên cạnh An Từ Thành.

“Thành Gia, lão gia đến rồi, đang ở trong phòng tổng tài đợi anh.” Mã Phi cúi đầu thăm thì bên tai hắn.

An Từ Thành không nói gì, không thêm đề ý toàn bộ lãnh đạo trong phòng họp, cầm điện thoại đi hướng ra ngoài cửa.

Trong phòng họp lại im lặng.

Lão An trong phòng tổng tài đang uống cafe, vừa nhìn thấy An Từ Thành bước vào, vẻ tức giận trên mặt càng lúc càng khó coi hơn.

An Từ Thành đi đến trước mặt ông ta, lạnh lùng nhìn vào đôi mắt âm dương đó, từ từ ngồi xuống, châm điếu thuốc trong tay: “Ông tại sao lại có tâm trạng đến chỗ tôi uống cafe thế?”

Lão An vẫn điềm tĩnh uống cafe, biểu cảm trên mặt khiến người ta khó đoán: “ta nghĩ chúng ta nên bình tĩnh thương lượng.”

Ông ta còn có ý gì khác liếc nhìn hắn, kể cả ông ta không dùng đứa con trong bụng Phi Phi, ông ta cũng còn có quân át chủ bài Hàn Gia Lệ trong tay, An Từ Thành sớm muộn cũng sẽ phải thỏa hiệp, muốn đấu với lão tử, mày vẫn còn non lắm.

An Từ Thành nhả một làn khói ra, vẻ cắt đứt quan hệ hiện rõ trên mặt, lời lẽ ráo hoảnh: “Tôi nghĩ chẳng có gì mà bàn, quyết định của tôi tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

“Phi Phi mang thai rồi.” Lão An đặt cafe trong tay xuống, con ngươi màu nâu sẫm chăm chăm nhìn vào mặt An Từ Thành.

“Cái gì?” An Từ Thành nghi ngờ nhìn ông ta, điếu thuốc kẹp trong tay bất giác run lên, trong lòng có chút hoảng loạn.

Bạch Phi Phi mang thai rồi! Có thứ gì khó đoán trong mắt An Từ Thành, vốn dĩ cho rằng đêm đó đã qua đi, không ngờ bây giờ lại xuất hiện đứa con.

“đây là giấy xét nghiệm của bệnh viện.” Lão An đẩy tờ giấy đến trước mặt hắn, có ảnh siêu âm của bệnh viện, đứa trẻ vẫn chỉ là một chấm nhỏ: “Các con đến con cũng có rồi, con định không có trách nhiệm với cô ta sao?”

Trong đầu An Từ Thành lóe lên một ý niệm, tại vì từ nhỏ không có bố, cho nên hắn luôn kiên định nghĩ, nếu như có con nhất định sẽ không bỏ rơi nó, tại vì hắn hiểu rõ nỗi đau của một đứa trẻ không có bố, nhưng bây giờ, đối với người phụ nữ mình không yêu, hắn không muốn để đứa trẻ trở thành ràng buộc mình, cũng không muốn để đứa trẻ đi theo vết xe đổ của cả đời hắn.

“Bỏ đứa trẻ đi!” An Từ Thành ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lão An, đứa con của hắn chỉ có thể do Hàn Gia Lệ sinh ra!

“Ha ha!” Lão An dường như sớm đã đoán ra kết quả này, đột nhiên nhìn hắn cười lớn: “An Từ Thành mày đúng là đồ súc vật, đến con của mình mà cũng không cần.”

An Từ Thành quay đầu nhìn, trong mắt ánh lên nỗi căm hận: “Tôi đã từng nói, quyết định của tôi tuyệt đối sẽ không thay đổi, dù cho có đứa trẻ thì kết quả cũng như thế.” Từng lời từng chữ của hắn giống như lời của Diêm Vương dưới địa ngục vậy.

An Từ Thành quay người nhìn lão An hơi cau mày, trong lòng vẫn cảm thấy có nỗi bất an.

Lão An cười khẩy vài tiếng, lập tức lấy chiếc túi đựng tài liệu trên bàn, sau đó đưa tay ném xấp ảnh lên bàn của An Từ Thành.

An Từ Thành cúi đầu, nhìn bức ảnh trên bàn, hai mắt nhắm lại.

Trong bức ảnh, Hàn Gia Lệ bị trời chéo cánh tay ra đằng sau ghế, trong miệng bị dính băng dính đen không có cách nào lên tiếng.

Vừa nhìn Hàn Gia Lệ mệt mỏi trong bức ảnh, lí trí An Từ Thành lập tức tan vỡ, hai mắt căm hận vẫn lên mạch máu đỏ, bước lên trên tóm lấy cổ áo của lão An: “Khốn nạn! Ông làm gì cô ấy rồi?”

Nhìn bộ dạng mất kiểm soát của hắn, lão An nhếch mép lên cười thảng lộ, đưa tay hất tay của hắn đang giữ cổ áo mình, sau đó chỉnh lại áo sơ mi trên người mình.

“Mày yên tâm đi, cô ta rất tốt, tạm thời sẽ không có chuyện gì.”

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, vẻ căm phẫn trào lên trong mắt: “Ông lập tức thả cô ấy ra, nếu như cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ phá nát tập đoàn An Dương này!”

Con người lạnh thấu xương của lão An lướt trên mặt An Từ Thành, giống như lưỡi dao sắc lẹm: “A.....đồ nghiệt súc.....mày muốn đấu với tao à? đừng cho rằng lão tử tao sẽ sợ mày, nếu không, bây giờ chúng ta chơi thử xem, thuộc hạ của tao mấy năm rồi chưa động vào phụ nữ, xinh đẹp như Hàn Gia Lệ nhất định sẽ bị chơi cho đến chết mà còn chưa đã, mày có muốn thử không?”

An Từ Thành thật muốn đâm cho lão già trước mặt một nhát chết luôn, nhưng bây giờ không thể hành động theo cảm tính được, vì Hàn Gia Lệ mà hắn nhìn, đều là do hắn nghĩ không chu đáo, mới để lão già An này có cơ hội.

Hắn nghĩ một lúc, giọng nói cuối cùng cũng dịu xuống, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

“Ông thả cô ấy ra, tôi lấy Bạch Phi Phi là được.” Hắn bắt giác lùi về sau mấy bước, chùng quy vẫn bại dưới tay lão ta.

Lão An cuối cùng cũng cười hải lòng, bước lên vỗ vỗ vai An Từ Thành: “Như thế mới ngoan, chỉ cần con phối hợp, ba bảo đảm người phụ nữ đó sẽ không có chuyện gì, hôn lễ sau ba ngày nữa sẽ tổ chức, sau đêm động phòng hoa trức ba sẽ lập tức thả cô ta ra.”

Nói xong, dẫn Dương Trung nhanh chóng rời đi.

An Từ Thành buồn bực ngồi phịch xuống ghế sofa, mười ngón tay luồn vào tóc, yên tĩnh cúi đầu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hôn lễ

Trong một quán cafe cao sang của thành phố A.

Lão An mặc áo choàng dài, chiếc batoong gỗ đàn hương mạ vàng trong tay càng toát lên thân phận của chủ nhân cao quý, ba tên vệ sĩ đằng sau ăn mặc đồng phục, nét mặt nghiêm túc trông giống như người đứng đầu của quốc gia vậy.

Vừa bước vào, Lão An được mời vào trong một căn phòng đơn đã đặt sẵn, sau đó ba tên vệ sĩ thanh thế lấy lưng đứng canh ngoài cửa.

Mấy phút sau, trong quán cà phê bước vào một quý phụ, Triệu Mẫn khoác áo lông chồn cao quý, đi đôi boot đen cổ cao, thần sắc căng thẳng bước vào trong phòng đơn đó.

“Lâu rồi không gặp.” Lão An ngẩng đầu liếc nhìn bà ta, tiếp tục điềm tĩnh uống cà phê trong tay.

Triệu Mẫn ngồi xuống trước mặt ông ta, thuận tay đặt chiếc túi xách hàng hiệu sang một bên, nét mặt không vui nhìn lão An: “An Dương, rốt cuộc ông có coi Phi Phi là gì không?”

Lão An nheo mày về trầm tư nhìn khuôn mặt trang điểm đậm của Triệu Mẫn: “Phi Phi là con gái ruột duy nhất của tôi, tại sao tôi lại không coi con bé ra gì chứ?”

Triệu Mẫn liếc nhìn ông ta: “Nếu như ông quan tâm đến nó, hồi đó đã không vì người đàn bà đó mà vứt bỏ hai mẹ con tôi mà đi. Sau đó con trai ông chết rồi, ông không còn con nối dõi nữa, cho nên mới nhớ đến mình còn một đứa con gái chứ gì?”

Lão An không nhìn bà ta, chậm chậm uống tách cà phê trong tay: “Tôi thất, việc năm đó không nhất thiết phải nhắc lại nữa?”

Cuối cùng Triệu Mẫn điềm tĩnh lại, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn ông ta: “Hôn sự của Phi Phi thế nào rồi? Con bé này thích An Từ Thành đến phát điên rồi, tôi quyết không để An Từ Thành làm hại nó.” Giọng nói Triệu Mẫn kiên quyết.

“Yên tâm đi, sau ba ngày nữa hôn lễ sẽ diễn ra, An Từ Thành đã đồng ý rồi, tôi tuyệt đối sẽ không để Phi Phi chịu ách ức.” Nói xong, lấy ra điều thuốc chậm rãi châm lửa.....

Như thế Triệu Mẫn cuối cùng cũng yên tâm, con gái duy nhất của mình có thể hạnh phúc còn quan trọng hơn mọi thứ.

Triệu Mẫn cầm tách cà phê trên bàn lên, đặt vào cạnh môi nhấp một ngụm, “Quan hệ của chúng ta đừng nói cho Phi Phi, tránh việc con bé có gánh nặng”

“Tiểu Mẫn, đã bao nhiêu năm rồi, bà không phải vẫn còn hận tôi chứ.” Lão An thở dài, nhìn ánh mắt Triệu Mẫn có chút phức tạp.

Triệu Mẫn không ngẩng đầu nhìn ông ta, thực ra trong lòng bà ta vẫn chỉ yêu có một mình An Dương, nếu không phải ông ta vứt bỏ bà ta, bà ta sao có thể biến thành như ngày hôm nay chứ.

“Thôi đi, chuyện của quá khứ tôi không muốn nhắc lại nữa, tôi còn có việc, đi trước đây.” Nói xong vội vàng đứng lên, cầm túi xách của mình định đi ra ngoài.

“Tiểu Mẫn!” An Dương đột nhiên kéo tay bà ta lại, nhìn sau lưng bà ta, ánh mắt trở nên nồng nhiệt mà tha thiết.

Triệu Mẫn dừng bước chân, lưng quay về phía ông ta, tim đập thình thịch, không ngờ bàn tay ông ta vẫn còn ấm áp như thế.

Lão An dùng lực kéo Triệu Mẫn vào lòng, giọng nói trở nên dịu dàng, đầu dựa ghé sát vào trán bà ta: “Xin lỗi, năm đó để bà dẫn Phi Phi đi, chịu bao nhiêu khổ cực, tôi bây giờ thật sự muốn bù đắp cho hai người.”

Triệu Mẫn ngồi trên đùi ông ta, trong lòng cảm thấy chua xót, đôi mắt trải qua thăng trầm bể dâu nhìn vào mắt ông ta. Nỗi khổ của bà ta ai có thể hiểu được chứ!

Cơ thể lão An bó chặt, quay người đè Triệu Mẫn lên ghế sofa, cúi đầu cuồng công hôn lên đôi môi đỏ của bà ta.

Hồi ức dần dần hiện về trong đầu Triệu Mẫn, người đàn ông này, bà ta đã dùng cả đời để yêu, người đàn ông này khiến trái tim bà ta tan vỡ, bà ta nhắm mắt lại, rạo rục đáp trả nụ hôn của ông ta.

Tình cảm hùng hực khiến hai người mất đi lý trí, hoàn toàn quên đi đây là quán cà phê, lão An vội vàng cởi bỏ quần áo trên người bà ta, vuốt ve cơ thể trắng trẻo của bà ta, bà ta quả nhiên không khác gì so với năm đó, nhưng ông ta thì già rồi.

Lão An vén váy của Triệu Mẫn lên, tách hai chân và ta lên. Nhìn nơi bị ỉn màu đen giữa hai chân bà ta như đang giục giã ông ta, hơi thở trở nên gấp gáp.

Nhanh chóng cởi quần của mình, cái đó ở thân dưới cho vào cơ thể bà ta.

“Uh.....An Dương.....” Triệu Mẫn dang tay ôm chặt sau lưng ông ta, tận hưởng cảm giác dạt dào mà ông ta dành cho bà ta.

An Dương nỗ lực tăng tốc ở thân dưới, tim đập mạnh và nhanh, nhìn người phụ nữ phía dưới mình.

“An Dương.....a.....em.....em vẫn rất yêu anh.” Bà ta hưng phấn rên rỉ, không ngờ sau bao nhiêu năm gặp lại trong quán cà phê này, An Dương lại vẫn điên cuồng muốn bà ta như thế.

Bà ta đến nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ sợ giấc mộng đẹp sẽ tan vỡ.

.....

Ba ngày sau, hôn lễ diễn ra đúng thời hạn.

Trong đại sảnh, các vị khách quý tề tựu đông đủ, trong mỗi góc của khách sạn đều là hình ảnh ngọt ngào của cô dâu và chú rể.

Hôn lễ của hai tập đoàn lớn của thành phố A thu hút sự chú ý của vô số báo chí đến sẵn ảnh.

Bên ngoài khách sạn, một đám phóng viên do không có thiệp mời mà bị hất ra ngoài, ánh sáng từ máy ảnh nháy liên tục.

Lão An hôm nay mặc bộ trang phục màu đỏ, mặt mày hớn hờ, nụ cười rạng rỡ nói lời cảm ơn với khách mời.

Trong căn phòng của khách sạn, An Từ Thành mặc trên người bộ vest đen bánh bao đẹp trai, thần sắc căng thẳng đi đi lại lại.

Bùi Hạo Hiền uể oải nằm trên ghế sofa, thờ dài nhìn An Từ Thành đáng vẻ không tập trung.

“Minh đã bảo tất cả thuộc hạ lùng soát rồi, ba ngày vẫn không có chút tin tức của Hàn Gia Lệ, lão già biến thái này không phải chôn người xuống đất rồi chứ.” Anh ta nhìn An Từ Thành, ánh mắt sốt ruột.

An Từ Thành đột nhiên dừng chân lại, con người màu đen như phát ra lửa: “Minh bây giờ thật muốn cho lão già đó một nhát dao.”

Bùi Hạo Hiền đứng dậy, chỉnh lại bộ vest cho phẳng phiu, quay người nhìn hấn: “Bình tĩnh chút, Hàn Gia Lệ vẫn ở trong tay ông ta, chỉ cần ông ta giữ lời, sau khi hôn lễ kết thúc sẽ thả Hàn Gia Lệ, như thế tất cả sẽ yên ổn rồi.”

An Từ Thành nắm chặt hai bàn tay, gờ một chân lên đá chiếc ghế trước mặt tách làm hai: “Khốn nạn! Dám ép tôi, tôi sẽ khiến ông phải trả giá đắt!”

“Thành Gia.....” Đúng lúc này, Mã Phi hoảng loạn đẩy cửa đi vào, nét mặt căng thẳng nhìn An Từ Thành.

“Thế nào rồi?” An Từ Thành quay đầu, đầy hy vọng nhìn anh ta.

Mã Phi chán nản lắc đầu: “Vẫn không có tin tức, đã điều động tất cả quan hệ đi tìm rồi.”

“Đáng ghét!” Hấn nghiêng chặt răng, tiện tay cầm cốc nước trên bàn, ném mạnh xuống đất, chiếc cốc thủy tinh vỡ thành mảnh vụn.

“Thành Gia, bây giờ làm thế nào?” Mã Phi nhìn hấn, hai lông mày nhíu chặt lại.

Bùi Hạo Hiền nghiêng đầu đồng tình nhìn An Từ Thành: “Còn có thể thế nào chứ, tổ chức hôn lễ thôi.”

An Từ Thành bình tĩnh lại tâm trạng, quay người nhìn hai người lạnh lùng nói: “Đi!”

Trong phòng nghỉ, chuyên viên trang điểm đẳng cấp quốc tế Afra đang trang điểm kỹ càng cho cô ta, Bạch Phi Phi nhìn mình mặc váy cưới trong gương, đẹp như tiên nữ, tim không ngừng sung sướng nhảy nhót, đưa tay khẽ vuốt vuốt bụng phẳng lý của mình, đợi lâu như thế, không ngờ mình thật sự đợi được ngày này rồi.

An Từ Thành là của cô ta, cô ta sẽ không có người khác bất cứ cơ hội nào, chỉ cần có người phụ nữ nào bán mạng tiếp cận An Từ Thành, cô ta sẽ hành hạ người đàn bà đó đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Bị bắt

Triệu Mẫn mặc chiếc váy cúp ngực màu đỏ, trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên khiến ba ta xinh đẹp không kém.

Quay người đi đến đằng sau Bạch Phi Phi, mỉm cười vỗ vỗ vai cô ta: “Thật không hổ danh là con gái của mẹ, xinh đẹp không ai bằng!”

Trên mặt Bạch Phi Phi nở nụ cười hạnh phúc, nghiêng người căng thẳng nắm chặt tay Triệu Mẫn: “Mẹ, con hỏi hộp quá, con thật sự kết hôn với anh Từ Thành rồi sao? Con không phải đang nằm mơ đây chứ?”

Triệu Mẫn ôm Bạch Phi Phi vào lòng, yêu thương chiều chuộng nhìn cô ta: “Nha đầu ngốc, con không nằm mơ, tất cả đều là thật, bắt đầu từ hôm nay con sẽ rất hạnh phúc rất hạnh phúc.”

“Mẹ.....” Bạch Phi Phi e ấp cười, ôm chặt lấy Triệu Mẫn.

.....

Trong căn phòng tối tăm, không có đèn điện, ánh sáng bên ngoài cửa sổ le lói qua khe cửa sổ hắt trên người Hàn Gia Lệ.

Miệng Hàn Gia Lệ bị dán chặt bằng dính đen, cô bình tĩnh áp người vào một thanh sắt mỏng, dùng lực ra sức cọ sát thanh sắt đó lên sợi dây thừng trôi trên cổ tay mình, tại vì dùng lực quá mạnh, cổ tay cô rom róm máu, đau đến rùng mình.

Trong lòng không thể bình tĩnh, cô không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, những người đó bắt cô nhất định là muốn dùng cô để uy hiếp An Từ Thành, điểm này không phải nghi ngờ.

Nhưng nơi này rất xa lạ, không có bất cứ tín hiệu gì, dù cho trên người có mạng điện thoại cũng chẳng có cách nào mà gọi được ra ngoài.

Nghe thấy Hàn Gia Lệ ở bên trong phát ra tiếng động khẽ, mấy tên gác cửa bên ngoài giờ chân đạp cửa.

Mấy tên áo đen đi sau, đi trước là một người đàn ông trung niên khoanh hai tay trước ngực, trợn trừng nhìn cô: “Em gái, nếu không muốn chịu khổ thì tốt nhất cô ngoan ngoãn cho tôi!”

Hàn Gia Lệ ngồi phệt dưới đất, nhìn ba tên đàn ông dữ tợn trước mắt, cô dùng động tác ở tay, dùng ánh mắt biểu thị bọn họ gỡ miếng băng dính trên miệng cô ra.

Trong tay ba tên đàn ông đều cầm gậy gỗ, ngoài cửa còn năm sáu tên đàn ông lập tức thò đầu nhìn vào bên trong xem cảnh náo nhiệt, Hàn Gia Lệ có chút sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Em gái này xinh đẹp ra phết.....” Tên đàn ông dẫn đầu cười gian xảo, đưa tay giựt miếng băng dính dán trên mặt Hàn Gia Lệ ra.

“Uh.....” Hàn Gia Lệ như trút được gánh nặng ra sức thở hổn hển, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ba người đàn ông đó: “Các người muốn bao nhiêu tiền cũng được, thả tôi ra!”

“Ha ha.....” Ba tên đàn ông không lên tiếng, quỳ gối xuống trước mặt cô, giờ tay vuốt ve lên má cô: “Người đẹp.....việc này không phải tiền có thể giải quyết được, có điều.....em gái xinh đẹp như em nếu không chơi thì thật là tiếc.”

“Này, ông muốn làm gì, cắt đi!” Hàn Gia Lệ kinh tởm nhìn, ra sức đá vào cửa quý của tên đàn ông đó.

Quả nhiên, tỷ lệ trúng 100%.

“A.....” tên đàn ông dẫn đầu nhăn nhó khuôn mặt đau đớn, lấy tay ôm chỗ đó gào lên một tiếng: “Mẹ kiếp, con nha đầu thối mày dám đá vào chỗ hiểm của lão tử, mày không muốn sống nữa à?” Bước nhanh lên trên giờ tay cho cô một cái bạt tai.

Hàn Gia Lệ đau đớn ngã sống soài ra đất, khoe miệng có máu tươi chảy ra, vẻ căm giận hiện lên trên mặt: “Các người cắt đi cho tôi, nếu không tôi làm ma cũng sẽ không tha cho các người đâu.”

Trải qua những chuyện như thế, chết đối với cô mà nói đã không phải là cái gì đáng sợ, đáng sợ chính là sống không bằng chết!

Tên đó giờ chân đạp vào cơ thể yếu ớt của cô: “Con đàn bà thối, lão tử muốn chơi mày là còn xem trọng mày, đừng có rượu mừng không uống lại uống rượu phạt.”

Mấy tên đằng sau cười nham hiểm lao lên: “Anh Hào, hay là mấy anh em mình cùng chơi cô ta, trời cao hoàng đế ở xa, lão gia cũng sẽ không biết.”

“Đúng thế anh Hào, em đã một năm rồi chưa động vào phụ nữ.” Tên đó cười quỷ quyết, hai mắt nheo lại, nhìn Hàn Gia Lệ chỉ hận không thể bỏ nhào vào ngay lập tức.

“Được, thế thì để con gái điểm này phục vụ ông đây trước.....” Nổi xong, hắn từ từ tiến sát vào cô, đưa tay tháo thắt lưng, sau đó cời quần dài xuống, cái đó của đàn ông phía dưới hạ bộ đã bắt đầu căng cứng.

Hàn Gia Lệ vừa nhìn đã bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, cố kiềm chế cảm giác buồn nôn, quay người muốn né tránh.

Mấy tên đàn ông đằng sau lập tức lao lên, sống chết giữ chặt Hàn Gia Lệ, ấn cô quỳ trên đất không cựa quậy nổi.

Hàn Gia Lệ toàn thân run rẩy, hoảng loạn hét lên: “Cút đi, đừng động vào tôi!”

Tên anh Hào đó vuốt vuốt cái đó ở thân dưới của mình, đi đến trước mặt Hàn Gia Lệ, cười một cách biến thái: “Nào, người đẹp, hôn nó đi.”

Hàn Gia Lệ vùng vẫy ngoảnh đầu đi: “Thả tôi ra, tôi không muốn.....”

“Bóp.....” Nhìn thấy cô không phối hợp, người đàn ông đó cho cô một cái bạt tai, đau đớn đến nỗi khiến cô không mở được miệng.

“Mẹ kiếp, lão tử cho mày cơ hội còn không quý trọng, hai đứa mày giữ chặt cô ta cho tao, đợi lão tử chơi xong sẽ đến lượt chúng mày.” Tên Anh Hào vừa nói vừa cời chiếc áo phông trên người ra.

Hai tên đàn ông nghe xong, lập tức ẩn Hàn Gia Lệ nằm trên đất, ra sức cời quần áo của cô ra.

“Đừng, đừng động vào tôi.” Cô bị dọa cho thất sắc, trong đầu đều là cảnh bị làm nhục.

Đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa chuyển đến tiếng hét chói tai, ba tên đàn ông trong phòng sững người, Hàn Gia Lệ vội vàng nhảy sang một bên.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Một tên nghi ngờ nhìn ra phía cửa.

“Mẹ kiếp, thật là mất hứng, mày đi ra ngoài xem xem.” Tên Anh Hào thô bỉ đập vào mông tên đàn ông đó, bực tức vì bị mất hứng.

“Biết rồi anh Hào, em đi xem thế nào.” Tên đàn ông đó dè dặt cầm gậy trên đất lên, cẩn thận đi ra phía ngoài.

Lúc này, một bóng người cao gầy đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, rồi bước vào, tốc độ nhanh như tia điện, tên đàn ông đó còn chưa kịp phản ứng, đã bị bóng người đó quật cho ngã.

Hàn Gia Lệ mở to mắt ngạc nhiên nhìn bóng người đó, không ngờ đúng lúc này còn có người đến cứu mình, chỉ nhìn thấy người phụ nữ đó toàn thân mặc đồ đen bó sát, chân đi đôi boot đen cao cổ, mái tóc đen dài được cột thành đuôi ngựa, chiếc mặt nạ màu đỏ che đi khuôn mặt thần bí của người phụ nữ đó.

Người phụ nữ thần bí đó phản ứng rất nhanh nhạy, ra tay cực nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn đã giải quyết được hai tên đàn ông, cuối cùng tên anh hào bị cô ta bóp cổ ném ra ngoài cách mấy mét, tên Anh Hào nằm trên đất giữa mấy giây rồi không còn động đậy nữa.

Nhìn người phụ nữ mạnh mẽ trước mặt, Hàn Gia Lệ suýt nữa bị dọa cho mất mật, mãi vẫn chưa định thần lại.

“Cô không sao chứ?” Sau khi giải quyết xong, người phụ nữ thần bí đó bước đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, cúi đầu lạnh lùng nhìn cô.

“Cô.....cô là ai?” Hàn Gia Lệ ngẩng đầu lúng túng nhìn người phụ nữ trước mắt, tại vì đeo mặt nạ nên không nhìn rõ dung mạo, nhưng nhìn thân hình trong bộ quần áo da màu đen bó sát đó, thật sự rất nóng bỏng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chưa động phòng hoa trức

“Cô.....cô là ai?” Hàn Gia Lệ ngẩng đầu lúng túng nhìn người phụ nữ trước mắt, tại vì đeo mặt nạ nên không nhìn rõ dung mạo, nhưng nhìn thân hình trong bộ quần áo da màu đen bó sát đó, thật sự rất nóng bỏng!

Khóe miệng người phụ nữ đó nhếch lên lộ ra nụ cười nguy hiểm: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi đến cứu cô.” Nói xong, kéo tay Hàn Gia Lệ nhanh chóng rời khỏi căn phòng nhếch nhác đó.

.....

Trong sảnh lớn của khách sạn, âm nhạc du dương trầm bổng vang lên.

Đôi mắt linh hoạt như chim ưng đang tìm một bóng người trong đám đông, tay Tiêu Dật Nhiên cầm quả mùng sang trọng, ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt An Từ Thành.

Anh ta nở nụ cười ranh mãnh, sau đó tiến gần về phía An Từ Thành: “Tổng tài An, chúc mừng hạnh phúc nhé!” Nói xong đưa gói quà trong tay ra.

Mã Phi nhanh nhẹn bước lên đón lấy.

An Từ Thành lạnh lùng liếc anh ta, cười khẩy nói: “Tiêu thiếu gia hôm nay đến xem nào nhiệt phải không?”

Tiêu Dật Nhiên cười nói: “An Tổng tài nói gì thế, tôi là thành ý đến chúc mừng.”

Trong mắt An Từ Thành hiện rõ vẻ không vui, Tiêu Dật Nhiên chẳng thèm để ý hấn, ánh mắt nhìn trong đám đông quan sát.

Đột nhiên, Mễ Lam từ trong đám đông đi ra, thần sắc hoảng loạn kéo kéop tay áo của Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên cười đưa tay ôm lấy Mễ Lam, nháy mắt với An Từ Thành: “An tổng tài, không làm phiền nữa.” Nói xong, ôm người phụ nữ trong lòng nhanh chóng đi ra chỗ khác.

An Từ Thành làm gì có tâm trạng mà nghĩ nhiều nữa, cũng không biết bây giờ Hàn Gia Lệ có an toàn hay không, cái gì mà hôn lễ cắt chó, hần không hề muốn tham gia.

Nhìn anh ta cầm tay mình, tim Mễ Lam đập thành thịch, trước nay chưa bao giờ ở gần anh ta như thế, không ngờ mình lại hồi hộp thế này.

“Thế nào rồi?” Anh ta cúi đầu thăm thì vào tai cô, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có hai người mới có thể nghe được.

Mễ lam hít một hơi thật sâu, sau đó trả lời: “Quý Mị tìm được cô ấy rồi, trong một căn phòng ở công trường bỏ hoang khu Hoa Nam”

Tiêu Dật Nhiên như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười tự tin: “Anh biết Quý Mị nhất định sẽ tìm được.”

Mấy ngày này nghe thấy hôn sự của An Từ Thành, anh ta biết nhất định có chuyện xảy ra, không ngờ đi điều tra mới biết Hàn Gia Lệ bị lão An bắt. Muốn ép An Từ Thành kết hôn với Bạch Phi Phi, chiều này của lão An quá tàn độc.

Nhưng đối với người phụ nữ đó, anh ta không thể đứng yên nhìn được.

Tìm mấy ngày đều không có tin tức gì, thế là liên hệ với Quý Mị.

Mễ Lam cười dịu dàng: “Sở trường của Quý Mị chính là truy đuổi tung tích và tìm người, chỉ cần là trên thế giới này, chỉ cần vẫn sống thì sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của cô ấy.”

“Không sao là tốt, em bảo người chăm sóc tốt cho cô ấy.” Tiêu Dật Nhiên nói xong, buông tay đang ôm Mễ Lam, quay người, chẳng nhìn cô lấy một lần mà đi vào đám đông.

Mễ Lam cúi đầu nhìn người nhìn bả vai mà anh ta vừa ôm, quay đầu, trong mắt ánh lên chút thất vọng.

Trong khách sạn yên lặng một chút, sau đó tiếng nhạc cử hành hôn lễ vang lên, trong sảnh lớn im phăng phắc, toàn bộ khách quý đều hướng vào trong khách sạn.

Bạch Phi Phi mặc váy cưới màu trắng cao sang, tay cầm mười một bông hoa hồng, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, cô ta lúc này mặt cười rạng rỡ, hạnh phúc đi về phía An Từ Thành.

Còn An Từ Thành mặc bộ vest đen sang trọng, tóc mái trước trán che đi đôi mắt cuốn hút, hần nhìn người phụ nữ trước mắt đang tiến về phía mình, có một cảm giác thôi thúc muốn trốn chạy.

Nhưng vì Hàn Gia Lệ, hần không thể, hần nhất thiết phải phối hợp với bọn họ diễn xong trò chơi này. Cụp mắt xuống, vẻ phức tạp trong ánh mắt không ai hiểu được, hai bàn tay nắm chặt lại.

Chẳng để hần có thời gian nghĩ nhiều, Bạch Phi Phi đã đến trước mặt hần, Bạch Phi Phi bước lên trên nắm lấy tay cô ta, ở phía trên trịnh trọng tuyên bố, câu nói tôi đồng ý đó, chịu lực quá nhiều, sau đó hai bên đeo cho nhau nhẫn cưới.

Trong mắt Bạch Phi Phi ánh lên giọt nước mắt hạnh phúc, nũng nịu bỏ nhào vào lòng An Từ Thành, An Từ Thành chẳng để tâm ôm cô ta, khẽ hôn trán cô ta.

Phía dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên rào rào, Lão An chống gậy, nhìn tất cả màn diễn do mình sắp đặt, cười hài lòng, ông ta chỉ cần, con gái của ông ta hạnh phúc là được, sau này dù cho Phi Phi muốn gì, ông ta sẽ nghĩ mọi cách để làm vì cô ta.

Con gái của An Dương của ông ta chính là mệnh công chúa rồi!

An Từ Thành vẫn kiềm chế, dẫn Bạch Phi Phi hoàn thành các loại nghi thức của hôn lễ, cuối cùng, hôn lễ cũng hoàn tất.

Sau đó Bạch Phi Phi được đưa đến căn phòng tổng thống tân hôn đã được đặt sẵn trong khách sạn, còn An Từ Thành ở lại đại sảnh liên tục chúc rượu quan khách.

Bụi Hạo Hiên ở bên cạnh hần không ngừng đỡ rượu cho hần, hết ly này đến ly khác, từ lượng của hần sợ rằng đến lúc động phòng hoa chúc sẽ say mất, Mã Phi lo lắng, không rời nửa bước đi theo An Từ Thành.

Cứ nghĩ đến Hàn Gia Lệ, tim An Từ Thành không có cách nào bình tĩnh được, hần mệt mỏi với đạo đức giả dối, quay người, đúng lúc liếc thấy Lão An chống gậy thân sắc hoảng loạn rời đi.

“Cái gì? Mấy tên vệ sĩ đều bị giết sạch, Hàn Gia Lệ bị cướp đi rồi?” Vừa nghe thấy thuộc hạ báo cáo, lão An hơi bất ngờ, việc này.....sau đó quay đầu nhìn An Từ Thành, thằng cha này vẫn ngoan ngoãn ở đây chứng tỏ việc này không phải hần làm, thế thì ai cứu Hàn Gia Lệ đi chứ?

“Khi chúng tôi đến, những người đó đã bị giết chết, hơn nữa tìm xung quanh gần đó cũng không thấy bóng dáng Hàn Gia Lệ, lão gia, việc này.....” Dương Trung cẩn thận thì thầm bên tai của lão An.

Lão An nhìn xung quanh, nén giọng xuống: “Bịt lại tin tức, nhất thiết không được để An Từ Thành biết, khu vực Hoa Nam cậu sai người đi tìm, chắc chắn sẽ chưa chạy xa.”

Lão An không ngờ, Hàn Gia Lệ vào đúng lúc này lại được cứu, còn bây giờ chỉ có thể giấu từng bước đi từng bước rồi.

Dương Trung hiểu ý, gật gù đầu với Lão An rồi nhanh chóng đi ra khỏi khách sạn.

Lão An quay người, vừa nhìn đã thấy An Từ Thành đang hùng hùng hổ hổ đi về phía mình, khí chất cường tráng như bão táp ào đến.

Lão An cố giữ thần sắc tự nhiên, hai tay chống gậy, con mắt vẫn lên tia máu nhìn An Từ Thành.

“Tôi đã làm theo ý ông nói, bao giờ ông có thể thả Hàn Gia Lệ?” Hấn nhìn ông ta, chơi bài ngửa.

Lão An ngẩng đầu, trên mặt vẫn điềm nhiên: “Vội gì chứ? Không phải còn chưa động phòng hoa chúc sao?”

An Từ Thành kìm nén xúc động muốn giết người, lạnh lùng thốt ra vài chữ trong miệng: “Tôi bây giờ muốn gặp cô ấy một lần.”

Lão An chậm chậm quay người, nét mặt kiêu ngạo: “bây giờ không thể được, chỉ cần hôm nay mây đối tốt với Phi Phi, đừng để cô ta thất vọng, sáng sớm ngày mai tao lập tức bảo người thả Hàn Gia Lệ.”

“Ông....” Hấn nắm chặt hai tay lại, lão già xảo quyệt này khiến hấn căm hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Làm quá mãnh liệt

“Ông....” Hấn nắm chặt hai tay lại, lão già xảo quyệt này khiến hấn căm hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn khuôn mặt tức giận đến nhăn nhó của hấn, lão An nhếch lông mày cười nói, “Đúng rồi, sáng mai tao sẽ hỏi Phi Phi xem biểu hiện tối nay của mây, chỉ cần cô ta hài lòng thì tao lập tức thả người.”

An Từ Thành suýt nữa bị ông ta chọc tức cho nhồi máu cơ tim, nếu không phải Hàn Gia Lệ ở trong tay ông ta, hấn đã đâm cho ông ta chết từ lâu rồi, hấn cố kìm nén nổi căm hận trong lòng, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình.

“Được! Ông không phải chỉ cần tôi lên giường với cô ta sao? Tôi bây giờ đi ngay.” Hấn hừ một tiếng lạnh lùng, quay người đi nhanh về phía căn phòng cưới của khách sạn.....

Nhìn bóng dáng của hấn dần khuất xa, khóe miệng Lão An nhếch lên lộ ra nụ cười thắng lợi.

.....

Trong căn phòng xa hoa, Bạch Phi Phi đã tắm rửa xong, mặc chiếc váy ngủ màu đỏ mỏng manh đứng trước gương.

Bộ váy ngủ khiến cơ thể cô ta toát lên vẻ tinh tế gợi cảm, cô ta uốn éo nhìn mình trong gương. Trong lòng nghĩ, chiếc váy ngủ này, anh Từ Thành chắc chắn sẽ thích đây?

Bắt đầu từ hôm nay cô ta chính là vợ của An Từ Thành rồi, cứ nghĩ đến đây, khuôn mặt cô ta lại ánh lên niềm hạnh phúc.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng đột nhiên có người đập chân mở ra, Bạch Phi Phi hoảng loạn từ trong nhà tắm chạy ra, chỉ nghe thấy tạch một tiếng, trong căn phòng lúc này đã là một mảng màu đen tối.

“Anh Từ Thành, tại sao phải tắt điện?” Bạch Phi Phi cau mày khó hiểu, dựa sát bên tường, muốn bật đèn lên.

“Tắt đi mới tốt!” Giọng nói lạnh lùng của hấn vang lên trong phòng, về khuôn mặt đỏ của Bạch Phi Phi, quả thật hấn không muốn nhìn thấy, nếu không rất khó làm chuyện nam nữ.....

Không cho cô ta cơ hội bật đèn, ngay sau đó, một tay ôm lấy Bạch Phi Phi ném lên giường.

“A.....anh Từ Thành....” Bạch Phi Phi nũng nịu kêu lên một tiếng, cơ thể mềm mại muốn bò từ trên giường dậy.

“Phi Phi.....anh muốn em.....” Hấn trèo lên giường, đẩy Bạch Phi Phi nằm xuống phía dưới mình.

“Anh Từ Thành....em không nghe nhầm chứ?” Bạch Phi Phi hân hoan vui mừng nhìn người đàn ông trước mặt, dù cho ánh sáng rất tối, nhưng vẫn lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của An Từ Thành.

Hắn không nói gì, cúi đầu vồ vập hôn lên đôi môi mềm mại của cô ta, đẩy hai hàm răng mà luồn lưỡi vào trong, quần lấy lưỡi cô ta, hai tay xé mạnh bộ đồ ngủ trên người cô ta ra.

Cô ta không mặc áo ngực và quần lót, lúc này, cơ thể mềm mại nằm bên dưới hắn ta đã không một mảnh vải che thân.

Bạch Phi Phi cảm nhận được sự nồng nhiệt của hắn, ôm chặt người đàn ông trước mặt, hồi hải đáp trả nụ hôn của hắn.

Bàn tay của hắn dùng lực vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô ta, ngón tay đùa nghịch hai núm vú nhô lên đó.

“Uh.....anh Từ Thành.....em yêu anh.....thật sự rất yêu anh.....” Cô ta mơ màng ôm lấy cánh tay hắn, tận hưởng hắn, để mặc hắn tùy ý đùa giỡn.

“Rạng chân ra.....” Giọng nói lạnh lùng thăm thẳm thì bên tai cô ta, sau đó tay từ từ từ cho vào giữa hai chân cô ta, tận hưởng làn da mềm mại ở đó.

“Uh.....anh Từ Thành.....em muốn.....” Cô ta còn chưa nói xong đã hôn lên môi hắn, ngón tay của hắn vuốt ve mon trón khu ẩm ướt giữa hai chân cô ta.

Cơ thể cô ta bị hắn kích thích cho đến run người, phía dưới thứ nước nhờn chảy ra ướt cả một vùng, hắn tranh thủ cho hai ngón tay vào trong người cô ta.....

“A.....uh.....sướng quá anh Từ Thành.....” Khuôn mặt cô ta ửng hồng, ôm chặt lấy cánh tay của hắn, nâng người lên để ngón tay hắn vào sâu bên trong cơ thể cô ta.

Hơi thở hắn càng lúc càng gấp, ngồi dậy cởi áo sơ mi và quần dài, đang định nhào người xuống, ai mà biết Bạch Phi Phi lúc này đột nhiên đẩy hắn nằm xuống, đè lên người cô ta, hôn lên da hắn rồi từ từ trượt xuống dưới, hai tay vuốt ve cái đó vừa to vừa cứng của hắn.....

.....

“A a.....Anh Từ Thành.....nhanh lên.....” Người đàn ông trên giường nhanh chóng cho cái đó vào trong người cô ta mà lên xuống, Bạch Phi Phi gần như còn chưa đã, kêu rên thành tiếng.

“Mở rộng chân ra một chút, em kẹp chặt quá!” Hắn vừa thở hổn hển vừa lên xuống thân dưới, vừa cúi đầu hôn lên đôi môi ẩm ướt của cô ta.

“Đứng rồi anh Từ Thành, anh nhẹ một chút, em sợ làm tổn thương đến con.” Bạch Phi Phi miệng thì nói như thế, nhưng bây giờ đã bị dục vọng làm cho khó cưỡng lại được, cô ta vẫn đang rộng đôi chân của mình ra, tận hưởng cảm giác sung sướng mà An Từ Thành mang lại cho cô ta.

Hắn còn lâu mới nghỉ cho cô ta nhiều như thế, chỗ đó phía dưới bụng càng lúc càng mạnh.

Sau khi làm tình xong, Bạch Phi Phi ôm hắn ta ngủ đầy mắt nguyệt, nụ cười trên khóe môi đến trong giấc mơ còn hiện rõ như thế.

Không ngờ An Từ Thành trong đêm tân hôn lại muốn cô ta mãnh liệt như thế, hết lần này đến lần khác, cho đến khi hắn mệt không còn tiếp tục được nữa, cô ta thà chết trong sự kích thích mãnh liệt của hắn, kể cả đứa trẻ có không còn thì cũng chẳng sao, dù sao đứa trẻ đó cũng không phải của An Từ Thành, sau này bọn họ vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Con sớm muộn cũng sẽ có! Hơn nữa bố đứa trẻ chỉ có thể là An Từ Thành.

Đêm, tĩnh mịch.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh đã ngủ say, hắn im lặng lấy ra từ dưới gối một chiếc khăn tay, sau đó nhẹ nhàng bật lên mặt của Bạch Phi Phi.

Mấy giây sau, hắn lật người nhanh chóng xuống giường, chỉ mặc chiếc quần dài, bước nhanh ra khỏi phòng.

Trong hành lang đối diện căn phòng, An Từ Thành đang dựa vào tường tĩnh lặng hút thuốc, vừa nhìn thấy Bùi Hạo Hiên cuống cuồng chạy đến, đưa tay kéo anh ta vào trong một căn phòng khác.

Bùi Hạo Hiên mệt ra rồi, đầu tóc rối bù ngồi trên ghế sofa, trong lòng thăm kêu khổ, tên bạn này của anh ta đúng là chẳng làm việc gì, đến đêm động phòng hoa chúc việc này cũng là do Bùi Hạo Hiên làm thay hắn ta.

“Thế nào rồi? Cô ta không phát hiện chứ?” An Từ Thành hỏi hộp nhìn Bùi Hạo Hiên.

Về mặt Bùi Hạo Hiên đau khổ, ám ức nhìn hắn nói: “Không, may là mình còn học qua kỹ thuật thay đổi giọng nói, bắt chước giọng của cậu, cho nên cô ta không hề nhận ra.”

Vừa nghe mấy lời này, cuối cùng An Từ Thành cũng yên tâm, cảm kích vỗ vỗ vào vai Bùi Hạo Hiên: “Người anh em, lần này cảm ơn cậu rồi!”

Bùi Hạo Hiên đột nhiên cười nhắc nhở: “Cậu đừng hặn mình là được, trong đêm tân hôn đầu tiên của người ta, ngủ cùng vợ của người ta là việc mình thích làm.”

An Từ Thành dờ khóc dờ cười, gơ tay đập mạnh vào đầu của Bùi Hạo Hiền: “Cậu ngủ với vợ ai cũng được, nhất định đừng có ý đồ gì với Lệ Lệ nhà mình, nếu không mình với cậu sẽ không còn quen biết đâu đấy.”

Bùi Hạo Hiền nhìn mặt An Từ Thành, vẻ không vui: “Được đấy, tên cầm thú như cậu chạm vào phụ nữ còn sợ bản ấy!”

An Từ Thành chẳng thèm khách sáo đập vào chân Bùi Hạo Hiền một cái: “Cậu mới là đồ cầm thú.”

Bùi Hạo Hiền đột nhiên nhớ ra gì đó, ngồi thẳng người trên ghế sofa: “Đúng rồi, cả tối mình làm với cô ta Bạch Phi Phi lần, người đàn bà này đúng là như cáo như hồ, mình ra sức dùng lực muốn phá đưa bé trong bụng cô ta, nhưng không thành công, có lẽ còn quá bé.” Bùi Hạo Hiền chán nản ngẩng đầu, đã từng có một lần, hẳn đã có một bảo bối với người tình của hắn, nhưng làm quá mãnh liệt mà hại chết đứa bé rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Gặp nguy

Vừa nghe đến việc đứa bé, mặt An Từ Thành lập tức trầm xuống, hẳn chưa nghĩ kỹ đến đứa bé đó phải xử lý thế nào?

Nhưng bây giờ cũng chẳng nghĩ được nhiều như thế, còn đợi ngày mai cứu được Hàn Gia Lệ ra khỏi tay Lão An rồi lại tính tiếp.

Bùi Hạo Hiền buồn bã day day hai thái dương, ngẩng đầu neho mắt nhìn hắn: “Đúng rồi, mình vừa dùng thuốc mê với Bạch Phi Phi rồi, cậu bây giờ mau quay về phòng đi, lão già đó rất xảo quyệt, nhất thiết đừng để lão ta phát hiện manh mối gì.” Lời vừa dứt hẳn đã cảm khăn tẩm quay người bỏ nhào vào nhà tắm.

An Từ Thành quay người định đi, nhưng đứng lại ở cửa nhà tắm nói vọng vào: “Bùi Hạo Hiền, lần này cậu lấy thân giúp mình, mình sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Giọng nói của Bùi Hạo Hiền hiện rõ vẻ thờ ơ: “Được rồi.....đừng để trong lòng, không phải chỉ là giúp cậu làm chuyện đó với phụ nữ thôi sao? Lão từ thích làm việc này.”

An Từ Thành không nhịn nổi cười lên mấy tiếng: “Hình như....đến bà già cậu cũng chẳng tha? Thế thì lần sau tìm cho cậu con lợn sề.”

“An Từ Thành! Cậu là đồ khôn nạn, không có lương tâm!” Ngay sau đó, Bùi Hạo Hiền cúi gập đầu cửa đi ra, hai tay nắm chặt lại, trần trướng đứng trước mặt An Từ Thành.

An Từ Thành giật mình, cúi đầu nhìn phía dưới hạ bộ của Bùi Hạo Hiền, lúc này cái đó của Bùi Hạo Hiền đang sừng sững thẳng đứng lên.

An Từ Thành nhìn hắn ta rùng mình một cái, trong đầu hiện lên cảnh tượng không trong sáng: “Này.....không phải chứ....cậu nhìn thấy mình mà sinh lý cũng phản ứng thế à?” An Từ Thành ngạc nhiên, miệng lắp bắp nói không thành lời, nói xong lời châm biếm hắn vội quay người chạy nhanh về phòng tắm.

“A! An Từ Thành, cậu là đồ khôn nạn!” Bùi Hạo Hiền cuống cuống che đậy cái đó của mình, đó vì hắn kích động mới phản ứng như thế?

Trong phòng, An Từ Thành bật đèn nhìn người phụ nữ trên giường hôn mê vẫn chưa tỉnh, hắn cởi áo, nằm xuống bên cạnh Bạch Phi Phi, dần dần chìm vào giấc ngủ.....

Hôm nay thật sự quá mệt mỏi.

.....

Hàn Gia Lệ sau khi rời khỏi kho bỏ hoang đó, được người phụ nữ thần bí đưa về trong một căn biệt thự hẻo lánh ở vùng ngoại ô.

Cô chỉ không để ý trong tích tắc, Quý Mị đã không còn thấy tung tích đâu.

Hàn Gia Lệ cúi đầu cau mày, người phụ nữ vừa nãy thật là đáng nghi, trên đường chỉ nói tổng cộng An Từ Thành câu, trên người toát ra vẻ lạnh lùng khiến người ta không muốn lại gần.

Nhưng trong lòng cô vẫn rất cảm kích người phụ nữ đó, đã cứu cô, nếu không bây giờ cô đã bị một nhóm đàn ông thô tục làm nhục rồi.

Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, trong căn biệt thự được trang trí lộng lẫy, đến thiết kế trưng bày cũng giống như tác phẩm nghệ thuật trong viện bảo tàng, mỗi một thứ đều quý giá lạ thường.

Hàn Gia Lệ khẽ nhắc một chiếc bình hoa trên bàn lên, quan sát tỉ mỉ.

Cô thích hoa văn mộc mạc mà cổ xưa này, trước kia khi ba còn chưa qua đời, trong biệt thự nhà họ Hàn, cô đã từng thu thập mười mấy bình hoa nhà Thanh, mỗi loại đều là thứ quý giá có niên đại rất xưa, vô giá, còn bây giờ ba đã qua đời, sau khi công ty phá sản, những chiếc bình hoa thời Thanh đó cũng bị mang đi bán nợ hết.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hàn Gia Lệ có một cảm giác cô đơn lạc lõng. Những thứ đó đều là do cô thu thập rất lâu, đều phải trả giá rất cao mới mua lại được từ tay người khác.

Đúng lúc này, đằng sau đột nhiên có bóng người cao lớn tiến sát gần cô.

Bóng người đó dựa bên cửa, ngẩng đầu nhìn cô cười, “Lâu rồi không gặp, cô có khỏe không?”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, ánh mắt ngược nhìn khuôn mặt hào hoa phong độ của Tiêu Dật Nhiên, “Sao lại là anh?”

Cô ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình, người thật sự cứu cô là Tiêu Dật Nhiên sao, người đàn ông trước mắt cứu cô những hai lần, hơn nữa hai lần đều rơi vào tình huống nguy hiểm như thế.

“Sao thế? Không hy vọng là tôi à?” Hai tay anh ta khoanh trước ngực, khóe miệng nhếch lên có ý trêu đùa.

Hàn Gia Lệ vội vàng chạy đến bên cạnh anh ta giải thích: “Không phải, cảm ơn anh cứu tôi, có điều tại sao anh biết tôi ở đó?”

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô nhún nhún vai nói: “Khi người nào đó gặp nạn, người đầu tiên xuất hiện không phải tôi sao? Cho nên vệ sĩ như tôi đương nhiên phải làm cho xứng đáng với chức vụ chứ.” Trong lời nói của anh ta mang theo dư vị âm ảm.

Hàn Gia Lệ nghe thấy lời thuật lại của anh ta, không nhịn được cười lên, cô không phải là người thích truy rõ ngọn nguồn, anh ta đã không muốn nói, cô cũng không tiện hỏi.

Tiêu Dật Nhiên hai tay vẫn khoanh trước ngực, đột nhiên nhớ ra chuyện thú vị.

“Hôm nay An Từ Thành kết hôn, cô biết việc này không?” Anh ta liếc mắt nhìn cô, dứt tay vào túi quần lấy ra bao thuốc, châm một điếu, nghiêng mặt mơ hồ trong làn khói thuốc.

“Cái gì?” Vừa nghe thấy thế, Hàn Gia Lệ thất sắc lùi lại về sau mấy bước, chiếc bình hoa đời Thanh ở trong tay rơi xuống đất.

Lời nói của anh ta trong khoảnh khắc khiến đầu óc cô quay cuồng.

Anh ta kết hôn rồi? Sao có thể thế được? Anh ta đồng ý với cô, anh ta sẽ không lấy cô ta cơ mà.

Cô không tin nhìn Tiêu Dật Nhiên, trong đầu lập tức như xáo trộn, xuất hiện đủ các khả năng.

Tiêu Dật Nhiên nheo mắt nhả một làn khói thuốc rồi nhìn cô, sau đó nhìn đồng hồ đeo trên tay: “Sao thế? Cô không biết à? Bây giờ.....có lẽ đang là lúc động phòng rồi.”

“Động phòng.....” Hàn Gia Lệ bất lực cúi đầu đứng sững ở đó, lẽ nào lời nói dối của hắn luôn muốn coi cô như một thứ đồ chơi? Hay là....đây chỉ là một trong những phương pháp báo thù của hắn ta, khiến cô yêu hắn, sau đó lại tàn nhẫn làm tổn thương cô. Muốn đá cô, sau đó kết hôn với cô ta sao?

Trái tim Hàn Gia Lệ co thắt lại, nếu như đúng là như thế, thì hắn đã làm được rồi, hắn giống như cây thuốc phiện, xinh đẹp khiến người ta phải mê mẩn, cô dường như mơ hồ mất đi phương hướng của mình.....

Nghe thấy lời anh ta nói, cô cắn chặt môi, trong lòng hỗn loạn rối bời, sau đó không nói câu gì, quay người lập tức chạy ra ngoài cửa.

“Này, cô đi đâu thế?” Tiêu Dật Nhiên nhìn thấy tâm trạng của cô như thế, đột nhiên kích động, thế là cũng không yên tâm mà chạy theo.

Trong lòng Hàn Gia Lệ chỉ có một tâm niệm, đó chính là phải lập tức tìm được hắn ta, dù cho hắn không cần cô, bỏ rơi cô, hoặc là chỉ vì báo thù cô, cô cũng không vấn đề gì, cô cần chỉ là một câu nói của hắn.

Cô đi giày vào lao về phía trước, đúng lúc này, đằng sau xuất hiện mấy bóng người.

Tiêu Dật Nhiên bình tĩnh nhìn xung quanh, nheo con ngươi lại đẩy về nguy hiểm.

Ngay sau đó, liên tiếp chuỗi đạn đột nhiên bắn ra từ trong bóng tối, nhắm thẳng về phía Hàn Gia Lệ....

“Cẩn thận!” Tiêu Dật Nhiên hét lên nhìn người con gái trước mắt, ngay sau đó anh ta bỏ nhào lên, đưa tay ôm lấy Hàn Gia Lệ ngã nhào xuống đất, bờ ngực rắn chắc đè cơ thể nhỏ bé của Hàn Gia Lệ xuống dưới cơ thể mình.

Tranh thủ khi cô còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Dật Nhiên đưa tay bịt miệng Hàn Gia Lệ lại, không để cô kêu lên thành tiếng.

Nếu không những người đó rất dễ phát hiện vị trí của bọn họ mà nhả đạn lần nữa.

“Pằng pằng pằng pằng.....” Bên cạnh lại vang lên tiếng súng chói tai, Tiêu Dật Nhiên im lặng không lên tiếng, tay phải giữ chặt cổ tay của Hàn Gia Lệ, cho đến mấy giây sau, bên cạnh đã trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Nhảy xuống biển

“Có chuyện gì thế?” ngoài dựa liệu của anh ta đó là, Hàn Gia Lệ lúc này bình tĩnh một cách lạ thường, hơi ngẩng đầu lên, con ngươi màu đen nhìn chăm chăm vào Tiêu Dật Nhiên.

“Suyt.....” Tiêu Dật Nhiên biểu thị cô đừng nói gì, còn mình thì thầm thì nhỏ giọng nói vào tai cô: “Chúng ta đang bị người khác theo, biệt thự này không thể ở lại được nữa, chúng ta mau đi thôi.”

Hàn Gia Lệ nghiêng đầu nhìn anh ta, vẻ mặt hoài nghi: “Này, anh rốt cuộc là làm gì vậy? Tại sao ngày nào cũng có phần tử khủng bố truy sát anh vậy?”

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô cười khẩy mấy tiếng: “Cô chắc chắn là truy sát tôi sao? Nói không chừng là vì cô đấy!”

“Cái gì?” Cô từng người ở đó, suy nghĩ ý trong lời nói của anh ta, lẽ nào.....

Tiêu Dật Nhiên không nói gì, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó kéo tay Hàn Gia Lệ nhanh chóng từ trên đất đứng dậy nấp vào sau một cái cây to.

Bóng một tốp người mờ từ phía không xa, xen lẫn cả tiếng chó sủa. Tại vì trời quá tối, cho nên gần như không nhìn thấy cái gì.

“Bọn mày nghe rõ cho tao, Thành Gia dặn rồi, đêm này dù cho thế nào cũng phải giết Hàn Gia Lệ. Giết không được cô ta thì Thành Gia sẽ giết bọn mày!” trong bóng tối, đột nhiên có một người đàn ông cất cao giọng nói.

“Vâng, bọn em biết rồi, đại ca.” Đám người đó kích động lên, những con dao trong tay sáng lóe trong ánh trăng mờ.

Cứ thấy những lời này, Hàn Gia Lệ thất sắc lùi lại mấy bước, tim đập thành thịch.

Cô lắc lắc đầu không dám tin, không.....đó không phải là thật.....

Vừa nãy cô còn nghe rõ ràng, là An Từ Thành muốn giết cô, là An Từ Thành muốn giết cô!”

“Đi thôi!” Tiêu Dật Nhiên vừa nhìn thấy bóng đám người đó tiến dần về phía bọn họ, bình tĩnh kéo Hàn Gia Lệ nhanh chóng quay người rời đi.

Hàn Gia Lệ không nói gì, trong đầu là một mảng trơn rỗng, chân giống như nặng nghìn vạn cân không thể nhấc lên được.

Tại sao? tại sao An Từ Thành lại muốn giết cô chứ? Tại sao hắn ta lại tàn nhẫn như thế? Cô hết lần này đến lần khác tự hỏi mình câu hỏi này.

Xem ra thật sự là mình quá ngốc rồi, ngây thơ cho rằng hắn ta đã thật sự từ bỏ thù oán mà giữ cô lại bên mình, từ đầu đến cuối cô chỉ là bị lợi dụng, còn bây giờ không còn giá trị lợi dụng nữa thì nên giết chết đi.

Người đàn ông đó thật là tàn độc! Không...là không cái trái tim.....

Tiêu Dật Nhiên không để ý đáng về mất hồn của cô, kéo mạnh cô chạy về phía trước.

“A.....” Tại vì bị kéo mạnh, Hàn Gia Lệ không cẩn thận, vấp chân một cái ngã sòng xoài trên đất.

Tiếng hét chói tai đó đã gây sự chú ý của đám người đó đằng sau, cũng hiện rõ hành tung của bọn chúng.

“Đại ca, bọn chúng ở đằng kia!” Trong khoảnh khắc, mấy chục tên, chạy như bay về phía bọn họ.

“Mau đứng dậy!” Anh ta kéo cô từ dưới đất lên, chạy thẳng về phía trước, tay phải lấy từ trong túi áo ra khẩu súng cầm chặt trong tay.

Những tiếng bước chân càng lúc càng gần, những viên đạn nguy hiểm xuyên qua không trung bay về phía bọn họ, Tiêu Dật Nhiên không dám lơ là, kéo cô cầm đầu chạy một mạch về phía trước.

Hàn Gia Lệ thở hổn hển chạy theo sau anh ta, hai chân dường như đã không nghe mệnh lệnh của cơ thể nữa rồi: “Không...không được nữa, tôi chạy không nổi nữa rồi.” cô bất lực rệu rạo uể oải chạy chậm lại.

“Cố lên, bọn chúng sắp đuổi kịp rồi.” Tiêu Dật Nhiên nắm chặt lấy tay cô, đồng thời tăng tốc độ bước chân nhanh hơn.

Hàn Gia Lệ nhìn bóng anh ta, thật không muốn liên lụy đến anh ta, cô ra sức hất tay anh ra, “Anh không cần quan tâm tôi, anh mau chạy đi, người bọn chúng muốn giết là tôi, tôi thật sự không muốn sống nữa, anh mau đi, mau đi đi!” Cô vừa nói vừa đẩy ra ra.

Tiêu Dật Nhiên nghiêng người nhìn cô không biết nói gì, người phụ nữ này thật là phiền, không nói câu gì, tiếp tục kéo cô chạy về phía trước.

Tiếng bước chân đằng sau càng dồn dập hơn, Hàn Gia Lệ ngoảnh đầu nhìn đằng sau, mắt nhìn thấy bọn chúng sắp đuổi kịp rồi.

“Anh không cần quan tâm tôi, anh chạy đi, anh là người tốt, tôi không muốn hại anh.” Cô dùng lực muốn hất tay anh ra, nhưng lần này anh nắm tay cô càng chặt hơn.

“Cô im miệng cho tôi! Chỉ cần tôi còn bên cạnh cô, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cô.” Tiêu Dật Nhiên quay đầu mặt đầy kiên quyết nói.

Hàn Gia Lệ đã hoàn toàn không còn sức lực, thậm chí đến thở cũng không ra hơi, Tiêu Dật Nhiên đang kéo cô đột nhiên dừng chân lại.

Hàn Gia Lệ không hiểu, ngẩng đầu nhìn, trước mặt là một bờ vực, phía dưới là biển rộng mênh mông, bọn họ đã đi đến đường cụt rồi!

Tiêu Dật Nhiên kéo cô đang định lùi về phía sau, nhưng đúng lúc này đám người đó đã vây lấy ngay đằng sau.

Tiêu Dật Nhiên đành phải kéo cô lùi vào phía bên vực, nắm chặt lấy tay cô trong lòng bàn tay mình, hằm hằm trừng mắt nhìn đám người phía đối diện.

Tên đàn ông dẫn đầu khoanh hai tay trước ngực, khuôn mặt tàn ác, khẩu súng trong tay lúc này đã giơ lên nhắm vào Hàn Gia Lệ: “Người đàn bà này hôm nay phải chết, tiểu tử mày tốt nhất đừng nhúng tay vào.”

Hàn Gia Lệ vội vàng đẩy anh ra, bước lên trước mặt Tiêu Dật Nhiên: “Tôi cầu xin các người đừng hại anh ấy, việc của tôi và anh ấy không liên quan gì đến nhau, các người muốn giết thì giết tôi đi.”

Đối với Tiêu Dật Nhiên, trong lòng cô có quá nhiều cảm kích, dù cho chết, cô cũng không muốn kéo theo anh ta.

Tiêu Dật Nhiên nhìn người phụ nữ đứng trước mình, đẩy anh ta về phía sau, hai mắt bình tĩnh khiến người ta phải sợ: “Có tao ở đây, bọn mày đừng hòng giết cô ấy.”

Vừa nghe thấy lời này, khẩu súng trong tay tên đàn ông đó chuyển về phía người Tiêu Dật Nhiên, nhìn anh ta cười giống một con quỷ dữ: “Mày đã không sợ chết, thế thì ông mày sẽ giải quyết mày trước.” Lời nói còn chưa dứt, tên đàn ông đó đã đưa tay kéo cô, một phát đạn bay ra hướng về phía Tiêu Dật Nhiên.

Tài nghệ của Tiêu Dật Nhiên nhanh nhạy, lập tức quay người, linh hoạt né tránh viên đạn đó, sau đó kéo Hàn Gia Lệ chạy đến bờ vực tung người lao xuống biển rộng phía dưới!

“Tùm.....” Hai người rơi xuống nước, khiến mặt nước xao động tung tóe một góc biển.

“Chết tiệt!” Tên đàn ông dẫn đầu nhìn bọn họ rơi xuống nước mà chửi rủa một tiếng, sau đó vội bắn liên tiếp đạn về phía mặt biển.

Chỉ mấy giây sau, mặt biển đã trở nên tĩnh lặng.

Đám người đó vẫn không bỏ cuộc mà đứng lại bên bờ vực, lão gia đã dặn, lần này phải giết chết bằng được Hàn Gia Lệ, tình hình này coi như sống chết không rõ, chưa nhìn thấy xác chết thì không thể quay về mà giao phó.

Đúng lúc này, một tên đàn ông trung niên mặc bộ vest phẳng phiu tiến lại bờ vực từ phía sau, cúi đầu quan sát tỉ mỉ địa hình.

“Trợ lý Dương, đây.....” Tên đàn ông dẫn đầu mặt đầy khó xử nhìn ông ta.

Dương Trung khoanh hai tay trước ngực, hai mắt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới: “Khu vực này nước rất sâu, hơn nữa vài trăm mét đều là khu vực biển sâu, thường xuyên có cá mập lớn vờn, cho nên người rơi xuống gần như không còn khả năng sống.”

“Đúng đúng đúng, mấy ngày trước còn có người rơi xuống, ngay sau đó đã bị cá mập cắn xé, máu loang khắp một khu.” Mấy tên đằng sau lập tức hòa theo.

Dương Trung nhìn mặt biển vô tận cười khẩy vài tiếng, sau đó giơ tay ra hiệu: “Chúng ta quay về thôi!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Vật lộn với cá mập

Nước biển lạnh thấu xương.

Khi nhảy xuống biển vốn dĩ không chuẩn bị sẵn tâm lý, cô uống không biết bao nhiêu ngụm nước biển, hơn nữa tai mắt mũi đều bị nước biển tràn vào.

Tiêu Dật Nhiên dẫn cô theo, ra sức bơi trong biển, nếu như chỉ có mình anh, bơi qua khu vực biển này đều không thành vấn đề, nhưng bây giờ, anh không biết người phụ nữ bên cạnh có thể kiên cường được bao lâu nữa.

“Khụ Khụ.....” Hàn Gia Lệ lại bị sắc nước, bàn tay nắm lấy cánh tay anh có chút bất lực.

Tiêu Dật Nhiên nhìn tình hình không khả quan, nghiêng người ôm lấy cô, ngay sau đó, bờ môi ấm áp đã đặt lên môi Hàn Gia Lệ.

Cảm giác có chút ấm áp trên môi mình, cô mở to mắt ra, Tiêu Dật Nhiên ôm chặt lấy cô, không để nước biển tách bọn họ ra.

Anh ta hút từng chút nước trong miệng cô vào miệng mình, Hàn Gia Lệ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, sau đó an tâm nhắm mắt lại.

Tiêu Dật Nhiên dùng lực chân vùng vẫy khiến cơ thể hai người nhô lên khỏi mặt nước, nhanh chóng hít thở không khí tươi mới, ai mà biết đâu vừa đập vào một khúc gỗ to dài trên mặt biển, trong lòng anh mừng thầm, vội vàng ôm lấy khúc gỗ đó.

“Uh.....” Hàn Gia Lệ hoảng sợ trợn trừng mắt, đầu ngẩng lên khỏi mặt nước ra sức hít thở không khí.

“Mau tóm lấy khúc gỗ, nếu không cơ thể sẽ lại chìm xuống!” Tiêu Dật Nhiên vừa nói vừa đẩy tay cô để cô ôm lấy khúc gỗ. Hàn Gia Lệ cuống quýt dùng lực ôm, Tiêu Dật Nhiên hít một hơi thật sâu, may là khúc gỗ rất lớn có thể chịu được trọng lượng của hai người mà không bị chìm xuống.

Cuối cùng cũng có thể hít thở được bình thường, nhưng lúc này cơ thể Hàn Gia Lệ đã bị nước biển ngấm cho lạnh, không nhìn rõ được xung quanh nữa, cơ thể hai người chỉ có thể mặc theo khúc gỗ trôi bồng bềnh.

“Bây giờ làm thế nào? Tội lạnh quá.” Cô ôm chặt khúc gỗ run cầm cập quay đầu liếc nhìn Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên ngược con mắt lạnh thấu xương nhìn xung quanh: “Gần chỗ này có lẽ sẽ có đảo, cô nhất định phải kiên cường, chỉ cần chúng ta có thể nhìn thấy đảo là có thể bơi qua đó.”

Tìm Hàn Gia Lệ ngay lập tức như tụt xuống mức thấp nhất, bây giờ đến bờ vực của không nhìn thấy, xung quanh mênh mông vô tận, chẳng có cái gì, đi đâu tìm đảo chứ?

Vốn dĩ chỉ cần mình cô chết là được rồi, bây giờ cô lại hại thêm một mạng nữa. Nghĩ đến đây, cô càng thêm áy náy.

“Xin lỗi, tôi hại chết anh rồi.” Cô không nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ lẩm bẩm tự nói trong miệng.

Tiêu Dật Nhiên nghiêng đầu nhìn cô bình tĩnh cười nói: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ không chết.”

Hàn Gia Lệ nghi ngờ nhìn anh ta, người đàn ông này bây giờ còn cười được.

Cô tuyệt vọng nhìn mặt biển mênh mông, lúc này không biết nên nói gì mới được.

Đột nhiên, cô cau mày nhìn thấy trên mặt biển phía trước, đó là cái gì? Cô nhìn thấy trên mặt biển có một thứ gì đó kiểu như hình ba góc đang lao nhanh về phía bọn họ, khiến cả một góc biển lăn tăn gợn sóng.

Một dự cảm không lành trào dâng trong đầu.

Cô vội quay đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Anh nhìn xem, đó hình như là.....”

“Là cá mập!” Tiêu Dật Nhiên toàn thân run rẩy, nắm chặt lấy cánh tay Hàn Gia Lệ, nhìn con cá mập trên mặt biển đang lao nhanh về phía bọn họ.

“Cá mập? Làm thế nào đây?” Cô hoảng sợ hét lên, trước mắt trong ti vi nhìn thấy phim có liên quan đến cá mập ăn thịt người đã đủ sợ rồi, không ngờ mình lại gặp phải cảnh ngộ này rồi.

“Nín thở!” Tiêu Dật Nhiên bình tĩnh nói với cô, sau đó thả khúc gỗ ra, bóng hai người nhanh chóng chìm xuống dưới biển.

Cá mập cảm thấy mục tiêu đã chuyển phương hướng, lập tức bơi về phía bọn họ.

Nhìn thấy con vật to lớn trước mắt, Tiêu Dật Nhiên nắm chặt lấy tay Hàn Gia Lệ, sau đó lấy ra từ trong túi áo khẩu súng, nhắm vào mắt cá mập mà bóp cò.

Do cản trở của lực nước, cho nên lực bắn ra của đạn giảm đi rất nhiều, nhưng viên đạn đó vẫn nhắm được trúng mắt của con cá mập.

Đối với tài bắn súng của mình, Tiêu Dật Nhiên luôn rất tự tin, trăm phát trăm trúng!

Con cá mập sau khi chịu sự phản kích, vùng vẫy như phát điên quẫy mạnh trong nước biển. Máu đỏ loang ra khắp một vùng biển.

Tiêu Dật Nhiên biết mùi máu tanh sẽ thu hút những con cá mập khác, đến lúc đó thật sự không dễ đối phó, anh lạnh lùng nhìn con cá mập trước mắt đau đớn phát điên, lập tức nghĩ ra một cách mạo hiểm.

Anh lấy từ trong túi quần ra một sợi dây thừng dài khoảng bốn, năm mét, sợi dây thừng này được làm từ gân trâu, bỏ rất nhiều tiền mới mua được, dù cho trọng lượng bao nhiêu đi nữa nó cũng không đứt, may là hôm nay anh mang theo bên mình.

Anh ôm chặt lấy Hàn Gia Lệ, dùng sợi dây thừng quấn chặt hai người lại, sau đó cẩn thận bơi về phía con cá mập.

Con cá mập to vì trúng đạn súng nên vùng vẫy như phát điên, bây giờ đã mất rất nhiều sức lực, nó yên tĩnh trong biển, có chút yếu ớt.

Nước biển đã bị máu của nó nhuộm đỏ, gần như không nhìn rõ tình hình xung quanh, nhưng anh cảm nhận được xung quanh có rất nhiều con cá mập đang nhanh chóng tiến lại gần.

Anh dè dặt mò về phía đuôi của con cá mập bị thương, sau đó lên lút buộc đầu bên kia của sợi dây thừng vào đuôi con cá mập, sau đó thắt chặt lại.

Chuẩn bị tất cả xong, anh cười mãn nguyện, để con cá mập này đưa bọn họ đi một đoạn đường đi!

Anh lấy súng ra lần nữa, ngắm thẳng vào bụng con cá mập, tàn nhẫn bóp cò, con cá mập đau đớn, lập tức quẫy mạnh bơi trong biển, máu đỏ loang khắp nơi.....

Tiêu Dật Nhiên ôm chặt Hàn Gia Lệ vào lòng, tốc độ của con cá mập cộng với lực cản của nước, khiến anh có chút chịu không nổi.

Anh quay đầu nhìn, phát hiện đằng sau một đám cá mập đang đuổi theo mùi máu mà theo sát bọn họ.

Tiếp tục thế này thì không được, nhất định phải cắt đuôi được đám cá mập đằng sau.

Anh nghiêng răng dùng súng bắn vào người con cá mập, con cá mập bị thương ra sức mà vùng vẫy giữa, lại tăng tốc lên lần nữa, liều mạng bơi về phía trước.

Lực cản của nước khiến cơ thể Tiêu Dật Nhiên gần như rã rời, anh lo lắng vô vô người phụ nữ trong lòng, Hàn Gia Lệ uống quá nhiều nước đã ngất đi rồi.

Anh ôm chặt người phụ nữ trong lòng, cố hết sức che lực nước biển cho cô, quay đầu nhìn, do tốc độ quá nhanh, những con cá mập đằng sau đã không đuổi kịp, còn con cá mập trắng bị thương trước mặt đã từ từ giảm tốc độ, xem ra sắp không chịu được rồi.

Tiêu Dật Nhiên tranh thủ cơ hội tháo sợi dây thừng khỏi người anh và Hàn Gia Lệ. Cơ thể hai người được thả lỏng ra, chỉ trong mấy giây, con cá mập trắng bị thương đó đã mất hút trước mắt.

Tiêu Dật Nhiên gần như cũng đã kiệt quệ sức lực, ôm người phụ nữ trong lòng mà ngoi lên khỏi mặt nước, nhìn bốn về xung quanh, anh vui mừng sung sướng, chỉ cách bọn họ chỗ bọn họ mấy trăm mét có một hòn đảo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Lật bài ngửa

Dốc toàn bộ sức lực chẳng dễ dàng gì mới đưa được cô lên trên đảo.

Anh cũng chẳng còn kịp quan sát địa hình, căng thẳng ôm người phụ nữ trong lòng, lên bờ đặt cô nằm bên cát.

“Gia Lệ, Gia Lệ cô tỉnh lại đi!” Anh đưa tay ra sức vỗ vỗ vào mặt Hàn Gia Lệ, cô không hề phản ứng, cơ thể lạnh cứng giống như xác chết vậy.

Anh nhìn cô sững người một lát, cúi rạp người xuống hô hấp nhân tạo cho cô.

“Uh.....” Khoảng nửa tiếng sau, Hàn Gia Lệ khó chịu từ trong miệng nôn ra ngụm nước biển, cuối cùng cũng có tri giác rồi.

Tiêu Dật Nhiên xúc động vỗ vỗ vào cô: “Hàn Gia Lệ, cô mau tỉnh lại cho tôi, vì cô mà tôi phải nỗ lực chiến đấu với cá mập như thế nào, sao cô lại khiến

tôi vất vả thành công cốc thế chứ?”

“Khụ khụ....” Hàn Gia Lệ yếu ớt ho mấy tiếng, muốn mở mắt ra nhưng không tài nào mở nổi, nắm chặt lấy tay Tiêu Dật Nhiên, miệng lẩm bầm cái gì đó.

“Lạnh.....lạnh quá.....”

“Cô nói cái gì?” anh cau mày cố gắng ghé sát tai vào miệng cô để nghe.

“Lạnh quá.....lạnh quá.....”

“Lạnh à? Cô đợi chút tôi lập tức đi đốt lửa ngay!” anh đặt cô nằm trên đất, chạy như bay đi nhặt vài khúc gỗ khô quay lại, sau đó nhanh chóng dùng bật lửa châm lửa, may là bật lửa trong túi quần là loại phòng nước mật độ cao, bị ngập trong nước biển như thế mà vẫn không hỏng.

Hàn Gia Lệ ý thức dần dần tỉnh táo, cô hé mắt yếu ớt nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Chúng.....chúng ta.....chúng ta chưa chết sao?”

Tiêu Dật Nhiên cẩn thận bế cô đến bên cạnh đống lửa, “Tôi đã nói rồi, có tôi ở đây, sẽ không chết được.”

“Cảm ơn anh.....” Cô không nói quá nhiều, nở nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch.

Anh ôm nửa người cô trong lòng tiến sát gần đống lửa, sau đó đưa tay cởi quần áo ướt trên người cô, bây giờ nhất định phải hong khô quần áo ướt, nếu không cơ thể sẽ bị nhiễm lạnh.

Cởi được áo đến một nửa, đột nhiên Hàn Gia Lệ giơ tay giữ lấy tay của Tiêu Dật Nhiên, trên khuôn mặt phờ phạc hơi ửng đỏ, cô nhìn anh bất lực lắc lắc đầu.

“Quần áo của cô nhất định phải cởi ra, nếu không cơ thể sẽ bị nhiễm lạnh.” Ánh mắt anh vẫn hết sức kiên định.

“Không cần, tôi không sao.” Cô vẫn còn cứng đầu, muốn gạt tay anh ra.

“Cô đừng để ý quá nhiều, tôi đây là đang cứu cô.”

Tiêu Dật Nhiên không để ý cô, gạt tay cô ra cởi toàn bộ quần áo của cô ra. Sau đó cũng cởi áo somi và quần dài của mình, rồi treo những quần áo đó lên những chiếc cọc hong bên lửa.

Quay người nhìn Hàn Gia Lệ ở bên cạnh, nhìn cơ thể hấp dẫn mê người của cô, tim anh có chút xao động.

Quỷ người xuống ôm cơ thể cô vào lòng, truyền hơi ấm trên cơ thể mình cho cô.

Hàn Gia Lệ mở mắt nhìn anh ngại ngùng, sau đó yếu ớt nằm trong lòng anh mà lẩm bầm, “Anh nhắm mắt lại.”

“Muộn rồi, tôi đã nhìn thấy rồi, cô yên tâm, nhìn một chút cũng không mang thai được đâu.”

Anh nghiêng đầu cười đen tối, sau đó nghiêng cơ thể của cô, để bầu ngực đầy đặn của cô áp sát vào cơ thể rắn chắc của anh, góc độ này, dù sao cũng che chắn cho cô một chút.

Cô cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt lại ngủ trong lòng anh, nhiệt độ cơ thể của anh khiến cô cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Tiêu Dật Nhiên nhìn người phụ nữ ngủ say trong lòng mình, kiểm chế rạo rức trong lòng, khóe miệng nhếch lên nở ra nụ cười ranh ma.

Đây là lần thứ hai, anh nhìn thấy cô không mảnh vải che thân như thế.

.....

Ánh sáng bên ngoài cửa sổ le lói hắt qua chiếc rèm cửa bằng lụa đắt đỏ, chiếu thẳng lên mặt An Từ Thành, ngũ quan như được chạm khắc của anh ta đến trong mơ cũng khiến người ta khó cưỡng lại được.

Bạch Phi Phi nghiêng người, tay phải kê lên đầu mình, im lặng nhìn An Từ Thành nằm bên cạnh mình.

Cuối cùng, cô ta đã có được anh ta, người đàn ông này khiến cô ta đêm ngày nhớ mong, khiến cô ta vứt bỏ tất cả đàn ông.

An Từ Thành cau mày, ánh sáng bên ngoài cửa sổ có chút chói mắt, hần mở mắt he hé, đột nhiên nhìn thấy Bạch Phi Phi đang nằm bên cạnh hắn, chăm chú nhìn mình.

Giật mình một cái, hắn nghiêng người ngay tức khắc ngồi dậy, tại vì động tác quá mạnh, cho nên chiếc chăn đang đắp trên người Bạch Phi Phi bị kéo ra.

Cơ thể Bạch Phi Phi mềm mại nằm trên giường, không một mảnh vải che thân. Cô ta có chút ngại ngùng nhìn An Từ Thành, cúi đầu, mặt hơi ửng đỏ.

An Từ Thành vỗ vỗ đầu mình một cái, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vừa tỉnh lại đã nhìn thấy khuôn mặt này của Bạch Phi Phi, thật sự vẫn

không quen.

Bình phục được tâm trạng, hần mỉm cười với cô ta: “Phi Phi, đến lúc dậy rồi.” Nói xong, lật chăn ra, cầm lấy quần áo nhanh chóng mặc vào.

“Anh Từ Thành, ngủ với người ta thêm lúc nữa đi mà.” Ai mà biết Bạch Phi Phi đột nhiên ôm lấy cơ thể hần từ đằng sau, cơ thể dán chặt vào người hần.

An Từ Thành nghiêng người xoa xoa đầu cô ta, gượng cười nói: “Phi Phi, anh còn phải đến công ty nữa, không thì em ngủ thêm lúc nữa đi?” Nói xong, kéo chăn đắp lên người cho cô ta.

Bạch Phi Phi nũng nịu nhìn hần, ôm lấy eo hần sống chết không buông, hai núm vú và bầu ngực căng đầy cọ sát vào cơ thể hần: “Anh Từ Thành, người ta muốn anh ngủ cùng người ta mà.” Nói xong, hai tay từ từ luồn vào trong quần của An Từ Thành, bàn tay cọ xát mon tron cái đồ của đàn ông.

An Từ Thành vội giữ lấy tay cô ta, cười đen tối: “Phi Phi, tối qua làm nhiều lần như thế, anh thật sự mệt rồi, em ngủ đi nhé.” Nói xong, cuống cuống nhảy ra khỏi giường.

Trong lòng hần thầm kêu khổ, nếu không phải Hàn Gia Lệ còn ở trong tay của lão An, hần đã đạp con đàn bà này ra khỏi cửa từ lâu rồi.

Bạch Phi Phi cúi đầu, trên mặt ửng hồng ngại ngùng nói, “Anh Từ Thành, tối qua anh lợi hại quá, thật sự giày vò người ta đến chết rồi.”

An Từ Thành quả thật không muốn dây dưa với cô ta nữa, đứng dậy không nói câu gì, lập tức đi nhanh ra khỏi phòng tân hôn.

Bạch Phi Phi cứ nghĩ đến cảnh tượng ngọt ngào tối qua, lại nằm xuống giường mơ mộng, nhìn vết hôn trước ngực mình từ tối qua vẫn còn để lại, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

.....

Trong phòng sách, lão An oai phong chống gậy đứng trước cửa sổ, khoe miệng là tẩu thuốc màu vàng, chỉ cần thế thôi cũng phảng phất thân phận cao quý của chủ nhân.

Vừa nhận được tin tức trợ lý Dương Trung báo đến, nói Hàn Gia Lệ hôm qua đã bị rơi xuống biển gần như không còn khả năng sống sót, lúc này, trong lòng ông ta như trút được tảng đá nặng khỏi người, nụ cười nham hiểm khiến ai nhìn cũng phải sợ.

Đàn ông, chính là có mối nói cũ, chỉ cần Hàn Gia Lệ chết, vậy thì An Từ Thành cũng sẽ dần dần quên cô ta đi mà yêu Bạch Phi Phi.

Hơn nữa, tối qua..... An Từ Thành và Phi Phi không phải làm rất mãnh liệt sao? Nghĩ đến đây ông ta cười một cách mãn nguyện.

Có thể nhìn thấy, An Từ Thành cũng không yêu Hàn Gia Lệ đến như thế.

Đang nghĩ như thế, An Từ Thành đột nhiên đạp cửa đi vào.

Lão An từ từ quay người, lạnh lùng nhìn hần ta, mở miệng nhả làn khói thuốc ra.

Hần sải chân bước nhanh đến trước mặt lão An, cúi người hai tay chống trên mặt bàn, ngẩng đầu, con ngươi sắc như mắt chim ưng chăm chăm nhìn lão An, dường như muốn nghiền nát lão ta ra, đến xương cũng không để sót.

“Tôi đã làm như lời ông nói rồi, bây giờ, có thể thả Hàn Gia Lệ ra được rồi chứ?” Hần lạnh lùng nhìn ông ta, lật bài ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Kinh hồn bạt vía

“Ha ha.....” Lão An chậm rãi nhìn hần ta, cười khẩy mấy tiếng: “Đáng tiếc....tao thấy, có lẽ mày không còn được nhìn thấy cô ta nữa, tối qua, cô ta chạy thoát khỏi tay tao, sau đó bị thuộc hạ của tao đuổi theo dôn cô ta nhảy xuống biển, khu vực biển Mê Lặc mày cũng biết, ở đó nước biển rất sâu, kẻ nào ngã xuống thì xác định không sống nổi.”

“Cái gì.....” nghe thấy lời ông ta nói, con ngươi An Từ Thành như nhuộm lửa, hai tay nắm chặt giữ lấy bàn, toàn thân tức đến run rẩy.

Mấy giây sau, hần cảm tức giận chân đạp lật chiếc bàn, mắt trừng lên như mắt sói, cắn giận nhìn lão An.

“Ông nói cái gì? Ông là lão già khốn nạn, ông lừa tôi à!” An Từ Thành tức giận bước lên phía trước, gơ tay túm lấy cổ áo của lão An, dùng lực ấn ông ta gấp vào tường xách từ dưới đất lên.

“Sức sinh, buông tao ra!” Lão An cau có, ra sức giãy giụa nhìn hấn.

Ngay sau đó, Dương Trung đột nhiên dẫn người đập cửa xông vào, “An Từ Thành cậu buông lão gia ra!”

Bàn tay bóp mạnh vào cổ lão An của An Từ Thành càng xiết chặt hơn, ngoảnh đầu lại, con ngươi lạnh lùng nhìn trên người Dương Trung. Hấn hận không thể giết toàn bộ lũ người này ngay lập tức!

Lúc này, bên ngoài phòng rầm rập, Mã Phi và Bùi Hạo Hiên lập tức mang người đến bao vây bọn họ, hiển nhiên, người của An Từ Thành gấp đôi người của bọn họ.

Lão An ngạc nhiên nhìn hấn.

Hành động của hấn, đã vượt xa dự liệu của lão An, ông ta cho rằng hấn vẫn như trước kia, ngoan ngoãn làm theo sự sắp đặt của lão ta.

Dương Trung dẫn thuộc hạ nhìn đằng sau, nếu đánh đường như không có đường thắng, sau đó lại nhìn sang lão An, nhanh chóng thu binh lại, không dám mạnh động.

Tâm trạng An Từ Thành bình tĩnh lại một chút, rút tay trên cổ lão An lại, Lão An đứng không vững, cơ thể ngay tức khắc ngã nhào xuống đất, lão ta lần mò tìm gậy, cổ họng thở hổn hển.

“Lão gia, lão gia, ngài không sao chứ?” Dương Trung vội lao lên trước, dìu lão An dậy.

Mặt lão An bị chọc tức cho biến xanh, nhưng vẫn không chịu thua: “Mày là đồ súc sinh, mày làm phản có phải không? Bây giờ đến lão tử mày cũng dám đánh.”

An Từ Thành bước lên trước, đưa tay đẩy lão An ngã vào tường, cảm giận hét lên với lão ta: “Lão già khốn nạn, rốt cuộc ông làm gì Hàn Gia Lệ rồi? Nếu như cô ấy gặp phải chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ông đâu!”

Lão An nhìn vào mắt hấn, vẫn bình tĩnh cười, không chút sợ hãi: “Haha.....mày biết đau lòng rồi à? Người phụ nữ mày yêu chết rồi, rơi xuống biển bị chìm chết rồi!” Từng lời từng chữ của ông ta giống như lưỡi dao, đâm thẳng vào tim hấn.

Nghe thấy lời ông ta nói, An Từ Thành nắm chặt hai tay, trong mắt như có lửa bốc lên, tâm trạng của hấn bị kích động, tay gần như muốn bẻ gãy cổ ông ta: “Lão già khốn nạn, ông nghe rõ cho tôi! Hôm nay, nếu như Hàn Gia Lệ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ khiến tất cả những người ở đây phải đền tội! Kể cả ông và Bạch Phi Phi!” Nói xong, quay người đi nhanh ra khỏi phòng.

Lão An ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, khoảnh khắc đó bị khí chất mạnh mẽ của hấn dọa cho hết hồn!

.....

“Mã Phi, cậu lập tức sai người trông chừng lão già này cho tôi, nếu như thuộc hạ của ông ta muốn phản kháng, giết hết.” An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, những vằn máu đỏ nổi lên trong mắt đáng sợ như Diêm Vương dưới địa ngục vậy.

“Vâng, Thành Gia!” Mã Phi gật gật đầu với hấn, quay người đi nhanh ra khỏi biệt thự.

Lão già An đó, thật sự ức hiếp người quá đáng, anh ta đã muốn dạy dỗ ông ta từ lâu rồi, Thành Gia bây giờ đã lột mặt nạ của lão ta ra, thế thì anh ta cũng không cần kiên nhẫn gì nữa.

“Bùi Hạo Hiên, cậu lập tức đi cùng mình đến bờ vực Mễ Lặc, tìm một chiếc thuyền, mình muốn tìm người quanh khu vực đó!” An Từ Thành không dám tin cô đã chết rồi.

Bùi Hạo Hiên bước lên trước vỗ vỗ tay vào vai hấn: “Từ Thành, cậu bình tĩnh chút, khu vực bờ vực Mễ Lặc là khu vực biển sâu, thường xuyên có cá vô số cá mập xuất hiện, người ngã xuống đó không chỉ bị chìm chết, mà còn bị.....” Anh ta nhìn nhìn sắc mặt của An Từ Thành, không dám tiếp tục nói nữa.

An Từ Thành nắm chặt hai tay, móng tay như đâm xuyên vào da thịt, giọng nói kiên định: “Cô ấy sẽ không chết, dù cho có chết, mình cũng phải nhìn thấy xác chết!”

Bùi Hạo Hiên nhìn vẻ cố chấp của hấn, chán nản lắc lắc đầu, người rơi xuống biển còn có thể tìm được xác chết sao, những con cá đó đến ăn thịt cũng không nhả xương đâu.

Có điều anh ta vẫn không dám ngăn An Từ Thành, phẩy phẩy tay với hấn: “Được rồi. Chúng ta tìm người, mình bây giờ liên hệ tìm thuyền ngay.”

.....

Khi Hàn Gia Lệ tỉnh lại đã thấy trên người được mặc quần áo rồi, cô mở hé mắt, mặt trời mọc trên biển chói vào mắt khiến cô không mở hẳn ra được.

Cô dần sức bò từ trên đất dậy, đã một ngày một đêm chưa ăn cơm, bụng đói đang réo ầm ĩ, cơ thể không còn chút sức lực nào.

Đang nghĩ thế, Tiêu Dật Nhiên từ dưới biển ngoi lên bắt được mấy con cá, đang đi dần về phía cô, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

Cơ thể phía trên của anh ta để trần, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần sịp, làn da bánh mật khỏe mạnh dưới ánh mặt trời càng khiến người khác phải trầm trồ.

“Cô tỉnh rồi à?” Anh xúc động ném mấy con cá xuống đất, quay người đi nhanh về phía cô.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Hàn Gia Lệ mơ hồ nhìn anh, liếm liếm đôi môi khô, uống nhiều nước biển như thế, miệng thật sự rất khát.

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô nhún nhún vai: “Tôi cũng không biết đang ở đâu, hôm qua chúng ta đi theo con cá mập đó, vừa may dạt vào hòn đảo này, sau đó tôi dẫn cô bơi vào bờ.”

Hàn Gia Lệ vừa nghĩ lại cảnh tượng hôm qua chiến đấu với cá mập, trên người không kiềm chế được bất giác nổi da gà, những gì trải qua đó thật sự quá đáng sợ, cả đời khó quên.

“Cảm ơn anh cứu tôi.” Cô chân thành nhìn anh, Tiêu Dật Nhiên xả thân mình cứu người thật sự khiến cô rất cảm động.

Anh cười xoa xoa đầu cô: “Nha đầu ngốc, tôi đã nói có tôi thì sẽ không có chuyện gì, cô đợi chút, tôi đi tìm cho cô chút nước, đốt một lát sẽ nướng cá cho cô ăn.” Nói xong, quay người đi hướng về phía trong đảo.

Hàn Gia Lệ sững người nhìn theo bóng dáng anh, trong đầu bất chợt lại nghĩ đến An Tử Thành, tim đột nhiên đập mạnh, người đàn ông này.....cô nắm chặt hai bàn tay, cô cười mình quá ngây thơ, tại sao có thể dễ dàng quên đi thù hận thế chứ? Bọn họ có thù giết cha không đợi trời chung.

Trong lòng đột nhiên có ham muốn sống mãnh liệt, người đàn ông này, cô phải quay về khiến anh ta phải trả giá cho toàn bộ những việc mà anh ta làm với mình!

Cô đang nghĩ thế, Tiêu Dật Nhiên đã dùng lá cây chụm thành vòng trũng đựng nước về, đưa vào trong tay cô, nét mặt đầy quan tâm: “Gia Lệ, đây là nước nhạt, cô cẩn thận chút, từ từ uống.”

Hàn Gia Lệ đón lấy nước, ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Cảm ơn.” Sau đó uống một hơi hết nước trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tam giác Bách Mộ Đại

Hàn Gia Lệ đón lấy nước, ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Cảm ơn.” Sau đó uống một hơi hết nước trong tay.

“Thế nào rồi? Cơ thể có thấy khỏe hơn chút nào không?” Tiêu Dật Nhiên nghiêng đầu, vẻ mặt quan tâm hỏi cô.

Cô cười lắc lắc đầu: “Đã không sao rồi, có điều.....hòn đảo này không có một bóng người, đến đường đi cũng không có, chúng ta phải làm thế nào mới quay về được?” Cô bây giờ cũng bắt đầu thấy lo lắng, dù cho không bị cá mập ăn thịt, cũng sẽ chết đói trên hòn đảo này thôi.

Tiêu Dật Nhiên từ trong túi quần lấy ra điện thoại, mặc dù điện thoại cán nước cũng không hỏng, nhưng trên hòn đảo này không hề có tín hiệu, điện thoại không nhận được bất cứ tín hiệu gì, anh cũng chẳng có cách nào để biết được hòn đảo này đang ở vị trí nào trên địa cầu.

Nhưng khỏe miệng anh vẫn lộ ra nụ cười tự tin, anh tin, có một người nhất định sẽ tìm ra được bọn họ, đó chính là Quỷ Mị!

“Cô yên tâm đi, không quá ba ngày, người của tôi nhất định sẽ tìm được hòn đảo này.”

“Thật sao?” Hàn Gia Lệ nhìn nhìn xung quanh, mặc dù cảm thấy hy vọng mong manh, nhưng vẫn chọn lựa tin tưởng anh, tại vì người đàn ông trước mắt mang đến cho cô quá nhiều kỳ tích, cho nên cô tin lời anh nói.

Anh mỉm cười với cô: “Cứ đợi mà xem, sự thật sẽ chứng minh cho cô thấy.”

Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng an tâm, cúi đầu đột nhiên lại nhớ ra gì đó: “Đúng rồi.....tôi qua con cá mập đó không làm anh bị thương chứ.” Cô lo lắng nhìn anh, vẫn còn sống chạy nhảy như thế có lẽ là không có chuyện gì.

Tiêu Dật Nhiên cười ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó dùng một cành cây xiên vào con cá tí mĩ nướng trên đồng lửa: “Tôi không sao, vật lộn với cá mập đã không phải là lần đầu tiên, con quái vật đó không làm thương nổi tôi đâu.”

Vừa nghe thấy lời anh ta nói, biểu cảm trên mặt Hàn Gia Lệ dường như đóng băng, thẳng cha này trước đây thường xuyên làm những việc nguy hiểm như thế này sao?

Nhìn biểu cảm hoảng hốt trên khuôn mặt cô, Tiêu Dật Nhiên chẳng để ý, cười nói: “so với lần trước đó, con cá tối qua chỉ là to và khỏe hơn chút mà thôi.”

Hàn Gia Lệ lập tức lấy lại hưng phấn, tò mò nhìn mặt anh: “Anh có thể nói một chút được không? Tôi không tưởng tượng ra cảnh tượng còn mạo hiểm hơn tối qua, chúng ta còn có thể sống, thật là kỳ tích.”

Tiêu Dật Nhiên đưa con cá trong tay cho cô, sau đó lại cầm xiên vào một con cá khác, “Tam giác Bách Mộ Đại cô đã nghe bao giờ chưa?”

Hàn Gia Lệ rung mình, càng ngạc nhiên hoảng hốt hơn: “Nơi đó không phải là tam giác ma quỷ trong truyền thuyết, địa ngục trần gian sao? Tôi thường xuyên xem trên ti vi thấy, thuyền hay máy bay đều mất tích ở đó.”

Tiêu Dật Nhiên vừa nướng con cá trong tay, vừa bình tĩnh cười cười: “Ba năm trước, tôi được phái đi chấp hành nhiệm vụ, đem một lô vũ khí đạn dược từ nam cực hộ tống đến Nhật, ai mà biết vừa đi, thì ở Nam Cực bên đó va phải núi băng. Chiếc thuyền to bị tổn thất mà không có cách nào tiếp tục hành trình, lúc đó trên thuyền chỉ có hơn 50 người, chúng tôi chẳng có cách nào, chỉ có thể để mặc con thuyền hư hỏng trôi tự do trên biển, hy vọng vận may có thể gặp được con thuyền nào đó đi qua sẽ cứu chúng tôi, nhưng thuyền có chúng tôi trôi bồng bềnh trên biển hai ngày hai đêm cũng không nhìn thấy bất cứ con thuyền nào gần đó.”

“Sau đó thì sao?” Hàn Gia Lệ nghe rất nhập tâm, đến con cá cầm trong tay bị nướng khét cũng không có cảm giác.

Tiêu Dật Nhiên dùng ánh mắt biểu thị với cô để ý con cá trong tay, sau đó tiếp tục nói: “Sau đó con thuyền đột nhiên trôi đến tam giác Bách Mộ Đại, khi la bàn trên thuyền hiển thị vị trí này, toàn bộ người trên thuyền bắt đầu thấy hoảng loạn, luôn cảm thấy sẽ có điều gì đó xảy ra. Sau khi chúng tôi đi vào tam giác Bách Mộ Đại, thì nhìn thấy một con thuyền lớn ở gần đó, toàn bộ người trên thuyền đều vui mừng sung sướng, ra sức giơ tín hiệu cầu cứu với con thuyền to đó.”

“Nhưng.....chúng tôi gọi nửa ngày, chiếc thuyền đó cũng không có chút hồi âm, hình như con thuyền trôi trên biển đó là thuyền không. Khoảnh khắc đó, tìm chúng tôi như rơi xuống tận cùng đáy, bất lực và khủng hoảng bao vây lấy chúng tôi, cứ như thế, chúng tôi trôi nổi một ngày ở Bách Mộ Đại, đột nhiên chuyện đáng sợ xảy ra.....” Tiêu Dật Nhiên đột nhiên nhìn con cá trong tay sững lại, khoảnh khắc đáng sợ đó lại một lần nữa tái hiện trong đầu, đó là cảm giác đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hàn Gia Lệ nhìn anh, ánh mắt đột nhiên chuyển sang lạnh thấu xương, không kiềm chế được tò mò muốn biết kết quả.

Tiêu Dật Nhiên nắm chặt con cá trong tay, nghĩ lại chuyện đó, không ngờ cơ thể anh vẫn run rẩy: “Sau đó.....mặt biển đang bình lặng êm đềm, đột nhiên gió to bắt đầu nổi lên, mưa to sấm chớp ào xuống, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã nuốt gọn thuyền của chúng tôi vào trong biển nước. Trong nước biển mọi người đau đớn, vùng vẫy giãy giụa, toàn bộ những người không biết bơi đều bị chìm vào trong biển, tôi ra sức dốc toàn lực bơi ra phía ngoài, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác nuốt tôi vào trong biển, sau đó tôi lại ra sức bơi lên mặt biển, khiến người ta chịu không nổi đó là nhiệt độ nước ở đó, trên mặt biển có những tảng băng trôi do, nhiệt độ trong nước ít nhất cũng phải âm khoảng hai mươi hai ba độ, cái cảm giác lạnh đó khiến cả đời này tôi không quên nổi.”

“Cứ như thế, tôi ở trong nước vùng vẫy rất lâu, biển động cũng qua đi, trên mặt biển lại tĩnh lặng trở lại, tôi bám lấy một thanh gỗ trôi trên biển, thoi thóp thờ, cứ như thế lại trôi nổi khoảng một ngày trên biển, sau đó chuyện kỳ lạ xảy ra rồi, tôi nhìn thấy xa xa chiếc thuyền vốn dĩ bị sóng nhấn chìm vào trong nước biển không còn dấu vết của chúng tôi lúc này đang bình lặng trôi trên mặt biển. Tôi kỳ lạ nhìn chiếc thuyền mà trong lòng thầm mừng, cho rằng bọn họ còn sống, nhưng đợi khi tôi nỗ lực bò lên trên thuyền, thì phát hiện trên thuyền không có một bóng người, nhưng kỳ lạ đó là chiếc thuyền đó lại có thể khởi động được như bình thường. Tôi hoảng loạn nhìn xung quanh mặt biển, cũng không nghĩ quá nhiều, nhanh chóng lái thuyền hướng về phía mặt biển, sau này có thể khẳng định chuyện lần đó tôi là kẻ duy nhất còn sống trên thuyền.”

Sau khi nói xong, con cá trong tay Tiêu Dật Nhiên đúng lúc cũng nướng xong, anh bình phục lại tâm trạng, cười cười với Tiêu Dật Nhiên, sau đó đưa con cá trong tay cho cô.

Hàn Gia Lệ nghe mà cũng cảm thấy giật gân: “Tại sao con thuyền chìm rồi mà vẫn tiếp tục nổi được thế?”

Tiêu Dật Nhiên nhún nhún vai với cô: “Tại vì chẳng có cách nào để giải thích, cho nên nơi đó mới trở nên bí hiểm như thế.”

“Trời ơi, đáng sợ quá.” Cô ra sức há miệng mà cắn con cá nướng trong tay mình.

“Cho nên tối qua đối với tôi mà nói, cũng không tính là gì.”

Hàn Gia Lệ từ từ ăn con cá nướng đó, nhìn trong mắt anh có chút xót xa, thì ra anh không điềm đạm như vẻ bề ngoài, khổ đau mà anh phải chịu quá nhiều quá nhiều mà cô khó có thể tưởng tượng được.

Hai người ngồi quanh đồng lửa cùng ăn bữa ăn hải sản tươi ngon, cuối cùng cái bụng cũng no căng.....

Trên biển rộng mênh mông, một con thuyền to đang trôi nổi trên mặt biển.

An Từ Thành đứng ở mũi thuyền tay cầm ống nhòm, thần sắc nặng nề nhìn về phía xa.

Phía bên kia Mã Phi đang chỉ huy thuộc hạ trên thuyền vây lưới, vận may tốt hoặc là có thể kéo được người lên, nhưng từng chiếc lưới giăng xuống, ngoài cá cua, chẳng mắc được cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ấc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Nhảy cùng với sói

Nhìn biển rộng mênh mông, Mã Phi uể oải lắc lắc đầu, khả năng cứu được người bằng cách này rất nhỏ, nhưng đây là cách duy nhất mà bọn họ có thể nghĩ đến vào lúc này. Nhưng đúng lúc này, điện thoại của anh ta đột nhiên vang lên, vừa ấn nút nghe. Vài giây sau đó, thần sắc anh ta lập tức cứng đờ, vội chạy về phía An Từ Thành.

Cho đến khi chạy đến sau lưng An Từ Thành, mới nén giọng xuống: “Thành Gia, xảy ra chuyện rồi.”

An Từ Thành hạ ống nhòm trong tay xuống, quay người day day hai thái dương, bây giờ hắn thật sự không muốn quản nhiều chuyện như thế: “Chuyện gì thế? Nếu như là chuyện công ty thì đừng nói, chỉ cần có thể cứu được người, công ty đó có phá sản cũng chẳng quan trọng.”

Mã Phi nhìn hắn, lắc lắc đầu: “Thành Gia, lão già ông ta....chạy rồi.”

Vừa nhắc đến tên lão già đó là hắn hận nghiêng răng kèn kẹt, hai tay nắm chặt, cảm hận vung tay ném cái ống nhòm đó vào trong nước biển.

“Lão già chết tiệt này, lần này tôi nhất định sẽ không tha cho ông ta.”

“Thành Gia, có cần đuổi theo không?” Mã Phi thăm dò hỏi, đợi mệnh lệnh của hắn.

An Từ Thành xua xua tay với anh ta: “Không cần, chạy được với không chạy được cũng như nhau, ông ta nhất định là quay về Mỹ rồi, trang viên như mạng sống của ông ta, ông ta không thể vứt bỏ trang viên. Cậu ngay lập tức liên hệ với California Mỹ bên đó, tôi muốn phá hủy trang viên đó.” Hắn muốn cho ông ta biết, đây đến hắn thì đồng nghĩa sẽ mất đi trang viên đó mà ông ta dùng mạng để bảo vệ.

“Biết rồi Thành Gia, trời sắp tối rồi, anh vẫn nên đi vào trong nghỉ ngơi chút đi, chúng tôi sẽ thức đêm tìm người.” Mã Phi có chút lo lắng vỗ vỗ vai hắn, sau đó quay người tiếp tục giăng lưới.

An Từ Thành thời dài một hơi, nhìn trời đang dần chuyển tối, trong lòng bất an như có sóng trào trong lòng, nếu như sớm biết sẽ thành thế này, hắn sao phải kết hôn cùng Bạch Phi Phi, đâm cho lão An đó một nhát dao là được.

Nhìn bóng dáng cô đơn đứng trên mũi thuyền đó, Bùi Hạo Hiên châm một điếu thuốc, ra khỏi khoang thuyền bước về phía An Từ Thành.

“Mình đã điều tra toàn bộ đảo quanh khu vực biển này, gần đây nhất có An Từ Thành hòn đảo.” Nói xong Bùi Hạo Hiên từ đằng sau lấy ra một tấm bản đồ, chỉ trên bản đồ vị trí màu xanh nói: “Cậu xem, đảo Phở Nhĩ Phi là gần đây nhất, sau đó là đảo Cầu Vòng, cuối cùng cái này là xa nhất gọi là Đảo Trường Vân, mình đã sắp xếp rồi, chúng ta sẽ tìm từ đảo Phở Nhĩ Phi trước, nếu như người còn sống, khả năng lớn nhất chính là ở trên đảo.”

An Từ Thành không nói gì, cúi đầu châm thuốc, hút một hơi thật sâu, trầm lặng một lúc, lạnh lùng quay đầu nhìn Bùi Hạo Hiên: “Hiên....cô ấy sẽ sống chứ?”

Bùi Hạo Hiên hơi sững người, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt hắn vẻ bất lực và sợ hãi như thế này bao giờ.

Nhưng, anh ta biết trả lời thế nào đây? Nói thật sao? Trong tình cảnh rơi xuống biển sâu thế này khả năng sống là không có, nhưng như thế thì quá tàn nhẫn đối với hắn.

Nghĩ một lát vẫn quay người vỗ vỗ vai an ủi: “Đừng nghĩ quá nhiều, hoặc là sẽ có kỳ tích đặc biệt.”

An Từ Thành cúi người bò nhoài trên lan can thuyền, hai tay ôm đầu: “Mình không muốn cô ấy chết, mạng của cô ấy là của mình.”

.....

Trời dần tối, Hàn Gia Lệ nằm trên cát tĩnh lặng ngủ say, bây giờ hy vọng duy nhất chính là sẽ có người đến cứu bọn họ.

Tiêu Dật Nhiên ngồi bên cạnh cô đốt lửa, im lặng nhìn người con gái trước mắt hít thở đều đều, đưa tay nhẹ vuốt ve trên má cô.

Thực ra, nếu như không phải tại vì thân phận đặc biệt của mình, anh ta thật sự rất muốn dẫn người con gái trong tim mình đến một hòn đảo không một bóng người, xây một căn nhà nhỏ, sống một cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài. Sau đó lại sinh thêm mấy đứa con, mỗi ngày dẫn bọn chúng đi xem mặt trời mọc xem mặt trời lặn, không cần lo lắng thù hận, cũng không cần lo lắng công ty phá sản, giống cuộc sống như thế này, thì thật hạnh phúc biết bao!

Nghĩ như thế anh không kìm được bật cười, nếu như người con gái đó là Hàn Gia Lệ, có lẽ cuộc đời anh cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

Tiêu Dật Nhiên ngẩng đầu, cởi áo mặc trên người mình ra, nhẹ nhàng đắp lên người cô, đứng dậy ý định muốn đi tìm ít củi, nhưng ngược mắt nhìn về phía ngay gần đó thấy một đám gì đó đang chòng chọc trừng mắt nhìn bọn họ.

Tại vì gần đó là một mảng tối đen, cho nên không nhìn rõ là con gì, chỉ nhìn thấy khoảng mười đôi mắt xanh toát ra ánh nhìn lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Anh hít một luồng khí lạnh.....đó là.....sói.....!

Tìm Tiêu Dật Nhiên lập tức co thắt lại, chạy như bay đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, kéo cô từ trên cát dậy, sau đó kéo cô nhanh chóng lùi về phía sau.

“Sao thế?” Hàn Gia Lệ bị giật mình tỉnh giấc, mắt còn hé hé hoài hoài nhìn Tiêu Dật Nhiên.

“Hú.....” Đúng lúc này, một con sói phía đối diện cất cao tiếng hú trong cổ họng gọi bầy đàn lên.

Nghe thấy tiếng hú rợn người đó, toàn thân Hàn Gia Lệ co rúm, khoảnh khắc đó trong đầu đã tỉnh táo lại, tay phải nắm chặt lấy cánh tay của Tiêu Dật Nhiên: “Đó.....đó là gì thế? Là sói!”

Tiêu Dật Nhiên nắm chặt lấy tay cô, nhanh chân dẫn cô lùi vào nước biển, từ trong tay cầm lên khẩu súng, nắm chặt trong tay.

Anh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hoảng loạn của Hàn Gia Lệ, an ủi cô nói: “Đừng sợ, mấy con sói mà thôi, không sao.”

Hàn Gia Lệ không nói gì, thậm chí còn không dám hít thở, khuôn mặt nhìn đàn sói trước mắt, nắm tay Tiêu Dật Nhiên càng chặt hơn.

“Hú hú.....” Đàn sói lại cất tiếng hú kéo dài, mấy con sói đã nhanh chóng tiến gần bọn họ.

Tiêu Dật Nhiên vẫn kéo cô lùi vào trong nước biển, mắt nhìn nước đã ngập đến ngang người rồi, toàn bộ đàn sói đó đã đến bên cạnh bờ nước, những con mắt háu đói nhìn bọn họ nhưng không dám xuống nước.

Nhìn tình hình đó, Tiêu Dật Nhiên lập tức giơ súng lên, nhắm vào đàn sói trên cát mà bắn.

“Pằng pằng pằng.....” Những đàn sói trên bờ hoảng loạn, ngay lập tức có mấy con ngã xuống, chỉ còn lại vài con sói bị tiếng súng làm cho sợ hãi. Gấp rút ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Tiêu Dật Nhiên thở dài một hơi, xem ra hòn đảo này có rất nhiều dã thú không thể ở lâu được, tối nay xuất hiện một đàn sói, ngày mai nói không chừng cả hổ và sư tử cũng đến. Nhưng, Quỷ Mị đến bây giờ chưa có tung tích gì, đã một ngày một đêm rồi.

Nhìn xung quanh anh cũng có chút lo lắng.

Đúng lúc này, Hàn Gia Lệ đột nhiên xúc động vỗ vỗ vào anh, đưa tay chỉ về phía mặt biển mênh mông.

“Anh xem anh xem, trên biển phía đằng kia có một con thuyền, có nhìn thấy không, còn có đèn sáng nữa!” Cô vui mừng nhảy lên trong nước biển.

Tiêu Dật Nhiên nhìn về phía đó, quả nhiên là một con thuyền, hình như cũng đang hướng về phía trên đảo, anh xúc động quay người chạy về đồng lúa cầm lấy một thanh củi châm lửa, sau đó ra sức hướng về phía chiếc thuyền to đó mà hét.

“Này! Bên này có người! bên này có người!”

“Bên này bên này, cứu mạng với.” Hàn Gia Lệ cũng ra sức giơ tay mà gào.

“Bên này! Cứu chúng tôi với!”

Rất nhanh, người trên thuyền dường như phát hiện thấy gì đó, bẻ lái nhanh chóng tiến gần vào bờ.

Trong lòng Hàn Gia Lệ và Tiêu Dật Nhiên sung sướng, cuối cùng, bọn họ cũng được cứu rồi!

Nhưng chỉ mấy phút sau, khi bọn họ nhìn thấy người ở trên thuyền đó bước xuống, mặt trầm xuống như có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Dấu vết để lại

“Các người là?” Tiêu Dật Nhiên cau mày cẩn thận che chở cho Hàn Gia Lệ đứng đằng sau, những người này ăn mặc có chút kỳ lạ, giống như.....

“Bọn tao là cướp biển!” Tên đàn ông trung niên béo mập mà lạnh dần đầu, thắt lưng giắt một con dao khoằm, mắt phải đeo một mắt kính đen, chân đi đôi ủng da, trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành ngồng nghênh như những tên thủ lĩnh cướp biển thường đội, nghiêng đầu dừ dừ nhìn bọn họ,

Lúc này Hàn Gia Lệ thật sự muốn đập đầu vào tường, tại sao lại đen đủi thế chứ, ở nơi này còn có thể gặp phải cướp biển? Đi với cướp biển còn hơn là ở trên hòn đảo này mà chờ đợi.

Tiêu Dật Nhiên giữ chặt Hàn Gia Lệ, vội vàng bước lên trên xin lỗi: “Xin lỗi, chúng tôi cứ nghĩ là thuyền của bạn chúng tôi cho nên mới gọi các người đến, bây giờ không sao rồi, chúng tôi không đi nữa.”

“Ha ha.....Cái gì? Không đi nữa?” Tên cướp biển cầm đầu đột nhiên cười phá lên, sau đó ánh mắt lướt trên người Hàn Gia Lệ, hai tay khoanh trước ngực, ngón tay mân mê dưới cằm của mình, cười một cách nham hiểm: “Không ngờ ở nơi hoang vu hẻo lánh này, còn có người đẹp xinh như thế này?”

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ nắm chặt lấy tay Tiêu Dật Nhiên, sợ hãi núp sau lưng anh.

“Đại ca, xử lý thế nào?” Lúc này một tên cướp biển đứng đằng sau đột nhiên bước lên trước kính cẩn hỏi.

Tên thủ lĩnh cướp biển gian xảo nhìn hai người, sau đó dận dò với tên đứng đằng sau: “Dẫn hai người bọn chúng lên thuyền, đưa con gái có chút sắc có thể bán giá cao cho người Nga, tên đàn ông, để lại trên thuyền làm cướp biển cho tao.” Nói xong, quay thân hình béo nục bước lên thuyền.

Sau đó mấy tên cướp biển trối Hàn Gia Lệ và Tiêu Dật Nhiên lại với nhau, cùng áp giải lên thuyền.

Trong lòng Tiêu Dật Nhiên bình tĩnh tính toán, ở lại trên đảo còn không bằng đi cùng bọn cướp biển, hoặc là tranh thủ cơ thể trốn thoát.

Thế là hai người không hề phản kháng, mấy tên cướp biển áp giải hai người vào trong một khoang thuyền.

Tên thủ lĩnh cướp biển ngồi trên bàn uống rượu ăn thịt, mắt chăm chăm không ngừng di chuyển trên người Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ dường như nhìn ra gì đó, hai tay ôm chặt trước ngực, vừa nhìn thấy tên đàn ông người đầy thịt trước mặt là muốn nôn, cô nghiêng đầu không thèm khách sáo mà lườm hất một cái.

Cú lườm này đã kích giận tên thủ lĩnh cướp biển, hấn bực tức ném đĩa lên bàn, đứng giận cáu giận xách Hàn Gia Lệ lên, kéo đến bên cạnh bàn, tay trái gạt mạnh bát đĩa trên bàn xuống, sau đó ném cô lên trên bàn.

“Này.....ông làm cái gì thế? Thả tôi ra!” Cô vùng tay giãy giụa ra sức muốn đẩy hấn ra.

“Bốp.....” Sự chống đối của cô khiến tên thủ lĩnh cướp biển càng không vui, giơ tay cho cô một cái bạt tai, trên mặt cau có thành một nhúm: “Mẹ kiếp, con đàn bà thối, ở chỗ của lão tử còn giả bộ thanh cao cái gì, đợi chút tao cho mày biết!”

“A! Thả tôi ra, ông là đồ lợn chết, thả tôi ra!” Cô ra sức nằm trên bàn vùng tay đá chân về phía ông ta.

Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng nhìn tình hình trước mặt, tay tranh thủ lấy khẩu súng trong túi áo, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Chỉ cần nhìn tình huống không hay, anh sẽ giơ súng mà bắn lão già trước mặt.

“Mẹ kiếp! Con đàn bà thối, dám đánh lão tử à, mày không muốn sống nữa phải không!” Con lợn béo đó xắn tay áo lên, lại giơ tay cho cô một cái bạt tai nữa. Sau đó hai tay túm lấy cổ áo cô, dùng lực xé rách quần áo cô.

Hàn Gia Lệ ôm chặt lấy người mình khoong để cho lão ta chạm vào.

“Con đàn bà thối, lão tử bây giờ sẽ cho mày được hưởng thụ mùi vị của bị cưỡng hiếp.” Tay hấn càng dùng lực hơn, chiếc áo trên người cô trong khoảnh khắc bị lão ta xé thành hai mảnh trong tay lão ta.

“A! Đứng!” Hàn Gia Lệ hoảng sợ gào lên một tiếng, hai tay cuống quýt che ngực của mình lại.

“Ha Ha! Thân mình cũng ngon đấy.” Con lợn béo đó cười ranh mãnh, bắt đầu cuống quýt cởi quần áo trên người mình ra.

Tiêu Dật Nhiên dùng lực tháo sợi dây thừng buộc ở cổ tay mình ra, sau đó vùng tay đập ngã hai tên cướp biển đứng bên cạnh, ngay sau đó khẩu súng trong tay anh đã dí sát trên lưng của con lợn béo.

“Buông cô ấy ra!” Tiêu Dật Nhiên nhìn lão ta cầm giận gằn lên một tiếng.

Chiếc quần dài của con lợn béo cởi đến một nửa, cảm giác phía sau lưng chuyển đến luồng khí lạnh, sắc mặt lập tức chuyển sang trắng bệch, lão ta lập tức giơ hai tay đứng yên tại đó, không dám mạnh động.

Hàn Gia Lệ hoảng loạn chỉnh lại quần áo, từ trên bàn bò dậy, đi nhanh ra sau lưng Tiêu Dật Nhiên.

“Đừng giết tôi....xin anh đừng giết tôi.” Con lợn chết đó lưng đối lại với bọn họ, bị dọa cho toàn thân run rẩy, đến thịt trên người cũng rung rung theo.

Tiêu Dật Nhiên nhìn bóng dáng lão ta, con người lạnh thấu xương nhũn chặt lại, ngay sau đó bóp cò nhắm thẳng vào tên thủ lĩnh cướp biển.

Sau tiếng súng đó, cơ thể đầy thịt của con lợn béo đó ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ cả người lão ta.

Mấy tên cướp biển trên thuyền vừa nhìn thấy đại ca chết, bị dọa cho tất cả đều quỳ rạp xuống trước mặt Tiêu Dật Nhiên: “Đại ca, đừng giết chúng tôi, chúng tôi xin anh tha cho chúng tôi đi.”

“Đại ca, tha cho chúng tôi, chúng tôi sẽ nghe theo anh.” Một tên tiểu đệ khác không ngừng cúi đầu quỳ trên đất hướng về phía bọn họ.

“Cút hết đi cho tao.” Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn những tên quỳ trên đất, nhanh tay thu khẩu súng trong tay lại.

“Vâng vâng.....” Một nhóm cướp biển đứng dậy, lao nhanh chạy ra khỏi khoang thuyền.

“Đợi chút!” Con người lạnh lùng của Tiêu Dật Nhiên liếc nhìn xác chết của con lợn béo đó, sau đó móc móc ngón tay gọi giật lại một tên cướp biển: “Mày đem xác chết của lão ta vứt xuống biển cho tao.”

Tên cướp biển hiểu ý, vội vàng kéo xác chết của con lợn béo ra khỏi khoang thuyền, ngay sau đó nghe thấy tiếng động rơi xuống nước vang lên.

“Cô không sao chứ?” Anh nghiêng đầu nhìn Hàn Gia Lệ quần áo xộc xệch, vội cởi áo somi của mình ra mặc lên người cho cô.

“Không sao.” Hàn Gia Lệ nhìn anh lắc lắc đầu, cô hình như chỉ mang đến cho anh phiền phức.

“Lên giường ngủ một lát đi, nhìn cô giống như chưa được ngủ ngon bao giờ vậy.” Tiêu Dật Nhiên xót xa đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, sau đó bế cô nhẹ nhàng đặt lên giường.

Sau khi đắp chăn cho cô, quay người định đi ra bên ngoài thuyền xem tình hình, Hàn Gia Lệ đột nhiên nói với anh.

“Tiêu Dật Nhiên, thật sự cảm ơn anh.” Cô nhìn anh nói lời tự đáy lòng.

Anh mỉm cười, quay người lại ngồi xuống bên cạnh cô, đặt bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay của mình, “Cô ngủ đi, tôi ở đây bên cạnh cô.”

Hàn Gia Lệ nhìn ánh mắt anh có chút phức tạp, mấy giây sau cô có chút ngượng ngùng rút tay mình lại, không nói câu gì, quay người vào trong, thần sắc bối rối nhắm mắt lại.

Thực ra, dù cho anh không nói, cô cũng hiểu. Cô cảm thấy anh thích cô rồi.

Nhưng, người đàn ông hoàn hảo như anh, cô sao mà xứng được chứ? Hơn nữa trái tim cô đã bị thương lỗ chỗ, ở đó đều là dấu vết của người đàn ông đó để lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Là vì anh ấy

Đã không thể thì tốt nhất đừng bao giờ nói ra.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời đã lên trên mặt biển.

An Tử Thành vẫn đứng ở mũi thuyền, nhìn mặt trời đỏ rực, trên mặt hiện rõ ỉu rĩ đau buồn.

Mã Phi mang theo thuốc hạ một ngày một đêm không ngủ, liên tục thả lưới nhưng vẫn không thu được bất cứ thứ gì.

Bùi Hạo Hiền ngáp dài nhìn người đứng trên mũi thuyền, tiến dần về phía đó rồi vỗ vỗ vào vai hắn: “Tử Thành, cậu đã đứng ở đây một ngày một đêm rồi, mau đi vào ngủ một lát đi, ở đây mình sẽ giúp cậu xem.”

Con mắt mờ hồ lạnh lùng của An Tử Thành chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì, điều thuốc trong tay, hết điều này đến điều khác, hắn nghiêng đầu nhả một làn khói thuốc: “Mình không ngủ được.”

Bùi Hạo Hiền nhìn hắn chán nản thở dài một hơi: “An Tử Thành, cậu muốn hành hạ bản thân mình à? Cậu từ lúc nào vì một người phụ nữ mà biến thành

thể này chứ? Hèn nhất quá đấy.” Giọng nói của anh ta có chút cẩu giặc, đây không phải An Từ Thành mà anh ta quen biết.

“Ha ha.....” An Từ Thành chẳng thèm để ý, cười khẩy mấy tiếng: “Mình cũng là sau khi cô ấy xảy ra chuyện mới biết, thì ra cô ấy đối với mình quan trọng như thế.”

Chỉ cần cứ nhắm mắt lại, khuôn mặt cô lại hiện ra rõ rệt trong đầu hấn, khiến hấn muốn vứt bỏ cũng vứt bỏ không được.

“Thế thì cậu cũng không thể thế này được? Cậu từ lúc cô ấy xảy ra chuyện đã một ngày một đêm không ăn không ngủ rồi, An Từ Thành rốt cuộc cậu nghĩ thế này? Muốn chết cùng cô ấy à?” tâm trạng Bùi Hạo Hiền càng lúc càng kích động.

An Từ Thành bình tĩnh khiến người ta cảm thấy sợ hãi, hấn nhìn Bùi Hạo Hiền thờ dài một tiếng: “Mình ăn không trôi cũng ngủ không được, mình không muốn ép bản thân mình.”

Đến mức này thì Bùi Hạo Hiền cũng hòng rồi, cũng không biết nên nói gì nữa.

Đúng lúc này, Mã Phi ngay gần đó chạy nhanh về phía bọn họ.

“Thành Gia, trên mặt biển không xa có một chiếc thuyền, chúng ta có cần chặn lại không?” Mã Phi vừa nói vừa đưa tay chỉ về vị trí con thuyền phía sau cách khoảng 1000m

Mắt An Từ Thành sáng lên, nhìn con thuyền đó, hấn không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào: “Mã Phi, cậu bảo thuyền trưởng lập tức tiếp cận gần con thuyền đó.”

“Vâng, Thành Gia.” Mã Phi quay người lập tức đi vào trong buồng lái.

Thuyền trưởng sau khi nghe mệnh lệnh, tăng tốc quay đầu tiến sát về phía con thuyền đó.

Tiêu Dật Nhiên nhìn Hàn Gia Lệ chìm vào giấc ngủ say, cuối cùng cũng yên tâm bước ra ngoài khoang thuyền. Đúng lúc này, một tên cướp biển vội vàng chạy vào đầu đập trúng đầu anh.

“Có chuyện gì thế?” Tiêu Dật Nhiên cau mày lạnh lùng nhìn hấn ta.

Tên cướp biển đó nét mặt hoảng loạn: “Đại ca.....bên ngoài có một chiếc thuyền đang tiến sát về phía chúng ta.....”

“Thuyền?” Tiêu Dật Nhiên cau mày, trong lòng lập tức thấy phấn khởi, lẽ nào là Quý Mị bọn họ tìm đến? Anh vừa nghĩ vừa nhanh chóng đi ra khỏi khoang thuyền.

Lúc này hai chiếc thuyền đã tiến sát lại gần, An Từ Thành và Bùi Hạo Hiền nhảy lên thuyền bọn họ, nhìn hai tên cướp biển đứng ở mũi thuyền nói: “Các người có nhìn thấy một người phụ nữ không?”

Hai tên cướp biển đưa mắt nhìn nhau, sau đó cuống quýt xua xua tay.

Đúng lúc này, Tiêu Dật Nhiên từ trong khoang thuyền đẩy cửa bước ra, ngẩng đầu nhìn An Từ Thành và Bùi Hạo Hiền sửng người một lát.

“Là cậu....” Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, hai tay nắm chặt lại, chính là tên đàn ông này hại bọn họ suýt chút nữa chết trong biển nước.

An Từ Thành nét mặt đầy ngạc nhiên: “Tiêu Dật Nhiên? Tại sao cậu lại ở đây?” Sau đó đột nhiên lại nhớ ra gì đó: “Gia Lệ.....cậu có nhìn thấy Hàn Gia Lệ không?” tâm trạng hấn xúc động vừa nói vừa đẩy cửa định vào.

Ai mà biết Tiêu Dật Nhiên đột nhiên đưa tay ngăn hấn lại: “Tôi không nhìn thấy cô ấy, phiền cậu mau rời khỏi thuyền của tôi.” Giọng nói lạnh lùng đầy đanh thép.

Tiêu Dật Nhiên vẫn không mất hy vọng, anh ta càng không muốn hấn vào chứng tỏ càng có vấn đề.

Quay đầu, ngược mắt chăm chăm nhìn anh ta: “Cô ấy đã không có ở trên thuyền của cậu, thế thì tôi vào trong uống tách trà không sao chứ?”

Nói xong lại muốn đẩy cửa vào, Tiêu Dật Nhiên vội vàng ngăn hấn lại: “Cậu không được đi vào, tôi không chào đón cậu.”

“Cậu.....” An Từ Thành bị anh chọc cho tức điên lên, sắc mặt biến xanh, đang định động tay với anh.

Đúng lúc này, bên trong khoang thuyền đột nhiên chuyển đến giọng một người phụ nữ.

“Tiêu Dật Nhiên....xảy ra chuyện gì thế?” Giọng nói bên ngoài khiến Hàn Gia Lệ giật mình tỉnh giấc, cô mở mắt bước xuống giường, đi ra phía cửa mở cửa ra.

Giọng nói này....khiến tim của An Từ Thành lập tức đập mạnh liên hồi.

Là cô ấy, anh không nghe nhầm, thật sự là cô!

Khoảnh khắc mở cửa lúc đó, Hàn Gia Lệ nhìn thấy An Từ Thành trước mắt, ra sức lắc lắc đầu, còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

“Gia Lệ!” An Từ Thành kích động, bỏ nhào lên trước đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

Có quá nhiều lời muốn nói mà không biết bắt đầu từ đâu, có điều, chỉ cần cô sống thì tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Lúc này Hàn Gia Lệ mới định thần lại, là anh ta, thật sự là An Từ Thành.

Trong đầu cô hiện ra rất nhiều cảnh tượng, cuối cùng dừng lại ở câu nói tối hôm đó: Thành Gia muốn giết Hàn Gia Lệ.

Tìm cô lập tức như đông cứng lại, người đàn ông này thật là đáng sợ, bây giờ thấy cô chưa chết, cho nên tìm đến để giết chết cô sao?

Đã như thế, còn cần gì phải giả bộ vô vậ như thế chứ?

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô đẩy tay hắn ra, nhìn vào mắt hắn đầy thù hận, không nói câu gì, cơ thể bé nhỏ bấp sau lưng Tiêu Dật Nhiên.

An Từ Thành có chút không hiểu phản ứng của cô, mới có mấy ngày hắn vì cô mà sắp phát điên rồi, nhìn cô cau mày nghi ngờ, lúc này hắn mới quan sát kỹ hai người họ, chỉ nhìn thấy Tiêu Dật Nhiên thân trên không mặc gì, còn chiếc áo somi của anh ta lại mặc trên người của Hàn Gia Lệ.

Lẽ nào..... An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, trong mắt như có lửa sắp phun ra.

Bước lên trên không nói câu gì, đưa tay kéo Hàn Gia Lệ, kéo cô đến bên cạnh mình: “Chúng ta về nhà.” Nói xong quay người nhanh chóng hướng về thuyền của mình.

Ai biết Hàn Gia Lệ đột nhiên hất tay hắn ra, lập tức quay lại sau lưng Tiêu Dật Nhiên, bướng bỉnh nhìn hắn: “Tôi không muốn quay về.”

Tiêu Dật Nhiên cẩn thận che chở cô sau lưng mình, ngẩng đầu nhìn An Từ Thành vẻ không vui: “Cô ấy không muốn về, các người đừng hòng mang cô ấy đi.”

An Từ Thành nhìn cô, không thể tin được, tức đến nổi hai tay nắm chặt lại, sau đó chỉ vào Tiêu Dật Nhiên, nói với cô: “Là tại vì tên đàn ông này sao? không về là vì tên đàn ông này sao?”

Tìm Hàn Gia Lệ dường như đang nhỏ máu. Cô vốn dĩ muốn buông xuôi tất cả, nhưng tại sao hắn lúc nào cũng muốn dòn cô đến đường cùng, những lời nói đó đều là lừa dối sao? Bây giờ lại muốn đưa cô về, sau đó sẽ đẩy cô xuống vực sâu sao?

Cứ nghĩ đến đây, cô lại càng quả quyết, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, từng lời từng chữ nói: “Đúng! Là vì anh ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Trúng độc tình

An Từ Thành cười khẩy nhìn cô lùi về sau mấy bước, vì cô, hắn đã lật mặt với lão An, vì cô mà hắn kết hôn với Bạch Phi Phi, vì cô, hắn mấy đêm không ngủ, dốc toàn sức lực muốn tìm thấy cô, không ngờ lại là kết quả này.

Rốt cuộc là hắn ngốc hay là cô vô tình?

Mặt hắn tối sầm lạnh lùng nhìn Hàn Gia Lệ, dường như muốn nuốt cô vào bụng vậy: “Hai người....lần sau đừng để tôi nhìn thấy.....nếu không.....” Ánh mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Gia Lệ, nhưng mấy chữ cuối cùng vẫn không bật ra được.

Hàn Gia Lệ cắn chặt môi, cổ trợn mắt không để nước mắt trong khoang mắt trào ra, lần này, cô tuyệt đối sẽ không tìm đến cái chết nữa.

“Mã Phi, chúng ta đi.” Liếc nhìn cô lần cuối cùng, An Từ Thành kiên quyết quay người, chẳng buồn quay đầu mà đi thẳng về thuyền của mình.

Mã Phi không hiểu nhìn hai người, chuyện gì đang xảy ra thế?

Bùi Hạo Hiên bước lên trên nghi ngờ nhìn Hàn Gia Lệ: “Tiểu Lệ Lệ, cô làm sao thế? Có phải có hiểu lầm gì với Thành Gia?”

Hàn Gia Lệ lắc đầu, từng câu từng chữ lạnh lùng nói với anh ta: “Không hiểu lầm.”

Nhìn anh ta vẫn chưa đi, Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng liếc anh ta một cái: “Anh còn chưa đi à? Tôi ở đây không chào đón anh.”

Bùi Hạo Hiền khinh khinh lườm anh một cái: “ừ....Có cái thuyền ghè thì có gì tài ba chứ? Lão từ vốn dĩ đã chẳng muốn lên.” Nói xong, quay đầu rồi đi.

Hàn Gia Lệ cố gắng nhẫn nhịn cho đến khi bọn họ rời đi, cuối cùng cô chịu không nổi, chân mềm nhũn ngã khụy xuống nền.

Hai mắt dờ dẩn nhìn về phía trước, nước mắt lăn tăn từ trong khoang mắt chảy xuống.

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu nhìn cô ngồi trên đất đầy tuyệt vọng, khe thở dài một tiếng: “Quên hẳn ta đi.”

Hàn Gia Lệ nghiêng đầu đau khổ nhắm mắt lại, “không....tôi sẽ đi tìm anh ta, báo thù cho cái chết của ba tôi.”

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô, từ tốn châm một điếu thuốc: “Cô tin không? Báo thù chỉ là cái cớ vì trong lòng cô còn có hấn mà thôi.” Nói xong, vòng qua cô chậm chậm đi ra bên ngoài thuyền.

Trong lòng còn có anh ta.....

Câu nói này không ngừng vang vọng bên tai cô, cô co người lại, ôm chặt lấy người mình.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, thuyền của bọn họ đã cập bến đến thành phố A.

Hàn Gia Lệ ở trong biệt thự nhà họ Tiêu mười mấy ngày, cô vẫn cảm thấy không nên làm phiền Tiêu Dật Nhiên nữa, sau này cuộc sống đều phải dựa vào một mình cô, thế là thuê một căn phòng giá rẻ trong một khu ngoại ô yên tĩnh, đang định chuyển đi.

Hôm chuyển nhà đó, Tiêu Dật Nhiên không lộ diện, chỉ bảo Mễ Lam qua đó giúp đỡ cô sắp xếp đồ đạc.

Mễ Lam đúng là một cô gái rất tốt, cô ấy giúp cô mua đồ dùng trong nhà, máy móc thiết bị và các đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, cô ấy đã sắm toàn bộ các thứ, chỉ vồn vện mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, căn phòng đã được sắp xếp đâu ra đấy.

Mễ Lam nhìn căn phòng nhỏ trước mặt lau lau mờ mờ hỏi: “Gia Lệ, mặc dù căn phòng này nhỏ một chút cũ một chút, nhưng bố trí lại vẫn rất ngăn nắp, ấm áp.”

“Đúng thế! Tiểu Lam, vất vả cho cô rồi, tôi một mình ở nơi này thật sự đã là rất tốt rồi.” Hàn Gia Lệ cười vội quay người lấy một chai nước từ trong tủ lạnh đưa cho cô ấy.

Mễ Lam đón lấy chai nước rồi ngồi lên ghế sofa, cúi đầu dường như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Gia Lệ cười ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cầm lấy điều khiển mở tivi, cô gần đây nên xem nhiều những tin tức tuyển dụng một chút, cũng nên đi tìm việc để nuôi sống bản thân.

Mễ Lam cầm chai nước khoáng trong tay, do dự rất lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Gia Lệ, cô....thích anh Dật Nhiên không?”

Nghe thấy lời này, đang ấn điều khiển tivi, Hàn Gia Lệ sững người một lát, sau đó ngai ngừng nói: “Tiểu Lam, cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ là bạn của Tiêu Dật Nhiên.”

Thực ra Hàn Gia Lệ ngốc đến mấy cũng nhìn ra được, Mễ Lam thích Tiêu Dật Nhiên, còn mình đối với Tiêu Dật Nhiên chỉ là cảm kích mà thôi, không có chút thích nào giữa hai người nam nữ.

Trong lòng Mễ Lam đột nhiên như nhẹ nhõm hơn hẳn, xúc động nắm lấy tay Hàn Gia Lệ: “Gia Lệ, cô nói thật sao? Nhưng anh Dật Nhiên lại thích cô.”

Cô cắn răng rút tay mình lại, ngượng ngùng nhìn cô ấy cười cười: “Mễ Lam, tôi và anh ấy không thể nào, hơn nữa, cô là một người con gái tốt, tôi hy vọng hai người có thể ở bên nhau.”

Nghe thấy lời này, đôi mắt xinh đẹp của Mễ Lam đột nhiên trở nên mơ hồ: “Nhưng chúng tôi....cũng giống như thế, không thể được.”

Hàn Gia Lệ vỗ vỗ vai cô ấy, an ủi nói: “Đừng nản lòng mà, chỉ cần cô luôn tốt với anh ấy, anh ấy sớm muộn cũng sẽ thích cô thôi.”

Mễ Lam nắm chặt hai tay, lạnh lùng nghiêng đầu, dường như đang cố nhẫn nhịn gì đó: “Tôi là em gái cùng cha khác mẹ với anh ấy.”

“Phụt.....” Vừa nghe thấy câu này, Hàn Gia Lệ vừa uống ngụm nước trong miệng đột nhiên phụt ra, ngoảnh đầu nhìn Mễ Lam với bộ dạng không thể tin được, vừa nãy cô nghe nhầm sao? Em gái cùng cha khác mẹ!

Mễ Lam ngoảnh đầu nhìn vẻ ngạc nhiên của Hàn Gia Lệ, không hề khác ngoài dự đoán, cúi đầu, giọng nói đầy buồn bã: “Cô nhất định sẽ cảm thất rất kỳ lạ phải không? Tôi lại yêu anh trai của mình.”

Hàn Gia Lệ từ từ đặt cốc nước trong tay xuống, anh trai và em gái mà ở cùng nhau thế thì không phải là loạn luân sao?

“Tiểu Mễ, có lẽ đến bản thân mình cô cũng không rõ, tình yêu của cô với anh ấy không phải tình cảm giữa nam và nữ, có lẽ là tình thân.” Nhìn cô ấy, cô đành phải an ủi như thế, dù sao, tình yêu của cô ấy quá bất thường.

Mễ Lam cúi đầu, dường như cũng không muốn nói nhiều nữa: “Thôi vậy, đây chỗ là bí mật thôi, hơn nữa anh Dật Nhiên không biết tôi là em gái của anh ấy, cho nên, tôi hy vọng cô đừng nói với anh ấy, nếu không tôi rất khó dựa vào thân phận em gái của anh ấy mà tiếp tục sống bên cạnh anh ấy.”

Hàn Gia Lệ mặc dù cảm thấy sững sốt, nhưng cũng không phải là người nhiều chuyện, Mễ Lam có thể nói cho cô biết bí mật của mình, điều này nói rõ Mễ Lam tin tưởng cô, cho nên dù cho thế nào cô cũng sẽ giữ bí mật cho cô ấy.

“Cô yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói với bất cứ ai.” Hàn Gia Lệ kéo tay Mễ Lam, nhìn cô ấy với ánh mắt kiên định.

Mễ Lam cuối cùng cũng yên tâm mà mỉm cười: “Cảm ơn cô Gia Lệ, vậy thì tôi về trước đây, có gì cần thiết thì gọi điện cho tôi nhé.” Nói xong, vẫy vẫy tay với cô rồi quay người rời đi.

.....

Trời đã nhá nhem tối, phía dưới lầu của khu nhà giá rẻ, một chiếc Rolls-Royce sang trọng nổi bật so với môi trường xung quanh khu nhà.

An Từ Thành thoải mái nằm ngả trên ghế phụ, trong tay hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, ngược mắt nhìn chăm chăm vào căn phòng có ánh đèn mờ ở tầng hai đó, trong mắt đầy mơ hồ.

“Thành Gia, đã mười giờ rồi, hay là chúng ta về thôi.” Mã Phi ngồi trên ghế phụ, nhìn An Từ Thành rồi lại nhìn đồng hồ trên tay mình, mặt đầy khó hiểu, Thành Gia hút thuốc nhìn căn phòng đó đã ba tiếng rồi.

“Đợi thêm lát nữa đi.....” An Từ Thành chậm chậm ném đầu lọc của điều thuốc trong tay đi, mắt vẫn chăm chăm nhìn căn phòng đó.

“Thành Gia, hay là tôi bảo người đêm nay đưa Hàn tiểu thư về Vịnh Tiên Thủy cho cậu nhé?” Mã Phi hít một hơi thật sâu, An Từ Thành thật sự trúng độc tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Mang thai

An Từ Thành không nói câu gì, mãi hồi lâu mới bật ra câu nói từ trong miệng: “Mã Phi, tôi muốn lên trên.”

Mã Phi mừng thầm, vội vàng nhảy xuống xe mở cửa xe: “Thành Gia, thế thì cậu lên trên đó đi.”

Nhìn căn phòng đó, chân An Từ Thành hơi khê động một chút, nhưng một giây sau đó, đèn trong căn phòng phụt tắt, tim hán cũng như ánh đèn đó, bỗng nhiên tắt ngấm.

Quay đầu lại, buồn bã nói: “Mã Phi, chúng ta về Vịnh Tiên Thủy.”

.....

“A! Khốn nạn!” Bạch Phi Phi cầm bình hoa trong tay ném mạnh xuống nền đất, nhìn đồng hồ trên tay, đã mười một giờ đêm rồi, An Từ Thành vẫn chưa quay về.

Bây giờ lại đang lên giường với con đàn bà nào thế?

Càng khiến cô ta bức tức đó là, An Từ Thành từ sau đêm tân hôn đó chưa hề động đến người cô ta lần nào nữa, cả ngày đi từ sáng tới đêm, cứ về nhà là anh ta đi vào phòng sách ngủ, thậm chí chẳng buồn để ý cô ta.

Điều này khiến lòng tự trọng của cô ta bị tổn thương ghê gớm.

Còn Lão An đột nhiên quay về Mỹ, không hề có chút tin tức gì, cô ta cảm thấy càng lúc càng bất lực, sau khi trút giận cô ta thất thần quỳ xuống một góc trong phòng, khê sờ lên phần bụng hơi nhô lên của mình, khóe miệng nhếch lên, nở ra nụ cười gian xảo.

Đúng lúc này, ngoài cửa chuyển đến tiếng mở cửa, Bạch Phi Phi mừng rỡ, vội vàng đứng dậy kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách ở tầng một của biệt thự, An Từ Thành đặt cặp tài liệu trong tay xuống, ở dưới lầu thay dép đi trong nhà, rồi lạnh lùng bước lên lầu, đi qua trước mặt cô ta chẳng buồn liếc cô ta lấy một cái.

Bạch Phi Phi không kìm nén được nữa, khóc lóc lao lên ôm chặt lấy lưng An Từ Thành: “Hu hu....anh Từ Thành, tại sao.....rất cuộc em làm sai gì chứ? Tại sao anh lại đối xử với em như thế?”

An Từ Thành cúi đầu lạnh lùng nhìn người phụ nữ trong lòng, giọng nói bình thản như nước: “Phi Phi, xin lỗi, vì để cứu Gia Lệ, anh đã lợi dụng em, nếu như em muốn rời đi, anh cũng sẽ không ngăn cản em” Nói xong, đẩy tay cô ta ra.

Cô ta nhìn hẩn ngẩn chật rặng, Hàn Gia Lệ! Lại là con đàn bà đó! Có điều lần này dù cho phải chết cô ta cũng sẽ không bỏ cuộc.

Sau đó Bạch Phi Phi lại như cái đuôi lao lên ôm chặt lấy An Từ Thành từ sau lưng: “Anh Từ Thành, em không muốn rời xa anh, chết cũng không muốn! Dù cho anh đối với em tàn nhẫn, cũng vì đứa con của chúng ta mà nghĩ chứ? Nó là máu mủ ruột thịt của anh, lẽ nào anh thật sự tàn nhẫn như thế sao? Không thể cho em chút tình yêu sao? Em chỉ cần một chút cũng đủ rồi.....” Cô ta áp đầu dán chặt vào sau lưng hắn.

An Từ Thành lạnh lùng đứng ở đó, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu: “Xin lỗi, duy nhất anh không thể cho em đó là tình yêu, kể cả đứa con trong bụng em, em muốn sinh thì cứ sinh, anh sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng.”

Bạch Phi Phi vẫn ôm chặt lấy hắn, khóc lóc khổ sở: “Anh Từ Thành, anh đừng tàn nhẫn như thế được không? Em không cần gì hết, chỉ cần tình yêu, chỉ cần một chút là đủ rồi, dù cho anh không yêu em, thế còn đứa con trong bụng em thì sao?”

Nhìn người phụ nữ khóc lóc trong lòng mình, trong lòng An Từ Thành càng thêm phiền muộn, đưa tay lên day day thái dương, sau đó vỗ vỗ vai Bạch Phi Phi: “Phi Phi, anh thật sự rất mệt, mau nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong, đẩy cô ta ra, chẳng buồn quay đầu nhìn đi thẳng về phòng sách.

Nhìn bóng dáng hẩn mất hút trong phòng sách, Bạch Phi Phi cắn chặt môi, hai tay nắm chặt, con ngươi đầy căm hận toát ra ánh nhìn lạnh thấu xương.

Trong lòng cô ta thăm thề, đối với An Từ Thành, cô ta mãi mãi sẽ không bỏ cuộc, trừ khi cô ta chết.

Hoặc là cô ta thay đổi chiến lược một chút, luôn hăm hại Hàn Gia Lệ như thế ci càng khiến An Từ Thành nghiêng về phía Hàn Gia Lệ mà thôi, còn cô ta chẳng có được gì, dù cho Hàn Gia Lệ chết, tim An Từ Thành cũng chỉ đặt trên người Hàn Gia Lệ, thế thì từ đầu đến cuối cô ta vẫn chỉ là kẻ thất bại.

.....

Bệnh viện.

“Bác sĩ, rốt cuộc tôi bị bệnh gì? Mấy ngày này bụng luôn trướng lên, hơn nữa ngực cũng căng tức khó chịu, kỳ kinh của tôi đã quá nửa tháng mà chưa có.” Hàn Gia Lệ ngồi trong phòng chẩn đoán, nét mặt lo lắng nhìn bác sĩ miêu tả bệnh tình của mình.

Nữ bác sĩ ngồi trước mặt cô, trong tay cầm tờ xét nghiệm mà cô vừa làm, mấy giây sau nữ bác sĩ ngẩng đầu, mỉm cười hiền hậu với cô: “Hàn tiểu thư, cô không có bệnh gì, chúc mừng cô, cô mang thai rồi.”

“Cái gì?” Nghe thấy lời này, chiếc thẻ khám bệnh trong tay Hàn Gia Lệ rơi xuống đất, sừng sờ hồi lâu, cuối cùng cũng định thần lại: “Cô nói gì cơ? Tôi có thai rồi?” Cô không dám tin đứng bật dậy từ vị trí ngồi, trong lòng bất an và hoảng hốt nhìn bác sĩ, tại sao có thể như thế được chứ, sao cô lại có con của An Từ Thành được.

Nữ bác sĩ nhìn bộ dạng ngạc nhiên của cô, lập tức an ủi: “Hàn tiểu thư, tôi biết cô bây giờ đang rất vui, có điều mang thai không nên xúc động, cho nên cô phải chú ý tâm trạng của mình.”

Mang thai rồi.....trong đầu Hàn Gia Lệ là một mảng trống rỗng, cô thất thần lùi về sau mấy bước, toàn thân run rẩy, mấy giây sau thần sắc cô hoảng loạn, cầm lấy tờ xét nghiệm trên bàn rồi quay người chạy ra khỏi phòng chẩn đoán.

Vốn dĩ cho rằng chỉ là kỳ kinh không chuẩn nên đến bệnh viện kiểm tra, không ngờ lại là kết quả mang thai....

Ánh mắt phức tạp của cô nhìn về phía trước, nhất thời không biết nên làm thế nào mới được.

Tại sao ông trời lại đối xử với cô như thế? Khi cô muốn cắt đứt tất cả với anh ta, thì lại xuất hiện một đứa trẻ.

Cầm tờ xét nghiệm trong tay, cô thất thần ngồi ở băng ghế dài trong công viên, cúi đầu hai tay ôm chặt lấy đầu.

Bây giờ nên làm thế nào đây.....

Dù cho giữa cô và An Từ Thành có thù hận rất lớn, nhưng đứa trẻ cũng là vô tội, lẽ nào phải nạo đi sao? Hàn Gia Lệ nhẹ vuốt lên bụng mình, trong mắt đầy vẻ không nỡ.

Trong lòng đấu tranh rất lâu, cô vẫn quyết định đi tìm An Từ Thành, đứa con này chí ít cũng có một nửa của anh ta, nếu như anh ta thật sự nhẫn tâm như thế, thế thì để đứa bé này trở thành công cụ của báo thù đi.

Nghĩ như thế, cô vội cầm túi xách bên cạnh lên, đứng dậy đi đến tập đoàn An Dương.

.....

Trong phòng tổng tài, An Từ Thành đang chăm chú xem tài liệu có liên quan đến nhà Nam Phong Dịch, thằng cha này dám đối phó với hắn, dùng dự án resort xanh làm tổn thất tập đoàn An Dương, lần này, hắn phải kéo lại tất cả.

Đang nghĩ nên làm thế nào đối phó với nhà Nam Phong, nhưng đúng lúc này, Bạch Phi Phi đột nhiên bung một tách cafe đẩy cửa đi vào.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy voan màu gạo, thân hình mảnh mai của cô ta càng thêm quyến rũ, mái tóc xoắn dài màu nâu xõa trên vai, càng toát lên vẻ xinh đẹp.

Bạch Phi Phi cười ngồi xuống bên cạnh An Từ Thành, đặt tách cafe đến trước mặt hắn: “Anh Từ Thành, anh ném thử cafe em pha xem”

“Phi Phi, sao em lại đến đây?” An Từ Thành ngẩng đầu mặt không biểu cảm liếc nhìn cô ta, nhanh chóng cất giấy tờ trước mặt đặt vào trong ngăn kéo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ngăn không được

“Phi Phi, sao em lại đến đây?” An Từ Thành ngẩng đầu mặt không biểu cảm liếc nhìn cô ta, nhanh chóng cất giấy tờ trước mặt đặt vào trong ngăn kéo.

Bạch Phi Phi nũng nịu nhìn hắn: “Anh Từ Thành, người ta nhớ anh mà, ở nhà buồn chán cho nên em chạy đến công ty thăm anh.”

An Từ Thành chán nản liếc nhìn cô ta thờ dãi một hơi: “Phi Phi, trong công ty anh còn có rất nhiều việc phải làm, em quay về đi. Nếu buồn chán thì tìm người đi mua sắm.” Hắn hận không thể tổng cô cô ta đi ngay lập tức.

Vừa nghe thấy thế, Bạch Phi Phi cong môi lên, vẻ mặt không vui, bước nhanh đến bên cạnh An Từ Thành, đặt mông ngồi lên đùi hắn, hai cánh tay mảnh mai ôm lên cổ hắn, nũng nịu nói: “Không muốn, anh Từ Thành, người ta bây giờ đang mang thai, đi mua sắm sẽ rất mệt, em sợ làm hại đến con, cho nên vẫn nên ngoan ngoãn ở trong nhà thôi.”

An Từ Thành vốn dĩ muốn đẩy cô ta ra, nhưng vừa nghe thấy chữ con, lại bất giác cúi đầu nhìn bụng cô ta.

“Con.....” hắn tự lẩm bẩm trong miệng, đưa tay ra xoa xoa phần bụng hơi nhô lên của cô ta.

Khoảnh khắc đó, tình phụ tử trong mắt hắn dâng tràn, nhưng hắn vẫn dùng tay chậm chậm cảm nhận đứa trẻ này.

Nhưng đúng lúc này, cánh cửa phòng tổng tài đột nhiên bị người đẩy ra.

“An Từ Thành, tôi có việc tìm anh.” Còn chưa bước vào, Hàn Gia Lệ đã vừa đi vừa nói bước vào trong phòng.

Khi cô nhìn thấy tư thế của An Từ Thành và Bạch Phi Phi ở trong phòng, cô sững người lại, nhìn bọn họ, biểu cảm trên mặt hơi nhăn nhó lại.

Ngay sau đó thư ký chạy vội từ bên ngoài vào, sau đó vừa kéo Hàn Gia Lệ ra ngoài vừa hoảng loạn xin lỗi An Từ Thành: “Xin lỗi tổng tài, người phụ nữ này nhất định đòi vào, tôi quả thật ngăn không được.” Nói xong lại ra sức kéo cô ra.

Hàn Gia Lệ lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, cắn chặt môi.

Bạch Phi Phi ngồi trên đùi của An Từ Thành, vừa nhìn người bước vào là Hàn Gia Lệ, không kìm được cười trộm, cánh tay ôm cổ An Từ Thành càng chặt hơn, dường như đang tuyên bố với cô, người đàn ông này là của cô ta.

An Từ Thành nhìn cô đứng ở cửa, tim đập nhanh hơn, mấy ngày này hắn hầu như ngày nào cũng dừng xe ở dưới nơi cô ở, nhìn thấy đèn phòng cô tắt mới yên tâm rời đi, cho rằng cô không muốn gặp hắn nữa, không ngờ lại chủ động tìm đến, điều này khiến hắn có chút được yêu thương mà lo sợ.

Sững người một lát, lúc này mới chú ý đến Bạch Phi Phi đang ngồi trên đùi hắn, hắn hoảng hốt đẩy cô ta ra, đứng dậy nhìn Hàn Gia Lệ muốn nói gì đó.

Hàn Gia Lệ bất lực lùi về sau mấy bước, lúc này cô không muốn nói gì nữa, trên mặt phờ phạc khó coi, sau đó cô quay người đi nhanh ra ngoài.

“Gia Lệ!” An Từ Thành nhìn theo bóng cô gọi lên một tiếng, sau đó đẩy Bạch Phi Phi ra, chạy đuổi theo.

“Anh Từ Thành!” Bạch Phi Phi mắt chăm chăm nhìn người đàn ông của mình đuổi theo người phụ nữ khác, tim như bị dao đâm, nhói đau khó chịu, nhìn An Từ Thành rồi cũng chạy theo.

Hàn Gia Lệ đi thẳng về phía trước, cô không quên nỗi cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt mình, cô bực tức nắm chặt hai tay lại, người đàn ông này không xứng làm bố của con cô!

“Gia Lệ cô đợi tôi.” An Từ Thành đưa tay kéo cô lại.

“Anh buông tôi ra!” Hàn Gia Lệ quay người cầm giận gạt tay hắn ra, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, chẳng ai có thể hiểu được.

“Gia Lệ, những gì vừa nãy không phải như cô nhìn thấy.” An Từ Thành nhìn cô, không biết phải giải thích thế nào.

Hàn Gia Lệ ngoảnh đầu về không vui: “Không cần nói nữa, tôi tin vào mắt mình.”

“Gia Lệ, không phải như thế.” An Từ Thành bước lên trên tiếp tục giải thích.

Hàn Gia Lệ bực tức hất tay hắn ra: “Anh tránh xa tôi chút có được không? Anh làm gì với vợ anh, không cần phải giải thích với tôi, không cần anh phải làm bộ làm tịch với tôi, muốn giết tôi hành hạ tôi thì tùy anh, đừng lúc nào cũng trước mặt tôi một kiểu, sau lưng tôi một kiểu.” Nói xong ánh mắt nhìn về phía Bạch Phi Phi.

“Ý của cô là gì?” An Từ Thành nghĩ một lát, không hiểu điều cô nói.

“Ý gì thì trong lòng anh tự biết!” Hàn Gia Lệ ngang ngược không thềm nhìn hắn.

Vừa nhìn thấy thế, Bạch Phi Phi vội chạy đến bên cạnh An Từ Thành, đưa tay nắm chặt lấy tay hắn, vẻ đáng thương nhìn hắn: “Anh Từ Thành, chúng ta đi thôi, em bé trong bụng em không thể nghe thấy lời nói không dễ nghe như thế, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của nó.....” Nói xong, cúi đầu giả bộ xoa xoa bụng mình.

Khoảnh khắc đó, Hàn Gia Lệ thật sự hiểu cái gì gọi là tuyệt vọng, cô cười khẩy mấy tiếng, nhìn bụng hơi nhô lên của Bạch Phi Phi, lập tức hiểu ra gì đó.....

Thì ra..... Bạch Phi Phi cũng mang thai rồi.....

Hơn nữa còn sớm hơn cô.

Cô ta bây giờ là vợ của An Từ Thành, cô ta cũng giống cô, mang thai đứa con của An Từ Thành.

Thế thì, đứa bé trong bụng cô chẳng là gì rồi.

Cô đau đớn nhìn hai người họ, quay người định rời đi.

An Từ Thành cuống cuống đẩy Bạch Phi Phi ra, bước lên trên kéo cô lại.

“Hàn Gia Lệ, ý cô vừa nói là gì, cô nói rõ cho tôi.” Hắn nghi ngờ nhìn cô, nghe lời cô nói, dường như giữa hai bọn họ có gì đó hiểu lầm.

Hàn Gia Lệ hất tay hắn ra: “Không cần đâu, tôi và anh chẳng có gì để nói, sau này tôi không muốn gặp lại anh nữa, xin nhờ anh, để cho tôi một con đường sống!” Cô nhìn hắn từng lời từng chữ nói, giống như đang cửa vào tim hắn.

Sau đó hắn nhìn cô đang vùng vẫy muốn đi.

Hắn cúi đầu cau mày nghĩ lời cô nói.

Cái gì gọi là tha cho cô một con đường sống chứ?

Bạch Phi Phi vừa nhìn thấy bộ dạng hắn đang không để ý, vội bước lên trước ôm lấy lưng hắn: “Anh Từ Thành, em mệt quá, anh đưa em về đi.”

An Từ Thành làm gì còn tâm trạng mà để ý cô ta, thờ dài một tiếng, hướng ra ngoài cửa gọi, “Mã Phi, cậu lập tức đưa Phi Phi về nhà.”

Bạch Phi Phi nghe xong càng ôm An Từ Thành chặt hơn: “Anh Từ Thành, em không muốn, em muốn anh đích thân đưa em về cơ.”

An Từ Thành quay người, muốn đẩy người phụ nữ này ra, nhưng cô ta càng ôm chặt, đẩy thế nào cũng không ra.

“Em buông anh ra! Không muốn anh cau giận thì tốt nhất tránh xa một chút!” An Từ Thành cuối cùng nhịn không nổi, quay người bực tức nói với cô ta.

Chưa bao giờ nhìn thấy hắn cau giận như thế, Bạch Phi Phi bị dọa cho giật nảy mình, hai tay buông hắn ra. Ngoan ngoãn đứng sang một bên.

“Phu nhân, chúng ta đi thôi.” Mã Phi đứng bên cạnh kính cẩn nói với Bạch Phi Phi.

Nhìn sắc mặt của An Từ Thành, Bạch Phi Phi không nói gì nữa, mắt hướng đi cùng Mã Phi quay về Vĩnh Tiên Thủy.

.....

Mỹ, trang viên Mễ Nhĩ Na.

Thần sắc lão An cau có ngồi trong phòng tổng tài, trong lòng bất an như có nước nóng trào lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Cho anh một cơ hội

Thần sắc lão An cau có ngồi trong phòng tổng tài, trong lòng bất an như có nước nóng trào lên trong lòng.

Lúc này, Dương Trung hoảng loạn đẩy cửa đi vào, run rẩy, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

“Lão gia, tất cả ngân hàng ở Mỹ bên này đều từ chối trả tiền cho trang viên của chúng ta, từ sau khi quay về Mỹ là xảy ra chuyện này, tiền vận hành trong trang viên xảy ra vấn đề nghiêm trọng, nếu như tiếp tục như thế, sẽ không tồn tại được nữa.”

Vừa nghe thấy những lời này, lão An nắm chặt giấy trong tay, bất giác lùi về sau mấy bước: “Cái gì? Tại sao lại như thế? Thế còn ngân hàng nước ngoài thì sao?”

Dương Trung nhìn lão ta, cũng bất lực lắc lắc đầu: “Nước ngoài cũng thế, không cho chúng ta vay, hoặc là sẽ cho vay lãi suất cao, lão gia, lãi suất cao đó đừng vay, sẽ hút cạn chúng ta, hơn nữa nhiều ngân hàng như thế dường như chỉ trong một đêm thông đồng với nhau, muốn phá sập trang viên của chúng ta.”

Lão An kinh ngạc nhìn Dương Trung, vẻ mặt không dám tin: “Dương Trung, cậu mau nghĩ cách, tôi khổ tâm kinh doanh trang viên Mễ Nhĩ Na nửa đời người không thể đổ sập như thế được, đó là mạng sống của tôi.....”

Lão An nắm chặt hai tay lại, cảnh tượng mấy chục năm năm về trước lại hiện ra trước mắt, trang viên này là người phụ nữ mà ông yêu nhất, Mễ Na trước khi chết đã cùng ông ta tự tay sáng lập lên, trước khi chết bà dặn dò ông ta phải chăm sóc tốt đứa con của bọn họ và khu trang viên này, nhưng, ông ta không làm tròn bổn phận chăm sóc tốt cho đứa con của họ, đứa trẻ 15 năm về trước đã chết rồi, bây giờ tâm niệm duy nhất của ông ta chính là trang viên Mễ Nhĩ Na.

Dương Trung nhìn ông ta lắc lắc đầu: “Xin lỗi, lão gia, tôi đã cố hết sức rồi.”

Lão An nắm chặt cây gậy chống, trên mặt cau có nhăn nhó đáng sợ: “An Từ Thành...” Ông ta không thể ngờ được, 15 năm trước, sau khi con trai của ông ta và Mễ Na chết, ông ta từ Mỹ chạy về một tên nghiệt chủng không có bố mẹ, vậy mà bây giờ lại tự tay phá sập trang viên của ông ta,

An Từ Thành, xem ra tao thật sự xem thường mày rồi, An Từ Thành, rốt cuộc mày còn định giờ trò gì nữa?

Cuối cùng, trang viên Mễ Nhĩ Na vẫn không trụ nổi được mấy ngày, tiền cung ứng liên tiếp bị đứt quãng, vận hành kinh doanh rơi vào trạng thái ngưng trệ, lại mấy ngày trôi qua, lại nghe thấy tin tức trang viên Mễ Nhĩ Na bị Phi Thị mua lại.

Cuối cùng, tất cả mộng tưởng đều tan vỡ.....

Lão An chống gậy đứng trước cổng trang viên lạnh lùng nhìn tất cả: “Xin lỗi Mễ Na, anh thật sự vô dụng, không chăm sóc tốt con của chúng ta, cuối cùng, làm mất trang viên của em rồi, em đợi anh, sẽ rất nhanh thôi anh sẽ xuống với em”

Dương Trung lập tức lên trên: “Lão gia, bây giờ nên làm thế nào?”

Lão An nắm chặt hai tay lại, biểu cảm dữ tợn trên mặt khiến người ta phát sợ: “Chúng ta về nước, tìm tên súc sinh đó báo thù, vì trang viên của ta mà báo thù!”

Chỉ cần báo thù, là ông ta có thể đi đến nơi có Mễ Na và con trai của bọn họ rồi, rất nhanh, bọn họ có thể đoàn tụ rồi.

.....

Quay lại căn phòng thuê trọ, Hàn Gia Lệ không kiềm chế được khóc òa lên.

Vốn dĩ muốn lấy đứa con ra làm công cụ, nhưng sau khi biết Bạch Phi Phi mang thai cô lại muốn bỏ đứa con này đi, nhưng bây giờ, mới chỉ có mấy ngày, dường như đã có tình cảm với đứa con trong bụng vậy, cô không muốn mất đi đứa con này.

Hoặc là, cô có thể sinh đứa con ra, sau đó tự mình nuôi dưỡng nó trưởng thành, không ai biết nó là con của An Từ Thành, cô muốn chôn vùi mãi mãi bí mật này.

Nghĩ đến đây, cô nhẹ nhàng xoa bụng mình, tình mẫu tử thôi thúc cô giữ lại đứa bé này.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hàn Gia Lệ giờ tay quệt nước mắt, đứng dậy xuống giường, nghi ngờ không biết là ai.

Mở cửa ra nhìn, là Tiêu Dật Nhiên.

“Muộn thế này rồi, có việc gì không?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt phờ phạc.

Tiêu Dật Nhiên vừa nhìn đã thấy còn dấu vết nước mắt trên mặt cô, vội bước lên trên đưa tay vuốt má lạnh băng của cô: “Sao thế? Tại sao lại khóc thế?”

Hàn Gia Lệ cuống quýt né bàn tay của anh, nghiêng đầu thần sắc hoảng loạn nói: “Không sao, mắt có cát bay vào.” Nói xong, quay người chạy vào trong bếp rót cho Tiêu Dật Nhiên cốc nước.

Tiêu Dật Nhiên ngồi xuống trong phòng khách, cầm cốc nước nhìn xung quanh: “Mấy ngày trước luôn bận, cho nên không có thời gian đến thăm, nhìn bên trong, Mễ Lam giúp cô sắp xếp không đến nỗi nào nhỉ, nếu như cô sống không quen, tôi lại bảo người giúp cô tìm một căn phòng tốt hơn!” Anh lại nhìn xung quanh lần nữa, đột nhiên ánh mắt chú ý đến tờ giấy trên bàn.

Anh nghi ngờ cau mày cầm tờ giấy trên bàn lên xem

Đây là.....

Hàn Gia Lệ vừa thấy thế đã hoảng loạn giật lại tờ giấy trong tay anh: “này, ai cho phép anh xem đồ của người ta chứ.”

Tiêu Dật Nhiên cắn môi nghĩ về nội dung trên tờ giấy, sau đó xúc động đứng bật dậy từ trên ghế sofa, nhìn cô cau mày nói: “Cô mang thai rồi?”

Hàn Gia Lệ ra sức xé nát tờ giấy trong tay thành mảnh vụn, sau đó ném vào trong thùng rác: “Anh đừng nói nữa, tôi thật sự không biết nên làm thế nào mới được, tôi mang thai đứa con của anh ta.....” cô nhìn anh về mặt đầy bất lực.

Tiêu Dật Nhiên khoanh khắc đó đứng dậy ấn cô ngồi xuống sofa, sau đó quỳ xuống trước mặt cô, nắm chặt hai tay cô vào trong tay anh, nhẹ nhàng nói với cô: “Em sinh ra đi, anh sẽ chăm sóc cho hai người.”

Vừa nghe thấy lời anh nói, Hàn Gia Lệ như bị điện giật, rút tay từ trong tay anh lại: “Tiêu Dật Nhiên, đừng đùa nữa, chẳng buồn cười chút nào.”

Anh bình tĩnh nhìn cô, kéo tay cô lại, trong mắt đầy vẻ kiên định: “Hàn Gia Lệ, em nghe cho rõ, anh không đùa, anh là nói thật, anh thích em, cũng thích sinh linh bé nhỏ trong bụng em, cho nên, cho anh cơ hội nhé, anh sẽ chăm sóc cho hai người.” Anh chân thành nhìn cô, từng lời từng chữ nói ra.

Hàn Gia Lệ hoảng loạn rút tay lại, có thứ gì đó trong mắt cô mà anh nhìn không hiểu.

“Anh.....không thể được.” Cơ thể cô ngồi đối diện với anh, ánh mắt hoảng loạn bị anh bắt thóp: “Tôi chỉ là một người phụ nữ trong bụng mang theo đứa con của người khác, tôi không xứng với anh. Bên cạnh anh nên là người con gái cao quý như Mễ Lam.”

Tiêu Dật Nhiên đứng dậy nhìn bóng cô, nhẹ ôm lấy: “Em biết, anh đối với Mễ Lam không phải tình cảm nam nữ, anh đã nói anh sẽ không để ý những điều đó, anh nói em xứng thì em nhất định xứng.” giọng nói của anh hết sức kiên định.

Hàn Gia Lệ ra sức lắc đầu, vùng vẫy trong lòng anh: “Tiêu Dật Nhiên anh điên rồi? đó không phải là con của anh!”

Tiêu Dật Nhiên nhún nhún vai với cô: “Chỉ cần em đồng ý, chúng sẽ có thể có con của chúng ta, anh sẽ đối với đứa bé như con đẻ của mình, mong em hãy tin anh.” Anh thành khẩn nhìn cô.

Hàn Gia Lệ vẫn không đón nhận, xua xua tay với anh: “Anh đừng nói nữa, tôi bây giờ không muốn nói chuyện này, hơn nữa, giữa chúng ta thật sự không thể được, tôi đối với anh, chỉ là cảm kích mà thôi, không có tình cảm gì khác.”

Tiêu Dật Nhiên ngẩng đầu nhìn vào hai mắt bất an của cô: “Gia Lệ, dù cho là như thế, nhưng ít nhất em cũng cho anh một cơ hội, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Va phải tình địch

Hàn Gia Lệ quay người, lưng đối diện với anh: “Xin anh, đừng nói nữa, tôi bây giờ không có tâm trạng nói đến chuyện này.”

“Được rồi.” Tiêu Dật Nhiên thờ dãi, đứng dậy từ ghế sofa: “Anh sẽ luôn đợi em, sẽ đứng ở vị trí khi em quay đầu lại là nhìn thấy. Không còn sớm nữa,

em cũng nghỉ ngơi sớm đi, nhân tiện nghĩ lại lời anh nói.” Sau đó vuốt ve mái tóc dài của cô, quay người đi ra ngoài cửa.

Ai biết khoảnh khắc khi anh mở cửa, lại nhìn thấy An Từ Thành đang đứng ở cửa định ấn chuông.

Cửa vừa mở ra, bầu không khí như ngưng đọng lại ở cửa. Hai người đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau đối đầu.

“ Là cậu!” Tiêu Dật Nhiên nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa lạnh lùng nheo mắt lại, hắn ta chính là bố của đứa trẻ.

An Từ Thành nhìn Tiêu Dật Nhiên vừa ở trong phòng định bước ra ngoài, rồi lại nhìn Hàn Gia Lệ đang mặc váy ngủ đứng bên trong phòng, lửa trong lòng như đang bốc lên ngọn nộ.

Hàn Gia Lệ đứng ở trong phòng, sững sờ nhìn hắn, giữ chặt tay trên bụng mình.....

An Từ Thành bước lên trên, bực tức túm lấy cổ áo của Tiêu Dật Nhiên, giờ tay đâm vào mặt Tiêu Dật Nhiên: “ Khốn nạn! Tại sao mày lại ở đây?”

Tiêu Dật Nhiên chịu đau ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn bàn tay phải vừa lau máu ở khóe miệng mình: “ tại sao.....tôi lại không thể ở đây chứ?” Tiêu Dật Nhiên ngẩng đầu, nhìn hắn mặt đầy vẻ khiêu khích.

Câu nói này càng kích giận An Từ Thành, hấn cứ nghĩ đến tên đàn ông này ở cùng trong phòng với Hàn Gia Lệ là lại có cảm giác muốn giết anh ta ngay lập tức, hấn lao lên đè anh xuống đất, giờ tay đánh vào mặt anh.

“ Dừng tay!” Hàn Gia Lệ nhìn hai người bọn họ đánh nhau, chạy như bay lên trước, lấy cơ thể mình ngăn giữa hai người bọn họ: “ An Từ Thành, anh dựa vào cái gì mà đánh người? Anh đến đây làm gì? Chỗ tôi không chào đón anh, anh rút đi cho tôi.....cút.....” Cô giờ ngón tay phải chỉ ra ngoài cổng, nhìn An Từ Thành phát câu nói ra mấy câu.

An Từ Thành cuối cùng cũng dừng tay lại, từ từ đứng lên, nhìn Hàn Gia Lệ, con người gần như sắp bắn ra tia lửa vậy.

“ Bốp.....” Giây sau đó, hấn giờ tay cho Hàn Gia Lệ một cái bạt tai: “ Hàn Gia Lệ, cô là đồ không biết xấu hổ? Nhanh như thế mà đã lên giường với tên đàn ông khác rồi? Nhanh như thế đã vội lên giường với người khác rồi? Con đàn bà như cô tại sao lại dễ tiện thể chứ?”

Lời nói của hấn, cũng khiến lòng tự trọng của Hàn Gia Lệ bị kích động, cô ngẩng đầu trong mắt đầy mạch máu đỏ vằn lên, căm giận nhìn hấn: “ Đúng, tôi là con đàn bà dễ tiện, tôi lên giường với anh ấy đấy, có liên quan gì đến anh không? Việc của tôi không cần anh phải quản? Anh đến đây làm gì? Anh rút ngay lập tức cho tôi.....cút.....tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.....anh rút đi cho tôi.....” Cô giờ tay chỉ ra ngoài cửa, dường như phát điên mà gào lên với hấn, tâm trạng tan nát.

An Từ Thành liếc nhìn cô lần cuối, không nói câu gì, lửa giận bùng lên trong mắt, nhanh chóng rời đi.

Nhìn hấn sau khi rời đi, Hàn Gia Lệ suy sụp ngồi bệt xuống đất, nước mắt đã ầng ậng đầy trong khoang mắt, lúc này như quá đầy mà tuôn ào xuống.

“ A.....tại sao? Tại sao?”

Cô đau khổ mà gào khóc trong phòng, sự tàn nhẫn tuyệt tình của anh ta khiến cô bị tổn thương càng ngày càng sâu.

Nhìn đáng vẻ gần như tuyệt vọng của cô, tim Tiêu Dật Nhiên cũng dao động.

Anh cẩn thận kéo cô từ dưới đất lên, ôm chặt vào lòng, lau nước mắt trên mặt cho cô, “ Dừng khóc nữa, không đáng để em vì hấn khóc, quên hấn đi.”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu mắt đỏ hoe nhìn anh, bất lực nói với anh: “ Làm thế nào để quên? Anh nói cho tôi biết làm thế nào để quên? Trong bụng tôi có đứa con của anh ta.”

.....

Người đi lại trên đường trong thành phố A, ánh đèn đầy màu sắc của đêm tối, hiện rõ người có chút mơ hồ.

Chiếc rolls-royce của An Từ Thành chạy như bay trên đường, chỉ trong vài phút ngắn hấn đã đâm liên tiếp vào ba chiếc xe, hoàn toàn vô thức không thấy sự tồn tại của đèn đỏ, lái xe điên cuồng trong thành phố, tiếng còi hú của xe cảnh sát đuổi theo đằng sau.

Điều thuốc trong tay của An Từ Thành hết điều này đến điều khác, hút đến điều thuốc cuối cùng trong bao bọc vội ném vỏ bao ra ngoài cửa sổ.

Nhìn qua kính chiếu hậu của xe và đằng sau một dãy xe cảnh sát không ngừng hú còi đuổi theo, đâm vào chân phanh, tiếng phanh gấp khiến chiếc xe dừng lại bên đường.

Vừa nhìn thấy mục tiêu đã dừng lại, toàn bộ những chiếc xe cảnh sát đằng sau và ba chiếc xe bị đâm vây lấy.

“ Mẹ kiếp, lái rolls-royce giỏi đấy?” Chủ nhân của chiếc Volvo màu bạc bị đâm bước lên trước gõ vào cửa kính xe nói một câu.

“ Đồ điên, lái xe nhanh như thế, muốn đầu thai à?”

“Đúng là điên rồi, xe của tôi bị anh đâm rồi, mau đền tiền cho tôi.” Một đám người vây quanh lấy chiếc rolls- royce, chỉ vào người đàn ông ngồi trong xe.

Cảnh sát ở phía sau rất nhanh đã vây quanh lấy, viên cảnh sát dẫn đầu gõ gõ vào cửa kính xe: “Tiểu tử cậu có biết lái xe không đấy? Muốn tịch thu bằng lái xe phải không?”

An Từ Thành lạnh lùng liếc ra bên ngoài xe, khuôn mặt hoàn hảo như tượng khắc vẻ không vui nhìn những người ở trước mắt, mở cửa xe, kéo lại bộ vest phẳng phiu, tao nhã bước xuống xe.

Đúng lúc này, Mã Phi lái Bentley cấp tốc đến hiện trường.

“Thành Gia, cậu không sao chứ?” Mã Phi nhanh chóng rẽ đám đông ra, nhìn cảnh sát trước mắt.

Mấy viên cảnh sát ở hiện trường, lập tức mắt sáng bừng lên, thời gian trước An Từ Thành vì vụ mua bán dâm mà rất hot trên mạng, cho nên người biết lên mạng đều biết hắn là ai.

Hơn nữa sau khi hắn bước chân ra khỏi đồn cảnh sát thành phố A, ngay sau đó đồn cảnh sát bị nổ, đương nhiên hắn trở thành kẻ khả nghi lớn nhất, nhưng không tìm ra chứng cứ, bọn họ cũng không dám làm gì hắn.

Viên cảnh sát Phí Vũ dẫn đầu liếc nhìn người đàn ông trước mắt mà toát mồ hôi lạnh, tại sao lúc nào cũng gặp phải những ca bông tay thế này chứ? Thật không may, chẳng may An Từ Thành người ta không vui, lại kích nổ đồn cảnh sát thành phố A tiếp nữa thì làm thế nào, chuyện này không thể đùa được.

“Thì ra là An tổng tài, thật là vinh hạnh.” Phí Vũ xúc động, mỉm cười bước lên trước bắt tay với An Từ Thành, vội lấy bao thuốc ra mời.

An Từ Thành bực bội đón lấy điều thuốc của ông ta, từ tốn châm lửa: “Cảnh sát Phí, tôi lái xe trên đường, ông có cần phải tốn sức đuổi theo tôi trên đường như thế không?”

Phí Vũ vội vàng cười trừ: “An tổng tài, nếu như chúng tôi biết sớm đó là anh, làm sao dám đuổi theo chứ.”

Hắn điềm nhiên như không liếc nhìn Phí Vũ, rồi nhả ra một hơi khói: “Thế thì được, bây giờ không sao rồi? Lui về hết đi.”

Phí Vũ hiện rõ có chút bối rối, dù sao bao nhiêu người đều tận mắt nhìn thấy hắn vi phạm pháp luật như thế, lại để hắn đi mất, rất khó thuyết phục dân chúng, thế là cười trừ lại gần hắn: “An tổng tài, xin giúp một chút, phiền anh sai thuộc hạ đến đồn làm thủ tục một chút, nếu không tôi cũng khó hoàn thành nhiệm vụ.”

An Từ Thành liếc nhìn ông ta cười khẩy mấy tiếng, sau đó quay người vỗ vỗ vai bả vai Mã Phi: “Mã Phi, cậu đi theo đồn trưởng Phí về đồn một chuyến nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Quán bar

Mã Phi gạt đầu với hắn, lúc này trong lòng Phí Vũ thấy yên tâm hơn, nhìn An Từ Thành đầy cảm kích.

Vừa nhìn thái độ của viên cảnh sát Phí, ba chủ nhân của ba chiếc xe bị đâm biết người đàn ông trước mắt không phải dạng vừa, đành chịu nhận bản thân đen đủi, không nói câu gì, tự ý thức được mà tản đi.

An Từ Thành ngồi vào trong xe, khởi động xe, trong khoảnh khắc đã mất hút phía đường xa.

.....

Câu lạc bộ ăn chơi cao sang của thành phố A.

Ánh đèn lấp lánh nhảy liên tục, tiếng nhạc chất chứa bên tai.

An Từ Thành ngồi trong góc ở đại sảnh tầng một, đón lấy rượu mà phục vụ mang đến, rót đầy một ly, ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của Hàn Gia Lệ và Tiêu Dật Nhiên, lại tiếp tục hiện lên hình ảnh cảnh tượng trên giường của bọn họ.

“Đáng ghét!” Hắn cắn giận chửi rủa một tiếng, tiện tay ném ly rượu vỡ tan trên đất, nỗi căm giận trong lòng càng lúc càng sôi sục.

Mấy phút sau, một người đàn ông mặt mũi sáng sủa ôm một người phụ nữ váy áo hở hang ngồi xuống bên cạnh hắn.

Bùi Hạo Hiền hôm nay ăn mặc thoải mái, một chiếc quần bò, bên trên mặc chiếc áo somi màu trắng body, toát lên cơ thể khỏe khoắn của anh ta.

Quay người nhìn An Từ Thành rồi châm một điếu thuốc: “Hôm nay sao lại có hứng thú thế, tìm mình uống rượu?” Anh ta vừa nói vừa kéo người phụ nữ trong lòng ngồi lên đùi mình.

An Từ Thành không để ý anh ta, nâng ly rượu lên uống một hơi hết: “Cậu chỉ cần phụ trách uống rượu với mình là được.”

Hai tay của Bùi Hạo Hiền mân mê phần hông của người phụ nữ đó, há miệng nhả ra làn khói thuốc vào bầu ngực đầy đặn của người phụ nữ: “Chúng ta đi lên tầng hai phòng đơn chơi đi, gần đây trong quán bar lại có mấy em gái xinh đẹp mới đến, còn chưa được chơi, lần này phải đổi khẩu vị mới được.”

Bùi Hạo Hiền vừa nói, vừa kéo An Từ Thành từ ghế sofa dậy, quay người đi lên tầng hai.

An Từ Thành không nói gì, trầm mặc hút điếu thuốc trong tay, ánh mắt sắc lạnh như Diêm Vương dưới địa ngục, không ai dám lại gần.

Ba người vừa ngồi xuống trong phòng VIP, người phụ trách Na Thư của quán bar dẫn theo năm sáu người đẹp đẩy cửa đi vào.

Các người đẹp chỉ khoảng trên dưới 20 tuổi, ăn mặc hở hang, là lướt lăng lơ.

Na Thư kéo người con gái đứng đằng sau lên trước, cười trừ với hai người: “Thành Gia, Hiền Gia, lâu rồi không đến, em nhớ các anh chết đi được.”

Bùi Hạo Hiền chẳng thèm quan tâm liếc nhìn cô ta một cái, lạnh lùng chế giễu nói: “Na Thư, cô nhớ tiền trong túi quần chúng tôi phải không?”

“Aiya, Hiền Gia thật biết đùa, đúng rồi, giới thiệu với hai người, mấy cô gái này đều là những người mấy ngày trước mới đến chỗ chúng tôi, mỗi em đều còn trinh tiết, tôi biết Hiền Gia chắc chắn sẽ thích, cho nên toàn bộ giữ lại cho anh đấy.” Na Thư vừa cười vừa đưa tay vỗ vỗ trước ngực Bùi Hạo Hiền, tên đàn ông cao cấp này, nếu như là mười năm trước, cô ta đã tự mình lên trước rồi.

Nói xong, Na Thư quay người nghiêm túc nhìn mấy cô gái đằng sau: “Chắc chắn hai ngài đây, các cô đã nghe qua rồi chứ? Cẩn thận mà hầu hạ, sau này có lên chức thì đừng có quên Na Thư của các cô đấy.” Nói xong, biểu thị ý với mấy cô gái đó, rồi quay người đẩy cửa ra ngoài.

Tiếng tâm của An Từ Thành trên mạng không kém gì mình tỉnh tâm cỡ, năm cô gái đã nhận ra An Từ Thành từ lâu rồi, nhìn dáng vẻ đẹp trai không gì bằng của hắn khiến trong lòng mấy cô khắp khỏi mừng thầm, người đàn ông này là viên kim cương đơn thân mà bất cứ cô gái nào cũng muốn được gả cho, đêm nay đúng là vận may, vậy mà lại có thể gặp được.

An Từ Thành ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn năm cô gái trước mặt, sau đó ánh mắt dừng lại trên người con gái đứng ở giữa.

Hắn nheo mắt lại nhìn, hút điếu thuốc đang cầm trong tay.

Người con gái đó có mái tóc dài xoắn nhẹ, thân hình cao ráo mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc chiếc váy ngắn để lộ ra đôi chân dài miên man đầy gợi cảm.....

An Từ Thành nhìn có chút thất thần, người con gái này....dù cho trang điểm nhưng vẫn có nét giống Hàn Gia Lệ một cách kỳ lạ.

Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười gian xảo, ném điếu thuốc trong tay đi, đưa ngón trỏ móc móc chỉ người con gái đứng ở giữa đó.

“Lại đây!”

“Em sao?” người con gái đó không dám tin vội nhìn hắn, vẻ mặt có chút được chiều chuộng mà lo sợ.

Vừa nhìn đã biết là mất cơ hội, biểu cảm trên mặt của bốn người con gái khác xì xuống tiu nghỉu, ngưỡng mộ người con gái đứng giữa.

“Lại đây!” An Từ Thành nhìn cô ta rồi lại gọi lần nữa.

“Ồ.....” Người con gái đó kiềm nén sung sướng hân hoan trong lòng, nhanh chân bước đến bên cạnh An Từ Thành.

Bùi Hạo Hiền liếc ánh mắt nghi ngờ về phía An Từ Thành, hôm nay là ngày gì thế không biết? Hành động của An Từ Thành rất đáng ngờ, trước đây đến quán bar chỉ có mình anh ta chơi bạt mạng, An Từ Thành đến cũng chỉ ngồi một bên uống rượu giải sầu, nhưng đêm nay.....nhìn bộ dạng thẳng cha này thật sự thông suốt rồi.

Bùi Hạo Hiền quay đầu tiếp tục nhìn bốn người con gái còn lại, vẫy vẫy tay với bọn họ: “Các em qua đây, đêm nay, anh sẽ bao toàn bộ các em”

Bốn người con gái đó mặc dù có chút thất vọng, nhưng nhìn vẻ đẹp trai của Bùi Hạo Hiền, vẫn cười bước đến ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Thành Gia.....” Người con gái đó liếc nhìn hắn, có chút hồi hộp, cúi người ngồi xuống bên cạnh hắn.

An Từ Thành đưa tay kéo cô ta từ trên ghế sofa dậy, để cô ta ngồi ngang trên đùi mình, đưa tay nheo mắt vuốt ve má cô ta: “Tên là gì?”

Người con gái ngồi trên đùi hắn, cúi đầu dịu dàng nói: “Em tên là Diệp Lăng Vi.”

Dáng vẻ nhỏ nhắn của cô ta càng khiến hấn đến Hàn Gia Lệ, bàn tay của hấn vuốt ve trên mặt cô ta, từ từ trượt xuống dưới.

Diệp Lăng Vi không nói gì, cúi đầu không nhìn hấn, mặt tay hấn mon trón trên người cô, tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

Cơ thể hấn nóng bừng, lật người ép người con gái trong lòng xuống ghế sofa, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ của cô ta, hai tay kéo quai của chiếc áo hai dây xuống, nhìn bầu ngực mềm mại của cô ta.

Bùi Hạo Hiên ôm người con gái trong lòng, ngạc nhiên nhìn cảnh diễn trước mắt, An Từ Thành đứng thật chuyển tính rồi, ở trong phòng đơn diễn cảnh nóng bỏng thế này.

Nhiệt độ trong phòng như tăng lên, Bùi Hạo Hiên không thêm để ý người con gái bên cạnh, chỉ sững sờ nhìn An Từ Thành và Diệp Lăng Vi hôn nhau nóng bỏng trên ghế sofa, nhưng khi anh ta nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Lăng Vi, anh ta khẽ cau mày.

Trong khoảnh khắc hiểu ra gì đó, khuôn mặt này.....có nhiều nét giống với Hàn Gia Lệ!

Anh ta cười khẩy mấy tiếng, A.....thì ra.....vẫn là trứng độc của người phụ nữ đó.

An Từ Thành đột nhiên buông người con gái trong lòng ra, đứng dậy kéo cô ta lên, quay người nói với Bùi Hạo Hiên: “Cậu chơi đi, mình về trước đây.” Nói xong, quay người kéo Diệp Lăng Vi đi ra khỏi phòng.

Bùi Hạo Hiên ngạc nhiên, thằng cha này muốn đưa người con gái này về nhà sao?

Trong đầu anh ta hiện lên cảnh tượng An Từ Thành dẫn gái đến trước mặt Bạch Phi Phi mà diễn cảnh nồng nhiệt, hừ! Nhất định sẽ rất hay đây! Nghĩ đến đây, anh ta cười một cách sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Khiến cô ta bại trận

“Này, An Từ Thành, đợi mình chút, mình cũng quay về.” Anh ta vội vàng gọi với theo, đẩy người con gái bên cạnh ra, đứng dậy nhanh chóng đi theo.

Ai mà biết mấy người con gái đằng sau không can tâm mà kéo lấy Bùi Hạo Hiên.

“Ai ya, Hiên Gia, người ta muốn theo anh về nhà mà.”

“Hiên Gia, em cũng muốn theo anh về, anh đưa em về đi....” Người con gái ra sức kéo tay Bùi Hạo Hiên, nháy nháy mắt với anh ta.

Nhưng bây giờ Bùi Hạo Hiên chẳng có chút hứng thú nào mà làm chuyện đó.

Anh ta cuống cuống hét bọn họ ra, gài mấy nụ hôn gió về phía sau, cười hết sức mê người.

“Các em gái ngoan, hôm nay đến đây thôi nhé, ngày mai Hiên Gia lại đến thăm các em.”

Lời nói còn chưa dứt, anh ta đã mất hút ngoài cửa.

Sau khi ra cửa, An Từ Thành đẩy Diệp Lăng Vi vào ghế sau, đang định lái xe đi, Bùi Hạo Hiên đột nhiên kéo ghế cửa phụ, nhảy vào trong xe.

Vừa lên xe là thờ hồn hên.

“Tên đàn ông như cậu tàn nhẫn quá đấy? Để mình ở lại đó một mình.” Anh ta vừa thờ dốc vừa nói về trách An Từ Thành.

“Cậu không phải cũng có xe sao?” An Từ Thành lái xe, không vui liếc mắt nhìn Bùi Hạo Hiên.

Bùi Hạo Hiên nhún nhún vai: “Không cần! Chiếc xe ghê đó của mình ngồi làm sao thoải mái bằng chiếc Rolls-Royce của cậu chứ.”

Anh ta nhìn hấn cười khẩy mấy tiếng, sau đó tiếp tục nói: “Chiếc xe này cậu thích? Tặng cậu đấy.”

Bùi Hạo Hiên tròn mắt ngạc nhiên, sau đó cố giữ vẻ điềm tĩnh phẩy phẩy tay với hấn: “Nể cậu thành khẩn chân thành tặng mình như thế, mình miễn cưỡng nhận vậy.”

Diệp Lăng Vi yên lặng ngồi ở ghế sau, nhìn An Từ Thành vừa mở mồm đã tặng xe ngay khiến trong lòng cô ta càng thêm kích động, không ngờ nha đầu

nghèo như cô ta chạy đến quán bar làm gái điểm, lại có thể gặp được An Từ Thành, người mà khiến bao phụ nữ phát điên phát cuồng.

Nói thật, cô ta cũng được coi là một fan hâm mộ của An Từ Thành, từ lúc nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai trên máy tính đó, cô ta đã thích hắn rồi.

Cô ta không dám tin vào mắt mình, ra sức cầu vào cánh tay mình một cái, ngay lập tức cảm giác đau chuyển đến mới mách bảo cô ta rằng đó không phải là nằm mơ.

Trong xe yên tĩnh một lúc, An Từ Thành lái chiếc xe chạy như bay trên đường cao tốc.

Bùi Hạo Hiền quay đầu nhìn Diệp Lăng Vi ngồi ở ghế sau, cố tình chế giễu nói: “Thành Gia, cậu không cảm thấy cô ấy rất giống một người sao?”

“Chẳng giống chút nào!” An Từ Thành lạnh lùng liếc mắt, biết anh ta có ý ám chỉ, cố tình lạnh lùng phủ nhận.

“Thật sao?” Khóe miệng Bùi Hạo Hiền nhếch lên, người đàn ông này từ lúc nào trở thành nghĩ một đằng nói một nẻo vậy?

.....

Rolls-Royce dừng ở trong sân của biệt thự Vịnh Tiên Thủy.

Thím Trần vẫn đang ở trong bếp thu dọn đồ đạc, nhìn Thành Gia kéo về người con gái lạ hoắc khiến bà cau mày tò mò.

An Từ Thành không nói câu gì, kéo Diệp Lăng Vi đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

Bùi Hạo Hiền hứng thú đi theo sau, nhìn An Từ Thành dẫn người con gái đó đi nhanh về phòng ngủ của hắn.

Nhìn cánh cửa đó được đóng lại, hắn cười đen tối, quay người ngồi xuống ghế ngoài phòng khách, sau đó mở tivi ra xem.

Vừa vào phòng, về ngay ngưỡng trước đây của Diệp Lăng Vi hoàn toàn biến mất, cô ta tự bảo mình, đêm nay nhất định phải tranh thủ chiếm được trái tim An Từ Thành, vận may tốt không chừng cô ta còn có thể trở thành vợ của hắn.

Đây là ước mơ của biết bao người con gái, chỉ có một cơ hội lần này, cô ta phải nắm chặt lấy.

“Thành Gia.....” Cô ta cong đôi môi đỏ nhìn người đàn ông trước mặt, cơ thể mềm mại như con rắn nước trườn lên trên, vừa ôm lấy hắn, vừa bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người mình.

Bộ quần áo thiếu phải rất nhanh đã được cô ta cởi sạch trên người, hai bầu ngực tròn trĩnh đầy đặn của cô ta áp sát lên người của An Từ Thành.

An Từ Thành nhìn cơ thể trần truồng trước mặt mà nóng bừng người, cơ thể này.....cực kỳ giống Hàn Gia Lệ.....

Hắn đưa tay ôm lấy cô ta, đẩy cô ta nằm lên trên mặt bàn gỗ từ đàn, cơ thể cường tráng đè lên trên.

“Uh.....Thành Gia.....” Cô ta mơ hồ rên rỉ nhìn An Từ Thành, cánh tay mảnh mai ôm chặt lấy cổ hắn.

An Từ Thành không nói gì, dưới tác dụng của rượu, trong đầu có chút mơ hồ, hơi thở hắn trở nên gấp gáp, đưa tay tách hai chân của Diệp Lăng Vi ra, nhìn vùng cấm địa phía dưới của cô ta, hai ngón tay hắn cho vào trong.

“A.....Thành Gia.....đừng.....” Diệp Lăng Vi ôm chặt lấy cánh tay hắn, cơ thể uốn éo.

Ngón tay của An Từ Thành trong cơ thể cô ta vướng phải một tấm ngăn cách, người con gái này vẫn còn trinh tiết.....Mắt hắn sụp xuống có chút lạc lõng, trong đầu tỉnh táo hơn rất nhiều, không phải cảm giác này.....người con gái này.....không phải Hàn Gia Lệ.

Ngón tay hắn rút ra trong người cô ta, hắn lật người nằm xuống chiếc bàn gỗ từ đàn quý giá, thở dài một hơi, trong khoảnh khắc chẳng còn hứng thú với người con gái trần trụi trước mặt nữa rồi.

“Thành Gia, sao thế?” Diệp Lăng Vi không hiểu phản ứng của hắn, nhìn bóng sáng hắn, nhẹ nhàng ôm lấy.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng đột nhiên bị người đập ra, ngay sau đó, vẻ mặt hung dữ của Bạch Phi Phi xuất hiện trong phòng.

Cô ta nắm chặt tay lại, nhìn người con gái trần truồng ôm lấy An Từ Thành trên bàn, ánh mắt căm hận đến phát điên.

Nhìn Bạch Phi Phi đứng ở cửa, An Từ Thành cũng chẳng buồn lên tiếng, lạnh lùng đẩy tay Diệp Lăng Vi ra, cầm lấy áo vest khoác ngoài trên ghế, quay người đi ra ngoài.

Nhìn người phụ nữ biểu cảm cau có khó chịu đứng ngoài cửa, Diệp Lăng Vi không kìm nén được rung mình một cái.

Cô ta chẳng để ý cơ thể mình đang trần trụi, bước lên trước muốn đuổi theo An Từ Thành: “Thành Gia.....anh làm sao thế? Anh đừng vứt em ở đây.....anh đưa em cùng đi.”

Nhưng cô ta còn chưa đi đến cửa, bóng dáng An Từ Thành đã mất hút đằng xa rồi.

Bạch Phi Phi bước lên trước, hai mắt như muốn giết người vậy, giơ tay lên cho Diệp Lăng Vi một cái bạt tai.

“Bốp....” Diệp Lăng Vi chịu đau quay đầu lại, trên má phải ngay lập tức xuất hiện dấu vết của năm ngón tay.

Bạch Phi Phi vẫn không chịu tha cho cô ta, cô ta không cho phép bất cứ người phụ nữ nào dám dẫm anh Từ Thành của cô ta.

Cô ta đưa tay bực tức túm lấy mái tóc dài của Diệp Lăng Vi, dùng lực đẩy cô ta ngã nhào xuống đất, sau đó giơ chân dẫm đá lên người con gái đó: “Mày là loại gái điểm thối, dám dụ dỗ chồng tao, lại còn dám đến nhà tao, mày là loại phụ nữ đê tiện, đừng cho rằng mày có cơ thể nóng bỏng thì anh Từ Thành sẽ thích mày, anh ấy không phải là người mày có thể chạm vào được, anh ấy là của một mình tao!”

Nói xong, lại ra sức tát lên khuôn mặt xinh đẹp đó mấy cái bạt tai.

“A.....Cứu mạng.....Thành Gia cứu mạng.....” Nhìn biểu cảm của người phụ nữ trước mặt, cơ thể trần truồng của Diệp Lăng Vi bò nhào trên đất, đau đớn cầu cứu.

Bạch Phi Phi từ từ đứng dậy, nhìn người con gái thảm hại trên đất, dường như còn chưa hả giận, cầm điện thoại gọi một cuộc điện thoại, mấy phút sau, trong phòng xuất hiện hai lão già nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Đừng nói cho cô ấy biết

Cơ thể Diệp Lăng Vi co rúm lại một góc, ngẩng đầu sợ hãi nhìn Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi nham hiểm cười với cô ta: “Gái điểm thối, cô không phải thích đàn ông sao? Tôi bây giờ tìm cho cô hai người đàn ông, cô từ từ mà hưởng thụ đi, cô nhất định sẽ thích cảm giác này.” Nói xong, cô ta cười nham hiểm quay người rời đi.

Vừa nghe lời này, Diệp Lăng Vi bị dọa cho toàn thân run rẩy, cuống cuống bò dậy đến bên cạnh Bạch Phi Phi, ôm lấy chân cô ta mà cầu xin: “Xin lỗi, tôi không nên cảm dỗ Thành Gia, tôi sai rồi, tôi xin cô tha cho cô, tôi vẫn còn**, cô đừng để bọn họ làm nhục tôi.”

Bạch Phi Phi cúi đầu nhìn người con gái trên đất, khóe miệng nhếch lên, chẳng chút tình nghĩa mà đáp cô ta ra: “Cô bây giờ biết sai rồi? Đáng tiếc.....đã muộn rồi! Ha ha....Cô vẫn còn **? Ha Ha....còn trình được đây, mấy ông chủ này thích kiểu non nớt như cô, hai người có thể làm hài lòng cô chứ? Từ từ mà hưởng thụ đi.” Nói xong, cũng chẳng quay đầu mà đi ra ngoài đóng sầm cửa lại.

“Không.....đừng.....đừng.....” Diệp Lăng Vi sợ hãi co quắp người lại, ra sức đẩy hai tên đàn ông đang bỏ nhào đến.

Nhưng người con gái tay trời gà không chặt như cô ta đâu phải đối thủ của hai tên đàn ông, rất nhanh sau đó cô ta đã bị cưỡng hiếp ngay trên đất, mắt trợn trừng nhìn hai lão già làm nhục trong cơ thể mình.

Cô ta đau đớn bị làm hành hạ mấy tiếng đồng hồ, cho đến khi chỉ còn thoi thóp hơi thở yếu ớt.

Trong phòng khách, Bùi Hạo Hiền buồn chán cầm điều khiển tivi bật hết kênh này đến kênh khác, nghe thấy tiếng hét ở trên lầu chuyển đến, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

Cảnh tượng này anh ta gặp nhiều rồi. Không phải người anh ta cảm thấy quan trọng, anh ta sẽ không quan tâm, ở Roma lâu như thế, điều duy nhất mà anh ta học được chính là người khôn giữ mình.

Cuối cùng, anh ta lạnh lùng nhìn Diệp Lăng Vi bị hai lão già ném ra khỏi biệt thự.

Trong biệt thự u tối một góc, Bạch Phi Phi nhìn bóng dáng đáng thương đó, cười nham hiểm, dám động đến người đàn ông của cô ta, hừ.....chính là bại trận!

.....

Sau khi ra khỏi biệt thự, An Từ Thành lái xe từ từ trên đường không có mục đích, trong đầu rối bời, cũng không biết đang nghĩ gì, sau khi đi vòng quanh một hồi cuối cùng dừng lại phía dưới lầu của một khu nhà ở.

Nhìn cửa sổ của căn phòng đó tối một màu, An Từ Thành thở dài, liếc nhìn đồng hồ đeo trên tay, bây giờ đã là hai rưỡi sáng rồi.

Trong đầu bắt chợt hiện lên hình bóng cô, bây giờ cô ấy đã ngủ rồi.....

Hắn ra sức lắc lắc đầu, đẩy ghế ngã ra sau, nửa người nằm trên người, mắt nhìn chăm chăm lên chiếc cửa sổ tối đen đó.

Hắn chưa từng nghĩ rằng, người phụ nữ đó lại khiến hắn lao đao thế này.

Đột nhiên, trong phòng sáng đèn, hắn bật dậy mắt nhìn chăm chăm lên cửa sổ tầng hai, nghi ngờ mình gặp ảo giác, đèn đúng là sáng rồi!

Nhưng chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, trong phòng lại chìm vào trong bóng tối, hắn nằm lại ghế thờ dài, trong lòng nghĩ có lẽ là ban đêm cô dậy đi vệ sinh.

Đang nghĩ như thế, đúng lúc này, cửa ở dưới lầu đột nhiên mở ra, hắn vô thức liếc nhìn, sau đó nhìn thấy một mình Hàn Gia Lệ đeo balo, vội vàng từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy bóng dáng gầy rộc của Hàn Gia Lệ, hắn cau mày ngạc nhiên, bây giờ đã là hai rưỡi sáng rồi, lúc này cô không ngủ lại đi ra ngoài làm gì chứ?

Nghĩ như thế, đợi sau khi cô đi xa, hắn lập tức khởi động xe đi theo.

Đèn đường khiến bóng Hàn Gia Lệ kéo ra rất dài, trên đường chỉ có vài người đi lại, thỉnh thoảng có vài tên đàn ông say rượu ngật ngưỡng đi trên đường.

Hàn Gia Lệ dường như có chút sợ hãi, cô đi nhanh bước chân, đi được khoảng mười phút, đi đến một con đường bán đồ ăn vặt, sau đó quay người đi vào một nhà bán đồ ăn đêm.

An Từ Thành dừng xe bên ngoài bên ngoài cửa quán ăn đêm, bên trong quán chỉ có ba bốn người đang uống rượu, giống như đang không kinh doanh gì, nhìn thấy Hàn Gia Lệ đang đứng trước quầy lễ tân nói gì đó với chủ quán.

Hắn hoài nghi bước xuống xe đi vào trong quán, định bụng muốn tìm hiểu rốt cuộc là đang có chuyện gì, nhưng sau khi hắn đi vào, trong quán đã không còn thấy bóng dáng Hàn Gia Lệ đâu nữa.

An Từ Thành cau mày nhìn khắp chỗ, ông chủ là một người hơi đầu, vừa nhìn có khách vào, lập tức bước ra chào hỏi.

“Khách quan xin mời vào, xin hỏi muốn gọi món gì?” Ông chủ cười lau lau bàn rồi mời An Từ Thành ngồi xuống.

An Từ Thành nghiêng đầu lạnh lùng liếc nhìn ông ta, sau đó nói: “Ông chủ, xin hỏi người con gái vừa nãy vào quán là làm gì vậy?”

Ông chủ vừa nhìn thấy không phải đến để ăn cơm, khuôn mặt đang cười hờ hờ bỗng dưng trầm xuống: “Ồ, ngài tìm người con gái đó à, tôi đi gọi cô ta đến.” Nói xong, quay người định đi ra khỏi phòng.

An Từ Thành vội vàng kéo ông ta lại: “Ồi, đừng để cô ấy biết tôi đến, tôi chỉ muốn biết cô ấy đến đây làm gì.” An Từ Thành vừa nói vừa lấy tiền trong ví ra, rút ra mười mấy tờ tiền nhét vào trong tay ông chủ.

Ông chủ nhìn tiền ở trong tay, khuôn mặt vừa nãy trầm xuống lập tức tươi cười, nhìn An Từ Thành khách sáo, lập tức nói: “Người con gái đó đến quán của tôi làm thêm, tại vì bình thường buổi tối không mấy ai muốn ra ngoài làm việc, mà trong quán tôi đúng lúc thiếu nhân viên rửa bát, cho nên cô ta ở lại làm. Người con gái đó hình như rất cần tiền, từ hai rưỡi sáng làm đến bây giờ sáng, tôi chỉ trả 50 tệ, mà cô ta cũng đồng ý làm.”

“Cái gì? Rửa bát? Cô ấy ở chỗ ông rửa bát sao?” An Từ Thành ngạc nhiên nhìn ông ta, không dám tin vào tai mình.

Ông chủ gật đầu với hắn: “Đúng thế, hôm nay là ngày thứ ba rồi.”

“Ha.....” An Từ Thành cúi đầu cười khẩy một tiếng, người phụ nữ này thật sự điên rồi, vì 50 tệ mà nửa đêm không ngủ ra ngoài rửa bát?

Nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, tại sao cô ấy phải đến quán cơm này rửa bát chứ? Cô không phải ở cùng tên đàn ông họ Tiêu đó sao? Lẽ nào hắn không cho cô tiền? Hắn lại để cô nửa đêm ra ngoài rửa bát sao?

Trong mắt An Từ Thành tràn dâng nổi xót xa, hắn chậm chậm đi đến bếp, nhìn trộm Hàn Gia Lệ đang quần tạp dề ngồi trên đất rửa bát.

“Thật là ngốc ngếch.....” Hắn nhìn bóng cô bận rộn tất bật, sau đó đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay người nhanh chóng chạy vào trong xe, lấy ra mười vạn tiền mặt, quay lại trong quán ném lên quầy lễ tân của ông chủ: “Ông chủ, tôi để tiền này ở chỗ ông, mỗi tối sau khi cô ấy rửa xong ông đưa cho cô ấy một vạn.”

Ông chủ nhìn sấp tiền trên bàn, lại ngẩng đầu nhìn An Từ Thành, mặt đầy kinh ngạc: “Nhưng.....rửa bát một tối mà đưa tận một vạn, cái này không phải không thực tế lắm sao?” Ông chủ do dự nhìn, nếu như Hàn Gia Lệ hỏi ông ta, ông ta biết nói thế nào đây.

An Từ Thành cúi đầu nghĩ một lát, đầu óc giờ đang rối loạn, sau đó phẩy phẩy tay với ông ta: “Thế thì tùy ông xem tình hình đưa cho cô ấy, nhất thiết đừng bảo cô ấy là tôi bảo ông trả tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tính háo sắc không đổi

Ông chủ cười không ngấm được mồm, vội vàng nhét mười vạn tệ vào trong ngăn kéo: “Tôi biết rồi, ông chủ ngài yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy tốt.”

Nghe thấy lời ông chủ nói, cuối cùng An Từ Thành cũng yên tâm quay về trong xe, khởi động xe, lái về Vịnh Tiên Thủy.

Hàn Gia Lệ đang nỗ lực rửa đồng bát trong tay, thỉnh thoảng đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Bắt đầu từ bây giờ, cô nuôi sống không phải chỉ một mình mình, cô phải nỗ lực kiếm tiền trước khi sinh con ra.

Như thế, đợi ngày sinh con ra sẽ không phải sống quá túng thiếu, nghĩ như thế, cô đặt bát ở trong tay xuống, đưa tay xoa xoa phần bụng của mình, trong lòng có cảm giác ấm áp trào dâng.

Rửa đồng bát trong tay cho đến sáu giờ sáng mới xong, cô đứng dậy xoa xoa cơ thể đau ê ẩm của mình, tháo tạp dề ra, chuẩn bị về nhà ngủ bù.

Trước khi ra về, cô cảm thấy có gì đó khác lạ, ông chủ hôm nay sỏi lời trả cô tận 200 tệ, hơn nữa còn người không ngấm được mồm nữa.

Nhìn tờ tiền trong tay, Hàn Gia Lệ cũng sờ nhìn ông chủ một lát, thậm chí nghĩ ngờ đầu ông ta có phải đập phải cái gì không.

Cô nắm chặt tờ tiền trong tay, không nói câu gì, chạy như bay ra khỏi quán, chỉ sợ ông chủ định thần lại đòi lại tiền trong tay cô.

Quay về khi Tĩnh Yên, vừa định mở cửa khu nhà ở, đúng lúc này, một bàn tay to từ đằng sau cô đột nhiên đưa ra bịt mồm cô lại.

“uhm.....” Cô ra sức vùng vẫy giữa muốn nhìn rõ khuôn mặt đằng sau.

Ngay sau đó cô bị đưa vào trong một chiếc xe màu đen.

.....

Phòng làm việc tổng tài.

Nhìn Bùi Hạo Hiên ngồi đối diện, An Từ Thành đẩy một tập tài liệu vào tay anh ta.

“Mình đã kích mạng lưới nội bộ của tập đoàn Nam Phong, hôm nay bọn họ sẽ công bố sản phẩm mới, có điều bây giờ tài liệu của bọn họ đang ở trạng thái liệt, hơn nữa mình đã âm thầm mua cổ phần của bọn họ từ trong tay cổ đông của tập đoàn Nam Phong với giá cao, bây giờ đã có 53% rồi.” An Từ Thành chậm rãi châm điếu thuốc, nhìn tập tài liệu trên bàn, đang tính toán xem đã kích bọn họ bước cuối cùng như thế nào.

Bùi Hạo Hiên thoải mái ngả dài trên ghế, nhìn An Từ Thành, khóe miệng nhếch lên; “Xem ra, cậu ra tay rất nhanh. Lần này tập đoàn Nam Phong thật sự bại đến cùng rồi, bước cuối cùng cậu chỉ cần thông đồng với bên ngân hàng, dùng tất cả giao dịch của tập đoàn Nam Phong với bên ngoài, không đến mấy ngày, vận hành công ty của bọn họ sẽ rơi vào tê liệt, đến lúc đó cậu chỉ việc ra tay mua lại, vậy là công ty sẽ là của cậu rồi.”

An Từ Thành nhìn anh ta, nheo mắt rồi nhả ra một hơi khói thuốc: “Nghe nói trang viên Mễ Nhĩ Na của lão già đã bị Phi Thị mua rồi, trang viên đó chính là mạng của ông ta, sau khi lão già bị hất đi, bây giờ còn không biết đang ngồi khóc ở đâu rồi.”

Cứ nghĩ đến lão già đó là hẳn thấy ngứa ngáy người, lần này coi như hẳn trút được giận rồi, hẳn muốn lão ta biết thế nào là bại trận.

Bùi Hạo Hiên cười khẩy mấy tiếng: “Thực ra.....Phi Thị là thuộc hạ của mình.....Kinh doanh vận hành của trang viên Mễ Nhĩ Na bây giờ đều nằm trong tay mình. Mình nghĩ đầu tiên trước trang viên Mễ Nhĩ Na, sau đó cải tạo nơi đó thành một nông trường, nghe nói gần đây khu chăn nuôi và nông trường thật sự kiếm rất ra tiền.” Hắn tính toán tỉ mỉ, vì báo thù lão già, trang viên Mễ Nhĩ Na nhất thiết phải phá hủy.

Bùi Hạo Hiên dường như đã dự liệu từ lâu, nét mặt bình lặng như nước: “Thực ra mình đã đoán ra từ lâu, Phi Thị nhất định do cậu làm, trang viên Mễ Nhĩ Na là trang viên lớn nhất ở Mỹ, thương gia trên thế giới, chẳng có mấy người dám mua lại.”

Đang nói chuyện, một nữ thư ký xinh đẹp đẩy cửa bước vào, đẩy gọng kính trên sống mũi lên, nét mặt hoảng loạn nhìn hai người trong phòng.

“Sao thế Tiểu Yến?” An Từ Thành đặt tập tài liệu trong tay xuống, lạnh lùng nhìn cô ta một cái.

“Tổng tài, lão già đến rồi, đang ở dưới lầu đợi.”

“Lão già đến rồi sao.....” Hắn cau mày lâm bầm trong mồm, thật không ngờ lão ta lại đến nhanh như thế.

“Làm thế nào đây tổng tài? Tính khí của lão già không được tốt lắm.....” Tiểu Yến khó xử quay đầu lại, hình như bị mắng một trận.

An Từ Thành đan mười ngón tay vào nhau, nghĩ một lát, ngẩng đầu nói với thư ký: “ Quay lại đó nói, tôi không có ở phòng.”

Tiểu Yến bối rối nhìn hần, nhưng vẫn gật đầu nói: “ Tôi biết rồi, tổng tài.” Sau đó quay người đẩy cửa ra ngoài.

Bùi Hạo Hiền khoanh tay trước ngực, dường như đang quan sát gì đó: “ Nhìn bộ dạng, lão già lần này là đến báo thù đây, cậu phải cẩn thận đấy, đừng quên gừng càng già càng cay!”

An Từ Thành đặt tay lên bàn cười khẩy một tiếng: “ Minh còn lâu mới sợ lão ta, dù cho mười lão An cũng không phải là đối thủ của mình.”

Vừa nói xong, tiểu Yến vừa ra ngoài lại hốt hải chạy vào, trong tay cầm một túi tài liệu, kính cẩn hai tay đưa cho An Từ Thành: “ Tổng tài, lão An đã đi rồi, ông ấy bảo tôi chuyển cái này cho ngài.” Nói xong nhẹ nhàng đặt tập tài liệu lên bàn. Quay người nhanh chóng đi ra ngoài.....

Bùi Hạo Hiền nhìn thư ký này: “ Đây....cô ta là đi từ cửa sau vào làm sao? Đưa tài liệu mà cũng hoảng loạn thành như thế sao. Minh thấy....nhất định là yêu thầm mình cho nên mới xấu hổ như thế.....” Sau đó ánh mắt Bùi Hạo Hiền liếc nhìn xuống móng người ta, vòng eo nhỏ nhắn mảnh mai.....thân hình rất ngon! Là món mà hần thích.

Hần nheo mắt nhìn cô ta, tính xem bao giờ thì mời cô ta ăn bữa cơm sau đó còn lên giường.

An Từ Thành không hề lên tiếng, nghi ngờ nhìn túi đựng tài liệu rồi từ từ mở ra.....

Khi hần nhìn thấy bức ảnh bên trong, ngay lập tức bật dậy từ trên ghế, hai tay nắm chặt lại, trong mắt như bắn ra tia lửa.

“ Đáng ghét.....” Hần vừa nói vừa gọi điện cho Lão An.

“ Sao thế?” Bùi Hạo Hiền ngẩng đầu không hiểu nhìn hần, sau đó lấy bức ảnh trên bàn xem xem, chỉ nhìn thấy trong bức ảnh là Hàn Gia Lệ bị trói trên một chiếc cột, miệng bị bịt vải đen, cúi đầu đáng vẻ mệt mỏi.

“ Chết tiệt! Lão già này quá nham hiểm rồi? Lại dám bắt Hàn Gia Lệ!” Hần bực tức đứng dậy ném bức ảnh xuống đất, hai tay khoanh trước ngực, biểu cảm trên mặt rất khó coi.

Đúng lúc này điện thoại trong tay của An Từ Thành đã có người nhận.

Giọng nói của Lão An trong điện thoại gian xảo không gì bằng, dường như đã biết trước hần nhất định sẽ tìm ông ta: “ Sao thế.....bây giờ muốn gặp tao sao? Quả nhiên.....con đàn bà đó đúng là xương mềm của mày mà.”

An Từ Thành cầm chặt điện thoại, giọng nói căm tức: “ An Dương, ông thả cô ấy ra!”

ở đầu dây bên kia, Lão An cười nham hiểm nói: “ Muốn bảo tao thả cô ta sao? Được, chỉ cần mày đem toàn bộ quyền kinh doanh công ty và trang viên Mễ Nhĩ Na trong tay trả cho tao, tao sẽ lập tức thả cô ta.”

An Từ Thành cười khẩy mấy tiếng: “ Tôi thấy ông già rồi nên hồ đồ phải không? Muốn tôi đem toàn bộ tài sản bao nhiêu năm để đổi lấy một người phụ nữ, ông có phải đánh giá quá cao tính quan trọng của người phụ nữ này phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Càng ngày càng hấp dẫn

Lão An hết sức ung dung, lần này ông ta muốn không chỉ là tài sản của hần mà thôi, mà là muốn tận tay tiễn hần xuống địa ngục.

“ Được! Cô ta đã không quan trọng như thế thì tao sẽ giúp mày tùy ý xử lý nhé.” Giọng nói của Lão An đầy vẻ uy hiếp.

Tay cầm điện thoại của An Từ Thành bỗng dưng nắm chặt lại, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, tắt điện thoại buông thông tay xuống.

Vừa nhìn biểu cảm của An Từ Thành, Bùi Hạo Hiền lập tức bước đến trước mặt hần: “ Thế nào rồi?”

..

An Từ Thành quay người ánh mắt lạnh thấu xương chăm chăm nhìn Bùi Hạo Hiền: “ Lập tức giúp mình tìm ra vị trí của Hàn Gia Lệ!”

“ Minh đi ngay đây!” Bùi Hạo Hiền vỗ vỗ vai của An Từ Thành, quay người bước nhanh ra khỏi phòng tổng tài.

An Từ Thành cũng không có tâm trạng mà tiếp tục ở đó, cảm áo khoác ngoài và chìa khóa xe chạy như bay xuống lầu.

.....

Trong căn phòng tối tăm, Hàn Gia Lệ từ từ tỉnh lại, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện hai tay bị quặt ra đằng sau trói vào một chiếc cột, miệng bị dán băng dính đen khiến cô thở không ra hơi.

Cô mở hé mắt nhìn, bắt lực nhìn xung quanh, đây là đâu? Lại là ai bắt cô đây? Lẽ nào vẫn là An Từ Thành? Cô bắt lực cười khẩy mấy tiếng, hần từ đầu đến cuối vẫn muốn đim cô đến chết.

Đang nghĩ thế, Dương Trung đột nhiên đẩy cửa đi vào, đi đến bên cạnh cô, đưa tay xé rách miếng băng dính dán trên miệng cô.

Hàn Gia Lệ nghiêng chặt răng, biểu cảm trên mặt từ tuyệt vọng đến nhăn nhó, đôi mắt to xinh đẹp đau đớn nhìn ông ta.

“An Từ Thành đâu? Ông bảo anh ta ra đi, anh ta muốn tôi chết như thế sao?”

”Hàn Gia Lệ vừa thở hổn hển vừa cáu giận nói với Dương Trung.

Dương Trung nhìn người phụ nữ trước mắt, nghi ngờ cau mày, thì ra, lần trước ông ta cố tình nói bên bờ biển cho cô ta nghe thấy. Người phụ nữ ngốc này đúng là tin thật.

Trong đầu ông ta đột nhiên lóe lên một ý nghĩ gian xảo. Xem ra....việc này vẫn có thể biến thành thú vị đây.

Thế thì để người phụ nữ mà An Từ Thành yêu nhất tiễn hần xuống địa ngục đi!

Mùi vị đau đớn này nhất định sẽ khiến hần mấy đời mấy kiếp sẽ không có cách nào quên được.

Dương Trung nhìn Hàn Gia Lệ lạnh lùng cười nói: “Hàn Tiểu Thư, cô đừng có trách tôi, người muốn giết cô là An Từ Thành, tôi chỉ là nhận lệnh làm việc mà thôi, cho nên nếu như cô chết rồi thì đi tìm An Từ Thành đi, nhất thiết đừng đến tìm tôi.”

Hàn Gia Lệ cúi đầu, giọt nước mắt tự nhiên rơi từ trong khóe mắt xuống, nhìn phần bụng của mình, cô không dám tin, tên đàn ông không bằng loài cầm thú đó lại muốn giết cô và đứa con của bọn họ.

Cô chết cũng được, nhưng đứa con là vô tội, cô không có cách nào đón nhận đứa con của mình đến cơ hội mở mắt cũng không có, mà đã bị giết chết rồi.

Cứ nghĩ đến con của cô, cô đau đớn nắm chặt hai tay lại, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, nỗi hận đó ngấm sâu vào tận đáy lòng.

Cô không cho phép con của mình chết như thế, cô không cho phép bất cứ ai làm hại đến con của cô.

Ngẩng đầu, cô cầu cứu Dương Trung, khóc lóc một cách đáng thương: “Tôi cầu xin ông, ông thả tôi ra đi, trong bụng tôi đang mang thai, đừng giết tôi, đứa bé là vô tội, lẽ nào ông nhìn thấy chết mà không cứu sao?”

Con! Nghe thấy lời này, mắt Dương Trung lại lóe lên âm mưu đen tối, sau đó ánh mắt liếc nhìn xuống phần bụng của cô.

Trầm mặc một lúc, trong mắt Dương Trung lại hồi phục về bình tĩnh: “Hàn tiểu thư, cô không phải là đang làm khó tôi sao? Thành Gia nếu như biết cô chưa chết, thế thì kẻ chết chính là tôi.”

Hàn Gia Lệ khóc càng lúc càng thảm thiết, cố gắng vùng vẫy: “Tôi cầu xin ông, giúp tôi đi, tôi không muốn con của tôi chết cùng tôi như thế, chỉ cần ông tha cho tôi, tôi lập tức ra nước ngoài rời xa nơi này, sau này tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa, tất cả mọi người đều nghĩ rằng tôi chết rồi, An Từ Thành sẽ không biết được.”

Dương Trung lạnh lùng nhìn cô khóc lóc ử rử, đúng lúc này, điện thoại của ông ta vang lên.

Cầm điện thoại nhìn số máy hiện lên, ông ta cau mày: “Alo, có chuyện gì.”

Giọng nói của người đàn ông ở đầu dây bên kia hiện rõ vẻ sợ hãi: “Trợ lý Dương, không hay rồi, An Từ Thành phát hiện ra chúng ta rồi, người của hần đã áp sát nhà kho rồi, chúng ta phải làm thế nào đây?”

Nghe thấy lời này, con người lạnh như mắt sói của Dương Trung nheo lại, lạnh lùng nói: “Biết rồi.” Nói xong tắt máy luôn.

Trong con người đen tối ánh lên sát khí, không ngờ hần lại đến nhanh thế, xem ra.....

Đột nhiên ông ta nghĩ ra cái gì đó, ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ vẫn khóc một cách bất lực: “Tôi cầu xin ông, ông tha cho tôi đi, tôi chỉ muốn cứu đứa con trong bụng tôi.....”

Dương Trung nhìn ra cửa, vội vàng bước lên trước, nhanh chóng cúi bỏ dây thừng trên người cô: “An Từ Thành sắp đến rồi, tôi sẽ thả cho cô đi, tôi không nỡ ra tay với một người mang thai, đứng rồi, cô nhất thiết không được nói cho An Từ Thành biết việc cô mang thai, nếu không đủ cho cô chết, hắn cũng sẽ lôi đứa con trong bụng cô ra đấy.” Nói xong, Dương Trung quay người từ thắt lưng rút ra một con dao gọt hoa quả đưa cho cô: “Tôi chỉ có thể giúp cô đến đây, cô cầm lấy cái này, bên ngoài đều là người của hắn, nếu như gặp phải cô có thể phòng thân.”

Hàn Gia Lệ mặt đầy cảm kích nhìn ông ta, đưa tay gạt nước mắt trên mặt, sau đó cầm lấy con dao gọt hoa quả trong tay ông ta, nhìn người đàn ông trước mặt rồi quỳ rạp xuống đất: “Cảm ơn ông ơn cứu mạng, nếu như có cơ hội tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp, cảm ơn ông, ông thật là người tốt.” Nói xong nước mắt bắt giác lại chảy ra.

Dương Trung vội vàng diu cô lên: “Được rồi, tôi chỉ là không đành lòng mà thôi, cô mau đi đi, cô không đi hắn sắp đến rồi.”

Hàn Gia Lệ vội vàng đứng lên cảm kích gật gật đầu nói: “Cảm ơn ông, vậy thì tôi đi đây, ông một mình cũng cẩn thận.” Nói xong, cô cầm chặt con dao trong tay, chạy như bay ra ngoài cửa.

Dương Trung lạnh lùng đứng ở đó nhìn bóng cô đi xa, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười nham hiểm.

“Người phụ nữ này đúng là ngớ ngẩn ấu trĩ.....” Sau đó Dương Trung cũng đi theo cô.

Hàn Gia Lệ nét mặt hoảng loạn chạy ra khỏi nhà kho, đi đến hành lang phía xa đã nhìn thấy An Từ Thành.

An Từ Thành, Bùi Hạo Hiên và Mã Phi nhìn thấy bóng dáng Hàn Gia Lệ, cuối cùng cũng trút được tảng đá nặng trong người, không ngờ người phụ nữ này lại tự mình thoát ra được.

Hàn Gia Lệ hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt đứng ở đó, trong khoảnh khắc đầu cô trống rỗng.

“Hàn Gia Lệ!” An Từ Thành lo lắng gọi cô một câu, sau đó lập tức chạy về phía cô.

Hàn Gia Lệ định thần lại, không nói câu gì, hoảng sợ nhìn hắn, quay người lùi bước chạy đi.

Không ngờ ở đây lại gặp phải hắn ta, lần này cô tuyệt đối không thể để hắn bắt lại, cô phải mang đứa con của cô đi thật xa nơi này.

“Hàn Gia Lệ!” An Từ Thành không hiểu phản ứng của cô, tại sao cô phải chạy? Không nghĩ quá nhiều, hắn vẫn nhìn theo bóng cô mà đuổi theo.

Khoảng một phút sau, An Từ Thành đưa tay kéo Hàn Gia Lệ lại.

Thở hổn hển nhìn cô mà cau lên nói: “Tại sao cô phải chạy, cô chạy cái gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Anh tha cho tôi đi

Nhìn vẻ mặt tức giận của hắn, tâm trạng của Hàn Gia Lệ gần như tan vỡ, cô run rẩy nhìn người đàn ông trước mặt, cơ thể lùi về phía sau: “Đừng.....đừng đối với tôi như thế, tôi cầu xin anh, anh tha cho tôi đi.....”

Lửa căm giận trong mắt An Từ Thành càng lúc càng tăng lên, không ngờ cô vẫn còn ra sức tìm cách mà tránh xa hắn.

Hắn giữ chặt lấy bả vai cô, bức tức lắc lắc người cô: “Hàn Gia Lệ, cô đừng mơ bảo tôi tha cho cô, cô là của tôi, sinh ra là của tôi, chết cũng là của tôi, tôi không cho phép, tôi chết cũng sẽ không tha cho cô.”

Biểu cảm trên mặt Hàn Gia Lệ càng lúc càng tuyệt vọng, cô nhìn hắn lắc lắc đầu: “Tại sao, tại sao anh lại đối với tôi như thế? Tại sao anh phải tàn nhẫn với tôi như thế? Đã như thế, chúng ta không còn lựa chọn nữa, cùng nhau xuống địa ngục đi!” Nói xong, hai tay cô nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay, dùng lực đâm con dao đó vào bụng hắn.

“A.....uh.....” An Từ Thành khụy người xuống, đau đớn lan nhanh khắp toàn thân, hắn ngạc nhiên nhìn Hàn Gia Lệ, sau đó cúi đầu nhìn con dao trong tay cô đang đâm vào bụng mình.

Máu tươi chảy ra, một giọt hai giọt ba giọt.....rơi xuống đất như những bông hoa đỏ thắm, hắn bắt lực nhìn Hàn Gia Lệ, ánh mắt trở nên khó hiểu, nhìn cô, môi khẽ mấp máy: “Tại sao.....tại sao”

Hàn Gia Lệ lúc này mới tỉnh táo, tay cầm con dao lập tức buông ra, nhìn hai bàn tay mình đầy máu, sợ hãi lùi về sau mấy bước, cô hoảng sợ nhìn vết máu trên đất luống cuống lung tung.....

“A.....” Nhìn An Từ Thành người đầy máu, cô hoảng sợ hét lên một tiếng.

Làm thế nào đây? Cô giết người rồi!

Người cô run cầm cập, quay người đang muốn chạy, nhưng vừa nhấc chân lên, cơ thể đột nhiên mềm rũ, cô nhắm mắt lại ngã bất tỉnh trên đất.

Bùi Hạo Hiên và Mã Phi lúc này mới kịp đến, nhìn An Từ Thành toàn thân đầy máu, hai người bị dọa cho hết hồn.

“An Từ Thành!”

“Thành Gia!!” Lời còn chưa dứt, hai người đã nhanh chóng diu hấn dậy.

Tay phải của An Từ Thành ôm chặt phần bụng đang chảy máu của mình, tay trái chỉ Hàn Gia Lệ ngã trên đất.

“Gia Lệ.....Gia Lệ.....cứu cô ấy.....Gia Lệ.....” Hấn yếu ớt nhìn hình bóng trên đất, miệng không ngừng lẩm bẩm nhắc lên cô.

“Hàn Tiểu Thu!” Mã Phi vội vàng chạy đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, ôm lấy cô, lập tức quay người hướng về phía xe.

An Từ Thành lúc này mới yên tâm, tay trái chỉ cô chậm chậm buông thõng xuống, ngay sau đó hấn cũng nghiêng đầu gục xuống.

“Từ Thành! Từ Thành cậu cố gắng gượng!” Bùi Hạo Hiên nét mặt căng thẳng hét lên gọi hấn, công hấn nhanh chân chạy về phía xe đỗ.

Ở phía không xa, Lão An và Dương Trung đang lạnh lùng nhìn tất cả, cười mãn nguyện.

“Dương Trung, chiều này của cậu quá cao tay!” Lão An hài lòng vỗ vỗ vai ông ta, đối với cảnh tuyệt vời xảy ra vừa nãy đúng là vừa ý.

“Lão gia, phần hấp dẫn hơn còn ở phía sau nữa, người phụ nữ đó đã mang thai rồi.” Dương Trung cười nham hiểm.

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt của lão An lập tức thay đổi: “Cậu nói cái gì? Con đàn bà đó mang thai rồi?” Lão ta nheo mắt lại gian manh, con đàn bà đó mang thai thì không phải sẽ uy hiếp vị trí của Bạch Phi Phi sao?

Dương Trung dường như hiểu ra ý của Lão An: “Lão Gia yên tâm đi, con đàn bà đó sẽ không sinh con ra đâu, đứa bé đó tôi sẽ khiến An Từ Thành tự tay giết chết, tuyệt đối sẽ không tạo thành cản trở với tiểu thư.”

Nghe thấy lời này, Lão An cười càng xảo quyệt hơn: “Dương Trung, tôi thật sự càng lúc càng tán thưởng cậu rồi, nói như thế, chuyện bây giờ càng lúc càng hay rồi.”

“Lão Gia, ông cứ yên tâm xem trò hay đi, tôi sẽ khiến bọn họ hai bên mình đầy thương tích!”

.....

Mã Phi đạp chân ga, chiếc Rolls- Royce chạy như bay đến bệnh viện, nhìn An Từ Thành ngồi phía sau cơ thể đầy máu loang ra cả thảm xe, Mã Phi không ngừng lau mồ hôi lạnh.

Bùi Hạo Hiên đang cẩn thận xử lý vết thương cho hấn, tại vì không có công cụ cũng chẳng có bất cứ thuốc cầm máu gì, cho nên anh ta chỉ có thể xử lý qua loa.

“Hiên Gia, Thành Gia sẽ không sao chứ?” Mã Phi lo lắng nhìn An Từ Thành, anh ta thật sự lo lắng An Từ Thành sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Bùi Hạo Hiên đặt An Từ Thành nằm trên ghế, quay người lau mồ hôi trên trán, nói với Mã Phi: “Thằng cha này mệnh lớn, chắc sẽ không sao.”

Mã Phi tăng tốc độ xe lên, trong miệng tự mình lẩm bẩm: “Thật là lạ, Thành Gia tài nghệ như thế, tại sao lại bị đâm một nhát dao chứ?”

Bùi Hạo Hiên bực tức giọng nắm đấm đấm lên ghế: “Chết tiệt, nếu như để tôi biết là tên khốn nạn nào làm, tôi nhất định sẽ phanh hấn thành tám mảnh, sau đó ném xuống biển chết làm mồi cho cá sấu.”

Sau khi trút giận xong, anh ta lại nghĩ kỹ, lại cảm thấy chuyện này có gì không đúng lắm, dựa vào tài nghệ của An Từ Thành, một đối mười không có vấn đề gì, lẽ nào.....nghĩ như thế, rồi liếc ánh mắt nghi ngờ lên người Hàn Gia Lệ vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Chẳng đợi anh ta nghĩ nhiều, chiếc xe đã đến bệnh viện, An Từ Thành nhanh chóng được đưa đến phòng phẫu thuật, còn Hàn Gia Lệ hôn mê chưa tỉnh được đưa đến phòng kiểm tra.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Mã Phi và Bùi Hạo Hiên nóng ruột đi đi lại lại ngoài hành lang.

Phía đầu kia bên ngoài hàng lang, Bạch Phi Phi chạy tức tốc đến phòng phẫu thuật, theo sau là thím Trần nét mặt căng thẳng.

Bạch Phi Phi lao đảo loạn choạng ngã trên đất, cô ta nhanh chóng từ trên đất bò dậy, chạy đến trước mặt Mã Phi, nắm chặt lấy cánh tay của anh ta, lo lắng hỏi: “Anh Từ Thành thế nào rồi? Mã trợ lý, anh Từ Thành anh ấy thế nào rồi?”

Mã Phi cũng căng thẳng đến cau có, nhìn Bạch Phi Phi biểu thị liếc vào phòng phẫu thuật: “Phu nhân, Thành Gia vẫn đang cấp cứu, cô đừng quá lo lắng, sẽ không sao đâu.”

Bạch Phi Phi nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật, ra sức lay lay người anh ta: “Anh Từ Thành rốt cuộc là làm sao thế? Mã trợ lý, anh bảo vệ anh ấy thế nào vậy? Anh Từ Thành nếu như xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Mã Phi liếc nhìn cô ta, nói lời xin lỗi: “Xin lỗi phu nhân, là tôi không bảo vệ được Thành Gia, đều là tôi không tốt, để cậu ấy bị thương.”

“Hu hu.anh Từ Thành của em.anh nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất thiết không được để lại mình em.” Bạch Phi Phi buông tay Mã Phi ra, đột nhiên như phát điên khóc òa lên ngoài cửa.

Bùi Hạo Hiền lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, trong lòng anh ta đã đủ phiền muộn rồi, người phụ nữ này còn khóc lóc ỉ ôi nữa, anh ta đi nhanh đến bên cạnh Bạch Phi Phi, đưa tay xách cô ta lên sau đó ném vào trong góc tường: “Tôi nói cô bị bệnh à? Người còn chưa chết, khóc cái gì mà khóc? Người sống bị cô khóc cho thành chết rồi.”

Vừa nghe thấy lời anh ta nói, tiếng khóc của Bạch Phi Phi bỗng dừng im bật, đưa tay lau lau đôi mắt đỏ hoe, yên lặng nhìn anh ta.

Bùi Hạo Hiền không thèm để ý cô ta, quay lại bên ngoài phòng phẫu thuật, lúc này một đám bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đẩy cửa đi ra, kéo khẩu trang xuống lau lau mồ hôi.

Bùi Hạo Hiền vội vàng bước lên trước giữ lấy vai bác sĩ: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Khiến người ta khó hiểu

Bùi Hạo Hiền vội vàng bước lên trước giữ lấy vai bác sĩ: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ thở dài nặng nề: “Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, có điều cậu ấy mất quá nhiều máu, cần phải nghỉ ngơi một thời gian.”

Mã Phi vội đưa tay lên ngực vuốt vuốt, dọa chết anh ta rồi. “Không sao là tốt rồi.

Thím Trần đang nhũu mày cũng từ từ giãn ra.

“Đúng rồi, người nhà mau đi làm thủ tục nhập viện đi, bệnh nhân ngay lập tức cần phải chuyển đến phòng bệnh.” Nói xong, bác sĩ dẫn y tá rời khỏi phòng phẫu thuật.

Mã Phi quay người đi làm thủ tục nhập viện.

Đi qua phòng kiểm tra, vẫn cố liếc nhìn Hàn Gia Lệ một cái.

“Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?” Mã Phi có chút lo lắng nhìn người phụ nữ trên giường.

Nữ bác sĩ ngẩng đầu về khinh khinh liếc nhìn Mã Phi, về mặt không vui nói: “Tôi nói đàn ông các anh thật không có lương tâm, vợ mình mang thai lẽ nào cô ấy sống chết cũng không quan tâm sao? Cơ thể cô ấy mệt nhọc lại thêm dinh dưỡng không đủ, nếu tiếp tục như thế tôi nghĩ đứa bé trong bụng cũng không thể giữ được, may là lần này ngắt đi không gây ảnh hưởng gì đến đứa trẻ.”

“Bác sĩ nói gì? Cô ấy mang thai rồi?” Vừa nghe thấy tin này, Mã Phi nhìn bác sĩ trước mắt, ngạc nhiên không ngậm được miệng, không cần giải thích quá nhiều.

Nữ bác sĩ quay đầu nhìn sang Mã Phi, biểu cảm trên mặt lúc này càng hiện rõ không vui: “Tôi nói anh làm chồng như thế sao? đến vợ mình mang thai mà cũng không biết, đứa bé trong bụng cô ấy đã hơn một tháng rồi, anh còn không chăm sóc tốt cho cô ấy.

Mã Phi lập tức vui mừng hớn hờ, Hàn Gia Lệ mang thai rồi, nói như thế Thành Gia sắp làm bố rồi? nếu như Thành Gia biết được nhất định sẽ rất vui!

Anh ta vội vàng giải thích với bác sĩ: “Ai ya, bác sĩ, tôi không phải chồng cô ấy, có điều thật sự rất cảm ơn cô đã nói cho tôi biết việc cô ấy mang thai, đúng rồi, thủ tục nhập viện của cô ấy tôi sẽ đi làm, tất cả đều cần tốt nhất, phiền cô chăm sóc cho cô ấy.” Mã Phi nói xong, cười không khép nổi mồm, tất bật chạy đi làm thủ tục nhập viện.

Nữ bác sĩ không hiểu ra sao nhìn anh ta lắc lắc đầu: “Đàn ông bây giờ thật thiếu trách nhiệm, đến vợ cũng không nhận nữa.”

.....

Bạch Phi Phi thức trong phòng bệnh của An Từ Thành một ngày một đêm, cuối cùng anh ta cũng tỉnh rồi.

Thím Trần lại nấu cháo và hầm canh gà, bày ra đầy cả một bàn.

Đúng lúc này, Bạch Phi Phi nhận một cuộc điện thoại, thần sắc cô ta hoảng loạn liếc nhìn An Từ Thành, rồi nhanh tay cầm chiếc túi bên cạnh rồi đi.

Nhìn bóng dáng của Bạch Phi Phi đi xa, Mã Phi cuối cùng cũng thở phào một hơi, anh ta vội vàng nói tin mừng Hàn Gia Lệ mang thai cho An Từ Thành biết.

“Cái gì? Gia Lệ cô ấy mang thai rồi sao?” Vừa nghe thấy lời Mã Phi nói, An Từ Thành chẳng để ý vết thương trên người, ngồi bật dậy, vẻ mặt không dám tin nhìn Mã Phi.

“Là thật, Thành Gia, bác sĩ nói với tôi, hơn nửa đứa bé đã được hơn một tháng rồi, có điều sức khỏe Hàn tiểu thư không tốt lắm, đến bây giờ còn hôn mê chưa tỉnh nữa.” Mã Phi vừa nói vừa nhét một chiếc chăn vào sau lưng của An Từ Thành để anh ta nằm ngả thoải mái hơn chút.

An Từ Thành khấp khểnh hân hoan trong lòng, nắm chặt lấy tay của Mã Phi: “Gia Lệ bây giờ ở đâu? Cô ấy không sao chứ? Đứa bé trong bụng không sao chứ? Không được, tôi phải đi thăm cô ấy.” Nói xong, lật chăn định bước xuống giường.

Mã Phi nhanh tay diu hấn vào lại giường: “Thành Gia, anh đừng động, vết thương của anh còn chưa khỏi, tôi sẽ đi gọi người đưa Hàn tiểu thư đến, ở cùng một phòng bệnh với anh, như thế không được sao! Anh yên tâm đi, cô ấy và đứa bé đều không sao.”

Nghe thấy lời này của anh ta, cuối cùng An Từ Thành cũng an tâm, cẩn thận nằm lại trên giường: “Mã Phi, cậu lập tức đưa cô ấy chuyển đến phòng bệnh của tôi, tôi bây giờ muốn gặp cô ấy!” Nghe thấy tin này, tinh thần của An Từ Thành vực lại nhanh chóng, cảm thấy trên người dường như không còn đau đớn gì nữa, dù cho Hàn Gia Lệ đâm hấn mấy nhát dao nữa cũng không sao.

“Tôi sẽ đi làm ngay.” Mã Phi vỗ vỗ vai hấn, quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Rất nhanh sau đó, giường bệnh của Hàn Gia Lệ đã được chuyển đến bên cạnh An Từ Thành.

Hàn Gia Lệ vẫn đang hôn mê, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, không có chút sức sống nào, An Từ Thành yêu chiều nhìn cô, nhẹ vuốt tay lên khuôn mặt gầy guộc của cô, nhớ lại đêm hôm cô phải rửa bát ở quán ăn đêm mà đau lòng xót xa.

Là hấn không tốt, không chăm sóc tốt cho cô, để mẹ con cô phải ở bên ngoài chịu khổ, hấn thậm tự thề rằng, lần này, dù cho thế này hấn cũng sẽ không buông tay.

Đôi bàn tay vuốt ve lên phần bụng của cô, cảm nhận sự tồn tại của sinh linh bé nhỏ đó.

Đúng lúc này, Bùi Hạo Hiền từ ngoài cửa bước vào, nhìn cảnh tượng trong phòng rồi nói: “An Từ Thành, một tối cậu không chạm vào phụ nữ thì không chịu được sao? đã bị thương thành thế này rồi, còn ở trong phòng bệnh chơi trò kích thích nữa.”

An Từ Thành không nói câu gì, im lặng nhìn người phụ nữ đang ngủ ngon trên giường, khóe miệng cười vui vẻ.

Mã Phi lập tức dùng ánh mắt biểu thị với Bùi Hạo Hiền: “Hiền Gia, anh bây giờ đừng có trêu chọc Thành Gia nữa, tôi nói cho anh biết một tin vui, Hàn tiểu thư mang thai rồi, Thành Gia sắp lên chức bố rồi.”

Bùi Hạo Hiền liếc nhìn Hàn Gia Lệ: “Hàn Gia Lệ cũng có rồi? thế thì cộng thêm cả đứa bé trong bụng Bạch Phi Phi nữa, không phải đúng thành một đôi sao?”

Nghe thấy lời này, hai mắt của An Từ Thành bỗng nhiên trùng xuống, có vài chuyện hấn nhất định phải đối diện, bây giờ Hàn Gia Lệ mang thai rồi, thế còn Bạch Phi Phi phải làm thế nào đây?

Có điều....dù cho thế nào, hấn cũng sẽ không để Hàn Gia Lệ phải chịu áp lực.

“Mã Phi, cậu liên hệ với luật sư, tôi muốn ly hôn với Phi Phi.” Hấn lạnh lùng nói.

Mã Phi giật mình, ngạc nhiên nhìn hấn: “Thành Gia, anh thật sự muốn làm như thế sao? Trong bụng Bạch tiểu thư cũng có đứa con của anh, lúc này mà li hôn, còn không biết báo chí sẽ viết thế nào nữa.”

Bùi Hạo Hiền nheo mắt lại, người phụ nữ đó....không phải là người có thể hất đi dễ dàng.

Giọng điệu của An Từ Thành kiên quyết: “Bảo cậu đi làm thì đi làm, tôi nhất quyết li hôn, lần này, tôi sẽ không để cô ấy phải chịu thêm áp lực nào nữa.” Nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Gia Lệ.

Mã Phi định nói gì đó, nhưng lại không nói ra, trong lòng đang tính nên tìm luật sư có tiếng nào đó.

Bùi Hạo Hiền đột nhiên nhớ ra gì đó, bước nhanh đến trước mặt An Từ Thành, “Đúng rồi, là ai đâm cậu? Minh sẽ giết cả nhà hấn.”

Mã Phi vội bước lên trước: “Đứng đứng, Thành Gia, là ai làm thế? Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!”

An Từ Thành cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ là xua xua tay với bọn họ: “Là mình tự đâm, việc này, hai người sau này đừng nhắc lại nữa, mình không muốn nhắc đến.”

Bùi Hạo Hiên và Mã Phi đều ngạc nhiên, quay đầu nhìn nhau không nói thêm gì nữa, trong lòng đã hiểu rõ, có thể khiến An Từ Thành can tâm tình nguyện bị đâm như thế, trên thế giới này ngoài Hàn Gia Lệ ra, bây giờ không tìm ra được người thứ hai.

Nhưng tại sao Hàn Gia Lệ lại đâm hắn một nhát dao, điều này thật khiến người ta khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Sợ cô ấy đi mất

Nhưng tại sao Hàn Gia Lệ lại đâm hắn một nhát dao, điều này thật khiến người ta khó hiểu.

Cơ thể An Từ Thành hồi phục rất nhanh, chỉ mấy ngày là có thể xuống giường đi lại được rồi, vết thương cũng đã liền sẹo.

Thím Trần mỗi ngày đều vòng đi vòng lại giữa Vịnh Tiên Thủy và bệnh viện, chăm sóc cẩn thận An Từ Thành.

Bạch Phi Phi mất hút mấy ngày liền, đột nhiên lại xuất hiện trong bệnh viện.

Vừa bước vào cửa, cô ta nhìn thấy có một chiếc giường khác trong phòng bệnh, Hàn Gia Lệ đang nằm ngủ yên tĩnh ở trên đó, khuôn mặt được trang điểm tinh tế lập tức trầm xuống. Lửa giận trong mắt như bùng lên.....

Hàn Gia Lệ vẫn hôn mê chưa tỉnh, mỗi ngày đều truyền nước dinh dưỡng, đã là ngày thứ ba rồi, bác sĩ nói không có vấn đề gì, mấy ngày này sẽ tỉnh lại.

Cô ta cắn giận bước nhanh đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, đưa tay kéo cô từ trên giường dậy, khuôn mặt xinh đẹp cau có lại một cách đáng sợ, “Hàn Gia Lệ cô là con đàn bà đê tiện, cô đến đây làm gì? Cô rút ra ngoài cho tôi! Đừng đến cản trở anh Từ Thành của tôi nữa!” Cô ta ra sức kéo Hàn Gia Lệ, nhưng cô vẫn nhắm mắt lại, không hề lên tiếng gì.

An Từ Thành vừa nhìn thấy tình hình như thế, vội vàng bước đến kéo Bạch Phi Phi ra: “Bạch Phi Phi, đừng làm ồn nữa, Gia Lệ bây giờ vẫn đang trong trạng thái hôn mê

Bạch Phi Phi bức tức, quay người nói với hắn: “Anh Từ Thành, anh để cô ta nằm ở đây là có ý gì? Em mới là vợ của anh, anh dẫn con đàn bà đê tiện này về, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không?”

An Từ Thành trầm mặt xuống, quay người không thèm nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng: “Phi Phi, anh nghĩ chúng ta li hôn đi.”

Vừa nghe thấy lời này, Bạch Phi Phi nhìn hắn, không dám tin rồi lắc lắc đầu nói: “Anh Từ Thành.....anh nói cái gì? Li hôn? Không.....anh không thể đối xử với em như thế!”

“Phi Phi, như thế này có ý nghĩa gì không? Em cũng biết, anh không yêu em!” An Từ Thành nghiêng đầu, vẻ chán nản trong mắt dần hiện rõ lên.

“Anh Từ Thành, nhưng em yêu anh.....em xin anh, đừng li hôn, đừng bỏ rơi em, cái gì em cũng không cần, chỉ cần anh ở bên cạnh em.....” Bạch Phi Phi khóc lóc nhìn hắn, hai tay vòng ra ôm lấy lưng hắn, ôm chặt lấy.

An Từ Thành tuyệt tình đẩy cô ta từ trong lòng mình ra: “Phi Phi, là anh có lỗi với em, anh thật sự không có cách nào để ở bên cạnh em, em chấp nhận li hôn đi.”

Bạch Phi Phi khóc càng thảm thiết hơn, nhìn An Từ Thành rồi xoa xoa phần bụng hơi nhô lên của mình: “Anh Từ Thành, dù cho như thế, đứa con trong bụng em anh cũng không cần sao? Nó là máu mủ ruột thịt của anh! Sao anh lại có thể nhẫn tâm như thế, anh sao có thể để nó vừa sinh ra đã không có cha chứ? Anh làm như thế không phải quá tàn nhẫn hay sao?”

Vừa nhắc đến con là tim An Từ Thành lại xao động, hắn cúi đầu, nhìn phần bụng nhô lên của Bạch Phi Phi, có thứ gì đó phức tạp trong mắt, rồi vội, hắn vẫn nhẫn tâm mà nói: “Con....anh sẽ nuôi, xin lỗi Phi Phi, anh có thể làm được chỉ có thế!”

Nhìn thấy hắn nhẫn tâm như thế, trái tim Bạch Phi Phi gần như tan vỡ, mấy giây sau đó cô ta lại quỳ xuống trước mặt An Từ Thành, hai tay ôm chặt lấy chân hắn: “Anh Từ Thành, em xin anh, đừng li hôn, em không muốn li hôn. Em xin anh, thế nào cũng được, đừng li hôn với em, em bây giờ chỉ còn có mình anh thôi.....”

Nhìn bộ dạng đáng thương của cô ta, An Từ Thành không ngoảnh đầu lại, nhắm mắt lại thờ dài: “Anh đã bảo Mã Phi đi tìm luật sư rồi, nếu như em đồng ý thì ký vào đó. Nếu như không đồng ý.....thế thì anh chỉ có thể để tòa án tố tụng mà thôi.....”

Nghe thấy lời nhần tâm đó của hắn, Bạch Phi Phi nắm chặt hai tay lại, sau đó bực tức đứng dậy, hai mắt đỏ hoe chăm chăm nhìn hắn, từng lời từng chữ, phảng phất như đẩy hắn xuống địa ngục vậy: “An Từ Thành, tôi tuyệt đối sẽ không li hôn với anh, anh đừng có mơ!” Nói xong, cầm lấy túi xách trên bàn, liếc mắt nhìn Hàn Gia Lệ trên giường, quay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng cô ta đi xa, An Từ Thành ngồi lại giường bệnh, day day hai bên thái dương, người phụ nữ này, một khi đã dây phải cô ta, đứng ra muốn hắt đi cũng không hắt được.

Có điều lần này, hắn đã quyết tâm, dù cho thế nào hắn cũng phải li hôn.

“Thiếu Gia, cậu ăn chút cháo đi.” Thím Trần nhìn hai người thờ dài, đặt bát cháo lên tay An Từ Thành.

“Cảm ơn thím Trần.” An Từ Thành đón lấy bát cháo, xúc mấy thìa cháo nóng ăn.

Thím Trần yên lặng ngồi xuống bên cạnh giường, do dự rất lâu, cuối cùng mới hỏi: “Thiếu Gia, cậu sau khi li hôn với Bạch Tiểu thư sẽ lấy Hàn tiểu thư sao?”

Nghe thấy lời này, bàn tay đang cầm thìa xúc cháo của An Từ Thành đột nhiên khựng lại, hắn nghiêng đầu sang nhìn Hàn Gia Lệ: “Chỉ cần cô ấy đồng ý, tôi lập tức lấy cô ấy.” Nói xong, khóe miệng nhếch lên nở ra nụ cười hạnh phúc.

“Thật sao?” Thím Trần suýt nữa vui sướng mà nhảy lên, thực ra trong lòng bà luôn hy vọng Hàn Gia Lệ sẽ là nữ chủ nhân trong biệt thự Vịnh Tiên Thủy, con người Gia Lệ rất dễ gần lại không kén kiêu. Không giống như Bạch Phi Phi, có lúc còn cố tình làm khó bà.

Đúng lúc này, Bùi Hạo Hiền và Mã Phi đột nhiên quay lại, đúng lúc nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện, Mã Phi xúc động suýt chút nữa cũng nhảy cẫng lên.

“Thành Gia, là thật sao? Sau khi li hôn sẽ lập tức cưới Hàn tiểu thư?” Đối với Mã Phi mà nói, so với Bạch Phi Phi, anh ta vẫn thích Hàn Gia Lệ hơn, dù sao người phụ nữ đó đơn thuần như nước, không giống như Bạch Phi Phi đã tâm đen tối.

Bùi Hạo Hiền cười mặt đầy vẻ biến thái: “Nếu là mình, mình sẽ lấy cả hai, buổi tối còn có thể cùng nhau chơi trò 3P.....”

Mã Phi liếc nhìn Bùi Hạo Hiền: “Hiền Gia, anh đến chơi trò hội đồng đó cũng chơi rồi, 3P đối với anh mà nói cũng đã không còn tươi mới nữa phải không?”

An Từ Thành đen tối liếc nhìn Bùi Hạo Hiền: “No, Mã Phi cậu out rồi, thằng cha này thích nhất là giao phối kiểu dã thú. Hơn nữa đối tượng hợp nhất chính là lợn sề.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng như vỡ òa, Mã Phi và Thím Trần đều che miệng cười trộm, còn không quên liếc nhìn Bùi Hạo Hiền.

Bùi Hạo Hiền với biểu cảm ừ ừ cạc cạc nhìn An Từ Thành, từ trên sofa túm lấy một chiếc gối mà ném mạnh về phía hắn: “Tên sói gian ác đáng chết, cậu nói linh tinh cái gì thế? Cậu mới làm chuyện đó với lợn sề ấy!”

An Từ Thành chẳng buồn để ý nhìn hắn: “Điềm tĩnh lại! Không biết là ai nói tức giận thì dễ**!”

Trong phòng bốn người cười nói rôm rả.

Đúng lúc này, Hàn Gia Lệ từ từ mở mắt.

“Nước.....khát quá.....” Cô thất thần trừng mắt nhìn lên trần nhà, trong miệng lẩm bảm nói.

“Hàn tiểu thư, cô tỉnh rồi?” Thím Trần phát hiện đầu tiên, nét mặt kích động, quay người lập tức đi rót nước.

“Gia Lệ tỉnh rồi?” Hàn Gia Lệ vui sướng hân hoan, vội xuống giường chạy đến bên cạnh giường của Hàn Gia Lệ, nắm chặt lấy tay cô trong lòng bàn tay hắn.

Hàn Gia Lệ bất lực liếc nhìn hắn, muốn nói gì đó, nhưng chẳng có chút sức lực nào mà nói, truyền nước ba ngày liền, từng giọt từng giọt truyền vào, cơ thể cô vẫn yếu ớt,

“Hàn tiểu thư, nước đây.” Thím Trần nhẹ nhàng diu cô dậy, sau đó bón từng chút từng chút nước vào miệng cô.

“Mã Phi, cậu mau đi tìm bác sĩ.” An Từ Thành quay đầu nói với Mã Phi, hai tay luôn nắm chặt lấy cô, dường như sợ cô sẽ lại đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không phải con của tôi

Mấy giây sau đó, bác sĩ lập tức có mặt, kiểm tra cơ thể cho Hàn Gia Lệ xong, sau đó thu đồ nghề lại, cười nói với bọn họ: “Mọi người yên tâm đi, Hàn tiểu thư không sao, chỉ là bị dọa cho hoảng sợ, có điều mấy ngày này phải nghỉ ngơi dưỡng sức, sẽ rất nhanh hồi phục lại thôi.” Nói xong, bác sĩ quay người rời đi.

.....

Biệt thự nhà họ Bạch.

“Mẹ, làm thế nào đây? Anh Từ Thành muốn li hôn với con, sao anh ấy có thể tàn nhẫn với con như thế chứ? Con thật sự không muốn sống nữa.” Bạch Phi Phi nước mắt nước mũi bỏ nhào vào lòng Triệu Mẫn mà khóc hết sức đau lòng.

Triệu Mẫn ngạc nhiên nói: “Cái gì? Con không phải đang mang thai con của cậu ta sao? An Từ Thành sao lại nhẫn tâm như thế?”

Vừa nghe thấy những lời này, Bạch Phi Phi đau lòng từ trong lòng bà ta ngẩng đầu lên: “Mẹ, thực ra đứa con trong bụng con không phải là của An Từ Thành, là của Bạch Chí Văn!” Nói xong, lại càng khóc đau lòng hơn

Nghe thấy thế, Triệu Mẫn bị dọa cho giật nảy người, đẩy cô ta từ trong lòng ra: “Con nói cái gì? Đứa bé trong bụng con là của Bạch Chí Văn sao? Nói như thế An Từ Thành biết rồi sao?” Bà ta không dám tin, con gái bà ta lại mang thai đứa con của chồng trước bà ta.

Bạch Phi Phi bất lực lắc lắc đầu: “Anh ấy còn chưa biết, mẹ, con thật sự sợ có một ngày anh ấy sẽ biết đứa con này không phải của anh ấy, anh ấy sẽ tức giận mà giết chết con! Nhưng, dù cho anh ấy cho rằng đứa bé trong bụng con là con của anh ấy, vẫn cứ kiên quyết li hôn với con, mẹ, con thật sự không muốn rời xa anh ấy”

Triệu Mẫn ôm chặt con gái vào lòng: “Phi Phi, con đừng khóc nữa, chỉ cần cậu ta không biết là được, việc này sẽ chôn vùi trong lòng đất, nhưng, đứa con trong bụng con không thể tồn tại được nữa.....” Triệu Mẫn nghĩ một lúc vẫn không đành lòng để con gái mình mang thai đứa con chồng trước của mình.

Bạch Phi Phi xúc động ngẩng đầu nhìn bà ta: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Bây giờ đứa bé này là con bài duy nhất của con, mẹ bảo con không cần đứa bé nữa, An Từ Thành sẽ càng muốn li hôn với con!”

Triệu Mẫn bình tĩnh nhìn cô ta, dịu dàng vỗ vỗ lưng cô ta: “Phi Phi, con nghe mẹ nói.....”

Triệu Mẫn lẩm bẩm thì thầm bên tai Bạch Phi Phi, giọng nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy.

Nói xong, Bạch Phi Phi thất thần cười khẩy nhìn về phía trước, quả nhiên, gừng càng già càng cay.

.....

Trong chiếc xe sang của Triệu Mẫn tràn đầy dục vọng, xuân sắc vô hạn.

An Dương cỡi chiếc quần dài ngồi ở ghế sau, Triệu Mẫn ngồi lên trên, cơ thể đầy đặn hấp dẫn ngồi phía trước mặt An Dương mà ra sức lên xuống, lắc lư, chiếc váy ngắn ở thân dưới bị kéo cao lên, đã bị xé rách từ lâu rồi, bà ta đang rộng hai chân ra ngồi xuống phần bụng dưới của lão An, nỗ lực mà rung lắc.

“A a.....An Dương.....em yêu anh.....em chỉ yêu có mình anh.....” mắt bà ta nhắm lại, hai má ửng hồng, hưởng thụ cảm giác sung sướng mà ông ta mang lại cho bà ta.

“Tiểu Mẫn.....em vẫn đẹp như thế.....” An Dương thở gấp gấp, hai tay ôm vào bầu ngực của bà ta, mon trốn đùa nghịch.

Bà ta cúi đầu hôn lên môi ông ta, thân dưới càng lúc càng di chuyển nhanh hơn.

Hai tay lão An giữ chặt lấy phần hông của bà ta, lười quăn vào trong đùa nghịch với bà ta.

Sau khi làm xong, Triệu Mẫn mềm người nằm trong lòng Lão An, tay trái Lão An cầm điều thuốc, tay phải vẫn mon trốn vuốt ve phần ngực mềm mại của bà ta.

“An Dương.....chúng ta tái hợp nhé.....” bà ta vui đầu vào lòng ông ta rồi đột nhiên nói: “Em thật sự rất yêu anh, bao nhiêu năm như thế, trong lòng em chỉ có anh.....”

Nghe thấy những lời này, tay trái cầm điều thuốc của lão An đột nhiên run rẩy, tay phải buông từ trên ngực bà ta xuống: “Tái hợp.....” Ông ta tự lẩm bẩm trong miệng, bà ta nói chỉ yêu có mình ông ta. Nhưng còn ông ta, trong lòng ông ta hiểu rõ ông ta chỉ yêu Mễ Na, nếu không hồi đó cũng đã không bỏ rơi Triệu Mẫn và Bạch Phi Phi để sống chung với Mễ Na. Hoặc là Mễ Na chết lâu như thế rồi, ông ta không hề chạm vào người phụ nữ nào, cho nên

cô đơn, cho nên mới làm chuyện đó với Triệu Mẫn.

Mẽ Na, anh thật sự rất nhớ em!

Ông ta hút một hơi thuốc, thân phận phu nhân của ông ta mãi mãi chỉ có Mẽ Na, Triệu Mẫn không thể thay thế được.

Nghĩ đến đây ông ta đẩy bà ta ra: “Tiểu Mẫn, chúng ta đã đến tuổi này rồi, nếu như tái hôn thì em bảo Phi Phi sẽ nhìn chúng ta thế nào chứ?” Nói xong, lạnh lùng nhả một làn khói thuốc.

Triệu Mẫn không đành lòng, rướn lên ôm lấy ông ta: “An Dương, anh yên tâm đi, Phi Phi em sẽ đi nói, chỉ cần anh gạt đầu, tất cả sẽ không thành vấn đề.”

An Dương quả quyết lắc đầu, vẻ lạnh lùng trong mắt khiến người ta phát sợ: “Tiểu Mẫn, anh không muốn tái hôn, đã đến tuổi này rồi, anh nghĩ... cũng chỉ như thế này thôi.” Nói xong, chậm chậm mặc quần lên.

Nghe thấy ông ta nói thế, vẻ mặt Triệu Mẫn thất vọng: “An Dương.....”

“Thôi, đừng nói nữa, anh phải về rồi, em cũng về nhà sớm đi, việc của Phi Phi và An Từ Thành anh sẽ đi xử lý.” Nói xong, chống gậy quay người bước xuống xe.

Triệu Mẫn căm hận nhìn bóng ông ta rồi nghiêng chặt răng, bà ta biết, xem ra, An Dương vẫn chưa quên được con đàn bà dê tiện đó.....

.....

Hàn Gia Lệ mấy ngày này sức khỏe hồi phục rất nhanh, đã lấy lại tinh thần, cũng có thể xuống giường đi lại được rồi.

Cô không biết An Từ Thành đang làm trò gì, hắn muốn giết cô, cô đã không chạy nổi, còn không bằng ở bên cạnh hắn, dù cho đi đến đâu cũng không chạy thoát được lòng bàn tay của hắn.

An Từ Thành không hề hỏi cô việc mang thai, hắn muốn đợi sức khỏe cô tốt hơn sẽ nói, nhưng quả thật hắn đợi không nổi nữa, hắn muốn biết thái độ của Hàn Gia Lệ.

Bước nhanh đến bên giường cô, dịu dàng nhìn cô nói: “Gia Lệ, em mang thai rồi, tại sao lại không nói cho anh biết?”

Hàn Gia Lệ mắt đang nhắm hờ, vừa nghe thấy hai chữ mang thai lập tức từ trên giường bật dậy, nhìn hắn đầy sợ hãi, co rúm vào một góc giường.

Hắn đã biết việc cô mang thai, thế thì, hắn nhất định sẽ không từ thủ đoạn mà muốn giết đứa con trong bụng cô.

“Không, đứa con này là của tôi, là của một mình tôi!” Cô ôm chặt lấy người mình hoảng loạn nói.

An Từ Thành không nhịn được cười lên: “Không phải của anh? Một mình em có thể sinh ra sao?”

Hàn Gia Lệ sợ hãi nhìn hắn, tuyệt đối không thể để hắn biết đứa con này là của hắn, nếu không hắn nhất định sẽ không tha cho con của cô, thế thì.....

Cô lạnh lùng nghiêng đầu nói, giọng nói kiên quyết không ai bằng: “Đứa bé này.....không phải của anh!”

“Xoàng.....” Vừa nghe thấy lời này, cốc nước trong tay An Từ Thành tự nhiên rơi xuống đất.

Hắn đứng dậy, nét mặt sa sầm nhìn Hàn Gia Lệ: “Cô nói cái gì? Đứa bé không phải của tôi?” Hắn không tin nhìn người phụ nữ trước mắt, vẻ tuyệt vọng trong mắt không cách gì có thể diễn tả nổi.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, ánh mắt căm giận nhìn hắn, từng lời từng chữ nói ra: “Đúng! Đứa bé này không phải của anh!”

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, cảm giác đang hy vọng rơi đến tuyệt vọng càng hiện rõ hơn, hắn dường như sụp đổ, lao đến túm lấy cổ áo của Hàn Gia Lệ: “Không phải của tôi? Thế thì...là của Tiêu Dật Nhiên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Đừng làm hại con tôi

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, cảm giác đang hy vọng rơi đến tuyệt vọng càng hiện rõ hơn, hắn dường như sụp đổ, lao đến túm lấy cổ áo của Hàn Gia Lệ: “Không phải của tôi? Thế thì...là của Tiêu Dật Nhiên sao?”

Hắn nhìn cô, trong mắt dường như sắp tóc ra lửa.

Hàn Gia Lệ lạnh lùng ngoảnh đầu đi, hai tay ôm chặt lấy bụng mình: “Đúng! Con của tôi.....là của anh ấy!”

Khoảnh khắc đó, An Từ Thành thật sự muốn đâm chết người phụ nữ trước mặt, hắn ra sức rung lắc cơ thể nhỏ bé của cô: “nào đưa bé đi! Ngay lập tức nào thai! Tôi không cho phép đứa bé trong bụng cô là con của người khác!”

Hàn Gia Lệ hất hắn ra, cố dùng lực hét lên với hắn: “Tôi không muốn bỏ đứa bé! Tôi không muốn!! Tôi cần đứa con trong bụng tôi! Tôi yêu nó! Nó là mạng sống của tôi!”

“Ha ha.....” Vừa nghe thấy lời này, An Từ Thành cười trong tuyệt vọng, bắt lực lùi về sau mấy bước, nhìn trong mắt cô tràn đầy cảm giác xa lạ, từng câu từng chữ, như đâm nhói vào tim hắn: “Hàn Gia Lệ, cô thật sự khiến tôi quá thất vọng, không ngờ cô lại là loại đàn bà này.....” Lời còn chưa dứt, hắn quay người đi nhanh ra khỏi cửa.

Đang cảm hận lao ra thì đập phải Mã Phi đang đẩy cửa bước vào.

Mã Phi nhìn thấy sắc mặt hắn biến xanh như thế, không biết xảy ra chuyện gì, về mặt vô tội hỏi: “Thành Gia, anh làm sao thế?”

“Cút đi!” An Từ Thành đẩy anh ta ra, chẳng buồn quay đầu rồi mất hút ngoài hành lang.

Mã Phi chẳng hiểu chuyện gì nhìn bóng hắn khuất xa, lẩm bẩm nói: “Xảy ra chuyện gì thế không biết? Thành Gia đã N năm rồi chưa hề cáu giận với tôi.”

Hàn Gia Lệ thở dài, cúi đầu, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa bụng mình.

Con à, dù cho phải dùng cách nào, mẹ cũng sẽ bảo vệ con! Dù cho mẹ bị thương cũng không vấn đề gì.

Thím Trần đặt bát canh gà trong tay xuống, bước nhanh đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, về mặt lo lắng nhìn cô: “Hàn tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hàn Gia Lệ mệt mỏi lắc lắc đầu với bà, quay người nằm lại giường, nước mắt cuối cùng cũng không kìm được mà trào ra, nhưng cô không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể vùi vào trong chăn và ghen ngào.

.....

Ở trước cửa bệnh viện, Bạch Phi Phi mặc chiếc váy liền màu đen ôm sát cơ thể, trên đầu đội chiếc mũ gài hoa sen, che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô ta. Cô ta đẩy gọng kính râm màu đen trên sống mũi, cúi đầu nhìn lên trên tầng cao của tòa nhà bệnh

Sau đó lấy điện thoại ra, lập tức gọi đến một số điện thoại.

“Alo, Phi Phi!” Đầu dây bên kia, giọng nói của lão An khàn khàn bất máy.

“Ba, con đã đến cổng bệnh viện rồi, ba bảo Trợ lý Dương đem người đánh lạc hướng đi.” Bạch Phi Phi vừa nói vừa quan sát cẩn thận xung quanh.

“Ba biết rồi.” Lão An lạnh lùng trả lời một câu, sau đó tắt điện thoại.

Bạch Phi Phi nghĩ một lát, lại gọi đến số điện thoại của Triệu Mẫn. “Alo, mẹ, con đã đến cổng bệnh viện rồi, mẹ nhất định phải tìm cách liên hệ với anh Từ Thành, đừng quên cửa phía đông tầng Hàn Gia Lệ bên đó, khoảng nửa tiếng sau nhất định phải bảo được anh Từ Thành đến đó.”

Giọng nói của Triệu Mẫn ở đầu dây bên kia điện thoại tự tin không ai bằng: “Mẹ biết rồi Phi Phi, con yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ giúp con.”

Sau khi tắt điện thoại, Bạch Phi Phi đang định tiến vào tòa nhà, bước chân đang đi bỗng dừng do dự, cúi đầu nhìn xuống phần bụng hơi nhô lên của mình, run rẩy đưa tay xoa lên đó, trên mặt dâng tràn cảm giác không nở. Lần này, cô ta đem đứa con trong bụng cô ta ra đánh cược!

Con à, mẹ xin lỗi, vì hạnh phúc của mẹ, mẹ cũng chỉ có thể hi sinh con mà thôi.

Lần này, cô ta thật sự lấy mạng sống của mình ra để liều một phen, dù cho thế nào cô ta nhất định phải thắng.

Nếu như không thành công, thế thì cô ta sẽ mất tất cả.

Nghĩ một lát, cô ta vẫn không chùn bước mà đi thẳng vào khu nhập viện.

Tim cũng thăm run rẩy, dù sao đối với một người phụ nữ mà nói, làm hại đứa con của mình là việc khiến người ta đau lòng nhất, nhưng cô ta đã không còn đường lùi, vì để giữ lại An Từ Thành, vì không muốn li hôn với hắn, việc tàn nhẫn nào cô ta cũng đồng ý làm.

Trong phòng bệnh, Hàn Gia Lệ đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, hai mắt đỏ hoe, Bùi Hạo Hiên nghe nói đi công ty An Dương tán tỉnh thư ký tiểu Yến rồi, Thím Trần đã quay về Vịnh Tiên Thủy, An Từ Thành rồi đi từ buổi sáng cũng không biết đi đâu, chỉ có một mình Mã Phi nằm trên chiếc ghế tựa trong phòng bệnh ngủ gật.

Đúng lúc này, điện thoại của Mã Phi réo lên trong căn phòng yên tĩnh, anh ta nhận điện thoại, sắc mặt trắng bệch, không nói câu gì, đứng dậy phi như bay ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Gia Lệ từ trong chăn thò đầu ra, liếc nhìn Mã Phi, sau đó lại cuộn người vào chăn tiếp tục ngủ.

Lúc này, Bạch Phi Phi đột nhiên xuất hiện ngoài cửa phòng bệnh, nhìn bóng dáng Mã Phi rời đi phía xa, khóe miệng cô ta nhếch lên nở ra nụ cười mãn nguyện.

Bỏ chiếc mũ đội đầu xuống, cô ta từ từ bước đến bên cạnh giường của Hàn Gia Lệ, giọng nói cao ngạo kèn kiệu: “Nghe nói.....cô mang thai rồi?”

Nghe thấy giọng nói của cô ta, trong lòng Hàn Gia Lệ rung mình một cái, từ trong chăn thò đầu ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Phi Phi: “Tại sao cô biết?” Cô vừa nói vừa ý thức tự bảo vệ bụng mình.

“Ha ha.....” Bạch Phi Phi cười khẩy mấy tiếng: “Cô nói xem tôi làm thế nào biết được? Đương nhiên là anh Từ Thành nói cho tôi biết.”

Trong lòng Hàn Gia Lệ càng lúc càng bất an, cô nhìn Bạch Phi Phi, trong mắt ánh lên nét hoảng sợ, cơ thể bất giác lùi về phía sau: “Cô.....cô muốn làm gì?”

“Ha.....” Bạch Phi Phi cười khẩy ép dần Hàn Gia Lệ: “Cô nói xem tôi muốn làm gì? Là anh Từ Thành bảo tôi đến giúp cô giết chết nghiệt chủng trong bụng cô!”

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ bắt lực lắc lắc đầu, mắt đỏ hoe: “Không.....đừng.....anh ta tại sao lại có thể tàn nhẫn như thế? Đừng làm hại con của tôi.....đừng.....” Cô vừa khóc vừa ý thức lùi về phía sau, hai tay ôm chặt lấy người mình.

Bạch Phi Phi cười giống như một con ác quỷ, khuôn mặt gian xảo, cô ta nghiêng răng, bước đến bên cạnh Hàn Gia Lệ, đưa tay đẩy cô từ trên giường xuống, sau đó ra sức đẩy cô ra phía ngoài cửa.....

“Cô là con đàn bà dê tiện, cô không xứng mang thai? Tôi sẽ khiến cô mãi mãi nhớ cái ngày này!” Cô ta độc ác kéo lấy cánh tay cô mà lôi ra phía cầu thang.....

Hàn Gia Lệ sắc mặt trắng bệch, yếu ớt vùng vẫy: “Bạch Phi Phi, cô buông tôi ra, đừng làm hại con tôi, cô buông tôi ra, tôi cầu xin cô đừng làm hại con của tôi.....”

Toàn thân cô run rẩy, hai tay ôm chặt đứa con trong bụng mình, nước mắt trong khóe mắt không ngừng trào ra.

“Bóp.....” Vừa nghe thấy thế, cứ nghĩ đến đứa con trong bụng của Hàn Gia Lệ là con của An Từ Thành, Bạch Phi Phi dừng lại giờ tay cho cô một cái bạt tai. Dựa vào cái gì mà cô lại mang thai đứa con của An Từ Thành chứ, còn cô ta lại mang thai đứa con của Bạch Chí Văn?

“A!” Hàn Gia Lệ đau đớn ngã ra đất, cơ thể đau đớn co rúm lại một góc.

“Hàn Gia Lệ cô là con đàn bà dê tiện, cô cảm dỗ ai không được lại đi cảm dỗ anh Từ Thành của tôi, tôi sẽ không tha cho cô, cô đáng chết! Tôi muốn cô tành mắt nhìn thấy con của cô bị giết chết!” Cô ta phẫn nộ lao lên trên đất không chút tình nghĩa mà dẫm đá vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Sự nhẫn tâm của hắn

Hàn Gia Lệ không lên tiếng, co rúm lại một góc, ôm lấy bụng mình không để cô ta làm hại đứa con của cô.

Sau khi dẫm đá một lúc sau, Bạch Phi Phi bình tĩnh lại hơn chút, cô ta thờ hờn hờn đưa tay lên nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, thời gian còn năm phút nữa!

Cúi đầu nhìn Hàn Gia Lệ thoi thóp trên đất, Bạch Phi Phi cười gian xảo, cúi người kéo cánh tay cô tiếp tục đi về lối cầu thang.

Hàn Gia Lệ cố gắng để mình đứng dậy, cô không thể tiếp tục yếu đuối như thế, dù cho phải chết cô cũng phải bảo vệ đứa con của mình.

Cô giãy giụa cố đứng dậy, dùng lực muốn hất tay Bạch Phi Phi ra.

Lúc này hai người đã đi đến cửa cầu thang phía đông tầng hai, trên hành lang hun hút một cách đáng sợ, một bóng người cũng không có, chỉ có cửa sổ hút gió trên hàng lang mở một nửa, khiến Hàn Gia Lệ lạnh dọc sống lưng.

“Bạch Phi Phi, cô là con đàn bà điên rồ, cô buông tôi ra!” Cô sống chết vùng vẫy, đưa tay túm vào mái tóc xoắn dài của Bạch Phi Phi.

“ A! Cô là con đàn bà dê tiện.....” Bạch Phi Phi đau đớn giữ lấy tóc của mình, muốn đẩy cô ra.

Hai người đàn bà yếu ớt giống như kẻ điên lao vào nhau, ai cũng không chịu nhường ai.

Đúng lúc này, An Tử Thành đột nhiên xuất hiện ở cửa tầng một.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên lối cầu thang tầng hai, thấy hai cơ thể lao vào giằng xe nhau, hắn lạnh lùng cau mày.

“ Hai người dừng tay lại!” trong mắt hắn dường như sắp bắn ra lửa, hét về phía hai người ở tầng trên.

Bạch Phi Phi rùng mình, tranh thủ liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, chết tiệt, hắn đến sớm hai phút.

“ Bạch Phi Phi cô đi chết đi!” Hàn Gia Lệ dường như không hề nghe thấy tiếng của An Tử Thành, cô ra sức kéo Bạch Phi Phi, hét lên với cô ta.

Sự tàn nhẫn của cô gần như đã lấp đầy lí trí của cô.

Bạch Phi Phi sững người, dừng lại động tác của mình, đột nhiên trong đầu lóe lên ý nghĩ, đã như thế.....thế thì đánh cược to hơn đi.

Hàn Gia Lệ vẫn kéo tóc của cô ta, dường như phát điên lên rồi, Bạch Phi Phi lạnh lùng nheo mắt lại, hai tay nắm chặt, cô ta nghiêng răng, dùng lực đẩy tay Hàn Gia Lệ ra, cơ thể ưỡn về phía sau.....

“ A.....cứu mạng.....” Chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh đó, cả người Bạch Phi Phi lăn từ trên cầu thang tầng hai xuống đến cầu thang tầng một.

An Tử Thành nhìn hình bóng lăn từ trên cầu thang xuống, tim đập mạnh liệt.

“ Phi Phi.....” Hắn vừa gọi vừa nhanh chóng chạy đến bên cạnh Bạch Phi Phi.

Hàn Gia Lệ nhìn bóng dáng cô ta ngã lăn xuống cầu thang, hoảng sợ trợn trừng mắt, cô không dám tin lùi về phía sau, cúi đầu nhìn hai tay mình.....

Chuyện gì thế này? Rõ ràng cô không đẩy cô ta? Tại sao cô ta lại có thể ngã xuống?

Cô bị dọa cho nói không nên lời, toàn thân run cầm cập, khi ngẩng đầu nhìn xuống tầng dưới, Bạch Phi Phi đã nằm trong vũng máu, máu chảy ra càng lúc càng nhiều.....

Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, chạy nhanh xuống lầu, nhìn Bạch Phi Phi toàn thân đầy máu, hoảng sợ run rẩy không dám tiến gần.....

Trong đầu là một mảng trống rỗng, cô không đẩy cô ta, thật sự không đẩy cô ta.

“ Phi Phi, Phi Phi em thế nào rồi? Em không sao chứ?” An Tử Thành căng thẳng ra sức vỗ vỗ vào má cô ta.

Bạch Phi Phi yếu ớt mở hé mắt nhìn, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của An Tử Thành: “ Anh Tử Thành.....cô ta đẩy em.....cô ta đẩy em xuống cầu thang.....cô ta muốn hại chết con của chúng ta.....anh Tử Thành.....cứ lấy con của chúng ta.....con.....”

Nghe thấy lời Bạch Phi Phi nói, An Tử Thành quay đầu lại, hai con người hắn lên mạch máu đỏ chầm chầm nhìn Hàn Gia Lệ.

Hai tay nắm chặt lại, dường như muốn xé nát cô ra vậy.

“ Hàn Gia Lệ!!!” Hắn kiểm chế cấu giận trong lòng, hai mắt dữ tợn, nhìn Hàn Gia Lệ rồi hét lên ba tiếng trong miệng.

“ Không.....không phải tôi.....không phải tôi.....” Hàn Gia Lệ gần như súp đổ, cô hoảng loạn nhìn An Tử Thành, cơ thể không ngừng lùi về phía sau.

“ Cô còn chối à, tôi đã nhìn thấy hết rồi!” Hai mắt hắn vằn đỏ lên, đứng dậy, bước nhanh đến bên cạnh cô, giơ tay cho cô một cái bạt tai.

Hàn Gia Lệ chịu cái tát đó của hắn, đau đớn ngã trên đất, cơ thể vùng vẫy muốn bò dậy.

Cơ thể An Tử Thành run rẩy, hắn quỳ người xuống túm lấy cổ áo của Hàn Gia Lệ, “ Tại sao? tại sao cô muốn làm hại con của tôi? Tại sao cô muốn tôi mất con!”

Từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy hắn tức giận như thế, lúc này hắn giống như quỷ sa tăng trong địa ngục vậy.

“ Không.....không phải tôi.....tôi không đẩy cô ta.....tôi không làm.....” Hàn Gia Lệ vẫn nhìn hắn lắc lắc đầu.

“ Hàn Gia Lệ! cô giết con của tôi. Tôi sẽ khiến cô phải trả giá!” Lời còn chưa dứt, hắn dứt khoát đứng dậy, nhìn người phụ nữ co rúm trên đất, nhấc chân đạp vào bụng cô.

“ A!” Hàn Gia Lệ hoảng sợ nhìn hắn, đau đớn dùng hai tay ôm chặt lấy bụng mình.

Cô không dám tin, cũng không có cách nào tin, người đàn ông trước mặt muốn tận tay giết đi đứa con của hắn.

“Đừng.....con của tôi....đừng.....” Sau đó, cơ thể cô run cầm cập, trên mặt nước mắt lăn tăn, hai tay ôm chặt lấy chân của An Từ Thành, đáng thương cầu xin hắn.

Lúc này An Từ Thành đã bị lửa giận làm cho đầu óc không tỉnh táo, hắn dường như phát điên mà không ngừng dẫm đạp người phụ nữ trên đất, “Hàn Gia Lệ, cô hại chết con của tôi, tôi sẽ khiến đứa con của cô phải trả giá, chúng ta đều không có lựa chọn, cùng đi chết đi!”

Hàn Gia Lệ gần như chỉ thoi thóp thở, đau đớn trong bụng truyền đến khắp người, cô nằm trên đất bất động, lạnh lùng nhìn khuôn mặt người đàn ông trước mặt mờ dần mờ dần.

An Từ Thành cuối cùng cũng dừng tay lại, nhìn người phụ nữ nằm trên đất giống như xác chết, tuyệt vọng quay người, một giọt nước mắt lăn tăn trong khóe mắt xuống.

Hắn cúi người ôm lấy cơ thể Bạch Phi Phi đầy máu, chạy nhanh đến phòng cấp cứu.

Máu từ phía dưới của Bạch Phi Phi loang khắp đường bọn họ đi qua, Bạch Phi Phi bất lực nhìn An Từ Thành, “Anh Từ Thành, con không còn nữa, làm thế nào đây? Anh đừng li hôn với em.....em không muốn li hôn.....em chẳng còn gì nữa.....” Cô ta yếu ớt nằm bầm trong lòng hắn.

An Từ Thành cúi đầu nhìn cô ta: “Anh xin lỗi, Phi Phi, đều là anh không tốt, anh không li hôn nữa, chúng ta sau này sẽ sống những tháng ngày tốt đẹp, anh sẽ không cãi vã với em nữa.” Hắn xót xa nhìn người phụ nữ cơ thể đầy máu trong lòng mình,

Bạch Phi Phi nét mặt trắng bệch nở ra nụ cười mãn nguyện, dường như không dám tin hỏi lại: “Thật sao? Anh Từ Thành, anh thật sự không li hôn với em nữa sao?”

Bạch Phi Phi không hề hối hận, dù cho lần này cô ta khiến mình thương tích đầy mình, nhưng cô ta vẫn thắng, An Từ Thành người đàn ông này, cả đời này là của cô ta.

“Thật mà Phi Phi, em cố gắng gượng! Sắp đến phòng cấp cứu rồi.” Nói xong ôm lấy cô ta chạy thật nhanh về phía phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Con không còn nữa

“Thật mà Phi Phi, em cố gắng gượng! Sắp đến phòng cấp cứu rồi.” Nói xong ôm lấy cô ta chạy thật nhanh về phía phòng cấp cứu.

Bạch Phi Phi nhắm mắt lại, miệng lầm bầm nói: “Nhưng.....con.....con của chúng ta.....không còn nữa.....nhiều máu quá.....anh Từ Thành.....em muốn con của chúng ta.....”

An Từ Thành đột nhiên nắm chặt tay cô ta, cúi đầu hôn lên trán cô ta một cái: “Đừng nói nữa, em sẽ không sao, con sau này em muốn sinh mấy đứa thì sẽ sinh mấy đứa, chúng ta còn nhiều thời gian.....”

Nghe thấy lời này, cuối cùng Bạch Phi Phi cũng mỉm cười, hai mắt nhắm lại.

.....

Cửa cầu thang tầng một, Hàn Gia Lệ bê bê bò dậy từ dưới đây, trên người đau đớn ê ẩm giống như cái khung gãy vậy.

Cô lết cơ thể mệt mỏi từng bước từng bước hướng ra ngoài cửa.

Cúi đầu nhìn cơ thể của mình, cô giật mình hoảng sợ, chỉ nhìn thấy phía dưới quần máu đã loang ra khắp nơi.

Cô đau đớn ôm bụng mình, không còn, con không còn nữa rồi.

Lúc này trên người cô như bị đè nghìn vạn cân vậy, muốn khóc cũng không khóc nổi, nỗi căm giận trong lòng đang dồn nén trong lồng ngực.

Là An Từ Thành tự tay giết con của cô, việc đã phát triển thành thế này, cô thật sự rất muốn xem xem, khi An Từ Thành biết đứa con trong bụng cô là con của hắn, biểu cảm của hắn sẽ như thế nào.

Cô nhìn phía trước cười khẩy đau đớn, thôi vậy, con chết rồi, cô cũng chẳng muốn sống nữa, cùng lắm thì chết đi, thế thì, để trước khi chết cho hắn biết chân tướng đi, hắn đã tự tay giết chết đứa con của bọn họ rồi.

Nghĩ đến đây, cô chỉnh lại bộ quần áo bệnh nhân, máu ở bên dưới loang đỏ khắp chiếc quần, nghiêng rằng nhẫn nhịn chịu đựng bước từng bước dưới vết máu, đi khắp trong bệnh viện tìm bóng dáng An Từ Thành

Trên đường đi những ánh mắt đồng tình cảm thương nhìn cô, cuối cùng, cô cũng lết được cơ thể bê bết máu, nhìn thấy bóng An Từ Thành trước cửa phòng cấp cứu.

An Từ Thành lo lắng ngồi trên ghế băng dài ngoài hành lang bệnh viện, hai tay ôm đầu, tinh thần sa sút hơn lúc nào hết, đến bản thân hắn cũng không biết hắn đang lo lắng điều gì.

Tại sao trong đầu lại toàn là hình ảnh Hàn Gia Lệ vùng vẫy trên đất, xót xa chua cay, từ từ day dứt trong tim hắn.

Hàn Gia Lệ bước đến trước mặt hắn, vết máu đằng sau kéo dài cho đến khi cô dừng lại trước mặt hắn, cúi đầu nhìn vào mặt hắn, ánh nhìn lạnh đến tim gan.

“An Từ Thành, đứa con trong bụng tôi là con của anh.” Mặt cô không biểu cảm nhìn hắn, lạnh lùng nói từng lời từng chữ.

Nghe thấy lời cô nói, An Từ Thành ngẩng đầu, hai con ngươi sắc lạnh nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Hàn Gia Lệ: “A.....cái gì, Đứa bé lại biến thành con của tôi rồi? Hàn Gia Lệ, cô có còn lòng tự tôn nữa hay không?” Hắn cúi giận đứng lên đẩy cô vào góc tường.

Trong bụng chuyển đến cảm giác đau đớn khiến Hàn Gia Lệ cau mày lại, nhưng cô vẫn kiên quyết nhìn vào mặt hắn: “Là của anh, đứa bé thật sự là của anh!” sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, đôi môi thâm tím, dường như chỉ cần không cẩn thận là có thể chết ngay trước mặt hắn được.

Cô vẫn kiên cường chịu đựng đau đớn, dù cho có đau đớn đi nữa cô cũng không thể ngã xuống lúc này.

An Từ Thành nhìn cô cười khẩy, trong mắt là vẻ khinh thường: “Đó không phải con của tôi, cô đừng đem nghiệp chướng của kẻ khác mà đổ lên đầu tôi!”

Nghe những lời này của hắn, Hàn Gia Lệ tuyệt vọng cười, ngoảnh đầu đi, nước mắt trong khoang mắt trào ra, cô từng lời từng chữ kiên quyết nói: “Nhưng đứa bé này....đúng là con của anh.”

An Từ Thành buông cô ra, cười lạnh lùng lùi về sau mấy bước: “Đó không phải con của tôi, là chính mồm cô nói, đó tuyệt đối không phải con của tôi, Hàn Gia Lệ, cô là người phụ nữ đê tiện nhất mà tôi từng gặp, cô dựa vào cái gì mà đem con của người khác đổ lên đầu tôi chứ? Cô cút đi cho tôi.....cút.....cả đời này tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!” Hắn vừa nói vừa hét lên với cô, vừa chỉ tay ra phía lối hàng lang.

Hàn Gia Lệ cắn chặt môi, cô thật sự tuyệt vọng, quay người không nói câu gì, chậm chậm bước xuống phía cầu thang.

Máu...vẫn cứ loang theo vết chân cô đi.

“Đợi chút.....” Dường như nghĩ đến gì đó, An Từ Thành chạy nhanh đến trước mặt cô ngăn cô lại.

Hàn Gia Lệ không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn bằng con mắt căm hận.

“Tôi cảnh cáo cô, nếu như cô còn dám làm hại Phi Phi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô!” Nói xong, quay người rồi đi.

Hàn Gia Lệ nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt chảy dài rơi xuống tay cô, cô nghiêng chặt răng, nước mắt như ngấm vào trong tim.

Sau đó lê cơ thể toàn thân đầy máu tiếp tục đi xuống lầu.

.....

Trời nhá nhem tối, trời đất âm u bỗng nhiên ào xuống một cơn mưa lớn.

Người trên đường đi lại vội vã, tiếng còi xe không ngừng vang lên.

Hàn Gia Lệ giống như một bóng ma, vật vờ đi trên đường, nước mưa ướt đẫm trên người cô từ đầu đến chân, chiếc quần bị nước mưa thấm vào khiến máu loang lổ khắp cả đoạn đường.

Cô sững người đứng ở trên đường, nhìn những chiếc xe đi lại mà neho mắt nhìn mơ hồ, tay luôn ôm vào bụng mình.

Bây giờ cô có thể đi tìm ai? Một mình sống trên thế giới này thật sự quá mệt quá mệt mỏi.

Cô nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc dường như nhìn thấy ba đang cười vẫy tay với cô, cả người mẹ đã mất từ rất lâu của cô, còn cả đứa con trong bụng cô.

Cô mơ hồ nhìn về phía trước, trên khuôn mặt trắng bệch nở ra nụ cười dịu dàng.

Con à, một mình con sẽ không cô đơn nữa, mẹ sẽ đến với con ngay đây.

Nói xong, cô nhìn đèn đỏ đối diện bên đường, lết thân thể yếu ớt, quả quyết đi sang đó.

Giao thông trên đường bị rối loạn, lái xe thi nhau phanh gấp, đều kéo cửa sổ xe xuống mà chửi người phụ nữ điên trước mặt.

“Đền đồ kia kìa, người phụ nữ như cô không có mắt à?”

“Điên à, muốn chết sao? Mau tránh ra!”

“Con đàn bà điên cút ra.....lão từ đâm chết mày còn chẳng bỏ nữa kìa!” tiếng chửi mắng càng lúc càng nhiều, tiếng còi xe chói tai, hiện trường lập tức hỗn loạn tặc nghênh.

Hàn Gia Lệ dường như không nghe thấy gì, bụng cô nhói đau một hồi, chân cô dừng lại, cúi lưng xuống đau đớn ôm bụng mình.

Mấy người lái xe nhìn thấy bộ dạng của cô, đều coi cô như kẻ điên, thậm chí còn gọi 112, muốn đưa Hàn Gia Lệ toàn thân đầy máu đến bệnh viện.

Cô ra sức đẩy bọn họ ra, cô bây giờ thật sự chỉ muốn chết mà thôi, sau đó mặt chẳng còn sức sống tiếp tục đi sang con đường đối diện.

Đúng lúc này, một người đàn ông rẽ đám đông ra, nhìn thấy phía dưới cô đã bị máu loang đầy chiếc quần, bị dọa cho hết hồn.

Lao nhanh lên phía trước, giữ lấy cánh tay cô: “Hàn Gia Lệ, em làm sao thế?”

Tiêu Dật Nhiên ngạc nhiên nhìn, người phụ nữ này tại sao lại ra nông nổi này? Nhìn chiếc quần cô bị loang đầy máu, sợ rằng đứa trẻ không còn nữa.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu, mặt đầy mệt mỏi nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Vừa nhìn thấy anh ta, vẻ sắc lạnh trong mắt cô dịu đi rất nhiều.

“Tiêu Dật Nhiên.....” Cô nhìn anh, khó khăn bật ra mấy từ trong miệng, ngay sau đó mắt đi thẳng bằng mà ngã nhào vào lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Khoảnh khắc sinh tử

“Tiêu Dật Nhiên.....” Cô nhìn anh, khó khăn bật ra mấy từ trong miệng, ngay sau đó mắt đi thẳng bằng mà ngã nhào vào lòng anh.

“Hàn Gia Lệ! Em tỉnh lại đi! Em tỉnh lại đi!” Tiêu Dật Nhiên hết sức căng thẳng ôm lấy cô, đưa tay bế cô lên, quay người bước vội lên xe.

Anh liều mạng đạp chân ga, tốc độ chiếc xe tăng lên gấp hai lần, lao nhanh về phía biệt thự nhà họ Tiêu.

Tiêu Dật Nhiên lo lắng nhìn người phụ nữ toàn thân đầm máu ngồi trên ghế phụ, mà lòng xót xa.

Chiếc thảm màu trắng đã bị vết máu trên người cô loang ra, cơ thể yếu ớt vì bị ngấm mưa, lạnh lẽo không ngừng run cầm cập.

Nhìn bộ dạng cô giống như xác chết, Tiêu Dật Nhiên cầm điện thoại gọi đến một số máy, giọng nói cuống quýt, “Tịch Dương, mười phút, lập tức đến biệt thự nhà họ Tiêu, cứu mạng!”

Ở đầu dây bên kia của điện thoại là âm thanh hoan lạc vang lại, Tịch Dương giống như đang tìm thú vui ở đó vậy, vừa nghe thấy giọng nói gấp gáp của Tiêu Dật Nhiên, hần buông người con gái bên cạnh ra.

“Tiêu Dật Nhiên, anh làm sao thế?” anh ta đi đến một nơi yên tĩnh để nói, nhìn điện thoại cau mày.

“Tôi sắp chết rồi! Cậu mau đến cho tôi!” Tiêu Dật Nhiên chẳng buồn giải thích với anh ta nhiều, sau đó ngắt điện thoại.

Tịch Dương đứng sững ở đó, khoảnh khắc lúc này như hóa đá, thằng cha này nói gì thế? Hần sắp chết rồi? Ờ nào là.....

Anh ta không dám nghĩ tiếp, vút lại người phụ nữ đó, lên xe phi thật nhanh đến nhà họ Tiêu, đến đèn đỏ trên đường cũng không thèm quan tâm.

Mễ Lam đang ở trong phòng khách xem tivi, nhìn thấy Tiêu Dật Nhiên ôm Hàn Gia Lệ toàn thân đầy máu chạy vào cũng bị dọa cho giật nảy mình.

“Nhiên, Gia Lệ làm sao thế?” Cô hoảng loạn thất sắc nhìn Hàn Gia Lệ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Tiêu Dật Nhiên không nói câu gì, ôm Hàn Gia Lệ đi thẳng lên phòng, “Tiểu Lam, em mau đi chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ.”

“Vâng, em đi ngay.” Mễ Lam lúc này mới định thần lại, lật đật chạy về phòng của mình.

Đúng lúc này, Tịch Dương phi như bay vào trong biệt thự, mồ hôi trên trán còn không kịp lau, nhìn thấy Tiêu Dật Nhiên vẫn bình yên, hận không thể đập ngay cho anh ta một trận.

Vốn dĩ không phải hấn bị thương, thằng cha này dám lừa hấn!

“Mễ Lam, chúng tôi ra ngoài, cô mau thay cho cô ấy một bộ quần áo sạch.” Tịch Dương liếc nhìn cô, cảm thấy tình hình có chút không hay.

“Được, các anh mau ra ngoài đi.” Mễ Lam nhanh chóng cầm bộ quần áo lên, quay đầu nhìn hai người.

Ai mà biết Tiêu Dật Nhiên đột nhiên bước lên trước, giành lấy bộ quần áo từ trong tay Mễ Lam “Để tôi thay cho cô ấy, hai người ra ngoài đi.” Nói xong, giờ tay bắt đầu cởi cúc áo trên người cô.

Mễ Lam nhìn anh ngại ngùng đứng sững ở đó, vẻ lạc lõng hiện rõ trong mắt.

Tịch Dương chán nản nhìn anh ta lắc lắc đầu, bước nhanh đến bên cạnh anh ta, đưa tay kéo tay anh ta ra: “Tôi nói, anh là tên đàn ông đến phụ nữ còn chưa từng động vào, anh biết áo ngực trên người cô ấy cởi thế nào không?” Nói xong, đóng cửa lại nói với Mễ Lam “Mễ Lam, giao cho cô đấy, tốc độ nhanh một chút!”

Tiêu Dật Nhiên nhìn Tịch Dương, lườm cho cháy mặt.

.....

“Thế nào rồi?” Tiêu Dật Nhiên nhìn người phụ nữ hôn mê bất tỉnh trên giường, căng thẳng hỏi Tịch Dương.

Tịch Dương bắt mạch xong, từ từ buông tay cô xuống, nghiêng người lắc lắc đầu với Tiêu Dật Nhiên: “Con của cô ấy không còn nữa, lại thêm mất nhiều máu quá, tình hình không khả quan cho lắm.”

Tiêu Dật Nhiên nhìn anh ta, cau mày lại: “Thế có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Tịch Dương trầm mặc, sau đó lắc lắc đầu: “Không nguy hiểm đến tính mạng, có điều.....tình trạng càng trầm hại hơn là.....” Đột nhiên Tịch Dương ngừng lại, không dám nói tiếp.

Tiêu Dật Nhiên kích động đứng dậy túm lấy cổ áo của anh ta: “Lạc Tịch Dương, cậu còn lập lò cái gì? Mau nói đi.”

Tịch Dương gỡ tay anh ta ra, biểu cảm trên mặt hết sức nghiêm túc: “Tại vì mất quá nhiều máu, hơn nữa cô ấy giữ tình trạng này đã rất lâu rồi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc cung cấp máu lên não, cũng tổn hại đến tầng da chức năng các bộ phận của não, bây giờ, cô ấy rất có khả năng rơi vào trạng thái.....biến thành người thực vật! Hoặc là sau khi tỉnh lại sẽ mãi mãi mất đi trí nhớ, hoặc là chịu không nổi kích động sẽ biến thành điên, đều có khả năng.”

Nghe thấy những lời này, Tiêu Dật Nhiên thất thần lùi về sau mấy bước, đưa tay day day hai thái dương: “Lạc Tịch Dương, cậu mau cứu cô ấy.”

Tịch Dương nhìn anh ta, sau đó bắt đầu thu dọn đồ nghề trong tay, điềm tĩnh nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ cố hết sức.”

Biểu cảm của Tiêu Dật Nhiên hiện rõ có chút kích động, anh ta kéo lấy Tịch Dương, mắt chăm chăm nhìn: “Lạc Tịch Dương, cậu không thể chỉ cố hết sức, cậu nhất định phải cứu cô ấy tỉnh lại, tôi tin cậu có thể làm được! Lần đó tôi đã chết rồi mà cậu còn cứu sống được tôi? Nếu như trên thế giới này đến thần y như cậu không có cách nào cứu tỉnh cô ấy, thế thì tôi cũng không cần tìm người khác nữa rồi.” Trong giọng nói của anh chứa đầy bi thương.

Tịch Dương cười khẩy mấy tiếng, “Anh đánh giá tôi cao quá rồi, thần y chẳng qua chỉ là thế giới bên ngoài tăng bốc lên, có điều, tôi cam đoan với anh, sẽ khiến cô ấy tỉnh lại, cho đến bao giờ thì tôi cũng không có cách nào biết được.”

Nghe thấy những lời này, cuối cùng Tiêu Dật Nhiên cũng thở phào một hơi, chỉ cần Hàn Gia Lệ có thể tỉnh lại, dù cho mất bao lâu, anh cũng có thể đợi cô.

Anh đưa tay vỗ vỗ vai của Tịch Dương: “Huynh đệ, phiền cậu rồi, người phụ nữ này, thật sự đối với tôi rất quan trọng.”

Tịch Dương an ủi cười với anh, “Anh yên tâm đi, tôi hiểu!”

.....

Trong phòng bệnh, An Tử Thành đang ngồi trên ghế đờ đẫn, trong đầu đều là hình ảnh cơ thể đầy máu của Hàn Gia Lệ.

Người phụ nữ đó, tại sao luôn vắng vất trong đầu hấn mà không đi chứ?

Lần này hấn thật sự đánh cô, hấn tự tay giết chết đứa con của cô, sau khi bình tĩnh lại, cứ nghĩ đến cơn kích động lúc đó của mình, hấn thật sự thấy hối hận.

Tại sao hán lại có thể đối xử với một người phụ nữ như thế chứ? Dù cho là tức giận mất đi lí trí.

Trong lòng An Từ Thành không yên, càng lúc càng thấp thòm lo lắng.

Người phụ nữ đó bây giờ đang ở đâu? Có đi bệnh viện không, máu có cầm được không? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

Hán ra sức ra sức lắc đầu, về bất an trong lòng khiến hán không thể tiếp tục ngồi yên ở đây nữa.

Hán liếc nhìn Bạch Phi Phi đang nằm trên giường hôn mê chưa tỉnh, cầm lấy điện thoại và chìa khóa xe trên bàn, quay người nhanh chóng đi xuống lầu.

Ánh đèn đường trong đêm của thành phố A hắt ra mơ hồ.

An Từ Thành lái xe chậm chậm đi trên đường không mục đích, mắt nhìn khắp nơi tìm hình bóng của Hàn Gia Lệ.

Trong tay đốt hết thuốc này đến thuốc khác, cho đến sáu giờ sáng, hán mới thất vọng lái xe quay về trong phòng bệnh.

Nhìn Bạch Phi Phi nằm trên giường, hán thở dài một tiếng, nhắm mắt lại trầm mặc, bóng dáng lạc lõng cô đơn.

Hoặc là, tất cả đều là ý trời, thù hận giữa bọn họ không có cách nào để bọn họ có thể được ở bên nhau.

Là đến lúc phải buông tay rồi sao?

.....

Trong một nhà hàng com tây của thành phố A.

Trong căn phòng ánh đèn ấm áp.

Triệu Mẫn và An Dương hai người đang ăn com dưới ánh nến lẳng mạn. Sau đó Dương Trung đẩy cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh hai người, rót rượu vang cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Không thể sinh con nữa

Tâm trạng Triệu Mẫn rất tốt, cười rồi gợn ngón cái tán dương Dương Trung: “ Lần này cảm ơn trợ lý Dương nhiều, chiều này của anh quá cao, bây giờ, chúng ta không những loại trừ được Hàn Gia Lệ, hơn nữa An Từ Thành cũng không li hôn với Phi Phi nữa, thật đúng là một mũi tên trúng hai đích, không có Hàn Gia Lệ nữa, hy vọng hai người bọn chúng sau này có thể sống hạnh phúc bên nhau.” Nói xong, Triệu Mẫn nâng ly rượu vang lên, đưa lên miệng nhấp mấy ngụm.

Lão An ngồi bên cạnh vẫn sa sầm mặt, ông ta hừ lên mấy tiếng, trong giọng nói đầy vẻ không vui: “ Lần này mặc dù loại bỏ được Hàn Gia Lệ, nhưng, đáng tiếc đứa con trong bụng Phi Phi không còn nữa.

Triệu Mẫn cúi đầu nghĩ, chuyện đứa con trong bụng Bạch Phi Phi là của Bạch Chí Văn, nhất thiết không thể để Lão An biết.

Thế là lập tức cười lấy lòng: “ An Dương, anh đừng lo lắng, Phi Phi và Từ Thành vẫn còn trẻ, con sau này sẽ lại có, chỉ cần sức khỏe không sao là được.”

Lão An thở dài, ngữ khí cũng dịu xuống, cúi đầu cầm lên ly rượu, “ Anh sớm muốn bé cháu nội rồi, An Từ Thành mặc dù không phải con trai ruột của anh, nhưng Phi Phi dù sao cũng là con gái ruột của anh, dù cho thế nào, con của chúng cũng là máu mủ huyết thống với An Dương này.”

Triệu Mẫn vừa nghe thấy câu này, nghi ngờ cau mày lại, “ An Từ Thành.....không phải con trai đẻ của anh? Thế thì.....đứa con của Mễ Na năm đó.....” Triệu Mẫn đột nhiên không dám nói tiếp nữa, trong đầu không ngừng tính toán gì đó.

Sắc mặt lão An bỗng dưng sa sầm lại, khoảnh khắc đó hai con ngươi lạnh như mắt sói dường như báo hiệu giông bão sắp ập đến: “ An Từ Thành của 15 năm trước đã chết rồi, An Từ Thành của bây giờ là anh từ California Mỹ nhặt về. 15 năm, anh nuôi dưỡng hán trở thành một công cụ kiếm tiền ưu tú. Em không nghĩ xem, nếu như nó đúng là con trai của An Dương anh, thế thì không phải chính là anh trai cùng cha khác mẹ với Phi Phi, anh làm sao có thể để bọn chúng kết hôn chứ?” Nói xong, đặt ly rượu xuống, nhớ đến Mễ Na và đứa con đó, tim ông ta chẳng có cách nào bình tĩnh được.

Trong mắt Triệu Mẫn đầy vẻ ngạc nhiên, mặc dù đã từng nghi ngờ đến thân thế của An Từ Thành, có điều tận tai nghe được từ chính miệng lão An nói ra, vẫn thật sự khiến người ta bàng hoàng.

Bà ta cúi đầu, khoe miệng nhếch lên nụ cười thắng lợi, không ngờ, con trai của con đàn bà đó chết rồi.

.....

Trong phòng làm việc tổng tài yên lặng, An Từ Thành mở hé mắt nằm trên ghế, điều thuốc kẹp trong tay đã hút được một nửa.

Mã Phi đẩy cửa đi vào, thần sắc nặng nề liếc nhìn người đàn ông trên ghế, nhẹ nhàng nói: “Thành Gia, phu nhân đã tỉnh rồi.”

An Từ Thành mặt không biểu cảm thờ dãi một hơi, đập đập điều thuốc trong tay vào gạt tàn: “Cô ấy không sao chứ?”

Mã Phi cầm chặt lấy bệnh án, nhìn hẩn ngập ngừng nói: “Thành Gia, phu nhân cô ấy....vì mất quá nhiều máu, vì để cứu người, bác sĩ phải cắt bỏ tử cung của phu nhân, nếu không người bệnh sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Vừa nghe thấy lời này, An Từ Thành ném điều thuốc tron tay đi, từ trên ghế bật dậy: “Cái gì? Tử cung bị cắt rồi? thế thì chính là nói.....” Hẩn nhìn Mã Phi, sợ hãi lùi về sau mấy bước, một luồng khí lạnh chạy dọc trong người.

Mã Phi gật đầu với hẩn, khẳng định nói: “Phu nhân sau này không thể sinh con được nữa.”

An Từ Thành nghiêng đầu cắn chặt môi, không thể sinh con đối với một người phụ nữ mà nói, đó chính là mạng sống của cô ấy, sự việc tại sao lại thành ra thế này chứ?

Hẩn đột nhiên nhớ ra gì đó, ngẩng đầu nhìn Mã Phi: “Đúng rồi, trên đơn phẫu thuật là ai ký tên?”

“Là Triệu Mẫn.” Vì cứu người, bà ta cũng chỉ có thể làm như thế.

An Từ Thành cúi đầu hai tay chống xuống bàn, trầm mặc mấy giây, sau đó lấy áo khoác treo trên ghế, quay người đi nhanh đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Bạch Phi Phi đang khóc lóc thảm thiết.

Cô ta cầm phần gạt bình hoa trên bàn xuống đất, khuôn mặt cau có túm cổ áo bác sĩ nam: “Ông nói cái gì? Tôi không thể sinh con nữa? Sao có thể thế được? Các người rốt cuộc làm gì tôi rồi?”

Bác sĩ đó gỡ tay cô ta ra, hoảng loạn đẩy cặp kính trên sống mũi: “Bạch Tiểu thư, cô bình tĩnh lại, tại vì mất máu quá nhiều, nếu như không cắt bỏ tử cung của cô, cô sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tử Cung không còn nữa.....” Bạch Phi Phi khóc gần như tan vỡ, ngồi phệt xuống đất: “Tại sao có thể như thế được? Các người không thể tước đoạt quyền lợi sinh con của tôi, tôi cần con, anh Từ Thành đồng ý với tôi, sau này chúng tôi sẽ lại sinh thật nhiều thật nhiều con.....”

An Từ Thành lạnh lùng đứng ngoài cửa, nhìn Bạch Phi Phi ngồi trên đất, ánh mắt có chút xót xa không nổi, bước lên trên nhẹ nhàng ôm lấy cô ta, vẻ áy náy càng hiện rõ trong mắt.

Bạch Phi Phi vừa nhìn thấy hẩn, vội vàng dang tay ôm chặt lấy hẩn, cơ thể không ngừng run rẩy: “Anh Từ Thành.....làm thế nào đây? Sau này em không thể sinh con được nữa, làm thế nào đây? Chúng ta không thể sinh con được nữa.....” Cô ta tuyệt vọng lâm bầm trong lòng hẩn.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô ta, trái tim An Từ Thành co thắt lại, hẩn ôm chặt cô ta vào lòng, cúi đầu nhẹ hôn lên má không một sắc máu của cô ta: “Không sao Phi Phi, anh sẽ không để ý.”

“Nhưng em để ý, anh Từ Thành, em cần con, em cần con của chúng ta.....” Cô ta ngẩng đầu nhìn hẩn, khóc càng đau lòng thảm thương hơn.

An Từ Thành nhẹ nhàng ôm cô ta lên giường bệnh, đưa tay cô ta, khẽ khàng đặt lên môi mà hôn: “Phi Phi chỉ cần em không sao là tốt rồi, con thật sự không quan trọng, anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

Nghe thấy lời hứa của hẩn, trên khuôn mặt trắng nhợt của Bạch Phi Phi nở một nụ cười: “Thật sao anh Từ Thành? Em không muốn anh rời xa em, sau này chúng ta sẽ có cuộc sống bình thường chứ? Em không muốn có người lại ngăn vào giữa chúng ta nữa.” Nói xong, cô ta vui đầu vào trước ngực hẩn.

“Yên tâm đi, sau này trong cuộc sống của anh chỉ có em.” Hẩn vuốt ve má cô ta, trong mắt đầy vẻ áy náy.

Bạch Phi Phi nhìn hẩn, cô ta mỉm cười thắng lợi, dù cho đứa con trong bụng không còn nữa, nhưng cô ta đã mãi mãi có được An Từ Thành.

An Từ Thành kéo chăn đắp cho cô ta, sau đó lấy khăn mặt lau đi nước mắt trên mặt cô ta, nhìn cô ta sau khi chìm vào giấc ngủ, hẩn mới an tâm mà rời khỏi phòng bệnh.

.....

Nhìn bóng dáng An Từ Thành đi xa, Triệu Mẫn lấp ló xuất hiện ngoài cửa phòng bệnh.

Bước nhanh đến bên giường Bạch Phi Phi, đặt túi hoa quả trong tay lên bàn, Bạch Phi Phi vốn dĩ đang nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra, hai người nhìn

nhau cười.

Đúng lúc này, bác sĩ nam đeo kính vừa nẩy lại đẩy cửa bước vào, kính cản nhìn Triệu Mẫn gật gật đầu.

Triệu Mẫn bước đến trước mặt bác sĩ nam đó, từ trong túi lấy ra một phong bì nhét vào tay của anh ta, “Bác sĩ Lí, lần này nợ sự giúp đỡ của ông rồi, bên trong là chi phí 20 vạn, sau ba người tôi sẽ sai người điều anh đến bệnh viện tốt nhất nước Mỹ.”

Bác sĩ nam đó vui mừng cầm lấy phong bì trong tay bà ta, cuống cuống nói lời cảm ơn: “cảm ơn bà Triệu, sau này còn cần giúp đỡ gì, bà cứ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Không thấy cô ấy nữa

Triệu Mẫn cười vỗ vỗ vai ông ta: “Không sao rồi, ông ra ngoài đi, việc này nhất thiết không được nói với bất kỳ ai.”

Nam bác sĩ chấp hai tay lại, cảm kích cúi đầu với Triệu Mẫn.

“bà Triệu, bà yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nói với bất kỳ ai.” Nói xong, nhanh chóng lui ra khỏi phòng

Bạch Phi Phi lập tức từ trên giường ngồi dậy, nụ cười trên mặt không che giấu nổi cảm kích trong lòng: “Mẹ, chiều này của mẹ quá cao tay, lần này, dù cho thế nào, anh Từ Thành cũng sẽ không li hôn với con.”

Triệu Mẫn cười ngồi xuống bên giường, cầm một quả táo từ từ gọt vỏ: “con người Triệu Mẫn mãi mãi chỉ biết đồng tình với kẻ yếu, chỉ cần con càng đáng thương, nó càng không li hôn với con, cho nên, lần này con yên tâm đi, chỉ cần đừng để hấn phát hiện từ cung trong bụng con vẫn còn, các con sẽ không có vấn đề gì.” Bà ta chắc chắn nói, Triệu Mẫn bà ta trước nay chưa từng chịu thua bất cứ ai.

Bạch Phi Phi đột nhiên lại nhớ ra gì đó, hai tay nắm chặt cánh tay của Triệu Mẫn: “Đúng rồi, mẹ, Hàn Gia Lệ sẽ không quay lại nữa chứ?”

Vừa nghe thấy lời này, con mắt Triệu Mẫn nheo lại, sau đó vỗ vỗ vai Bạch Phi Phi: “Con yên tâm đi Phi Phi, mẹ tìm người đi điều tra rồi, lần này sẽ giải quyết triệt để, chỉ cần cô ta còn sống, đối với con mà nói sẽ là nỗi uy hiếp.”

Bạch Phi Phi nắm chặt lấy ga giường, nhìn về phía trước mặt đầy sát khí: “Đúng, cô ta tuyệt đối không thể ở lại trên thế giới này.”

.....

Biệt thự nhà họ Tiêu.

Trong phòng khách tầng một, Tiêu Dật Nhiên đi đi lại lại, thời gian đã mười ngày trôi qua rồi, nhưng Hàn Gia Lệ vẫn chưa tỉnh lại.

Anh mệt mỏi thở dài, không biết rốt cuộc anh phải đợi đến lúc nào nữa.

Mấy phút sau một đám người nhanh chóng tập hợp trong phòng khách, dường như có chuyện gì đó phải thương lượng.

Tịch Dương và Mễ Lam im lặng ngồi trên ghế sofa, đối diện là Huyền Minh và Lam Y Y mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Tiêu Dật Nhiên không bình tĩnh nổi, đưa tay buồn bực châm một điếu thuốc, chậm rãi nói với người ngồi trên ghế sofa: “Hôm nay tôi vừa nhận được lệnh của lão già.”

Vừa nghe thấy lời này, bầu không khí trong phòng khách căng thẳng trở lại, mấy người nhìn nhau, dường như đang lo lắng gì đó.

“Sao rồi?” Lúc này, Huyền Minh ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi.

Tiêu Dật Nhiên nhả ra một hơi khói thuốc, tiếp tục nói: “Ông ấy muốn chúng ta rút ra khỏi thị trường Trung Quốc, lập tức bay đến Dubai, lão già nhắm đến đầu mỏ ở đó. Muốn chúng ta trong ba năm thu hoạch được Dubai!”

“Đi Dubai sao?” Tịch Dương cup mắt, lạnh lùng lẩm bẩm trong miệng nói. Anh ta đang nghĩ mình có nên đi hay không, dù sao anh ta cũng không phải người của đảo U Minh. Nhưng anh ta với bọn họ đã kết giao quá thân thiết rồi.

“Anh Hạo Nhiên, chúng ta đều phải đi sao? Có phải thông báo với Quý Mị không?” Huyền Minh ôm Lam Y Y, rồi nhìn Tiêu Dật Nhiên cau mày lại.

Anh ta thì không vấn đề gì, dù cho thân thể ở đâu, chỉ cần có Lam Y Y ở bên cạnh là anh ta đã mãn nguyện rồi.

Tịch Dương đột nhiên lấy lại hứng thú, từ ghế sofa đứng bật dậy, nhìn đồng bọn mà vui vẻ nói: “Thật hay giả thế? Quý Mị sắp đến phải không? Thật sự có thể gặp được Quý Mị rồi?”

Tất cả mọi người đều thở dài, lườm cho anh ta một cái, thật không biết tại sao anh ta lại có hứng thú với Quý Mị như thế.

Có điều Quý Mị gần như chưa bao giờ công khai lộ mặt, hành tung bí ẩn khiến người ta khó đoán, thi thoảng xuất hiện cũng mang theo mặt nạ màu vàng đến Tiêu Dật Nhiên và Huyền Minh cũng chưa từng nhìn thấy mặt thật của cô.

Có lẽ ngoài lão già ra thì không có ai biết mặt mũi Quý Mị như thế nào.

Mễ Lam ra sức đập vào chân anh ta: “tôi nói họ Lạc nhà anh, anh đừng có mà như thế được không? Quý Mị nói cho tôi biết, cô ấy ghét nhất chính là anh, nếu như anh ở đây, cô ấy nhất định sẽ không đến.”

Vừa nghe thấy lời này, Tịch Dương đau lòng đẩy Mễ Lam một cái: “Tiểu thư Mễ Đại, tôi động đến cô à? cô đang đến ngày đấy phải không?”

Mễ Lam trừng mắt bực tức lại đập cho anh ta cái nữa: “anh mới là cái đồ đến ngày ấy!”

“Này, cô.....” Tịch Dương không cam tâm đứng dậy muốn đập cho Mễ Lam một trận, đột nhiên Tiêu Dật Nhiên chen ngang bọn họ.

“Đủ rồi! Hai người muốn làm loạn thì tự đi tìm một góc, chúng tôi ở đây còn có chuyện phải nói.”

Nghe thấy lời của Tiêu Dật Nhiên, Tịch Dương và Mễ Lam bực tức trợn mắt nhìn nhau, lập tức ngậm miệng lại.

Lam Y Y không kìm được nhìn hai người cười: “Chị Mễ Lam, em thấy chị và anh Tịch Dương càng ngày càng hợp.”

Huyền Minh cũng hòa theo: “Đúng đấy, quan hệ của hai người.....giống như.....

Mễ Lam vội phẩy phẩy tay với hai người, quay đầu còn không quên lườm cho Tịch Dương một cái: “Mọi người đừng hiểu lầm, tôi đối với tên này chẳng có hứng thú chút nào.”

Tịch Dương cũng không can tâm mà ngoảnh đầu nói: “tôi cũng chẳng có hứng thú với bà già này.”

Tiêu Dật Nhiên nhìn hai người, trong lòng thâm cười.

“Đúng rồi, Tịch Dương, cậu có đi cùng chúng tôi không?”

Tiêu Dật Nhiên đang đợi câu trả lời của anh ta, dù sao cũng giúp đỡ lẫn nhau lâu như thế, anh đã coi Tịch Dương như huynh đệ đồng cam cộng khổ rồi.

Tịch Dương khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt dừng dừng cười với anh: “Nghe nói phong cảnh bên Dubai rất đẹp, đã muốn đến đó từ lâu rồi, có điều, tôi sẽ không làm việc cho đảo U Minh đâu đấy!”

Thằng cha này lúc nào cũng kiên quyết nhấn mạnh vấn đề này, nhưng mỗi việc hấn làm đều là vì người của đảo U Minh.

Tiêu Dật Nhiên cười vỗ vỗ vai anh ta: “Yên tâm đi, chẳng có ai ép cậu.”

Bầu không khí trong phòng khách dịu hẳn đi, mọi người dường như đều đang rất kỳ vọng cuộc sống ở Dubai.

“Anh Dật Nhiên, bao giờ thì chúng ta lên đường? Em và Y Y sẽ quay về sắp xếp đồ đạc.” Huyền Minh há hức hỏi Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên nghĩ một lát, sau đó nói: “Ngày kia nhé, ở đây anh vẫn còn vài việc phải xử lý.”

Huyền Minh gật gật đầu, nói xong ôm Lam Y Y rồi đi.

Sau khi hai người đi, Tiêu Dật Nhiên và Tịch Dương bắt đầu thảo luận bệnh tình của Hàn Gia Lệ.

“Rốt cuộc thì bao giờ cô ấy tỉnh lại? Tôi muốn đưa cô ấy cùng đi Dubai.” Tiêu Dật Nhiên châm điếu thuốc, do dự nhìn Tịch Dương.

“Mấy ngày này mỗi ngày tôi đều tìm vào não cô ấy thuốc kích thích thần kinh, có lẽ sẽ nhanh tỉnh lại thôi.” Tịch Dương vẫn có chút lo lắng, anh ta sợ sau khi Hàn Gia Lệ tỉnh lại sẽ phát điên, đây là tình huống có khả năng nhất, nhưng anh ta không dám nói cho Tiêu Dật Nhiên biết, tất cả vẫn phải đợi cô tỉnh lại mới nói tiếp được.

Tiêu Dật Nhiên nắm chặt hai tay lại, buồn bực nhìn anh ta thở một hơi khói thuốc: “Nhưng tôi không đợi được nữa, còn có cách nào khác không?”

Tịch Dương cúi đầu đang định nói gì đó.....

Nhưng đúng lúc này, Mễ Lam hoảng loạn chạy về phía bọn họ.

“Không hay rồi Hạo Nhiên, không thấy Gia Lệ cô ấy đâu nữa!” Hai tay Mễ Lam đan chặt vào với nhau, nhìn hai người mặt đầy lo lắng.

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô ấy toàn thân run rẩy: “Cái gì? Không thấy nữa?” lời nói còn chưa dứt, anh đã chạy nhanh vào phòng Hàn Gia Lệ nằm, chần chẫn vẫn còn ấm, nhưng người thì không thấy đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Cô ấy chết rồi, chết thật rồi

Tiêu Dật Nhiên nhìn cô ấy toàn thân run rẩy: “Cái gì? Không thấy nữa?” lời nói còn chưa dứt, anh đã chạy nhanh vào phòng Hàn Gia Lệ nằm, chần chẫn vẫn còn ấm, nhưng người thì không thấy đâu nữa.

Tịch Dương cúi đầu cau mày: “Không thấy nữa... lẽ nào tỉnh rồi?” Nghĩ đến đây anh ta không kìm được toàn thân rùng mình một cái, người phụ nữ đó không nói câu gì mà đi mất, lẽ nào thật sự phát điên rồi?

Tiêu Dật Nhiên cuống quýt chạy xuống biệt thự, không nói câu gì, tìm bóng dáng cô khắp vườn trong biệt thự.

Đột nhiên, anh dừng bước chân lại, nhìn thấy trong vườn có bóng một người mặc váy ngủ, nét mặt ngờ ngàng mà mừng rỡ.

“Gia.....Gia Lệ.....” Anh xúc động nhìn cô, ngay sau đó, chạy đến bên cạnh cô, ôm chặt cơ thể yếu ớt đó vào lòng.

Trên mặt Hàn Gia Lệ không có chút biểu cảm gì, cô ngẩng đầu chớp đôi mắt to nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt.

Tiêu Dật Nhiên ôm rất chặt, dường như sợ rằng hễ anh buông tay là cô lại lần nữa ngất đi mất.

“Em tỉnh rồi! Em thật sự tỉnh rồi! Thật là cảm ơn trời đất, dọa chết anh rồi, anh thề sau này sẽ không để em chịu khổ thế này nữa.” Anh dịu dàng để đầu cô dựa lên vai anh, ánh mắt vui mừng không thể tin được.

Hàn Gia Lệ vẫn không nói gì, để mặc anh ôm, ngẩng đầu có vẻ ngờ hoặc nhìn người đàn ông đang ôm cô chặt đó.

Tiêu Dật Nhiên khẽ buông cô ra, giữ lấy vai cô, cười hỏi: “Em không sao chứ? Có phải còn khó chịu ở đâu không? Nói cho anh biết, anh sẽ bảo Tịch Dương xem cho em”

Hàn Gia Lệ mơ màng, cô chớp chớp mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt nói: “Anh là ai? Tôi quen anh sao?”

Vừa nghe thấy lời cô nói, Tiêu Dật Nhiên sững người một lát, giữ lấy bà vai cô chặt hơn, trong mắt ánh lên vẻ bất an, để mặt mình kề sát gần cô, từng lời từng chữ nói: “Gia Lệ, anh là Tiêu Dật Nhiên, em không quên anh đấy chứ?”

Hàn Gia Lệ mặt không biểu cảm, vẻ vô tội lắc đầu với anh.

Trái tim Tiêu Dật Nhiên ngay lập tức như bị kéo từ trên thiên đường xuống địa ngục, không ngờ cô thật sự mất trí rồi! Nhớ đến lời nói lần trước của Tịch Dương, anh cũng biết là như thế, đưa tay bế ngang cô lên, quay người đi vào trong biệt thự.

Nhìn tình hình của cô, Tịch Dương cuối cùng cũng thở phào một hơi, trong lòng thầm mừng rỡ, dù cho thế nào, mất trí còn hơn là phát điên?

“Tình hình cô ấy thế nào rồi?” Tiêu Dật Nhiên vội kéo Tịch Dương qua một bên hỏi.

Tịch Dương nhún nhún vai với anh: “Giống như anh nhìn thấy đấy, cô ấy mất trí rồi.”

Hai mắt Tiêu Dật Nhiên sụp xuống: “Thế thì bao giờ mới có thể hồi phục trí nhớ chứ? Cô ấy bây giờ không quen biết ai nữa rồi.”

Tịch Dương đặt đồ nghề trong tay xuống, quay người ngồi lại trên sofa, cúi đầu trầm mặc: “Việc này thật sự không nói rõ được, có lẽ đợi một lát là sẽ nhớ lại, có lẽ cả đời cũng không nhớ lại. Cái này còn phải xem cô ấy, tôi cũng bó tay thôi.”

Nghe thấy những lời này, Tiêu Dật Nhiên ngơ ngác đầu không kìm được xót xa nhìn Hàn Gia Lệ.

Cô dường như chẳng có nổi băn khoăn nào, vuốt vuốt mái tóc của mình, sắc mặt vẫn trắng bệch.

Tịch Dương đứng dậy an ủi vỗ vỗ vai anh: “Anh nghĩ cho kỹ, thực ra chuyện này cũng không phải việc xấu, cô ấy nếu như không mất trí, biết con của mình không còn nữa, nhất định sẽ đau lòng tuyệt vọng, quên hết tất cả cũng tốt, ít nhất sẽ sống tương đối vui vẻ, hơn nữa.....anh không phải luôn thích cô ấy sao? Trí nhớ của cô ấy quay về điểm 0, thế thì cơ hội của anh không phải đến rồi sao, lần này phải nắm chắc lấy.”

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu nghĩ, dù cho cô mất trí, nhưng lời của Tịch Dương cũng có lý, nếu như sau khi tỉnh lại đau lòng khổ sở, thế thì còn không bằng

quên đi tất cả. Dù sao, anh cũng có ý nghĩ riêng của mình.

Nghĩ đến đây anh cũng không hỏi nhiều nữa, đưa Hàn Gia Lệ quay về phòng, sau đó gọi người hầm canh bỏ bồi bổ sức khỏe cho cô.

.....

Tiêu Thị.

Mấy ngày này, Tiêu Dật Nhiên bận đến mức không có thời gian chớp mắt, mắt nhìn ngày mai là phải lên đường đi Dubai rồi, anh đem Tiêu Thị nhượng lại với giá thấp cho công ty Bình Vũ.

Sau khi sắp xếp tất cả mọi việc xong, anh im lặng ngồi trong phòng làm việc, dường như đang nghĩ gì đó, điều thuốc kẹp giữa tay từ từ cháy.....

Lúc này, Lí Khoa đi vào, đưa tập tài liệu trong tay chuyển đến tay anh.

“Sếp, toàn bộ đã làm xong theo lời anh nói.”

Tiêu Dật Nhiên đón lấy tập tài liệu trong tay anh ta, sau khi mở ra liếc nhìn mấy cái, sau đó cau mày trầm lặng: “Chỉ dựa vào mấy thứ này thì chưa đủ khiến người ta tin, cậu mau liên hệ với một bệnh viện, trả tiền nhiều chút để bệnh viện lập một bệnh án cho người chết, nội dung viết Hàn Gia Lệ là do mất quá nhiều máu mà chết, đồng thời di thể đã hóa tro cốt. Tất cả phải làm cẩn thận chặt chẽ mà không để lộ chút sơ hở nào.”

“Vâng, thưa sếp!” Lí Khoa nét mặt nghiêm túc, hơi cúi đầu với anh, sau đó lập tức lui ra khỏi phòng làm việc.

Tiêu Dật Nhiên mười ngón tay đan vào nhau, cúi đầu xuống, trong lòng đang tính toán tất cả.

Sắp rồi đi thì sẽ cắt đứt toàn bộ ở đây đi, Hàn Gia Lệ trước đây đã chết rồi, còn Hàn Gia Lệ bây giờ sẽ là một cơ thể mới sống lại.

Lần này, dù cho thế nào, anh cũng sẽ giữ chặt cô bên cạnh.

.....

Vịnh Tiên Thủy.

Trong phòng của An Từ Thành là một mảng tối om, cơ thể cao dài của hắn nằm trên ghế sofa, đôi mắt lúc này toát ra ánh nhìn sắc lạnh.

Trong bóng tối, châm một điếu thuốc, hơi khép mắt lại.

Hình bóng Hàn Gia Lệ trong khoảnh khắc lại xuất hiện trước mặt hắn, hắn thở dài ra sức lắc lắc đầu, tại sao? Không thể quên được cô.

“Thành Gia.....” Mã Phi vội vàng đẩy cửa lao vào, trong tay cầm chặt một tập tài liệu, nhìn An Từ Thành ngập ngừng nói.

Trong phòng không bật đèn, An Từ Thành ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hình bóng mờ ảo trong bóng tối: “Thế nào rồi? Đã điều tra ra chưa?”

Tim Mã Phi đập mạnh rồi co thắt lại, anh biết người Thành Gia yêu chỉ có Hàn Gia Lệ, nhưng giữa hai người có quá nhiều hiểu lầm, tin này, anh ta dường như không mở miệng nói ra được.

“Thành Gia.....” Nhìn An Từ Thành, anh ta khẽ gọi một tiếng, không biết phải nói thế nào.

Nhìn biểu cảm của anh ta, trong lòng An Từ Thành có chút bất an, ném điếu thuốc trong tay xuống, hắn bật dậy từ trên ghế sofa, con người vằn lên mạch máu trong mắt: “Cậu mau nói, rốt cuộc thế nào rồi?”

Mã Phi không lên tiếng, chầm chậm bước đến trước mặt hắn, đưa tập tài liệu vào trong tay hắn: “Thành Gia, Hàn tiểu thư cô ấy.....chết rồi.....đây là.....báo cáo từ bệnh viện.”

“Cái gì?” Nghe thấy lời của anh ta, hắn đột nhiên bỏ nhào đến trước mặt anh ta, hai tay giữ lấy vai anh ta, cơ thể run cầm cập: “Cậu nói cái gì? Chết rồi.....là ý gì?”

Mã Phi khẽ thờ dài, tiếp tục ấp úng nói: “Thành Gia.....anh bình tĩnh lại chút.....”

An Từ Thành vẫn kích động lắc lắc vai anh ta: “Cậu nói cái gì? Cô ấy làm sao có thể chết được? Không thể nào.....không thể nào.....” Hắn dường như sụp đổ nhìn Mã Phi, vẻ sợ hãi chưa từng có hiện lên trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Anh ấy là chồng của cô

Cô ấy chết rồi? Là tự tay hắn giết chết cô? Hắn là hung thủ.....

Mã Phi buồn bã cup mắt xuống tiếp tục nói: “Thành Gia.....tôi tra ra ở bệnh viện lớn nhất của thành phố A, tối hôm đó, Hàn tiểu thư toàn thân đầy máu ngất ở ngã tư đường Hiền Tây, bị đám người xung quanh đưa đến bệnh viện.....nhưng mất quá nhiều máu, không được cấp cứu kịp thời, chỉ trong vòn vẹn một tiếng đã chết rồi.....”

Nghe thấy lời anh ta nói, An Từ Thành bất lực buông anh ta ra, thất thần lùi về sau mấy bước, là hắn, hắn chính là kẻ giết cô!

Trong phòng im lặng khiến người ta sợ hãi, tâm trạng An Từ Thành gần như tan vỡ.....

Mã Phi có chút lo lắng, bước lên trước an ủi: “Thành Gia, anh không sao chứ?”

“A.....” Hắn như phát điên mà dốc toàn lực gào lên một tiếng.

Sau đó quay người chạy như bay ra khỏi phòng.

“Thành Gia! Anh đi đâu? Anh bình tĩnh lại chút!” Mã Phi vừa nhìn tình hình như thế, lập tức chạy theo sau.

Mã Phi chạy xuống dưới lầu đã không còn nhìn thấy An Từ Thành đâu nữa, chỉ nhìn thấy chiếc Rolls-Royce trong đêm tối lướt qua một hình bóng.

Hai tay hắn run rẩy, tốc độ xe được kéo lên vận tốc cao nhất, chiếc xe lao nhanh như điện chớp trên đường.

“Gia Lệ.....Gia Lệ.....Gia Lệ.....” Nước mắt hắn đầm đìa đầy mặt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm gọi tên cô.

Kí ức như nước trào dâng lên, trong đầu tràn ngập hình ảnh của cô, hình ảnh đó cuối cùng đọng lại trên vũng máu.....

“Là tôi giết cô ấy.....” Hắn cup mắt xuống, chẳng còn kịp lau nước mắt.

Khoảnh khắc này, hắn cuối cùng hiểu ra cái gì gọi là đau đến tận cùng xương tủy.

“Gia Lệ.....xin lỗi.....xin lỗi.....anh.....” Hai tay hắn giữ chặt vô lăng, dường như muốn bóp nát vô lăng

Nhưng tất cả đã muộn rồi, nói gì đều đã muộn rồi.....

.....

Trong bệnh viện, tay phải của Triệu Mẫn cầm bệnh án đã chết của Hàn Gia Lệ, nhét trộm vào tay của Bạch Phi Phi.

Hai tay Triệu Mẫn khoanh trước ngực, vui vẻ hơn hờ nháy nháy mắt với Bạch Phi Phi.

“Xem ra, không cần chúng ta ra tay, An Từ Thành lần đó, đã giết cô ta thành công rồi.”

Vừa nghe lời này, Bạch Phi Phi hân hoan nhảy nhót đón lấy chứng minh đã chết trong tay bà ta, cẩn thận xem kĩ nội dung bên trong

Lúc này trong lòng như trút được một tảng đá nặng, bây giờ, không có ai có thể uy hiếp được cô ta nữa, cô ta có thể bình chân như vại mà hưởng thụ tình yêu của An Từ Thành dành cho cô ta.

Nghĩ đến đây, cô ta cười mãn nguyện sung sướng.

Hàn Gia Lệ, cô.....không xứng tranh với tôi!

.....

Máy bay tư nhân mà Tiêu Dật Nhiên chuẩn bị đã cất cánh, bay từ thành phố A đến Dubai.

Trên máy bay cả đoàn người cười cười nói nói, Hàn Gia Lệ yên lặng ngồi một bên, cô mất trí dường như rất đối lập với bọn họ.

Tiêu Dật Nhiên đưa cho cô một cốc nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

“Mệt thì nghỉ ngơi một chút nhé.” Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt dịu dàng khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Bệnh của em đã hoàn toàn khỏi rồi, không sao rồi!” Cô cười đón lấy cốc nước trong tay anh, uống vài ngụm, đột nhiên nhớ ra gì đó, ngoảnh đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên, chớp chớp đôi mắt to tròn: “Đúng rồi Tiêu Dật Nhiên, em không nhớ ra mình tên là gì nữa.”

“Em tên Hàn.....” Đang định trả lời cô, nhưng lời mới đến đó Tiêu Dật Nhiên lại ngắt lại, mọi người đều cho rằng Hàn Gia Lệ trước đây chết rồi, thế thì

đặt cho cô một cái tên mới đi, từ hôm nay cô sẽ bắt đầu sống cuộc sống mới.

Nghĩ đến đây, anh cười tiện mồm nói ra một cái tên cho cô: “Tên của em là Hạ Lâm!”

“Hạ Lâm.....” Hàn Gia Lệ khẽ lẩm bầm trong miệng, sau đó cười ngọt ngào với anh: “Ha ha.....không ngờ tên của em lại hay như thế.”

Tiêu Dật Nhiên chiều chuộng ân cần xoa đầu cô: “Tiểu Lâm, em năm nay 20 tuổi, anh biết cũng chỉ đến thế.”

Tiêu Dật Nhiên cười rất vui, cô đột nhiên nghi ngờ gì đó nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Đúng rồi anh Dật Nhiên, anh là bạn trai của em à?”

Vừa nghe lời này, Tiêu Dật Nhiên đang uống nửa suất nữa phụt ra, anh ngoảnh đầu sững sờ nhìn cô, không biết nên trả lời thế nào. Lẽ nào nói với cô, anh là người đưa cô đi nhưng lại chẳng có quan hệ gì với cô?

Lúc này Tịch Dương ngồi phía trước, đột nhiên quay đầu lại cười với Hàn Gia Lệ, nét mặt gian xảo: “Hạ Lâm, anh ấy không phải là bạn trai cô, anh ấy là chồng cô.”

“Cậu nói linh tinh cái gì thế?” Lời nói còn chưa dứt, Mễ Lam và Tiêu Dật Nhiên cùng đồng thanh lườm Tịch Dương một cái.

“Coi như tôi chưa nói gì.....” Tịch Dương phẩy phẩy tay với bọn họ, coi như chưa có chuyện gì, sau đó giả vờ nhắm mắt ngủ.

Huyền Minh và Lam Y Y quay đầu nhìn bọn họ cười trộm.

Hàn Gia Lệ về mặt thơ ngây, cô ngoảnh đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên dịu dàng cười cười, sau đó đưa chiếc cốc trong tay cho anh: “Chồng ơi, anh rót cho em cốc nước nữa nhé!”

Tiêu Dật Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại, nhìn Hàn Gia Lệ mặt bỗng dưng đỏ bừng lên, bất giác đón lấy chiếc cốc trong tay cô.

Vừa nghe thấy lời này, Tịch Dương đang giả bộ ngủ, đột nhiên lấy lại hứng thú, anh ta quay người cười rồi bò nhoài rướn người lên, mặt nhìn Hàn Gia Lệ: “Hạ Lâm, gọi chồng đi rót nước đúng là phải thường, chính là như thế.” Lời nói còn chưa dứt, anh ta quay đầu nhìn sang Mễ Lam đang chơi PSP bên cạnh, đầu rướn đến nhanh nhàu hôn lên má cô một cái. Sau đó lại nghiêng người nhìn Hàn Gia Lệ: “Nhìn thấy chưa, phải hôn như thế.”

“Tôi biết rồi bác sĩ Lạc.” Hàn Gia Lệ cười ngọt ngào, sau đó ngoảnh đầu rướn người, đặt đôi môi ấm nóng của mình lên má của Tiêu Dật Nhiên hôn nhẹ một cái: “Chồng ơi, bây giờ có thể giúp em rót nước được chưa?”

Toàn thân Tiêu Dật Nhiên như có điện chập qua, ngại ngùng lườm Tịch Dương một cái, quay người cầm cốc đi rót nước.

Mễ Lam ở bên cạnh không dám tin, nhìn anh ta chớp chớp mắt, đưa tay lau lau mặt mình, sau đó đứng dậy giờ máy PSP trong tay đập vào đầu Tịch Dương một cái.

“Lạc thần kinh, anh làm cái gì thế? Lợi dụng tôi à?” Sau đó còn một quên cốc cho anh ta một cái vào đầu.

Tịch Dương cũng chẳng kém, dùng lực đẩy cô về chỗ cũ: “Chị Mễ, tôi chỉ là hướng dẫn một chút thôi, chị kích động thế làm gì chứ?”

Mễ Lam cắn môi, nhìn anh ta tức giận nói: “Tôi cứ nhìn thấy cái mồm anh là buồn nôn.”

Lúc này, Huyền Minh cười lên tiếng: “Tịch Dương, lúc này cậu nên cưỡng hôn chị Mễ Lam một cái nữa!”

“Anh Tịch Dương, cô lên, nhanh tay giữ chặt chị Mễ Lam đi.” Lam Y Y nhìn hai người bọn họ, vẻ hân hoan chúc phúc.

Mễ Lam chán nản cầm chiếc gối sau lưng ném về phía Huyền Minh: “Huyền Minh, tiểu tử thói như cậu nói linh tinh cái gì thế? Bảo anh ta đi mà cưỡng hôn cậu!”

Hàn Gia Lệ hào hứng nhìn bọn họ, đột nhiên rướn lên trên vỗ vỗ vai Mễ Lam, nhìn cô ấy cười ảm áp: “Chị Mễ Lam, chị đừng dữ với chồng chị như thế. Cần thận anh ấy ở sau lưng chị đi ra ngoài tìm phụ nữ khác đấy.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Tình cờ gặp lại

Mễ Lam nhìn Hàn Gia Lệ, gần như sục đố: “Hạ Lâm, anh ta không phải chồng tôi, anh ta là kẻ thù của tôi.”

Vừa nghe lời này, Hàn Gia Lệ quay người nhìn hai người trước mặt, vẻ khó hiểu.

Đúng lúc này, Tiêu Dật Nhiên cầm cốc nước quay về bên cạnh Hàn Gia Lệ, nhẹ nhàng đưa nước cho cô.

“Cảm ơn chồng!” Hàn Gia Lệ đón lấy cốc nước, đứng dậy ghé môi uống cốc nước, sau đó ghé môi như chuồn chuồn điểm nước vào môi của Tiêu Dật Nhiên, sau đó mới an tâm ngồi về vị trí của mình, vui vẻ uống cốc nước trong tay.

Lần này là môi! Tiêu Dật Nhiên hoàn toàn sững người ở đó, sau đó tự cười chế giễu mình, không ngờ Tiêu Dật Nhiên mất đi trí nhớ lại dễ thương như thế.

Vừa nhìn thấy cảnh đó, Tịch Dương ngồi ở phía trước cười nhún nhó, Mễ Lam nhìn ra đằng sau âm ỉt cong môi, chân phải đạp mạnh vào Lạc Tịch Dương một cái.

Hàn Gia Lệ dường như rất vui, tay phải khoác cánh tay của Tiêu Dật Nhiên, mở miệng là gọi chồng.

.....

Một ngày tháng bảy, hoa hướng dương nở rực rỡ.

Trên nắm mồ của Hàn Gia Lệ trồng đầy hoa hướng dương, màu vàng rực rỡ khiến người ta xót xa.

An Tử Thành ngồi dựa lưng vào bia mộ, tay phải cầm chai rượu, ngẩng cổ uống ừng ực vào trong miệng.

Hắn ngồi ở đây đã một ngày một đêm rồi, nhìn bức ảnh Hàn Gia Lệ trên bia mộ, khuôn mặt quen thuộc đó, hắn mãi mãi không thể tha thứ được cho mình tất cả những việc đã làm.

Ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời trong xanh, một chiếc máy bay bay trên trời cao.

Nhìn chiếc máy bay đó mất hút trong không trung, hắn chậm chậm nhắm mắt lại.

.....

(PS: nội dung phía dưới đều tên mới của Hàn Gia Lệ, thay bằng Hạ Lâm! Hàn Gia Lệ chính là Hạ Lâm!)

Năm năm sau.

Thành phố A, sân bay.

Trên người Hạ Lâm mặc một chiếc áo sơ mi vải voan, bên dưới mặc một chiếc váy ngắn bó sát màu đen, mái tóc dài hơi uốn xoắn mềm mại xõa ra trên vai, cặp kính râm đeo trên sống mũi che đi phần lớn khuôn mặt trắng ngần của Hạ Lâm, bộ quần áo đơn giản nhưng vẫn toát lên thân hình quyến rũ xinh đẹp của cô.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc trên người bộ vest phẳng phiu, khuôn mặt đẹp trai như tượng khắc thu hút bao ánh nhìn của những người phụ nữ xung quanh, tay phải của anh ôm một đứa bé trai cao khoảng 1m đi về phía Hạ Lâm.

“Mẹ!” Đứa bé trai hát tay người đàn ông ra, dang rộng tay chạy về phía Hạ Lâm.

“Tiểu tiểu Bân!” Mắt Hạ Lâm sáng lên, cười quý người xuống ôm lấy đứa trẻ, hôn lên mặt đứa trẻ mấy cái: “Mẹ nhớ con chết đi được, tiểu tiểu Bân của mẹ càng lớn càng đẹp trai, nào.....mẹ hôn một cái.....”

Tiểu tiểu Bân mặc bộ đồ đen đỉnh đặc, cơ thể rắn rỏi trông rất người lớn, cậu bé cười nháy mắt đáng yêu với Hạ Lâm: “Mẹ xinh đẹp như thế, không được ngoại tình lên lút sau lưng Tiểu tiểu Bân và ba đâu đây.”

Nghe thấy lời này, Hạ Lâm dờ khóc dờ cười liếc nhìn Tiêu Dật Nhiên đứng đằng sau, hai người bọn họ cũng về nước trước cô một tháng, vậy mà anh đã dạy con trai của cô trưởng thành sớm như thế.

Tiêu Dật Nhiên cười lắc lắc đầu, ôm lấy tiểu tiểu Bân từ trong lòng Hạ Lâm, đưa tay nhéo lên má cậu bé một cái: “Tiểu tử con nói linh tinh gì thế, ba đánh cho con một trận bây giờ.”

Tiểu tiểu Bân không chịu yên phận, thò đầu ra từ trong lòng Tiêu Dật Nhiên: “Mẹ, con nói cho mẹ biết một bí mật, ba thường xuyên nhìn trộm những cô gái xinh đẹp trên đường, mỗi lần con đều đánh vào nòng nhắc nhở ba.”

Tiêu Dật Nhiên bó tay, nhìn tên tiểu tử phản bội này trong lòng, đưa tay cốc vào đầu cậu nhóc một cái: “Tên tiểu tử này dám nói linh tinh nữa, ba sau này sẽ không dẫn con đi ăn KFC nữa.”

Tiểu tiểu Bân cười đen tối: “Không sao, mẹ sẽ dẫn con đi.”

Tiêu Dật Nhiên lắc đầu không biết nói gì với đứa trẻ trong lòng.

“Được rồi được rồi, mẹ mệt quá, bây giờ chúng ta về nhà được không?” Hạ Lâm mệt mỏi nhìn Tiểu tiểu Bân, gần đây công việc quá bận, tối qua làm tăng ca đến đêm, sáng sớm đã phải đi ra sân bay, đến quần áo còn chẳng có thời gian mà thay.

“Mẹ, con làm cho mẹ salat hoa quả mà mẹ thích ăn nhất.” Tiểu Tiểu Bân nháy mắt, tình nghịch nhìn Hạ Lâm.

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu nhìn, anh khóc dở mếu dở, đưa tay lại cốc cái nữa vào đầu cậu bé: “salat hoa quả rõ ràng là ba làm, từ bao giờ lại biến thành con làm vậy? Tên tiểu tử con còn tranh thủ lúc ba không chú ý còn lén lút ăn nữa!”

Tiểu Tiểu Bân nhìn anh, vẻ mặt đầy ảm ức: “Ba, tại sao ba lại cướp công một mình như thế? Rõ ràng con bóc vỏ quả cam mà.”

Hạ Lâm và Tiêu Dật Nhiên cười lắc lắc đầu.

Ba người cười nói vui vẻ đang định rời đi, nhưng đúng lúc này, một góc sân bay đột nhiên xuất hiện một tốp phóng viên nhà báo.

Ánh đèn chớp lên từ máy ảnh không ngừng chụp ba người.

“Hạ tiểu thư, xin hỏi một chút, hai người này là con và chồng của cô phải không?” Một nữ phóng viên bước lên trước lái nhai đuôi theo hỏi.

Đối diện với ống kính, Hạ Lâm sớm đã quen rồi, cô điềm tĩnh cười nhìn vào ống kính nói: “Xin lỗi, đây là việc riêng của tôi, tôi không tiện tiết lộ.”

Nói xong, định kéo Tiêu Dật Nhiên đi, nhưng những phóng viên nhiều chuyện đó lại lao lên ngăn lại.

“Vậy có thể nói đến chuyện công việc được không? Hạ tiểu thư, nghe nói tập thể sáng tác của cô trong một năm ở Dubai có thể thu được 300 vạn, cô cũng rất thành công, trở thành nữ tác giả có năng lực nhất trong lịch sử văn học hiện đại, có thể bàn bạc thêm về điều mà cô tâm đắc nhất không?” Phóng viên dẫn đầu vẫn lái nhai không ngớt.

Hạ Lâm vẫn cười lễ phép trả lời trước ống kính: “Xin lỗi, tám giờ hôm nay ở đài Hồ Nam sẽ có truyền hình trực tiếp phỏng vấn tôi, đến lúc đó mọi người quan tâm tiết mục là biết đáp án rồi.” Nói xong, kéo Tiêu Dật Nhiên và tiểu tiểu Bân nhanh chóng rời đi.

Tiêu Dật Nhiên quay đầu nhìn dáng vẻ giàu kinh nghiệm của Hạ Lâm, không nhịn được cười lên mấy tiếng, anh mất thời gian năm năm để đào tạo Hàn Gia Lệ mất trí nhớ năm đó thành một tác giả xinh đẹp đẳng cấp nhất.

So với trước đây, người trưởng thành 25 tuổi này bây giờ đã rũ bỏ được vẻ yếu đuối của năm năm về trước, tự tin xinh đẹp mê người.

Những phóng viên theo sau vẫn không hết hy vọng mà đuổi theo. Cho đến khi bọn họ lên xe, mới dứt được đám phóng viên đó.

Sau khi Tiêu Dật Nhiên về nước, đã mua một căn biệt thự ở vườn hoa hồng, Hạ Lâm vừa xách hành lý vào biệt thự đã vội vàng tắt bật đèn đài Hồ Nam để làm phỏng vấn. Thậm chí đến uống uống tách trà cũng không có thời gian.

Tiểu tiểu Bân nhìn bóng cô đi xa dần, trong mắt ánh lên vẻ lạc lõng.

.....

Trong phòng chuẩn bị của đài, Hạ Lâm đang cảm quyền sở nỗ lực học lời thoại, mấy phút sau tiết mục được bắt đầu, Hạ Lâm được nhân viên mời vào trong phòng phát trực tiếp.

Cô giữ tâm trạng bình tĩnh, đứng trước gương chỉnh lại trang phục, hôm nay cô mặc bộ váy cúp ngực màu hồng đỏ, trên người toát lên vẻ đẹp rạng rỡ của người phụ nữ thành đạt. Mái tóc dài được búi lên cao, để lại vài sợi tóc mai lơ thơ càng khiến cô trở nên quyến rũ.

Đúng lúc này, tiết mục bắt đầu, chỉ nhìn thấy nữ MC xinh đẹp bước lên sân khấu nói lời mở đầu tề nhạ.

“Chào quý vị khán giả, đây là tiết mục <Đi tìm người nổi tiếng>, chào mừng mọi người đến xem tiết mục kì này, hôm nay chúng tôi rất vinh hạnh mời đến hai người nổi tiếng, một là nữ tác giả xinh đẹp đến từ Dubai, tiểu thư Hạ Lâm, còn có một vị nữa mà mọi người chắc sẽ không lạ lắm, đó chính là tổng tài của tập đoàn doanh nghiệp An Dương nổi tiếng trong nước chúng ta, cũng là người tài sắc vẹn toàn hót nhất trên mạng của chúng ta, tiên sinh An Từ Thành! Chúng ta nhiệt liệt chào đón hai vị trai tài gái sắc bước lên sân khấu!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Không gian tạo thành giấc mơ

Lời vừa dứt, cả khán đài lập tức vang lên những trào pháo tay, thậm chí còn những fan nữ cuồng nhiệt không ngừng gọi tên An Từ Thành.

An Từ Thành.....Hạ Lâm đứng ở bên trong, nghe thấy cái tên này, trong lòng bỗng dưng thấy nhói lên.

Trán cô nhíu lại có chút nghi ngờ.

Cái tên này cảm giác rất quen.....cô từng người một lát, dường như có gì đó văng vất trong đầu, nhưng khoảnh khắc đó rất nhanh lại biến mất.

Cô cố gắng đè nén cảm giác khác lạ trong lòng, giữ lại tâm trạng bình tĩnh mà bước vào phòng quay.

Cũng đúng lúc này, An Từ Thành cũng từ trong một phòng khác ở phía đầu bên kia bước ra ngoài, hướng về phía MC.

Hắn tư tưởng không tập trung nghĩ đến chuyện công ty, tiết mục buồn tẻ này vốn dĩ hắn không muốn tham gia, trước đây đã mời đến N lần rồi, nhưng Bùi Hạo Hiền gần đây lại mê muội MC của chương trình này, cho nên chết cũng phải uy hiếp hắn đi bằng được để lấy số điện thoại của nữ MC này.

Đang nghĩ như thế, hắn đã đi đến bên cạnh nữ MC.

Khi hắn ngẩng đầu vô thức nhìn khuôn mặt người phụ nữ đối diện đó, hắn dừng lại bước chân, khuôn mặt điềm tĩnh trong khoảnh khắc lập tức sa sầm lại, con ngươi nheo lại như đang diễn một cảnh nguy nan bế tắc.....

Nét mặt hắn ngạc nhiên nhìn người phụ nữ trước mặt. Có xúc động, có nghi ngờ, có mừng rỡ, có cảm giác không thể chờ đợi được.....

Khuôn mặt này.....là Hàn Gia Lệ?

Hai tay hắn nắm chặt lại, nhìn người phụ nữ trước mắt, con ngươi lạnh như băng nhíu lại.

Trong đầu có cảm giác như trời đất đang xoay chuyển.

Không đúng! Hàn Gia Lệ không phải đã chết rồi sao? thế thì người phụ nữ trước mắt này.....

Hạ Lâm cười đi về phía hắn, nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn, lễ phép đưa tay phải ra: “An Từ Thành chào anh, đã nghe danh anh đã lâu, rất vinh hạnh hôm nay có thể gặp được anh ở đây.”

Nụ cười quen thuộc mê người của cô khiến An Từ Thành đứng đờ đẫn ở đó.

An Từ Thành dường như không nghe thấy lời cô nói, ánh mắt như mắt sói vẫn chăm chăm nhìn lên khuôn mặt cô, mãi hồi lâu, mới mở miệng mấp máy được ba chữ: “Hàn Gia Lệ.....”

Hạ Lâm khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn bộ dạng anh ta dường như không chào đón gì mình, có chút ngượng ngùng rút tay lại, trong lòng suy nghĩ về hành vi của mình, lẽ nào là mình nói lời gì đó khiến người đàn ông này cáu gắt?

An Từ Thành vẫn đang mơ màng, người phụ nữ trước mặt rất giống Hàn Gia Lệ, nhưng lại có chút không giống, từ trên người cô toát ra vẻ mạnh mẽ khí khái của nữ quyền, trên người Hàn Gia Lệ lại không hề có cảm giác đó!

Rất lâu sau hắn mới định thần lại, nhớ ra mình đang quay chương trình, lập tức đổi biểu cảm của mình.

Nhìn sang cô tươi cười rạng rỡ, sau đó đưa tay phải ra bắt tay: “Xin lỗi Hạ tiểu thư, tôi là An Từ Thành, rất vui được gặp cô.”

Hạ Lâm tự nghĩ trong lòng, người này đúng là tổng tài sao? Tại sao phản ứng lại không nhạy bén như thế chứ?

Có điều vẫn lễ phép đưa tay ra bắt tay với hắn, “An tổng tài khách sáo rồi, tôi cũng rất vui được gặp anh!”

Hai người bắt tay nhau rất chặt, An Từ Thành cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cô truyền đến, khoảnh khắc đó, hắn lại cảm thấy cô là Hàn Gia Lệ.

Hắn nhìn cô mê mẩn, biểu cảm trên mặt khó có thể đoán, thậm chí còn quên không buông tay cô ra.

Hạ Lâm kì lạ nhìn hắn, có chút ngại ngùng rút tay từ trong lòng bàn tay hắn ra, nhưng hắn nắm rất chặt, tay cô không động đậy nổi.

Cô bực mình trong lòng lắm bầm nghĩ, không người đàn ông trước mặt có khuôn mặt đẹp trai như tượng khắc này lại là một tên biến thái như thế, lần đầu tiên gặp mặt mà nắm tay người ta không buông, hơn nữa phía dưới khăn đài rồi cả trên tivi còn có mấy chục vạn khán giả.

Nghĩ đến đây, cô mặt không biến sắc cười với hắn, sau đó đưa chân phải của mình lại gần hắn, dùng gót giày đập vào giày da trên chân hắn một cái.

An Từ Thành lúc này mới định thần lại, đau đớn buông tay cô ra, phát hiện thần thái của mình không hề tự nhiên.

Hạ Lâm thờ dãi lườm hắn một cái, sau đó tiếp tục cười nói: “An tổng tài thật đúng là nhân tài kiệt xuất, thật không hổ danh là người tình trong mộng của phái nữ!”

An Từ Thành xua xua tay với cô: “Hạ Tiểu thư quá khen rồi, nữ tác giả xinh đẹp như cô, An Từ Thành tôi lần đầu tiên nhìn thấy đấy.”

Lúc này bầu không khí trên khán đàn có chút khác lạ, Hạ Lâm luôn cảm thấy người đàn ông trước mắt có gì đó kì quặc nói không ra.

MC vừa nhìn thấy tình hình này, vội vàng cười bước đến giải vây: “ Hai vị thật là khiêm tốn, chúng ta đến bên này ngồi nhé.” Nói xong MC quay người ngồi xuống vị trí chính giữa trên ghế sofa, Hạ Lâm và An Từ Thành cũng bước đến, ngồi ở hai bên MC.

Sau đó MC rót hai cốc nước mời hai người, quay lại chỗ ngồi tiếp tục cười vào ống kính: “ Hạ Tiểu Thư, nghe nói cô là người Hoa ở Dubai, có thể tiết lộ một chút mấy năm về trước cô chuyển đến Dubai phải không?”

Cô ấy là người Hoa ở Dubai.....đôi mắt như mắt chim ưng của An Từ Thành nhìn cô đầy nghi ngờ. Xem ra tối nay thật sự không phí công đến, người phụ nữ trước mắt chính là thu hoạch lớn nhất của hắn, dù cho cô có phải là Hàn Gia Lệ hay không, cô đã kích thích thành công tính tò mò của hắn.

Hắn nhìn cô im lặng uống nước, xem ra, sự việc càng lúc càng thú vị rồi đây.....

Hạ Lâm đặt cốc nước trong tay xuống, nhìn MC cười xinh đẹp: “ Cụ thể là, tôi đến Dubai cách đây mười năm về trước.”

An Từ Thành đan mười ngón tay vào nhau, nghĩ kĩ trong đầu lời cô nói, nếu như là mười năm trước thì hoàn toàn không khớp với thời gian Hàn Gia Lệ đã chết.

MC lại cười tiếp tục hỏi: “ Vậy thì tại sao cô lại đi theo con đường sáng tác này? Tôi nghe nói tập thể sáng tác của cô được thành lập hai năm về trước, cả một tập thể chỉ có 18 thành viên, nhưng mọi người chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã đạt được thu nhập 300 vạn, thành tích như thế còn lớn hơn là doanh nghiệp phát triển trong nước chúng ta, Tôi thật sự rất tò mò không biết cô làm thế nào có thể đạt được như thế.” MC nhìn cô đầy tôn sùng.

Hạ Lâm điềm nhiên cười, khí chất cao quý trên người toát ra: “ Thực ra thì.....tôi đi theo con đường này cũng là tình cờ, tại vì đối với sở thích văn tự mà thích lệ bản thân. Còn về thành tích vượt trội của chúng tôi, điều này có quan hệ chặt chẽ với sự nỗ lực của mỗi thành viên. Tại vì có mô hình kinh doanh tốt và phương pháp giúp đỡ nhau của mỗi thành viên, mỗi ngày chúng tôi đều nỗ lực tranh thủ để làm được những điều tốt nhất, cho nên thành công ngày hôm nay của chúng tôi không phải điều ngoài sự mong đợi.”

An Từ Thành cười thầm trong lòng, người dựa hẳn vào ghế sofa, nữ tác giả có đầu óc kinh doanh, người phụ nữ trước mắt này, rất thông minh lanh lợi!

“ Hạ tiểu thư, nghe nói tháng này phòng làm việc của cô sẽ đưa ra tạp chí mới, còn tháng sau cô sẽ xuất bản tác phẩm mới, cô có thể bật mí một chút với mọi người ở đây được không?”

Hạ Lâm khoanh hai tay trước ngực, mỉm cười nói: “ Vậy thì tôi sẽ tuyên bố ở đây trước, phòng làm việc Hạ Lâm của tôi tháng này sẽ đưa ra tạp chí mới có tên gọi < Không gian tạo thành giấc mơ>, bên trong có một phần tranh minh họa nhiều kỳ, còn có cả truyện ngắn đăng nhiều kỳ của tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Rồi cuộc em muốn anh đợi bao lâu nữa

MC hỏi liên tiếp mấy câu hỏi tẻ ngắt sau đó mới chuyển chủ đề sang An Từ Thành.

Hạ Lâm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cầm cốc nước uống mấy ngụm, cúi đầu nhìn thời gian.

An Từ Thành giống như con quay trước màn hình tivi, hắn trả lời rành mạch những câu trả lời của MC.

Rất nhanh sau đó, tiết mục cũng đi đến màn kết.

Hạ Lâm mệt mỏi đi vào phòng thay đồ, đã hai đêm rồi chưa được ngủ ngon, rửa lớp phấn trang điểm đi, hai mắt trũng sâu như gấu trúc hiện rõ lên.

Cô nhìn mình trong gương, xách túi quay người đang định rời đi, nhưng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên lẩn vào trong phòng thay đồ, đợi cô ngẩng đầu lên, cửa đã bị khóa sặc sỡ lại.

Bầu không khí căng thẳng đến bất thường, không gian phòng thay đồ rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đủ cho hai người đứng.

Đối diện với khuôn mặt đẹp trai đó, Hạ Lâm điềm tĩnh lùi về sau mấy bước, hai tay khoanh trước ngực, nhìn hắn cười khó hiểu: “ An tổng tài, có chuyện gì sao?”

An Từ Thành nheo mắt chăm chăm nhìn cô, sau đó từng bước từng bước tiến sát về phía cô, cho đến khi dồn cô vào góc tường: “ Đừng giả bộ nữa, tôi biết cô là Hàn Gia Lệ. Lừa tôi năm năm, cô vẫn chưa chết.”

Hạ Lâm bình tĩnh ngẩng đầu lên cười với hắn: “ An tổng tài, phương thức tiếp cận phụ nữ của anh cũng thật là đặc biệt.”

Nghe thấy lời cô nói, An Từ Thành đưa tay lên giữ lấy cằm cô, để khuôn mặt nhỏ bé của cô nhìn vào mắt mình: “Hàn Gia Lệ.....cảnh tượng này, không cảm thấy rất quen sao? Hay là chúng ta làm lại lần nữa? Lần này.....tôi sẽ trả cô 200 vạn.” An Từ Thành hiểu rằng, nếu như người phụ nữ này thật sự là Hàn Gia Lệ, thế thì cô nhất định sẽ quay lại tìm hắn để báo thù! Nếu như thật sự như thế, hắn sẽ nhận, hắn cam tâm để cô đâm chết, tại vì đó là mối nợ của hắn năm năm về trước.

Vốn dĩ cho rằng có thể nhìn thấy chút gì đó hoảng loạn trong mắt cô, nhưng An Từ Thành thất vọng rồi, trong mắt cô, không hề có gì cả!

Hạ Lâm chán nản nhìn người đàn ông trước mắt, đẩy đẩy ngón tay vào trước ngực hắn, trong mắt không sao nói rõ được: “Anh bị bệnh hoang tưởng đấy à? cái gì mà Hàn Gia Lệ chứ? Tôi nghe một câu cũng chẳng hiểu, tôi là Hạ Lâm! Trước đây tôi không hề quen biết anh, anh tránh ra, nếu không tôi gọi cảnh sát đấy.” Cô ra sức đẩy hắn ra, rồi cầm túi xách của mình đi ra ngoài cửa.

Nhưng vừa nhấc bước bước chân đi lại bị An Từ Thành đưa tay kéo lại, cánh tay cô bị hắn ép lên tường: “Hàn Gia Lệ, tôi biết chính là cô, cô đừng giả bộ nữa. Tôi thừa nhận năm năm trước tôi có lỗi với cô, dù cho bây giờ cô quay lại muốn làm gì tôi cũng được, tôi không oán trách, nhưng cô không cần giả bộ không quen biết tôi đâu.”

Hạ Lâm nhìn hắn, vẻ mặt chán nản, người đàn ông này đúng là điên rồi, nói cái gì mà cô chẳng hiểu gì, cô cũng chẳng muốn dây dưa với hắn nữa, nhìn bộ dạng hắn sẽ không buông cô ra, cô nhấc chân đá vào chỗ đó của hắn.....

Cú đá đó trúng vào chỗ đó của hắn trăm phần trăm.

“A.....” An Từ Thành không ngờ cô lại giờ chiều này, ôm chỗ đó của mình mà đau đốn quỵ xuống đất, trán nhăn nhó toát mồ hôi.

Hạ Lâm bực tức dùng lực đập vào sau gáy hắn một cái: “Anh là đồ thần kinh, sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, nếu không anh sẽ thành tàn tật đấy.” Sau khi cho hắn một trận, cô xách túi của mình đi thật nhanh, mở cửa bước ra ngoài.

“Mẹ kiếp, dám đá chỗ đó của tôi, Hạ Lâm, cô cứ đợi đấy!” Hắn nghiến răng, nhìn theo bóng cô hừ một tiếng.

Sau đó lại nghĩ rồi không kìm được cười lên, Hàn Gia Lệ, nếu như đó là em, nếu như em còn sống, thì tốt biết bao nhiêu!

.....

Hạ Lâm quay về vườn hoa hồng thì tiểu tiểu Bân đã ngủ rồi, Tiêu Dật Nhiên đang ngồi trên sofa trong phòng khách xem tiết mục trực tiếp của Hạ Lâm, ly rượu vang trong tay được rót hết ly này đến ly khác.....

Anh lạnh lùng nhìn An Từ Thành trong tivi, vẻ mặt ngạc nhiên sau khi nhìn thấy Hạ Lâm, trong lòng đang tính gì đó, lẽ nào..... An Từ Thành đã nhận ra cô ấy chính là Hàn Gia Lệ sao? Có điều, anh đã sắp xếp tất cả cho Hạ Lâm, thân phận thật sự của cô cũng không phải để tra ra như thế.

Năm năm rồi, lần này, anh sẽ không giống năm năm trước, dễ dàng buông tay như thế.

Mạng sống của Hạ Lâm là thuộc về anh, cho nên cuộc sống của cô bây giờ cũng là của anh.

Đúng lúc này, Hạ Lâm vội vàng đẩy cửa bước vào, nhìn Tiêu Dật Nhiên trong phòng khách, bình thản hỏi: “Dật Nhiên, muộn thế này rồi, anh còn chưa ngủ sao?”

Tiêu Dật Nhiên đứng dậy tiến sát gần cô: “Anh đang đợi em về, cả tháng không gặp, nhớ em rồi.”

Hạ Lâm thay dép đi trong nhà, đi đến vỗ vỗ vai Tiêu Dật Nhiên: “Anh à, em đã liên tiếp hai ngày không ngủ rồi, thật không trụ được nữa, em đi tắm trước, anh cũng ngủ sớm đi nhé, anh ngủ ngon.” Nói xong, cầm khăn mặt đi vào nhà tắm.

Tiêu Dật Nhiên cười cũng đi theo, bóng dáng cao to đứng dựa ngoài cửa phòng tắm, ánh đèn mờ ảo hắt ra khiến người ta mơ hồ: “Này, người đẹp, có cần anh giúp em cọ lưng không? Anh không thu phí đâu.....”

Nghe thấy lời của anh, Hạ Lâm không kiềm được cười lên mấy tiếng, ném khăn mặt tắm về phía đầu anh: “Anh bị giun chui vào não à? Mau đi ra đi, người ta sắp tắm rồi!” Nói xong bước đến trước mặt anh, kéo cánh tay anh muốn đẩy ra ngoài.

Tiêu Dật Nhiên liếc mắt nhìn Hạ Lâm, như có lửa đốt nhen nhóm mãnh liệt trong lòng, anh tranh thủ cơ hội ôm lấy cô, ôm chặt cô vào lòng.

Hạ Lâm bị động tác bất ngờ của anh như thế cũng không kịp phản ứng gì, cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên, sau đó muốn đẩy anh ra.

Nhìn thấy cô phản kháng không yên phận, hai tay Tiêu Dật Nhiên ôm càng chặt hơn, vẻ đau khổ trong mắt chỉ mình anh hiểu được, năm năm rồi, anh đã đợi cô năm năm rồi, bây giờ thật sự không muốn đợi thêm nữa.

“Hạ Lâm, chúng ta ở bên nhau nhé.....” Anh đột nhiên nói, cúi đầu nhìn cô, trong mắt đầy vẻ bi thương.

Hạ Lâm cuống cuống lắc đầu, năm năm rồi, sao cô không biết tấm lòng của anh đối với cô chứ, nhưng cô.....

“Xin lỗi, Dật Nhiên.....em.....” Cô không biết phải từ chối anh thế nào, dù sao nhiều năm như thế, trong mắt anh chỉ có cô, nói ra lời từ chối thật không có chút không đành lòng.

Nhìn thấy thái độ của cô như thế, Tiêu Dật Nhiên đẩy cô sát vào tường, vẻ phức tạp trong mắt khó có thể nói thành lời: “Hạ Lâm, năm năm này em nên hiểu được trái tim anh, tại sao lại không thể đón nhận anh chứ? Đối với em, anh thật sự đã rất nỗ lực rồi, lần này, đừng đẩy anh ra nữa có được không?” Anh dịu dàng áp sát gần cô, cúi đầu hôn đôi môi ẩm áp lên môi cô.

Hạ Lâm toàn thân run rẩy, vội vàng đẩy anh ra: “Tiêu Dật Nhiên, anh đừng như thế.”

Anh có chút chèn ép, chăm chăm nhìn vào mắt cô.

“Hạ Lâm, rốt cuộc anh phải đợi em bao lâu nữa? Anh thật sự không còn cách nào đợi được nữa!” Lời còn chưa dứt, anh giữ chặt lấy vai cô, lại hôn lên môi cô lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tiểu tiểu bản dạy cách bỏ nhà

Lần đầu tiên, anh để cho tình cảm của mình bộc phát ra khỏi giới hạn của sự nhẫn nại.

Hạ Lâm sợ hãi vùng vẫy, ngửi thấy trên người anh có mùi hơi rượu, thì ra.....anh hơi say rồi.....

Lần đầu tiên, Tiêu Dật Nhiên mạnh bạo cưỡng hôn cô, hai tay anh giữ chặt lấy vai cô, hận không thể đè cô xuống dưới người mình ngay lập tức.

Anh tách hai hàm răng cô ra, đưa lưỡi vào trong quần lấy lưỡi cô, lừa dục vọng trong lòng càng lúc càng lên cao.

“Uhm.....” Hạ Lâm ra sức giãy giụa, nhưng lực của anh quá mạnh, cô không có cách nào tránh ra được.

Lừa dục vọng làm mờ đi lí trí, anh dường như còn muốn nhiều hơn, bàn tay ôm lấy cơ thể mảnh mai của anh luồn vào trong áo cô, vuốt ve làn da mềm mại của cô.

Hạ Lâm thở hổn hển, đột nhiên dừng lại không vùng vẫy nữa, cô sững sờ nhìn Tiêu Dật Nhiên, tại sao anh lại đối với cô như thế? Tim trong phút chốc như rơi xuống mức thấp nhất.

Tiêu Dật Nhiên thở gấp gấp cởi bỏ cúc của chiếc áo somi vải voan của cô, bầu ngực đầy đặn tròn trĩnh lộ ra trước mặt anh.

Anh rời môi cô ra, bế ngang cô, quay người đi nhanh vào phòng ngủ.

Hạ Lâm lạnh lùng nhìn anh, không hề phản kháng, đưa tay hất mái tóc dài của mình ra đằng sau.....

Tiêu Dật Nhiên sau khi đập cửa ra, ném cô lên giường, ngay sau đó cơ thể cường tráng của anh đè lên người cô.

Cô thở dài, con người lạnh lùng nhìn vào đôi mắt lừa dục vọng đang cháy hừng hực trong anh, dừng dừng nói: “Tiêu Dật Nhiên, xin lỗi, em thật sự đã cố gắng rồi, nhưng em vẫn không có cách nào yêu được anh, anh luôn là người mà em cảm kích nhất, nếu như anh muốn cơ thể em, em không chống đối, em cho anh, nhưng đó không phải là yêu.” Từng lời từng chữ cô nói ra, như cửa sâu vào trong tim anh.

Nghe lời cô nói, anh bò nhào trên người cô, đột nhiên ngừng động tác lại, vẻ thất vọng trong mắt như nước trào lên, ngay sau đó anh lật người xuống giường, không nói câu gì, cầm áo khoác trên ghế sofa, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Hạ Lâm cúi đầu thở dài, nhìn bóng anh đi xa, lập tức chỉnh lại quần áo xộc xệch trên người mình.

Cô biết, Tiêu Dật Nhiên không phải người nhẫn tâm như thế.

Trong góc, Tiểu Tiểu Bản núp sau cánh cửa nhìn trộm bóng người trên giường, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“Ôi, ba đúng là là kém cỏi, thịt sắp ăn đến tận mồm rồi còn nhả ra, bỏ nhà vào mẹ không phải là xong rồi sao.” Cậu nhóc lén lút chân tay luống cuống ở trong góc, đôi mắt to tròn lảo lển nhìn xung quanh.

Hạ Lâm nhắm mắt lại thở dài, sau đó cầm lấy khăn mặt đi vào phòng tắm.

Tiểu tiểu Bản lén lút nhìn xung quanh, tranh thủ lúc cô không chú ý đã chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ của Hạ Lâm.

Trên hành lang, đôi bàn tay nhỏ đan chặt vào nhau, cậu bé cau mày dường như đang nghĩ gì đó.

“Ba bị từ chối nhất định sẽ rất đau lòng, đi an ủi ba vậy!” Cậu bé mặc bộ quần áo ngủ đáng yêu, tay phải cho vào miệng cắn, bộ dạng rất đáng yêu.

Ánh trăng sáng soi xuống mặt nước. Không khí lạnh bên ngoài phòng khiến Tiêu Dật Nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều.

Anh có chút buồn bực dựa vào gốc cây trong vườn, chậm chậm hút thuốc trong tay.

“Ba, ba không sao chứ?” Tiểu Tiểu Bân ngược đôi mắt to tròn, bàn tay lắc lắc cánh tay của Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt Tiểu Tiểu Bân, khẽ mỉm cười, quỳ người xuống, cởi áo khoác ngoài khoác lên người cậu bé: “Tiêu tử thôi, con không ngủ chạy ra ngoài làm gì thế?”

“Ba, ba đã lật mẹ xuống rồi còn chạy ra ngoài làm gì chứ? Sao ba ngốc thế chứ? Thật tức chết con rồi!” Nói xong, về mặt âm ỉm đưa tay vỗ vào mông anh một cái.

Nhìn đứa bé lớn trước tuổi bên cạnh, Tiêu Dật Nhiên ngạc nhiên tròn tròn mắt, cái gì chứ.....nhóc con này lại dám xem trộm chuyện người lớn.

Quỳ người xuống, anh cốc nhẹ vào đầu cậu nhóc một cái.

“Tiêu tử con không ngủ đi, lại dám chạy ra nhìn trộm à? Con gan to quá đấy?” Tiêu Dật Nhiên thật đúng là dở khóc dở cười, lần đầu tiên đối diện với một đứa trẻ mà đồ bùng mặt.

Tiểu Tiểu Bân âm ỉm lùi về sau mấy bước: “Ba, người ta đâu có nhìn trộm? Chỉ là đi vệ sinh nên không cẩn thận nhìn thấy thôi.....”

Tiêu Dật Nhiên về cung chiều, vỗ vào sau gáy cậu nhóc một cái: “Sau này không được nhìn trộm nữa, ba móc mắt ra bây giờ.”

Tiểu Tiểu Bân lập tức cười lên lấy lòng: “Ba đừng như thế mà, con sẽ luôn khích lệ ba, con sẽ giúp ba loại trừ tất cả tình địch ở bên cạnh mẹ, cho đến khi ba có được mẹ thì thôi, cho nên bây giờ không được nản lòng đâu đấy, lần sau nên cứ thế mà bỏ nhào vào mẹ!” Bộ dạng cậu nhóc như người lớn, hai tay chắp sau lưng, cười nhe nhon nhìn Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên nhìn cậu bé, không kìm được cười lên mấy tiếng, nhưng buồn bực trong lòng lập tức tan biến: “Nhóc con như con biết cái gì chứ.....còn bỏ nhào.....”

Tiểu Tiểu Bân cười gian xảo: “Chính là sinh cho con em trai đi.....”

Tiêu Dật Nhiên đưa tay捏 vào má cậu bé: “Nhóc con như con, tại sao lại lăm trò thế chứ?”

.....

Vịnh Tiên Thủy.

Trong căn phòng xa hoa phong cách Châu Âu, Bạch Phi Phi nhìn khuôn mặt trong tivi giống y hệt Hàn Gia Lệ, biểu cảm trên mặt cau có một cách đáng sợ.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Lâm đó và khí chất như nữ hoàng của cô, khiến cô ta tức giận nắm chặt hai bàn tay lại, con mắt gian xảo đen tối nhú chặt lại.

Hàn Gia Lệ.....người phụ nữ trong tivi đó.....là cô ta sao?

Nhưng người có khí chất của nữ hoàng đó thật sự không giống Hàn Gia Lệ, cô ta lập tức vỗ vỗ đầu mình, có lẽ mình quá căng thẳng, Hàn Gia Lệ không phải đã chết từ năm năm trước rồi sao, đến xác chết cũng đã hóa tro bụi rồi, hoặc là.....người phụ nữ đó chỉ là trông giống mà thôi? Nhưng có phần giống quá.....

Có điều, nghĩ đến đây cô ta vẫn không yên tâm. Khuôn mặt trong tivi đó giống như thuốc độc, từ từ ngấm vào tim cô ta.

Cô ta nhìn rõ vẻ ngạc nhiên trong mắt của An Từ Thành khi nhìn thấy Hạ Lâm, nếu như cô không phải Hàn Gia Lệ thì tại sao lại giống đến thế chứ?

Nghĩ một lát, cô ta vẫn cảm điện thoại gọi đến một số máy, “Alo, ba, giúp con điều tra một người, tên là Hạ Lâm, con cần tất cả tài liệu của cô ta!”

“Được rồi Phi Phi.” Lão An nhẹ nhàng trả lời một câu, sau đó tắt điện thoại.

Bạch Phi Phi đứng dậy tắt tivi, khuôn mặt nham hiểm càng lúc càng hiện rõ, không được, cô ta phải tìm thời gian, nhất định phải đi gặp Hạ Lâm này!

Đang nghĩ thế, lầu dưới chuyển đến giọng nói của thím Trần.

“Thiếu Gia, cậu về rồi?” Thím Trần vừa nói vừa đón lấy chiếc cặp tài liệu trong tay An Từ Thành.

“Thím Trần, tôi khát nước quá, thím rót cho tôi cốc nước.” An Từ Thành quay người ngồi trên ghế, đưa tay kéo chiếc cà vạt nói lỏng trên cổ ra.

Trong đầu lại hiện ra cảnh tượng Hạ Lâm đập hấn trong phòng thay đồ, cho đến bây giờ, phía dưới chỗ đó của hấn vẫn còn đau.

Chết tiệt, sự việc tại sao lại giống năm năm về trước như thế? Việc này cũng giống như trước kia Hàn Gia Lệ đã làm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Âm mưu của Bạch Phi Phi

Đang nghĩ thì thím Trần đã nhanh nhẹn mang cốc nước đến cho hấn.

Bạch Phi Phi kìm nén vẻ không vui trong lòng, đôi biểu cảm, cười đi đến chỗ hấn: “Anh Từ Thành, anh về rồi à!”

“Uh, muộn thế này rồi sao em vẫn chưa ngủ.” An Từ Thành dường như chẳng buồn liếc nhìn cô ta, ngẩng cổ uống cốc nước trong tay.

Bạch Phi Phi là lướt ngồi lên đùi hấn, hai tay vòng ra ôm lấy cổ hấn: “Anh Từ Thành, người ta muốn đợi anh về mà.” Giọng nói nũng nịu lẳng lơ khiến người ta phải tê đầu gối.

Nhìn hai người ngang nhiên trong phòng khách tầng một, toàn thân thím Trần nổi da gà, lập tức ngại ngùng lui xuống.

An Từ Thành đặt cốc nước trong tay xuống, sau đó đẩy người Bạch Phi Phi ra: “Phi Phi, chúng ta đã sống riêng từ lâu rồi, em vẫn nên nghỉ sớm đi!” Nói xong, đứng dậy đi về phòng ngủ của mình.....

Vừa nhìn thái độ lạnh lùng của hấn, Bạch Phi Phi lại không can tâm mà lao lên ôm lấy hấn từ phía sau, nước mắt như mưa ầm ứ không đành: “Anh Từ Thành, chúng ta đã kết hôn năm năm rồi, anh không thể cho em một cuộc sống hôn nhân bình thường sao? Anh chỉ chạm vào em đúng một lần trong đêm tân hôn đó, sau này cũng không hề động vào em, anh Từ Thành, em là một người phụ nữ bình thường, em cũng hy vọng chồng em có thể yêu em, bây giờ đến quyền lợi sinh một đứa con em cũng không có, em nhớ anh đã từng đồng ý với em, chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường, anh có thể đừng tàn nhẫn như thế với em được không?” Cô ta gần như đang hạ thấp mình mà cầu xin hấn.

An Từ Thành cảm thấy có chút buồn cười, từ đầu đến cuối hấn chưa từng động vào cô ta, ngoài đêm hôm đó uống say ra, nhưng kí ức về đêm hôm đó hấn dường như không nhớ ra nổi điều gì.

Hấn trầm mặt xuống, trong cổ họng như nghẹn đắng lại, mãi lâu sau, mới từ từ bật ra câu nói: “Cô ấy chết rồi.....”

Nét mặt Bạch Phi Phi lập tức sa sầm lại một cách đáng sợ! Lại là cô ta!

Cô ta gần như hét lên với hấn: “Nhưng cô ta chết rồi, chúng ta vẫn còn sống, lẽ nào chúng ta phải sống không bằng chết như thế này sao? Anh đã đồng ý với em, sẽ sinh với em thật nhiều thật nhiều đứa con.”

Trầm lặng một lúc, hấn hít một hơi thật sâu, lưng đối với mặt cô ta, một hồi mà nói: “Anh không có cách nào tha thứ cho mình, Phi Phi.....giữa chúng ta, cũng chỉ có thể như thế này, nếu như em còn đồng ý ở bên cạnh anh, thì tiếp tục sống cuộc sống này, anh không cho em những thứ khác được. Nếu như em muốn rời xa anh, anh sẽ để em đi.....” Nói xong, hấn gạt tay cô ta ra, chẳng buồn quay đầu mà đi về phòng ngủ của mình.

Bạch Phi Phi tuyệt vọng đứng ở phòng khách, hai tay nắm chặt lại, vẻ hận thù trong mắt càng lúc càng dâng cao.

Cho đến bây giờ, vợ của An Từ Thành cũng chỉ là trên danh nghĩa cô ta có được mà thôi, hấn vì cái chết của cô ta, mà giữ mình năm năm, người đàn bà này, thật đúng là chết đi rồi mà oan hồn vẫn chưa tan, xen vào giữa bọn họ.

Đúng lúc này, Mã Phi về mặt mệt mỏi đẩy cửa đi vào, nhìn Bạch Phi Phi trong phòng khách giật nảy mình.

“Phu nhân, muộn thế này rồi, tại sao còn chưa ngủ?” Mã Phi đứng ở cửa thay dép, vừa nghi ngờ nhìn cô ta hỏi.

Bạch Phi Phi quay đầu nhìn Mã Phi, con người như mắt sói nhú chặt lại, trong lòng cô ta đang tính toán gì đó, thuộc hạ đắc lực mà An Từ Thành tin tưởng nhất, nếu như có thể mua chuộc được hấn, thế thì.....

Nghĩ đến đây, cô ta mỉm cười quay người tiến lại gần Mã Phi.

Mã Phi đặt thứ trong tay xuống, quay người ngồi trên ghế sofa, cảm điều khiển bật tivi.

“Mã trợ lý.....” Bạch Phi Phi uốn éo gọi anh ta một tiếng, khiến Mã Phi sợ đến toàn thân run rẩy.

“Sao.....sao thế phu nhân?” Hấn ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Bạch Phi Phi.

Chiếc váy mỏng manh của Bạch Phi Phi lộ ra bầu ngực căng đầy, cô ta bước nhanh đến trước mặt Mã Phi, đặt mông ngồi lên đùi của Mã Phi, ngón tay dài mon man vuốt ve trên má hấn: “Mã trợ lý, nhất định là rất lâu rồi chưa động vào người phụ nữ phải không?” Nói xong, áp sát bầu ngực mềm mại của mình vào ngực của anh ta.

Nhìn động tác lẳng lơ chủ động của người phụ nữ đó, Mã Phi toàn thân run cầm cập, cúi đầu đúng lúc gặp phải cặp vú núng nính đầy đặn của cô ta, cơ thể căng cứng lên.

Tay Bạch Phi Phi từ trên mặt đã lần vào trong áo của Mã Phi, ngón tay vuốt ve núm vú nhỏ bé nhạy cảm trên ngực anh ta.....

Giọng nói của Bạch Phi Phi lẳng lơ kêu gọi: “Mã trợ lý, hay là.....tôi đến phòng của anh nhé? Đêm nay.....chúng ta sẽ cùng nói chuyện.....”

Nhìn người phụ nữ trong lòng đùa giỡn kêu gọi mà toàn thân Mã Phi nổi cả da gà, anh ta đứng dậy đẩy Bạch Phi Phi xuống ghế sofa, cơ thể hoảng loạn lùi về sau mấy bước: “Phu nhân, xin cô hãy giữ thể diện!”

Nghe thấy lời này của anh ta, Bạch Phi Phi tức đến cau có mặt mày, không ngờ cô ta chủ động như thế, đến thuộc hạ của hấn cũng từ chối cô ta, lẽ nào cô ta thật sự kém đến thế sao?

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ trong phút chốc nhún lại.....

Cô ta tức giận đứng dậy cho Mã Phi một cái bạt tai, tàn nhẫn chửi mắng: “Tên đàn ông như anh, chết tiệt?” Nói xong quay người đi thẳng về phòng của cô ta.

Mã Phi vẻ mặt chán nản đứng sững ở đó, nhìn người phụ nữ này đúng là có khổ mà nói không ra được.

Vợ của Thành Gia, hấn sao dám động chứ?

Sau khi quay lại phòng, Bạch Phi Phi bức tức, cô ta ra sức lắc đầu, có lẽ là đã lâu rồi không có cuộc sống ân ái, cô ta thèm khát quá lâu rồi.

Lửa dục vọng trong lòng càng lúc càng cuồng nhiệt, nhìn đồng hồ treo trên tường, cô ta nhanh chóng thay quần áo, cầm chìa khóa xe, quay người đi ra khỏi biệt thự.

.....

Trong căn phòng bao yên tĩnh đáng sợ, một người đàn ông cao ráo, bộ đồ da đen bó sát ôm chặt lấy cơ thể, toát ra khí chất mạnh mẽ trên người hấn ta. Chiếc mặt nạ thép màu đen đeo trên mặt, hấn ta chậm chậm đi đi lại lại trong phòng.

Đúng lúc này, hai tên áo đen đeo kính đen túm một người đàn ông nhanh chóng đẩy cửa bước vào, người đàn ông bị tóm toàn thân đầy mùi rượu, uống đến mức không biết trời đất, tên đàn ông đeo kính dẫn đầu chẳng khách sáo mà đập hấn ta xuống đất,

Bùi Hạo Hiên nằm trên đất gãy giữa, dường như không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Ông chủ, thằng cha này chính là Gấu đen!”

Vừa nghe thấy lời này, người đàn ông đeo mặt nạ từ từ đi đến bên cạnh Bùi Hạo Hiên, cúi rạp người xuống túm lấy cổ áo hấn ta, sau đó khước miệng nhếch lên lộ ra nụ cười gian xảo: “Hấn chính là gấu đen sao? Người của Maiké đều có đức tính này sao? Thế thì Sói ác đâu?”

Tên đeo kính đen hơi cúi đầu xuống với ông ta: “Sóc ác chúng tôi vẫn đang tiếp tục tìm kiếm tung tích, tại vì gấu đen thích chơi gái, cho nên muốn bắt hấn không khó, có điều Sói ác thì.....” Tên đeo kính lập tức ngưng lại.

“Mấy ngày này tiếp tục tìm Sói ác cho tao!” Tên đàn ông đeo mặt nạ đen xua xua tay nói.

Đúng lúc đang nói, Bùi Hạo Hiên đột nhiên tóm lấy tay của tên đàn ông đeo mặt nạ, đứng dậy, sau đó đưa tay hài hước vỗ vỗ vai hấn: “Huỳnh đệ, chiếc mặt nạ của cậu được đấy.....mua ở đâu thế? Tôi mượn dùng vào ngày? Tôi mời cậu uống rượu!” Nói xong, đưa tay giật chiếc mặt nạ của tên đó ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Thẻ ghi lại kí ức

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn anh ta với ánh mắt dữ dần, quay người đập vào chân anh ta một cái: “Gấu đen, không ngờ hôm nay mày lại rơi vào tay của tao?”

Bùi Hạo Hiên ngật ngưỡng ngã xuống đất, trong đầu tỉnh táo hơn rất nhiều, anh ta ra sức lắc lắc đầu, muốn nhìn rõ ràng những người trước mắt.

Tên đàn ông đeo mặt nạ dần dần lạnh lùng nhìn anh ta, khóe miệng nhếch lên nụ cười nham hiểm, ông ta đưa tay làm một tư thế ra hiệu về phía đằng sau, sau đó một đám người mặc đồ đen lập tức vây quanh lấy Bùi Hạo Hiền mà đám đá.

Anh ta đau đớn nằm giãy giụa trên đất, đầu vì say nên cũng không biết phản kháng.

Mấy phút sau, toàn thân Bùi Hạo Hiền đầy máu bị hai tên áo đen kéo dậy, đúng lúc này, cánh cửa phòng bao đột nhiên bị người khác đẩy vào, Diệp Lăng Vi tay cầm đĩa hoa quả chậm chậm đi vào, khi nhìn thấy cảnh tượng này, cô ta bị dọa cho hét lên một tiếng thất thanh, đĩa hoa quả trong tay tự nhiên rơi xuống đất, đứng sững ở đó một lúc, quay người nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa.....

Chết tiệt! Xảy ra án mạng rồi!!

Tên đàn ông đeo mặt nạ cau mày nhìn người phụ nữ này, lạnh lùng dặn dò với thuộc hạ đằng sau: “Mau bắt con đàn bà đó lại cho tao.” Lời vừa dứt, hai tên cao to lực lưỡng lập tức đuổi theo.

Bùi Hạo Hiền đã có chút thần thái không tỉnh táo, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng có dòng máu chảy ra, anh ta bắt lực gục đầu xuống.....

Mấy phút sau, Diệp Lăng Vi bị hai tên lực lưỡng kéo vào, toàn thân cô ta run như cây sậy nhìn tên đàn ông đeo mặt nạ đen trước mặt cầu xin: “Các người thả tôi ra đi, tôi không nhìn thấy gì cả, tôi thật sự không nhìn thấy gì!”

Tên đàn ông đeo mặt nạ tiến lên trước mấy bước, đưa tay nhắc khuôn mặt xinh đẹp của cô ta lên: “Cô nhìn thấy cái không nên nhìn.....làm thế nào đây? Xinh đẹp thế này.....giết chết thì thật là đáng tiếc.....”

Vừa nghe thấy câu này, Diệp Lăng Vi càng thêm sợ hãi, toàn thân run rẩy bò đến ôm chân tên đàn ông đó, “Tôi cầu xin ông, đừng giết tôi, tôi thật sự không nhìn thấy gì, tôi tuyệt đối sẽ không nói với bên ngoài, các người tha cho tôi mạng sống này đi.”

Nghe lời cô ta nói, tên đàn ông đeo mặt nạ cười một cách gian xảo, tay phải giơ lên làm ám hiệu với đằng sau: “Trời cô ta lại cho tao!”

Diệp Lăng Vi không dám ho he, chân tay bị trói chặt lại, cô ta hoảng loạn nhìn đám đàn ông trước mắt, trong khoảnh khắc ánh mắt nhìn thấy Bùi Hạo Hiền toàn thân đầy máu nằm trên đất.

Nhìn anh ta hơi cau mày, người đàn ông này không phải.....

“Dẫn đi!” Đang nghĩ thế thì tên đàn ông đẹp mặt nạ đi ra đến cửa, một đám người theo sau đẩy Bùi Hạo Hiền và Diệp Lăng Vi đi ra.

Bóng dáng cao dài của hắn ta đứng dựa ở cửa căn phòng bao, nhìn thấy đám người nhảy nhót điên cuồng trên sân khấu, ánh mắt lướt trên người một người phụ nữ.....

.....

Tiếng nhạc chất chứa bên tai, Bạch Phi Phi uốn éo cái eo như con rắn nước đang nhảy nhót điên cuồng với một người đàn ông lạ.

Người đàn ông trước mắt có một đôi mắt sáng đẹp, chiếc áo somi màu trắng sạch sẽ, phẳng phiu, khuôn mặt đẹp trai toát lên dưới ánh đèn mập mờ nhưng lại đầy gian khí giống như một tên phù thủy.

“Em gái, uống một ly nhé.....” Tên đàn ông ôm lấy cơ thể cô ta mà nói bên tai cô ta, thuận tay từ trên quầy lấy một ly rượu, chất lỏng màu đỏ sẫm sánh mờ hồ trong ly rượu.

Bạch Phi Phi ngẩng đầu, cánh tay mảnh mai vòng lên ôm lấy cổ tên đàn ông, khuôn mặt thanh tú cong đôi môi đỏ lên nói: “Chàng trai.....anh không muốn chơi cái khác sao? Kích thích hơn cả uống rượu.....”

“Kích thích hơn.....”

Long Đàm nhìn cô ta mỉm cười, liếc mắt nhìn cô ta đầy tình ý, sau đó tay phải chậm chậm trượt đến trước ngực cô ta, nhìn cô ta mặc áo trễ cổ hở ra bầu ngực căng tròn, sau đó hắn nâng ly rượu lên, đổ từng giọt từng giọt vào phía khe giữa ngực cô ta.

“Anh là đồ xấu.....” Trên người Bạch Phi Phi trong khoảnh khắc như rạo rực lên, hành động của anh ta khiến lửa dục vọng trong cô ta càng lúc càng kêu gào điên cuồng, cô ta nhìn hắn nháy mắt cười, rút cánh tay lại để mặt hắn ta dựa sát vào đầu mình, ghé cổ lên làm bầm nói bên tai hắn.

Long Đàm nheo mắt lại, ôm chặt lấy eo cô ta: “Có muốn chơi trò kích thích hơn không?”

“Cái này à.....” Tay của Bạch Phi Phi trượt từ trên cổ xuống ngực hắn ta, trên bờ ngực rắn chắc đó đưa ngón tay xoay chuyển mấy vòng.

Long Đàm cúi đầu cười càng gian manh hơn, bàn tay trượt xuống dưới, nhẹ nhàng vén chiếc váy ngắn của cô ta lên, ngón tay mon trón đùi cô ta: “Người đẹp.....em có biết em đang chơi với lửa không?”

Bạch Phi Phi đẩy hắn ra, tay trái đưa lên giữ lấy chiếc cà vạt trên cổ hắn, quay người nháy nháy mắt với hắn, “Chúng ta tìm một nơi nhé.....trút lửa nhé.....”

Nghe thấy lời này, tên đàn ông đó cười nham hiểm nhìn cô ta, không nói câu gì, quay người kéo tay cô ta lập tức đi về phía nhà vệ sinh.

“Rầm.....” Cánh cửa nhà vệ sinh nữ vội vàng bị đóng lại.

Ngay sau đó cơ thể cường tráng của Long Đàm đề lên trên, hấn mạnh bạo đẩy Bạch Phi Phi áp sát lên tường, cúi đầu hôn lên đôi môi nóng bỏng rạo rực của cô ta.

Cơ thể Bạch Phi Phi hừng hực lên đến cực điểm, cô ta mơ màng đưa tay cởi cúc áo somi của anh ta. Hai tay vuốt ve cơ bắp trên ngực cường tráng của hấn.

Về đám đăng của cô ta đã cảm dỗ thành công tên đàn ông trước mặt.

Long Đàm đưa tay nhấc cô ta lên, nhanh tay vén váy cô ta lên, hai tay đỡ lấy mông cô ta, sau đó ra sức mà cọ xát lên xuống phần hông của cô ta.

“Uh.....nhanh lên.....muốn em đi.....” cánh tay của cô ta vùi đầu hấn ta vào trước ngực, ánh mắt mơ hồ rên rỉ.

Nhìn người phụ nữ trước mắt đã bị mê muội đầu óc, Long Đàm cười ranh mãnh, tay phải trượt xuống, trong khoảnh khắc trên tay cầm một tấm thẻ xanh giống như thẻ điện thoại.

Nhìn kỹ dường như có một hàng chữ số lấp lánh trên mặt tấm thẻ đó, một đầu bên kia của tấm thẻ đó sắc như lưỡi dao.

Ngay sau đó, hấn áp sát đầu sắc bén đó vào phía hông phải của Bạch Phi Phi, dùng lực tàn nhẫn đẩy vào trong thịt của cô ta.

“A.....” Đột nhiên chuyển đến cảm giác đau đớn trên người khiến Bạch Phi Phi hét lên một tiếng, sau đó ngất đi trong lòng hấn ta.

Con người Long Đàm tối sầm lại, hất cô ta nằm trên đất, cúi người xuống dùng ngón cái đối khắc với vị trí của tấm thẻ đó mấy cái, phần thịt đó sẽ rất nhanh hồi phục lại nguyên trạng như ban đầu, gần như không có chút dấu vết nào để lại.

Nhìn người phụ nữ trên đất, hấn chậm chậm đứng dậy, dựa lưng trên tường châm một điếu thuốc.

Đúng lúc này trong nhà vệ sinh đột nhiên có một tên đàn ông đeo kính đẩy cửa đi vào, Long Đàm lạnh lùng liếc nhìn hấn ta: “Thế nào rồi?”

“Ông chủ, đã chuẩn bị xong cả rồi.” Hấn vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một thứ giống như chiếc máy tính, nhanh chóng nhập một dãy số vào bên trong: “chiếc thẻ ghi lại kí ức này giống như một chiếc bút ghi âm cực lớn, số liệu bên trong có thể ghi lại tất cả ngôn ngữ, hơn nữa nó còn có thể thành một vũ khí định vị, đợi cô ta quay về chúng ta sẽ biết Sói ác sống ở đâu.”

Tên đeo kính đen vừa nói vừa nhét chiếc máy vào tay của Long Đàm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Anh buông tôi ra

Tên đeo kính đen vừa nói vừa nhét chiếc máy vào tay của Long Đàm.

Long Đàm nhìn người phụ nữ trên đất, không kìm được cười chế giễu: “Không ngờ vợ của sói ác lại là con đàn bà dâm đẳng, không làm gì đó thì thật có lỗi với thằng cha này?”

“Ông chủ.....người đàn bà này cũng rất xinh đẹp.....” Tên đeo kính đen vòng tay xuống cầm cô ta, cười gian xảo.

Trong mắt Long Đàm nảy lên ý nghĩ bất chợt, nhìn tên đàn ông đeo kính đen, khóe miệng nhếch lên cười nham hiểm: “Cho mày đây, từ từ mà hưởng thụ!”

Nói xong, đeo mặt nạ lên, đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

.....

Trong căn phòng tối tăm dưới tầng hầm.

Bùi Hạo Hiền và Diệp Lăng Vi bị trói đối lưng lại với nhau. Bốn bề xung quanh yên tĩnh một cách đáng sợ, hai tay Diệp Lăng Vi ra sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi sợi dây thừng, có lúc còn đẩy đẩy người đàn ông hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh.

Cho đến quá nửa đêm, Bùi Hạo Hiên say không biết gì cuối cùng cũng tỉnh lại, toàn thân đau đớn ê ẩm, nét mặt hần ngạc nhiên nhìn xung quanh, hiện rõ vẫn còn chưa rõ đang xảy ra chuyện gì.

“Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi? Mau.....giúp.....” Diệp Lăng Vi cố nén giọng của mình lại, nhìn Bùi Hạo Hiên nháy nháy mắt.

Tốc độ phản ứng của Bùi Hạo Hiên rất nhanh nhạy, trong khoảnh khắc hiểu ý của cô ta, dựa sát vào lưng cô ta, hai tay ra sức cời dây thừng đang trói trên tay cô ta.

“Tại sao cô lại ở đây? Là ai đã bắt chúng ta?” Anh ta bình tĩnh vừa cời dây thừng vừa khẽ hỏi.

Diệp Lăng Vi mệt mỏi, cô ta ở đây còn không phải là do hần sao?

Nhìn anh ta, trong mắt như đang cố nén giận, nghiêng răng nói với anh ta: “tôi làm sao mà biết được, bắt anh là một tên đàn ông đeo mặt nạ sắt, dù sao tôi cứ gặp phải anh là đen đủi, sau đó cũng bị bắt lại rồi. Xem ra tôi nên đem ảnh của anh mang theo trên người để trừ tà.”

Nghe thấy những lời này của cô ta, Bùi Hạo Hiên không hề tức giận, anh ta ngược lại nhìn cười với cô: “Yên tâm đi, Hiên Gia tôi sẽ có cách cứu cô ra ngoài.”

Diệp Lăng Vi chẳng buồn để ý, lờ anh ta một cái: “Cứu tôi? Vừa nãy có người còn bị đánh cho bán sống bán chết, anh đừng có nói khoác mà không biết ngượng nữa, bây giờ anh cũng không phải cá trong chậu rồi sao?”

“Cô không tin tôi như thế à?” Anh ta nhếch nhếch lông mày lên nhìn cô ta, đột nhiên nhớ ra gì đó, tiếp tục nói: “Đúng rồi, hai lão già tối hôm đó.....cảm giác rất tuyệt chứ?” Bùi Hạo Hiên cố tình kéo dài giọng nói, quay lại nhìn khuôn mặt thanh tú của cô ta.

Vừa nghe thấy lời này, khuôn mặt Diệp Lăng Vi sa sầm lại, hai tay cô ta nắm chặt, trong mắt như sắp bắn ra lửa, vừa nghĩ đến cảnh tượng đêm hôm đó bị hai lão già làm nhục, cô ta lại có cảm giác kích động muốn tìm đến cái chết.

Suýt chút nữa, cô ta thật sự nghĩ không thông mà tự tử rồi.....

Diệp Lăng Vi cảm phần cứng cơ thể mình ra sức đẩy Bùi Hạo Hiên một cái, người bị lệch sang một bên, cúi đầu không nói gì, kìm ức về đêm hôm đó là vết thương mà mãi mãi cô ta không thể quên được.

Nhìn bộ dạng đau khổ của cô ta, Bùi Hạo Hiên lại có chút không đành lòng, lấy lòng dựa gần vào cô ta: “Này.....giận rồi à? Ai ya không sao, có gì mà to tát chứ? Coi như là bị chó cắn đi, đừng buồn nữa.....” Nói xong, khẽ chân ra đập đập mấy cái vào người cô ta.

Sau khi an ủi xong, Bùi Hạo Hiên phát hiện mình thật sự là người không biết an ủi.

Cứ nghĩ lại chuyện đêm đó, cơ thể Diệp Lăng Vi run rẩy, nổi cảm hận lại như ngọn lửa bốc lên ngàn ngút.

Cô ta ngoảnh đầu đau khổ, nước mắt trong khóe mắt rơi xuống, oán hận nhìn Bùi Hạo Hiên nói: “Năm năm trước vào đêm hôm đó anh cũng ở phòng khách, tại sao anh không giúp tôi chứ? Dù cho chỉ là giúp tôi đuổi bọn họ đi, dù cho đồng tình tôi đáng thương tôi cũng được, nhưng anh lại trợn mắt mà nhìn tôi bị hai lão già làm nhục, tên đàn ông như anh tại sao lại có thể máu lạnh như thế chứ?”

Nhìn cô khóc ướt nhoe mặt, Bùi Hạo Hiên bất giác lại gần cô, anh ta ghét nhất chính là nhìn người phụ nữ khóc, “Này, đừng khóc nữa, lần sau tôi sẽ giúp cô.”

Nghe thấy lời này của hần, Diệp Lăng Vi ngoảnh đầu lại, càng hận hơn mà nhìn hần.

Còn có lần sau.....lẽ nào anh ta còn hi vọng cô ta sẽ bị hai lão già đó làm nhục lần nữa?

“Anh là đồ khốn nạn!” Cô ta ra sức mà đập cho anh ta một cái, ngoảnh đầu nhìn đi chỗ khác không thèm để ý anh ta nữa.

Kìm ức trong đầu và nỗi đau đớn trong lòng đan xen lại khiến cô ta không biết làm thế nào.

Bùi Hạo Hiên lúc này cũng bối rối, thật không biết người phụ nữ này làm sao nữa, rõ ràng hần đã nói lần sau sẽ giúp cô ta, nhưng cô ta còn tức giận, phụ nữ thật là phiền phức.

“Được rồi được rồi, lần này tôi sẽ cứu cô được chưa?”

“Anh tự lo cho cái thân anh đi!”

Bùi Hạo Hiên thỏa hiệp cười với cô ta, “Hôm đó là tôi không tốt, có điều bây giờ không phải lúc cãi nhau, cô mau giúp tôi cời dây thừng ra.” Anh ta vừa nói vừa để hai tay của mình lại gần cô ta.

Diệp Lăng Vi không nói gì, đẩy tay cố gắng cời sợi dây thừng trên tay anh ta, mấy phút sau, sợi dây thừng rất nhanh đã được tháo ra.

Bùi Hạo Hiên vội vàng đứng lên, đang định giúp Diệp Lăng Vi cời dây thừng, nhưng đúng lúc này, cánh cửa ở phòng dưới tầng hầm bị người mở ra, Bùi Hạo Hiên phản ứng rất nhanh, cơ thể lại quỵ xuống ngồi về vị trí ban nãy.

Ánh mắt lạnh thấu như mắt sói chăm chăm nhìn về phía cửa.

Mấy giây sau, ngoài cửa có một tên đeo kính đen bước vào, hai tay hấn khoanh trước ngực, chậm chậm đi đến trước mặt hai người, hồng hách nói với bọn họ: “Hai người các người, tốt nhất đừng giở trò gì với tao.

Hai người không hề lên tiếng, chỉ là ngồi đó nhìn hấn ta, tay phải của Bùi Hạo Hiên trong tích tắc đã lấy ra từ trong tay áo một khẩu súng ngắn nắm chặt trong tay, chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào.....

Tên đàn ông đeo kính nhìn hai người không nói gì, quay người định đi, nhưng chân vừa nhấc lên, cơ thể hấn đột ngột quay lại, mắt nhìn lên mặt Diệp Lăng Vi, khóe miệng nhếch lên đầy mưu mô.

Diệp Lăng Vi cảm nhận ý đồ xấu xa trong mắt hấn ta, trong lòng run rẩy sợ hãi, cơ thể bé nhỏ bất giác co lại sau lưng Bùi Hạo Hiên.

Tên đàn ông đeo kính chậm chậm bước đến gần cô ta, cúi người xuống, ngón tay mân mê dưới cằm cô ta, rồi hất lên: “Ồ.....con chim bé nhỏ này, cũng xinh đẹp đây.....”

“Buông tôi ra!” cơ thể Diệp Lăng Vi hoảng sợ lùi về phía sau, mặt né tránh bàn tay của hấn ta.

Nhìn bộ dạng không phối hợp của cô ta, tên đàn ông nhìn cô ta với vẻ mặt khinh thường: “Em gái, nếu như em ngủ với anh một đêm, ngày mai anh sẽ để em rời khỏi chỗ này, thế nào?”

“Tôi không muốn!” Gần như chẳng kịp nghĩ, khuôn mặt Diệp Lăng Vi đã ngoảnh đi chỗ khác, đầy kiên quyết nói.

Bùi Hạo Hiên nắm chặt khẩu súng trong tay, không kìm được cười khẩy mấy tiếng.

Người phụ nữ này thật có chút thú vị đây!

Vừa nghe thấy lời của Diệp Lăng Vi, tên đàn ông đeo kính đen bước lên trước túm lấy cổ áo của cô ta, gượng tay cho cô ta hai cái bạt tai, vẻ mặt dữ tợn cau có nói: “Đồ gái điếm, đừng có sượng mà không biết đường hướng, lão tử cho mày cơ hội, mày nên biết trân quý mới phải!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Chỉ đoán xem ai đến

Diệp Lăng Vi vẫn kiên cường chịu đau mà nghiêng răng nói: “Khốn nạn! Anh buông tôi ra, tránh ra.....”

Bùi Hạo Hiên ngoảnh đầu, liếc mắt nhìn cô ta, không chỉ bề ngoài giống, mà ngay cả tính cách ngang bướng cũng rất giống Hàn Gia Lệ.

Tên đàn ông đeo kính đen lúc này càng bức bối hơn, hấn giờ chân lên đạp cho Diệp Lăng Vi một cái: “Mẹ kiếp, già bộ trình tiết với lão tử gì chứ? Đợi chút lão tử cho mày nếm mùi vị bị làm nhục như thế nào!” Lời nói vừa dứt, hấn đã kéo Diệp Lăng Vi sang một bên, cười lên người cô ta, dùng lực xé rách quần áo cô.

“A.....đừng.....cứu mạng.....cứu mạng.....” Diệp Lăng Vi đưa tay cầu cứu về phía hấn, hấn đã nói, lần này sẽ giúp cô ta.

Bùi Hạo Hiên lạnh lùng nhìn tất cả, với tính cách của hấn, hấn sẽ không quan tâm những việc này, dù cho hấn tận mắt nhìn thì sao chứ, có điều lần này hấn đã đồng ý giúp cô ta rồi.

Khi tên kính đen ngẩng đầu lên, khẩu súng trong tay Bùi Hạo Hiên đã dí sát vào đầu hấn ta.

“Buông cô ta ra!” trong mắt Bùi Hạo Hiên đầy vẻ tàn bạo, khẩu súng trong tay hấn dí mạnh vào đầu tên đeo kính đen.

Tên đeo kính đen toàn thân run cầm cập, hai tay gơ cao lên chậm chậm bò từ trên người Diệp Lăng Vi dậy, nhìn bọn họ không dám động đậy: “Tha.....tha mạng cho tôi...”

Diệp Lăng Vi hoảng loạn chỉnh lại quần áo trên người, sợ hãi mà chạy ra nấp sau lưng Bùi Hạo Hiên.

Bùi Hạo Hiên lãnh đạm nhìn hấn ta, lạnh lùng nói: “Mày ra ngoài cho ta, lập tức điều đi người bên ngoài, nếu như mày dám chạy, mày sẽ biết kỹ thuật bắn súng của tao!” Nói xong, ra sức đẩy hấn, sau đó khẩu súng trong tay lại chuyển xuống vị trí lưng của tên đeo kính đen.....

“Tôi.....tôi biết rồi.....” Tên đeo kính đen run rẩy đi về phía trước, bước đi có chút loạng choạng, thậm chí không dám quay đầu nhìn bọn họ.

Bùi Hạo Hiền kéo Diệp Lăng Vi chậm chậm đi về phía cửa, khẩu súng trong tay vẫn nhắm về tên đeo kính đen đó, chỉ cần hắn động một cái, hắn lập tức sẽ bóp cò súng.

Sau khi tên đeo kính đen đi ra, nói với những tên canh gác ngoài cửa vài câu, rất nhanh toàn bộ mấy tên đó đã rút đi.

Bùi Hạo Hiền tranh thủ cơ hội lao lên trước, một tay giữ gìn lấy cổ tên đeo kính đen, kẹp hắn mà kéo ra ngoài cửa.

Tên đeo kính đen sợ hãi run rẩy lắp bắp không thành lời: “Xin anh tha cho tôi, đừng giết tôi, tôi chỉ là thuộc hạ.....”

Bùi Hạo Hiền cười khẩy mấy tiếng, khẩu súng trong tay lại di chuyển lên đầu hắn ta: “Không muốn chết thì ngậm miệng lại cho tao!”

Tên đeo kính đen ngậm miệng lại, Bùi Hạo Hiền cẩn thận quan sát xung quanh, Diệp Lăng Vi ở sau lưng cũng đi theo sát anh ta, bước chân cũng đi nhanh ra phía ngoài cửa.

Khi khi gần đi ra đến cửa, trong vườn đột nhiên có tiếng súng vang lên, Bùi Hạo Hiền phản ứng nhanh nhạy, tên đeo kính đen bị anh ta kẹp trúng đạn súng mà chết.

Tìm hắn lập tức đề phòng cảnh giác, đẩy xác chết tên đeo kính đen ra, mắt như mắt mèo quan sát động tĩnh xung quanh.

Chỉ mấy giây sau, một đám người đột nhiên từ bên ngoài lao lên, trong tay đều cầm súng mà chăm chăm ngắm về phía bọn họ.

“Ha.....muốn chạy.....coi chỗ này của tao là nơi nào chứ.....” Giọng nói của một tên đàn ông lạnh lùng bước ra từ trong đám người đó.

Bùi Hạo Hiền nhìn tên đàn ông đeo mặt nạ trước mặt, neho mắt lại nhìn, thì ra là hắn ta.....

“Mày là Long Đàm?” Bùi Hạo Hiền nhìn tên đó cau cau mày.

“Thật không hổ danh là Gấu đen.” Long Đàm nhìn hắn cười gian xảo.

Bùi Hạo Hiền thu lại khẩu súng trong tay, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt đầy khiêu khích nhìn hắn ta: “Long tiểu đệ, cậu bắt lão tử đến đây làm gì? Roma và Hắc Long hai bang nước giếng không phạm nước sông, cậu dám bắt tôi, không sợ Maiké bùm một phát, nổ tan tành hang ổ của các cậu à?”

Mặt Long Đàm điềm tĩnh, châm điếu thuốc, mơ hồ nhìn Bùi Hạo Hiền, thực lực của Sói ác và Gấu đen đã được trưng truyền khắp giang hồ rồi, bọn họ là hai người duy nhất có thể thoát ra được Mill Valley San Francisco.

“Cái này tao không quan tâm nhiều, bắt mày là vì bang chủ đã nhắm vào mày và Sói đen rồi, muốn hai người bọn mày vì bang Hắc Long mà làm việc, chỉ cần bọn mày chịu phối hợp, tao bảo đảm những gì bọn mày có được còn nhiều hơn cả khi ở Roma.”

Bùi Hạo Hiền vẫn cười khẩy, con người giảo hoạt lướt trên khuôn mặt đẹp trai của Long Đàm: “Mày biết bài thi đầu tiên vào căn cứ địa Roma là gì không? Đó là lòng trung thành.....” hắn hiểu rất rõ, phản bội Maiké sẽ thảm hại thế nào!

Hơn nữa những năm này lão già Maiké này luôn đối tốt với bọn họ, hai người bọn họ cũng đã coi ông ta như cha đẻ từ lâu, dù cho ở phương diện nào, bọn họ cũng sẽ không phản bội lại Maiké.

“Thế thì, bọn mày muốn nói không rồi phải không?” Hắn ném điếu thuốc trên nền đất, sau đó dùng chân di di cho đầu thuốc nát bét.

Bùi Hạo Hiền vẻ mặt đầy khiêu khích nhìn hắn ta nhếch nhếch mày.

“Nếu như bọn tao nói không thì sao?”

Trên mặt Long Đàm hiện rõ đầy sát khí, trầm mặc một lúc rồi nói: “Đối với người bọn tao không dùng được, đương nhiên là trừ khử!”

“Hay là, mày để tao về thương lượng với Sói đen.....” Bùi Hạo Hiền giống như một tên lưu manh giờ trò thủ đoạn.

Long Đàm quay người dựa vào một thân cây, nhìn hắn ta chế giễu nói: “Ha ha.....để mày về? Mày nghĩ tao ngu ngốc như thế sao?”

“Thế thì xem mày có cách gì mà giữ tao ở lại rồi!” Lời còn chưa dứt, bên cạnh vang lên một tiếng nổ, bốn bề xung quanh khói giăng mù mịt, đưa tay lên không nhìn rõ năm ngón tay.

Nhìn tình hình đột nhiên như thế, Long Đàm lập tức lùi lại về sau mấy bước, hai tay nắm chặt lại.....

“Chết tiệt! Dám dùng đạn sương mù, nhất thiết không được để hắn chạy thoát!” Long Đàm nhìn đám sương mù đó hừ lên một tiếng, sau đó xung quanh vang lên tiếng súng.

Roma huấn luyện kỹ thuật thoát thân quả nhiên không thể xem thường.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Bùi Hạo Hiền đã kéo Diệp Lăng Vi nhanh chóng thoát khỏi đám người đó.....

Ngày hôm sau.

Hạ Lâm sáng sớm đã từ Vườn Hoa Hồng đi đến phòng làm việc, tại vì phòng làm việc đã chuyển nguyên bản từ Dubai đến thành phố A, cho nên cô phải hoàn thành công việc chuyển dời.

Thực ra cũng không có gì khó khăn, phòng làm việc mới chẳng qua chỉ là một căn phòng chưa đến 100m2, bàn ghế làm việc trong phòng toàn bộ nhỏ hơn chút cũ hơn chút, nhưng rất ấm áp.

Trước đây 18 thành viên ở Dubai thì giờ chỉ chuyển đến 15 người, cho nên Hạ Lâm vẫn phải tuyển thêm ba thành viên nữa trong thời gian ngắn.

Trong phòng làm việc của Hạ Lâm được sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp.

Cô đang cúi đầu tính toán kế hoạch, thỉnh thoảng dùng bút cọ cọ dưới cằm, nhưng đúng lúc này, trợ lý Tiểu Mỹ cầm một tập hồ sơ đẩy cửa bước vào.

“Chị Hạ Lâm, đây là sơ yếu lý lịch của người ứng tuyển, người đầu đang ở bên ngoài đợi, cô có thể bắt đầu phỏng vấn được rồi.” Tiểu Mỹ đẩy đẩy gọng kính đen trên mặt, cười hết sức đáng yêu.

Hạ Lâm đón lấy tập hồ sơ trong tay cô ấy, cúi đầu tỉ mỉ nhìn, sau đó chọn vài người nhìn có vẻ phù hợp, tiến hành bước đầu phỏng vấn.

“Tiểu Mỹ, gọi người tên là Vương Cường vào.” Hạ Lâm cầm tập hồ sơ trong tay, Tiểu Mỹ hướng ra ngoài cửa gọi.

Ai mà biết mấy phút sau đó, Vương Cường không hề vào, chỉ nhìn thấy vẻ mặt tiểu Mỹ xúc động, không mặt hoảng loạn chạy vào phòng làm việc.

“Chị Hạ Lâm, chị đoán xem ai đến?” Hai tay Tiểu Mỹ đan chặt lại với nhau, trong mắt có gì đó khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Phỏng vấn kỳ lạ

Hạ Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Mỹ, sau đó cúi đầu tiếp tục xem tài liệu: “Lẽ nào là thần tượng Châu Kiệt Luân của cô đến sao? Đúng rồi.....Vương Cường đó đâu?”

Tiểu Mỹ làm gì còn thời gian mà lo đến Vương Cường, thần thái háo sắc không còn gì để nói.....

“Chị Hạ Lâm, là An tổng tài của tập đoàn An Dương đến, rất đẹp trai, người thật còn đẹp trai hơn trên tivi nữa ấy.” Tiểu Mỹ xúc động nói, chân tay luống cuống.

Vừa nghe thấy Hạ Lâm nói thế, tay cầm tài liệu hơi sững lại, cup mắt, trong mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

Anh ta đến làm gì? Hôm qua không phải vừa cùng nhau tham gia chương trình trên tivi sao, tên háo sắc này còn vẫn không buông tha cô. Cứ nhớ lại chuyện tối qua, cô lại cảm thấy chẳng có thiện cảm gì với anh ta.

Đang nghĩ thế, An Từ Thành đã dựa ở cửa phòng làm việc của Hạ Lâm, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt như đùa giỡn nhìn cô.

“An tổng tài mời anh ngồi, tôi đi pha tách cà phê cho anh.” Tiểu Mỹ nhìn anh ta, sau đó quay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Cơ thể nhỏ bé của Hạ Lâm ngồi dựa trên ghế, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt: “An tổng tài đến chỗ tôi, có việc gì không?”

“Sao thế? Không có việc gì thì không thể đến tìm cô sao?” Lời nói còn chưa dứt, An Từ Thành đã bước đến gần chiếc ghế sofa đối diện với cô, sau đó chậm rãi ngồi xuống, chỉ là ánh mắt vẫn chưa từng dời khỏi trên mặt cô.

Khuôn mặt này luôn ám ảnh hán năm năm qua.

Chiếc bút trong tay Hạ Lâm liên tục gõ trên mặt bàn, dường như không muốn để ý hán, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay.

“Xin lỗi An tổng tài, phòng việc làm việc của tôi đang bận tuyển thành viên mới, cho nên bây giờ không có thời gian đón tiếp anh, cửa chính ở phía kia, không tiễn!” Sau khi nói xong, Hạ Lâm giờ bút lên chỉ ra phía cửa.

An Từ Thành cũng không tức giận, phẩy phẩy tay với cô.

Đúng lúc này, tiểu Mỹ xúc động bưng một tách cà phê bước vào mang đến cho An Từ Thành.

Nhìn bộ dạng kính cẩn của cô ta, thật hận không thể đem mình bán luôn cho anh ta.

“An tổng tài, anh thưởng thức cà phê tôi pha nhé, cà phê tôi pha trong tất cả thành viên là ngon nhất!”

An Từ Thành đón lấy tách cà phê trong tay cô ta, nháy nháy mắt đưa tình với cô ta.

“Cảm ơn người đẹp, có thời gian đến gian hàng công ty An Dương xem nhé, toàn bộ giảm giá 99 % cho cô.” An Từ Thành nhìn cô ta hào phóng làm tư thế ok với cô ta.

Tiểu Mỹ suất chút nữa xúc động nhảy cẫng lên, nắm lấy cánh tay của An Từ Thành: “An tổng tài, thật sao? Anh nói là thật sao?”

Nhìn vẻ mặt háo sắc của Tiểu Mỹ, Hạ Lâm thật không biết nói gì hơn.

“Tiểu Mỹ!! Cô ra ngoài cho tôi!” Cô về không kiên nhẫn ném chiếc bút lên trên bàn, người phụ nữ thần kinh háo sắc này thật là mất mặt phòng làm việc của cô.

“Ồ.” Tiểu Mỹ không can tâm, liếc nhìn Hạ Lâm rồi lại liếc nhìn An Từ Thành, sau đó mới ngoan ngoãn đi ra khỏi phòng làm việc.

Đặt tách cà phê trong tay xuống, An Từ Thành lắc lắc đầu, khí chất này thật không giống với Hàn Gia Lệ.

Có điều.....

Lấy ra một điều thuốc, chậm chậm châm lửa, khoe miệng nhếch lên nói: “Cô Hạ, sau khi tan làm chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé!”

Hạ Lâm đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn khí chất của hắn không chút yếu thế.

Ăn cơm.....cô còn lâu mới hứng thú!

“An Tổng tài, anh muốn tán tỉnh tôi sao?” Cô nhìn hắn rồi khoanh hai tay trước ngực, nói thẳng thừng.

Nghe thấy lời này của cô, ngón tay kẹp điều thuốc của An Từ Thành khựng lại một lát, sau đó cười ranh mãnh.

“Thế thì.....cô để tôi tán phải không?”

Hạ Lâm hít một hơi thật sâu, tên An Từ Thành quả nhiên là lưu manh!

Hít một hơi để lấy lại sự mạnh mẽ, nhẫn nhịn sự kích động muốn đánh người: “An Tổng tài, người trên địa cầu hình như đều biết anh là người đàn ông đã có vợ.”

An Từ Thành nhún nhún vai, vẻ điềm nhiên toát ra trên người khiến người ta bó tay: “Sao thế? Có vợ thì sao chứ? Chuyện này có gì mâu thuẫn với việc mời Hạ tiểu thư ăn cơm sao?”

Hạ Lâm chỉ tay ra ngoài cửa: “An tổng tài, tôi còn phải phỏng vấn, không có việc gì nữa mời anh về cho! Con người tôi không thích ăn cơm với người lạ!”

Nghe thấy lời từ chối của cô, An Từ Thành điềm tĩnh nhả một hơi khói, da mặt dày không ai bằng, sau đó giả bộ nhìn nhìn xung quanh: “Các cô đang phỏng vấn sao? Tôi cũng đúng lúc có ý tưởng này, thế thì.....bây giờ bắt đầu đi?”

Hạ Lâm thật không còn gì để nói nữa!

“An Từ Thành, rốt cuộc là anh muốn gì?” Hạ Lâm bực tức đứng bật dậy từ trên ghế, phát cáu nhìn hắn.

“Không phải đang phỏng vấn sao?” An Từ Thành vẫn điềm tĩnh một cách đáng sợ.

“Đúng, phỏng vấn!” Hạ Lâm cầm chặt tài liệu trong tay, lại ngồi lại chỗ cũ, cố nhẫn nhịn nỗi không vui trong lòng.

Trầm mặc một lúc, An Từ Thành có gì đó kiềm chế không nổi, nhìn tám vài phút trên bàn của Hạ Lâm, đột nhiên mở miệng nói.....

“Hạ Lâm, cô rất giống với một người bạn trước đây của tôi, đáng tiếc, cô ấy chết rồi.” Khi nói lời này, trong mắt của hắn ánh lên chút gì đó buồn bã u tối.

Cô ấy chết rồi, hẳn tự tay hại chết cô ấy, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể tha thứ được cho mình.

Hạ Lâm chẳng có chút hứng thú gì với chuyện của hắn.

Chiếc bút trong tay cô xoay chuyển liên tục.

“An tổng tài, anh vẫn lôi bài cũ như thế ra với phụ nữ sao! Chúng ta bắt đầu phỏng vấn đi.....tên?” Cô lạnh lùng nhìn hắn, chỉ muốn hất nhanh đi càng nhanh càng tốt.

“An Từ Thành.” Hắn mỉm cười, dường như chỉ cần nhìn thấy mặt cô, là tâm trạng hắn sẽ tốt.

“Học lực?”

“Quản lý thương mại Harvard!” An Từ Thành nhìn cô, nhả ra một làn khói thuốc.

“Anh có sở trường gì không?”

“Sở trường?” An Từ Thành đột nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, điều thuốc trong tay chậm chậm cháy: “Tôi rất biết cách kiếm tiền, có được coi là sở trường không? Dù cho làm gì, một năm kiếm được mấy trăm vạn, đó là chỉ cần khẽ động móng tay của tôi cũng có được!” Hắn cười nhún nhún.

Sắc mặt Hạ Lâm sa sầm xuống, không muốn nói nhiều với hắn nữa, chỉ muốn nhanh cho xong: “Thế này đi, chúng tôi ở đây chỉ thiếu một người bưng trà nước, một ngày làm việc tám tiếng, gọi lúc nào đến lúc đó, lương một tháng 500 tệ, có thể làm thì ở lại, không thể làm thì lập tức đi.”

Hạ Lâm đặt tài liệu trong tay xuống, dựa người trên ghế lạnh lùng nhìn hắn ta, cô cho rằng lần này An Từ Thành sẽ một đi không trở lại, có điều cô tính nhầm rồi!

“Được! Tôi làm!” Ai mà biết An Từ Thành lại đứng dậy lập tức trả lời một câu.

Hạ Lâm nhìn hắn, con ngươi nhú chặt lại, An Từ Thành.....rốt cuộc là anh muốn gì.

Lẽ nào anh đến đây, mục đích thật sự là vì cô sao?

Có điều.....thế thì học lực cao nhân tài trí tuệ của hắn lại không có tác dụng gì sao? Quan tâm hắn có mục đích gì chứ, điều cô muốn chỉ là có thể khiến tập thể của cô càng ngày càng lớn mạnh mà thôi.

Mấy giây sau, cô cười đen tối đứng dậy: “An Tổng tài, đồng ý rồi thì không được hối hận đấy, chào mừng anh gia nhập phòng làm việc Hạ Lâm, ngày mai tám giờ sáng, đứng giờ đi làm.”

An Từ Thành nhìn cô cười gian xảo, đang định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Sau khi nhận điện thoại, sắc mặt của An Từ Thành trầm xuống, không nói câu gì cầm lấy chìa khóa xe, nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc.

Nhìn bóng dáng đi xa dần của hắn mà Hạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hất được tên thần kinh này đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bạch Phi Phi tìm tới thách thức

Vịnh Tiên Thủy.

“A.....Từ Thành.....cậu nhẹ tay chút!” Bùi Hạo Hiên cời trần, nghiến răng nghiến lợi, toàn thân đau đớn run rẩy.

An Từ Thành mặc kệ Bùi Hạo Hiên gào thét, dùng dao nhanh chóng cứa thịt trên lưng hắn ta, sau đó dùng lực cổ gấp viên đạn từ dưới da ra.

“A.....” Lại là cảm giác đau đớn đến tận xương tủy, tay của hắn bám chặt lấy cánh tay của Diệp Lăng Vi, lực của hắn rất khỏe, cánh tay của Diệp Lăng Vi bị hắn bóp chặt cũng thấy đau.

Nhìn bộ dạng đau đớn của Bùi Hạo Hiên, trong lòng Diệp Lăng Vi có chút áy náy náy phần, lần này, hắn vì cứu mạng cô ta nên mới trúng đạn, người đàn ông này, đúng là nói được làm được.

“Bộ dạng anh ấy hình như rất đau, có thuốc tê không?” Diệp Lăng Vi lo lắng nhìn An Từ Thành, trong lòng bất an thấp thỏm.

An Từ Thành chẳng buồn nhìn cô ta, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Thuốc tê dùng nhiều sẽ tạo thành phản ứng chậm chạp, một người đàn ông có thể chịu được cảm giác đau đớn này!” An Từ Thành vừa nói vừa nhấn thêm lực dao trong tay mình.

“A.....Đừng! Từ Thành.....còn nhớ hai chúng ta chiếc đấu ở Mill Valley với sói ba ngày ba đêm không? Chút đau đớn này có thấm gì chứ.....”

Mồ hôi trên trán Bùi Hạo Hiên lấm tấm, nắm chặt chịu đau.

“Xạch.....” An Từ Thành thở phào một hơi, lời được viên đạn trên lưng Bùi Hạo Hiên ra, đặt vào trong chiếc đĩa.

“Hự.....” Bùi Hạo Hiên cũng như trút được tảng đá nặng thở phào một hơi, mấy giây sau vì đau quá mà ngất đi.

“Này, này, anh không sao chứ?” Diệp Lăng Vi ra sức lay lay người hắn, vẻ lo lắng trên mặt càng hiện rõ.

An Từ Thành lau tay, ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt lên nhau.

“Là ai làm thế?” An Từ Thành lạnh lùng liếc nhìn cô ta.

Diệp Lăng Vi ngẩng mặt lên, âm ức nhìn hắn: “Là một tên đàn ông đeo mặt nạ sắt, Bùi Hạo Hiên hình như gọi hắn ta là Long Đàm.” Cô ta nói như thế.

Trong mắt An Từ Thành ánh lên vẻ căm giận.

“Là người của bang Hắc Long làm!” An Từ Thành nắm chặt hai tay, dám động đến người của hắn, dù cho là ai hắn cũng sẽ không tha.

Đúng lúc này, Bạch Phi Phi quay về.

Trong đầu dường như vẫn còn trạng thái văng vát, cô ta ra sức lắc lắc đầu, mơ hồ đẩy cửa đi vào.

Vừa tỉnh dậy phát hiện mình ngất trong nhà vệ sinh, cơ thể cảm thấy ê ẩm một cách khó hiểu, hơn nữa người đàn ông hôm qua.....có chút đáng nghi.....

Cô ta chẳng còn kịp mà nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Lăng Vi, trong đầu tỉnh táo hơn rất nhiều.

Người phụ nữ đó không phải là năm năm trước.....cô ta lạnh lùng nhìn, hai mắt nhú lại nguy hiểm.

Sau khi Diệp Lăng Vi nhìn thấy Bạch Phi Phi, toàn thân bỗng run như cây sậy, người phụ nữ này chính là người phụ nữ tàn độc năm năm trước đã ném cô ta cho hai lão già làm nhục.

Hai tay bất giác nắm chặt lại, trong lòng thâm thê, sẽ có một ngày cô ta sẽ báo thù!

Lúc này cảm phần trong lòng Bạch Phi Phi lên đến đỉnh điểm rồi!

Người phụ nữ này lại còn dám chạy đến nhà cô ta và An Từ Thành, cô ta có cảm giác kích động muốn đâm ngàn nhát dao, nhưng Bạch Phi Phi vẫn kiềm chế được, dù sao trước mặt An Từ Thành cô ta không thể biểu hiện sự độc ác của mình.

“Anh Từ Thành, xảy ra chuyện gì thế?” Cô ta dịu dàng bước lên trước, giả bộ người phụ nữ yếu đuối nắm lấy tay An Từ Thành, ngoảnh đầu lạnh lùng liếc Diệp Lăng Vi một cái.

Diệp Lăng Vi ngoảnh mặt đi không thèm nhìn cô ta, nén nhịn nỗi căm hận trong lòng.

“Bùi Hạo Hiên bị thương rồi!” An Từ Thành lạnh lùng nói một câu.

“Tại sao anh ấy lại bị thương? Anh Từ Thành, anh không sao chứ?” “Cô ta đột nhiên căng thẳng, nhìn trên nhìn dưới An Từ Thành không sao mới yên tâm

“Anh không sao, Phi Phi em về phòng trước đi.” Hắn cười đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô ta.

Kết hôn năm năm, hắn lúc nào cũng đối xử với Bạch Phi Phi với thái độ này, giống như rất chiều chuộng, nhưng lại hoàn toàn xa cách với cô ta.

Thực ra cô ta cũng hiểu, trong lòng hắn không hề có cô ta, nhưng cô ta đã quen rồi, dù cho chỉ là giữ hắn lại bên cạnh mình, chỉ là ngày này có thể nhìn thấy cũng đủ rồi.

Bạch Phi Phi đột nhiên nhớ ra gì đó, biểu cảm trên mặt nặng nề: “Đúng rồi, anh Từ Thành, em hẹn bạn đi mua sắm, cô ấy đã ở bên ngoài đợi em rồi, trưa hôm nay em không về ăn cơm đâu.” Nói xong, xách túi trên ghế sofa vội vàng đi ra khỏi biệt thự.

.....

Sau khi tan làm buổi trưa, tất cả thành viên trong phòng làm việc đều ra ngoài ăn cơm.

Hạ Lâm một mình trong phòng làm việc chăm chỉ chỉnh lại tài liệu trong tay, phòng làm việc xuất bản tạp chí mới <Không gian tạo thành giấc mơ>, qua mấy ngày nữa sẽ lên giá, cho nên mấy ngày này mọi người đều rất bận.

Đồng hồ chỉ qua 12 giờ, Hạ Lâm nhìn đồng hồ đeo trên tay, bụng đã đói sôi ùng ục, đứng dậy đang định đi tìm đồ ăn, nhưng đúng lúc này, bên ngoài phòng làm việc chuyển đến tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” Cô vừa cắn bánh mỳ trên tay vừa nói với ra ngoài cửa.

Ngay sau đó, Bạch Phi Phi đẩy cửa đi vào, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Hạ Lâm, cô ta bị dọa cho giật nảy mình, tim đập mạnh, đối với tất cả những chuyện cô ta làm năm năm trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cô là?” Hạ Lâm cắn miếng bánh mỳ, nghi ngờ nhìn mặt cô ta.

Nghe thấy giọng nói của cô, biểu cảm nghi ngờ trên mặt của Bạch Phi Phi lập tức lấy lại bình tĩnh, dịu dàng cười rồi ngồi xuống đối diện với cô: “Chào cô, Hạ tiểu thư, tôi là vợ của An Từ Thành, tôi tên là Bạch Phi Phi.”

Hạ Lâm ngẩng đầu nhìn, trong mắt có chút nghi hoặc, An Từ Thành vừa đi có một lúc, không ngờ vợ của anh ta đã đến nhanh như thế rồi.

“Chào cô, Bạch tiểu thư, xin hỏi tìm tôi có việc gì không?” Hạ Lâm chậm chậm ngồi vào ghế, trên mặt nở nụ cười khách sáo.

Biểu cảm điềm tĩnh và nụ cười đó trong khoảnh khắc lần át Bạch Phi Phi, cô ta lắc đầu tự bảo mình, người phụ nữ trước mắt không phải Hàn Gia Lệ.

Sau đó Bạch Phi Phi lấy ra từ trong túi mình một tấm danh thiếp đưa cho cô: “Tôi là chủ tịch của tòa soạn này, gần đây nghe nói có rất nhiều tin tức liên quan đến Hạ tiểu thư, rất yêu thích cô, cho nên tòa soạn chúng tôi rất hy vọng có thể đề tạp chí mới < Không gian tạo thành giấc mơ > của quý công ty giao cho tòa soạn chúng tôi làm! Tất cả tiền chi phí tôi sẽ đưa giá cao nhất.” Nói xong, Bạch Phi Phi còn không quên câu chốt.

Hạ Lâm mỉm cười đón lấy tờ danh thiếp, đang định nghĩ xem người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì, có lẽ sẽ không chỉ hợp tác đơn giản như thế.

Lẽ nào.....là vì An Từ Thành?

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Cô nhìn cô ta nhếch nhếch mày, không nói thêm gì nhiều.

Vừa nhìn thấy thế, Bạch Phi Phi vội cười nói: “Hạ tiểu thư, tôi thật sự rất thích sách mà cô viết, trong nhà có mấy cuốn tiểu thuyết của cô viết, tôi vẫn là một fan của cô, tôi thật sự không ngờ Hạ tiểu thư còn trẻ như thế mà sự nghiệp đã thành công rồi, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Hạ Lâm cười khẩy mấy tiếng, nhìn Bạch Phi Phi trước mắt, không biết tại sao, mới chỉ gặp mặt lần đầu tiên mà cô đã có cảm giác không thích cô ta rồi, luôn cảm thấy người phụ nữ này có tâm địa khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Hỏa hoạn ác ý

“Tôi thấy.....Bạch tiểu thư mới là có phúc, không những xinh đẹp mà còn có một người chồng vừa đẹp trai lại vừa có năng lực như thế, đó mới khiến người ta ngưỡng mộ!” Ngữ khí của Hạ Lâm dường như đang chế giễu.

Lời nói này thật sự kích động Bạch Phi Phi, cô ta rõ ràng cảm nhận được sự thách thức của Hạ Lâm, lời nói này, đúng là ám chỉ đến chồng của cô ta mà.

Có điều, cô ta sẽ không để yên bất cứ tai họa ngầm nào ở bên cạnh An Từ Thành, hơn nữa người phụ nữ trước mắt lại có hình dáng giống y hệt Hàn Gia Lệ.

Bạch Phi Phi cười sung sướng, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

“Chính là thế, chúng tôi đã kết hôn năm năm rồi, anh Từ Thành nói cả đời này anh ấy chỉ yêu một mình tôi, cho nên năm năm này chúng tôi luôn sống rất hạnh phúc.” Cô ta cố diễn tả tâm trạng của mình, cố tình kéo dài giọng nói trước mặt cô, ra vẻ mình đang rất hạnh phúc.

“Vậy thì chúc hai người hạnh phúc!” Hạ Lâm không nhìn cô ta, mặt không biểu cảm cúi đầu sắp lại tập tài liệu trong tay.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Bạch Phi Phi tối sầm lại, quay người cảm túi xách bên cạnh mình: “Hạ tiểu thư, thế thì tôi xin phép về trước, mong cô suy nghĩ về hợp tác của chúng ta, có điều gì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.” Nói xong, Bạch Phi Phi là lướt đi trên đôi giày cao gót 10 cm, uốn éo lắc mông đi ra khỏi cửa.

Hạ Lâm lạnh lùng nhìn bóng cô ta rời đi, trong đầu đột nhiên lóe lên một vài cảnh tượng, nhưng trong tích tắc lại nhanh chóng biến mất, cô ra sức lắc lắc đầu, đưa tay day day hai bên thái dương, muốn nhớ lại gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

Bạch Phi Phi vừa đi ra đến cửa đang định rời đi, nhưng đột nhiên lại quay đầu nhìn vào phòng làm việc.

Lúc này đang ở thời gian ăn trưa, nhân viên làm việc đều đi ăn cơm rồi, cho nên trong phòng làm việc chỉ có một mình Hạ Lâm.

Nhìn thấy thế, khoe miệng Bạch Phi Phi nhếch lên cười nham hiểm.

Người phụ nữ này, cô ta không cho phép cô xuất hiện trước mặt cô ta nữa, cô ta mất đi đứa con, chẳng dễ dàng gì mới giữ được An Từ Thành bên cạnh mình.

Cho nên.....

Quay người tiếp tục đến gần phòng làm việc, con người gian xảo liếc nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt liếc đến chồng báo cũ trong góc.

Nụ cười hiểm ác không ai bằng, cô ta bước nhanh đến chồng báo cũ đó, nhanh chóng lấy bật lửa từ trong túi xách ra, sau đó cúi người xuống châm lửa vào đồng báo đó.

Chồng báo gặp phải lửa, bùng lên rất nhanh.....

Lửa ở trong góc càng lúc càng to, Bạch Phi Phi lạnh lùng nhìn Hạ Lâm ở trong phòng làm việc, nụ cười đen tối càng hiện rõ trên mặt cô ta, quay người bước nhanh ra ngoài cửa chính, nhìn thấy chìa khóa cửa lại lóe lên ý nghĩ.

Cửa chính bên ngoài phòng làm việc là làm chốt khóa bên ngoài. Chỉ cần khóa cửa lại, người bên trong không thể ra được.

Cô ta lạnh lùng liếc nhìn ổ khóa đó mấy giây, chẳng do dự mà khóa ngược lại ổ khóa đó.

“Ha ha.....muốn cám dỗ chồng của tôi, tôi sẽ khiến cô phải xuống địa ngục! Dù cho là năm năm trước hay là năm năm sau đều giống nhau.....” Cô ta cười như một con điên thái, sau đó rút chìa khóa quay người ném vào thùng rác gần đó.

Sau đó dần dần mất hút ngoài đường lớn.

Hạ Lâm ở trong phòng làm việc đang xem lại bản thảo, miệng vẫn nhai bánh mì.

Lửa càng lúc càng lớn hơn, rất nhanh bên ngoài phòng làm việc đã thành một biển lửa lớn, mấy tầng khói dày đã len theo kẽ hở mà luồn vào phòng làm việc của Hạ Lâm.

Cảm giác có gì đó bất an, cô từ trên ghế bật dậy, ném bản thảo trong tay xuống, thần sắc hoảng loạn chạy hướng ra ngoài cửa.

Sau khi mở cửa bên ngoài, nhìn lửa cháy mà cô giật bắn người, lửa đã bén đến cửa phòng làm việc của cô, mắt nhìn cánh cửa đã bị lửa lém vào, cô hoảng loạn đóng cửa lại, nhưng cửa vừa động một chút, cả cánh cửa đã bị lửa thiêu đổ ụp xuống, lửa bốc lên ngàn ngút, giống như mãnh hổ đang nuốt trọn xung quanh.

Cô vội vàng quay lại trước bàn làm việc, lấy một chiếc khăn mặt ướt che vào mặt, cầm lấy điện thoại đang định gọi cấp cứu, nhưng vừa định ấn nút, điện thoại lại hiện lên biểu tượng sắp hết pin, rồi sau đó hiện lên mặt cười tự động tắt máy, cô bức tức ném điện thoại xuống đất, không ngờ phòng làm việc còn chưa kịp thiết kế máy bay cá nhân thì đã xảy ra chuyện rồi.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, Hạ Lâm tự dặn lòng mình phải điềm tĩnh!

Lửa mạnh như thế, nếu như lao ra ngoài nhất định sẽ bị thiêu cho không còn xác, sau đó cô quay người nhìn xung quanh, ánh mắt nhắm vào cửa sổ của phòng làm việc, nhanh chóng chạy đến mở cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống dưới, nhưng đây là tầng ba, nhảy xuống như thế dù cho không chết cũng khó tránh khỏi mất tay thiếu chân.

Đang nghĩ thế, lửa đã như dây leo mà lan hết trong phòng làm việc, chiếc ghế sofa trong góc ngay lập tức đã biến thành quả cầu lửa, khói nồng nặc khét lẹt khiến Hạ Lâm đầu óc mơ màng.

Hơi thở càng lúc càng khó khăn, rất nhanh người cô đã mềm oặt ngã trên đất, khói bủa vây khiến cô thở khó nhọc.

.....

Dưới lầu, tiểu tiểu Bân nhảy xuống từ một chiếc xe hoa, hai tay ôm chặt một hộp com trong tay, vẫy vẫy tay cười chào người ngồi trên ghế phụ.

“Chú Tịch Dương, cảm ơn chú đưa cháu đến, chú về trước đi, đợi chút cháu và mẹ sẽ cùng nhau quay về.” Tiểu Tiểu Bân đội một chiếc mũ lưới trai màu đen, rất đẹp trai, khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu.

Tịch Dương cười đưa tay捏 mũi cậu nhóc một cái: “Nhóc con, cháu thật là? Lần sau có mang com hộp cũng phải giữ lại cho chú một phần, nếu không sẽ không đưa cháu đến nữa.”

Tiểu tiểu Bân làm mặt xấu với anh ta: “Đừng捏 mũi cháu nữa, cháu đẹp trai thế này, chú làm mũi cháu lệch đi thì làm thế nào?” Sau đó cười lấy lòng: “Lần sau sẽ làm cho chú ăn com Bát Giới mà chú Tịch Dương thích ăn nhất.”

Tịch Dương khóc dở mếu dở xoa xoa đầu cậu nhóc, nhóc con thật sự rất lém lỉnh.

“Thế còn tạm được, chú đi trước đây.” Lối còn chưa dứt, chiếc xe của Tịch Dương đã nhanh chóng rời xa khỏi tầm nhìn của cậu nhóc.

Tiểu Tiểu Bàn ôm hộp cơm trong tay mỉm cười.

Tiểu tiểu Bàn vừa đi vào, chiếc Rolls-Royce của An Từ Thành đã dừng ở lầu dưới, hần quay người bước xuống xe trong bộ vest phẳng phiu, không biết tại sao, hần thật sự rất muốn cùng ăn bữa cơm với người phụ nữ này, không kiềm chế được đã lại chạy đến đây rồi.

Đang định đi vào, bất chợt nhìn thấy trong cửa sổ tầng ba có làn khói dày đặc lửa ra ngoài.

Hần sững người lại, một cảm giác bất an len lỏi trong tim.

Chết tiệt! Cháy rồi! không còn kịp nghĩ nhiều, hần đã ba chân bốn cẳng chạy lên lầu.

An Từ Thành lúc này hoảng loạn, tâm trạng lại giống năm năm về trước mất đi Hàn Gia Lệ, hần điên cuồng lao lên lầu, người phụ nữ đó.....người phụ nữ đó chắc chắn vẫn ở bên trong.

“Lí trợ lý, cháu là Tiểu Tiểu Bàn, trong mười phút phải lập tức đến đường XXX số XXX, phòng làm việc của mẹ bị cháy rồi, đúng rồi, đừng nói cho ba biết, nếu không ba sẽ lo lắng chết mất, chú mau đến đây!” tiểu tiểu Bàn leo lên lầu, hoảng loạn lại chạy xuống, nhưng giọng nói non nớt vẫn rất thông dong không vội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Dũng cảm của tiểu tiểu bàn

Ngay sau đó, Tiểu Tiểu Bàn ở góc ngoặt của cầu thang đột nhiên lao vào lòng một người đàn ông.

Tìm An Từ Thành nói lên một cái đau điếng, đứa trẻ này vừa lao vào chỗ mềm nhất trên người hần ta.

Tiểu Tiểu Bàn cảm điện thoại hoảng loạn lùi về sau mấy bước, nói lời xin lỗi với An Từ Thành: “Xin lỗi chú, cháu không phải cô ý.” Lời nói còn chưa dứt, cậu nhóc đã mất hút trước mặt hần.

An Từ Thành sững người lại, ánh mắt nhìn theo bóng dáng của đứa trẻ đó, cho đến khi hình bóng cậu bé mất hút ngoài phía cửa hần mới nhớ ra phòng làm việc của Hạ Lâm hình như cháy rồi.

Nhấc chân chạy lên tầng ba, nhưng cửa chính phòng làm việc lại bị khóa ngoài, lớp khói dày đặc len qua kẽ hở của khe cửa đã không còn nhìn rõ bóng người rồi.

Hần trấn tĩnh đi đi lại lại tìm cách phá cánh cửa ra nhưng không thể được.

“Chết tiệt, chìa khóa đâu!” Nhìn cánh cửa đó bị khóa, hần ra sức đập vào cửa.

Đưa tay day day hai thái dương, trong khoảnh khắc nhớ ra vừa nãy ở dưới lầu dưới nhìn thấy cửa sổ có mở.

Không nghĩ nhiều nữa, hần quay người chạy như bay xuống lầu.

.....

Tiểu Tiểu Bàn không còn kiên nhẫn mà đợi Lí trợ lý đến cứu người nữa, cậu bé nháp nhồm không yên đi vòng vòng dưới lầu, lửa mạnh như thế, mẹ ở trong phòng làm việc còn không biết thế nào nữa.

Mẹ, mẹ nhất định phải bình yên vô sự đấy!

Còn đang nghĩ, cậu nhóc ném chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống, cơ thể bé nhỏ đã dấn vào cửa sổ tầng một rồi leo lên cửa sổ phòng trộm mà bò lên trên.

Động tác của cậu nhóc rất nhanh, nhanh đến mức giống như đã được huấn luyện vậy. Hai tay nắm chặt lấy lan can cửa sổ trống chạm mà từ từ bò lên trên.....

Đợi khi An Từ Thành chạy xuống tầng dưới, Tiểu Tiểu Bàn đã dấn được đến cửa sổ phòng trộm ở lan can tầng hai, bàn tay bé nhỏ giữ chặt lấy vòng vây chống trộm mà ra sức leo lên.

“Mẹ, mẹ cố gắng, con đến cứu mẹ đây!” cậu bé ngẩng đầu nhìn thấy khói ngùn ngụt ở cửa sổ tầng ba tỏa ra, trong mắt là vẻ bình tĩnh hiếm có của một đứa trẻ.

An Từ Thành ngẩng đầu nhìn đứa trẻ ở giữa tầng hai và tầng ba mà sợ hết hồn, lau vội mồ hôi.

“Này, cậu nhóc, cháu mau xuống đi, rất nguy hiểm!” An Từ Thành gọi với lên nói với cậu nhóc.

Tiểu Tiểu Bản ngoảnh đầu liếc nhìn người đàn ông dưới đất, chẳng thèm lên tiếng, lại tiếp tục bò lên trên.

An Từ Thành nhìn bóng dáng nhỏ bé đó, khe cau mày, đứa trẻ này không phải đứa trẻ vừa nãy va phải hán sao? Nói như thế, cậu nhóc trèo lên cửa sổ là vì cứu Hạ Lâm sao?

Thế thì cậu nhóc và Hạ Lâm có quan hệ gì?

Nghĩ đến đây hán lập tức cởi áo vest bên ngoài, nắm lấy cánh cửa trống trộm cũng trèo lên trên.

“Cậu bé cháu đừng động, nguy hiểm quá!” Nói rồi hán tăng nhanh bước chân, nhanh chóng leo lên tầng ba.

Không biết tại sao, mỗi lần nhìn động tác di chuyển của cậu nhóc này, trong lòng hán lại có gì đó khó nói thành lời.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, tiểu Tiểu Bản đã leo lên đến cửa sổ tầng ba, dẫm chân lên bậc thềm cửa sổ, cơ thể bé nhỏ nhanh nhẹn nhảy vào trong.

An Từ Thành ngạc nhiên nhìn đứa trẻ trên đầu chỉ khoảng bốn năm tuổi, dường như trên người cậu nhóc tìm thấy bóng dáng của mình.

Trong lòng thầm nghĩ, đứa trẻ này, nhất định đã được huấn luyện!

Tiểu Tiểu Bản khi nhìn thấy Hạ Lâm, cô đã ngất trên đất mà không còn ý thức.

“Mẹ, mẹ tỉnh lại đi!” Cậu bé đưa tay vỗ vỗ vào má của Hạ Lâm, nhưng cô không còn cảm nhận gì nữa.

“Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, mẹ không thể ngủ được, mẹ mau tỉnh dậy!”

Nhìn Hạ Lâm không phản ứng, ra sức kéo cơ thể Hạ Lâm đến bên cửa sổ, khuôn mặt nhỏ bé như đang tính toán làm thế nào để cứu được Hạ Lâm ra ngoài.

Lừa đã bén đến chiếc bàn của phòng làm việc rồi, Tiểu Tiểu Bản cầm chiếc khăn mặt nhẹ nhàng che lên mặt Hạ Lâm.

Đúng lúc này, An Từ Thành đã từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào trong.

Mất tiểu Tiểu Bản trong khoảnh khắc sáng bừng lên.

“Cô ấy thế nào rồi?” An Từ Thành lo lắng nhìn người phụ nữ trên đấy, nhẹ nhàng bế cô lên.

“Ngất đi rồi, chú, mau đưa mẹ rời khỏi nơi này!” Tiểu Tiểu Bản lau mồ hôi trên trán.

“Nhưng.....” An Từ Thành nhìn bên ngoài cửa sổ, độ cao ba tầng đối với một mình hán mà nói không thành vấn đề, có điều nếu như mang theo một người thì sẽ rất khó khăn!

An Từ Thành còn đang nghĩ cách, Tiểu Tiểu Bản không biết từ đâu tìm được một sợi dây thừng: “Chú, cơ thể cháu quá nhỏ, không thể mang được trọng lượng của mẹ, trói chú và mẹ lại, sau đó cháu trói một đầu dây thừng trên cửa sổ, hai người xuống trước, cháu sẽ che chắn cho hai người.” Tư duy của cậu nhóc rất chặt chẽ, nói từng bước từng bước cho An Từ Thành.

An Từ Thành nhìn đứa trẻ trước mắt, bất giác gật gù đầu, cậu nhóc này đã vượt xa trí tuệ của người cùng tuổi.

“Một mình cháu có được không?” Hán có chút lo lắng xoa xoa đầu tiểu tiểu Bản.

Tiểu Tiểu Bản cười với hán: “Không sao ạ, chú chỉ cần cứu mẹ cháu xuống là được, độ cao này đối với cháu mà nói không thành vấn đề.”

Có điều..... An Từ Thành sửng người, đứa trẻ này gọi Hạ Lâm là gì thế? Mẹ? Lẽ nào cô ấy là người phụ nữ đã kết hôn? Thậm chí còn có con rồi?

Vào lúc tình thế nguy hiểm thế này, An Từ Thành cũng không còn nghĩ nhiều được nữa, nhìn thần thái đứa trẻ trước mắt, hán tin tưởng cậu nhóc không chút nghi ngờ.

“Thế thì chú sẽ đưa mẹ cháu xuống trước, một mình cháu cẩn thận nhé!” An Từ Thành kiên định liếc nhìn cậu bé, quay người buộc mình và Hạ Lâm quần chặt lại với nhau.

Tiểu Tiểu Bản chạy đến bên cửa sổ buộc đầu kia của dây thừng vào cửa sổ, sau đó lại quấn mấy vòng lên lan can, quay đầu bình tĩnh nhìn An Từ Thành: “Chú, sợi dây thừng này rất chắc chắn, có lẽ sẽ không sao đâu, chú mau xuống đây, cháu ở đây trông chừng sợi dây thừng!”

An Từ Thành không nói gì, ôm Hạ Lâm trèo ra ngoài cửa sổ.

Lửa đã bén gần đến cửa sổ, Tiểu Tiểu Bân đã thấy nóng nóng gót chân nhưng vẫn kiên cường giữ chặt sợi dây thừng trong tay, sợi dây thừng trên cửa sổ bị tuột mất.

Nếu như thế, mẹ và chú sẽ ngã từ tầng ba xuống, hậu quả thật sự không dám nghĩ.

An Từ Thành cũng không dám tin, hấn lại giao mạng của mình cho đứa trẻ chỉ bốn năm tuổi, mặc dù sợi dây thừng đã cột lại trên cửa sổ, nhưng rất có khả năng sẽ không chịu nổi được trọng lượng của hai người mà đứt.

Tiểu tiểu Bân đã bỗng đến không chịu được, cậu nhóc trèo người lên lan can cửa sổ, đúng lúc này, An Từ Thành đã đưa Hạ Lâm an toàn xuống đất.

Hắn nhanh chóng cởi sợi dây thừng quấn trên người hai người ra, ngẩng đầu lo lắng nhìn tiểu tiểu Bân.

Nhìn phía dưới, mẹ mình đã an toàn, Tiểu tiểu Bân lúc này mới yên tâm từ từ trèo xuống đường mà lúc này vừa lên.

An Từ Thành lau mồ hôi trên mặt, nhìn đứa trẻ treo người trên cửa sổ mà tự chế giễu mình, đứa trẻ này khiến hắn tin là có kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Em sẽ cố gắng

“Cái gì?” Tiểu Tiểu Bân cắn chặt môi nhìn An Từ Thành với ánh mắt sắc nhọn như dao đâm.

Vợ của người đàn ông cùng cứu mẹ của cậu bé lại là người phóng hỏa!

Lại người này dựa vào cái gì mà xuất hiện trước mặt mẹ cậu chứ.

“Nên nghĩ trước làm thế nào để dạy dỗ người phụ nữ này, sau đó sẽ liên hệ với cháu, chú còn chút việc, tắt máy đây. Đúng rồi, tiểu Tiểu bân, giọng nói của cháu càng lúc càng khác rồi.....” Đầu dây bên kia điện thoại, Không Thành cười trêu chọc cậu nhóc.

Tiểu Tiểu Bân lúc này chẳng còn tâm trạng mà đùa với anh ta, cậu nhóc đột nhiên bắt đầu nghi ngờ một chuyện, cũng đột nhiên rất muốn biết một vài chuyện.

Thế thì.....có liên quan gì với người đàn ông tên là An Từ Thành này không?

Đúng lúc phía bên kia đang định tắt máy, Tiểu Tiểu Bân đột nhiên lên tiếng gọi với lại: “Đợi chút chú Không Thành, phiền chú giúp cháu điều tra xem bố của cháu là ai?”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia ngạc nhiên, sau đó cười lên mấy tiếng: “Sao thế? Trước đây chú muốn giúp cháu điều tra thì cháu lại không muốn, bây giờ tại sao lại muốn biết thế?”

Tiểu Tiểu Bân cụp mắt đầy suy nghĩ, nghĩ một lát rồi nói: “Cháu bây giờ cũng chỉ nghi ngờ một người mà thôi, cho nên cháu muốn biết chân tướng sự việc, kể cả tất cả việc từ khi cháu còn chưa sinh ra.”

Không Thành cười rất sáng khoái: “Được rồi, mấy ngày sau sẽ cho cháu đáp án, chú cũng rất tò mò, rốt cuộc là người đàn ông vĩ đại nào có thể sinh ra đứa con trai thiên tài như cháu!”

“Vâng, cháu đợi tin của chú.” Nói xong, tiểu tiểu Bân tắt điện thoại, nhìn An Từ Thành hai tay nắm chặt vào nhau, thật hy vọng sự việc không phải như cậu bé nghĩ.

Giữ lại bình tĩnh, mặt tiếp tục mỉm cười đi về phía An Từ Thành.....

Đúng lúc này, bác sĩ trong phòng phẫu thuật mở cửa ra, cởi khẩu trang xuống nhìn bọn họ rồi lau mồ hôi.

Tiểu Tiểu Bân vội vàng lao lên trước: “Bác sĩ, mẹ cháu thế nào rồi ạ?”

Bác sĩ hiền từ cười với cậu nhóc: “Yên tâm đi, mẹ cháu không sao, chỉ là bị khó làm cho ngạt khí, chúng ta bây giờ sẽ chuyển người bệnh sang phòng bệnh, sẽ không mất bao lâu, mẹ cháu sẽ tỉnh lại.”

“Cảm ơn bác sĩ, bác vất vả rồi!” Tiểu Tiểu Bân cuối cùng cũng thở phào một hơi, sau đó chạy vào trong phòng cấp cứu, bò nhào trên giường bệnh yên lặng nhìn Hạ Lâm.

An Từ Thành cũng thở phào, đứng ở ngoài phòng cấp cứu nhìn Hạ Lâm hôn mê chưa tỉnh, hẳn định quay người xuống lầu, đi mua chút hoa quả.

Rất nhanh, bác sĩ đã chuyển Hạ Lâm sang phòng bệnh, tiểu tiểu Bân nắm chặt tay cô, túc trực bên cạnh cô.

Bàn tay bé nhỏ vuốt ve lên khuôn mặt trắng bệch của Hạ Lâm: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, Tiểu Tiểu Bân nhất định sẽ bảo vệ mẹ, dù cho là ai, chỉ cần làm hại mẹ, tiểu tiểu Bân nhất định sẽ có nợ đòi nợ.....”

Hạ Lâm khẽ nhếch nhếch lông mày, cô đâu muốn con trai cô nói những lời này, quá độc ác quá nguy hiểm mà!

Tiểu tiểu Bân ngẩng đầu lên, mới phát hiện Hạ Lâm đã có ý thức, xúc động suýt nữa nhảy lên.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi ạ?” Cậu bé ra sức lay lay người coo, Hạ Lâm lúc này mới mở hân mắt ra.

“Tiểu tử tối, con nói linh tinh gì thế?” Hạ Lâm mở nửa con mắt, giờ tay cốc vào đầu cậu nhóc một cái.

Tiểu Tiểu Bân bò nhào trên người Hạ Lâm: “Mẹ, mẹ thật dọa chết con rồi, sau này không được dọa con như thế nữa!”

Đúng lúc này, Tiêu Dật Nhiên nét mặt hoảng loạn chạy vào phòng bệnh, căng thẳng nhìn Hạ Lâm trên giường bệnh, bỏ nhào ôm chăm lấy Tiểu tiểu Bân và Hạ Lâm vào lòng.

“Tiểu Lâm, may là không sao, em dọa anh một trận rồi.” Anh ôm chặt lấy hai mẹ con họ, dường như đó là cả thế giới của anh.

Khóe miệng Tiểu Tiểu Bân cười gian xảo, nhanh nhẹn luồn ra khỏi người Tiêu Dật Nhiên, lánh sang một bên, sau đó nhìn hai người họ ôm chặt nhau mà lên ra khỏi phòng.

“Yes, ba, lần này nhất định phải cố lên nhé!” Cậu nhóc hưng phấn hét lên ngoài hành lang, sau đó nhún nhảy chạy xuống lầu dưới đi mua kem.

“Xin lỗi, để anh lo lắng rồi, em không sao rồi.” Hạ Lâm dựa đầu trên vai anh, mỉm cười.

Tiêu Dật Nhiên nhẹ nhàng đẩy cô ra, hai tay giữ chặt lên vai cô, trong mắt lo lắng đến cực độ: “Em thật sự muốn dọa chết anh sao? Phòng làm việc vẫn học đó sau này đừng làm nữa, em ở nhà chơi với tiểu tiểu Bân, cần bao nhiêu tiền anh cũng lo được!”

Hạ Lâm cười lắc lắc đầu, hai tay ôm lấy cổ anh, khoảnh khắc đó kéo đầu anh lại, sau đó hôn lên má anh một cái: “Tiêu Dật Nhiên, anh còn không hiểu em sao? Năm năm nay em vất vả gây dựng phòng làm việc để được thành tích như ngày hôm nay, em phải bỏ ra biết bao công sức, phòng làm việc đó giống như mạng sống của em, anh muốn em vứt bỏ nó, đó không phải muốn mạng sống của em sao?”

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu, để trán mình dựa vào trán cô, động tác giữa hai người thân mật hơn bao giờ hết, nhưng trong mắt anh vẫn đầy vẻ lo lắng: “Nhưng em thế này em bảo anh làm sao có thể yên tâm được chứ? Phòng làm việc mới chỉ đi làm được một ngày đã xảy ra hỏa hoạn rồi.”

Hạ Lâm đưa tay khẽ nheo lên má anh một cái, sau đó cười nói: “Anh lo lắng gì chứ? Lễ nào ngày nào cũng xảy ra hỏa hoạn sao?”

“Được rồi, mấy năm nay, nếu như em nghe lời của anh, phòng làm việc đã đóng cửa từ lâu rồi, Hạ Lâm.....” Anh nhắm mắt lại tận hưởng mùi thơm dễ chịu tỏa ra trên người cô, ôm chặt lấy cô, bàn tay như không muốn xa rồi.....

Hạ Lâm ung dung nghĩ, Tiêu Dật Nhiên con người này quá mềm lòng, chỉ cần lấy lòng anh ấy vài câu anh ấy sẽ không đành lòng.

Đối với cô mà nói, Tiêu Dật Nhiên là người mà cô đánh đổi tất cả vận may là gặp được.

Lần này, cô thật sự không có lí do gì đẩy anh ra, dù cho bây giờ còn chưa đón nhận được, chí ít cũng phải cho anh ấy một cơ hội nỗ lực chứ.

“Chúng ta ở bên nhau nhé.....” Hạ Lâm im lặng nhìn anh, rồi đột nhiên mở miệng nói.

Năm năm rồi, anh bảo vệ cô năm năm, trong mắt anh năm năm này chỉ có cô.

Anh đợi cô năm năm, nhớ đến cô năm năm, nghĩ đến cô năm năm, cũng thất vọng năm năm.

Hạ Lâm cảm thấy, mình nợ anh quá nhiều, dù cho dùng cả đời cô đánh đổi cũng không trả nợ hết.

“Em nói gì?” Tiêu Dật Nhiên xúc động đẩy cô ra, thật sự nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Hạ Lâm nhìn anh mỉm cười, sau đó lại lặp lại lần nữa: “Em nói, chúng ta ở bên nhau nhé! Đối với tình cảm của anh, em sẽ cố gắng!”

Tiêu Dật Nhiên càng xúc động hơn, nắm chặt lấy cánh tay Hạ Lâm như muốn nghiền ra vậy, anh đợi năm năm, cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi phải không? Anh dường như không dám tin lời Hạ Lâm nói là thật.

“Không được hối hận!” Nhất thời không biết nói gì, sững một lúc anh mới bật ra được bốn chữ.

“Em nói em sẽ cố gắng!”

“Hạ Lâm.....” Anh không nói gì nữa, một lần nữa ôm cô vào lòng, nếu như đây là giấc mơ, anh hy vọng mãi mãi sẽ không tỉnh lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Cô ấy không phải hàn gia lệ

Đúng lúc này, An Từ Thành xách một túi hoa quả quay lại, định bước vào phòng, nhưng vô thức nhìn thấy hai người đang ôm chặt nhau trong phòng bệnh. Đường như có gì đó nhói lên trong lòng hắn, trong mắt hắn ánh lên nét lạc lõng, quay người định rời đi, nhưng khi định nhấc chân lên hắn lại cau mày lại.....

Người đàn ông vừa nãy ôm Hạ Lâm, dáng vẻ rất quen.

Ánh mắt hắn tối sầm lại, hắn lập tức quay người, đôi mắt sắc lẹm như mắt chim ưng chăm chăm nhìn người đàn ông đó.

Là hắn! Tiêu Dật Nhiên! Hắn ngạc nhiên nhìn anh.

Lập tức trong đầu cảm giác trời đất đang xoay chuyển, người đàn ông đó là Tiêu Dật Nhiên, thế thì Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ rồi.....

Nếu không, trên thế giới này tại sao lại có chuyện trùng hợp như thế?

Không sai, nhất định là như thế, Hạ Lâm nhất định là Hàn Gia Lệ, nói như thế, Hàn Gia Lệ năm năm trước chưa chết?

Hắn không dám tin nhìn hai người trước mắt, nỗi căm giận trong tim càng lúc càng dữ dội.

Cuối cùng, hắn không kìm được, ném túi hoa quả trong tay đi, bước nhanh đến đằng sau Tiêu Dật Nhiên, đưa tay túm lấy cổ áo anh, dùng lực kéo anh ra.....

Tiêu Dật Nhiên đã kịp nhìn thấy hắn, khi phát hiện người đàn ông đó là An Từ Thành, anh không nói gì, đứng lên nhìn Hạ Lâm.

“Ôi, hai người làm gì thế?” Hạ Lâm không hiểu chuyện gì, xuống giường định bước đến.

“Tiêu Lâm, em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh sẽ quay lại.....” Lời còn chưa dứt, Tiêu Dật Nhiên đã đi theo hắn ra khỏi phòng bệnh.

Trong một góc của hành lang, An Từ Thành giơ tay lên dấm vào mặt Tiêu Dật Nhiên một cái.

Sau đó kích động lao lên trước túm lấy cổ áo của anh: “Mày là đồ khốn nạn! Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ phải không? Cô ấy chưa chết đúng không? Năm năm trước mày dẫn cô ấy đi Dubai, hơn nữa còn tạo ra tin tức giả là cô ấy chết, còn bây giờ Hàn Gia Lệ dựa vào thân phận của Hạ Lâm mà quay về, các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Dật Nhiên nghe thấy những lời của hắn, cười khẩy mấy tiếng, mặt không biểu cảm mà hất tay hắn ra: “An tổng tài, lực tưởng tượng của cậu thật là phong phú, Hàn Gia Lệ đã chết từ lâu rồi, năm năm trước đã chết rồi, hơn nữa kẻ hại chết Hàn Gia Lệ chính là cậu, cậu dựa vào cái gì mà ở đây chỉ trích tôi chứ, nếu không phải năm năm trước cậu đánh đấm vào đũa con của cô ấy, cô ấy có chết không? Trong sinh mạng của cô ấy xuất hiện cậu, đây là sự thất bại lớn nhất trong cuộc đời cô ấy!”

Nghe thấy những lời này, An Từ Thành thất thần lùi về sau mấy bước, nét mặt trắng bệch, kí ức ngày hôm đó lại như nước sông cuộn cuộn ủa về trước mắt hắn.

Tiêu Dật Nhiên nói không sai, là hắn hại chết cô, nhưng.....năm năm này hắn không phải cũng luôn tự giày vò trái tim mình sao?

Giọng nói của hắn lạnh đến cực điểm, dường như không đồng ý nhắc đến: “Thế còn Hạ Lâm thì sao?” Hắn chỉ muốn làm rõ Hàn Gia Lệ và Hạ Lâm rốt cuộc có phải một người hay không.

Tiêu Dật Nhiên điềm tĩnh lại tâm trạng rồi tiếp tục nói: “Sau khi Hàn Gia Lệ chết năm năm trước, tôi đi Dubai, còn Hạ Lâm bây giờ là người tôi quen biết ở Dubai, tại vì hình dáng giống như Hàn Gia Lệ, cho nên tôi mới yêu cô ấy, sau đó chúng tôi kết hôn, hơn nữa còn sinh một cậu con trai!” Nói đến đây, anh đột nhiên lại kích động lên: “An Từ Thành, là cậu tự tay đưa Hàn Gia Lệ xuống địa ngục vào năm đó, sau khi rời khỏi bệnh viện, sự tuyệt vọng của cô ấy, bất lực của cô ấy cậu có hiểu không? Đến bây giờ cậu còn có tư cách gì mà ở đây nói chứ? Năm năm trước cậu chọn lựa Bạch Phi Phi, vứt bỏ Hàn Gia Lệ toàn thân đầy máu, vậy thì bây giờ cậu nên đi tìm vợ của cậu ấy.”

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, thất thần lùi về sau mấy bước.

Về buồn bã trong mắt đã chong chát thành núi, ân hận lấy làm tiếc.

Anh ta nói không sai, hấn đã không còn tư cách nữa, thậm chí đến cơ hội để bù đắp cũng không còn nữa, hấn nhắm mắt lại quay người đi.

Rốt cuộc.....mình còn đang mong đợi cái gì chứ? Dù cho Hàn Gia Lệ có còn sống, cũng sẽ hận hấn cho đến chết.....

Nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của hấn, An Từ Thành bước đến trước mặt hấn, cuối cùng cũng đã đợi được cái gật đầu của Hạ Lâm, cho nên dù cho thế nào anh cũng không cho phép An Từ Thành xen vào giữa hai người họ.

“An Từ Thành, Hạ Lâm là vợ của tôi, tôi không hy vọng cậu tiếp cận cô ấy, cậu cũng đã lấy Bạch Phi Phi, thế thì làm tròn bổn phận của một người chồng đi, chăm sóc tốt vợ của mình.”

Nghe thấy lời của anh nói, An Từ Thành lạnh lùng liếc nhìn anh ta, không nói câu gì, quay người rời khỏi bệnh viện.

Trong đầu rối như tơ vò, khiến hấn không có cách nào thoát ra được. Hấn nhắm mắt lại, hoặc là hấn quá tham lam, đối với tội lỗi mà mình phạm phải năm năm về trước, dù cho phải mất bao lâu mới có thể trả được?

.....

Khi Tiêu Dật Nhiên quay lại phòng bệnh, Hạ Lâm đã thay bộ quần áo bệnh nhân của mình ra.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô quá bé nhỏ trong bộ quần áo bệnh nhân to rộng.

Cô không ngờ An Từ Thành lại quen biết Tiêu Dật Nhiên, có phải năm năm trước đã xảy ra chuyện gì.....

Nhưng cứ nghĩ quá nhiều là đầu cô lại không chịu nổi cảm giác đau đớn kịch liệt, có lúc nhìn thấy hình bóng An Từ Thành lướt qua trong đầu cô, nhưng khoảnh khắc đó rất nhanh lại biến mất.....

“Tiêu Dật Nhiên, hai người đánh nhau à?” Hạ Lâm nhìn thấy khoe miệng Tiêu Dật Nhiên tím bầm lại, lập tức nhảy xuống khỏi giường, chạy đến trước mặt anh, đưa ngón tay xoa xoa lên vết bầm tím ở khoe miệng anh.

Tiêu Dật Nhiên mỉm cười, đưa tay nắm chặt bàn tay cô vào tay mình, ầm ầm cười với cô: “Anh không sao.” Lời còn chưa dứt, đã ôm ngang Hạ Lâm nhẹ nhàng đặt lên giường.

“Còn nói không sao, khoe miệng tím bầm lại rồi!” Hạ Lâm không chịu nằm yên, bật dậy từ trên giường, thuận tay với lấy miếng bông trên bàn, đưa tay nhẹ nhàng thoa thuốc cho anh.

Tiêu Dật Nhiên vừa chịu đau khê co người lại, vừa nói: “Anh thật sự không sao, không cần bôi thuốc đâu, không đau chút nào.”

Hạ Lâm liếc nhìn anh không nói gì, rõ ràng đau đến nghiêng răng mà còn cứng mồm, cô tỉ mỉ dùng bông trong tay lau khoe miệng cho anh.....

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô, Tiêu Dật Nhiên đột nhiên nằm im, đôi mắt long lanh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Lâm.

Hạ Lâm cúi đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh, khoảnh khắc đó, miếng bông trong tay lơ lửng trong không trung có chút bối rối không biết làm gì nữa.

Cô lúc này mới phát hiện, mặt của hai người lúc này đã rất gần rồi!

Hơi thở của Tiêu Dật Nhiên đột nhiên trở nên gấp gáp, anh cúi đầu nhìn đôi môi hồng của Hạ Lâm, mặt cúi xuống chầm chầm áp sát vào cô.....

Đúng lúc, Tiểu Tiểu Bân đang ăn kem đi đến cửa phòng bệnh thì nhìn thấy hai người đang trong tư thế thân mật!

Woa! Ba sắp hôn mẹ rồi, xem ra ba đúng là đã được mở mang đầu óc rồi, cậu bé tròn to mắt nhìn cảnh tượng trong phòng, cơ thể bé nhỏ vẹo hẳn sang một bên, thò chiếc đầu nhỏ vào nhìn trộm.

Nghĩ một lát rồi cười che mắt lại, quay người chạy như bay xuống lầu, lúc quan trọng nhất này không thể làm phiền hai người được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Đợi xem trực tiếp đi

A a a a.....tiểu tiểu Bân xúc động không chịu được, nhìn thấy cảnh này thật sự khiến người ta hưng phấn, tốt nhất ba bỏ nhào vào mẹ là được, ngày mai là có thể sinh cho cậu nhóc em trai hay em gái gì đó.....

Trong phòng bệnh, Hạ Lâm nhìn Tiêu Dật Nhiên đang dần dần tiến sát vào mặt mình, cô hồi hộp căng thẳng, có một cảm giác muốn đẩy anh ra, nhưng, vừa này mới nói sẽ ở bên nhau, cô không thể khiến anh thất vọng, nghĩ đến đây cô hé môi mình, dường như cụp mắt xuống không nhìn anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Rất nhanh, môi Tiêu Dật Nhiên đã đặt lên môi cô, cảm thấy ấm áp trên môi, toàn thân cô run rẩy, vẻ hoảng loạn trong ánh mắt khiến anh càng mong có được cô.

Anh bắt đầu tách môi cô tận hưởng sự ngọt ngào đó, cô xoay người, đôi môi vẫn cứng đờ, đột nhiên lạnh lùng nghiêng đầu.

“Xin lỗi, em.....” Hạ Lâm cúi đầu ngập ngừng, không có dũng khí để nhìn anh.

Tiêu Dật Nhiên đột nhiên cười ấm áp, sau đó đưa tay vuốt tóc cô, giọng nói hết sức bình thản: “Không sao, anh có thể đợi!”

Nghe thấy lời anh nói, Hạ Lâm ngẩng đầu nhìn anh giống như nhìn một đứa trẻ, sau đó rướn người lên, khẽ hôn lên má anh một cái.

Người đàn ông này thật sự khiến cô rất an lòng, dù cho chỉ là một câu nói hay là một nụ cười cũng khiến cô cảm thấy thoải mái như thế.

“Cảm ơn anh, Tiêu Dật Nhiên!” Cô nhìn anh nói lời từ đáy lòng.

“Em ngủ một lát đi, bác sĩ nói ngày mai sẽ kiểm tra lần nữa, nếu như không có chuyện gì thì ngày mai có thể xuất viện được rồi.” Tiêu Dật Nhiên vừa nói vừa để cô nằm lại trên giường, sau đó kéo chăn đắp lên cho cô.

“Vâng!” Hạ Lâm nhìn anh cười nhắm mắt lại.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho anh, anh đi xem Tiểu Tiểu Bân.” Lời nói vừa dứt, Tiêu Dật Nhiên đã sung sướng không giữ được tâm trạng kích động, nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, anh muốn báo tin tốt này cho tiểu tiểu Bân biết.

.....

Ở bãi cỏ rộng trước khu nhập viện, Tiểu Tiểu Bân đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen, mặt trước che đi nửa khuôn mặt của cậu bé, nhưng không che được khí chất mà toàn thân cậu toát ra.

Tay phải cậu bé cầm điện thoại, tay trái đút vào trong túi quần, dù cho ai đi ngang qua cũng nhìn đứa bé chừng chặc nhưng vẫn đáng yêu này.

“Alo, Không Thành, chú lập tức điều mấy chục cao thủ cho cháu, cháu phải thay mẹ dạy dỗ người đã ức hiếp mẹ.” Giọng nói của Tiểu Tiểu Bân dứt khoát, hoàn toàn không giống một đứa trẻ bốn tuổi nên có.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia trả lời: “Tiểu tử tông của tôi, lần này muốn chơi thế nào đây?”

Tiểu Tiểu Bân cười ranh ma, trên mặt mang đầy vẻ tự tin: “Ôm máy tính của chú xem trực tiếp không phải được rồi sao, chú Không Thành, rốt cuộc chú có phái người cho cháu không? Không phải thì cháu đi tìm thằng Hách Tư đại nhân đấy!”

Vừa nghe lời này, Không Thành thật sự sợ cậu nhóc rồi, vội vàng xua tay mà nói với cậu bé: “Yên tâm đi tiểu tiểu Bân, người sẽ phái đến cho cháu, chú ở đây xem trò hay của cháu, đừng để chú thất vọng đấy.....” Nói xong, Không Thành tắt điện thoại, nhìn phía trước mà cười khẩy mấy tiếng, tiểu phụ thủy này, bây giờ sắp cười lên đầu anh ta rồi.

Tiểu Tiểu Bân tắt điện thoại, đang tính toán xem dạy dỗ Bạch Phi Phi thế nào, đúng lúc này, Tiêu Dật Nhiên xuất hiện đằng sau cậu nhóc.

Tiêu Dật Nhiên gõ một cái vào sau gáy cậu nhóc: “Tiểu tử thôi, con gọi điện cho ai đấy?”

Tiểu Tiểu Bân quay người lại nhìn anh, xúc động nói, hai tay ôm chặt lấy chân anh: “Ba ba, mau nói cho con biết, ba với mẹ xong rồi chứ?”

Tiêu Dật Nhiên cười cúi người xuống ôm lấy cơ thể bé nhỏ, sau đó gấp ngón tay vuốt vuốt lên sống mũi cậu nhóc,: “Ok rồi, tiểu tử thôi, hôm nay ba mời con ăn cơm, mẹ con cuối cùng cũng nói muốn ở bên ba rồi.”

Tiểu Tiểu Bân xúc động nói, dang rộng hai cánh tay ôm chầm lấy cổ Tiêu Dật Nhiên: “Ba, con biết là ba nhất định làm được mà, trên thế giới này chỉ có ba mới xứng làm ba của con!”

Tiêu Dật Nhiên cười xoa đầu cậu nhóc: “việc may mắn nhất cả đời này của ba chính là không nhặt nhầm cậu con trai này!”

Tiểu Tiểu Bân cố kiềm chế nỗi sung sướng hân hoan trong lòng mình, đột nhiên nhớ ra gì đó, cười đen tối ghé sát miệng vào tai Tiêu Dật Nhiên: “Ba, mùi vị hôn với mẹ thế nào?”

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt của Tiêu Dật Nhiên lập tức biến đổi, đẩy cậu nhóc ra, biểu cảm lập tức trở nên hết sức nghiêm túc.

“Tiểu tử con lại xem trộm? Lần sau còn dám xem trộm ba sẽ đánh con đấy.”

Tiểu Tiểu Bân âm ức nhìn anh, xua xua tay về vô tội: “Con nào dám nhìn trộm, ai bảo hai người hôn nhau còn chẳng đóng cửa, con chỉ là không cần

thận nhìn thấy thôi.”

Đối diện với đứa trẻ này, mặt Tiêu Dật Nhiên bất giác lại đỏ ửng lên: “Trẻ con, không đóng cửa cũng không được nhìn trộm!”

Tiểu Tiểu Bân ôm chặt lấy cổ Tiêu Dật Nhiên, hôn lên má anh một cái, sau đó lấy lòng nói: “Ba, lần sau giúp ba bỏ nhào vào mẹ, sau đó con sẽ đi ra ngoài, sau đó ba không được buông mẹ ra, chính là vì hành động của ba chậm quá, cho nên theo đuổi mẹ năm năm mà không được, ba là đồ ngốc, phụ nữ cần dùng đến sức mạnh mới chinh phục được, cho nên con cho phép ba thâm tóm mẹ con, đợi sau khi mẹ xuất viện rồi, chúng ta sẽ thực hành kế hoạch này, ồ, cũng...không được nói cho mẹ biết đây.....đây là bí mật giữa hai chúng ta, nếu không mẹ sẽ đánh con!”

Tiêu Dật Nhiên nhìn đứa trẻ trước mắt mà khóc dở mếu dở, thật không dám tin đứa trẻ trong lòng anh mới chỉ bốn tuổi, trong đầu không biết là những thứ gì nữa? Trưởng thành quá sớm quá biến thái quá bạo lực rồi?

Anh lắc đầu rồi ôm Tiểu Tiểu Bân trong lòng đặt xuống đất.

“Tiểu phù thủy này, ba thật muốn tách đầu con ra xem bên trong là cái gì? Tại sao lại ma mãnh đến thế chứ?” Tiêu Dật Nhiên vừa nói vừa đưa tay giả bộ tách đầu cậu nhóc ra.

Nếu như Hạ Lâm biết, con trai cô thông đồng với anh bán đứng cô, thế thì không bị tức chết mới lạ!

Tiểu tiểu Bân cười lù về sau mấy bước, sau đó nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay: “Đúng rồi ba, con có việc ra ngoài chút, ba ở bệnh viện chăm sóc mẹ nhé, con đi đây.....” Tiểu Tiểu Bân còn chưa nói hết, đã quay người chạy như bay đi rồi.

Tiêu Dật Nhiên nhìn bóng dáng bé nhỏ chạy mất hút, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười âm ỉ.

Có người phụ nữ và đứa con này thật là đẹp nhất trên thế gian này.

.....

Vịnh Tiên Thủy.

Bạch Phi Phi quần mái tóc dài lên, mấy sợi tóc mái uốn cong ở hai bên, hiện rõ vẻ lãng lợ đa tình, chiếc váy màu hồng bó sát người càng toát lên thân hình quyến rũ của cô ta.

Nhìn mình đẹp như tiên nữ trong gương, cô ta cười mãn nguyện, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi nhanh xuống lầu.

“Thím Trần, tôi có việc phải ra ngoài, thím nói lại với anh Từ Thành, tối nay tôi không về ăn cơm.” Khi đi đến ngoài cửa, Bạch Phi Phi nói vọng vào bếp một câu. Còn chưa đợi thím Trần trả lời, cô ta đã nhanh chóng máy hút ngoài biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hạnh xe mất tác dụng

“Thím Trần, tôi có việc phải ra ngoài, thím nói lại với anh Từ Thành, tối nay tôi không về ăn cơm.” Khi đi đến ngoài cửa, Bạch Phi Phi nói vọng vào bếp một câu. Còn chưa đợi thím Trần trả lời, cô ta đã nhanh chóng máy hút ngoài biệt thự. Kéo cửa xe ra, chiếc BMW màu đỏ của Bạch Phi Phi lao vút đi trên đường.

Trong chiếc xe mở một bài hát du dương, cô ta bắt chợt nhún nhảy cơ thể theo điệu nhạc, dường như tâm trạng rất tốt.

Tiểu Tiểu Bân đưa tay ấn đầu đội chiếc mũ lưỡi trai của mình xuống, cậu bé suýt nữa bí bức mà chết, xe lái lâu như thế, người phụ nữ này không hề phát hiện ra cậu bé ngồi ở ghế sau của cô ta.

Nhưng cơ thể quá nhỏ, cho nên gương chiếu hậu ở trước xe của Bạch Phi Phi không thể nhìn được cậu bé.

Tiểu Tiểu Bân cuối cùng cũng không đủ kiên nhẫn mà đợi lúc xuống xe nữa.

“Cô Bạch, đừng uốn éo nữa, thân hình xấu xí như thế cháu nhìn không chịu nổi nữa rồi.” Tiểu Tiểu Bân khoanh hai tay trước ngực, ngồi ở ghế sau, mở lời châm biếm.

Nghe thấy giọng nói đằng sau, Bạch Phi Phi suýt chút nữa bị dọa cho hết hồn, trong xe tại sao lại có người chứ? Cô ta ý thức dẫm phanh xe, nhưng.....tim cô ta trong khoảnh khắc co rúm lại, dù cho cô ta có dẫm thế nào, phanh xe cũng không hề phản ứng!

Phanh xe mất tác dụng rồi? Chết tiệt! Là ai giờ trò trên xe của cô ta!

Cô ta bị dọa cho toát mồ hôi hột. Cẩn thận giữ chặt vô lăng căng thẳng mà nhìn phía trước, sau đó điều chỉnh góc độ gương chiếu hậu, mới nhìn thấy tiểu Tiểu Bân đội mũ lưỡi trai ngồi ở phía sau xe.

Chỉ là một đứa trẻ khoảng bốn năm tuổi! Cô ta không có cách nào để móc nối được việc phanh xe mất nhảy với đứa trẻ này cả.

Bạch Phi Phi nghi ngờ nhìn cậu bé: “Cháu bé, tại sao cháu lại xuất hiện trong xe của cô, rốt cuộc cháu làm gì xe của cô?” Cô ta giữ chặt vô lăng, bàn tay run rẩy, nổi hoảng sợ trong lòng càng tăng lên.

Tiểu Tiểu Bân ngẩng đầu nhìn cô ta rồi neho neho lông mày, mặc dù cậu bé chỉ là một đứa trẻ, nhưng khí chất mạnh mẽ đã dọa thành công Bạch Phi Phi một phen hết hồn.

“Cô, cô không nhớ mình đã làm những việc tội lỗi gì sao.....” Nói xong, khóe miệng Tiểu Tiểu Bân nhếch lên cười gian xảo.

Dù cho là ai chỉ cần dám làm hại mẹ của cậu nhóc, cậu nhóc sẽ không tha!

Bạch Phi Phi càng thêm hoảng loạn, chiếc xe chỉ có thể tiếp tục lái về phía trước, cô ta cẩn thận tránh né tất cả trở ngại, giọng nói hiện rõ run rẩy không ngừng.

“Mày là con cái nhà ai? Mày nói linh tinh cái gì thế? Động vào xe của tao, có phải là muốn cùng chết không?” Nhìn đứa trẻ ung dung điềm tĩnh đằng sau, cô ta có chút nghi ngờ, nổi khủng hoảng từ từ lan khắp trong lòng.....

Tiểu Tiểu Bân mỉm cười cúi đầu đưa tay lắc lắc móc chìa khóa trước ngực, mấy giây sau giọng nói nhi đồng non nớt lại vang lên trong xe.....

“Không! Cô, cháu còn lâu mới chết, còn cô ấy à.....đó còn phải xem vận may của cô rồi, đúng rồi.....mẹ cháu tên là Hạ Lâm, chính là người mà cô phóng hỏa muốn thiêu chết đó.....” Cứ nghĩ đến mẹ suýt nữa bị chìm chết trong biển lửa, sự căm phẫn trong lòng cậu nhóc lại như bốc lên ngàn ngút.

Nghe thấy lời nói của đứa trẻ này, Bạch Phi Phi hoảng loạn vô cùng, cô ta hoài nghi liếc nhìn khuôn mặt non nớt qua gương chiếu hậu, không dám tin đây là đứa trẻ có thể làm được mọi việc!

Tự trấn an tâm trạng của mình, cô ta phủ nhận nói: “Cô không biết cháu đang nói cái gì, cô không quen biết mẹ cháu, cháu nhất định là nhận sai người rồi!”

Tiểu Tiểu Bân ngẩng đầu liếc nhìn cô ta với biểu cảm đáng tiếc: “Cô à, cô thật sự không thành thật đấy, có cần đưa chứng cứ cho cô xem không?” Tiểu Tiểu Bân vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một chiếc đĩa, cơ thể bé nhỏ vươn người về phía trước, sau đó nhét chiếc đĩa trong tay vào trong máy đọc đĩa của chiếc xe, mấy giây sau trong chiếc xe bắt đầu phát ra đoạn băng ghi lại cảnh Bạch Phi Phi phóng hỏa.....

Lúc này Bạch Phi Phi hết đường chối cãi, nhìn chứng cứ phạm tội của cô ta trong đoạn băng, cô ta bị dọa cho toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Rốt cuộc mày muốn gì?”

Tiểu Tiểu Bân xua xua tay với cô ta: “Cô à, cháu thật sự chẳng muốn gì, cháu phải đi đây, cô tự mà cầu phúc đi!” Lời nói còn chưa dứt, cậu nhóc đã mở cửa sổ xe xuống, lúc này tốc độ chiếc xe lao đi rất nhanh, cậu nhóc thò nửa người ra ngoài, huýt một tiếng sáo với chiếc xe phía sau.

Rất nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, một chiếc xe màu đen lao lên đuổi kịp, chậm chậm tiến sát vào xe của Bạch Phi Phi, kỹ thuật người lái xe rất tốt, rất nhanh đã khống chế được tốc độ để đi song song với xe của Bạch Phi Phi.

“Chết tiệt! Cứu tao cùng sống! Nếu không mày đừng mong chạy!” Nhìn thấy tình hình này, Bạch Phi Phi nhanh chóng lái xe tách chiếc xe màu đen đó ra, cô ta độc ác nghĩ, phanh xe mất tác dụng rồi, dù cho chết cũng phải kéo theo cả con trai của Hạ Lâm chết cùng!

Tiểu Tiểu Bân chẳng thèm để ý cô ta, cậu bé điềm nhiên quay đầu lại nhìn Bạch Phi Phi cười: “Cái đó không được đâu, cô à, cô đi tìm một nơi mà nhảy xe đi, nói không chừng còn có thể nhặt xác được về đấy.”

Nói xong cửa sổ của chiếc xe màu đen bên cạnh kéo xuống, một người đàn ông đeo kính đen thò nửa người ra đưa tay đón lấy hai tay của tiểu Tiểu Bân.

Tiểu tiểu Bân đứng cảm dấm chân lên cửa sổ xe, đưa cả cơ thể bé nhỏ nhanh chóng bỏ nàovang chiếc xe đó, Bạch Phi Phi lập tức chuyển phương hướng muốn tách ra, âm mưu độc ác muốn ép chết đứa trẻ này, nhưng người đàn ông đeo kính đen và lái xe của chiếc xe đó phối hợp rất ăn ý, tiểu tiểu Bân thuận lợi được người đàn ông đó đón lấy.

Sau đó an toàn đóng vào trong xe, tốc độ chiếc xe giảm chậm lại, Bạch Phi Phi không hiểu chuyện gì liếc nhìn bọn họ, bức bối chính vô lăng xe, chiếc xe BMW màu đỏ hồng hách vẫn tiếp tục phi trên đường.

Cuối cùng khi cô ta đi qua một hồ nước, nghiêng răng nghiêng lợi, chiếc xe đã lái đến bên hồ, mở cửa xe ra, lao người nhảy vào trong hồ, chiếc xe đó mất thăng bằng không người lái giống như một con trâu phát điên, sau đó cũng đâm vào một gốc cây to.

.....

Ngày hôm sau, bệnh viện kiểm tra toàn diện cơ thể của Hạ Lâm một lần nữa, không phát hiện ra có gì đáng nghi, vội vàng làm thủ tục xuất viện.

Tiêu Dật Nhiên bảo cô ở lại thêm mấy ngày, như cô cố chấp muốn xuất viện, cứ nghỉ đến tạp chí mới của phòng làm việc sắp ra mắt rồi, có rất nhiều việc còn chưa hoàn thành, cho nên không thể thoải mái được.

Vừa quay về Vườn Hoa Hồng, Hạ Lâm thay bộ quần áo đi làm nhanh chóng đến phòng làm việc, Tiêu Dật Nhiên nhìn bóng dáng đi xa của cô, không kiềm được thở dài một tiếng, nhìn cô mệt như thế nhưng vẫn cố chấp, anh thậm chí có chút hối hận, hồi đó không nên sắp xếp con đường này cho cô.

Nhìn đồng hồ đeo trên tay, anh đột nhiên nhớ ra, tiểu Tiêu Bản vẫn còn chưa quay về.....

Trong phòng làm việc, Hạ Lâm cầm chuột di di trên máy tính chọn giao diện của tạp chí mới, lúc này, cửa đột nhiên mở ra, An Từ Thành nhìn cô cười tinh quái, trong tay cầm một tách cà phê đặt lên bàn làm việc của Hạ Lâm.

Sau đó quay người ngồi lên sofa đối diện, tay trái chống tay vào cằm, hứng thú nhìn khuôn mặt của Hạ Lâm.

Hạ Lâm không nhìn anh ta, ngửi thấy mùi tách cà phê trên bàn, cau mày lại: “Tiểu Mỹ, cô thật sự quên rồi sao, làm lâu như thế còn không biết tôi ghét nhất chính là cà phê sao?”

An Từ Thành vừa nghe thấy câu này, vội bung tách cà phê trên bàn đến trước mặt mình: “Sao thế? Không thích cà phê? Thế thì cô thích cái gì?”

Nghe thấy giọng nói của một người đàn ông, Hạ Lâm nghi ngờ ngoảnh đầu liếc nhìn hắn, cô mới phát hiện người bung cà phê vào là An Từ Thành. Lập tức đặt con chuột trong tay xuống, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn hắn ta: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Hạ tiểu thư, bây giờ cô là sếp của tôi.” An Từ Thành vừa nói vừa nhún nhún vai với cô.

Hạ Lâm day day thái dương mới nhớ ra việc phỏng vấn, xem ra trí nhớ mấy ngày này thật sự càng ngày càng không tốt rồi, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng liếc hắn một cái, khóe miệng nở nụ cười đen tối.....

“Thế thì anh còn ngồi đó làm gì? Quét dọn bên trong và bên ngoài phòng làm việc một lượt cho tôi!” Nói xong, ngoáy ngoáy chiếc bút trong tay, ngoảnh đầu tiếp tục nhìn giao diện.

“Cái gì? Cô bảo tôi đi quét dọn vệ sinh?” Nghe thấy lời này, mặt An Từ Thành gần như sắp xanh rồi, người phụ nữ này bảo hắn vốn là tổng tài của tập đoàn An Dương đi quét dọn vệ sinh.

Đây là việc buồn cười nhất mà ngày hôm nay hắn được nghe.

Hắn nhìn cô cố tình giả bộ ho lên mấy tiếng: “Cái đó.....Hạ tiểu thư, thực ra cô không cảm thấy tôi có thể làm được việc gì cho sự phát triển của phòng làm việc của cô sao?”

Hạ Lâm vẽ không nhẫn nại ném chiếc bút trong tay đi: “An Từ Thành, ở phòng làm việc của tôi mà quét dọn vệ sinh là việc phát triển nhất rồi, nếu như anh có thể làm thì ở lại, không thể làm thì đi, cứ như thế đi!” Nói xong, lại quay đầu tiếp tục nhìn màn hình máy tính.

An Từ Thành suýt chút nữa bị chọc cho tức chết, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, mấy giây sau hắn đột nhiên đứng lên cười với Hạ Lâm: “Được, quét thì quét, chẳng có việc gì có thể làm khó được An Từ Thành tôi!” Nói xong, hắn quay người chuẩn bị đi quét dọn, nhưng đúng lúc này Tiểu Mỹ hoảng loạn đẩy cửa đi vào.

“Chị Hạ Lâm, không xong rồi, xảy ra chuyện rồi!” Tiểu Mỹ căng thẳng đẩy gọng kính viền đen trên sống mũi, nhìn Hạ Lâm nét mặt hoảng hốt.

“Sao thế?” Hạ Lâm điềm tĩnh quay đầu lại.

“Có hacker xâm nhập vào mạng nội bộ của phòng làm việc, bây giờ toàn bộ mạng lưới đang ở trạng thái tê liệt, phần lớn tài liệu của tạp chí mới bị thất lạc, chị Hạ Lâm bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

An Từ Thành vừa nghe thấy lời nhanh, lập tức dừng bước chân, quay người, cơ thể cao dài uể oải dựa bên cửa, nhìn Hạ Lâm lúc này.

Hạ Lâm hiện rõ hết sức điềm tĩnh, nếu như tài liệu của tạp chí mới bị trộm, đối phương nhất định sẽ đem toàn bộ tài liệu phát hành đĩa trước khi bọn họ phát hành tạp chí mới, như thế sẽ làm tổn thất nặng nề đến doanh thu của “Không gian tạo thành giấc mơ”, thế thì những nỗ lực mấy tháng này của bọn họ sẽ thành công cốc.

Cô sững người một lát rồi nói: “Tiểu Mỹ, cô lập tức đi gọi trong thành viên của chúng ta có cao thủ về máy tính nào không?”

Tiểu Mỹ lắp bắp lắc đầu nói: “Chị Hạ Lâm, tôi vừa mới hỏi rồi, không có.”

Hạ Lâm sột ruột quay người, đột nhiên nghĩ đến, Tiêu Dật Nhiên biết cách!

Lập tức ngẩng đầu nhìn tiểu Mỹ: “Đúng rồi.....cô liên hệ ngay với Tiêu Dật Nhiên!”

Tiêu Dật Nhiên vừa nghe tên Tiêu Dật Nhiên sắp đến, đứng dựa ở cửa cuối cùng cũng bước nhanh đến trước mặt Hạ Lâm.

“Này, việc này, tôi biết! Tôi đã nói mà, tài hoa như tôi, quét dọn thật là quá lãng phí.” Hạ Lâm còn chưa kịp nói gì, hắn đã quay người đi về phía phòng mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Tiểu tiểu bản làm mới

“Này, việc này, tôi biết! Tôi đã nói mà, tài hoa như tôi, quét dọn thật là quá lãng phí.” Hạ Lâm còn chưa kịp nói gì, hắn đã quay người đi về phía phòng mạng.

Nhìn bóng dáng hiên ngang của hắn, Tiểu Mỹ trầm trồ một cách tôn sùng.

“Woa, An tổng tài, anh đúng là thần tượng của tôi.” Cô ta hét lên một tiếng rồi ton ton đi theo hắn.

Hạ Lâm nhìn theo bóng hắn lờ mờ một cái, có chút nghi ngờ rốt cuộc hắn có làm được hay không, cần cần mỗi không kiểm chế được cũng đi theo.

An Từ Thành lập tức ngồi vào trước máy tính, nhìn trạng thái của mạng, sau đó đưa tay gõ gõ vào bàn phím.

Một dãy chữ số ngay tức khắc nhảy nhót trên màn hình.

Tất cả mọi người đều tập trung lại nhìn thao tác thành thực của hắn, vừa nhìn là biết thằng cha này nhất định thường xuyên tấn công mạng lưới của người ta.

Rất nhanh, chỉ trong thời gian mười mấy phút ngắn ngủi, mạng lưới trong phòng làm việc đã được An Từ Thành hồi phục trạng thái bình thường, hơn nữa còn tấn công thành công mạng lưới của đối phương, phong tỏa tài liệu bị trộm đi!

“Trời ơi, quá chuẩn, lần đầu tiên tôi nhìn thấy.....” Tiểu Mỹ ngạc nhiên nhìn màn hình phản quang.

“Ok rồi!” Hắn đứng dậy phẩy phẩy tay về phía Hạ Lâm.

“An tổng tài, anh thật sự quá tài giỏi!” Một đám con gái háo sắc kích động mà lao lên vây lấy hắn.

Ánh mắt của An Từ Thành vẫn chăm chăm nhìn trên người Hạ Lâm.

Hạ Lâm cười khẩy mấy tiếng, hai tay khoanh trước ngực, chậm chậm quay người, trong giọng nói đầy vẻ khinh thường: “Mấy việc này, Dật Nhiên nhà tôi cũng biết làm.”

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt An Từ Thành trong khoảnh khắc như sa sầm xuống, ánh mắt chăm chăm nhìn về bóng của Hạ Lâm, lại là Tiêu Dật Nhiên!

Cuối cùng, hắn cúi đầu tự cười chế giễu mình, mình làm sao thể này? Tại sao lại chạy đến đây làm việc này? Có phải vì quá nhớ Hàn Gia Lệ không? Nhưng.....cô ta là Hạ Lâm không phải Hàn Gia Lệ!

Hắn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình đang mất đi phương hướng của mình rồi.

Nhưng rõ ràng biết cô ta không phải Hàn Gia Lệ nhưng hắn vẫn cứ chạy đến tìm cô, rốt cuộc làm thế nào mới không đau khổ thể này chứ? Hắn đột nhiên cảm thấy đó là ông trời đang trừng phạt hắn.

.....

Sau khi tan làm, Hạ Lâm vẫn bận rộn công việc cho đến khi trời tối mới về nhà.

Trong phòng bếp, Tiểu tiểu Bản và Tiêu Dật Nhiên một người lớn một người bé đang quần tạp dề, chăm chú bận bịu trong bếp, bầu không khí rất ấm áp.

Hạ Lâm nhìn bọn họ không kìm được khẽ mỉm cười, nhớ lại trước đây, tiểu Tiểu Bản từ khi sinh ra cho đến khi năm ba tuổi, cô luôn cho rằng đó là con của Tiêu Dật Nhiên.

Nhưng Tiêu Dật Nhiên sau này vẫn nói cho cô biết, đứa bé này không phải con của anh, hơn nữa giữa bọn họ chưa từng xảy ra quan hệ gì. Ngoài việc cô lúc đó không hỏi anh ba đẻ của Tiểu Tiểu Bản là ai, cô cảm thấy, anh ta đã không đến tìm bọn họ, điều đó chính là anh ta đã không cần bọn họ nữa rồi, hơn nữa cô đã quên đi tất cả, thế thì hà cớ gì cần phải biết những chuyện phiền phức đó chứ.

“Mẹ, mẹ về rồi, mẹ mau ngồi xuống đi!” Tiểu Tiểu Bản vui vẻ, nhanh chóng chạy từ trong bếp ra, sau đó ấn cô ngồi xuống trước bàn ăn.

Hạ Lâm cau mày nhìn hai người: “Hai ba con.....làm cái gì thế?”

“Hai ba con đang tận tay chuẩn bị một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến cho mẹ, mẹ, mẹ gần đây quá mệt rồi, cho nên ba thương mẹ mà.” Nói xong, Tiểu Tiểu Bản trèo lên người cô, dang tay ôm lấy cổ cô.

“Thật sao? Bữa tối dưới ánh nến?” Hạ Lâm mỉm cười dịu dàng, nhìn đứa con trai thiên tài của mình, trong lòng tự hào vô hạn, người đàn ông đó không cần Tiểu Tiểu Bản là tồn tại của anh ta.

Đang nói chuyện, Tiểu Dật Nhiên lại bung lên hai đĩa thức ăn ra, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Hạ Lâm: “Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi!” Nói xong, Tiểu Tiểu Bản lập tức chạy đi tắt đèn, Tiểu Dật Nhiên châm từng chiếc nến lên.

“Hôm nay là ngày gì thế?” Hạ Lâm rất vui, ánh mắt không ngừng đảo giữa hai người.

Luôn cảm thấy, dường như hai người này có gì đó đáng nghi.

Tiểu Tiểu Bản nhanh nhẩu cướp lời: “Hôm nay là ngày chúc mừng mẹ ra viện, mẹ hôm nay nhất định phải uống một chút!” cậu bé vừa nói vừa rót rượu vang đầy ly rượu của Hạ Lâm.

Hạ Lâm nhìn chằm chằm màu đỏ sẫm sẫm trên bàn, cười nói: “Tiểu tử thôi, biết mẹ không biết uống rượu còn ép mẹ, được rồi, nể mặt con, mẹ uống một chút!” Nói xong, xoa xoa đầu Tiểu Tiểu Bản, cầm chiếc ly lên uống một hơi hết.

Tiểu Tiểu Bản ranh ma trong lòng như đang tính toán gì đó, từng ly từng ly chuốc cho Hạ Lâm.

Cuối cùng, Tiểu Dật Nhiên nhìn không được nữa, anh đưa tay đón lấy ly rượu trong tay Hạ Lâm, ngoảnh đầu liếc nhìn Tiểu Tiểu Bản: “Được rồi, mẹ con say rồi, đừng chuốc rượu cho mẹ nữa.”

Tiểu Tiểu Bản bữu chiếc môi cong lên nói: “Ba, người ta không phải vì ba sao?”

Đầu Hạ Lâm có chút vụng vụng, cô loạng choạng diu vào bàn rồi đứng lên: “Không.....không được rồi.....hai ba con từ từ ăn, mẹ hơi vụng đầu! Mẹ đi ngủ trước đây.....” Lời còn chưa dứt, cô đã đứng dậy đi về phía phòng của mình.

“Mẹ, con diu mẹ!” Cậu nhóc vội vàng lém lỉnh cũng đứng lên theo.

Tiểu Dật Nhiên quay đầu nhìn bóng dáng hai mẹ con mà lắc lắc đầu, tiếp tục từ tốn ăn cơm.

Khoảng vài phút sau, Tiểu Tiểu Bản đột nhiên chạy từ trên lầu xuống, ra sức kéo tay Tiểu Dật Nhiên.

“Này, con làm gì thế, ba còn chưa ăn xong mà.” Tiểu Dật Nhiên nhìn cậu nhóc, anh khẽ cau mày, đứa trẻ này thật là tình nghịch.

“Ba, ba là đồ ngốc, người ta đem mẹ đến tận giường ba rồi, ba vẫn còn tâm trí mà ở đây ăn cơm, ba cũng quá phụ lòng của con rồi? Người ta đến mẹ cũng bán cho cả ba rồi.” Tiểu Tiểu Bản vừa nói vừa cuống quýt kéo tay anh.

Tiểu Dật Nhiên sững người, sau đó lắc lắc đầu với cậu nhóc: “Không được, mẹ con sau khi tỉnh dậy sẽ trách ba.”

Tiểu Tiểu Bản chán nản lườm anh một cái: “Ba, con thật phục ba rồi, ba biết cái gì gọi là ra tay trước vì mạnh không? Mẹ mặc dù sẽ trách ba, nhưng sự việc đã xảy ra rồi thì cũng chỉ có thể nhận, qua vài ngày nghĩ thông rồi sẽ đón nhận ba thôi!” cậu nhóc ăn nói như người lớn, phân tích tỉ mỉ chuyện này, Tiểu Dật Nhiên không thể không thừa nhận, cậu nhóc nói rất đúng, nhưng anh không muốn đối với cô như thế, anh muốn cô can tâm tình nguyện, cũng vì như thế, anh mới đợi những năm năm.

Mỉm cười, anh đưa tay捏捏 tai cậu nhóc: “Ôi, tiểu tử thôi này con học thứ xấu này từ bao giờ thế? Sau này lớn lên nhất định sẽ là mối nguy cho xã hội.”

Tiểu Tiểu Bản chấp hai tay ra sau lưng, nghiêm túc nhìn anh: “Làm gì có? Ba, con chỉ cho phép ba mới có thể làm thế với mẹ, người khác ai cũng không được, ày, rốt cuộc ba có đi hay không, cùng lắm con ngủ giữa hai người! Như thế mẹ sẽ không chạy được!”

Tiểu Dật Nhiên vừa nhìn cậu nhóc có vẻ tức giận rồi, lập tức buông đứa trong tay, đứng lên lấy lòng xoa xoa đầu cậu nhóc, đối với đứa trẻ này anh cũng chẳng còn cách nào khác: “Được được được, nhóc con, con thì biết gì chứ.”

Tiểu Tiểu Bản đột nhiên yên tĩnh lại, lao lên trước ôm lấy chân Tiểu Dật Nhiên: “Ba, ba người ngủ cùng trên một chiếc giường, như thế mới giống cảm giác của người một nhà.....”

Vừa nghe thấy lời này, trong mắt anh lên gì đó, thì ra, đứa trẻ này thiếu tình cha, hơn nữa dù cho anh có yêu cậu nhóc thế nào, cũng không thể là ba đẻ của nó.

Sau đó Tiểu Tiểu Bản kéo tay Tiểu Dật Nhiên đi lên lầu.

Đẩy cửa phòng ngủ của anh ra, nhìn thấy Hạ Lâm nằm trên giường anh cũng không biết nói gì nữa, cậu nhóc này đúng là đưa mẹ của nó lên giường anh rồi.

Hạ Lâm dường như rất tỉnh táo, chính là có chút đau đầu, nhìn trong phòng có hai người đi vào, cô hơi cau mày nói: “Tiểu Tiểu Bản còn làm cái gì thế? Tại sao con lại dẫn mẹ đến phòng của Dật Nhiên chứ?” Nói xong, ngồi dậy trên giường, đưa tay day day hai thái dương.

Tiểu Tiểu Bản vội vàng chạy đến nhảy lên giường, ôm lấy cổ cô mà nũng nịu nói: “Mẹ mẹ, tối nay con muốn ngủ cùng ba mẹ!”

Hạ Lâm đưa tay vỗ vào đầu cậu nhóc một cái: “Đừng nghịch nữa, con ngủ với ba đi, mẹ về phòng mình đây.” Nói xong, tách Tiểu Tiểu Bản đang ôm trên người ra, quay người định xuống giường.

Tiểu Tiểu Bản vừa nhìn thấy thế, cũng không can tâm lại kéo lại: “Mẹ, mẹ xấu quá, con thật sự muốn ngủ cùng ba mẹ mà, con muốn ngủ ở giữa hai người.”

Hạ Lâm quay đầu nhìn Tiểu Tiểu Bản, khuôn mặt nhỏ bé đang ảm ức lại có chút không đành lòng, cười xoa xoa đầu cậu nhóc: Được được được, Tiểu Tiểu Bản của mẹ cười một cái thì mẹ sẽ không đi nữa.”

Tiểu Tiểu Bản vừa nghe thấy thế, nét mặt tươi cười rạng rỡ trở lại: “Hi hi... mẹ, con biết là mẹ tốt nhất mà.”

Hạ Lâm ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên đứng cách đó không xa, mỉm cười với anh: “Hôm nay mượn nửa giường của anh rồi.”

Nghe thấy lời anh nói, Tiêu Dật Nhiên cười sung sướng: “Thực ra.....một nửa giường đó luôn để dành cho em.” Anh đột nhiên cảm thấy nếu như hai mẹ con trước mắt mình đều là của anh, thì thật tốt biết bao nhiêu.

Nghe thấy lời này, nét mặt Hạ Lâm đỏ bừng lên, nhìn Tiêu Dật Nhiên oán tránh nói rồi lại nhìn Tiểu Tiểu Bản: “Sao anh có thể nói trước mặt trẻ con thế.....”

Tiểu Tiểu Bản vội vàng bịt tai lại. “Không sao, mẹ, hai người cứ nói, con không nghe thấy gì hết!”

Tiêu Dật Nhiên cười càng thoải mái hơn.

Sau đó, cậu nhóc nhảy xuống giường đưa tay kéo Tiêu Dật Nhiên đến bên cạnh: “Ba, mau đến ngủ với con đi.”

Hạ Lâm ngại ngùng, nằm lại trên giường: “Ôi.....mẹ buồn ngủ quá, mẹ đi ngủ trước đây, chúc ngủ ngon.”

Tiểu Tiểu Bản kéo Tiêu Dật Nhiên chui vào trong chăn, sau khi tắt đèn trong phòng là một màu tối đen, bầu không khí rất khó hiểu.

Hạ lâm vì uống rượu nên rất nhanh đã ngủ say, nhưng Tiêu Dật Nhiên lật đi lật lại cũng không thể nào ngủ được, lần đầu tiên nằm cùng cô trên một chiếc giường, cùng người phụ nữ mà cả đời này anh luôn muốn có nhất.

Trong phòng tối đen, đột nhiên Tiểu Tiểu Bản mở tròng mắt ra, nhìn Tiêu Dật Nhiên mất ngủ, sau đó thì thào chiếc miệng nhỏ đến bên tai anh: “Ba, con về phòng mình đây, việc tiếp theo là dựa vào ba đấy, đừng để con thất vọng.” Nói xong, vùng vẫy chui ra khỏi chăn.

“Này, con đi đâu thế?” Tiêu Dật Nhiên đưa tay muốn ấn cậu nhóc lại, nhưng Tiểu Tiểu Bản quá linh hoạt, giống như một con chuột nhắt, thoát cái đã nhảy xuống giường.

“Ba, có lên!” trong bóng tối chuyển đến giọng nói nhi đồng của Tiểu tiểu Bản, sau đó mở cửa đi ra khỏi phòng.

Nhớ lại Tiểu Tiểu Bản ra sức làm mới, anh lại không nhịn được cười, sau đó ngoảnh đầu nhìn Hạ lâm nằm bên cạnh mình hơi thở đều đặn.

Nghiêng người sang, ngửi mùi thơm dễ chịu toát ra trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Có muốn thử hàng không?

Nghiêng người sang, ngửi mùi thơm dễ chịu toát ra trên người cô.

“Em biết không? Vì em, anh có thể bỏ đi tất cả, có điều, anh vẫn sẽ đợi, anh đã cảm nhận được trái tim em đang từ từ dựa gần về anh, anh sẽ không vội vàng, anh sẽ đợi ngày mà em chính thức đồng ý.” Đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, anh khẽ mỉm cười.

Anh đột nhiên cảm thấy đợi chờ cũng là một hạnh phúc!

Hạ Lâm cau cau mày, nằm trên giường mơ hồ quay người một cái, đúng lúc nằm gọn trong vòng tay của Tiêu Dật Nhiên.

Tiêu Dật Nhiên sưng người một lát, lập tức cảm nhận được cơ thể mềm mại, hơi thở của anh trở nên gấp gáp hơn.

Một cảm giác rung động lan tỏa khắp người.....

Hạ Lâm còn không chịu nằm yên trong lòng anh, cơ thể khẽ động mấy cái, hơi thở phả ra mùi rượu, dụi dụi vào bờ ngực vững chãi của anh.

Chết tiệt! Cơ thể anh bỗng dưng phản ứng rồi!

Tiểu Tiểu Bân rõ ràng là hành hạ anh mà.

Cứ như thế cả buổi tối anh chẳng ngủ được, nhưng cũng không làm việc gì quá đáng với Hạ Lâm, ôm cơ thể cô không nở rời ra, cứ đơn giản như thế mà qua một đêm

.....

Vịnh Tiên Thủy.

Trong căn phòng tối tăm, Bạch Phi Phi im lặng ngồi trên giường, hai tay nắm chặt vào ga giường, con mắt sắc lạnh một cách đáng sợ.

Hôm nay, cô ta lại bị một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch chơi lại, thậm chí suýt chút nữa còn mất mạng, may là cô ta còn biết bơi, trong hồ vùng vẫy mãi mới bò được lên bờ.

Lúc này, cô ta thật hận không thể đâm cho đứa bé đó vài nhát dao! Nhưng việc này lại không thể nói cho An Từ Thành, cho nên cô ta chỉ có thể giữ hận trong lòng.

Đang nghĩ xem phải báo thù thế nào, lúc này, chiếc điện thoại đặt trên giường đột nhiên vang lên.

Bạch Phi Phi nhanh chóng cầm điện thoại xem, là Lão An gọi đến, như chết đuối vớ được cọc.

“Alo, ba!”

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của lão An hiện rõ vẻ cuồng quýt: “Phi Phi, ba điều tra một việc lớn!”

“Có liên quan đến Hạ Lâm sao?” Bạch Phi Phi vừa nghe thấy thế đã kích động bật dậy từ trên giường.

“Con nghe ba nói, tình hình cụ thể ba không rõ lắm, có điều ba thậm chí có thể khẳng định Hạ Lâm đó chính là Hàn Gia Lệ!” Giọng nói Lão An đầy vẻ cương quyết.

Bạch Phi Phi sửng sò, có chút phản ứng không kịp, vẫn còn hoài nghi: “Nhưng ba.....con đã đi gặp Hạ Lâm, hai người này ngoài vẻ bề ngoài giống nhau, còn lại thì khác nhau quá xa, Hạ Lâm là một người phụ nữ mạnh mẽ điển hình, còn trên người Hàn Gia Lệ lại không có khí chất đó. Tin tức của ba có chính xác không? Có phải là ba nhầm lẫn rồi không?”

Lão An lạnh lùng cúi đầu, cau mày lại suy nghĩ.

“Chắc chắn là không sai, ba đi điều tra lại bệnh viện năm đó làm bệnh án chết cho Hàn Gia Lệ, tình cờ, ba ở trong bệnh viện gặp một người bạn ba quen biết lâu năm, thế là ba nhờ ông ta nghe ngóng việc này trong bệnh viện. Hai ngày sau ông ta trả lời ba, nói năm năm trước bệnh án chết của Hàn Gia Lệ là có người bỏ tiền ra làm, trên thực tế Hàn Gia Lệ không chết mà chỉ là mất trí nhớ mà thôi. Con nghĩ xem, không phải trùng hợp với thân phận Hạ Lâm bây giờ sao? Thế thì.....nếu như năm năm trước Hàn Gia Lệ chưa chết, Hạ Lâm bây giờ chắc chắn chính là Hàn Gia Lệ!”

Nghe thấy lời lão An nói, tim Bạch Phi Phi co thắt lại, nguy hiểm lại rình rập cô ta, không ngờ năm năm trước Hàn Gia Lệ chưa chết, thế thì.....bây giờ cô ta quay lại làm gì chứ?

Chỉ cần nhắc đến Hàn Gia Lệ, tim cô ta lại run rẩy bầy, cho nên.....dù cho thế nào, cô ta không thể để Hàn Gia Lệ tiếp tục sống trên thế gian này.

“Ba! Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ! Thế thì con phải làm thế nào? Anh Từ Thành sớm muộn sẽ phát hiện ra, đến lúc đó anh ấy sẽ bỏ rơi con, con không thể mất đi anh Từ Thành! Không thể được, ba, ba nhất định phải giúp con!” Bạch Phi Phi có chút hoảng loạn trong lòng.

Lão An ở đầu dây bên kia điện thoại im lặng, sau đó tiếp tục nói: “Phi Phi, con yên tâm, việc năm năm trước chưa giải quyết xong, thế thì năm năm sau ba sẽ giúp con giải quyết sạch sẽ!”

Giọng nói Lão An cương quyết, từng lời từng chữ như Diêm Vương dưới địa ngục.

“Ba, ba nhất định phải cố gắng giúp con loại bỏ, con thật sự sợ anh Từ Thành sẽ phát hiện ra bí mật này, con tuyệt đối không thể để việc này diễn biến đến bước này, đến lúc đó con thật sự sẽ không còn gì hết.....” Cô ta kiềm chế hoảng loạn mà khóc lóc nói với Lão An.

“Con yên tâm đi Phi Phi, ba nghĩ cách đã, cố gắng làm để người không biết ma không hay, đến lúc đó sẽ lại thông báo cho con!” Nói xong lão An liền tắt điện thoại.

Bạch Phi Phi đặt điện thoại trong tay xuống, thất thần ngồi phệt xuống giường, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt của Hàn Gia Lệ.

Mặc dù cô ta đã từng nghi ngờ, có điều khi biết Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ, vẫn còn sợ hãi không có cách gì đón nhận được sự thật này.

Đột nhiên cô ta đứng dậy, trong đầu như nghĩ ra một việc.

Nếu như Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ, thế thìđứa trẻ đó.....là con trai của An Tử Thành sao?

Nhìn đứa trẻ đó hình như cũng chỉ khoảng bốn năm tuổi.

Nhưng.....đứa trẻ đó.....cô ta rõ ràng nhìn thấy cơ thể phía dưới của Hàn Gia Lệ lúc đó chảy rất nhiều máu, với tình hình đó, đứa bé có khả năng không bị chết lưu sao?

Cô ta ra sắc lắc lắc đầu, trong đầu là một mối tơ vò, tại vì có quá nhiều chuyện cô ta không có cách nào lí giải rõ ràng được.

Có điều...cô thật sự rất muốn biết đứa trẻ đó có phải là con trai của An Tử Thành không?

.....

Phòng làm việc Hạ Lâm

Ngày hôm sau, An Tử Thành đã đến từ rất sớm.

Sáng sớm ngủ dậy, hần tự bảo mình hôm nay nhất định phải đến công ty của mình, người phụ nữ đó không phải Hàn Gia Lệ, đừng mất thời gian bên cạnh cô ta nữa, nhưng chiếc xe vẫn lao đi trong vô thức, đi một nửa đường mới phát hiện chiếc xe đã đến lầu dưới của phòng làm việc Hạ Lâm.

Hần nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, có lẽ là vì quá nhớ Hàn Gia Lệ rồi!

Nhưng trong tiềm thức sâu xa lại cảm thấy Hạ lâm chính là Hàn Gia Lệ.

Khi đi vào phòng làm việc, các thành viên khác vẫn chưa đi làm, trong phòng yên tĩnh lạ thường, nhưng Hạ Lâm đã đến phòng làm việc từ lâu rồi, tại vì hôm nay là ngày đầu tiên phát hành tạp chí mới < Không Gian tạo thành giấc mơ>, cô đang nỗ lực làm bước chuẩn bị cuối cùng.

Nhìn cô đang chăm chú trong phòng làm việc, An Tử Thành từ trong tủ lạnh rót một cốc nước lạnh đặt lên bàn làm việc của cô: “Phụ nữ ham làm như thế sẽ rất nhanh già.”

Nghe thấy giọng nói này, Hạ Lâm ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu trong tay: “Cần anh quan tâm chắc? Dù cho tôi già tôi cũng sẽ không gả cho anh, tự lo cho vợ anh là được rồi.”

An Tử Thành nhún nhún vai, cười với cô: “Hay là.....tôi nuôi cô nhé, phí nuôi dưỡng tùy cô, tôi không chê cô già!”

Hạ Lâm cũng không tức giận, ưỡn người dựa ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực, mỉm cười đen tối với hắn: “An Tử Thành, anh bao nhiêu một đêm? Tùy ý anh, chút tiền đó tôi trả được.”

Vừa nghe thấy lời này, An Tử Thành cười sáng lạn, khuôn mặt đẹp trai tiến sát gần cô: “Tôi không cần tiền, tặng cô cô có cần không?”

“Không cần! Đồ tặng chắc chắn chẳng phải đồ tốt!” Hạ lâm cúi đầu, chẳng nể nang là châm chọc hắn.

An Tử Thành nhìn cô, biểu cảm như đùa giỡn: “Cô không tin à? Có muốn thử hàng không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Bộ mặt giả tạo

An Tử Thành nhìn cô, biểu cảm như đùa giỡn: “Cô không tin à? Có muốn thử hàng không?”

Hạ Lâm nheo mắt lại móm móm tay về phía hắn: “Anh qua đây.....”

An Tử Thành thật không biết trơ trẽn còn để mặt mình tiến sát gần cô, lúc này ngón tay của Hạ Lâm chỉ ra phía ngoài cửa: “Nhìn thấy chưa? Tiểu Mỹ

luôn nhìn anh chảy nước miếng từ rất lâu rồi, mảnh khoe của anh chỉ có thể lừa được trẻ con, được rồi, anh ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc.” Nói xong cúi đầu rồi day day hai bên thái dương.

“Cô gái đó tôi không hứng thú.....” Hấn quay đầu liếc nhìn Tiểu Mỹ một cái, Tiểu Mỹ được đề ý mà có phần lo sợ, nháy nháy mắt lại với hấn.

Nghe thấy lời này, Hạ Lâm ngẩng đầu, đùa giỡn liếc nhìn hấn: “Thế thì.....anh có hứng thú với tôi sao?”

“Đương nhiên, nếu không tôi sẽ không xuất hiện ở đây!” An Từ Thành cúi đầu lấy từ trong túi quần ra một điều thuốc, châm lửa hút.

Hạ Lâm có chút bức mình lườm hấn ta một cái: “Này, muốn hút đi ra ngoài hút, tôi ghét nhất trong phòng làm việc của tôi có mùi thuốc!”

Đúng lúc này, Tiểu Mỹ đột nhiên đẩy cửa đi vào.

“Chị Hạ Lâm, bên ngoài có người tìm chị.” Giọng nói của Tiểu Mỹ hết sức dịu dàng, ánh mắt không ngừng quét trên người An Từ Thành.

“Ai thế?” Hạ Lâm nhìn cô ta nhếch nhếch mày, bình thường người tìm cô không nhiều.

Tiểu Mỹ không biết lắc lắc đầu: “Tôi không biết, là một người phụ nữ trẻ trung, nói là đến bàn chuyện kinh doanh với chị!”

Hạ Lâm cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, yên tĩnh lắng nghe lời của tiểu Mỹ, người phụ nữ đó có phải là.....nếu như là đúng thì vui rồi đây, vợ chồng gặp nhau ở đây nhất định sẽ loạn đây!

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu liếc nhìn tiểu Mỹ: “Tiểu Mỹ, cô gọi cô ta vào đi.” Nói xong lại quay đầu nhìn sang An Từ Thành.

An Từ Thành nhả một hơi khói thuốc, nghĩ lời Hạ Lâm vừa nói liền đem điều thuốc thừa đó ném vào trong thùng rác, sau đó ngoảnh đầu nhìn xung quanh.

“Tôi thấy thật khó tin, ở cái nơi này, một năm có thể làm ra ba trăm vạn sao!” Là báo chí thời phong hay là hấn xem thường cô?

Hạ Lâm đặt chiếc bút trong tay xuống: “Hôm nay là ngày đầu tôi phát hành tạp chí mới, đến lúc đó anh xem lượng tiêu thụ sẽ tin ngay!”

Đang nói chuyện, Bạch Phi Phi đã đẩy cửa bước vào.

Cô ta không chú ý đến An Từ Thành đang ngồi trên ghế sofa, cười đi thẳng đến chỗ của Hạ Lâm.

“Hạ Tiểu thư, chào cô!” Bạch Phi Phi lễ phép đưa tay phải ra bắt tay với cô.

An Từ Thành vừa nghe thấy giọng nói này, cảm thấy rất quen thuộc, thế là ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Phi.....Phi Phi.....” vừa nhìn thấy người phụ nữ đó là Bạch Phi Phi, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

“Anh Từ Thành? Tại sao anh lại ở đây?” Thần sắc Bạch Phi Phi đột nhiên trở lên hoảng loạn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn An Từ Thành rồi lại nhìn Hạ Lâm.

“Bạch Tiểu thư, mời cô ngồi! Tiểu Mỹ, bưng cafe mời khách!” Hạ Lâm gọi với ra ngoài cửa nói một câu.

Biểu cảm của An Từ Thành không hề thay đổi, hấn lạnh lùng nhìn Bạch Phi Phi: “Anh và Hạ tiểu thư là bạn, cho nên, đến đây có chút việc.”

Bạch Phi Phi nắm chặt hai tay lại, nhìn khuôn mặt hai người có chút cau có, bây giờ cô ta biết Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ, cô ta làm sao có thể để Hàn Gia Lệ, như viên đạn hẹn giờ ở bên cạnh An Từ Thành chứ.

Cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cô ta ngẩng đầu lên mỉm cười với hai người: “Thật là đúng lúc, vừa may em cũng muốn đến bàn chuyện hợp tác với Hạ tiểu thư. Ồ, đúng rồi, Hạ tiểu thư, cô còn chưa biết sao? Vợ này chính là chồng của tôi, anh An Từ Thành.”

“Không cần giới thiệu nữa, cô ấy đã biết từ lâu rồi.” Ánh mắt An Từ Thành vẫn luôn nhìn Hạ Lâm, giọng nói hết sức lạnh lùng.

Nổi căm hận như đang kết tụ trong lòng Bạch Phi Phi, càng lúc càng dữ dội.

Hạ Lâm ngẩng đầu nhìn cô ta: “Bạch tiểu thư, thật ngại quá, về việc chọn nhà xuất bản tôi đã chọn nhà xuất bản khác rồi, cho nên chỉ có thể mong chờ hợp tác lần sau của chúng ta.”

Đối với người phụ nữ này, Hạ Lâm có chút nghi ngờ, cảm thấy mưu tính trong lòng cô ta không giống như vẻ bề ngoài đơn thuần của cô ta. Hơn nữa cô ta tiếp cận cô, thật sự chỉ vì kinh doanh sao?

Biểu cảm của Bạch Phi Phi lúc này có chút khó coi, nhưng cô ta vẫn cố nở nụ cười thân thiện: “Không sao Hạ tiểu thư, dù cho hợp tác không thành cũng có thể làm bạn mà, vừa may hôm nay chồng tôi cũng ở đây, thế thì hai vợ chồng tôi mời Hạ Tiểu thư đi ăn tối có được không?”

Nghe thấy lời này, An Từ Thành không hề lên tiếng, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười gian xảo.

Chiếc bút trong tay Hạ Lâm không ngừng gõ trên mặt bàn, thực ra cô không hề muốn đi ăn cơm cùng bọn họ, cho nên đành phải miễn cưỡng mà từ chối nói: “Thật ngại quá Bạch tiểu thư, tôi ở đây còn rất nhiều việc chưa làm xong, tôi thấy hay là hai vợ chồng cô đi đi, tôi không đi cùng nữa!”

Vừa nghe thấy lời này, An Từ Thành đứng lên rút tập sách mẫu trong tay cô: “Cô không thể không nể mặt thế chứ? Chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, đã nói rồi.....sau khi tan làm, nhất thiết phải đi!”

Bạch Phi Phi cũng vội vàng nói hùa theo: “Đúng đấy Hạ tiểu thư, chúng tôi chỉ là muốn mời cô ăn cơm mà thôi, cô không đến mức không nể mặt thế chứ?”

Hạ Lâm nhìn hần có chút bức mình, sau đó vẫn cố cười nói: “Được, tôi đi được chưa, anh đưa lại sách mẫu cho tôi.”

“Thế thì chúng tôi về trước, sau khi tan làm đến đón cô.” An Từ Thành quay người định kéo Bạch Phi Phi rời đi, mặc dù về ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng hần bắt đầu nghi ngờ Bạch Phi Phi, rõ ràng biết bề ngoài Hạ Lâm và Hàn Gia Lệ giống nhau, thế thì Bạch Phi Phi tiếp cận Hạ Lâm rốt cuộc có mục đích gì?

Hơn nữa việc xuất bản của Bạch Phi Phi đó cô ta không hề quan tâm, đừng nói cô ta tự mình đi bàn việc kinh doanh.

Nếu như là như thế, cô ta tiếp cận Hạ Lâm có mục đích gì?

“Hạ tiểu thư, thế thì chúng tôi đi trước đây.” Bạch Phi Phi có chút tâm thần bất định, cô ta cũng đoán được lúc này An Từ Thành đang nghi ngờ gì đó, nhìn dáng vẻ phải tìm một lí do mới được.

“Đợi chút!” Khi lúc hai người đi ra đến cửa, Hạ Lâm đột nhiên gọi với lại, ngẩng đầu, trong con mắt toát ra ánh nhìn lạnh thấu xương.

“An Từ Thành, anh bây giờ đang trong giờ làm, không muốn làm nữa sao? Tại sao có thể nói đi là đi chứ? Nếu như không tận tâm như thế, thế thì quay về làm tổng tài của anh đi!” Hạ Lâm cười khẩy mấy tiếng, An Từ Thành thật là phiền phức, cho nên cố tình nói như thế, để hần sau này đừng đến nữa.

Bạch Phi Phi vừa nghe thấy lời này, trong khoảnh khắc hiểu ra gì đó, vốn dĩ khuôn mặt đã khó coi lúc này dường như biến xanh, hành vi của An Từ Thành với Hạ Lâm khiến cô ta ghen phát cuồng!

“Anh Từ Thành, anh ở đây làm việc sao? Ha.....anh điên rồi à? Anh đường đường là một tổng tài của tập đoàn An Dương, tại sao lại chạy đến đây?” Bạch Phi Phi không kiềm chế được, nhìn hần mà chỉ trích.

An Từ Thành dừng lại, tay đang kéo cô ta bỗng buông ra, mặt điềm nhiên nói: “Em về trước đi, anh là như thế có lí do của anh, sau khi tan làm anh đến đón em”

“Anh Từ Thành!” Bạch Phi Phi tròn mắt nhìn hần ta, bức tức dậm chân.

“Bảo em về thì em về, có vài chuyện anh còn muốn tìm em tính sổ đấy!” An Từ Thành lạnh lùng liếc nhìn cô ta, giọng nói như nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Phát hiện chân tướng

“Bảo em về thì em về, có vài chuyện anh còn muốn tìm em tính sổ đấy!” An Từ Thành lạnh lùng liếc nhìn cô ta, giọng nói như nặng nề hơn.

“Anh thật sự điên rồi!” Bạch Phi Phi bật ra câu nói rồi tức mình hần hần đẩy cửa đi ra ngoài.

Hạ Lâm cúi đầu chăm chú nhìn sách mẫu trong tay, chẳng buồn để ý cuộc đối thoại của hai người đó.

.....

Chẳng dễ gì mới đợi đến lúc tan làm, An Từ Thành lái chiếc Rolls-Royce lao nhanh về Vịnh Tiên Thủy.

Bạch Phi Phi đang ngồi yên tĩnh trên ghế sofa xem phim, trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh của An Từ Thành và Hàn Gia Lệ.

Cô ta bức bối ném chiếc điều khiển trong tay lên tường, Hàn Gia Lệ..... cô đúng là hồn ma không tan mà.....

Đầy cánh cửa biệt thự ra, An Từ Thành bước nhanh đến trước mặt cô ta: “Bạch Phi Phi, rốt cuộc em đang làm cái trò gì thế?”

Lừa bức tức trong lòng Bạch Phi Phi như dâng lên, cô ta bật dậy từ trên ghế sofa: “Anh còn nói em à? Anh Từ Thành, thế thì anh đang làm trò gì? Chạy đến phòng làm việc của Hàn Gia Lệ để làm thêm sao?” Một mạch buột miệng kích động nói ra, lúc này Bạch Phi Phi mới phát hiện mình nói hớ rồi.

An Từ Thành nhìn cô ta cau mày lại, kích động bước lên trước xách người cô ta lên: “Em nói cái gì? Hàn Gia Lệ? Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ? rốt cuộc em biết cái gì?”

Bạch Phi Phi thần sắc hoảng loạn, vội vàng gạt tay hắn ra, nhất thời lắp bắp nói: “Không.....không phải.....”

Lúc này An Từ Thành giống như con sư tử đang phát điên vậy, hắn đột nhiên cảm thấy Bạch Phi Phi dường như đang giấu hắn cái gì đó.

“Thế thì lời em nói vừa nãy là có ý gì? Em nhất định biết chuyện gì phải không? Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ? Năm năm trước, Gia Lệ thật sự chưa chết sao?” Đối với tin tức này, An Từ Thành thật sự kích động không kiềm chế được.

“Không.....không phải đâu anh Từ Thành.....em.....em chỉ là.....em chỉ là vì nhìn Hạ Lâm trông giống với Hàn Gia Lệ cho nên mới nói sai thôi.” Cô ta ra sức biện minh cho mình, nhưng An Từ Thành đã không còn tin cô ta nữa.

An Từ Thành nhìn cô ta, con ngươi nhú chặt lại: “Bạch Phi Phi, hôm nay tốt nhất em nói thật ra, em không nói cũng được, anh lập tức đi điều tra việc này, nếu như anh biết em đang lừa anh, anh sẽ không bỏ qua cho em đâu!” Nói xong quay người định đi.

Bạch Phi Phi bị dọa cho toàn thân run rẩy, quay đầu nghĩ một lát, đã không giấu được thì chỉ bằng nói ra sự thật, thế là bỏ nhào lên trước, hai tay ôm chặt lấy chân của An Từ Thành: “Anh Từ Thành, em xin anh đừng như thế, em nói cho anh, thực ra Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ!”

Nghe thấy lời này, tim An Từ Thành co thắt lại, khoảnh khắc đó là một mớ cảm xúc hỗn độn, đến bản thân hắn còn không biết tâm trạng của hắn bây giờ là thế nào.....

“Tại sao bây giờ mới nói?” Hồi lâu, hắn mới lạnh lùng từ trong mồm mình bật ra câu nói.

Bạch Phi Phi ngẩng đầu nhìn hắn, mặt cô ta giàn giụa nước mắt: “Anh Từ Thành, em chỉ là không muốn anh đau lòng, năm năm trước, anh hại chết con của cô ta và Tiêu Dật Nhiên, sau đó cô ta tự tạo tin tức bằng huyết mà chết, năm năm sau dựa vào thân phận khác mà quay về là vì để báo thù anh, cho nên.....em không muốn cô ta hại anh. Anh Từ Thành, em làm tất cả đều là vì anh, em đừng đối với em như thế.....đừng.....” Cô ta đến chết vẫn còn đạo đức giả.

Nét mặt An Từ Thành đầy vẻ đau thương, hắn chậm chậm nhắm mắt lại, năm năm trước nghiệp chướng mà hắn tạo ra, bây giờ dù cho hắn phải đền tội cả đời cũng không thể nào chuộc tội được!

Nếu như cô hận hắn, cô muốn báo thù hắn vậy thì cứ làm đi!

Chỉ cần cô vẫn còn sống, hắn thậm chí có thể đền mạng sống của mình, năm năm nay, hắn luôn sống trong sự dằn vặt, tự trách mình, hắn không muốn tiếp tục như thế này nữa.

“Phi Phi.....đó là anh nợ cô ấy.....” Hồi lâu, hắn mới chậm chậm bật ra câu nói từ trong miệng.

Dù cho cô sẽ không tha thứ cho hắn, dù cho cô muốn báo thù thế nào, lần này hắn cũng sẽ không hận cô.

“Anh Từ Thành.....anh.....” Bạch Phi Phi lau nước mắt trên mặt, có gì đó không hiểu ý của hắn.

“Đừng ngăn anh nữa.....nếu như vẫn còn muốn ở bên cạnh anh.....”

Nghe thấy lời này, Bạch Phi Phi ra sức nói: “Anh Từ Thành, anh muốn đi tìm cô ta sao? Nhưng cô ta đã có chồng rồi, thậm chí con cũng đã lớn như thế rồi, anh còn muốn gì chứ?”

An Từ Thành thở dài: “Thế thì có sao chứ? Anh chỉ muốn trong lòng mình thoải mái hơn chút mà thôi.....” Lời còn chưa nói xong, An Từ Thành đã đẩy cô ta ra, ngoảnh đầu rồi đi.

“Anh Từ Thành.....không.....đừng đi.....xin anh đừng đi.....em vất vả như thế mới giữ anh lại bên mình.....tại sao anh lại đối xử với em như thế?” Bạch Phi Phi run cầm cập co quắp lại trên đất, nước mắt trên mặt đã nhạt nhòa cả khoang mắt.

Chiếc xe của An Từ Thành lao như bay trên đường. Lúc này hắn như phát điên chỉ muốn gặp được Hàn Gia Lệ, dù cho cô muốn mạng của hắn cũng không sao hết.

Đêm tối của thành phố A càng thêm mờ hồ, ánh đèn nhiều màu sắc phủ lên thành phố hoa lệ này, nhưng An Từ Thành dường như người mất phương hướng.

Mấy phút sau, chiếc xe đã dừng ở lầu dưới của phòng làm việc, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên lầu tối om, hắn mới tỉnh ngộ, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, lúc này đã là tám rưỡi tối, Hàn Gia Lệ có lẽ về nhà rồi.

Trong đầu rối như tơ vò, hắn đưa tay vỗ vỗ vào đầu, sau đó lấy điện thoại ra gọi đến một số.

“Thành Gia, có chuyện gì thế?” Đầu dây bên kia, Mã Phi sốt sắng hỏi.

“Lập tức tra cho tôi, trong mười phút tôi muốn biết Tiêu Dật Nhiên sống ở đâu!”

Mã Phi sững người một lát, cũng không hỏi nhiều: “Tôi biết rồi Thành Gia, lập tức trả lời anh ngay.” Nói xong liền tắt điện thoại.

An Từ Thành ngồi trong xe châm thuốc, hình ảnh của năm năm trước không ngừng tái hiện trước mắt hắn, xa nhưng lại gần.

Chỉ năm phút ngắn ngủi, Mã Phi đã có tin tức, An Từ Thành nhìn thấy Mã Phi gửi địa chỉ đến, lập tức quay đầu xe lao về hướng Vườn Hoa Hồng.

Trên đường, châm hết thuốc này đến thuốc khác, hắn không phân biệt nổi mình đang mong chờ hay đang sợ hãi nữa.

Trong lòng vẫn đang chân chừ lưỡng lự, xe của hắn đã đến cổng của Vườn Hoa Hồng, nhìn ánh đèn hắt ra từ trong cửa sổ biệt thự, hắn đột nhiên sợ sệt, trong khoảnh khắc hiểu ra năm năm về trước trong cơn kích động hắn đã mất đi thứ gì đó.

Nghĩ một lát vẫn gọi điện cho cô.

Hạ Lâm đang tắm trong nhà tắm, liếc nhìn số điện thoại, chán nản ấn nút nghe.

“Alo, An Từ Thành anh đang chơi tôi à? Nói là mời tôi ăn tối, đến bây giờ mới gọi điện cho tôi, anh làm cái trò gì thế?” Vừa nhắc máy, Hạ Lâm nói một tràng trút hết nỗi bức mình.

An Từ Thành cố gắng kiềm nén giọng nói của mình: “Tôi bây giờ đang ở dưới nhà cô, có việc rất quan trọng muốn nói với cô, cô ra ngoài một lát đi!”
Hắn thậm chí còn cảm nhận giọng nói của mình đang run rẩy.

Hạ Lâm hiện rõ có chút mất kiên nhẫn: “Anh chơi cái trò gì thế? Tôi còn lâu mới rảnh!” Nói xong đang định tắt máy.

“Cho cô mười phút, nếu như cô không ra, tôi sẽ đi vào.” Giọng nói của An Từ Thành cương quyết không gì bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Buông mẹ cháu ra

“Cho cô mười phút, nếu như cô không ra, tôi sẽ đi vào.” Giọng nói của An Từ Thành cương quyết không gì bằng.

Hạ Lâm bức tức: “Này, con người anh là kiểu gì thế?” Thật là suýt nữa bị hắn chọc cho tức chết mà.

“Cứ thế đi, tôi đợi cô.” Nói xong An Từ Thành tắt điện thoại, mắt nhìn chăm chăm vào cổng chính của biệt thự.

Hạ Lâm vốn dĩ không muốn để ý hắn, nhưng vẫn sợ hắn lao vào biệt thự làm loạn, thế là cô lao ra khỏi nhà tắm, mặc bộ quần áo ngủ rồi vội vàng xuống lầu.

Trong phòng khách, tiểu Tiểu Bân đang xem hoạt hình, ngoảnh đầu nhìn đáng về vội vã cả Hạ Lâm, bất giác cau mày lại.

“Mẹ, mẹ đi đâu thế?” Tiểu Tiểu Bân chớp chớp mắt.

“Ba con còn chưa về phải không? Con ngoan ngoãn ở nhà xem tivi, mẹ đi ra ngoài đi bộ một lát rồi về ngay.” Hạ Lâm vừa nói vừa thay giày ra ngoài.

“Ồ, mẹ về sớm nhé.” Nói xong Tiểu Tiểu Bân lại ngoảnh đầu cầm gói bim bim trong tay vừa ăn vừa xem tivi.

Khi Hạ Lâm ra đến bên ngoài, trạng thái của An Từ Thành có chút không bình tĩnh, hắn buồn bực ngồi trong xe, hút hết thuốc này đến thuốc khác.

“Này.....chuyện gì thế?” Hạ Lâm bước nhanh đến bên xe, có chút phiền phức gõ gõ cửa sổ xe.

An Từ Thành ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, trong khoảnh khắc cảm thấy rạo rực, hắn nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống xe, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt không kiềm chế nổi cảm xúc của mình.

Khuôn mặt này khiến hắn ăn năn hối lỗi năm năm, khuôn mặt này khiến hắn ngày nhớ đêm mong năm năm qua.

Lúc này lời trong cổ họng như bị nghẹn lại, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, bây giờ một chữ cũng không bật ra được, chỉ đứng sững ở đó nhìn cô.

Hạ Lâm nhìn thần sắc hắn có chút kỳ lạ, “Này, rốt cuộc anh có việc gì? Không có gì tôi quay vào đây.” Nói xong quay người định đi.

“Gia Lê.....” Nhìn bóng cô định rời đi, An Từ Thành bước lên trên ôm chặt cô từ phía sau.

“Gia Lệ, anh biết bây giờ nói lời xin lỗi với em đã muộn rồi, anh cũng không hy vọng em có thể tha thứ cho anh, em bây giờ dù cho muốn báo thù anh thế nào cũng được, dù cho muốn mạng của anh anh cũng cam chịu.....Gia Lệ.....chỉ cần khiến anh biết em vẫn còn sống.....như thế là đủ rồi.....” Đầu hắn nhẹ nhàng dựa trên vai cô, lời nói hạ thấp đến mức có thể.

Hạ Lâm sững người một lát, nghe thấy lời của hắn, trong đầu cô đột nhiên nhói đau, dường như có một vài cảnh tượng lướt qua đầu cô, nhưng chỉ trong chốc lát lại biến mất nhanh chóng.

Cơ thể cứng đờ, cô căng thẳng không biết làm thế nào, một chuỗi câu hỏi thắc mắc lần lượt hiện ra trong đầu cô, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra được sự việc, có điều.....ý của anh ta là.....anh ta là ba của Tiểu Tiểu Bân?

Chính là người đàn ông mà năm năm trước đã tàn nhẫn vứt bỏ mẹ con họ?

“Lúc đó.....tại sao anh vứt bỏ chúng tôi?” Lời nói này nghẹn trong tim Hạ Lâm đã rất lâu rồi, cuối cùng cũng đến lúc nói ra.

Vòng tay An Từ Thành ôm cô buông thõng ra, cảm giác có chút khó hiểu, lời của cô là ý gì chứ?

“Em.....không còn nhớ nữa?” Hắn không nói gì thêm, hỏi dò một câu, lẽ nào.....

Hạ Lâm nhắm mắt lại, không thể tưởng tượng được năm năm trước mình có duyên nợ gì với người đàn ông này.

“Năm năm trước, không biết xảy ra chuyện gì, tôi mất trí nhớ, việc trước đây đều không nhớ nữa.” Cô lạnh lùng nói.

Nghe thấy những lời này, An Từ Thành vô cùng ngạc nhiên, ôm cô càng chặt hơn, thì ra tin tức năm năm trước Hàn Gia Lệ chết chỉ là do một tay Tiêu Dật Nhiên tạo dựng nên mà thôi, hắn dẫn dắt cô không còn trí nhớ rồi cuộc lừa cô chuyện gì chứ?

Trong lòng hắn lúc này hết sức phẫn nộ, thật muốn ngay lập tức tìm Tiêu Dật Nhiên rồi hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng...đối với cô.....hắn cũng có những suy nghĩ riêng của mình, cô đã quên hết tất cả ký ức, thế thì.....để cho tất cả mọi chuyện chôn vùi đi, chỉ cần hắn không nói cô cũng sẽ không biết.

Vậy thì hắn còn có cơ hội không? Dùng toàn bộ cuộc đời còn lại của mình để bù đắp cho những tổn thương đó? Hắn còn có tư cách này không?

“Gia Lệ.....cho anh một cơ hội nhé.....”

Hạ Lâm định thần lại đẩy tay hắn ra, đầu óc rối loạn khiến cô không hiểu ra làm sao: “An Từ Thành.....anh bây giờ có tư cách nói lời này không? Anh đã có vợ rồi!”

Vẫn mắt An Từ Thành đỏ lên, hắn bước lên trước có chút kích động: “Anh có thể lập tức li hôn.”

“Nhưng.....” Hạ Lâm có chút bối rối, cô thậm chí còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đầu đuôi câu chuyện là như thế nào.

“Em có yêu Tiêu Dật Nhiên không?” Hắn cuối cùng vẫn kéo mình trở về hiện thực, dù sao cô bây giờ là vợ của Tiêu Dật Nhiên, muốn mọi chuyện trở về như lúc bắt đầu không phải dễ dàng gì.

Hạ Lâm hơi ngạc nhiên nhìn hắn: “Tôi đã nói tôi muốn thử ở bên cạnh anh ấy, anh ấy đợi tôi lâu như thế rồi, tôi không thể để anh ấy thất vọng.”

Nghe thấy lời này, An Từ Thành cảm thấy không đúng lắm: “Hai người.....không phải đã kết hôn rồi sao?”

“Làm gì có? Chỉ là dự định sẽ ở bên nhau mà thôi.....” Hạ Lâm bối rối, cô chỉ biết cô không thể có lỗi với Tiêu Dật Nhiên, dù sao, người đàn ông đó, đối tốt với cô khiến cô xót xa.

Vừa nghe lời này, An Từ Thành hết sức kích động, bước lên trước giữ lấy hai vai cô, không kiềm chế được sự hân hoan sung sướng trong mắt: “em thật sự không phải vợ của Tiêu Dật Nhiên sao?”

Hạ Lâm đẩy hắn ra, lùi về sau mấy bước: “Không được, giữa chúng ta không thể được, tôi không thể để Tiêu Dật Nhiên vì tôi mà buồn, không được.....sự việc đã đến bước này rồi, chỉ có thể tiếp tục như thế, anh đã có gia đình của anh rồi, đừng chia năm xẻ bảy ra nữa.”

Nghe thấy lời cô nói, tim An Từ Thành như có ngàn dao đâm, dù cho kết thúc hắn cũng đã nghĩ đến từ lâu, có điều lần này, hắn sẽ dốc sức toàn lực.

“Gia Lệ.....” An Từ Thành nhìn cô bước lên trước mấy bước, tình cảm năm năm luôn chôn giấu trong lòng quá sâu nặng.

Hạ Lâm vội đưa tay đẩy hắn ra: “Anh đừng nói nữa, đừng gọi tôi là Hàn Gia Lệ, tôi bây giờ là Hạ Lâm, tôi còn không nhớ tên Hàn Gia Lệ đó, cho nên anh coi như cô ấy chết rồi đi.” Nói xong, Hạ Lâm quay người định đi.

An Từ Thành cũng không ngăn được cô, bước lên trước đưa tay kéo cô ôm vào lòng: “Gia Lệ.....em đừng đi.....em biết năm năm này anh sống thế nào không? Mỗi ngày đều tưởng tượng có thể gặp được em lần nữa, anh biết cả đời này em cũng không thể tha thứ cho anh, nhưng ít nhất.....cho anh một cơ hội nhé? Để anh bù đắp cho em.....”

Hạ Lâm bị hắn ôm chặt, lồng ngực cảm thấy khó thở, cô ra sức đẩy hắn ra: “Anh buông tôi ra.....”

“Không.....Anh không muốn.....Gia Lệ.....” Hắn càng ôm càng chặt, hận không thể nhét cô vào trong cơ thể mình.

Đúng lúc này, An Từ Thành đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang ấn vào mông hắn.

Hắn nghi ngờ, ngoảnh đầu đang muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.....

“Xấu xa, buông mẹ cháu ra, nếu không mông chú sẽ nở hoa đấy!” Tiểu Tiểu Bân cong môi ngẩng đầu mặt đầy vẻ nghiêm túc nhìn An Từ Thành, khẩu súng trong tay đang dí sát vào mông hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Tôi sẽ không bỏ cuộc

“Xấu xa, buông mẹ cháu ra, nếu không mông chú sẽ nở hoa đấy!” Tiểu Tiểu Bân cong môi ngẩng đầu mặt đầy vẻ nghiêm túc nhìn An Từ Thành, khẩu súng trong tay đang dí sát vào mông hắn.

Vừa nhìn thấy là cậu nhóc, Hạ Lâm vội vàng đẩy An Từ Thành ra, có chút ngại ngần nhảy sang một bên.

An Từ Thành quay người ngược lưng hai tay lên: “Tiểu Tiểu Bân, là chú, chú không phải người xấu!” Sau đó nở nụ cười thân thiện với cậu nhóc.

Tiểu Tiểu Bân chẳng thèm để ý hắn, tức giận cau mày nhìn hắn vẻ giận dữ: “Thế chú ôm mẹ cháu làm gì? Mẹ cháu là người phụ nữ có chủ rồi!”

Hạ Lâm không biết nói gì lờ mờ cậu nhóc một cái, đứa con trai này của cô đúng là trúng độc của Tiểu Dật Nhiên rồi.

“Tiểu Tiểu Bân.....bọn chú chỉ là.....” An Từ Thành đưa tay chỉ mình rồi lại chỉ Hạ Lâm, trong đầu đang nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Hạ Lâm vội bước đến bên cạnh Tiểu Tiểu Bân, một tay xách cậu nhóc lên: “Ai bảo con ra ngoài? Bên ngoài lạnh thế này cảm cúm thì làm thế nào?” Nói xong, không thèm để ý An Từ Thành, chẳng buồn quay đầu đi thẳng vào biệt thự.

Tiểu Tiểu Bân cúi đầu nhìn bộ quần áo ngủ em bé bằng bông của mình: “Mẹ, em bé bằng bông còn không nói lạnh nữa là.”

“Ngậm miệng, việc của người lớn sau này không được xen vào, ngoan ngoãn về phòng ngủ cho mẹ.” Hạ Lâm lắc lắc đầu, sau đó kéo cậu nhóc đi vào biệt thự.

Tiểu Tiểu Bân từ trên đất bò dậy, nhìn cô vẻ mặt nghiêm túc: “Mẹ, mẹ có ba rồi, tại sao mẹ lại có thể sau lưng ba mà ôm ấp người đàn ông khác ở bên ngoài chứ? Ba biết được nhất định sẽ rất đau lòng.”

Hạ Lâm xắn tay áo lên, bực không thể đánh cho cậu nhóc một trận: “Tiểu từ thôi con biết cái gì chứ? Muốn ăn đòn phải không? Còn không đi ngủ cho mẹ.”

Tiểu Tiểu Bân vẻ mặt ảm ức, lẩm bẩm nói với Hạ Lâm: “Mẹ, con và em bé bông đều ghét mẹ.” Nói xong, quay người nhanh chóng đi về phòng của mình.

Nhìn bóng Tiểu Tiểu Bân đi khuất, Hạ Lâm đưa tay day day hai thái dương, quay người ngồi trên ghế sofa.

“Người đàn ông đó thật là đáng ghét, chỉ cần có mình, đừng mong cướp mẹ đi.” Tiểu Tiểu Bân vừa lẩm bẩm tự nói trong mồm, vừa cầm điện thoại gọi đến số của Tiểu Dật Nhiên.

Tiểu Dật Nhiên đang lái xe, vừa nhìn thấy số của Tiểu Tiểu Bân gọi đến, lập tức thấy ảm áp trong lòng.

“Phù thủy nhỏ, muộn thế này con còn chưa ngủ à?”

Giọng nói Tiểu Tiểu Bân hiện rõ có chút bực tức: “Ba, ba mau về nhà cho con, mẹ sắp bị người ta cướp đi rồi.”

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Dật Nhiên không nhịn được cười lên: “Lại làm sao thế? Yên tâm đi, mẹ con sớm muộn cũng là của ba, con đợi ba, mấy phút nữa ba sẽ về đến nhà!”

Tiểu Tiểu Bân cầm điện thoại dậm dậm chân: “Ba, lần này không giống nhau, con không cho phép ba để mẹ đi mất.”

“Được được, ba biết rồi, con đợi ba, mấy phút nữa là đến, tối nay ba ngủ với con.” Nói xong Tiêu Dật Nhiên tắt điện thoại, nhớ đến khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Tiểu Bân lại thấy buồn cười.

Xe của An Từ Thành yên tĩnh dừng dưới lầu, ngẩng đầu nhìn ánh đèn sáng hắt ra trong biệt thự, cảm thấy có chút mơ hồ.

Đây có phải một giấc mơ không? Sau khi tỉnh lại sẽ không còn nhớ gì nữa.

Hắn rất sợ, năm năm này, không biết bao lần trong giấc mơ có khuôn mặt Hàn Gia Lệ, nhưng khi hắn đưa tay, cô lại biến mất.

Hắn ném điều thuốc trong tay ra ngoài cửa sổ, trong lòng tự thề với lòng mình, lần này, dù cho thế nào hắn cũng sẽ không buông tay.

Chiếc xe quay đầu đang định rời đi, nhưng đúng lúc nhìn thấy bên đường đối diện, xe của Tiêu Dật Nhiên đang chậm chậm hướng về phía này.

Hắn vội vàng đạp chân phanh, mở cửa xe chạy xuống ngăn xe của Tiêu Dật Nhiên lại.

Nhìn thấy An Từ Thành, Tiêu Dật Nhiên cuối cùng cũng hiểu lời Tiểu Tiểu Bân nói, lẽ nào.....đã xảy ra chuyện gì?

Từ từ kéo cửa kính xe xuống, hai mắt Tiêu Dật Nhiên lạnh lùng nhìn hắn: “Cậu đến đây làm gì?”

An Từ Thành cúi người dựa vào chiếc xe: “Xuống xe đi, chúng ta nói chuyện.”

Tiêu Dật Nhiên ngoảnh đầu lại, giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Chúng ta hình như không có gì đáng nói, tôi phải về nhà rồi.” Nói xong, dẫm chân ga đang định đi.

“Tôi đã biết toàn bộ rồi, Hạ Lâm chính là Hàn Gia Lệ, lẽ nào.....không nên nói sao?”

Nghe thấy những lời này, Tiêu Dật Nhiên lập tức phanh xe lại, nhất thời cảm giác bất an nhói lên trong lòng.....

Mở cửa xe ra, đứng đặc bước xuống xe.

“Làm sao mà cậu biết được?” Mặt anh không biểu cảm, lạnh lùng hỏi hắn một câu.

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, bước lên dậm cho Tiêu Dật Nhiên một cái: “Tiêu Dật Nhiên, cậu quá bi ối đấy?”

Lực của An Từ Thành quá mạnh, thế là mặt của Tiêu Dật Nhiên trong không trung bị dậm lệch đi.

“Ha ha.....” Tiêu Dật Nhiên cười khẩy mấy tiếng, không thèm nhìn hắn, chỉ lau lau vết máu ở khóe miệng: “An Từ Thành, cậu cũng xứng nói tôi bi ối sao? Rốt cuộc là ai bi ối chứ?”

“Năm năm trước, cậu dẫn Hàn Gia Lệ mất trí nhớ đi Dubai, cậu không hề nói gì cho cô ấy biết, hơn nữa còn lừa cô ấy sinh một đứa con trai? Cậu có biết lúc đó cậu đã lừa một thiếu nữ thanh xuân không?”

Tiêu Dật Nhiên đẩy tay hắn ra, chỉ cảm thấy buồn cười, từ đầu đến cuối, năm năm rồi hắn chưa từng động vào Hàn Gia Lệ, thậm chí còn vì hắn mà nuôi con trai năm năm, đến bây giờ người đàn ông này còn cho rằng Tiểu Tiểu Bân là con trai của anh.

An Từ Thành, cậu thật sự không có tư cách làm ba đẻ của Tiểu Tiểu Bân, nếu như không phải hồi đó Tịch Dương giấu tất cả mọi người, nếu như không phải Tịch Dương, Tiểu Tiểu Bân sao có thể sống được đến ngày hôm nay chứ?

“An Từ Thành, cậu không có tư cách!” Tiêu Dật Nhiên không nói câu gì, quay người đi vào trong biệt thự.

An Từ Thành vội đuổi theo: “Tiêu Dật Nhiên, Hàn Gia Lệ năm năm trước là của tôi, cho nên năm năm sau dù cho thế nào tôi cũng sẽ giành cô ấy lại, dù cho cô ấy có con cũng chẳng sao.”

Nổi bực bội trong lòng Tiêu Dật Nhiên càng lúc càng dâng cao, anh đột nhiên dừng chân lại, quay người xách cổ áo của An Từ Thành: “Cậu đến bây giờ còn nói những lời này, năm năm trước là cậu tự tay đẩy cô ấy xuống địa ngục, tất cả của năm năm trước đã kết thúc rồi, năm năm sau tôi dẫn Hạ Lâm quay trở về chứ không phải Hàn Gia Lệ, cậu tàn nhẫn làm tổn thương cô ấy, cho nên cô ấy đã không muốn nhớ đến cậu nữa, cho nên tôi cảnh cáo cậu, cậu nên tránh xa cô ấy ra, đừng có xuất hiện trước mặt cô ấy nữa. Cậu nên cảm ơn ông trời, nếu như trí nhớ của Hàn Gia Lệ vẫn còn, cô ấy nhất định sẽ hận cậu!”

“Tôi biết năm năm trước đều là lỗi của tôi, là tôi hại cô ấy, tôi bây giờ chỉ muốn bù đắp, năm năm này cậu không thể tượng tượng tôi sống thế nào đâu, khi tôi biết cô ấy vẫn còn sống, tôi hiểu rõ rằng tôi không thể buông cô ấy được nữa.”

Tiêu Dật Nhiên ngoảnh đầu, đôi mắt sắc như chim ưng trừng trừng nhìn hắn: “An Từ Thành, đó là do cậu tự làm tự chịu, tôi đã đợi cô ấy năm năm rồi, cho nên dù cho thế nào tôi cũng sẽ không buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Em sẽ không rời xa anh

Tiêu Dật Nhiên ngoảnh đầu, đôi mắt sắc như chim ưng trừng trừng nhìn hắn: “An Tử Thành, đó là do cậu tự làm tự chịu, tôi đã đợi cô ấy năm năm rồi, cho nên dù cho thế nào tôi cũng sẽ không buông tay.”

Nói xong, Tiêu Dật Nhiên quay đầu đi thẳng vào trong biệt thự.

An Tử Thành lạnh lùng nhìn bóng dáng anh, quay người lên xe.

.....

Trong căn phòng tối tăm, Tiểu Tiểu Bân lật đi lật lại không làm thế nào ngủ được, có một chuyện, rất muốn biết đáp án nhưng lại sợ biết đáp án.

Nghĩ một lúc vẫn ngồi dậy trên giường, cầm điện thoại đặt trên bàn, nhanh chóng gọi đến một số điện thoại.

“Tiểu tổ tông của tôi, có chuyện gì thế?” Giọng nói ở đầu dây bên kia rất to, vừa nghe là biết đang **.

“Không Thành, chuyện về bố cháu đó chú điều tra thế nào rồi?” Tiểu Tiểu Bân vẫn hỏi câu hỏi đó, im lặng đợi anh ta trả lời, trong lòng hồi hộp, nhất định đừng là người đàn ông đó mới được.

Không Thành tìm một nơi yên tĩnh, giọng nói trong điện thoại dần vang xa.

Không Thành có chút do dự nói: “Cháu thật sự muốn biết sao?” Thực ra việc này mấy ngày trước anh ta đã điều tra ra rồi, chỉ là sự thật có chút tàn nhẫn, anh ta sợ đứa bé này không chịu đựng nổi.

“Chú Không Thành, chú mau nói đi, cháu đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.” Giọng nói của Tiểu Tiểu Bân hiện rõ bình thản.

Không Thành sửng một lúc, vẫn đem sự thật nói cho cậu bé biết: “Chú đã điều tra việc của năm năm trước, ba của cháu.....chính là An Tử Thành đó, chú chỉ có thể nói cho cháu điều này, thực ra chuyện của anh ta cháu cũng không cần biết nhiều.”

Tiểu Tiểu Bân dường như cũng đoán ra, bộ dạng không ngạc nhiên đến thế, nhưng trong lòng thì nặng nề rất nhiều.

“Cháu biết rồi.....” Không hỏi nhiều nữa, cậu bé đã tắt máy rồi.

Cậu bé thở dài, không ngờ sự thật đúng là như thế, vậy thì bây giờ cậu phải làm thế nào đây?

Đang nghĩ thế, Tiêu Dật Nhiên đã đẩy cửa phòng của cậu.

“Tiểu Tiểu Bân, con chưa ngủ à?” Tiêu Dật Nhiên nhìn trong phòng tối om, thử thăm dò hỏi một câu.

Nghe thấy giọng nói, Tiểu Tiểu Bân bật dậy từ trên giường, chạy đến bên cạnh Tiêu Dật Nhiên, dang rộng cánh tay ôm lấy chân của anh: “Ba, ba về rồi?”

Tiêu Dật Nhiên bật đèn, quỳ người xuống xoa xoa hai má của cậu bé: “Sao thế? Tâm trạng không tốt à? Ba xin lỗi, mấy ngày này ba bận quá, không có thời gian chơi với con.” Tiêu Dật Nhiên đúng là một người cha mẫu mực, Tiểu Tiểu Bân thích anh như thế cũng không phải không có lý do. Dù cho anh biết Tiểu Tiểu Bân là con của An Tử Thành, vẫn luôn hết mực yêu thương cậu bé.

Tiểu Tiểu Bân ôm chặt lấy chân anh không buông: “Ba, con nhớ ba, đêm nay ba ngủ với con nhé.”

Tiêu Dật Nhiên bế cậu bé dậy, đặt lên giường, sau đó kéo chăn đắp cho cậu bé, đưa tay vuốt ve sống mũi nhỏ xinh: “Con ngủ trước đi, ba đi tắm đã, lát nữa sẽ vào ngủ với con.”

“Vâng.” Tiểu Tiểu Bân trả lời một câu, rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tiêu Dật Nhiên cười cầm một chiếc khăn mặt rồi quay người đi vào nhà tắm.

.....

Hạ Lâm nằm lệt thềm trong ghế sofa, trong đầu luôn hiện lại lời nói vừa nãy của An Tử Thành, dường như muốn nhớ lại gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhớ ra nổi.

Thế là cứ nghĩ cứ nghĩ rồi ngủ trên ghế sofa.

Tiêu Dật Nhiên tắm rửa xong, phát hiện phòng khách chưa tắt đèn, đang định tắt đèn đi ngủ nhưng lại nhìn thấy Hạ Lâm nằm trên ghế sofa.

Anh thở dài, chậm chậm đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, đi về phía phòng ngủ.

Đặt cô lên giường, sau đó kéo chăn lại, đúng lúc này Hạ Lâm bị giật mình tỉnh giấc.

“Anh về rồi à?” Cô nhìn anh rồi nheo mắt rồi ngáp một cái.

Anh cười dịu dàng, quay người ngồi xuống bên giường cô: “Sau này đừng ngủ trên ghế sofa nữa, thời tiết lạnh, rất dễ bị cảm.”

Hạ Lâm miễn cưỡng cười nói: “Em biết rồi, anh sau này cũng nhớ về nhà sớm.”

“Uh, em ngủ sớm đi!” Tiêu Dật Nhiên đắp chăn cho cô, sau đó đứng dậy định ra khỏi phòng.

“Tiêu Dật Nhiên!” Hạ Lâm đột nhiên gọi anh lại.

Tiêu Dật Nhiên dừng chân lại, chậm chậm quay người: “Sao thế?”

“An Từ Thành đã đến đây.....” Hạ Lâm nhìn anh, nói thật với anh.

“Anh biết.” Giọng nói của anh vẫn lạnh như băng.

“Anh ta nói.....” Hạ Lâm đột nhiên ngáp ngừng, không nói tiếp nữa, cũng không biết nên nói thế nào.

Tiêu Dật Nhiên tiếp tục nói: “Em sẽ làm như thế sao? em biết.....anh trước nay luôn tôn trọng ý kiến của em, nếu như em đồng ý.....”

Người đàn ông này.....Hạ Lâm nhìn bóng dáng anh, có chút xót xa, bước xuống giường, đi đến bên cạnh ôm chặt anh từ phía sau.

Cô cảm thấy nếu như cô rời xa anh, thế thì cô thật không có lương tâm, ân nhân cứu mạng năm năm trước, và quan tâm chăm sóc năm năm nay, cô nên báo đáp thế nào.

Nghĩ cả tới, cô vẫn cảm thấy không thể có lỗi với Tiêu Dật Nhiên, mà Tiểu Tiểu Bân cũng thích anh như thế, sự việc đã đi đến ngày hôm nay cũng không cần thiết phải thay đổi gì nữa.

“Em sẽ không rời xa anh.” Giọng nói khê khàng của cô chỉ đủ để anh nghe thấy.

Nghe thấy lời cô nói, Tiêu Dật Nhiên xúc động quay người, cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Em.....nói thật sao?”

Hạ Lâm cười gật đầu với anh: “Em đã nói, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Tim Tiêu Dật Nhiên co thắt lại, anh ôm chặt Hạ Lâm vào lòng: “Tiểu Lâm.....cuối cùng anh cũng đợi được rồi.”

“Xin lỗi, để anh đợi lâu như thế.....” Hạ Lâm dựa vào vai anh, ngáp ngừng nói.

Tiêu Dật Nhiên buông lỏng tay ra, hai tay đặt lên vai cô, hai người nhìn nhau say đắm.

Mấy giây sau, Tiêu Dật Nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, Hạ Lâm vẫn có chút ngại ngùng, nhưng cô biết mình sẽ phải qua cửa ải này, cô ra sức đáp lại anh.

Cảm thấy sự phối hợp của cô, hai tay Tiêu Dật Nhiên ôm chặt lấy cô, mùi hương toát ra nhẹ nhàng trên người cô khiến anh có chút không kiềm chế được, hơi thở anh càng lúc càng gấp gáp.

Hai người hôn nhau rất lâu, cuối cùng anh buông lỏng cô: “Hôm nay, anh ở lại, được không?”

Nghe thấy lời này, Hạ Lâm mặt đã đỏ giờ còn đỏ hơn, cô cúi đầu không nhìn anh, chỉ khẽ gật đầu, thực ra, cô đã chuẩn bị tâm lý hiến thân từ lâu, cô biết ngày này sớm muộn cũng sẽ đến.

Tiêu Dật Nhiên có chút mừng rỡ ngoài ý muốn, nhìn cô ngại ngùng như thế, anh nhẹ nhàng bế cô lên giường, cô còn chưa kịp phản ứng lại, môi anh đã lại lần nữa phủ lên môi cô.

Hạ Lâm khẽ nhắm mắt lại, tim đập nhanh hơn.

Cơ thể cường tráng của Tiêu Dật Nhiên đè lên người cô, nụ hôn ngọt ngào tan chảy, hai bàn tay đã luồn vào trong áo cô, vuốt ve món trớn cơ thể cô.

Cơ thể Hạ Lâm có chút cứng, cô nằm dưới cơ thể anh, mặc kệ anh đùa nghịch trên người cô.

Tiêu Dật Nhiên từ từ cởi cúc áo ngủ của cô ra, nhìn bầu ngực căng tròn khiến lòng anh càng thêm rạo rức.

Môi anh dần dần trượt xuống ngực cô, hai tay vòng ra sau lưng cô cởi khuy của chiếc áo ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Muốn trái tim em

Môi anh dần dần trượt xuống ngực cô, hai tay vòng ra sau lưng cô cời khuy của chiếc áo ngực.

Hạ Lâm mặc dù không phản kháng, nhưng cơ thể cô vẫn run cầm cập, hơn nữa tứ chi cứng đờ.

Ở trước mặt anh, cô không cách nào trở nên mềm mại, cô dường như đang ép buộc mình, tự bảo mình đừng làm tổn thương anh.

Hai tay Tiêu Dật Nhiên đặt trên bầu ngực đầy đặn mềm mại đó, cảm nhận bầu ngực căng tròn ở đó. Hạ Lâm cắn chặt môi, hai tay căng thẳng nắm chặt ga giường.

Bàn tay của Tiêu Dật Nhiên đã từ từ trượt xuống phía dưới của cô, muốn cởi quần lót của cô ra.

Tay phải vừa chạm vào chiếc quần của cô, cô đột nhiên như có luồng điện mờ trắng mắt, nhìn anh dường như cầu cứu: “Không.....đừng.....” Cơ thể vẫn đang run rẩy.

Nhìn người phụ nữ phía dưới, lửa dục vọng trong lòng Tiêu Dật Nhiên đã bị hạ xuống, thực ra anh cảm thấy cơ thể cô đang cứng, lại run rẩy, đột nhiên anh cảm thấy mình giống như đã thú vậy.

Có lẽ là do một vài thứ làm đầu óc mơ hồ, anh quá ** rồi.....

Đưa tay chạm khẽ lên hai má đang đỏ ửng của cô, trong mắt không tránh được có chút thất vọng: “Tiêu Lâm, đừng để mình chịu áp lực, cơ thể em đang né tránh anh, anh vẫn có thể đợi.”

Hạ Lâm có chút xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn anh: “Em xin lỗi, anh muốn thì cứ tiếp tục đi.....”

Tiêu Dật Nhiên không nhìn được cười lên, sau đó hôn lên trán cô một cái: “Ngốc ạ, anh muốn là trái tim của em, chỉ cần ở đó toàn bộ đều là anh, cơ thể em sẽ không né tránh anh nữa.”

“Tiêu Dật Nhiên.....” Hạ Lâm khẽ gọi anh một tiếng, vẫn thương xót anh.

Tiêu Dật Nhiên không nói gì, đứng dậy kéo lại quần áo cho cô: “Anh về phòng đây, em nghỉ ngơi đi nhé!” Nói xong không để cho cô cơ hội nói, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Hạ Lâm hít một hơi thật sâu, tại sao.....cơ thể mình lại né tránh anh? Hoặc là, cô đối với anh chỉ là cảm kích mà thôi, không có tình yêu.....

Nhưng..... Sự thật này đối với anh mà nói, thật tàn nhẫn.

.....

Sau khi An Từ Thành quay về Vịnh Tiên Thủy, hần ngồi trong xe ba tiếng đồng hồ, đầu óc thuốc vút đầy trên đất, trong đầu hần không ngừng suy nghĩ.

Cuối cùng hần vẫn quyết định một việc.

“Thành Gia, muộn thế này rồi tại sao vẫn còn chưa nghỉ.” Mã Phi đi ra khỏi biệt thự, có chút lo lắng liếc nhìn hần, sau đó mang cho hần một chiếc áo khoác.

“Bùi Hạo Hiên đâu?” An Từ Thành ngoảnh đầu liếc nhìn Mã Phi, mấy ngày này hần đều ở chỗ Hạ Lâm, bây giờ mới phát hiện đã mấy ngày rồi chưa gặp Bùi Hạo Hiên.

Mã Phi nhìn hần, vẻ mặt ngạc nhiên: “Thành Gia, gần đây anh làm sao thế? Không để ý gì sao, Maiké gọi Hiên Gia về Mỹ rồi, anh ta không phải gửi tin nhắn cho anh rồi sao? Tôi nhớ sau khi anh ta đi tôi cũng nói với anh rồi. Thành Gia.....cơ thể anh có phải không thoải mái?”

An Từ Thành day day hai thái dương, sau đó xua xua tay với anh ta: “Tôi không sao, bây giờ đã là rạng sáng rồi, mau nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.” Nói xong xuống xe, rồi đi vào trong biệt thự.

Mã Phi xoa xoa đầu, chỉ có thể nói Thành Gia trúng độc quá mạnh rồi, nhìn theo bóng dáng hần, anh ta cũng thở dài rồi lật đật quay về phòng.

An Từ Thành không quay về phòng, mà đi gõ cửa phòng Bạch Phi Phi.

Sau khi Bạch Phi Phi mở cửa ra, vừa nhìn thấy An Từ Thành cô ta sung sướng kích động, lao lên bổ nhào ôm chặt lấy người hắn.

“Anh Từ Thành? Anh muốn ngủ cùng em sao?” Cô ta có chút lảng lơ liếc nhìn hắn, khuôn mặt đỏ ửng lên.

An Từ Thành không lên tiếng, chỉ khẽ đẩy cô ta ra: “Phi Phi, anh muốn nói chuyện với em.....”

Bạch Phi Phi lúc này càng thêm kích động, trong lòng nghĩ nửa đêm đến gõ cửa phòng cô ta còn có thể nói gì chứ? An Từ Thành hỏi đó vì cái chết của Hàn Gia Lệ mà giữ thân năm năm. Dù sao hắn cũng là một người đàn ông bình thường, cũng có ham muốn bình thường, còn lúc này.....nhất định là cô đơn rồi.

Bạch Phi Phi kéo tay hắn đi vào phòng, sau đó đóng cửa lại: “Anh Từ Thành, chúng ta lên giường nói chuyện đi, đêm nay, để em phục vụ anh.....” Cô ta vừa nói vừa đưa tay định cởi cúc áo sơ mi của hắn.

An Từ Thành hơi mất kiên nhẫn, đẩy tay cô ta ra: “Anh không phải đến tìm em để lên giường, Phi Phi xin lỗi em, anh thật sự không có cách nào yêu được em.”

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt Bạch Phi Phi bỗng chốc thay đổi, cô ta cắn chặt môi lùi về sau mấy bước: “Anh Từ Thành, rốt cuộc anh muốn nói gì?” Dù cho cô ta đã đoán ra, nhưng cô ta vẫn không dám tin.

An Từ Thành cúi đầu, lạnh lùng nhìn cô ta: “Phi Phi, chúng ta.....li hôn đi!”

“Không.....đừng.....anh Từ Thành, sau khi li hôn anh muốn đi tìm Hàn Gia Lệ sao? Anh muốn vứt bỏ em phải không?” Mỗi lần chỉ cần nhắc đến li hôn, là cô ta như rơi xuống vực thẳm vậy.

“Đúng! Lần này anh sẽ không buông tay cô ấy lần nữa, cho nên, anh nhất định phải li hôn.” Lời nói của hắn kiên quyết hơn lúc nào hết.

“Không.....em không muốn li hôn.....Anh Từ Thành anh thương em với.....em đã không thể sinh con được nữa.....nếu như anh lại vứt bỏ em, anh bảo một mình em phải làm thế nào đây? Em.....em không bằng chết đi cho xong.....” Cô ta tiếp cận gần hắn, dù cho chỉ mong chờ một chút đồng tình từ hắn.

Lúc này An Từ Thành không còn nghĩ nhiều nữa, lập trường của hắn rất kiên định, lần này dù cho thế nào hắn cũng không thể mềm lòng: “Phi Phi, em nghĩ thông chút đi, chúng ta ở bên nhau thật sự không hạnh phúc, anh thật sự đã cố gắng rồi, nhưng anh không có cách nào để yêu em, tim anh đã bị Hàn Gia Lệ chiếm giữ rồi, ai cũng không thể bước vào.....”

Ngay sau đó Bạch Phi Phi nước mắt giàn giụa đầy mặt, cô ta quỳ xuống trước mặt hắn: “Anh Từ Thành, em cầu xin anh, đừng li hôn với em, em chỉ muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là đủ rồi, em không mong gì nhiều.....”

An Từ Thành kéo cô ta lên, đang định nói gì đó, lập tức phòng của Bạch Phi Phi lúc này có người đẩy cửa vào.

Sau đó Mã Phi hoảng loạn chạy vào: “Thành Gia, mau nhảy ra ngoài cửa sổ, trong biệt thự có người ném lựu đạn hẹn giờ vào rồi!” Sau đó Mã Phi hoảng loạn nhìn đồng hồ trên tay: “Còn mười giây nữa, Thành Gia, mau nhảy!” Mã Phi như phát điên gào lên với hắn.

Phản ứng của An Từ Thành rất nhanh nhạy, đứng dậy kéo Bạch Phi Phi từ trên đất lên, thuận tay lấy chiếc ghế trong phòng đập vỡ cửa sổ.

Vừa nghe thấy xoảng một tiếng, tấm kính thủy tinh đã vỡ vụn ra rồi, mắt Mã Phi không ngừng liếc nhìn đồng hồ trên tay.

Đợi anh ta ngẩng đầu, An Từ Thành và Bạch Phi Phi đã đứng trên thành cửa sổ.

“Mã Phi, cậu lập tức nhảy đi!” Lời còn chưa dứt, An Từ Thành đã kéo Bạch Phi Phi từ tầng hai nhảy xuống.

Mã Phi nhảy lên thành cửa sổ, lao người xuống phía dưới.....

“Uỳnh.....” giây sau đó, trong biệt thự phát ra tiếng nổ kinh hoàng, khói bụi phủ đầy xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Hủy hoại nhan sắc

“Uỳnh.....” giây sau đó, trong biệt thự phát ra tiếng nổ kinh hoàng, khói bụi phủ đầy xung quanh.

Ba người nhảy xuống xuống bãi cỏ bằng phẳng dưới lầu, An Từ Thành và Mã Phi không sao, Bạch Phi Phi bị ngã có chút trật khớp, rất nhanh lửa và

khói bụi đã lan đến, quần áo trên người của ba người đều bị bén lửa.

An Từ Thành và Mã Phi vốn dĩ có thể dễ dàng chạy thoát, nhưng hắn cũng không thể vứt bỏ lại Bạch Phi Phi, thế là cố cô ta nhanh chóng chạy đến nơi an toàn.

Lửa đã bén nhanh đến sát người bọn họ.....Mã Phi cởi áo khoác ngoài, giơ lên dập dập lửa xung quanh.

“A.....anh Từ Thành.....nóng quá.....đau quá.....” An Từ Thành cố cô ta, cơ thể cô ta không ngừng run rẩy trên lưng hắn.

“Phi Phi, em không sao chứ?” An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, cố cô ta chạy thật nhanh về phía trước.

Đội bọn họ di chuyển đến nơi an toàn, đằng sau đã là một biển lửa.

Quần áo trên người đã bị lửa bén cho rách tả tơi, Bạch Phi Phi lúc này đã ngất đi, trên người dường như cũng bị bỏng nặng.

Mã Phi lau mồ hôi lạnh, may là người không làm sao: “Dọa chết tôi rồi, Thành Gia.....đây là lựu đạn gì? Mà uy lực khủng khiếp quá!”

An Từ Thành nắm chặt hai tay, nhìn biển lửa đó: “Là ai.....dám ném đạn vào nhà ta.....”

“May là mấy ngày này thím Trần về nhà thăm con trai, nếu không đạn nổ đến xác cũng không thấy nữa.” Mã Phi nghĩ lại vẫn còn sợ, may là khi hắn đi vệ sinh, chân lại dẫm phải bom hẹn giờ, nhìn thời gian suýt nữa chưa bị dọa cho ngất, đến vệ sinh còn chưa kịp đi, vội chạy đến báo cho Thành Gia.

An Từ Thành không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn biển lửa, trong đầu lóe lên một vài người.

“Thành Gia, bây giờ làm thế nào đây?” Mã Phi hỏi.

An Từ Thành liếc nhìn Bạch Phi Phi bị bỏng nằm trên đất, lạnh lùng nói: “Chúng ta đến bệnh viện trước, việc này sau này sẽ xử lý.”

Mã Phi không nói câu gì, cố Bạch Phi Phi chạy về hướng bệnh viện.

.....

Ở một góc khác, Long Đàm mang theo thuốc hạ, nhìn biệt thự Vĩnh Tiên Thủy cháy lớn, khoe miệng hiện rõ nụ cười nham hiểm.

Chiếc mặt nạ sắt trên mặt Long Đàm phản lên ánh lửa, trong đêm tối gian ác hơn bao giờ hết.

“Đàm Gia, uy lực quả bom mà ngài chế tạo mới thật mạnh, người trong biệt thự nhất định đến xương cũng không còn nữa.” Tên đàn ông đeo kính đen bước lên trước lấy lòng nói.

Long Đàm ngoảnh đầu liếc nhìn hắn: “Chế tạo ra vẫn không thành công lắm, uy lực bình thường thôi, làm gì lợi hại bằng máy ghi lại kí ức của mày, nếu như không có chiếc thẻ đó, chúng ta không có cách nào tìm ra người.”

Nghĩ ra gì đó, tên đàn ông nhìn xung quanh rồi cau mày lại: “Nhưng Đàm Gia, ngài cho nổ tàn nhẫn Vĩnh Tiên Thủy như thế, chỉ sợ Maike sẽ chú ý chúng ta. Người của Soma không dễ động đến, nếu như thật sự đánh nhau, Bang Hắc Long của chúng ta không phải đối thủ của bọn họ.”

Khoe miệng của tên Long Đàm nhếch lên, mặt đầy sát khí: “Mấy năm này, Soma luôn thâm chèn ép bang Hắc Long, bang chủ không muốn nhẫn nhịn nữa, cùng lắm thì mày sống tao chết, còn ý của bang chủ lúc đó là muốn lôi kéo Sóc ác và Gấu đen, nhưng mày cũng thấy, hai tên đó sẽ không phản lại Maike, cho nên tao chỉ có thể tiêu diệt hai bọn chúng. Còn bây giờ đã giải quyết thành công một tên, nghe nói Gấu đen đã về Mỹ rồi?”

Tên đeo kính đen gật đầu với hắn: “Đúng, nghe nói có nhiệm vụ gấp nên bị gọi về Mỹ rồi.”

Long Đàm cười khẩy mấy tiếng: “Xem ra, chúng ta nên di chuyển địa trận rồi, mày chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta đi Mỹ.”

.....

Trong hành lang bệnh viện, An Từ Thành bực mình đi đi lại lại, đầu lọc thuốc vương vãi trên đất, quần áo trên người rách te tua thảm hại.....

“Ai là người nhà?” Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, sau đó một bác sĩ trẻ bước ra.

An Từ Thành ném điều thuốc trong tay đi, vội chạy lên trước: “Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ đeo khẩu trang lau mồ hôi trên trán: “Tình hình không tốt lắm, phần lớn trên mặt bệnh nhân bị bỏng nặng, trên người cũng có nhiều vết thương, nhìn đáng về sẽ bị hủy hoại nhan sắc, hơn nữa chúng tôi phát hiện bệnh nhân đã mang thai hai tháng rồi, nhìn tình hình đứa bé cũng không giữ được!”

Vừa nghe lời này, An Từ Thành như bị giáng mạnh vào đầu, không dám tin lùi lại về sau mấy bước: “Bác sĩ nói cái gì? Mang thai? Cô ấy sao có thể mang thai được? Không thể được, nhất định có gì nhầm lẫn rồi.”

An Từ Thành cúi đầu nghĩ kỹ, hắn chưa từng động vào người cô ta, năm năm nay, hai người đều sống ở hai phòng riêng, hơn nữa Bạch Phi Phi không

phải do lần đó cách đây năm năm trước đã bị cắt bỏ tử cung rồi sao? cô ta sao có thể mang thai được chứ?

“Bác sĩ, nhất định là nhầm lẫn rồi, vợ tôi năm năm trước vì nguyên nhân chảy máu nhiều mà phải cắt bỏ tử cung, mang thai? Điều này không thể nào.”

Bác sĩ vỗ vỗ vai an ủi hân: “Anh đừng kích động, tử cung bệnh nhân vẫn bình thường, làm sao có chuyện cắt bỏ chứ, hơn nữa thành tử cung cô ấy mỏng nên dường như khó giữ được đứa trẻ, cũng không biết bỏ thai vào nạo thai mấy lần rồi, có điều lần này thật sự mang thai rồi, cần tôi đưa kết quả kiểm tra cho anh xem không?” Bác sĩ về mặt đồng tình nhìn hân, không cần nghĩ cũng biết người phụ nữ hân làm trò lơ lửng sau lưng hân.

“Ha.....” An Từ Thành cười khẩy mấy tiếng rồi lùi lại mấy bước: “Không cần đâu bác sĩ.” Sau đó lưng dựa vào tường, xem ra mình đúng là một tên ngốc, đối với Bạch Phi Phi chưa bao giờ hiểu rõ, cô ta rốt cuộc còn lừa hân điều gì? Lần xảy ra sự cố ngoài ý muốn năm năm trước có phải âm mưu không? Nạo thai nhiều lần như thế, thế thì.....đứa con trong bụng cô ta.....là của ai?

Hân muốn muốn nghĩ quá nhiều, chỉ là cảm giận mình lại bị cô ta lừa năm năm qua, có điều như thế cũng tốt, cuối cùng cũng có cơ có thể hát cô ta đi rồi.....

Tại vì hân không yêu cô ta, cho nên cũng chẳng để ý, rốt cuộc cô ta lên giường với bao nhiêu đàn ông, hân cũng không quan tâm, chỉ sợ.....cô ta bị hủy hoại nhan sắc thì làm thế nào?

Nghĩ đến đây, hân ngừng đầu nhìn bác sĩ: “mặt của cô ấy.....có chữa được không?”

Bác sĩ cúi đầu trầm ngâm một lúc: “Đợi sau khi da liễm lại có thể làm phẫu thuật chỉnh hình, tại vì diện tích bị thương hơi rộng, cho nên chúng tôi không dám bảo đảm hiệu quả sẽ như thế nào, có điều.....chắc chắn là hồi phục không thể như trước đây, tại vì lớp da trên mặt đã chết quá nhiều.”

An Từ Thành cup mắt xuống, dường như cũng không đến mức lo lắng lắm: “Bác sĩ, phải mất bao nhiêu tiền không quan trọng, tôi muốn hiệu quả tốt nhất.” Nói xong, hân quay người, châm điều thuốc, đây là điều cuối cùng hân làm cho cô ta.

Bạch Phi Phi, An Từ Thành tôi mấy năm năm đối với cô vẫn còn rất nhân nghĩa.

Đúng lúc này, Triệu Mẫn và Lão An nghe được tin đã lập tức đến bệnh viện, nghe thấy tin này, Lão An may là không ngất đi.

“Mày nói cái gì? Hủy hoại nhan sắc.....” Lão An chống gậy loạn choạng lùi về sau mấy bước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Tôi muốn li hôn

“Mày nói cái gì? Hủy hoại nhan sắc.....” Lão An chống gậy loạn choạng lùi về sau mấy bước.

“Cái gì? Hủy hoại nhan sắc? Không thể nào, Phi Phi còn trẻ như thế, nếu như mất đi nhan sắc thì sau này nó biết sống thế nào đây?” tâm trạng Triệu Mẫn có chút kích động, bà ta không dám tin nhìn hai người trước mặt.

An Từ Thành lạnh lùng nhả ra làn khói thuốc: “Bác sĩ nói, còn có thể làm được phẫu thuật chỉnh hình.”

Lão An quay người, đôi mắt sắc lẹm nhìn lướt qua khuôn mặt của An Từ Thành, dường như trút tất cả mọi cảm phẫn lên người hân: “Mày.....mày là đồ súc sinh, tao giao Phi Phi cho mày, mày biến người thành bộ dạng thế nào sao? rốt cuộc mày có để tâm đến lời tao nói hay không?” Nói xong, giọng cao chồm dậy trong tay định đánh hân.

An Từ Thành đưa tay ngăn chiếc gậy chống của ông ta lại, dùng lực giành lấy ném sang một bên: “Nếu như tôi vứt bỏ cô ta, thì bây giờ cô ta đã không còn thấy xương cốt từ lâu rồi.”

“Mày.....mày là đồ súc sinh.....mày nói khi người ta đang còn sống sao?” Lão An kích động lao lên trước muốn đánh hân nhưng bị Dương Trung kéo lại.

“Lão gia, ngài đừng kích động.....” Dương Trung an ủi vỗ vỗ lưng Lão An.

“Phi Phi đáng thương của mẹ, sau này phải làm thế nào đây.....” Triệu Mẫn quỳ ở một bên khóc lóc hết sức đau lòng.

An Từ Thành thở dài, hút một hơi thuốc rồi nói: “Phi Phi cô ấy mang thai rồi.....”

Vừa nghe thấy thế, lão An vội cau mày, tiếng khóc của Triệu Mẫn lập tức im bặt: “Mày nói cái gì? Phi Phi mang thai rồi?” Hai người dường như đồng thanh nói cùng một lúc.

An Từ Thành nhìn bọn họ, rồi tiếp tục nói: “Tôi và Phi Phi đã li thân năm năm rồi, chúng tôi không thể có con, cho nên đứa con này.....không biết là nghiệt chủng từ đâu đến.”

“Cái gì? An Từ Thành mày.....” Tâm trạng Lão An bị kích động mạnh, tức điên người, suýt nữa ngã lăn ra đất.

An Từ Thành chẳng thèm để ý, con người lạnh thấu xương chăm chăm nhìn vào mặt lão ta, ánh mắt đó dường như đang khiêu khích.

“Tôi muốn li hôn!” Hắn lạnh lùng nhìn bọn họ rồi nói ra bốn chữ.

Vừa nghe thấy thế, Lão An đưa tay chỉ vào An Từ Thành mà chửi mắng: “Mày là đồ súc sinh, rốt cuộc mày có lương tâm hay không, bây giờ mày khiến nhan sắc Phi Phi bị hủy hoại như thế, còn nói đứa con trong bụng nó không phải của mày, còn lấy đó làm lí do li hôn, An Từ Thành, mày không phải là người!”

An Từ Thành nhìn ông ta cười khẩy mấy tiếng, toàn thân phát ra khí chất ma lạnh: “Được rồi đấy, lão già ông ngày đó ép tôi cưới cô ta, đến hôm nay tôi đối với cô ta đã quá nhân nghĩa rồi, là cô ta không chịu được cô đơn nên ra ngoài tìm đàn ông còn có con với người khác, không li hôn lẽ nào ông còn muốn tôi nuôi con của kẻ khác sao?”

“An Từ Thành, mày đừng hòng li hôn!” Lão An tức đến nổi toàn thân run rẩy, tức giận hét lên với hắn.

An Từ Thành vẫn điềm tĩnh, trong mắt vẫn lên mạch máu: “Ông làm được gì chứ? Tôi lập tức đi liên hệ luật sư, từ nay về sau tôi và Bạch Phi Phi không có bất cứ quan hệ gì, ông tốt nhất đừng động đến tôi, tôi bây giờ chẳng sợ gì hết.”

Nói xong, quay người đi thẳng xuống lầu.....

Trong hành lang vọng lại lời nói của lão An: “An Từ Thành, mày dám li hôn với Phi Phi, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày, mày đợi đấy cho tao.”

.....

Khách sạn tốt nhất thành phố A.

Trong phòng, An Từ Thành tắm rửa xong thay quần áo sạch sẽ, hai tay khoanh trước ngực đứng trước cửa sổ lớn, điều thuốc kẹp trong tay chậm chậm cháy.....

Ánh đèn của thành phố khiến người ta cô quạnh, ở góc độ này có thể nhìn thấy tất cả cảnh đẹp trong tầm mắt.

Nhưng đêm hiu quạnh đến đáng sợ!

“Thành Gia.....” Sau lưng đột nhiên có tiếng người nói.

Nghe thấy giọng nói của Mã Phi, An Từ Thành nắm chặt hai tay lại: “Là ai làm?”

Mã Phi thần sắc nặng nề, sau đó nói: “Tôi đã đi điều tra, là người của bang Hắc Long, hơn nữa, nghe nói ngày mai bọn chúng sẽ tập hợp di chuyển đến Mỹ.”

Vừa nghe thấy lời này, An Từ Thành nắm chặt tay, tay phải giơ lên dấm vào tường: “Chết tiệt, lại là bang Hắc Long, lần trước tóm Bùi Hạo Hiên, lần này lại phá biệt thự của ta, bọn chúng muốn tạo phản à?”

Mã Phi sửng lại: “Người của bang Hắc Long gần đây rất điên cuồng ngang ngược, Thành Gia, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

An Từ Thành nhả một hơi khói, cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó tiếp tục nói: “Cậu lập tức thông báo cho Maike và Bùi Hạo Hiên, bang Hắc Long đã tìm đến Mỹ, thế thì việc này giao cho Maike đi, người đã đến Mỹ, Maike có lẽ sẽ không ngồi yên mà nhìn, bây giờ tôi thật sự không muốn nghĩ nhiều nữa.....” Nói xong, cúi đầu xuống day day hai thái dương.

“Tôi lập tức đi làm ngay.”

“Đúng rồi, sau này chúng ta đến biệt thự San Hô ở, biệt thự đó đã để không rất lâu rồi.....cậu thông báo cho Thím Trần.....”

An Từ Thành có bao nhiêu nhà xe sang trọng thậm chí đến Mã Phi cũng không thể biết.

“San hô.....Thành Gia, chính là căn biệt thự trong hồ đó sao?” Mã Phi hiện rõ vẻ xúc động, mấy năm trước chỉ nghe nói An Từ Thành bỏ ba trăm vạn mua một căn biệt thự, anh ta chưa từng nhìn thấy, thật sự rất muốn nhìn thấy căn biệt thự sang trọng đó.

“Đúng, cậu sai vài người đi quét dọn chút, lần này hành tung của chúng ta đừng quá lộ liễu, đề phòng gọi kẻ thù đến.”

“Tôi hiểu!” Lời vừa dứt, Mã Phi đã vui vẻ đi ra ngoài, xem ra lần này, Vịnh Tiên Thủy bị nổ cũng không phải không tốt, ít nhất có thể đổi nơi tốt hơn mà ở.

.....

Trong phòng bệnh, Bạch Phi Phi vẫn hôn mê chưa tỉnh, Triệu Mẫn ngồi bên giường nhìn đứa con gái bị lửa thiêu cháy phần lớn khuôn mặt, không kìm được rung rức khóc.

Lão An không chớp nổi mắt, thần sắc nặng nề ngồi ở ghế dài, đang nghĩ xem đối phó thế nào với An Tử Thành.

“Đứa con đáng thương của tôi, sau khi tỉnh lại nó biết mình bị hủy hoại nhan sắc, chồng lại muốn li hôn với nó, nó nhất định sẽ nghĩ không thông, phải làm thế nào đây? Phi Phi đáng thương của mẹ ơi.....” Triệu Mẫn cố tình khóc lóc trước mặt An Dương.

Lão An lúc này tâm trạng rối bời, ánh mắt lão ta sắc lẹm đáng sợ, hai tay nắm chặt vào chiếc gậy chống gỗ từ đàn: “Triệu Mẫn, em yên tâm, anh sẽ không để tên súc sinh đó dễ dàng li hôn như thế.....”

Triệu Mẫn vẫn khóc nức nở không thành tiếng: “Phi Phi thích An Tử Thành như thế, An Tử Thành đúng là mạng sống của nó, nếu như nó biết nhất định sẽ không chịu nổi cú sốc này, hơn nữa bây giờ lại còn bị hủy hoại nhan sắc.”

Lão An trầm mặc nghe kĩ lời nói của Triệu Mẫn. bà ta nói không sai, Phi Phi nếu như không có An Tử Thành, thật sự sẽ nghĩ không thông mà tìm đến cái chết, lại nói đứa con trong bụng lại không phải con của An Tử Thành, An Tử Thành tuyệt đối không thể ở bên cạnh Phi Phi. Đã như thế, ông ta sẽ xuống tay trước, Phi Phi ra nông nổi hôm nay đều là do An Tử Thành tạo thành. Ông ta không cho phép con của ông ta phải chịu tổn thương.

Nghĩ đến đây, ông ta đứng dậy dặn dò bên tai Dương Trung, thì thầm nói với hắn ta gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Bị bắt cóc

Nghĩ đến đây, ông ta đứng dậy dặn dò bên tai Dương Trung, thì thầm nói với hắn ta gì đó.

Dương Trung hiểu ý gật gù đầu với ông ta, sát khí càng hiện rõ trong mắt, su đó quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

.....

Ngày hôm sau, khi Hạ Lâm đến công ty, các thành viên đang sôi nổi thảo luận về vấn đề lượng tiêu thụ của tạp chí mới.

Chỉ trong một ngày lên kệ, lượng tiêu thụ của < Không gian tạo thành giấc mơ > đã đột phá sáu bản, chiếm vị trí dẫn đầu so với các tạp chí khác.

Thế là hôm nay trên các trang mạng hay các báo đều giật tít truyền kỳ thương nghiệp Hạ Lâm, đến Tiêu Dật Nhiên khi nhìn thấy cũng ngạc nhiên sững sờ hồi lâu.

“Chị Hạ Lâm, không ngờ lượng tiêu thụ của tạp chí mới lại tốt như thế, thật sự khiến người ta xúc động mà.”

“Đúng thế đúng thế, tôi còn cho rằng chỉ có thể đạt được hai hay ba vạn thôi.” Các thành viên khác cũng mỗi người một câu hưng phấn nói, trong lòng nghĩ tiền thưởng năm nay nhất định sẽ dày.

Hạ Lâm cười với bọn họ: “Lượng tiêu thụ của Không gian tạo thành giấc mơ đúng là đã vượt quá dự liệu của tôi, thời gian này mọi người đều vất vả rồi, tối nay tôi mời mọi người ăn cơm, chúng ta cùng nhau chúc mừng.”

Nghe thấy lời của Hạ Lâm, tất cả mọi người đều sung sướng vỡ òa.

Hạ Lâm đối với các thành viên đều rất rộng rãi, đừng nói là lương bình thường, đến tiền thưởng cuối năm đều khiến mọi người ngạc nhiên, đây cũng là nguyên nhân tại sao mọi người đều đồng ý đi theo cô từ Dubai về Trung Quốc để phát triển. Tại vì bọn họ tin tưởng vào thương nghiệp đầu não Hạ Lâm.

“Cũng tính cả tôi nữa chứ!” Mọi người đang tung hô nhảy nhót thì ngoài cửa đột nhiên chuyển đến giọng nói của một người đàn ông.

Mười mấy con mắt lập tức hướng ra phía ngoài cửa nhìn.

An Tử Thành đứng dựa ngoài cửa, nhìn Hạ Lâm đưa tay vẫy rồi mỉm cười.

Tiểu Mỹ vừa nhìn thấy An Tử Thành đã vội vàng kéo hắn ta vào: “An tổng tài, đương nhiên là anh có thể đi rồi, đừng quên, anh bây giờ cũng là một thành viên của phòng làm việc chúng ta.”

Hạ Lâm liếc nhìn hắn, không lên tiếng, quay người đi vào phòng làm việc của mình.

Mấy nhân viên nữ vây quanh lấy An Từ Thành, người đàn ông kim cương lại trẻ trung này, bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn có được.

An Từ Thành chẳng để gì mới tách ra mấy người phụ nữ đó, sau đó lén lút đi vào phòng làm việc của Hạ Lâm.

Người đàn ông này đúng là oan hồn không tan mà! Hạ Lâm lạnh lùng liếc nhìn hắn, đặt tài liệu trong tay xuống, hai tay khoanh trước ngực ưỡn người dựa vào sau ghế.

“An tổng tài, giáo viên tiểu học chưa dạy anh, khi vào phòng người khác cần phải gõ cửa sao?” Cô chán nản nhìn hắn.

An Từ Thành coi như không có chuyện gì, ngồi xuống ghế sofa đối diện với cô, sau đó ngẩng đầu từ từ nói với cô: “Hồi nhỏ nhà tôi nghèo, cho nên chưa được đi học tiểu học.”

Hạ Lâm cũng đến bó tay, đưa tay chỉ vào chỗ hắn đang ngồi: “Kính nhờ.....chiếc sofa này không phải chuẩn bị cho anh, vị trí của anh là ở bên ngoài.”

“Gia Lê.....”

“Tôi tên là Hạ Lâm!” Hạ Lâm lập tức ngắt ngang hắn, hiện rõ có chút mất kiên nhẫn, sau đó cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu trong tay.

An Từ Thành lấy ra một điều thuốc, đang định châm thuốc, nhưng lại nhớ ra lời nói của Hạ Lâm trước đây, thế là nhanh chóng ném điều thuốc trong tay vào thùng rác.

“Được rồi, tôi đi ra ngoài, com tôi đừng quên gọi tôi.” Lời còn chưa dứt, hắn đã đẩy cửa đi ra rồi.

An Từ Thành dựa vào bên ngoài cửa, thứ gì đó trong mắt không ai có thể hiểu được, hắn khẽ thở dài một hơi.....

Muốn có được trái tim cô lần nữa nhưng thật sự rất khó rất khó.....

Chẳng dễ dàng gì mới đến giờ tan làm, tất cả thành viên trong phòng làm việc cùng nhau đi nhà hàng ăn một bữa ngon, sau đó lại di chuyển đến KTV.

Mọi người đều chơi rất nhiệt tình, hát hò rồi lại uống rượu, Hạ Lâm yên tĩnh ngồi trong góc cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Tiểu Tiểu Bân.

Nhìn Tiểu Tiểu Bân gửi dòng tin nhắn tình nghịch đến mà Hạ Lâm không nhận được cười: “Mẹ, không được uống rượu đấy! Ba sẽ giận đấy!”

Nhớ đến tên tiểu tử đó, Hạ Lâm lắc lắc đầu vì hết cách với cậu nhóc.

Trong phòng, Tiểu Mỹ đang cất cao giọng hát ngọt ngào cùng một anh chàng thanh niên, trong mắt luôn liếc nhìn trên người An Từ Thành.

An Từ Thành chỉ có hứng thú với Hạ Lâm, hắn từ trên bàn cầm hai chai rượu nhanh chóng bước đến bên cạnh Hạ Lâm, quay người ngồi xuống ghế sofa cạnh cô.

“Gia Lê.....chúng ta uống chút nhé?” Hắn vừa nói vừa rót đầy rượu vào hai chiếc ly.

Hạ Lâm lạnh lùng liếc nhìn hắn: “Không cần, tửu lượng tôi không tốt, tôi sợ sẽ không về nhà nổi.”

An Từ Thành cố chấp đặt ly rượu xuống trước mặt cô, nhìn cô rồi nhếch miệng cười: “Say cũng không sao, anh sẽ đưa em về.”

Hạ Lâm cất điện thoại, lườm hắn một cái: “Đối với tên lẳng nhăng như anh, liệu tôi có yên tâm để anh đưa tôi về nhà không?”

An Từ Thành cười khẩy nháy nháy mắt với cô: “giữa chúng ta.....không phải là chưa từng.....”

Anh nói linh tinh cái gì thế?” Vừa nghe thấy lời này, Hạ Lâm với chiếc gối tựa sau lưng đập vào đầu hắn, sau đó căng thẳng ngoảnh đầu nhìn xung quanh, có lẽ không có ai nghe thấy lời của tên cầm thú này?

An Từ Thành đón lấy chiếc gối cô vừa ném, vút sang bên cạnh mình: “Em không tin à? Trên người anh vẫn còn dấu vết mà em để lại, muốn cho em xem không? Đúng rồi.....em còn có một tật xấu biến thái đó là, mỗi lần sau khi làm sau đều cắn vào bả vai anh.” Hắn nói lời này ra vậy mà mặt không hề đỏ chút nào.

Hạ Lâm có chút bức tức nhìn hắn, cũng không biết hắn nói là thật hay là cố tình châm chọc cô, mặt cô đỏ ửng lên, cô không nói gì, đứng dậy trừng mắt nhìn hắn, sau đó đẩy cửa phòng bước nhanh ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng cô đi xa, khóe miệng An Từ Thành nhếch lên, có chút không đứng đắn, hắn vẫn giống năm năm trước trêu chọc cô, còn cô vẫn ngại ngùng như thế.

Cúi đầu châm một điều thuốc, cuối cùng lại quay về cảm giác lúc đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hạ Lâm đi vệ sinh xong, đang định quay về phòng hát, trong lòng bức bối thậm chí mắng An Từ Thành N lần, quen vẻ đứng đắn của Tiêu Dật Nhiên, vẫn không thể nào quen được An Từ Thành cợt nhả như thế, sau đó nhớ ra Tiểu Tiểu Bân, cô gọi điện về cho cậu bé.

“Mẹ, sao mẹ vẫn chưa về? Ba đã về nhà rồi!” Đầu dây bên kia, giọng nói Tiểu Tiểu Bân đầy vẻ không vui.

Hạ Lâm đưa tay day thái dương: “Con và ba cứ ngủ trước đi, mẹ có lẽ phải muộn chút mới về được.” Cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ đeo trên tay, đêm nay ít nhất cũng phải qua 12 giờ mới về được.

“Mẹ, không được ôm và hôn người đàn ông khác sau lưng ba đấy.....” Cậu nhóc nhấn mạnh lại lời nói trong điện thoại.

Hạ Lâm lườm một cái, đứa con trai này của cô tại sao lại không giống như những đứa trẻ khác chứ? Thật không biết Tiêu Dật Nhiên dùng phương pháp gì, lại khiến con trai cô dính như đĩa đất vậy.

“Tiểu Tiểu Bân con muốn ăn đòn phải không? Sau này không được nói với mẹ như thế, nếu không mẹ sẽ ném con đến San Francisco làm mồi cho sói đấy!” Câu nói này đột nhiên bật ra từ trong miệng Hạ Lâm, cô sững người một lát, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, nhất thời trong đầu hiện lên vài hình ảnh, tại sao lời nói này lại quen như thế chứ?

Tiểu Tiểu Bân không vui, lăm bắm nói ở đầu bên kia điện thoại: “Mẹ, mẹ là mẹ kè!”

Cô chán nản lắc lắc đầu.

“Mẹ là mẹ kè thì con có sống được đến ngày hôm.....” Hạ Lâm còn chưa nói xong, đúng lúc này, đằng sau đột nhiên xuất hiện một hình bóng, ngay sau đó, một miếng vải đen bịt mồm cô lại.

“Uhm.....uhmuhm.....” Cô ra sức vùng vẫy, chiếc điện thoại cầm trong tay không cẩn thận rơi xuống đất.

“Ngoan ngoãn chút cho tao!” Tên đàn ông đó gần giọng xuống, bàn tay bịt miệng cô lại càng lúc càng chặt.

Trong miếng vải đen dường như có thuốc mê, ngay sau đó, Hạ Lâm từ từ ngất lịm đi.....

Chỉ nghe thấy tiếng kêu vang lên, sau đó điện thoại chìm vào yên tĩnh.

Tìm Tiểu Tiểu Bân nhói lên, cảm giác như có gì đó không đúng lắm.

“Mẹ.....mẹ sao thế?” Cậu bé hoảng hốt gọi lên, nhưng đầu dây bên kia không có người trả lời, cậu bé nhìn điện thoại, rõ ràng điện thoại vẫn đang kết nối.

Lúc này trong lòng cậu bé càng lúc càng cuồng hơn.

“Mẹ mẹ nói gì đi? Mẹ.....” trong lòng tiểu Tiểu Bân càng lúc càng bất an, cậu bé biết mẹ nhất định xảy ra chuyện rồi, quay người tắt điện thoại đi, chạy nhanh đến phòng Tiêu Dật Nhiên, nói cho anh biết chuyện này.

Nhưng đang định đẩy cửa ra cậu bé lại do dự, ba mấy ngày này đi làm đều bận như thế, nếu như biết mẹ xảy ra chuyện nhất định lo lắng đến phát điên mất, không được.....không thể nói chuyện này cho ba biết được, vẫn nên đi một mình, không thể để ba lo lắng được.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu Bân lập tức chạy về phòng của mình, thay bộ quần áo thể thao màu đen, sau đó đội mũ lưỡi trai lên, khẩu súng nhỏ nhét vào trong túi áo, cuối cùng cầm điện thoại lén lút đi ra khỏi biệt thự.

“Alo, Không Thành, cháu bây giờ đang ở Vườn Hoa Hồng, chú lập tức đến đón cháu, có việc gấp.” Cậu bé vừa xuống lầu vừa vội vàng gọi điện cho Không Thành.

Không Thành đang đắp mặt nạ, vừa nghe thấy giọng nói của phù thủy nhỏ, suy nghĩ nửa là muốn đi chết: “Đại ca của tôi ời, đêm hôm cậu còn muốn chơi trò chơi gì thế? Cậu đi tìm Hách Tư đi, tôi buồn ngủ quá.....” Nói xong, Không Thành đang định tắt máy.

Tiểu Tiểu Bân cuống quýt hét lên với anh ta: “Chú Không Thành, lần này thật sự xảy ra chuyện rồi, mau đến giúp cháu, cháu thề sau này sẽ không gọi điện làm phiền chú lúc nửa đêm nữa.”

Vừa nghe thấy thật sự có chuyện, trong đầu Không Thành lập tức tỉnh táo rất nhiều, anh ta bò dậy từ trên giường: “Tiểu Tiểu Bân, xảy ra chuyện gì thế?”

“Mẹ cháu xảy ra chuyện rồi, chú Không Thành, giúp cháu tìm ra mẹ cháu bây giờ đang ở đâu, cháu nghi ngờ có người bắt cóc mẹ!” Tiểu Tiểu Bân đứng bên đường sốt ruột dậm chân, lúc này thời tiết đã gần sang thu, buổi tối nhiệt độ xuống thấp.

“Cái gì? Bắt cóc?” Không Thành vội vàng cầm quần áo trên giường, vừa mặc vừa nói với Tiểu Tiểu Bân: “Cháu ở Vườn Hoa Hồng đợi chú, chú lập tức đến.”

“Không Thành chú mau chút, cháu sợ mẹ cháu sẽ có chuyện.”

“Chú biết rồi, mười phút.” Nói xong liền tắt máy, chỉ cầm điện thoại rồi chạy nhanh xuống lầu.

Vừa tắt máy, Tiểu Tiểu Bân lại gọi điện đến số của Sách Tư, bảo anh ta nhanh chóng tra ra vị trí của mẹ cậu bé, nếu không sau này cũng sẽ không giúp

bọn họ gỡ phần mềm nữa.

Sách Tư không biết nói gì, ai bảo tên phù thủy mới bốn tuổi này là một thiên tài chứ, dù cho phần mềm phức tạp nào cậu nhóc cũng có thể hóa giải, điều này khiến Sách Tư không thể không phục, đến IT kinh nghiệm mấy chục năm cũng không đạt được trình độ đó.

Vì để sau này tên tiểu tử này lớn lên, có thể làm việc cho bọn họ, cho nên bây giờ bọn họ làm tất cả vì cậu nhóc, không muốn để lỡ thiên tài này.

“Chú biết rồi, chú sẽ vận dụng tất cả mối quan hệ bên cạnh mình để điều tra, đúng rồi, sếp lớn gần đây có ý muốn cháu thử một thiết kế vũ khí mới, hy vọng cháu đừng để bọn ta thất vọng.” Giọng nói của Sách Tư có chút trầm khàn.

Tiểu Tiểu Bân chỉ lo lắng sự nguy hiểm của mẹ cậu nhóc: “Chú Sách Tư, chỉ cần mẹ cháu không sao, bảo cháu làm gì cũng được!”

“Ok! Có tin gì sẽ thông báo cháu.”

Tiểu Tiểu Bân vừa tắt máy, xe của Không Thành đã dừng trước mặt cậu.

.....

Trong phòng karaoke, một nhóm người vẫn đang hát rất sung, Tiểu Mỹ đứng là chuyên gia cướp mic, luôn tranh mic hát không ngừng từ đầu đến cuối.

An Từ Thành đưa tay nhìn đồng hồ trên tay, không kìm được cau cau mày, Hạ Lâm ra ngoài đã nửa tiếng rồi, đến bây giờ vẫn chưa quay lại, không phải có chuyện gì xảy ra đấy chứ?

Nghĩ đến đây, An Từ Thành lập tức đứng dậy, kéo cửa phòng ra, đi dọc hành lang tìm bóng dáng của Hạ Lâm.

Nhưng hắn đi cả một vòng, dường như mọi góc ngách rồi cả nhà vệ sinh của quán karaoke này đều tìm cả rồi mà không thấy bóng dáng cô.

Không phải về nhà rồi chứ? Người phụ nữ đó lẽ nào giận hắn rồi? Chẳng nhẽ bỏ mặc mọi người trong phòng mà đi về.....

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi vào số máy của Hạ Lâm.

Rất nhanh điện thoại có chuông, đột nhiên xung quanh nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nghe thấy âm thanh An Từ Thành khẽ cau mày, bài hát này không phải nhạc chuông điện thoại của Hạ Lâm sao?

Vừa nghĩ vừa đi đến nơi phát ra tiếng nhạc chuông đó, phát hiện trong góc của nhà vệ sinh, một chiếc điện thoại đang rung trên đất phát ra tiếng nhạc.

An Từ Thành bước lên trên nhặt chiếc điện thoại, chết tiệt! Đây rõ ràng là điện thoại của Hạ Lâm, nhưng điện thoại ở đây mà người thì không thấy, có phải cô ấy.....gặp nguy hiểm!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật Nhiên quay người nhanh chóng chạy ra cửa, vừa chạy vừa gọi điện cho Mã Phi.

“Mã Phi, cậu lập tức điều tra cho tên vị trí hiện tại của Hạ Lâm, cô ấy hình như bị bắt cóc rồi.” Giọng nói của An Từ Thành hết sức căng thẳng, lời còn chưa dứt, hắn đã nhảy lên chiếc rolls-royce, chiếc xe khởi động lao đi.

Mã Phi sững một lát, cố gắng kiềm chế giọng nói của mình: “Thành Gia.....có khả năng là do lão gia làm không?”

An Từ Thành giữ chặt vô lăng: “Tôi cũng đang nghi ngờ là lão già đó, cậu nhân tiện cũng tra vị trí bây giờ của ông ta, nếu như là ông ta, lần này tôi sẽ không tha cho ông ta đâu.”

“Vâng tôi lập tức làm ngay.” Mã Phi trả lời một câu, sau đó tắt điện thoại.

An Từ Thành đang tính xem khả năng nơi mà cô bị bắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh, ở đó.....cô sẽ lại ở đó chứ?

Hắn có chút kích động, hi vọng phán đoán của mình không sau, lập tức quay đầu xe, dẫm chân ga phi như bay đến nơi đó.

.....

Trong căn phòng tối đen, Hạ Lâm mở hé mắt nhìn, trong đầu đau đớn ê ả, cô đưa tay muốn day hai thái dương của mình, nhưng phát hiện mình đang bị chói trên một chiếc cột.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Mau đuổi theo

Trong căn phòng tối đen, Hạ Lâm mở hé mắt nhìn, trong đầu đau đớn ê ẩm, cô đưa tay muốn day hai thái dương của mình, nhưng phát hiện mình đang bị chói trên một chiếc cột.

Trong đầu tỉnh táo hơn rất nhiều, cô mở trừng mắt, hoảng sợ nhìn xung quanh.

Tại sao.....cô cảm thấy nơi này quen thuộc như thế? Hình như trước đây đã từng trải qua, cô ra sức lắc đầu cố gắng nhớ lại tất cả những việc xảy ra.

“Lạch cạch!” Đúng lúc này, đèn điện trong phòng đột nhiên có người bật lên, Hạ Lâm ngẩng đầu nhìn sợ hãi. Nơi này giống một nhà kho cũ, xung quanh chất đầy những thùng dầu to.

Hai tay cô ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi sợi dây thừng đó, đúng lúc này, đột nhiên có hai người đàn ông từ ngoài cửa bước vào.

Hạ Lâm ngẩng đầu lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Hàn tiểu thư, đừng cố chấp nữa.” Lão An chống gậy chậm chậm bước đến trước mặt cô, ánh mắt đầy tà khí cúi đầu nhìn cô.

Hạ Lâm nhìn hai người đó cau mày hỏi: “Các người là ai?”

Dương Trung đứng bên cạnh Lão An, nhìn Hàn Gia Lệ cười khẩy mấy tiếng: “Hàn tiểu thư, năm năm rồi không gặp, cô không nhận ra tôi nữa sao?”

Nghe thấy lời này, Hạ Lâm nheo mắt đầy vẻ nguy hiểm nhìn Dương Trung, trong đầu lại xuất hiện vài cảnh tượng, đầu đau như búa bổ, cực kỳ khó chịu.

“Ông..... các ông rốt cuộc là ai? Năm năm trước các người đã làm gì tôi?” Tâm trạng Hạ Lâm hơi hoảng loạn, sau đó nhìn Dương Trung, người đàn ông này, ánh mắt rất quen.

“Ha ha.....” Lão An cười điên cuồng nhìn cô: “Năm năm trước cô nên chết rồi, có điều cũng giống như hôm nay, tôi sẽ không để cô tiếp tục sống trên thế giới này đâu.” Ông ta có chút rồ dại, vì người phụ nữ này, mới khiến cho Phi Phi không có được hạnh phúc.

Hạ Lâm vẫn nghi ngờ nhìn hai người đó, khó hiểu nói: “Tôi và các người không thù không oán, rốt cuộc các người muốn gì? Còn cả năm năm về trước, các người đã làm gì?”

Lão An ngẩng đầu lên, hai mắt sắc lẹm trừng lên nhìn Hạ Lâm, sau đó lại cười một cách điên cuồng: “Dù sao cô cũng sắp chết rồi, thế thì hôm nay tôi sẽ đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho cô, để cô xuống dưới địa ngục chết cũng an tâm chút.”

“Sự thật.....” Hạ Lâm cúi đầu lẩm bầm trong miệng, trong não giống như có nghìn vạn con giun đang bò lổm ngổm vậy.

Lão An cười gian manh, nhìn cô đầy nguy hiểm: “Năm năm trước, An Tử Thành thực ra không hề muốn hại cô, tất cả đều chỉ là kế hoạch mà bọn ta sắp đặt mà thôi. Vì cô, hắn bị ép lấy Bạch Phi Phi, khi tìm được cô, cô lại nhẫn tâm đâm hắn một nhát dao. Còn cả việc đưa con, việc Bạch Phi Phi cố tình lặn xuống cầu thang, tất cả chuyện này đều là kế hoạch của bọn ta! Bọn ta tính nhầm đó là, không ngờ hỏi đó cô lại không chết!”

Từng lời từng chữ của ông ta, dường như đâm thẳng vào tim Hạ Lâm, cô nắm chặt hai tay lại, con ngươi như tóe ra lửa, nghe thấy lời của ông ta, những kí ức trong đầu đang nhói lên đau đớn từng chút từng chút một.....

Cô không dám tin lắc lắc đầu, khoảnh khắc này toàn bộ kí ức đã trở lại, trong đầu không ngừng hiện ra những đoạn kí ức đã quên đó.....lúc này trái tim cô dường như đang gì máu.....

“Không.....nói như thế..... An Tử Thành trước nay chưa bao giờ muốn giết tôi? Tất cả đều là do các ông làm sao?” Hạ Lâm dường như không dám tin, bọn họ ngày đó, luôn sống trong hiểu lầm mà làm hại đối phương.

“Ha ha.....” lão An cười càng điên dại hơn: “Không sai, hắn yêu cô tuyệt đối, đến nỗi năm năm nghĩ rằng cô đã chết, hắn giữ mình năm năm, điều này đối với một người đàn ông mà nói, thực sự không dễ mà làm được.”

Lúc này tim Hạ Lâm như có dao cứa, năm năm trước, cô không tin, tại thành kết cục sau này, cô thậm chí còn nói với hắn đưa con đó không phải của hắn.

“Tôi thật ngốc, tôi còn nói với anh ấy đưa con đó.....không phải của anh ấy.....cho nên anh ấy mới đối xử với tôi như thế.....” Cô quỳ xuống đất, đau đớn lẩm bầm tự nói trong miệng.

Lão An nhìn bộ dạng đau khổ của cô, lão ta cười càng biến thái hơn, ông ta chính là muốn kết cục này, dù cho chết, ông ta cũng muốn cô chết đau khổ hơn bao giờ hết.

“Điều nên nói tôi cũng đã nói cả với cô rồi, bây giờ tôi nhất thiết phải giết chết cô.” Lão An chống gậy từ từ tiến lại gần Hạ Lâm, những tia máu quỷ dữ hiện lên trong mắt ông ta.

Đúng lúc này, cửa phía đông của nhà kho đột nhiên bị người đập ra.

Ba người sững lại, lập tức nhìn về phía cửa đó.

An Từ Thành nắm chặt hai tay lại, toàn thân tức đến run người, hai mắt căm giận, hận không thể nghiền nát hai người đó thành từng mảnh.

Thì ra, tất cả những chuyện xảy ra năm năm trước đều là âm mưu của An Dương! Hắn thật là ngốc, bị ông ta lừa gạt lâu như thế! Nói như thế.....đứa con trong bụng Hàn Gia Lệ năm đó thật sự là con của hắn? Hắn tự tay giết chết con của mình sao?

Tại sao lại khiến hắn trở nên tàn nhẫn như thế? Vết thương này cả đời này hắn không có cách nào mà bù đắp lại cho cô.....

“Ha.....không ngờ mày cũng đến rồi, là muốn cùng chết sao?” Lão An nhìn hắn cười chế giễu, tay cầm gậy bắt giắc nắm chặt lại.

“An Dương! Năm năm trước ông khiến tôi mất đi tất cả, tôi sẽ không để yên cho ông đâu.” An Từ Thành nhanh chóng bước đến trước mặt lão ta.

An Dương quay người cầm con dao gọt hoa quả kẻ lên cổ Hàn Gia Lệ: “Đừng lại gần, nếu không tao sẽ giết cô ta.” Ông ta uy hiếp hắn, con dao trong tay kẻ sát vào cổ cô hơn.

Tâm trạng An Từ Thành có chút kích động, hai tay nắm chặt lại: “Ông buông cô ấy ra, nếu không..... đến xác tôi sẽ không giữ lại cho ông,” trên người hắn toát ra khí chất mạnh mẽ khiến Hàn Gia Lệ có chút sợ hãi.

“An Từ Thành.....” cuối cùng Hàn Gia Lệ cũng không kiềm được mà cất giọng nói, toàn thân run rẩy sợ hãi.

“Ha ha.....” Lão An cười càng nham hiểm hơn: “An Từ Thành, mày muốn đấu với lão tử sao, mày còn non lắm! Dương Trung, chúng ta đi!” Lão An cẩn thận đẩy Hàn Gia Lệ, vừa cầm con dao kẻ vào cổ cô, vừa chậm chậm đi ra phía cửa.

An Từ Thành thật sự sợ lão ta sẽ ra nay, chỉ có thể trừng mắt nhìn lão ta kẹp cổ cô lùi ra khỏi nhà kho.

“An Từ Thành, anh đi đi, không cần lo cho tôi.....” Hàn Gia Lệ lo lắng hét lên với hắn, dù cho mình có xảy ra chuyện gì, cô cũng hi vọng hắn bình an vô sự.

Hắn nhìn cô mắt đầy hy vọng: “Gia Lệ, em tin anh, sẽ không sao đâu!” An Từ Thành nhẹ nhàng an ủi cô, sau đó cũng đi theo bọn họ ra ngoài.

“Mau lên xe!” Lão An gian xảo đẩy vào trong xe, quay đầu biểu thị với Dương Trung.

Dương Trung lập tức nhảy lên xe, sau đó khởi động xe, Lão An đẩy Hàn Gia Lệ vào trong xe, Dương Trung nhấn ga xe, chiếc xe ngay lập tức lao đi.

Vừa nhìn tình hình đó, An Từ Thành cũng nhảy ngay lên xe, đuổi theo chiếc xe phía trước.

Đúng lúc này, một chiếc Ferrari màu vàng đập chân phanh dừng lại bên đường.

Tiểu Tiểu Bân từ trong xe thò đầu ra ngoài, kéo lại chiếc mũ lưỡi trai ở trên đầu: “Không Thành, mau đuổi theo, bọn chúng mang theo mẹ đi rồi!” cậu nhóc cuống quýt suýt nữa nhảy ra khỏi xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Cùng chết

Tiểu Tiểu Bân từ trong xe thò đầu ra ngoài, kéo lại chiếc mũ lưỡi trai ở trên đầu: “Không Thành, mau đuổi theo, bọn chúng mang theo mẹ đi rồi!” cậu nhóc cuống quýt suýt nữa nhảy ra khỏi xe.

“Thắt dây an toàn lại.” Không Thành đeo cặp kính râm, trên đầu cũng đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, bộ dạng như thể gần như không nhìn rõ mặt của anh ta.

Tiểu Tiểu Bân động tác rất nhanh, đã thắt xong dây an toàn, Không Thành nhấn ga, vận tốc chiếc xe dường như tăng lên gấp mấy lần.

“Chết tiệt! Mẹ đang ở phía trước, mau đuổi theo!” Tiểu Tiểu Bân ngồi ở ghế phụ, kích động dậm chân dậm tay.

Không Thành liếc nhìn cậu bé, lại tăng tốc xe lên, chiếc Ferrari màu vàng chẳng mấy chốc vượt qua chiếc rolls-royce của An Từ Thành.

Không Thành nhìn qua gương chiếu hậu, lạnh lùng nhìn chiếc xe đằng sau, khi anh ta nhìn rõ người ở phía sau, mắt anh ta lập tức sáng lên.

“Là sói ác!” Anh ta nhìn người lái chiếc Rolls-royce qua gương chiếu hậu, neho mắt lại nhìn, khoe miệng nhếch lên cười hứng thú, nói như thể Sói ác

chính là ba đẻ của Tiểu Tiểu Bân, ha ha.....việc này đúng là thú vị đây.

Tiểu Tiểu Bân nghi ngờ quay đầu lại: “Sói ác là gì?”

“Sói ác chỉ là một biệt danh, hẳn là anh tài kiệt xuất ra khỏi Soma, gần như không gì không thể làm được!” Không Thành đột nhiên cảm thấy chuyện này trở nên rất hay, đối với Sói ác anh ta đã nghe danh từ lâu, đối với người của Soma anh ta rất tò mò, chỉ là hai người chưa bao giờ cùng lúc đối đầu.

An Từ Thành nhìn chiếc Ferrari màu vàng trước mặt, chết tiệt, chiếc xe đó che mắt tầm nhìn của hắn, hắn nhấn chân ga vượt qua chiếc Ferrari lao lên dẫn trước.

Không Thành nhìn Tiểu Tiểu Bân ở bên cạnh, tình nghịch nói: “Hắn dường như cũng đến cứu mẹ cháu, cháu có cần qua đó gọi tiếng ba không?”

Tiểu Tiểu Bân lập tức sầm mặt xuống: “Sau này không được nhắc đến chuyện này nữa, cháu chỉ có một người ba, chính là Tiểu Dật Nhiên!” Giọng nói của cậu nhóc kiên quyết, dường như là tức giận vậy.

“Không Thành cười xấu xa: “Nhóc con.....cháu nhận nhầm ba phải không? Hay là nhân tiện cũng nhận chú là ba đi!” Anh ta vừa nói vừa đạp chân ga tiếp tục đuổi theo chiếc xe phía trước.

Tiểu Tiểu Bân chán nản liếc nhìn anh ta: “Thôi đi, chú háo sắc như thế, con riêng có mà cả đàn!”

Không Thành cảm thấy buồn cười: “Thế thì không chừng cháu cũng là con riêng của chú đấy.....”

Tiểu Tiểu Bân nhìn anh ta, bĩu môi vẻ coi thường hếch mặt lên nói: “Ồ.....mẹ cháu chẳng nhẽ mắt lại kém thế sao!”

Không Thành im miệng, chỉ biết lắc lắc đầu cứng họng. Nhìn chiếc xe ở phía trước mà tăng tốc lao đi.

Kỹ thuật lái xe của Dương Trung cũng rất tốt, mắt nhìn chiếc xe đằng sau sắp đuổi kịp, ông ta tăng tốc càng lúc càng cao.

Chiếc Rolls-royce của An Từ Thành đã đuổi kịp, Dương Trung nhìn tình hình muốn tách đuôi hắn ra, An Từ Thành nhanh chóng chuyển phương hướng dùng đầu xe đâm vào xe của lão An.

Chiếc xe của Lão An quay một góc trên đường cao tốc, Dương Trung bị đoạn cho toát mồ hôi lạnh, vội vàng nhấn chân phanh, sau đó nhanh chóng quay đầu chạy về một hướng khác!

An Từ Thành nhìn thấy thế cũng vội vàng quay đầu xe đuổi theo, đúng lúc này, Không Thành và Tiểu Tiểu bân cũng đuổi kịp, hai chiếc xe dồn xe của Lão An vào một góc.

“Chết tiệt! Lão gia, không chạy nổi nữa!” Dương Trung căng thẳng nhìn xung quanh, lau mồ hôi trên trán.

Lão An lúc này điềm tĩnh bất ngờ, cười mấy tiếng điên cuồng, hai mắt đen tối xảo quyệt.

“Đằng nào cũng chết.....thế thì cùng chết đi!” Con dao trong tay kề sát vào cổ Hàn Gia Lệ hơn.

Trên cổ Hàn Gia Lệ chuyển đến cảm giác đau đớn, trên chiếc cổ trắng ngần chảy ra tia máu.

Cô lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, không xong rồi, cả Tiểu Tiểu Bân cũng đến rồi, nhìn đứa con non nớt của mình cô không hy vọng những người khác lại bị thương, nếu như phải chết thì để cô một mình chết đi.

“Đừng uy hiếp bọn họ, muốn giết ông giết tôi đi!” Cô cắn hận nhìn lão An, so với vẻ yếu ớt của năm năm trước, Hàn Gia Lệ lúc này đã dũng cảm hơn rất nhiều.

Trên mặt Lão An càng hiện rõ vẻ gian xảo: “Ha ha.....muốn một mình chết, cô nghĩ quá đơn giản rồi đấy! Hôm nay tao sẽ giải quyết hết chúng mày.” Lời còn chưa dứt, ông ta đẩy cửa xe ra. Đưa tay đẩy Hàn Gia Lệ xuống xe.

An Từ Thành và Tiểu Tiểu Bân cũng nhanh chóng bước xuống xe, cả hai liếc nhìn nhau, sau đó căng thẳng nhìn Hàn Gia Lệ trong tay lão An.

“An Dương, ông thả cô ấy ra!” An Từ Thành bước nhanh đến, Lão An ghì chặt Hàn Gia Lệ, không ngừng lùi về phía sau. Cho đến khi đằng sau chạm phải lan can ông ta mới phát hiện, hoảng hốt quay đầu nhìn ông ta mới biết bây giờ bọn họ đang trên một chiếc cầu, còn phía dưới cầu là một con sông rất lớn, nước chảy xiết, một ngọn sóng dường như có thể nuốt trọn người vào đó.

“Cấm các người động đây!” Lão An dựa lưng vào lan can, nhìn bọn họ uy hiếp.

Tiểu Tiểu Bân nhìn trên cổ mẹ cậu bé chảy máu mà xót xa, bước lên trên mà hét lên nói: “Lão già xấu xa, ông mau buông mẹ tôi ra.”

Không Thành lấy từ trong túi ra một khẩu súng ngắn, nhắm về phía lão An: “Lão già, nếu như ông vẫn không thả người, vậy thì thử khả năng bắn súng của tôi xem!”

Con dao trong tay lão An càng kề chặt hơn: “Thế thì mày hỏi con dao trong tay tao trước đi!” Nhưng ông ta không dự định giết Hàn Gia Lệ vào lúc

này, tại vì ông ta muốn tiêu diệt tất cả mấy người, kể cả đứa bé bốn năm tuổi này.

An Từ Thành dường như không chịu được nữa, hấn nắm chặt hai tay lại, lạnh lùng nhìn Lão An: “An Dương, nếu như ông dám động vào cô ấy, tôi sẽ giết tất cả những người bên cạnh ông!”

An Dương dường như đã tuyệt vọng: “An Từ Thành, tao đã mất đi trang viên Mễ Nhĩ Na, tao không còn gì nữa rồi, cho nên tao muốn bọn mày cùng chết với tao!”

An Từ Thành cúi đầu đột nhiên nhớ ra gì đó, bước lên trên tiếp tục tiếp cận ông ta: “Không phải ông cần trang viên đó sao? Chỉ cần ông thả cô ấy. Tôi lập tức trả lại trang viên cho ông.”

Lão An có chút không tin hẳn: “An Từ Thành, mày coi tao là kẻ ngốc à? Dù cho trả cho tao, mày cũng sẽ không tha cho tao, cho nên tao phải kéo cả nhà ba người chúng mày cùng chết với tao như thế mới đáng.”

Hàn Gia Lệ đã không chịu được nữa, cô lo lắng tất cả mọi người sẽ vì cô mà bị thương.

Cô căng thẳng hét về phía họ: “Mọi người đừng lo cho tôi, mọi người mau đi đi!”

“Mẹ đừng sợ, con sẽ cứu mẹ về nhà!”

Hàn Gia Lệ rất không yên tâm về tiểu Tiểu Bàn: “Tiểu Tiểu Bàn ngoan, nghe lời mẹ mau về nhà, nếu không mẹ sẽ không yêu con nữa!”

“Mày cảm ơn cho tao!” Lão An không kiên nhẫn được nữa, nhìn Hàn Gia Lệ quay lên một câu.

Hàn Gia Lệ cắn chặt môi, ngoảnh đầu lại lạnh lùng liếc nhìn lão An, trong đầu lóe lên ý nghĩ.....cô muốn cá cược một lần!

Nhìn kẻ xấu xa trước mặt, hai tay cô nắm chặt lại, sau đó tìm thời gian, nhấc chiếc giày cao gót của mình lên dẫm vào đôi giày da của lão An hai cái!

“A!” Lão An đau đớn hét một tiếng, cơ thể lùi về phía sau mấy bước, con dao gọt hoa quả trong tay rơi xuống đất.

Hàn Gia Lệ tranh thủ thời cơ định chạy, Lão An nhìn thấy thế lập tức nhặt con dao từ trên đất lao lên trước, đâm về phía sau lưng Hàn Gia Lệ.....

“Gia Lệ!” An Từ Thành nhìn cô hét lên một tiếng, ngay sau đó hấn phi nhanh lên trước, ôm lấy Hàn Gia Lệ quay người một cái, ôm chặt cô vào lòng.

“A.....” Hấn kêu lên một tiếng, ngay sau đó con dao trong tay lão An đâm thẳng vào lưng hấn.

Đội Hàn Gia Lệ kịp phản ứng lại, mặt cô đã bị dọa cho trắng bệch: “An Từ Thành.....anh.....anh làm sao thế.....”

Hấn nhìn cô, diu vào vai cô, cố gắng nhịn đau đớn mà nói ngắt quãng: “Gia.....Gia Lệ.....tha thứ cho anh.....”

Trên mặt Lão An đầy sát khí, ông ta lao lên trước định đâm hấn thêm nhát nữa, Không Thành nhìn thấy thế, lập tức đưa khẩu súng bắn vào người lão An, khả năng bắn súng của Không Thành rất chuẩn, dường như đã bắn thì chỉ có trúng!

Lão An rên rỉ một tiếng, hai tay ôm chặt lấy ngực mình, mắt vẫn chăm chăm nhìn trên người An Từ Thành.

Lần này ông ta thật sự điên rồi, muốn chết cùng hấn! Đã phải chết, vậy thì tất cả mọi người cùng chết đi!

Ngay sau đó, ông ta ra sức kéo cơ thể An Từ Thành, lùi về sau mấy bước, hai tay giữ chặt lấy cánh tay hấn. An Từ Thành muốn đẩy hấn ra, máu trên người hai người đã loang cả ra đất, dường như đang giã giụa trước khi chết.

“An Từ Thành!” Hàn Gia Lệ nhìn hấn gọi lên một tiếng, sau đó chạy nhanh về phía hấn.

Tiểu Tiểu Bàn cũng không chờ được nữa, lao lên trên muốn cứu An Từ Thành, mặc dù cậu bé trách hấn vứt lại hai mẹ con, nhưng vừa nhìn thấy hấn mang thân bảo vệ mẹ cậu bé, cậu bé thật sự cảm động!

Cậu không cho phép lão già đó ức hiếp ba đẻ mình.

Đúng lúc này, lão An đột nhiên như phát điên cười phá lên, toàn thân lão ta run rẩy đầy máu, ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả mọi người tại đó.

“An Từ Thành, mày cùng chết với tao đi!” Lời còn chưa dứt, ông ta giữ chặt lấy người An Từ Thành rồi lăn xuống cầu.

“Gia Lệ.....” Cuối cùng chỉ nghe thấy hấn hét lên tên cô, ngay sau đó cơ thể bị lão An kéo xuống cầu.

Chỉ nghe thấy “tùm” một tiếng, hai người đã rơi vào trong nước mất dấu, từng đợt sóng từng đợt trùn lên, dường như đang nuốt trọn gì đó, nước chảy xiết.....

“An Từ Thành!” Hàn Gia Lệ chạy vội đến bên cầu, hoảng sợ gọi với theo một câu, nhưng nhìn thấy nước lớn dưới cầu, Hàn Gia Lệ sợ hãi toàn thân run rẩy.....

Không.....Anh ấy sẽ không sao!

Tiểu Tiểu Bản mở to mắt không dám nhìn nơi mà An Từ Thành rơi xuống, thất thần lùi về sau mấy bước.

“Ba!” Ngay sau đó cậu bé cũng chạy nhanh đến bên cầu, nhìn dòng nước chảy xiết phía dưới hét lên một câu.

“Không được! Cháu phải đi cứu ba!” Lời còn chưa dứt, cơ thể bé nhỏ đã nhảy lên lan can, rướn người muốn nhảy xuống dưới.

May là Không Thành còn chạy đến kịp xách lấy cổ áo cậu bé mà kéo lại.

“Nhảy xuống dưới, cháu muốn chết à? Mạng của cháu là của chúng ta, chúng ta còn đợi cháu lớn lên sau này sẽ làm cho chúng ta, cho nên chú không cho phép cháu làm chuyện dại dột này!” Giọng nói của Không Thành sắt đá không gì bằng.

“Nhưng ba cháu ngã xuống rồi!” Tâm trạng Tiểu Tiểu Bản có chút kích động, nói xong lại định nhảy xuống, dù cho thế nào cậu cũng phải cứu An Từ Thành lên.

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Tha thứ cho anh

“Nhưng ba cháu ngã xuống rồi!” Tâm trạng Tiểu Tiểu Bản có chút kích động, nói xong lại định nhảy xuống, dù cho thế nào cậu cũng phải cứu An Từ Thành lên.

Không Thành bình tĩnh trầm lặng một lúc rồi nói với cậu bé: “Cháu bình tĩnh đi, chú lập tức sai người đi cứu vớt, yên tâm đi, người của Soma không dễ chết thế đâu.”

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ vội vàng chạy đến trước mặt Không Thành, nhìn anh ta cầu cứu: “Xin anh cứu anh ấy, tôi cầu xin anh cứu anh ấy, anh ấy không thể chết.....”

“Mẹ.....” Tiểu Tiểu Bản âm ỉ nhìn cô, ôm chặt lấy chân Hàn Gia Lệ.

“Tiểu Tiểu Bản.....” Hàn Gia Lệ quý người xuống ôm cậu bé vào lòng, cuối cùng cũng bật khóc, chỉ cần anh ta có thể sống mà quay về, cô nhất định sẽ tha thứ cho anh ta, cô thề!

Không Thành cảm điện thoại ra, gọi đến một số máy, mới chỉ vài phút đã có mấy chiếc xe đen nhanh chóng đến đó.

“Mọi người lập tức đi tìm mấy chiếc thuyền, tôi cần tìm thấy người trong thời gian ngắn nhất.” Không Thành dặn dò bọn họ, sau đó những người đó nhanh chóng tản đi.

“Mẹ, chúng ta đi tìm ba đi, nói không chừng ba sẽ có cách.” Tiểu Tiểu Bản đột nhiên nhớ ra gì đó, từ trong lòng Hạ Lâm ngẩng đầu lên, chớp đôi mắt to tròn nhìn cô.

Hạ Lâm vội đứng dậy, đứng rồi, Quý Mị không phải có sở trường tìm người sao? Vừa nghĩ đến đây, cô hoảng loạn nhìn Không Thành: “Chúng tôi về trước tình cách, ở đây phiền anh rồi.”

Không Thành hiểu ý gật đầu với bọn họ: “Yên tâm đi, có tin tức gì tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Tiểu Bản.”

Trong lòng Hạ Lâm hết sức lo lắng, cô không nói gì, bế Tiểu Tiểu Bản lên xe, sau đó lái xe đi thẳng về hướng Vườn Hoa Hồng.

.....

Tiêu Dật Nhiên đang ở trong phòng xem tài liệu, năm năm trước thực thi kế hoạch Soma được một nửa đột nhiên bị điều đi Dubai, còn bây giờ đã hoàn thành việc ở Dubai, quay lại đây lại đón nhận mệnh lệnh tiếp theo đó là tiếp tục đối phó căn cứ địa Soma, điều này khiến anh đột nhiên trầm lặng rất lâu, một phía đang gặp trở ngại giữa quan hệ của Hạ Lâm và An Từ Thành, khiến anh rất khó buông tay, anh chưa có cách nào có được cảm nhận của Hạ Lâm.

Đúng lúc đang lúc bối rối, Hạ Lâm dẫn theo Tiểu Tiểu Bản hoảng hốt đẩy cửa đi vào.

Tiêu Dật Nhiên ngược mặt lên nhìn, sau đó cau mày lại hỏi: “Có chuyện gì thế?” Anh nhìn hai người trước mặt không tìm được cau chặt mày khó hiểu.

“Tiêu Dật Nhiên, An Từ Thành xảy ra chuyện rồi, anh cứu anh ấy với.” Hạ Lâm đi thẳng đến trước mặt anh cầu cứu.

Tiểu Tiểu Bân cũng cuống quýt chạy lên trước, nắm lấy tay áo của Tiêu Dật Nhiên: “Ba, con biết nhất định ba sẽ có cách cứu chú ấy, chú ấy không thể chết!”

Nhìn vẻ mặt cầu cứu của hai mẹ con, trong lòng Tiêu Dật Nhiên có chút bất an, anh ngoảnh đầu nhìn Hạ Lâm “Em....hồi phục kí ức rồi à?”

Hạ Lâm không nói gì, chỉ gật gật đầu với hắn.

Tiêu Dật Nhiên lùi về sau mấy bước, An Từ Thành.....nhưng.....anh vừa nhận mệnh lệnh tiếp theo.....

Nhìn Tiêu Dật Nhiên thần sắc có chút lúng túng, Hạ Lâm bước lên trước, gần như sắp quỵ xuống trước mặt anh: “Anh liên hệ với Quý Mị đi, em biết Quý Mị nhất định có thể tìm được anh ấy, Tiêu Dật Nhiên em cầu xin anh đấy.”

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu liếc nhìn anh, giọng nói lạnh lùng: “Bọn anh vừa nhận mệnh lệnh, phải đối phó Soma, Quý Mị là người nếu như làm trái mệnh lệnh, cô ấy sẽ không giúp.”

Hạ Lâm đứng dậy lắc lắc đầu: “Các anh.....muốn đối phó với anh ấy?”

“Anh có thể chọn lựa không hành động, nhưng anh không thể ngăn cản.” Tiêu Dật Nhiên cố ý ngoảnh đầu đi chỗ khác không nhìn cô, sợ mình sẽ mềm lòng.

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Tiểu Bân bước lên trước ôm chặt lấy chân Tiêu Dật Nhiên: “Ba, ba giúp chú ấy đi, con xin ba đấy. Ba đi nói với Quý Mị, không chừng cô ấy sẽ giúp.”

Tiêu Dật Nhiên cúi đầu nhìn cậu bé, chiều chuộng bế cậu từ dưới đất lên: “Xin lỗi, ba rất hiểu rõ cô ấy, Quý Mị sẽ không giúp.”

Nghe thấy lời này, Hạ Lâm cũng không muốn làm khó anh, cô thất vọng nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Tiểu Tiểu Bân, con ngoan ngoãn ở nhà, mẹ đi cứu chú ấy.” Nói xong quay người nhanh chân bước ra cửa.

Tiểu Tiểu Bân giãy giụa từ trong lòng Tiêu Dật Nhiên xuống: “Mẹ mẹ, con muốn đi cùng mẹ.”

Tiêu Dật Nhiên bước lên trước kéo cô lại: “Em điên rồi à? em đi đâu để tìm hắn chứ?”

Hạ Lâm quay đầu nhìn anh, nước mắt không kiềm chế được ầng àng trong khóe mắt: “Tiêu Dật Nhiên, em thật sự không thể ngồi đây nhìn, tất cả năm đó đều là hiểu lầm, là em hiểu lầm anh ấy, cho nên lần này, dù cho thế nào em cũng phải đi cứu anh ấy.”

Nghe lời cô nói, tim Tiêu Dật Nhiên như rơi xuống vực thẳm.....

Từ đầu đến cuối.....người cô yêu chỉ có An Từ Thành.

Không phải là của anh, thì dù có nỗ lực thế nào cũng không thể là của anh được.

Cúi đầu, trong mắt ánh lên chút lạc lõng: “Thế.....còn anh thì sao?”

Hạ Lâm không quay đầu, không biết đối diện với anh thế nào: “Tiêu Dật Nhiên, chuyện của chúng ta.....đợi em về sẽ nói sau.....em xin lỗi.....” Lời còn chưa dứt, cô đã quay người đi rồi.

Tiêu Dật Nhiên nhìn bóng dáng cô rời xa, ánh mắt có chút mờ hồ, sau đó hít một hơi thật sâu: “Anh nên buông tay rồi sao?”

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Tiểu Bân kích động ngẩng đầu nhìn anh: “Ba, ba nói gì thế, không cho ba nói như thế, ba không được bỏ cuộc, ba mãi mãi là người giỏi nhất trong lòng con.” Tiểu Tiểu Bân nhìn anh, vẻ mặt chắc chắn khẳng định.

Quyết định này luôn kiên định trong lòng cậu bé, dù cho An Từ Thành là ba đẻ của cậu bé, cũng chẳng có cách nào thay đổi được quyết định này, cậu bé mãi mãi ghi nhớ, khi còn nhỏ, Tiêu Dật Nhiên là ba của cậu bé, mà lúc đó An Từ Thành không có ở bên cạnh cậu bé.

Đối với một đứa trẻ mà nói, cậu bé trách An Từ Thành, nhưng vào lúc quan trọng này, cậu bé không hận được hắn.

.....

Hạ Lâm lái xe, với tốc độ nhanh nhất quay lại chỗ vừa xảy ra, tình hình ở đó khiến cô ngạc nhiên có chút không định thần lại được.

Một chiếc trực thăng không ngừng xoay tròn trên mặt nước, trên mặt hồ vô số những con thuyền đang ra sức cứu vớt, Hạ Lâm trong đám đông không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Không Thành, nhưng bất giác nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Cô nheo mắt lại nhìn anh ta, người đó là.....

Bùi Hạo Hiên!

Trong đầu đột nhiên giật mình, sau đó cô nhanh chóng chạy về phía Bùi Hạo Hiên.

Bùi Hạo Hiên ở Mỹ nhận được tin cấp báo mà An Tử Thành phát đến, lập tức thông báo cho Maike, Maike sau khi biết tin, vội vàng muốn tự mình quay về, thế là từ Mỹ bay về ngay.

Khi Bùi Hạo Hiên ngoảnh đầu nhìn thấy Hàn Gia Lệ, hiện rõ ngạc nhiên: “Hàn Gia Lệ.....” Anh ta ngạc nhiên gọi tên cô, còn không biết đang xảy ra chuyện gì nữa.

“Anh không phải đang ở Mỹ sao?”

Bùi Hạo Hiên cúi đầu không hỏi lại cô, ngẩng đầu nhìn cô nói thật: “Tôi ở Mỹ nhận được tín hiệu cấp báo của An Tử Thành gửi đến, biết cậu ấy lúc này nhất định gặp nguy hiểm, cho nên lập tức quay về.”

“Thế có tìm thấy anh ấy không?” Cô nhìn anh ta, mặt đầy hy vọng.

Bùi Hạo Hiên chán nản lắc đầu với cô: “Bây giờ vẫn chưa tìm thấy, có điều cô yên tâm đi, đến Maike còn đích thân ra tay, không mất bao lâu, nhất định sẽ tìm thấy người.” Bùi Hạo Hiên nhẹ giọng an ủi cô.

Tìm Hàn Gia Lệ thấp thỏm bất an, cô nắm chặt hai tay lại, nhìn anh ta đầy lo lắng.

Còn cô cũng không thể giúp được gì.

Đúng lúc này, từ phía không xa có hai người mặc áo đen đang hoảng loạn chạy về phía Bùi Hạo Hiên.....

Bùi Hạo Hiên quay lại nhìn bọn họ, cau mày hỏi: “Có tình hình mới không?”

Đang nói thì hai người đó đã chạy đến trước mặt anh ta: “Hiên Gia, có tình hình! Đội hai chuyển đến tin tức nói đã tìm thấy Thành Gia ở khu vực phía dưới sông rồi!”

Bùi Hạo Hiên căng thẳng nhìn bọn họ nói: “Thế người đâu?”

Hai người nhìn nhau nói: “Đã đưa đến bệnh viện rồi, nghe nói vết dao đâm không nặng lắm, có lẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Thật sự không sao chứ?” Hàn Gia Lệ ở bên cạnh cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng dường như vẫn có gì đó không dám tin.

Hai người đó nhìn Hàn Gia Lệ tiếp tục nói: “Yên tâm đi, tin tức của chúng tôi sẽ không sai, hơn nữa nghe nói khi tìm thấy Thành Gia, anh ấy đã bò lên bờ rồi, người còn chưa tỉnh hẳn, chỉ có điều vết thương trên người chảy quá nhiều máu cho nên có chút yếu ớt.

Nghe thấy lời này, Bùi Hạo Hiên cũng lau mồ hôi trên trán, phẩy phẩy tay ra phía sau, “Mọi người về cả đi.”

Sau đó lại quay đầu nhìn Hàn Gia Lệ: “Chúng ta bây giờ mau đến bệnh viện, cô cùng đi với tôi nhé.” Nói xong lập tức quay người lên xe.

“Được.” Tim Hàn Gia Lệ run rẩy, cô nhìn anh ta rồi trả lời một câu, nhanh nhẹn bước lên xe của Bùi Hạo Hiên.

.....

Khi hai người đến bệnh viện, An Tử Thành đã được chuyển đến phòng bệnh, dường như vết thương không nặng lắm, bác sĩ sau khi băng bó lại cho anh ta, để anh ta nằm trên giường truyền nước.

Hàn Gia Lệ chạy nhanh đến phòng bệnh, nhìn An Tử Thành nằm trên giường, cô bước đến bên giường, đưa tay ôm lấy cơ thể anh: “Anh không sao chứ? Thật sự không sao chứ?” Ngẩng đầu nhìn anh đầy lo lắng.

Bùi Hạo Hiên đi theo sau Hàn Gia Lệ, đứng ở cửa nhìn hai người mỉm cười ấm áp, sau đó không nói câu gì, đi khỏi phòng bệnh đóng cửa lại cho hai người.

An Tử Thành nhìn bóng người vụt đi ngoài cửa, khóe miệng nhếch lên cười, sau đó cúi đầu ôm lấy người phụ nữ trên người mình.

“Xin lỗi Gia Lệ.....” Giọng nói của hắn trầm thì bên tai cô, mặc dù tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng năm năm trước hắn vẫn làm chuyện tổn thương cô.

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu đưa tay nắm chặt lấy tay hắn: “Anh đừng nói nữa, lúc đó là em không tin anh, cho nên mới bị kẻ khác lợi dụng, hơn nữa sau này con cũng không sao, không phải sao?” Đối với chuyện của năm năm về trước, cô không muốn nghĩ lại quá nhiều, chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi.

“Đúng rồi, con trai của anh đâu?” An Tử Thành bật dậy khỏi giường, nhất thời xuất hiện thêm một cậu con trai thiên tài khiến hắn vui không kể xiết.

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh

nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ấc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Ai cảm thú hơn?

“Đúng rồi, con trai của anh đâu?” An Từ Thành bật dậy khỏi giường, nhất thời xuất hiện thêm một cậu con trai thiên tài khiến hắn vui không kể xiết.

Hàn Gia Lệ lạ lùng nhìn hắn, sau đó đẩy hắn ra với vẻ không vui: “Đó là con trai của tôi, anh đừng có mà nhận vợ, Tiểu Tiểu Bản đã bốn tuổi rồi, anh đến một hộp sữa cũng chưa từng mua cho nó.” Cô không muốn bỏ qua cho hắn dễ dàng như thế.

An Từ Thành ngồi dậy nhìn Hàn Gia Lệ, cười trừ nói: “Tiểu Lệ Lệ, đừng như thế mà, con trai em cũng là con trai anh mà. Có gì đâu, sau này sữa bột của con anh sẽ mua bù mà.”

“Không cần đâu, tôi đã nuôi nó rất tốt rồi, anh đừng cướp tiểu Tiểu Bản với tôi.”

“Tại sao phải cướp chứ? Tiểu Tiểu Bản là con của hai chúng ta, chúng ta có thể cùng nuôi, Gia Lệ.....” Hắn dịu dàng nhìn cô, nắm chặt bàn tay cô.

“Nhưng.....” Hàn Gia Lệ vội vàng rút tay mình từ trong lòng bàn tay hắn lại, nhưng, nếu như hắn và cô ở bên cạnh nhau thì Tiểu Dật Nhiên làm thế nào đây?

Năm năm rồi, anh chỉ có mình cô, như thế đối với anh thật không công bằng, mình sao có thể làm chuyện có lỗi với anh ấy như thế chứ?

“Em vẫn không tha thứ cho anh sao?” Hắn nhìn cô, ánh mắt nặng nề trầm mặc.

“Tha thứ cho anh và tiếp tục ở bên anh, đó là hai chuyện khác nhau.....” Cô vẫn chưa nghĩ kỹ, con đường sau này phải đi thế nào đây, Tiểu Tiểu Bản thích Tiểu Dật Nhiên như thế, liệu bây giờ nó có đón nhận An Từ Thành không?

Nghe thấy lời này, An Từ Thành cười gian xảo: “Tha thứ cho anh là được, còn trái tim của em.....anh sẽ đợi, anh tự tin, sớm muộn em đều là của anh.” An Từ Thành cảm nhận được, khoảnh khắc cô bỏ nhào vào phòng hắn chắc chắn biết rằng, Hàn Gia Lệ yêu hắn, trong lòng cô chỉ có hắn, vậy thì bây giờ cần chỉ là thời gian thôi.

Hàn Gia Lệ liếc hắn rồi bĩu môi nói: “Anh nên để Tiểu Tiểu Bản đón nhận anh trước đi?”

Khuôn mặt đẹp trai của An Từ Thành nở nụ cười rạng rỡ, có gì đó đầy tự tin: “Cái này thì anh rất yên tâm, anh ở trong cơ thể em trông rau, cu cậu có thể không thích anh sao?”

Hàn Gia Lệ vừa nghe thấy thế, mặt đỏ bừng lên: “Này, anh có thể tìm lời dễ nghe mà nói không?” Cô nhìn hắn như nhìn quái vật vậy.

“Anh chỉ nói sự thật thôi.....” An Từ Thành đắc ý nhún nhún vai với cô.

“Này.....anh.....” Hàn Gia Lệ cứng họng, chỉ có thể trợn trừng mắt mà nhìn hắn.

An Từ Thành dùng lực, đưa tay kéo lấy cơ thể mảnh mai của cô, Hàn Gia Lệ không ngờ sẽ bị kéo vào trong lòng hắn, đang muốn đứng dậy, An Từ Thành dang hai tay ôm chặt lấy cô: “Đừng động, để anh ôm em thế này một lát.”

Hắn dựa đầu trên vai cô, khẽ lầm bầm nói. Năm năm rồi, lần đầu tiên khiến hắn cảm thấy ôm lại xa xỉ đến thế, hắn mơ hồ cảm thấy đây như một giấc mơ.

Hàn Gia Lệ không động, chỉ im lặng cảm nhận âm áp trên người anh ta, năm năm rồi, cảm giác trên người anh ta vẫn quen thuộc như thế.

An Từ Thành hít hà mùi thơm dịu nhẹ trên người cô, cảm xúc mãnh liệt đột nhiên trào dâng, năm năm rồi hắn chưa từng động vào người phụ nữ nào, chỉ cần ngửi mùi thơm trên người Hàn Gia Lệ, hắn đã không kiềm chế được rồi.

Hơi thở mũi hắn càng lúc càng nóng, mơn trớn trên cổ cô.

“Gia Lệ.....” Hắn có chút nhấp nhúm gọi cô một tiếng.

“Uhm.....” Cô yên tĩnh nhắm mắt dựa vào người hắn, chỉ trả lời một câu.

“Anh.....muốn có em.....” Hắn cố nén giọng nói của mình, hai tay ôm cô càng chặt hơn.

Vừa nghe lời này, Hàn Gia Lệ lập tức đẩy hắn ra, sau đó bực tức trợn mắt lườm hắn nói: “An Từ Thành, anh.....anh là đồ cầm thú!” Sau đó quay người định đi, người đàn ông này sao có thể giống được Tiêu Dật Nhiên đang hoàng đĩnh đặc chứ?

“Này.....Gia Lệ.....” An Từ Thành nhìn thấy thế vội vàng đưa tay kéo cô lại: “Đừng đi, anh đùa với em thôi mà, anh đã vì em mà năm năm chưa động đến phụ nữ, đùa một chút không được sao?” An Từ Thành nhếch nhếch miệng,, cô vẫn xấu hổ giống năm năm trước.

Hàn Gia Lệ quay đầu cắn môi nhìn hắn: “Tại sao lại đùa kiểu này với tôi? Anh giữ mình năm năm, báo với chính phủ lập đền thờ sự trong sạch của anh là được rồi.”

An Từ Thành cười kéo cô lại bên giường:” Không cần lập đền thờ, dù sao sau này cũng không cần giữ mình nữa.”

“Này.....ý anh là gì?” Hàn Gia Lệ quay đầu nhìn anh ta, bất giác mặt càng đỏ hơn.

“Sau này không phải có em rồi sao?”

Hàn Gia Lệ vừa đẩy hắn ra: “Anh đừng có mơ!”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng đột nhiên có người mở ra. Sau đó Bùi Hạo Hiền từ bên ngoài thò đầu vào nhìn.

“Mình ở bên ngoài đợi lâu rồi, không dám đi vào, chỉ sợ nhìn thấy gì không nên nhìn.” Bùi Hạo Hiền nháy nháy mắt với Hàn Gia Lệ.

An Từ Thành nhìn anh ta, sau đó dựa lưng thoải mái trên gối, vẻ mặt uể oải nói: “Bùi Hạo Hiền, chuyện này hình như chỉ có cậu mới làm ra được? Mình ở chỗ cậu nhìn thấy điều không nên nhìn mình cũng chẳng thấy lạ.”

Bùi Hạo Hiền mặt dày cười với hắn: “anh đây đừng mạnh như thế, lại không sợ cậu chen ngang.”

An Từ Thành giả bộ ho mấy tiếng, sau đó tiếp tục nói: “Vậy thì mình gọi Diệp Lăng Vi đến xem...” Đừng cho rằng hắn không biết Bùi Hạo Hiền và Diệp Lăng Vi ở bên nhau rồi.

Vừa nghe thấy tên Diệp Lăng Vi, sắc mặt Bùi Hạo Hiền lập tức tối sầm lại, anh ta căng thẳng nhìn An Từ Thành: “Này, sao cậu biết? Cậu đừng nói với Vi Vi mình lên lút ở bên ngoài, nếu không buổi tối cô ấy sẽ đá mình xuống giường đấy.”

Hàn Gia Lệ không biết nói gì liếc anh ta một cái, trong lòng nghĩ, nếu như cô là người phụ nữ đó, đã bị anh ta làm cho tức chết từ lâu rồi.

An Từ Thành cũng lắc lắc đầu: “Cậu đừng có phong lưu thế được không? Đã quyết định ở bên cạnh Diệp Lăng Vi rồi, thì đừng làm việc có lỗi với cô ấy nữa.”

Bùi Hạo Hiền nghi ngờ nhìn hắn, nhảy sang một bên nói: “An Từ Thành, cậu là quái vật, mình không giống cậu, ở bên ngoài lên lút ăn chả là thú vui duy nhất trong cuộc sống của mình bây giờ.”

Hàn Gia Lệ suýt nữa muốn lao lên đánh cho anh ta một trận, lời nói này mà anh ta cũng nói ra được.

Nhìn hai người trong phòng bệnh, anh ta lấy lòng phẩy phẩy tay nói: “Được rồi, mình phải đi tìm Vi Vi nhà mình đây, hai người năm năm chưa gặp, từ từ cầm thú nhé.....” Lời nói còn chưa dứt, anh ta đã mất hút ngoài cửa rồi.

“Người đàn ông này tại sao lại háo sắc thế chứ?” Hàn Gia Lệ thật sự chán không thiết nghĩ nữa.

An Từ Thành nhún nhún vai với cô: “Con người cậu ấy, cả đời này sợ rằng không thay đổi được.”

Hàn Gia Lệ đột nhiên nhớ ra gì đó, quay người nhìn hắn nheo nheo mắt: “Này, anh có cùng với anh ta ra ngoài làm trò lên lút không vậy?”

Vừa nghe thấy câu hỏi này, trong lòng An Từ Thành vui mừng khắp khơi: “Sao thế? Em đang ghen à?”

Hàn Gia Lệ vội vàng thanh minh: “Tôi.....ai ghen chứ? Tôi còn lâu mới ghen, anh ra ngoài lăng nhăng, tôi cũng chẳng để ý.”

Lời của cô dù cho thế nào cũng khiến An Từ Thành cảm thấy lời nói bao giờ cũng trái ngược với tim.

Hắn đưa tay kéo Hàn Gia Lệ vào lòng lần nữa: “Dù cho lên lút, anh cũng chỉ lên lút với em”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Bắt quả tang trên giường

Hắn đưa tay kéo Hàn Gia Lệ vào lòng lần nữa: “Dù cho lên lút, anh cũng chỉ lên lút ăn em thôi.”

“Này.....anh.....tôi không ngon như thế, anh ăn người khác đi.....” Nghe thấy những lời lộ liễu tình tứ này của hắn, Hàn Gia Lệ lại đỏ mặt, giằng giụa muốn thoát ra từ trong lòng hắn, nhưng hắn ôm chặt quá, cô không động đậy nổi.

“A.....” Đột nhiên, hắn cau mày rên lên một tiếng, hình như Hàn Gia Lệ chạm vào vết thương của hắn, cơn đau nhanh chóng chuyển đến khiến hắn nhăn nhó.

“Sao thế? Tôi động vào anh rồi sao?” Cô ngẩng đầu căng thẳng nhìn hắn, ngoan ngoãn hơn rất nhiều khi ở trong lòng hắn.

An Từ Thành cười hết sức gian xảo: “Em ngoan ngoãn để anh ôm một lát thì sẽ không đau nữa.....”

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, hai người ôm nhau rất chặt, dường như có thể nghe thấy hơi thở ấm áp của hai bên.

Ánh nắng lọt qua cửa sổ chiếu vào phòng qua lớp rèm cửa, hắt lên hai người, hình ảnh đó ấm áp biết bao nhiêu.

An Từ Thành dường như không nỡ rời xa cô, thật hy vọng có thể giữ mãi khoảnh khắc này, như thế hắn có thể ôm cô cả đời.

“Mẹ mẹ.....” đúng lúc này, ngoài cửa chuyển đến giọng nói của Tiểu Tiểu Bân, hai người còn chưa kịp phản ứng, cậu nhóc đã đẩy cửa chui vào phòng bệnh rồi.

Hàn Gia Lệ vừa nghe thấy giọng nói của Tiểu Tiểu Bân, vội vàng đẩy An Từ Thành ra, ngượng ngùng ngồi trên giường bệnh vuốt lại mái tóc dài của mình, thần thái có chút không tự nhiên.

Tiểu Tiểu Bân đứng ở cửa thở hổn hển nhìn hai người trong phòng bệnh, mắt mở to ra nhìn chằm chằm: “Hai người...hai người đang làm gì thế?”

Hàn Gia Lệ đứng dậy bước nhanh đến bên cạnh cậu bé: “Tiểu tử thôi, tại sao con đi vào lại không gõ cửa, mẹ chiều con hư rồi.” Vừa nói vừa cốc vào trán cậu nhóc mấy cái.

Tiểu Tiểu Bân bực tức nhìn cô: “Mẹ, mẹ quá đáng quá, nếu như con gõ cửa còn có thể bắt quả tang hai người trên giường sao? Không được, mẹ làm như thế, con sẽ đi báo cho ba biết!” Nói xong cậu nhóc quay người định đi, Hàn Gia Lệ vội vàng bước lên kéo cậu nhóc lại.

“Này, tiểu tử thôi con, con nói linh tinh cái gì thế? Con biết cái gì là bắt quả tang trên giường không? Con không học ngoan chút cẩn thận mẹ đánh cho đấy.” Cô nhìn Tiểu Tiểu Bân trước mắt, giờ nắm đầm lên dọa.

Tiểu Tiểu Bân không chút sợ hãi: “Bắt quả tang trên giường ý là bị con nhìn thấy hai người đang trên giường, mẹ, mẹ như thế ba sẽ đau lòng lắm.” Cậu nhóc cong môi lên vẻ oan ức nhìn Hàn Gia Lệ.

Hàn Gia Lệ bước đến trước mặt cậu bé, quỳ người xuống, đưa tay xoa vào hai má non nớt: “Tiểu Tiểu Bân, thực ra đây mới là ba đẻ của con, mẹ biết con thích Tiêu Dật Nhiên, nhưng đây là sự thật, mẹ hy vọng con đón nhận ba đẻ của con.”

Lúc này An Từ Thành cũng cố chịu đau, chậm chậm bước đến bên cạnh bọn họ, cúi đầu nhìn Tiểu Tiểu Bân, trong mắt chứa chan tình cha: “Xin lỗi Tiểu Tiểu Bân, khi con còn nhỏ ba không ở bên cạnh con, sau này cho ba cơ hội bù đắp có được không?”

Nghe thấy giọng nói của An Từ Thành, cơ thể bé nhỏ của Tiểu Tiểu Bân lùi về sau mấy bước, rất dễ phòng, nhìn An Từ Thành nói: “Chú không phải ba cháu, cháu chỉ có một ba, đó chính là ba Tiêu Dật Nhiên, cháu và mẹ đều là của ba cháu, không cho chú cướp mẹ cháu đi, ai bảo năm năm trước chú vứt lại hai mẹ con cháu!”

Đối với phản ứng của Tiểu Tiểu Bân, An Từ Thành dường như cũng đã đoán được từ lâu, tại vì người ở bên cạnh Tiểu Tiểu Bân đến bây giờ không phải hắn, điều này hắn cũng không có cách nào bù đắp được, hắn không tức giận, chỉ là dịu dàng nhìn cậu bé mỉm cười: “Ba xin lỗi, năm năm trước bỏ rơi hai mẹ con là do hiểu lầm, ba yêu con, cho nên ít nhất cho ba một cơ hội chứng minh có được không?”

Tiểu Tiểu Bân đẩy hắn ra, lùi về sau cách hắn xa: “Không có cơ hội, năm năm trước chú bỏ lại hai mẹ con đó là sự thật, dù sao cháu cũng chỉ có Tiêu Dật Nhiên là ba mà thôi.” Nói xong lại ngoảnh đầu sang nhìn Hàn Gia Lệ: “Mẹ, chúng ta về nhà thôi, mẹ không đừng làm ba đau lòng.”

Hàn Gia Lệ liếc nhìn hắn, An Từ Thành dù cho trong lòng đã có sự chuẩn bị, có điều hắn thật sự không ngờ thái độ của Tiểu Tiểu Bân lại cương quyết như thế, định thần lại trong mắt ánh lên vẻ thất vọng. Đối với thời gian tuổi thơ năm năm trống rỗng đó, đối với một đứa trẻ mà nói thì không có gì bù đắp được.

Hàn Gia Lệ nhìn hai người thờ dài, sau đó nói với An Từ Thành: “Anh nghỉ ngơi đi, em dẫn con về trước, tư tưởng của con cứ giao cho em.” Nói xong, liếc mắt nhìn chằm chằm về phía hắn.

An Từ Thành vẫn cười với cô, không nỡ rời xa cô: “Bao giờ em đến thăm anh? Anh sẽ rất nhớ em”

Ở trước mặt Tiểu Tiểu Bân mà nói những lời này, Hàn Gia Lệ thật sự thấy ngại.

Ai mà biết thái độ của Tiểu Tiểu Bân rất mạnh mẽ, cậu bé dè chừng nhìn An Từ Thành, kéo Hàn Gia Lệ ra phía sau mình: “Mẹ cháu sẽ không đến thăm chú nữa, mẹ phải về nhà rồi, sau này không được liên hệ với mẹ cháu.” Nói xong, ra sức kéo tay Hàn Gia Lệ đi ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Gia Lệ ngoảnh đầu liếc nhìn An Từ Thành, biểu cảm bất lực, sau đó nhanh chóng đi khuất ngoài cửa phòng bệnh.

An Từ Thành cũng người nhìn về hướng hai người rồi đi, khóe miệng nhếch lên nở ra nụ cười ảm áp, xem ra mình vẫn phải tự nỗ lực, hẳn tự tin, nhất định sẽ khiến cậu nhóc con đó đón nhận hẳn.

Dù sao.....trên người cậu nhóc cũng có dòng máu của hắn, hơn nữa lần đầu tiên gặp cậu bé đã thấy hình bóng mình trên đó.

“Thành Gia.....” An Từ Thành đang nghĩ có chút thất thần, Mã Phi đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh.

An Từ Thành chậm chậm quay người lại: “Việc li hôn xử lý thế nào rồi?”

Mã Phi khựng lại, sau đó gật gật đầu nói với hắn: “Phu nhân vì bị hủy hoại nhan sắc nên vẫn trong bệnh viện, cô ấy không chịu ký vào đơn li hôn, muốn gặp anh một lần, Thành Gia.....anh xem.....” Mã Phi có chút ngập ngừng, dù sao, hai người cũng đã từng là vợ chồng.

An Từ Thành cũng người lại, giọng nói thanh thản không gì bằng: “Không cần gấp nữa, nếu như cô ta không chịu ký, vậy thì gửi thẳng đến tòa án, tìm quan hệ, tìm luật sư tốt nhất, li hôn không thành vấn đề.”

“Tôi biết rồi Thành gia, tôi lập tức đi làm ngay.” Mã Phi không hỏi nhiều, quay người đi nhanh ra khỏi phòng bệnh.

“Đợi chút!” An Từ Thành đột nhiên gọi giật anh ta lại.

“Thành Gia còn việc gì dặn dò không?”

“Sau khi li hôn, cho cô ta một số tiền, toàn bộ tiền chữa bệnh của cô ta đều tính trong thẻ của tôi, tôi không muốn nợ cô ta gì cả.” Hắn thờ dãi nói, làm như thế, trong lòng có thể thoải mái chút, hẳn cũng không phải người nhẫn tâm đến thế.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm các việc, anh yên tâm đi.” Nói xong, anh ta đã đi ra khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Anh phải đi rồi

Vườn hoa hồng.

Tiêu Dật Nhiên vào bếp làm bữa tối thịnh soạn, yên lặng đợi hai mẹ con về ăn cơm.

“Ba.....” Vừa vào cửa Tiểu Tiểu Bân đã chạy bổ nhào vào lòng Tiêu Dật Nhiên.

“Bảo bối yêu quý của ba!” Tiêu Dật Nhiên vừa nói vừa bế Tiểu Tiểu Bân lên.

Hàn Gia Lệ nhìn bàn ăn đầy những món thịnh soạn có chút giật mình, nhìn anh cười tươi như hoa: “Hôm nay là ngày gì thế? Sao anh lại đích thân xuống bếp thế này?”

Tiêu Dật Nhiên điềm nhiên cười nói: “Không phải ngày gì, chỉ là muốn ba người chúng ta cùng ăn một bữa cơm mà thôi.”

Nghe thấy lời anh nói, trong lòng Hàn Gia Lệ có chút bất an, cô lơ mơ cảm thấy bữa cơm này sẽ là bữa cơm cuối cùng của bọn họ.

Cô ra sức lắc đầu, muốn dứt bỏ suy nghĩ đó đi, cô vui vẻ ngồi xuống bàn ăn, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Nhiên: “Cảm ơn bữa tối của anh, vậy thì em phải ăn nhiệt tình thôi!”

“Ăn nhiều chút! Còn đây nữa, những thứ này phải ăn hết nhé.” Anh xót xa nhìn hai người trước mặt, hai người này luôn được anh coi như người nhà của mình.

“Ba, ba cũng ăn đi.” Tiểu Tiểu Bân vừa nói vừa gấp miếng trứng hấp trong bát mình đặt vào bát của Tiêu Dật Nhiên.

Trong lòng Tiêu Dật Nhiên có cảm giác ảm áp dâng trào, đột nhiên cảm thấy không phí công thương yêu thằng bé! Anh nhìn cậu bé cười chiều chuộng.

“Tiểu Tiểu Bân, tối nay ngủ cùng ba.....” Anh vừa nói vừa nhìn cậu bé, rồi gấp miếng trứng hấp cho vào trong miệng.

“Vâng, được ạ, con muốn tối nào cũng ngủ với ba!”

Tiêu Dật Nhiên không nói gì, chỉ cười trừ, chỉ sợ sau này không có cơ hội này nữa, không phải là thứ của anh thì dù cho có nỗ lực thế nào cũng sẽ không có được, dù cho thời gian năm năm trôi qua kết quả vẫn thế, chuyện đã đến nước này, vậy thì đối với hai mẹ con cũng nên trả về cho chủ cũ thôi?

“Tiểu tử thói này, trong lòng chỉ có ba, con quá đáng như thế không sợ mẹ giận sao?” Hàn Gia Lệ nhìn cậu nhóc bên cạnh, bộ dạng ghen tức.

“Mẹ là xấu xa!” Vừa nghĩ lại chuyện vừa nãy trong phòng bệnh, mặt Tiểu Tiểu Bân lại sa sầm xuống.

Hàn Gia Lệ chán nản lắc lắc đầu.

Bữa cơm này có chút nặng nề, ăn xong, Tiêu Dật Nhiên đưa Tiểu Tiểu Bân đi ngủ, sau khi ru cậu nhóc ngủ, anh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai của cậu bé, sau đó đứng dậy chậm chậm đi ra phía ngoài biệt thự.

Hàn Gia Lệ cũng chưa ngủ, cô dường như đoán được gì đó, nhìn thấy Tiêu Dật Nhiên khuôn mặt trầm lặng đứng trong vườn phía dưới lầu, cô lấy một chiếc áo khoác màu đen trên ghế sofa rồi đi về phía anh.

Cô không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng phủ chiếc áo lên người anh.

“Sao em lại ra đây?” Tiêu Dật Nhiên ngoảnh đầu nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

“Có chút không yên tâm về anh.” Hàn Gia Lệ quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, ánh mắt có chút mơ hồ. Cô thật sự không hy vọng anh có chuyện.

Tiêu Dật Nhiên cười khẩy mấy tiếng: “Anh không sao, em yên tâm đi.”

“Anh phải đi rồi sao?” Hàn Gia Lệ cuối cùng cũng bật ra câu hỏi này, thực ra bao nhiêu năm ở cạnh, cô hiểu anh.

Tiêu Dật Nhiên vẫn cười, quả nhiên, nhất cử nhất động của anh cũng không giấu được cô, cho nên đành nói thẳng ra vậy.

“Anh dự định quay về Dubai.....”

Khoảnh khắc nghe thấy anh nói muốn rời đi, tim Hàn Gia Lệ nhói chặt lại, hồi lâu cô mới bật được một câu từ trong miệng: “Anh thật sự muốn đi sao? Tiểu Tiểu Bân sẽ không rời xa anh.”

“Thế còn em thì sao?” Tiêu Dật Nhiên chỉ im lặng nhìn cô, tất cả đều thẳng thắn như thế.

Hàn Gia Lệ cúi đầu, có chút ngại ngùng: “Em.....em cũng không rời xa anh.....”

Nghe thấy câu nói này, khóe miệng Tiêu Dật Nhiên nhếch lên cười mãn nguyện, ít nhất, câu nói không rời xa này của cô khiến anh biết năm năm này tất cả những gì anh làm đều có ý nghĩa.

“Gia Lệ.....anh nghĩ khi anh buông tay, anh biết em cũng đã nỗ lực với anh, có lẽ không phải là của anh thì dù anh có miễn cưỡng thế nào cũng không phải là của anh! Cho nên...khi em hồi phục trí nhớ, anh nên để hai mẹ con em trở về với chủ nhân vốn dĩ, cảm ơn hai mẹ con đã cùng anh trải qua thời khắc năm năm tươi đẹp nhất, anh sẽ luôn nhớ trong lòng.” Anh giả bộ điềm nhiên nhìn cô, nhưng cô cảm nhận được trong giọng nói của anh đang nghẹn ngào.

“Tiêu Dật Nhiên.....” Hàn Gia Lệ lúc này không biết nói gì mới được, chỉ là nghiêng đầu im lặng nhìn anh, trong lòng như bị đè bởi tảng đá nặng, rất khó chịu.

Anh ngắt ngang lời cô nói: “Anh có ý không nói với Tiểu Tiểu Bân, chính là sợ thằng bé sẽ không để anh đi, anh đã viết một bức thư cho nó, đến lúc đó em sẽ đưa cho nó nhé, Tiêu Dật Nhiên anh cả đời này coi thằng bé là con trai của mình, còn biệt thự này.....cũng để lại cho hai mẹ con, sau này có gì khó khăn thì đi tìm Tịch Dương, cậu ấy sẽ giúp đỡ em.....” Anh đã vì cô mà nghĩ xong tất cả, không ngừng vạch ra kế hoạch tương lai cho cô, anh lúc nào cũng cẩn thận như thế.

“Tiêu Dật Nhiên, anh có thể đừng đi không?” Cô vờ mặt cầu cứu nhìn anh.

Tiêu Dật Nhiên bình tĩnh lắc lắc đầu với cô: “Xin lỗi Gia lệ, anh không phải thánh nhân, em để anh ích kỉ một lần đi, anh sợ tiếp tục ở lại đây anh sẽ không khống chế nổi trái tim mình, anh.....” Đó là tâm trạng gì mà lúc này anh thật sự không biết biểu đạt bằng ngôn ngữ thế nào, cảm giác buông tay người mình yêu còn khó chịu hơn mất đi.

Hàn Gia Lệ cúi đầu, cũng không nói gì nhiều, mãi hồi lâu, cô mới ngẩng đầu nhìn anh: “Chăm sóc tốt bản thân.”

Tiêu Dật Nhiên hiểu ý gật đầu với cô: “Anh.....có thể ôm em một chút được không? Coi như là lần ôm cuối cùng.....” Anh nhìn cô chờ đợi.

Hàn Gia Lệ cười gật đầu với anh, cô biết mình nợ anh quá nhiều, nếu như cả đời này không thể báo đáp, vậy thì để đến kiếp sau đi!

Tiêu Dật Nhiên bước đến trước mặt cô, dang tay ôm cô vào lòng, anh muốn khoảnh khắc đó mãi mãi để mùi hương quen thuộc trên người cô giữ lại trong lòng mình.

“Tiêu Dật Nhiên, cảm ơn anh.” Cô im lặng dựa đầu lên vai anh, lẩm bẩm nói.

“Tiêu Dật Nhiên anh cả đời này đáng tiếc nhất chính là không lấy được em làm vợ, không thể làm ba của Tiểu Tiểu Bân.”

“Xin lỗi.....” Đối diện với người đàn ông này, ngoài xin lỗi ra cô còn có thể nói được gì nữa.

Tiêu Dật Nhiên nhẹ nhàng buông cô ra: “Được rồi, em ngủ sớm đi, đêm cuối cùng anh đi ngủ cùng Tiểu Tiểu Bân, sau này không nhìn thấy thẳng bé nữa rồi.” Tiêu Dật Nhiên đột nhiên bước lên trước kéo lấy tay áo anh: “Tiêu Dật Nhiên, đêm nay ba chúng ta ngủ cùng nhé.”

Tiêu Dật Nhiên cười đưa tay xoa đầu cô: “Được thôi, giữ lại hồi ức đẹp nhất.”

Ánh trăng hắt lên mặt nước, hắt lên trên mặt họ, Tiêu Dật Nhiên lật tới lật lui mà không tài nào ngủ được, im lặng nhìn hai người ngủ ngon trên giường, dường như muốn đem hai người khắc trong đầu mình như hình với bóng! Qua đêm nay là anh không thể nhìn thấy họ nữa rồi.

Đưa tay nhẹ vuốt ve má Hàn Gia Lệ: “Gia Lệ....anh sẽ luôn khắc ghi em trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Cái chết của cô ta

Khi Hàn Gia Lệ tỉnh dậy đã không còn thấy bóng dáng Tiêu Dật Nhiên ở bên cạnh, Tiểu Tiểu Bân còn đang ngủ say, cửa sổ trong phòng mở hé một nửa, gió nhẹ thổi đưa chiếc rèm lụa.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, Hàn Gia Lệ dường như phát điên nhảy xuống giường, căng thẳng chạy trong chạy ngoài biệt thự tìm khắp một lượt. Trong bếp bữa sáng trên bàn vẫn còn nóng hổi, nhưng bóng Tiêu Dật Nhiên đã không thấy nữa.

Hàn Gia Lệ ngồi thất thểu trên bậc thềm, anh ấy....thật sự đã đi rồi sao?

Khoảnh khắc đó, Hàn Gia Lệ cảm thấy trong lòng mình dường như thiếu mất gì đó, ngoảnh đầu dò dẫm nhìn bữa sáng thịnh soạn trên bàn, phát hiện j bên trên có một tờ giấy viết mấy chữ.

Cô nhanh nhẹn đứng dậy, cầm lấy tờ giấy đó, phía dưới tờ giấy còn có một bức thư, là viết cho Tiểu Tiểu Bân.

“Đây là bữa sáng cuối cùng làm cho hai mẹ con, công việc em bận như thế, sau này nhớ đừng quên ăn sáng, không tốt với dạ dày.” Chỉ đơn giản một câu nói mà khiến khóe mắt Hàn Gia Lệ cay cay.

Cô cắn chặt môi, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, đối với Tiêu Dật Nhiên, có quá nhiều lời có quá nhiều cảm kích mà không tài nào nói ra được.

Dù không yêu cô vẫn luôn hy vọng giữ anh lại bên mình, đây không phải quá ích kỉ hay sao, rốt cuộc tình cảm cô đối với anh là gì, thậm chí đến bản thân cô cũng không biết.

Cô nhắm mắt lại, cuối cùng, giọt nước mắt long lanh trào ra trong khóe mắt.

“Mẹ, ba đâu ạ?” Đang nghĩ thì Tiểu Tiểu Bân mặc bộ quần áo ngủ, dụi dụi mắt bước từng bước từ trên lầu đi xuống.

Hàn Gia Lệ vội vàng gạt nước mắt đi, trong lòng do dự không biết có nên nói cho Tiểu Tiểu Bân biết việc Tiêu Dật Nhiên đã rời đi không.

“Ba đi đâu rồi ạ?” Tiểu Tiểu Bân nhìn bữa sáng trên bàn, cầm lấy một chiếc bánh mì cho vào miệng cắn.

“Tiểu Tiểu Bân.....” Hàn Gia Lệ có chút ngập ngừng nhìn cậu bé.

Nhìn thấy khóe mắt đỏ của Hàn Gia Lệ, Tiểu Tiểu Bân cau mày, chạy đến trước mặt cô: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Hàn Gia Lệ quỳ người xuống ôm Tiểu Tiểu Bân vào lòng: “Ba con.....đi Dubai rồi.”

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Tiểu Bân kích động đẩy cô ra: “Mẹ nói gì ạ? Ba sẽ không nói gì với con mà cứ thế đi chứ, mẹ, nhất định là mẹ khiến ba giận rồi.”

Hàn Gia Lệ đứng lên đưa bức thư trong tay vào tay cậu bé: “Đây là thư ba viết cho con, mẹ có nói ba đừng đi, nhưng cũng không ngăn được.....”

Tiểu Tiểu Bân không nói gì, ở trước mặt Hạ Lâm ầm ức cắn cắn môi, nước mắt ầng ậng xoay chuyển trong khóe mắt, run rẩy mở bức thư mà ba viết cho cậu ra, cẩn thận xem.

Sau khi đọc xong, cuối cùng cậu bé không kiềm chế được khóc òa lên, bức thư trong tay bị nước mắt cậu bé làm cho ướt hết.

Hàn Gia Lệ xót xa ôm đầu cậu bé vào lòng: “Đừng khóc Tiểu Tiểu Bân, ba con có nói không muốn con khóc.”

Tiểu Tiểu Bân ngẩng đầu lên, nước mắt liên tục rơi xuống: “Hu hu, mẹ, chúng ta cũng quay về Dubai tìm ba nhé, con không thích ở đây, con muốn đi tìm ba.....” Tiểu Tiểu Bân khóc càng nức nở hơn.

“Đừng khóc nữa Tiểu Tiểu Bân, chúng ta không thể quay về Dubai, con khóc nữa ba sẽ đau lòng đấy.”

“Mẹ, nhất định là mẹ không cần ba, cho nên ba mới đi một mình như thế, mẹ, mẹ xấu lắm, ba đối với chúng ta tốt như thế, tại sao mẹ lại đối với ba như thế chứ? Con phải đi tìm ba về.....” Cậu bé khóc càng to hơn, tâm trạng Hàn Gia Lệ lúc này cũng khó xử không biết làm thế nào.

“Được rồi, con đừng khóc nữa, ba nói chỉ cần con ngoan, ba sẽ nhanh về thăm con.” Hàn Gia Lệ đành phải dỗ dành cậu bé như thế.

Ai mà biết vừa nghe thấy lời này, Tiểu Tiểu Bân bỗng dưng nín khóc, mặc dù cậu bé biết Hàn Gia Lệ là chỉ dỗ dành nên nói thế, nhưng cậu bé nhớ lại Tiêu Dật Nhiên đã từng nói một câu, nam tử hán không được lúc nào cũng nước mắt nước mũi tèm nhem, đàn ông động một tí là khóc sau này sẽ không khá lên được, cậu bé phải nghe lời ba dạy.

“Được rồi, lại đây ăn sáng đi, đây là bữa sáng ba con chuẩn bị trước khi rời đi.” Hàn Gia Lệ nhẹ nhàng bế lấy cậu bé lên, sau đó đặt ngồi xuống bàn ăn.

Ai mà biết Tiểu Tiểu Bân vẫn xì mặt, trượt từ trên ghế xuống: “Con không ăn, sau này cũng chẳng có cơ hội ăn bữa sáng do ba làm nữa.” Sau đó cong môi quay người chạy về phòng của mình, mặc cho Hàn Gia Lệ gõ cửa thế nào cũng không mở.

Hàn Gia Lệ đứng ngoài cửa lắc đầu không biết làm sao.

.....

Trong bệnh viện, An Từ Thành đang buồn chán nằm trên giường bệnh đọc báo, nhất thời lấy ra điện thoại muốn gọi điện cho Hàn Gia Lệ, mới có một ngày không gặp mà khó chịu như cách xa ba mùa thu, nhưng không biết tại sao, hắn cũng không có dũng khí gọi điện cho cô, cúi đầu, trong đầu hiện ra hình ảnh Hàn Gia Lệ, không biết giờ này cô đang làm gì?

“Thành Gia, xảy ra chuyện rồi!” Đúng lúc này, Mã Phi hoảng hốt đẩy cửa vào, thờ hồn hèn nhìn An Từ Thành, trên tay cầm chặt một tờ giấy.

An Từ Thành ngẩng đầu lên, liếc nhìn anh ta, điềm tĩnh nói: “Việc li hôn.....làm đến đâu rồi?”

“Thành Gia, xảy ra chuyện rồi, bên tòa án vừa thông báo việc li hôn với Bạch Phi Phi đã hoàn tất, Bạch Phi Phi không chịu nổi cú sốc này nên sau đó đã tự sát rồi. Người bây giờ đã tắt thở rồi, bệnh viện thông báo người nhà qua đó giải quyết thủ tục, nhưng Triệu Mẫn không biết đi đâu mà tìm không thấy tung tích, Thành Gia.....làm thế nào đây?” Mã Phi cuống quýt đứng ngồi không yên.

An Từ Thành vừa nghe Mã Phi nói thế, vò chặt tờ báo trong tay. Sau đó ném tờ báo đi rồi nhảy xuống giường: “Cậu nói cái gì? Phi Phi tự sát rồi?” hắn không dám tin lùi về sau mấy bước, sau đó đẩy Mã Phi ra, lập tức chạy nhanh ra ngoài cửa.

“Thành Gia, anh đợi chút!” Mã Phi không yên tâm về sức khỏe của An Từ Thành, cũng chạy theo ngay sau đó.

Khi An Từ Thành đến thì xác chết của Bạch Phi Phi đã bị đẩy đến nhà xác, tại vì không ai đến nhận nên đã bị cho vào danh sách đen.

An Từ Thành run rẩy đưa hai tay kéo tấm vải trắng che mặt cô ta ra, mùi khó chịu lập tức phả vào mũi, nghe bác sĩ nói, Bạch Phi Phi do uống lượng lớn axit nên mới bị sốc mà chết, cộng với cả vụ nổ lần trước khiến cô ta bị hủy hoại nhan sắc, Bạch Phi Phi bây giờ đã không còn ra dạng người nữa, tại vì axit đã ăn sâu đốt nóng toàn bộ ngũ tạng, nếu như không xử lý xác thì sẽ thối rữa rất nhanh.

An Từ Thành ngoảnh đầu, nhẹ nhàng che lại tấm vải trắng lên mặt cô ta, cơ thể có chút bàng hoàng lùi về sau mấy bước.

“Thành Gia.....anh không sao chứ?” Mã Phi dịu lấy hắn, chỉ sợ hắn ngã ra đất.

An Từ Thành xua xua tay với anh ta: “Cậu đi xử lý đi, bỏ tiền ra an táng cho cô ta nhé.”

“Tôi biết rồi, Thành Gia mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi.” Mã Phi liếc nhìn xác chết của Bạch Phi Phi, quay người dìu hắn ra khỏi nhà xác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Kết thúc

“Tôi biết rồi, Thành Gia mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi.” Mã Phi liếc nhìn xác chết của Bạch Phi Phi, quay người đi hẩn ra khỏi nhà xác.

Khi An Từ Thành quay về phòng vẫn còn cảm thấy khó tin, khuôn mặt biến dạng của Bạch Phi Phi vẫn phảng phất trong đầu hẩn.

“Anh gặp ma à?” Hàn Gia Lệ đứng dựa người vào cửa, cô hầm một nồi canh gà, ai ngờ mang đến phòng bệnh lại không thấy người đâu.

An Từ Thành bị dọa cho giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn Hàn Gia Lệ, nụ cười rạn rở trên môi: “Em thật là không có lương tâm, đến bây giờ mới đến thăm anh.”

Hàn Gia Lệ khoanh hai tay trước ngực, giễu cợt nhìn An Từ Thành: “Nói.....đi đâu tán gái rồi?”

An Từ Thành cười nham hiểm, bước nhanh đến bên cạnh cô, đưa tay vòng qua vai cô: “Anh muốn tán tỉnh nhất là em, em để anh tán tỉnh chứ?”

Hàn Gia Lệ nhắc đôi giày cao gót lên dẫm vào chân hẩn một cái: “Muốn tán tôi thì hỏi con trai tôi trước đi!”

An Từ Thành cười trừ: “Con trai em không phải là con trai anh sao?” Hẩn vừa nói vừa bước về phía cạnh bàn, nhìn bình giữ nhiệt đặt trên bàn: “Em tự tay hầm canh gà cho anh à?”

Hàn Gia Lệ không quan tâm, bấu môi nói với hẩn: “Còn lâu ầu, là tôi và con trai tôi ăn còn thừa nên nhân tiện gói lại cho anh.”

An Từ Thành thâm cười trong lòng, mở nắp bình giữ nhiệt ra, dùng thìa xúc một muỗng canh gà đưa vào miệng, chậm chậm thưởng thức mùi vị của nó.

“Mùi vị rất ngon!”

“Ăn hết là được, tôi đi đây.” Hàn Gia Lệ vừa nói vừa cầm túi trên bàn quay người bước ra phía cửa định đi.

“Rầm!” Vừa nghe thấy cô muốn đi, An Từ Thành nhanh chân lẩn ra cửa, sau đó đóng chặt cửa lại.

“Anh chán quá rồi, ở đây nói chuyện với anh một lúc nhé.”

Hàn Gia Lệ lườm hẩn một cái: “Xin anh, tôi còn phải đi làm nữa, hơn nữa Tiểu Tiểu Bản ở nhà không ai chăm sóc, tôi rất bận?”

“Gia Lệ.....” Hẩn cúi đầu, trong mắt đột nhiên có gì đó nặng trĩu.

“Sao thế?” Cô hơi kỳ nhìn hẩn.

“Anh vừa nhận mệnh lệnh của Soma, anh phải rời khỏi đây, về Mỹ. Anh muốn.....mang theo em cùng Tiểu Tiểu Bản về đó.” Mặc dù An Từ Thành rất muốn đưa hai người họ đi cùng, nhưng trong lòng hẩn chưa đủ lí do thuyết phục được Hàn Gia Lệ và Tiểu Tiểu Bản cùng đi.

Nghe thấy lời này, Hàn Gia Lệ đột nhiên im lặng, mãi lâu sau mới nói với hẩn: “Bao giờ thì anh về?”

“Không có một thời gian nhất định, cho nên anh mới muốn em và con cùng đi với anh.”

Hàn Gia Lệ ngoảnh đầu, dường như chẳng nghĩ đã từ chối luôn, tại vì cô biết nếu như anh ta thật sự yêu cô, dù cho cô không đi theo anh ta, anh ta vẫn sẽ quay về.

“Em không muốn rời khỏi đây, công việc của em đang thuận buồm xuôi gió, em không muốn bỏ lại tất cả, hơn nữa.....Tiểu Tiểu Bản không thích Mỹ, nó có lẽ cũng sẽ không muốn đi.”

Biết là cô sẽ nói như thế, An Từ Thành bước nhanh đến trước mặt cô, đưa tay giữ lấy vai cô: “Gia Lệ.....em đi theo anh nhé, anh không yên tâm để hai mẹ con em ở đây, hơn nữa.....anh sẽ nhớ hai người.”

Hàn Gia Lệ ngẩng đầu khoanh hai tay trước ngực, kiên định nhìn hẩn: “Em và con sẽ không đi, nhưng em sẽ đợi anh quay về, nếu như sợ em chạy theo người khác thì sớm quay về.”

Nghe thấy thế, cuối cùng An Từ Thành cũng mỉm cười, đây là quyết định của cô, vậy thì sẽ tôn trọng cô.

“Em không sợ anh có người khác, sau đó không về nữa sao?” Hẩn nhét hai tay vào túi quần, hỏi ngược lại cô.

Hàn Gia Lệ nhún nhún vai với hẩn, sau đó cũng cười lên: “Tùy anh, đó là tổn thất của anh.”

.....

Nửa năm sau.

“Này, thợ trang điểm, Hàn tiểu thư trôi phẩn rồi, mau dặm thêm đi.....” Người đẹp MC nhìn thời gian, vội vàng hét lên với nhân viên.

“Đến đây đến đây.....” Một người con gái cuống quýt chạy đến, cầm bút vẽ lông mày trên bàn rồi vẽ lông mày cho cô.

Hàn Gia Lệ mặc kệ cho họ làm, dù sao tiết mục kiểu như thế này cô tham gia quá nhiều rồi, thậm chí còn biến thành chuyện như cơm bữa rồi.

Mới chỉ có nửa năm ngắn ngủi, danh tiếng của cô không khác gì minh tinh trong nước, thậm chí còn có thương gia mời cô làm người đại diện, thế là Hàn Gia Lệ bây giờ một chân dẫm vào thế giới văn học, một chân dẫm vào làng giải trí.

“Ánh đèn chuẩn bị thế nào rồi? Không còn vấn đề gì nữa chúng ta có thể bắt đầu được rồi.” MC vừa nói vừa chỉnh lại trang phục của mình, sau đó chậm chậm bước lên sân khấu.

MC sau khi nói một vài lời dẫn, sau đó Hàn Gia Lệ được mời lên sân khấu với thân phận là khách mời.

Hàn Gia Lệ mặc chiếc váy ngắn màu trắng cúp ngực, xinh đẹp trang nhã lại lịch sự.

“Hàn tiểu thư, sự nghiệp bây giờ của cô bây giờ cực kỳ hưng thịnh, có ý định rời bỏ thế giới văn học để chuyển sang làng giải trí không?” MC hỏi cô.

Hàn Gia Lệ cười dịu dàng: “Tôi không thể rời bỏ thế giới văn học được, tại vì tôi quá thích và đam mê, hơn nữa tôi cũng đã làm quen rồi, cho nên bây giờ làng giải trí đối với tôi mà nói chỉ là làm thêm mà thôi.”

“Ha ha, xem ra Hàn tiểu thư đúng là trung thành với thế giới văn học, có điều, hôm nay mời Hàn tiểu thư đến đây không phải chỉ đơn giản như thế, tiết mục của chúng tôi còn có một món quà bất ngờ tặng cho Hàn tiểu thư.” MC cuối cùng cũng nói đến tiết mục quan trọng nhất của chương trình.

Hàn Gia Lệ kỳ lạ nhìn người dẫn chương trình, cô cau mày nghĩ, điều bất ngờ sao? Tại sao lúc tập duyệt không có phần này? Chương trình này rốt cuộc đang làm gì thế?

“Món quà bất ngờ gì vậy?” Hàn Gia Lệ ngạc nhiên nhìn MC, tại vì còn phải ghi hình nên cũng không hỏi nhiều.

MC không trả lời cô, chỉ quay về phía sau vỗ vỗ tay.

Rất nhanh, có hai cô gái xinh đẹp đẩy một chiếc hộp lớn ra.

Nhìn chiếc hộp đó, miệng Hàn Gia Lệ há ra, mắt tròn tròn đầy ngạc nhiên nhìn MC: “Đây....đây.....món quà bất ngờ to thế sao.”

Mc cười đứng dậy kéo cô đi đến bên cạnh chiếc hộp: “Đây là phần quan trọng trong tiết mục của chúng tôi, vẫn nên để Hàn tiểu thư tự tay mở chiếc hộp đó đi.”

Không biết tại sao trong đầu Hàn Gia Lệ lúc này đột nhiên hiện ra cảnh tượng trong một chương trình cô đã từng xem, sau khi mở chiếc hộp ra, sẽ xuất hiện một con rắn, hoặc là một con chó điên?

Nhưng cô vẫn tươi cười ấn hai tay trên nắp hộp: “Ha ha, thật là bất ngờ, cảm ơn chương trình đã chuẩn bị cho tôi món quà này, sau đây, chúng ta cùng xem xem bên trong là gì nhé?” Hàn Gia Lệ nói còn chưa dứt, cô đã dùng lực xé nắp hộp đó ra.

Chính khoảnh khắc đó, trong chiếc hộp đột nhiên có ánh đèn sáng lấp lánh, ngay sau đó một người từ trong chiếc hộp đứng lên.

Hàn Gia Lệ giật nảy mình, sợ hãi tránh sang một bên. Cho đến khi đứng vững mới nhìn rõ người đàn ông cầm bó hoa hồng đứng trong chiếc hộp.

“An Từ Thành!” Hàn Gia Lệ ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt.

An Từ Thành mỉm cười với cô, mặc bộ quần áo gió màu đen khỏe khắn trông rất bảnh trai.

“Hàn Gia Lệ, đồng ý lấy anh nhé?” Hắn cầm chặt bó hoa hồng trong tay, nhìn người phụ nữ trước mắt mà kiên định nói.

Hàn Gia Lệ thất thần lùi về sau mấy bước, đột nhiên đối diện với cảnh tượng này, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

“Đồng ý anh ấy đồng ý anh ấy!” Mọi người hô hào cổ vũ nhiệt tình.

Cuối cùng Hàn Gia Lệ định thần lại, nhìn hắn mỉm cười, sau đó chạy nhanh lên trước dang tay ôm chặt lấy cổ An Từ Thành.

“Anh về rồi? Anh thật sự về rồi sao? Anh thật sự muốn lấy em?” Cô vui sướng không biết nên nói gì, chỉ ôm chặt lấy cổ hắn mà nhảy nhót sung sướng.

An Từ Thành ném bó hoa trong tay đi, ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu thăm thì bên tai cô: “Tại vì quá nhớ em, cho nên không chịu được phải quay về, Gia Lệ.....chúng ta kết hôn nhé, anh không muốn rời xa em nữa.”

Nghe thấy những lời này, khóe mắt Hàn Gia Lệ ướt ướt, cô không nói gì, chỉ là gật đầu lia lịa với hắn.

“Anh yêu em.....” Ba chữ này liên tiếp lặp lại bên tai cô, kiên định như một lời thề.

“Em cũng yêu anh.”

An Từ Thành ảm áp cười với cô, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô.

Hàn Gia Lệ hạnh phúc nhắm mắt lại, nồng nhiệt đáp trả nụ hôn của hắn, lúc này, trước sóng truyền hình, hàng nghìn hàng vạn người làm chứng cho tình yêu của bọn họ.

Dưới sân khấu sôi nổi hẳn lên, những tiếng la hét hò hét không ngừng, nghe nói, tiết mục hôm đó đã đạt tỷ suất người xem cao nhất.

.....

Trước màn hình tivi, Tiểu Tiểu Bân ngồi trên ghế sofa nhìn hai người ôm rồi hôn nhau say đắm, không nén được cười trộm, thực ra An Từ Thành rời xa nửa năm này, hắn luôn liên hệ với Tiểu Tiểu Bân.

Hắn không ngừng nỗ lực muốn kéo gần lại khoảng cách giữa hai ba con. Thời gian dài rồi, thật sự cảm nhận được thật lòng của hắn, Tiểu Tiểu Bân cũng đón nhận hắn, chỉ là cậu bé không ngờ ba sẽ cầu hôn mẹ bất ngờ như thế, mẹ nhất định không biết, thực ra chủ ý này là do cậu bé nghĩ ra.

Mẹ, mẹ yêu người đàn ông này, sau này nhất định phải hạnh phúc hạnh phúc nhiều nhé!

Nghĩ đến đây, lại không kìm được mà che mồm cười.

Ở một nơi khác, Tiêu Dật Nhiên im lặng nhìn hai người trên màn hình tivi, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười ảm áp, sau đó đứng dậy tắt màn hình tivi.

“Gia Lệ, chúc mừng em!” Anh thầm nói lời chúc mừng trong lòng.

Đã không thể có được, vậy thì rộng lượng chúc cô ấy hạnh phúc đi!

Quay người đi ra khỏi phòng, anh muốn chuẩn bị cho cô một món quà cưới đặc biệt, sau đó gửi về nước.

Mấy ngày sau, An Từ Thành tổ chức hôn lễ xa hoa long lẫy với cô, khiến hàng ngàn phụ nữ ngưỡng mộ, mức độ xa hoa của hôn lễ khiến người ta phải trầm trồ.

Hắn làm tất cả mọi điều chỉ hy vọng có thể bù đắp năm năm trước, những tổn thương mà hắn làm với cô, sau này mỗi ngày, hắn sẽ dùng hành động chứng minh tình yêu của hắn.

“Ba mẹ, đêm nay nỗ lực nhé, sinh cho con một em gái!” Tiểu Tiểu Bân từ ngoài cửa thò đầu vào phòng tân hôn, nhìn hai người trong phòng rồi nháy nháy mắt.

Lời còn chưa dứt, Hàn Gia Lệ đã cầm chiếc gối trong tay ném về phía đó: “Nhóc con, con mau ra ngoài đi.....”

Tiểu Tiểu Bân đón được chiếc gối đó: “Mẹ, mẹ cũng nóng vội quá rồi đấy? Được rồi được rồi, không làm phiền hai người nữa, con đi xuống lầu mua bánh kem ăn đây, ba, cố lên nhé!” Nói xong cậu bé đã mất hút sau cánh cửa.

An Từ Thành lắc lắc đầu không biết làm sao: “Tên tiểu tử này bị em chiều hư rồi.”

Hàn Gia Lệ bức tức nhìn hắn, ngẩng đầu nói: “Đây gọi là cha nào con nấy.”

“Này.....đó cũng có một nửa của em đấy?” An Từ Thành còn chưa nói xong, Hàn Gia Lệ đã nhảy sang một bên.

Hắn đột nhiên dừng lại, cười đen tối móc móc tay với cô: “Lại đây.....”

Hàn Gia Lệ bất giác lùi về sau mấy bước: “Lại đó làm gì?”

An Từ Thành khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô cười gian xảo: “Đêm động phòng hoa chúc, em nói xem sẽ làm gì?”

“Anh.....tránh xa em ra.....” Nhìn hắn lúc này như sói đói, Hàn Gia Lệ thật sự cảm thấy mình như lên nhầm thuyền.

“Anh phải nhịn năm năm rồi, không thể nhịn được nữa?” Hắn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đùa giỡn nhìn cô.

“Nhịn năm năm rồi, vậy thì anh nhịn thêm một đêm nữa đi.”

An Từ Thành bắt đầu mất kiên nhẫn: “Em gái Hàn, em qua đây.....hay là anh qua?”

Hàn Gia Lệ lại lùi về sau mấy bước: “Anh.....anh không được qua đây.....”

An Từ Thành cười xấu xa bỏ nhào về phía cô: “Em gái Hàn, chúng ta đã có con rồi, đừng xấu hổ nữa, mặc dù năm năm chưa làm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Gian Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

